

Cú Đắm Của Một Đứa Con Gái

Contents

Cú Đắm Của Một Đứa Con Gái	2
1. Chương 1 : Ngông Cuồng	2
2. Chương 2 : Sư Phụ Ăn Mày	7
3. Chương 3 : Người Con Trai Thứ Ba	16
4. Chương 4 : !	26
5. Chương 5 : Giỏi Thì Cưa Tôi Đi ?!	33
6. Chương 6 : Thay Đổi Chiến Thuật	41
7. Chương 7 : Yêu Luôn , Sao Phải Ngại ?!	47
8. Chương 8 : Game Over !	53
9. Chương 9 : Ka Mê Gô Tô – Bùm Chiu	59
10. Chương 10 : Chỉ Vì Tôi Yêu Cô Thôi Đây ! Đồ Lùn	63
11. Chương 11 : Con Có Đồng Ý Lấy Nhật Anh Làm Chồng Không ?!	68
12. Chương 12 : Lại Nữa Rồi	72
13. Chương 13 : Thà Bị Ế Chứ Quyết Không Làm Kẻ Thay Thế !	77
14. Chương 14 : Halloween Đáng Nhớ !	82
15. Chương 15 : Anh Có Muốn Vây Đâu !	87
16. Chương 16 : Biến Cố	93
17. Chương 17 : Cai “nghiện” Đi	97
18. Chương 18 : Bóng Rổ	101
19. Chương 19 : Đèn Xanh Ừ ?	107
20. Chương 20 : Cởi Bỏ Hết Ra Đề... Mặc Quần Áo Làm Giề !!!	110
21. Chương 21 : Bước Ra Xã Hội	112
22. Chương 22 : Giới Tính Của Tôi Là Do Tôi Lựa Chọn !	118
23. Chương 23 : Kế Hoạch Dạy Nhà !	122
24. Chương 24 : Đi “yên” Về “tử” !	127
25. Chương 25 : Kỉ Vật Từ Yên Tử !	132
26. Chương 26 : Về Đường Cho Hư Chạy !	136
27. Chương 27 : Xong Phim !	139
28. Chương 28 : Thác Loạn	144
29. Chương 29 : Áo Giác !	148
30. Chương 30 : Thức Đêm Mới Biết Đêm Dài	152
31. Chương 31 : Tái Ngộ !	155
32. Chương 32 : Duyên Số !	160
33. Chương 33 : Đằng Sau Lốp Mặt Nạ Ấy Là...?	164
34. Chương 34 : Tiếp Tục Phá Đám	166
35. Chương 35 : Trả Tự Do Cho Nhau...	168
36. Chương 36 : Mẹ Ơi ! Con Xin Lỗi !	170
37. Chương 37 : Bệnh Viện...	173
38. Chương 38 : Đêm Trắng	176
39. Chương 39 : Thế Chúng Mình Yêu Nhau À?!	179
40. Chương 40 : Ngày Bạn Bè	183

41. Chương 41 : 30 Tết Là Valentine	188
42. Chương 42 : Thác Loạn Tại Nhà Mita !	192
43. Chương 43 : Cậu Rể Ứt !	195
44. Chương 44 : Chính Là Em !!!	199
45. Chương 45 : Bí Mật – Bật Mí !	201
46. Chương 46 : Yan Comeback !	206
47. Chương 47 : Cạnh Tranh Lành Mạnh	211
48. Chương 48 : Từ Khóa “ I Love You”	216
49. Chương 49 : Bạn Gái Mới!	220
50. Chương 50 : Em Thề! Em Sẽ Học Giỏi!	224
51. Chương 51 : Chiến Thư!	228
52. Chương 52 : Bad Boy?	231
53. Chương 53 : Nụ Hôn “ú Òa”	235
54. Chương 54 : Bay Xuyên Qua Màn Đêm...	239
55. Chương 55 : Tell Me Why?	242
56. Chương 56 : Mong Ước Kỷ Niệm Xưa...	245
57. Chương 57 : Thi Tốt Nghiệp	250
58. Chương 58 : Chan?	255
59. Chương 59 : Sinh Nhật Cô Linh	259
60. Chương 60 : Em Thua Rồi! (chap Cuối)	263
61. Chương 61 : Ben Và Mie	266

Cú Đấm Của Một Đứa Con Gái

Giới thiệu

Warning : Trước khi bắt đầu , tôi xin được nhắc trước :” Truyện này đặc biệt không dành cho những

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cu-dam-cua-mot-dua-con-gai>

1. Chương 1 : Ngông Cuồng

[Đoạn hồi ức ...]

Cái nắng gay gắt của buổi trưa hè lại càng khiến bà trở nên bức bối khi đứa con gái bé bỏng mới năm tuổi của mình lại tiếp tục phải chuyển trường chỉ vì những trò gây gổ .

Cũng phải thôi ! Năm nào mà chả vậy ! Quậy từ bé nên mỗi năm nó đều phải chuyển trường một lần , phần vì quậy phá , phần vì đánh nhau , phần lại vì hoàn cảnh gia đình . Nhà nó cứ phải chuyển đi suốt thế ...

Biết vậy mà con bé cũng chẳng khá lên được !

Thử hỏi xem trên đời này kiếm đâu ra được một đứa con gái thứ hai thích cởi trần , mặc quần đùi , đi dép tổ ong và chạy nhong nhong giữa trời trưa nắng cùng lũ con trai như một vị thủ lĩnh như thế kia chứ !

Chẳng hiểu nó thích gì ở hai chữ “ thủ lĩnh “ mà từ bé đã luôn muốn được gắn liền với cái tước hiệu ngang tàng ấy rồi . Cũng chẳng cần biết cả nể bất kỳ một ai cả , nó phải làm “ thủ lĩnh “ ở bất cứ nơi nào con bé đi qua và dừng chân lại .

Tất nhiên , ngôi trường mẫu giáo , lớp số 5 này cũng không ngoại lệ . Năm nay là năm cuối , thế mà do quá hư nên con bé vẫn cứ bị chuyển trường . Bước tới ngôi trường này , nó lại quyết định bắt tay vào thực hiện một cuộc thế chế mới . Nhưng dường như là khá khó khăn khi chưa gì nó đã đụng phải một chướng ngại vật to đùng nằm ngay trước mặt .

Chính hắn , cái kẻ béo ú đang đứng rú ở giữa hành lang và chắn hết thấy mọi lối đi lại chỉ vì do mình quá béo .

Thêm một câu nói nữa làm con bé ngứa tai đến nỗi phải đưa chân bước tới lại gần :

- Tất cả chúng mày phải gọi tao là Anh ! Bởi tao tên là Nhật Anh !!

Ô kìa ! Lạ nhỉ ! Theo như lời mấy đứa bạn xung quanh đây nói thì thằng nhóc đó mới học lớp số 4 thôi . Sao mà vênh thế ?! Chẳng nhẽ không ai trị được hắn sao ?! Vậy thì để ta . Nghĩ vậy , con Cheer liền nhanh chóng tiến lại gần , thản nhiên bước qua và cố tình đụng phải vai hắn . Một cái đụng khá mạnh khiến thằng Nhật Anh phải lóng ngóng tí thì ngã nhào .

Chẳng thèm xin lỗi lấy một lời , nó vẫn nghênh mặt bước tiếp cho đến khi nghe thấy tiếng hắn bất ngờ gọi lại .

Giọng cất lên có vẻ khó chịu lắm .

- Ê con kia ! Đụng phải tao mà bỏ đi như thế được à !

- Ồ ! Không bỏ đi chẳng nhẽ lại phải quay lại xin lỗi mày ?! Thế thì tao lại chẳng sợ mày quá ! – Nó hét hàm cao giọng ngoảnh lại .

- Mày ... chán sống rồi con ạ ! Biết tao là ai không ! – Thằng Nhật Anh đem giọng anh chị ra dọa nó ... nhưng mà vô ích thôi .

- Mày á ! Một con lợn chẳng ?! – Nó khề nhíu mày rồi tiến lại gần , chủ động đẩy vai thằng nhóc .

- Con khốn này ... – Hắn khề nghiêng rằng , rồi vội vàng túm lấy áo con bé , xéch ngược lên một cách tàn bạo – Mày chết đến nơi rồi con ạ !

- Bỏ ra ! – Giọng nó vẫn cất lên lạnh lùng .

- Hờ ! Cái gì cơ ! Mày nằm mơ à ! – Thằng Nhật Anh khề cười khẩy , một nụ cười đúng chất khinh khỉnh .

- Tao bảo bỏ ra ! – Nó gần giọng nhắc lại lần nữa . Ánh mắt trừng lên có vẻ đe dọa .

- Bỏ ngay cái kiểu nhìn ấy xuống , không tao móc ...

” Cốp ! ” – Một tiếng va chạm lớn giữa hai cái đầu bất ngờ vang lên . Mà đúng ra là do con bé đã đột ngột tóm lấy tay thằng nhóc , rồi nhanh như cắt , nó dùng lực hết cả người mình lên để đập thẳng vào đầu thằng bé , một cái đập tấn công thẳng vào đầu khiến hắn phải đau điếng .

Thằng Nhật Anh choáng váng buông tay rồi ngã liệng về phía sau . Đoạn ngồi dậy , hắn vội loạn choạng lấy lại thăng bằng , rằng thằng bé nghiêng vào nhau kèn kẹt tạo nên những tiếng ken két nghe thật ghê tai . Ánh mắt nó trừng lên như thể muốn nuốt tươi ngay lấy con bé . Nghĩ vậy , hắn liền vội vàng chồm tới , lao thẳng tới người con bé và tóm chặt lấy hai vai nó , nhanh chóng áp sát vào phía góc tường , găm gờ đe dọa .

- Mày chết rồi con ạ ! Dám bắt tao à !! – Vừa nói , hắn vừa tung ra những cú đấm chắc nịch ... cứ nhằm thẳng vào mặt con bé mà táng , táng lia lịa khiến nó không kịp đỡ lại .

Máu ở môi và mũi đã bắt đầu ứa ra khi thằng Nhật Anh tiếp tục lên gối sút vào bụng , hấn sút lia lịa mà chẳng thèm bận tâm xem là mình đang bắt nạt một đứa con gái . Nhưng chuyện đó cũng chẳng thể tiếp

tục được lâu khi mà cái Cheer đã bắt đầu bật lại . Đầu tiên là tóm ngay lấy đầu gối hắn , ấn thẳng xuống và huých mạnh khuỷu tay lên hàm thẳng nhóc , mượn lực , nó lại hất thẳng lên bằng một cú đập bằng đầu khiến thằng Nhật Anh bị bật ngược ra xa . Nhanh như cắt , con bé tiếp tục tiến tới , giáng những đòn lia lịa vào đầu và bụng thằng bé , bằng quyền và cước của mình . Béo nên cũng chẳng thể di chuyển được nhanh , hắn chỉ biết choáng váng đưa tay lên che đầu chịu trận .

Cho đến khi đã tã , con nhóc mới lệnh khệnh bước tới , tóm lấy cổ áo thằng bé , nó khẽ lườm . Nói bằng cái giọng anh chị của một đứa trẻ con mà ai nghe cũng phải giật mình .

- Chỉ được thế thôi à ?! Nếu chỉ được có thế này thôi thì lần sau đừng bày đặt đánh nhau ! Mà đang làm bẩn mắt tao rồi đấy !

Nói vậy , rồi nó lại đứng lên , bước đi khinh khỉnh trước ánh mắt ngạc nhiên của biết bao nhiêu người ...

Từ đó , cái câu nói ấy ... cứ khắc sâu vào tâm trí hắn , và làm hắn day dứt cho đến tận bây giờ . Một thằng nhóc chỉ mới bốn tuổi đã bị thua một con nhóc năm tuổi . Sao có thể chứ ! Hắn là con trai cơ mà ! Nhục quá !

Bởi vậy , để xóa đi cái nỗi nhục ấy . Hắn đã không ngừng rèn luyện , không ngừng tiến lên và tìm những địch thủ mới . Để khiến mình mạnh hơn . Để một ngày nào đó , hắn sẽ gặp lại nó ... và cho con bé biết tay !

” Chỉ được có thế thôi à ! ” – Đó đã trở thành câu nói cửa miệng của hắn sau mỗi lần đánh nhau chiến thắng tự lúc nào không biết ...

.....

[12 năm sau]

Thời gian trôi qua , mọi vật đều lớn lên , và con bé thì cũng đã 18 tuổi . Năm nay nó lên lớp 12 . Vậy mà vẫn bị chuyển trường , vẫn bị trách cứ và nhận đủ lời phê phán bởi cái tính nóng nảy và hay đánh nhau . Tất nhiên , trận nào cũng thắng . Thế nên nó mới bị lũ bạn gán cho cái biệt danh là “con quỷ học đường”.

Mà thôi ! Kệ ! Cũng chẳng sao ! Bước vào trường mới , lại một cuộc sống mới , nó sẽ bắt tay vào làm một cuộc thế chế mới ... Chắc chắn rồi !

.....

Khệnh khạng bước vào trường , vẫn như bao lần trước , nó vẫn cứ khác người như thế . Quần tụt , xiềng xích móc đầy quanh hông , áo thụng rộng thùng thình và găng tay thì to bản kiểu rock . Tất nhiên , không thể thiếu mấy chiếc vòng thánh giá hay khuyên tai đầu lâu được gắn chi chít trên mình con bé được . Trông nó thật dị thường . Điều đó làm chú ý không biết bao nhiêu con mắt đổ dồn vào nó .

Và tiếng của một đứa con gái chảnh chọe chanh chua như đám bắt ngờ cất lên cũng khiến bước chân nó phải dừng lại .

- Ôi trời ! Trông nó còn chảnh ra hồn con gái nữa !

Cái tiếng nói lạnh lạnh ấy bất ngờ cất lên thu hút ngay sự chú ý của con bé , và nó khẽ quay đầu nhìn lại . Đó là Zuri , hot girl hiện tại của trường . Lóc cóc bước tới gần , Cheery nhoèn cười chào hỏi .

- Hi ! Bạn là người vừa mới nói tớ không ra hồn con gái ý hả ?!

- Thì sao ... – Cái Zuri khẽ chau mày nghi ngại .

- Nhưng tớ tin chắc , của tớ to hơn cái thứ hàng độn của cậu đấy !

Vừa dứt lời , nó lập tức tóm lấy bàn tay của cái Zuri và đặt ngay lên vùng ngực của mình , ấn nhẹ . Cảm giác mềm mềm , ẩm ẩm lập tức lan nhẹ trên những ngón tay ... cái Zuri vội vã rút tay lại ngượng ngùng . Chưa hết , nó còn đặt tay mình cái bóp lên ngực cái Zuri rồi bóp nhẹ ... quả nhiên ... chỉ có « lá » ! Khẽ cười khẩy , Cheery tặng cho nó một lời khuyên thật ngọt ngào .

- Lần sau thì mặc áo khốp cỡ vào nhé ! Độn thế này không « lớn » được đâu !

- Mày ... đứng lại cho tao ! – Chẳng để con bé được yên , cái Zuri vội vàng tóm lấy tay nó kéo phắt lại như thể muốn gây sự .

- Lại gì nữa đây ... – Nó khê nheo mày , tỏ vẻ bất cần .

- Con chó này ! Mày tưởng nói tao xong là bỏ đi dễ dàng như thể được hả !

- Thế thì làm sao ?! Có vấn đề gì không ?! – Cheery khê nhếch môi cười khẩy , nó quá hiểu trò của bọn này .

- Thì làm sao á ! Mày chết đi này !

Vừa dứt lời , ngay lập tức , cái Zuri vung tay tính tát thẳng vào mặt con bé , nhưng đâu có dễ thế , nó đoán trước được rồi mà , vội cúi người xuống , nó né đòn một cách dễ dàng , rồi lại đứng lên cười khẩy .

- Yà ! Cái con này ... tát mà như vậy à ! Mày làm tao chán quá đấy ! Tát phải như thế này này !

Nói rồi , nhanh như cắt , nó giương tay tát thẳng vào má con Zuri lên tiếng cái « Đốp ! » . Tiếng đốp vang lên giòn tan khiến mặt con nhóc đỏ ửng , chắc hẳn là phải đau và rất lắm . Ai nhận đòn của nó cũng thấy thế mà !

Biết không địch lại nổi đối thủ , Zuri chỉ biết nằm khụy dưới đất mà ôm má hằn học , ngược ánh mắt đăm đăm lên nhìn nó một cách hận thù .

Con Cheer khê cúi đầu xuống , nó cười , rồi ném lại một câu đau điếng vào mặt con nhóc kia .

- Chỉ được có thế thôi à ?! Nếu chỉ được có thế này thôi thì lần sau tránh xa tao ra . Đừng để tao phải gặp lại mày một lần nữa ... không thì đừng trách tao ác đấy !

Và cũng trong ngày hôm ấy , sau khi lời nói đó được ban ra , đã có kẻ phải trách nó ác tới lần thứ hai thật !

.....

12 giờ , lúc này , tại căng-tin của trường , con bé đang ăn trưa ngon lành với đồng bánh kẹo hình con thỏ xinh xắn của mình ... thì bất thành lình , từ xa , một đám con trai đột ngột kéo tới , đập đổ cái bàn ăn của nó một cách thậm tệ . Thức ăn bắn vung *** lên người con bé . Cheery đứng dậy , nó kéo lại cặp sách , lăm lè .

- Thằng khốn nào ... – Giọng con bé rít lên như thể muốn ăn tươi nuốt sống ngay kẻ vừa gây ra chuyện tày đình này .

- Là tao đấy ! Có vấn đề gì không ! – Thằng Chan khệnh khạng bước ra , hấn vằn vênh mặt mà chẳng có chút hối lỗi nào .

- Thằng khốn này , mày chán sống rồi ! – Con bé khê nắm chặt đôi bàn tay nó lại , chuẩn bị đấm !

- Ồ vậy sao ! Tao lại chẳng ngại mày quá nhỉ ! Con khốn này ! Ai cho mày dám bắt nạt người yêu tao ! – Thằng Chan nói như quát vào mặt nó .

- Người yêu mày ... là con nào ! – Cái Cheer dừng lại , tạm chưa đánh vội .

Thằng Chan còn chưa kịp trả lời , cái Zuri đã vội vàng bước lên ngóng nguẩy , nó vênh mặt đáp :

- Là tao đây ! Tao là người yêu anh ấy ! (Ồi ! Con bệnh !)

Vừa nhìn thấy Zuri , cái Cheer đã cười sặc ra rồi lại đá đểu , chỉ một câu nói thôi cũng làm con bé ngượng đến tái mặt .

- Ồ ! Thì ra là con điên này à ! Không ngờ nhìn mày như thế mà lại chịu xài hàng độn cơ đấy ! Thật bất ngờ quá ! – Vừa nói , nó vừa cười hờ hờ một cách thật nhạt nhẽo .

Tiếng cái Cheer cất lên một cách đầy khiêu khích khiến hấn lại càng khó chịu , nhưng rồi vẫn quay lại nhìn cái Zuri , Chan thăm lăm bầm hằn học – « Sặc ! Nhìn to thế mà lại độn thật à ! Thế mà mình chưa sờ thử bao giờ ... Phí ! » .

Nghĩ rồi , hấn liền quay lại nhìn cái Cheery , đứng trước mặt con bé và cố ý cúi xuống nhìn nó để trêu người .

- Im ngay đi con lùn ! Không đến lượt mày lên tiếng !

- Nhưng tao cứ thích lên tiếng đấy thì làm sao ?! – Nó khẽ rướn chân lên và đưa ánh mắt đầy gai góc nhìn hấn về thách thức .

- Thì ... mày chết đi này !

Vừa dứt lời , nhanh như cắt , thằng Chan tóm tóc dúm thẳng đầu nó xuống rồi lên gối huỳnh huých . Hấn đá nhanh kinh khủng , thậm chí nó còn không kịp đỡ nổi phát nào nữa . Bọn xung quanh hò hét cổ vũ dữ dội , có vẻ như ở đây , trong cái ngôi trường toàn những học sinh cá biệt này , thằng Chan là kẻ cầm đầu , còn con bé chỉ giống như một đứa thường dân đã vô tình chọc giận phải « King » .

Một thằng đầu nhím hình như là đàn em của Chan bắt ngờ chen lên , hô hào thích thú .

- Anh Chan cố lên ! Đánh chết nó đi ! Anh là người mạnh nhất mà em từng thấy !!

Càng được cổ vũ , Chan lại càng ra đòn một cách hung bạo , hấn sút lia lia vào bụng nó một cách thậm tệ làm miệng con bé ứa máu ... Khá đau , nhưng chưa thấm . Những đòn như thế này con bé đã ăn nhiều rồi , chai lì rồi . Mới vậy đã là gì đâu !

Nhưng rồi bỗng nhiên thằng Chan tự dừng dừng lại , cúi xuống nhìn nó và khẽ xoa xoa lên đầu con bé , hấn vỗ bôm bốp vào mặt nó như thể một kẻ đần thảng để chuẩn bị nói ra cái câu cửa miệng hằng ngày .

- Hờ hờ ! Chỉ được có thế thôi à ! Nếu chỉ được có thế thì ... hự !!!

Còn chưa kịp dứt lời , thằng Chan đã bắt ngờ phải khựng lại vì một cú đấm giáng trời từ đâu dội xuống . Nhanh như cắt , nó đấm thẳng vào bụng hấn bằng tất cả sự giận dữ của mình . Trong giây lát , cả người hấn cứng đờ , rồi cứ như hoang mang , mọi vật chìm vào sự đảo lộn , tất cả những hình ảnh xung quanh hấn cứ mỗi lúc nhòa dần đi trong đau đớn . Nội tạng hấn rung lên vì tác động của đòn tấn công quá bất ngờ và mạnh . Chan gục xuống trong sự thảm hại trước bàn tay của một đứa con gái ...

Lúc này , con bé mới khệnh khạng bước lại gần , nó khẽ lấy tay lau đi chút máu còn vương trên khóe mép , rồi nhẹ nhàng tóm lấy cổ áo thằng Chan , lôi nhẹ lên và tặng cho hấn một nụ cười khinh khỉnh .

- Phải ! Tao chỉ được có thế thôi đấy !

- Mày ... mày đúng là một con quái vật ! – Chan lắp bắp , hấn cố nói hắt ra bằng chút hơi thở yếu dần của mình .

- Sai rồi ! Tao là một vị thủ lĩnh !

Nói rồi , nó lại quay lại nhìn đám đàn em của hấn . Lũ con gái cũng như tụi con trai lúc này còn hò hét , bây giờ thì im bật trước ánh mắt của kẻ thắng trận . Nó khẽ lườm bằng một ánh mắt mang đầy màu đe dọa .

- Bây giờ tụi mày thích sao ?!

Giọng nó vừa cất lên , lạnh như băng khiến cả lũ phải cúi mình run rẩy , tụi nó nhìn nhau , im lặng một hồi rồi đột ngột cúi xuống , trở mặt cả đám .

- Dạ ! Chúng em xin lỗi chị ạ ! Từ nay xin chị làm thủ lĩnh của trường này !

- Thế còn thằng kia ?! – Con bé lại hắt hàm quay ra nhìn thằng đầu nhím , cái thằng mà vừa nãy cổ vũ to nhất mà đến giờ vẫn còn im默默 .

Thấy con bé quay sang nhìn mình , bất giác , sợi lạnh chạy dọc sống lưng khiến hấn phải vội vàng lên tiếng .

- A... em xin lỗi chị ạ ! Chị mới là người mạnh nhất mà em từng thấy ! Từ giờ trở đi em xin trung thành với chị suốt đời !

Nhìn miệng hần liền thoáng đến nỗi không biết tráo trở là gì khiến con bé lại càng ngứa mắt , nó hất chân đạp cái đốp vào người thằng điên đang quỳ rạp trước mình ấy rồi ngoảnh mặt bước đi .

- Biến đi ! Tao không cần đứa đàn em lặt lợng như mày !

Đang tung tăng định bắn ra ngoài trường thì bất giác , nó lại lướt ngang qua cái Zuri , nhìn con bé khép nép mà tội thấy ón ! Chắc là đang cố tình lìm đi để cho nó không nhận ra đây mà ... Khẽ bước chân lùi dần chậm chậm , nó ngoảnh mặt lại nhìn cái Zuri rồi cười khẩy với con bé .

- Ồ ! Có phải bạn Zuri đây không ý nhỉ ! Có phải bạn là đứa đầu têu ra cái vụ này đây không ý nhỉ ! – Giọng nó cứ cất lên khinh khỉnh một cách kích bác nghe khó chịu cực kỳ . Nhưng biết làm sao đây , cái Zuri đang thất trận , và nó chỉ biết nép mình đứng yên chịu tội .

Khẽ mím môi , con Zuri còn thềm lẩm bẩm ...

- Mày ...

Còn chẳng để cho cái Zuri kịp nói hết lời , con Cheer lại tiếp tục .

- Sao cơ ?! Có gì thì nói to lên xem nào ! À mà quên ... Chẳng phải tao đã nói là đừng để tao phải gặp lại mày thêm một lần nữa rồi đúng không ?! Bây giờ thì bắt đầu trách tao ác đi là vừa được rồi đấy !

Con bé vừa dứt lời , tiếng nó vang lên như nã vào đầu khiến cái Zuri thấy lạnh cả người , không biết lại chuyện gì sắp xảy ra nữa đây .

Đá mắt sang phía tụi con trai , cái Cheer bắt đầu ra lệnh – thức lệnh đầu tiên của kẻ cầm đầu .

- Tụi mày ... bắt nó vào phòng vệ sinh nam cho tao ! Thích làm gì thì làm ! Miễn là để cho nó nhớ ...

Khẽ nhếch môi cười , cái Cheer lại đi thẳng .

Chẳng cần bận tâm xem tụi nó làm gì mà khiến con Zuri phải hét ầm lên hoảng loạn trong phòng vệ sinh đến thế .

Cũng chẳng cần biết rằng mình làm thế là đúng hay sai .

Nó chỉ cần biết , ngày hôm nay , khi đánh thắng một kẻ cầm đầu ... nghiêm nhiên , nó đã trở thành vị thủ lĩnh mới .

Trường này , từ nay sẽ trở thành địa bàn dưới quyền cầm trịch của nó .

Nắng nhẹ , khẽ buông dần , màn đêm bắt đầu chiếm lấy màu của ánh sáng . Một thế chế mới lại bắt đầu .

2. Chương 2 : Sư Phụ Ăn Mày

4 . MiTa

Tên : Nguyễn Ngọc Thảo

Nick name : Mita SuperMan

Ngày sinh : 1/11/1992

Mita và Cheery quen nhau từ trên mạng qua một trang web cộng đồng nhỏ . Hai đứa nó trở nên thân thiết qua những lần nói chuyện và tâm sự mỗi khi chat chit . Nhưng có một điều bận tâm là mặc dù đã quen nhau rất lâu nhưng lại chưa một lần được gặp mặt . Vậy là nhân một lần cái Cheer thở dài vì lại sắp phải chuyển trường , mà không trường nào chịu nhận một đứa cá biệt như nó . Mita đã “ rủ rê “ Cheery sang trường của mình học ... Cũng là một trường cá biệt nhất nhì cái đất Hà Nội này ...

4 . Ben Crazy

Tên thật : Linh Trang .

Nick name : Ben Crazy , Chang Zino vv...

Ben cũng là một người bạn mà Cheery quen từ trên mạng , cũng bởi cả hai đứa đều “ có chút tiếng “ trong mỗi lĩnh vực riêng giống nhau nên rất dễ nói chuyện . Mặc dù , Ben luôn trêu Cheery vì nó lùn hơn hẳn đến 20cm ...

6. Hummie

Tên : Hoàng Ngọc Ly .

Bạn ngồi cùng tổ với Cheery và cũng – sẽ – là – một – trong – ba – đứa – bạn – thân của nó sau này .

7. Bà lão ăn mày .

“ Bang chủ cái bang “ là cái nickname hợp lý nhất mà con Nấm tâm đắc đặt cho bà lão .

Bất ngờ xuất hiện và chỉ cho con bé thể nào mới là “ đấm “ thực sự . Nó đã bất ngờ đến nỗi vô cùng ngạc nhiên khi thấy được những gì mà bà thể hiện . Nhận bà – 1 lão ăn mày làm sư phụ là điều quái dị nhất mà con bé có thể nghĩ tới ... Thế nhưng , nó đã làm .

Ngoài việc hện nó vào 5 giờ chiều mỗi ngày sau khi tan học tại khu tập thể gần trường để dạy võ , bà không còn cho nó biết thêm gì về mình nữa . Đặc biệt , nó tuyệt đối không được phép dẫn người lạ đến gặp bà ... Vì một lý do nào đó ...

Trở về nhà là lúc nó cảm thấy tâm hồn mình được bình yên nhất . Nó thích được cảm cái vòi nước , đưa lên ngang người rồi vặn cái van màu đồng khiến cho nước bắn tóe ra thành từng làn rào rào . Nước đọng trên lá và thân cây , ánh lên màu xanh man mát của buổi chiều tà đã ngả sang dạ tím . Nó thích cái cảm giác được cho cây ăn no và từng tán lá cũng khẽ rung mình rồi rít cảm ơn nó . Có lẽ , chăm cây là sở thích duy nhất mà nó được thừa hưởng từ người mẹ trái tính của mình . Ngoài ra , hai mẹ con hoàn toàn không còn một điểm chung nào với nhau , cứ hễ nói chuyện là cãi vã , ngay đến cả việc nó cố đem con mèo Nhan Nhan về nuôi cũng là một lỗi tày trời mà mẹ nhân đó để mắng nó suốt cả tháng ròng rồi mới chịu chấp thuận . Thế nhưng mà bây giờ , sau khi có con mèo bầu bạn mỗi lúc một mình buồn chán ... nó còn có cảm giác mẹ cưng con Nhan Nhan hơn cả mình !

Nhắc đến Nhan Nhan , chợt , nó nghe thấy tiếng “ méo ! ” khi con mèo vừa mới nhấc chân nhảy sang ban công nhà hàng xóm mới .

” Ôi trời ! Mẹ còn chưa sang chào mà mày đã muốn ra mắt mình với lũ cá nhà người ta rồi hả Nhan Nhan ! ” – Thầm kêu lên trong đầu , Cheery vội vàng nhảy sang cùng “con nhóc “.

Lóc cóc trèo sang ban công nhà phía bên kia , nó cố gắng từng bước thật nhẹ nhàng , nhanh thoăn thoắt tóm lấy con mèo rồi ôm trùm nó vào lòng , vuốt ve vỗ về và tết nhẹ vài cái vào móng , mau chóng bế lấy cục thịt rồi vội vã trèo về phía ban công nhà mình , mong cho không ai kịp phát hiện .

Một bước , rồi hai bước ...

Cái ban công nhà này thiết lập hàng rào nhiều chậu cây cảnh quá khiến cho nó ” phải – lỡ – bị – đạp – vào ” một chậu ! Thế là thôi ! Công sức giữ gìn sự yên lặng đã tan thành mây khói ! Chiếc chậu hoa nghiêng mình ngã xuống và rải rác trên mặt đất bằng những mảnh cơ thể đã vỡ tan của mình .

” Ôi giờ ơi ! Thôi chết tôi rồi ! ” – Lỡ miệng hét âm lên như thế ... tiếng động này đã khiến cậu chủ nhà đang ung dung trong phòng tắm cũng không thể yên lòng mà buộc phải lết cái thân mình ra ngoài ban công , tìm hiểu xem có chuyện gì .

Giật mình quay ngoắt lại đằng sau , xuất hiện trước mắt nó bây giờ là một người con trai cao sừng sững , đáng vẻ cực đô với làn da rám nắng và khuôn mặt manly . Nhưng , điểm làm nó chú ý nhất vẫn là ... anh ta

không mặc quần áo , đã thế lại còn chỉ quần một chiếc khăn tắm quanh hông theo cái kiểu ... hời hợt , dễ rơi ... mọi chẳng ?!

Và y như rằng , chiếc khăn đã vô tình móc vào thành cửa để đến khi hấn cất bước tiếp tục tiến ra phía trước thì ... tuột ... khăn buông mình choàng nhẹ lên mặt đất !

Cảnh tượng hãi hùng khiến cho con bé ” giật – mình – trở – mắt – ra – nhìn – rồi – hét – lên – hoảng – hốt ” :

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !!!!!

Vừa hét , nó vừa ôm con mèo chạy cuống cuồng về nhà , đầu óc rối tung và đóng sập cửa lại , nằm lên giường , nó úp cái chăn vào mặt rồi hét lên rồi rít . Mặt đỏ bừng , mắt nhắm tịt không dám mở ra , miệng chỉ lẩm bẩm và đầu óc thì loạn hết cả lên vì chỉ ” những hình ảnh đó ” .

- Huhuhu !! Ghê chết đi được ý !! Eo ơi ! Cái gì mà xấu thế ! Eo ơi ! Kinh chết đi được ý !! Eo ơi ! Hồng hét cả mắt người ta rồi ! Eo ơi ! Vừa to vừa dài vừa xấu xí ý ... trông như cái vòi voi ý !! Eo diiiii !!!

Cheer nằm hét phía bên này , thì cũng phải mãi đến một lúc sau .

Ủm ! Chắc cũng phải mất đến một lúc thì cái tên ngơ ngơ ấy mới kịp định thần lại được . Tiếng hấn bắt đầu hét còn to hơn cả con bé , âm thanh vọng nguyên cả một góc sân của khu nhà mới tới .

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ... (cái gì vừa xảy ra thế nhờ ?!)

.....

Cả đêm hôm ấy , Yanbi và Cheery đều không tài nào ngủ được , đầu bọn chúng cứ rối tung lên vì cái chuyện hồi chiều , thật khủng khiếp ! Yan cứ nghĩ rằng như thế là mình đã bị mất zin , còn Cheer thì bối rối vô cùng vì đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy ” cái thứ kinh khủng ấy !” ...

.....

Sáng hôm sau , Cheer ngủ gục chết , nó còn ôm con thỏ và gác chân lên bé gấu , đầu vẹo xuống cuối giường , chân vất ở đầu giường ... đáng ngủ cực xấu ! Phải mãi đến một lúc sau , khi tiếng chuông đồng hồ báo thức ”đột ngột” reo lên theo như cái giờ mà con Cheer đã đặt sẵn sàng ngày thì nó mới chịu tỉnh dậy .

Mắt nhắm mắt mở , nó vớ lấy chiếc đồng hồ , tay quờ quờ bấm vào nút tắt ... rồi lại ngủ tiếp . Phải đến ba bốn lần như thế , cứ bật dậy , rồi ngồi một góc , tay nọ bấm tay kia ... tự nhủ lẩm bẩm trong lòng nhưng mà mắt thì vẫn nhắm tịt .

- Dậy hông ta ?! Mình có nên dậy luôn hông ta ?! Dậy hay là ngủ tiếp đây ta ?! ... Thôi ! Ngủ tiếp ! – Nghĩ vậy , nó lại ngheo phất người ra giường rồi tiếp tục ngáy khò khò (Đó là khi quá trình dẫn vật lương tâm ” bị ” chấm dứt !) .

5 phút , rồi 10 phút ...

Đợi mãi , đợi mãi , mẹ không thấy Cheer ngủ dậy , bực mình , bà đành phải lết cái thân già lên gọi nó ... Ấy da !

- Maiiii ! Dậy mauu !! Mấy giờ rồi mà còn ngủ hả !!!

- Ô mẹ ! Vẫn còn sớm mà ... mới có ... – Vừa nói , nó vừa ngơ ngác hướng mắt về phía cái đồng hồ ” bây giờ là 6 giờ 25 phút ” – Ôi giờ đất ơi !!! Muộn thế này rồi sao mẹ còn không gọi con !!!

Nói rồi , nó vội vàng nhảy phắt xuống giường và lóc cóc chạy vào phòng vệ sinh , chuẩn bị cho một buổi sáng .

Nhìn theo cái dáng vẻ lóng ngóng , lúc nào cũng hấp ta hấp tấp của con bé , mẹ chỉ biết thở dài mà dõi mắt trông theo . Không quan tâm chắc nó hỏng rồi !

.....

Hôm nay đã là ngày thứ hai nó bước chân vào ngôi trường này , nhưng bây giờ mới là ngày đầu tiên nó ra mắt tập thể mới của mình – lớp 12A8.

Bước vào 12A8 , đập ngay vào mắt nó là một cái chợ với những đứa học sinh đặc biệt được chọn lọc ra từ những lớp cá biệt và gom hết vào đây , tạo nên một quần thể vô cùng ... đặc sắc !

Đứa thì giũa móng tay , đứa thì ngồi nghịch mái tóc , vài thằng con trai còn ngang nhiên hút thuốc lá trong lớp , máy bay giấy gắn đuôi tên lửa cứ phi vèo vèo từ bàn này sang bàn khác ... Quả là một khung cảnh hỗn loạn !

” Nhưng yên tâm , ta sẽ sắp xếp lại trật tự của nơi này ! ” – Con Cheer thầm nghĩ trong đầu mình như vậy rồi mỉm cười khinh khỉnh , nó bắt đầu cất cái giọng cao lanh lạnh lên chào cả lớp .

- Chào các bạn ! Mình là Mai , mới được chuyển tới trường này , mong mọi người chỉ giáo !

Tiếng nó vừa cất lên đã thu hút hết thầy sự chú ý của tất cả mọi người.

Phía bên dưới bắt đầu rộ lên những tiếng bàn tán ...

” Ủầy ... con bé này hình như là người hôm qua đánh bại thằng Chan đấy !”

” Ồ ... Mày cũng biết vụ đó à ! Hình như nó đấm kinh lắm !”

” Thật không đấy ! Nhìn nó lùn như vậy mà ... ”

” Ô con này dở hơi à ! Đấm thì cần gì phải cao với thấp !”

....

Xì xào , xôn xao ...

Tiếng đám học sinh bên dưới đang rì rầm bàn tán về nó cứ nhốn nháo loạn xạ cả lên . Thấy chưa ! Đánh bại được con rắn cầm đầu là cách tốt nhất để mọi người biết đến . Nó khẽ cười thầm , còn cô chủ nhiệm thì chau mày khó chịu .

Thật chẳng ra thể thống gì nữa ! Chúng cứ làm ầm lên như thể không có mặt cô ở đó vậy ! Cô khẽ thở dài rồi đột ngột cầm thước lên , gõ đôm đốp vào mặt bàn ra hiệu im lặng .

Chỉ một vài tiếng gõ cùng ánh mắt nhìn sát thủ lườm quanh cả lớp , tất cả lại cùng im lặng .

- Đây là cái chợ đấy à ?! – Một câu hỏi , không có ai dám trả lời .

- Biết điều thì giữ trật tự cho tôi ! Còn không thì đi ra ngoài !

Khi thấy cả lớp đã thật – sự – trật – tự , cô mới thở phào nhẹ nhõm và đổi giọng dịu dàng , gọi tên cái Cheer .

- Như cả lớp đã biết , bạn Mai ngày hôm qua có đến trường ta rồi nhưng lại gặp một chút sự cố nên ngày hôm nay mới ra mặt cả lớp được . Mong các em sẽ giúp đỡ bạn trong học tập sau này – Nói rồi , cô ta lại đánh mắt nhìn sang cái Cheer , ra hiệu cho nó đến gần chỗ mình – Mai , em ngồi cạnh bạn Vũ nhé , ở đằng kia kia .

Vừa nói , cô vừa đưa tay chỉ về phía đứa con trai đang ngồi bên cạnh cửa sổ , gương mặt sáng sủa và không kém phần quen thuộc , dường như đã được khắc sâu vào tâm trí ...

- Áaaaaaaa !!! Đồ con voi ! – Bất giác , nó chột hét toáng lên như thể khi nhìn thấy thằng Vũ .

Đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì , thậm chí còn chẳng thèm bận tâm xem đứa mới chuyển đến lớp mình là ai , nhưng khi nghe thấy tiếng hét ấy vọng vào tai ... hần lập tức nhận ra âm thanh quen thuộc !

- Ồi trời ơi ! Con biến thái ! – Thằng Vũ giật mình , hét mạnh vào mặt con Cheer .

- Đồ con voi !!

- Đồ biến thái !!!

Cứ một câu qua một câu lại như thế , chẳng mấy chốc mà hai đứa đã làm loạn cả lớp lên , khiến cho tất cả mọi người đều phải ngoái lại nhìn mà không hiểu vì sao .

Những tiếng xì xào lại bắt đầu rộ lên như một hiệu ứng tuần hoàn của tập thể .

Đập bàn , cô giáo đột ngột cảm thước đập bàn cái đôm đốp rồi cất tiếng quát to khiến cả hai đứa phải giật bắn cả mình . Trông thái độ cũng có vẻ không ổn rồi đây , Cheer và Yan đành biết lỗi cúi đầu im lặng , nghe lời cô , Cheer lùi thủi bước về chỗ ... Nó hậm hực bực mình đánh mắt qua nhìn thẳng Yan .

- Đồ chết giẫm !

- Cô nói cái gì cơ !

- À có cái gì đâu ! – Cheer lại giả vờ huýt sáo vu vơ , dù sao thì nó cũng chẳng muốn cãi nhau nữa , mất tinh thần đoàn kết mà !

.....

Tưởng chừng như im lặng một lát thế là xong , nhưng y như rằng , cái tính lảm nhảm của thằng Vũ vẫn không thể ngăn nước với lửa chịu thôi xung đột được .

Chấp hai bàn tay lên trán và chống khuỷu xuống bàn , hần lăm bầm ra vẻ bực bội lắm .

- Cô phải có trách nhiệm với tôi ! – Giọng thằng Vũ lăm bầm từ phía bên kia khiến cho cái Cheer cũng phải quay ngoắt lại giật mình .

- Cái gì cơ ! – Con bé đưa mắt nhìn hoảng hốt .

- Cô phải có trách nhiệm với tôi ... vì đã nhìn thấy một thứ không được phép nhìn thấy ! – Thằng Vũ vẫn lăm bầm ra vẻ thật nghiêm túc .

- Cái gì cơ !! Thứ không được phép nhìn thấy là cái gì cơ !! Tôi chẳng nhìn thấy cái gì hết !! Anh bị điên à !! – Đỏ mặt , nó liền hét toáng lên tức tối , lần này thì không kiềm chế được cơn giận nữa rồi .

- Thôi đi ! Không phải giả vờ ! Thì cái chuyện tối qua ý ! Đừng có nói với tôi là cô không nhìn thấy cái gì đấy ! ” Cái ý ” ngoài mẹ tôi ra thì chưa một đứa con gái nào được nhìn thấy đâu !! Cô phải có trách nhiệm với tôi chứ ! – Lúc này , Vũ cũng quay ngoắt ra nhìn con bé , mắt trừng lên vẻ trách móc một kẻ tội đồ .

- Gì cơ ! Nhìn thấy cái gì cơ ! Tôi chả biết ! Trời tối lắm ! Cái gì cũng mờ mờ ... – Vừa nói , nó lại vừa huýt sáo vu vơ tỏ vẻ vô tội .

- Không phải chối ! Cái con biến thái này ! – Không kìm cơn tức tối được nữa , buột miệng Vũ cất tiếng **** thề .

” **** mình á ! Thằng này chán sống à ! ” – Con Cheer khê bậm môi , từ trước đến nay chưa có ai dám **** nó mà được yên thân cả . Nghĩ vậy , nó liền hét toáng lên mặc dù đang ở lớp .

- Đồ con voi ! Làm như tôi bấu ” cái ấy ” của anh lăm ý mà phải chịu trách nhiệm ! Vừa xấu vừa xù xì mà cứ làm giá ! Mệt !! – Giọng nó cất lên chanh chua phải biết khiến cho cả lớp lập tức quay lại nhìn , nghiêng đầu đánh mắt về khó hiểu , những tiếng xì xào cũng cứ thế nổi theo ...

.....

” Ủầy ! Cái gì cơ ! Con Mai đã nhìn thấy cái ấy của thằng Vũ rồi á ! ”

” Ồ kinh ! Không ngờ mới chỉ sau một đêm mà hai đứa đã giao lưu thân mật đến thế rồi cơ đấy ! ”

Blah blah ...

Và nếu như không có tiếng của cô chủ nhiệm tiếp tục quát tháo rồi đập thước gõ bàn tới lần thứ hai thì tụi nó cũng chẳng chịu im cho đâu .

- Các em có thôi ngay đi không ! Coi đây là cái chợ hả ! Còn Mai và Vũ nữa ! Hết tiết ở lại viết bản kiểm điểm cho tôi ! Mới tới mà đã quậy vậy là sao hả ?!

- Dạ vâng ... chúng em biết lỗi rồi ! – Nghe cô mắng , hai đứa lại làm trò giả nai mà cúi đầu lấp bắp , cũng chẳng thèm nói chuyện hay cãi vã gì với nhau nữa .

Yan xoay mình cúi gục mặt xuống bàn để làm giấc ngủ , còn Cheer thì hướng mặt sang phía cửa sổ và ... vô tình mấy con chim lại đập vào mắt nó . Đó là một đàn chim đang bay gồm có sáu con rất xinh xắn . Bất giác , nó lại cất tiếng kêu lên thích thú .

- Ô con chim ! To quá !!

Cái giọng choe chóc của con bé cất lên cũng đủ để đánh tan mất giấc ngủ ngon lành của thằng Vũ , hơn nữa , hẳn lại còn quá bất ngờ khi nghe câu nói mà cái Cheer vừa phát biểu . Nghệt mặt , hẳn chỉ biết chặt lưỡi lắc đầu về chán ngán .

- Cô ... thật đúng là đồ biến thái !

- Này ! Anh thôi ngay đi nha ! Con voi đáng ghét !

- Chẳng biến thái thì còn gì nữa ...

Cứ thế , hai đứa lại tiếp tục một tràng cãi vã với những lời lẽ chẳng mấy hay ho gì . Cô và cả lớp cũng đành đứng nhìn bất lực . Ngày nó đến , là một ngày kì quặc và sẽ bắt đầu những chuỗi chẳng thấy bình yên .

.....

Hai tiết đầu , tụi nó chỉ có chí chóc và cãi vã , đợi mãi mới tới giờ ra chơi , tiết ba , thằng Vũ vội vàng xách cặp ra khỏi chỗ vì không thể nào chịu đựng nổi cái volume ngoại cỡ của Cheer nữa , được một mình một bàn , con Cheer cũng thở phào nhẹ nhõm .

Nằm gục xuống bàn , nó khê mớ màng cảm giác như đang nghe thấy cái giọng nói quen thuộc của một người bạn nào đó từ những lần chat voice trên yahoo , rồi bỗng “ bộp “ một cái ... tiếng ai đó vỗ vai đã đánh tan “giấc mộng” của nó .

- A Cheer lùn ! Đã chuyển tới trường này rồi đấy à !

Giật bản cả mình , con bé đột ngột bật dậy , đưa đôi mắt ngơ ngác đi nhìn xung quanh với vẻ lơ đãng hết cỡ .

- Ai ai ... đứa nào mà dám đập vào lưng tao đấy ! Mà sao lại biết biệt danh trên mạng của tao ... mà ... a ... Trang Ben !!! – Hai mắt trở ra nhìn Trang Ben khi thấy nó đang xuất hiện lù lù trước mặt mình , mặc dù biết trước là sẽ gặp nhưng cảm giác bất ngờ như thế này là không thể khác được .

- Hê hê ! Tôi đây ! Tính **** thê à ! Lâu rồi không gặp làm gì mà ghê thế ! – Con Ben vừa nói vừa khệnh khạng ngồi xuống , dáng vẻ rất là ngông nghênh .

- Sặc ! Đã gặp bao giờ đâu mà bà bảo lâu ! Ủầy ... mà Ben nhìn cao cả đẹp trai hơn trong ảnh rồi đó nha !

- He he ... còn bà thì nhìn lùn cả béo hơn trong ảnh rồi đó nha ! – Vừa nói , nó vừa dấm bàn cười khàn khàn khiến cho con Cheer nóng bừng cả mặt .

- Hừ ... cái con đều cái này ! Bạn bè mới lần đầu gặp mặt mà mày không nói chuyện tử tế được à !

- Ồ đấy ! Thì đã làm sao ! Thôi lùn thì chấp nhận đi ! – Nói rồi , nó lại bắt đầu ngâm nga cái bài ca đá đều – Sông có thể cạn , núi có thể mòn , nhưng mà lùn thì không bao giờ cao lên được !

- Cái gì ?! Mày chán sống hả con kia ?! – Vừa nói dứt lời , nó liền đứng bật dậy đập mạnh tay vào mặt bàn , tỏ vẻ khó chịu .

- Ô ô... thái độ gì đấy ! Muốn đánh nhau à ! Thích thì tao chiều ! – Thằng Ben cũng thái độ ra mặt .

Thế là vừa nói dứt lời , hai đứa lập tức nhảy bổ vào nhau dấm đá huỳnh huých .

Với lợi thế chiều cao của mình , thằng Ben cứ thản nhiên đưa tay áp chặt vào đầu con Cheer và ấn thẳng nó xuống mặt đất khiến cho Cheer tức điên mà không thể nào nhào lên được , chân ngán nên cố với cũng không thể đập tới . Nhưng bất thành lình , Cheer đột ngột vòng tay lên rồi bấm chặt vào hai huyệt đạo giữa ngón cái và ngón trỏ của thằng Ben khiến nó nhói lên một cơn đau tái mặt , lập tức buông tay mình ra khỏi đầu con Cheer . Ngay lúc đó , Cheer vội vàng xông tới , thằng Ben thấy vậy liền đưa tay lên định chặn lại , nhưng phản xạ nhanh hơn cả , Cheer bắt ngờ tóm lấy cổ tay thằng Ben , vặn ngược một cái rồi đập thật mạnh khiến cho cả người thằng Ben bắn thẳng sang đồng bàn ghế phía bên kia .

Cảnh tượng diễn ra chớp nhoáng khiến cho cả Ben lẫn đám bạn cùng lớp mới đều phải bàng hoàng . Tụi nó xì xào ... “ Con lùn này biết võ sao?!”.

Biết võ ư ?

Điều này xảy ra nhanh và choáng đến nỗi bản thân con Cheer còn chưa kịp ý thức được mình vừa làm những gì .

Những thế võ mà nó vừa tung ra là được học từ đâu ?

Thậm chí bản thân nó còn không biết , không hiểu gì hết !

Nhìn lên đôi bàn tay của mình , nó tự hỏi tại sao chúng luôn tự biết ra đòn trong khi bản thân nó thì chưa từng đi học võ ...

Để giải đáp cho câu hỏi “ tại sao “ này thì nó cũng chịu , nhưng mà thôi , thằng Ben là thích rồi , nhìn cậu ta bàng hoàng còn cả lớp thì đang vỗ tay rầm rộ thế kia cơ mà !

Đang choáng váng đầu óc vì những tiếng xì xào và vỗ tay thì một giọng nói ngọt ngào nhưng vô cùng quen thuộc lại vang lên khiến cho con Cheer chợt thấy bình tâm , đột ngột quay lại nhìn .

- Chồng yêu ! Vừa mới đến đây đã gây sự với thằng Ben thế này rồi à ? Chồng định bơ mắt vợ luôn hay sao ?! – Mita đứng trước mặt Cheer , tỏ vẻ ngoa nguýt .

- A ... Mita ! Vợ yêu của chồng !!! – Vừa nói , nó liền chạy ù tới chỗ Mita , ôm hôn mừng rỡ .

- Nào nào ... từ từ đã mình ơi ! Có gì thì để tối ! – Nói rồi , Mita liền đẩy nhẹ Cheer ra tỏ vẻ cao giá .

- Nhưng mà anh muốn lắm rồi ! – Mita đã thích trêu chọc thì Cheer cũng đành chơi đẹp luôn . Nó lại tiếp tục những trò đùa bựa .

Nhìn thấy hai đứa đùa nhau như thế , thằng Ben cũng phải nổi cả gai ốc , nó vội vàng tiến tới đẩy mạnh hai con mặt mẹt ra rồi giả vờ nhăn nhó .

- Thôi con xin hai mẹ ! Bựa vừa thôi ... cho tôi bựa với !

- Răng mẹ sạch lắm ! Không có bựa để chia cho con đâu con ! – Vừa nói , con Cheer vừa ôm bụng cười sằng sặc .

- Bố cái con bựa nhân này ! Tao cũng chịu mày ! Ha ha ha !

- Lại chẳng chịu ! Hihi ! – Cheery nhoeo cười nhăn nhó .

- Mà này ! Mày đánh bại thằng Chan bằng một cú đấm thật đấy hả ? – Hết bựa , Ben lại chuyển chủ đề .

- Có muốn ăn đấm thử không ?! – Cheer trả lời tỉnh bơ .

- Ô không ! Hôm nay tao no rồi ! Ha ha ! – Ben khẽ cười xòa , lại chẳng ngại quá đi ấy chứ !

Nghe thấy thằng Ben nhắc đến Chan Xu , là một fan trung thành của hắn trong trường , không thể chấp nhận việc cả đám con gái đang ngồi bàn tán về việc idol của mình bị đánh bại một cách thích thú như thế được. Máu nóng dồn lên não , ngay lập tức , Hummie đột ngột đứng phắt dậy và đập tay cái bốp xuống bàn , tỏ vẻ thái độ.

- Yà ! Gì chứ ! Đánh người ta xong còn cười như vậy được hả ! Thật quá đáng mà ! Con gái gì mà lại bạo lực như vậy !

- Gì cơ ... con nào nói đấy ... – Tiếng của cái Hummie cất lên cấu kính đã nhanh chóng thu hút sự chú ý của cái Cheer và hai con bạn đánh đá , chúng nó quay ra nhìn Hummie có vẻ khó hiểu .

- Bạn đang nói mình đấy à ?! – Vừa nói , Cheery vừa đứng dậy , nó từ từ bước lại chỗ Hummie , ghé mặt thật gần và rất bình tĩnh hỏi – Nói xem , tại sao con gái thì không được đánh nhau nào ?!

Nhìn thái độ có vẻ bất cần của cái Cheery , nhỏ Hummie chợt dựng người lùi lại , nó lúng túng , nhưng vẫn gân cổ lên .

- Vì ... vì ... con gái thì phải ...

- Dịu dàng ?! – Giọng cái Cheer vang lên cắt đứt lời con nhỏ , không những thế , hai đứa kia cũng tiếp .

- Cam chịu ?! (Mita)

- Để cho bọn con trai thỏa sức bắt nạt ?! (Ben)

- Xin lỗi nhé ! Cái thời đó đã qua rồi , một khi tớ đã bắt đầu bước chân vào đây thì mọi thứ tự sẽ phải thay đổi , con gái sẽ phải lên cầm đầu ! Okie ?! – Nói rồi , Cheer lại khẽ nhoẻn cười rồi quay đi , rất khinh khỉnh và từng từng . Bởi đó là điều mà nó luôn muốn tuyên bố với tất cả mọi người kể từ khi bước chân vào ngôi trường này .

Nhỏ Hummie đứng thẫn thờ nhìn lại từ phía sau , nó sợ đến nỗi tái xanh cả mặt , nhìn ánh mắt của con Cheer lạnh quá ! Sao một đứa con gái lại có thể có khí sắc như vậy được nhỉ ?! Nhưng Hummie không thấy ghét , nó chỉ thấy sợ và có phần khó chịu vì Cheer đã làm tổn thương đến Chan oppa của nó . Còn đâu ... Hummie cũng cảm thấy phục ... vì so với bọn con gái nổi lên nhờ sự kèn kiệu trong trường này , cái Cheer đã cho tụi nó thấy sức mạnh thật của một đứa con gái !

.....

Năm tiết trôi qua là quãng thời gian dài đằng đẳng và nó chỉ mong đến lúc tiếng trống trường được bà Gòong phụ trách khu cantin đánh lên để con bé được ùa về cùng lũ bạn .

- Mita ơi ! Mấy giờ thì hết tiết ?! – Nó quay sang ngao ngán hỏi con bạn .

- Năm phút nữa , à mà có lẽ Gòong sẽ đánh sớm hơn đấy ! Vợ nghe thấy tiếng đập đá của bà ấy rồi (tiếng đập đá báo hiệu giờ ” sắp ” tan học) . – Mita nháy mắt cười nhe nhớn.

- À ừ ... thế để chờ thêm chút nữa ...

” Đùng đùng đùng !!! ” – Uầy ! Thế mà ngay khi cái Cheer vừa mới kịp dứt lời , à ... mà còn chưa kịp nói hết câu ấy chứ ! Trống bà Gòong đã vang lên âm vọng cả một góc sân trường rồi đánh tủa ra xung quanh khiến cả lũ học sinh không ai bảo ai nháo nhác bật dậy ùa ra khỏi sân trường , chen lấn , xô đẩy nhau ... như mấy bà nội trợ chen chúc nhau trong lúc siêu thị có hàng giảm giá !

.....

Uể oải đứng dậy , nó mệt mỏi bước vội ra khỏi trường . Cảm nhận cái không khí trong lành của một buổi chiều tự do sắp đến . Nó yêu buổi chiều , vì nó phải học buổi sáng !

Thế đấy ! Đi học mà không lo học cho nhiều mà chỉ mong đến chiều để được đi chơi thôi ... Con Cheer là vậy !

Lon ton bước ra ngoài cổng trường , càng đi , nó lại càng thấy hứng khởi khi đám học sinh trong trường đã bắt đầu chú ý đến nó và nhìn con bé bằng ánh mắt nể sợ . Có lẽ ... tụi nó không dám nhìn thẳng vì sợ bị đánh .

” Biết điều đấy ! ” – Con Cheer thầm nhủ trong đầu . Thế rồi , chẳng hiểu sao , nó lại chợt dừng lại khi thấy một bà già quần áo rách tươm , chân tay teo quắt , đang ngồi thu gón trong một góc cạnh cổng trường . Bà cầm một chiếc nón và đưa tay qua lại xin tiền mọi người . Nhưng trông chờ gì được ở đám học sinh chỉ biết ăn và biết phá trong cái ngôi trường “ đặc biệt “ này cơ chứ !

Khẽ thở dài , con Cheer lại chợt bước tới gần , với cái tính thích thể hiện của mình nên theo nó đến cách cho tiền cũng phải đặc biệt . Nghĩ vậy , nó chợt đưa tay rút ra từ trong túi một đồng xu năm nghìn sáng loáng và khẽ gẩy lên không trung , bắn cái “ póc “ một cái khiến đồng xu xoay xoay vài vòng mà chẳng biết có thể rơi vào nón hay không . Chẳng chịu kém cạnh , bất thành linh , bà già chợt đưa tay xoay tà áo rồi cầm chiếc nón hất vút lên không trung , “ nuốt “ gón đồng năm nghìn một cách “ nghệ thuật ” . Xong xuôi , bà lại nhét tiền vào túi và trở về yên vị hệt như không có chuyện gì .

“ Cái quái gì thế ?! Bà ta không bình thường ?! Thân pháp nhanh vậy là sao ?! Bang chủ cái bang giả dạng ăn mày đi thám thính tình hình xã hội à ?! “ – Ngay khi cảnh “ đón tiền “ với công phu “ Tung nón thần chưởng “ của bà lão được nghi ngờ là “ Cái bang ăn mày “ vừa được xuất ra , khiến trong đầu con Cheer

đột nhiên hiện lên biết bao nhiêu là câu hỏi . Nhưng nhìn lại ... thì nó vẫn thấy bà bình thường , liệu có nên thử không nhỉ ?!

Nghĩ gì đó , đột ngột , nó nắm chặt tay và dồn hết sức đâm cái rầm vào một gốc cây bên đường , cú va chạm khá mạnh khiến thân khẽ rung và lá rơi lả tả ... Một số người đi đường chợt giật mình tưởng con bé bị điên . Vài bà phụ huynh thì khuyên con mình nên tránh xa “ đứa mới trốn trại “ này ra kéo mang họa . Nhưng con bé vẫn chẳng bận tâm , nó đang trông chờ sự phản ứng của bà già được nghi ngờ là Bang chủ !

Và quả nhiên , y như rằng , phán đoán của con bé không hề sai lệch .

Ngay khi cú đâm của con bé vừa được xuất ra cũng là lúc bà già đột ngột đứng dậy , một tay cầm nón đội lên đầu , còn tay kia xoay xoay cây gậy ... hình như là “ Đũa cầu bồng pháp “ rồi khệnh khạng bước tới , cười khẩy vào mặt con Cheer .

- Chỉ được có vậy thôi sao ?! Như thế chưa gọi là đâm . Mà như thế này mới gọi là đâm này !!

Vừa dứt lời , đột ngột , bà già cầm phích cây gậy xuống đất và xoay cổ tay , từng khớp xương va chạm vào nhau lên tiếng răng rắc , rồi nhanh như cắt , bà nắm chặt bàn tay đặt một chiều nằm ngang vuông góc với thân cây và đột ngột xoay tròn nắm đũa , tấn công vào giữa tâm điểm của thân cây khiến cho nó tạo thành một lõm sâu , dư kinh đánh mạnh vào các thân cây phía sau khiến chúng đổ rào rào theo một hàng thẳng tắp !

Há hốc mồm ra nhìn ! Đường như không thể tin nổi vào mắt mình , con Cheer choáng váng đến nỗi cứng đờ cả người , nó bất ngờ quá ... Quả thực là cao nhân !

Nhưng trong lúc còn đang choáng váng đến nỗi không kịp mở lời thán phục , bà lão đã phải vội vàng tóm chặt lấy tay con bé và kéo vụt đi để tẩu thoát trước sự truy bắt của ... đám người nhìn thấy bà ấy phá hoại cây xanh trên đường .

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì , nó cũng hồng hộc vội vàng chạy theo bà lão , cho đến khi dừng lại ở một góc đường , bà kéo nó vào trong con ngõ sâu và thận trọng lén lút nhìn trộm ra ngoài để kiểm tra lại xem có còn ai bám theo mình không .

- Thật hết hồn ! Tí thì bị tụi nó báo công an – Vừa nói , bà vừa đưa tay lên quệt mấy giọt mồ hôi còn vương lại trên trán và thở phào nhẹ nhõm .

- Bà thân pháp cao vậy mà cũng sợ công an à ?! – Thấy bà có vẻ khá hoảng , con Cheer lại khẽ cười khi rồi giở giọng kích dêu .

- Công an thì ta không sợ , nhưng chẳng may bị tóm vào “ bốn bức tường “ thì ngồi đấy mà thi triển thân pháp ... – Biết con Cheer đang đá đếu mình , bà cũng quay sang đáp lại .

- À ừ ... đối đáp hay đấy ! – Nó thầm nghĩ trong đầu mình như thế khi nhận được câu trả lời của bà , rồi lại quay sang giả vờ ngoan đạo – Thế sao bà lại còn dắt cháu đi theo ạ ?! Bà không sợ bị vướng chân à !

- Vì ta biết là cô chạy nhanh ... Và ...

- Sao bà lại biết là cháu chạy nhanh ?! Mà ... và gì nữa cơ ạ ?! – Đưa ánh mắt đầy sự tò mò ngược sang nhìn bà lão , nó hồi hộp chờ đợi câu trả lời .

- Và vì ... cô khá có tố chất đấy ! Ta muốn nhận cô làm đồ đệ !

- Đồ đệ !!! Bà muốn nhận cháu làm đồ đệ ! Bà có bị làm sao không vậy ?! Cháu có nói là muốn làm đồ đệ bao giờ đâu ! – Vừa nói , nó vừa tỏ vẻ bàng hoàng ngạc nhiên mà lại bất ngờ nhưng thực ra là ... thích thú .

- Cô không nói ... à ừ nhỉ ! Đúng là cô chưa nói bao giờ ... Ồ ! Thế thôi nhớ ! Thân pháp này một mình ta xài thôi vậy . Cuối đời rồi đang muốn kiếm một đứa đồ đệ để truyền nghề ... thế mà ... Chắc chắc ! Oke bye ! – Nói rồi , bà khẽ lắc đầu rồi chậm rãi bước đi ... để lại trong lòng con Cheer ” một đồng ” tiếc nuối .

- Gì chứ ! Không thể để cho bà ấy đi nhanh như vậy được ! Có cơ hội để học võ công mới , nhất định phải nắm bắt ! – Với một đứa thích học võ và ham trau dồi sức mạnh cho mình như nó thì việc bỏ qua cơ hội này là không thể . Chẳng qua , nó chỉ muốn làm cao một chút thôi . Nhưng thế này thì không ổn rồi . Khỏi cần nghĩ ngợi nhiều , nó vội vàng chạy theo trong khi bóng bà lão còn chưa kịp biến mất .

.....

” Bà ! Con muốn làm đồ đệ của bà ! ”

Tiếng con bé vang lên cũng là lúc đánh dấu bước ngoặt lớn trong cuộc đời võ học của nó . Kể từ bây giờ , mỗi buổi chiều tan học , nó sẽ đều phải đến đây – hẹn gặp bà lão ở sân đu quay chỗ khu chung cư ngay sau trường học này , và bái bà làm sư phụ , bà sẽ truyền lại toàn bộ võ công cho nó .

Chuyện một đứa con gái cứng đầu như nó mà phải nhận một bà lão ăn mày lạ hoặc làm sư phụ thì thật là kỳ cục . Nhưng với thứ võ công đáng nể phục mà bà đã cho nó thấy thì nó vẫn mong được học và chấp nhận mọi cái giá sẽ phải trả về sau này .

Chắc chắn đấy !

3. Chương 3 : Người Con Trai Thứ Ba

8. Hoa Chuột

Tên thật : Quỳnh Hoa .

Nick name : Hoa Chuột , ở nhà thì thường được gọi là Quỳnh . Con nhóc này cũng là đứa đầu tiên bắt đầu gọi Cheer là Mèo .

Ngày sinh : 8/11/1994

Quỳnh là em gái họ của Cheery , nó khá khôn ngoan và tinh quái , do môi trường lớn lên của mình không được như những đứa bạn cùng lứa khác mà con bé bỏ học từ sớm và đem lại rất nhiều suy nghĩ trái ngược đối với cái tuổi 16 hồn nhiên trong trắng của nó .

9. Yon

Tên thật : Mạnh

Nick name : Yon

Bạn thân của Chan , là một thằng con trai rất láu cá và đa tài . Luôn hiểu và biết tính trẻ con của thằng bạn nên chỉ có hấn mới có thể nhường nhịn và dỗ dành thằng Chan đúng lúc . Nói chung , mặc dù là đàn em của Chan trong hội nhưng đứng ra thì Yon giống như anh trai của hấn hơn vậy !

Trên đường trở về nhà , nó vẫn ngơ ngơ ... dường như còn chưa thể tin nổi vào cái quyết định kỳ quặc vừa rồi của mình . Còn đang suy nghĩ vu vơ , bỗng , có một chiếc xe mô tô từ đầu phóng tới chạy sượt qua nó và để lại đó một con gấu bông to ạch đọt ngọt văng cái bịch vào người con bé khiến nó lăn kên ra đất mà ngã xóc xoài .

Thật bực mình ! Đi đứng kiểu quái gì vậy chứ !

Loạng choạng đứng dậy , nó phủi mấy vết bụi còn lấm lem trên cơ thể mình và hậm hực nhặt lại con gấu .

“ Wa ! To quá ! Thật dễ thương ! “ – Cheer thăm reo lên trong đầu mình như vậy rồi mỉm cười thích thú – “ Hay là mang về nhì ! Sao phải trả lại cho cái kẻ dám làm mình ngã cơ chứ ! “ – Nghĩ thế , nó quyết định ôm trằm lấy con gấu và lóc cóc trở về nhà . Nhưng rồi mới đi được vài bước , nghĩ gì đó , con bé lại chột quay ngược trở lại và đứng chờ “ kẻ đâm mình “ ở phía đầu dê .

“ Hừm ... con trai thì mang theo gấu bông làm gì cơ chứ ! Có khi nào là để đem tặng cho người yêu hấn không ?! Thế mà nếu làm mất thì không được rồi ... Có lẽ hôm nay mình nên làm người tốt . “ – Nghĩ vậy , Cheer quyết định đứng đó , ôm con gấu và chờ tên ngốc kia quay lại để trả đồ .

Và y như rằng , suy nghĩ của nó không nhầm , chỉ mới năm phút sau , thằng con trai đã ùng ùng quay trở lại . Vừa nhìn thấy con Cheer tay cầm con gấu , hấn đã vội vàng nhảy xuống và tiến lại gần quất ầm lên bằng cái giọng khó ưa .

- Chà ! Con nhỏ này , mày định ă...n ... – Vừa nói , hấn vừa đưa tay tóm lấy con gấu bông và giật nó ra khỏi vòng tay của cái Cheer . Đúng lúc đó , vẻ mặt ngơ ngác của con bé cũng chợt ngược lên , nó nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu ... Nhưng không hiểu sao , trong lúc đó , ánh mắt ấy ... đã khiến trái tim thằng Ryan tự nhiên rung lên những nhịp đập bồi hồi một cách kỳ lạ . Cảm giác như một luồng điện lạ đột ngột chạy suốt qua cơ thể khiến hấn rùng mình , rồi đột ngột buông tay , miệng lắp bắp – A ... xin ... xin lỗi em ! Em có làm sao không ?! Có bị thương chỗ nào không ?! Vừa nãy anh lỡ đâm vào em hả ?!

Hử ! Cái thái độ kỳ quái gì thế ?! Chẳng phải vừa rồi còn định **** nó là “ con ăn cắp “ hay sao ?! Sao chưa gì đã thay đổi nhanh như thế được rồi .

Thật mất hứng ! Đáng nhẽ ra hấn nên **** to thêm một chút , mắng nặng hơn một chút . Và rồi , chắc chắn , một cuộc ẩu đả không nhỏ sẽ diễn ra tại đây để thỏa lòng khát chiến của con bé . Nó thích đánh nhau và “ dạy bảo “ cho những thằng con trai không biết điều như thế này mà ! Vậy nhưng , bây giờ hấn xin lỗi rồi thì con bé biết làm sao ! Kể ra thì cũng có chút thành tâm , thôi được rồi , không thêm gây sự nữa , nó lại lạnh giọng .

- Tôi vừa cứu con gấu của anh khỏi thành trẻ lạc đấy ! – Vừa nói , nó vừa vung tay ném con gấu cái bịch vào người hấn . Tên con trai loay hoay vội vàng đỡ , khẽ nhoẻn miệng cười rồi hấn cũng nhanh nhẩu trả lời .

- Thế thì nhờ em nuôi nó giùm anh luôn đi nhé ! – Vừa dứt lời , hấn đột ngột cầm lấy con gấu nhét cái bịch vào lòng con bé rồi nhảy phắt lên xe , phóng vù đi một cách kỳ cục khiến cho nó cứ đứng ngẩn người ra , còn không để cho nó có cơ hội mà từ chối nữa . Thật kỳ lạ !

Lũ con trai quả thực khó hiểu và đáng ghét !

Khẽ lắc đầu , nó lại lóc cóc trở về nhà , ôm con gấu và hôn cái chụt lên đỉnh đầu của nó . Cheery khẽ thì thầm :” Chị thích em , nhưng không thích kẻ đem em bỏ cho chị chút nào đâu nha ! Hấn thật đáng ghét ! “

.....

Hí hửng trở về nhà và vội vàng chạy lên phòng để tránh né cái nhìn dò xét của bà mẹ khi nhìn thấy con gấu bị chẳng đang được ôm ấp một cách rất cẩn thận trên tay con bé . Rồi sẽ lại một đồng câu hỏi :” Nó ở đâu ra ?! Ai tặng cái này ?!” cho mà coi . Thôi mệt ! Té sớm là an toàn .

Nghĩ vậy , nó liền nhẹ nhàng ôm gấu và rón rén bước chân thoăn thoắt lên phòng . Vừa mở cửa bước vào phòng , một hình ảnh vô cùng duyên dáng của con em gái đang ngồi trên máy tính và gác chân lên bàn phím , tay thì chat chít xoành xoạch lập tức đập vào mắt nó . Rồi còn chưa kịp nói gì , con nhỏ đã cất ngay cái giọng lạnh lạnh lên chào .

- A Mèo ! Về rồi đấy à ! Đùa ! Tan học gì mà muộn thế ! Em ngồi chờ chị suốt ! – Con bé làm giọng sốt sắng .

- Gì cơ ?! Đợi chị á ?! Có mà chị thấy mày đang ung dung chat chít lảm cơ mà !

- Đâu mà ... em có chat chút gì đâu ! Em chỉ đang giao lưu học hỏi kinh nghiệm đối thoại với mấy anh đẹp trai thôi mà ! À ... Tí thì quên bém đi mất , đang có việc cần nhờ chị đây !

- Biết ngay lại nhờ vả mà ! Việc gì ?! – Vừa nói , nó vừa khệnh khạng ngồi phịch xuống chiếc ghế xoay màu hồng ở ngay bên cạnh , chân đứng đưa vát lên đầu gối hỏi chuyện .

- Đây nhé ! Chị nhìn này ! Cái thằng dở hơi này này ... em chả biết ai cho số mà nó cứ nhắn tin với gọi điện rủ em đi chơi suốt thôi ! Bực cả mình ! Chị giải quyết giùm em với ! – Vừa nói , nó vừa nhanh chóng rút ra chiếc điện thoại rồi đưa cho bà chị xem số .

- À ... số này hả ! Muốn chị cắt đuôi nó chứ gì ! Chuyện nhỏ ! Chờ đấy ! Thế bao giờ thì nó gọi ?! – Cầm lấy chiếc điện thoại , con Cheer khẽ nheo mắt nhìn vào số của “tên lạ mặt” dám làm phiền em gái nó .

- Một lát nữa thôi , chắc cũng sắp rồi đấy ! Hôm nay nó lại rủ em đi bơi mà ! – Vừa nói , Quỳnh vừa nhăn mặt thở dài .

- Sặc ! Đi bơi á ?! Đi bơi để nó ngấm chân mày à ?! Không được rồi , để chị ! – Vừa nói dứt lời , ngay lập tức , tiếng chuông điện thoại đột ngột reo lên đánh thức dòng máu bà chằn bên trong con bé . Là số của thằng đó ! Nó lập tức nhấc điện thoại lên nghe và chỉnh giọng nhỏ nhẹ – một chất giọng ngọt ngào và vô cùng dễ thương để đánh lừa các cháu dê già .

.....

[Cuộc đối thoại bắt đầu]

- A lô ! Ai đấy ạ ?!

- À Hoa à ! Anh Hưng đây ! – Giọng của một thằng hơi trầm và khàn nhanh chóng vang lên đáp lại lời chào của con bé .

- A ... Anh Hưng à ! Vâng , em Hoa đây ! Anh gọi em có chuyện gì hông ? – Vừa nói , nó vừa đưa ngón tay xoay xoay mấy lọn tóc rồi quay ra mỉm cười nham hiểm với con em , hai đứa lại khúc khích .

- À ... có chuyện gì đâu ! Chiều nay em có rảnh không ?! Anh muốn rủ em đi bơi .

- Đi bơi á ...

Nghe lời mời mọc của hắn , nó lập tức quay sang nhìn con Quỳnh rồi hỏi dò bằng giọng gió .

- Quỳnh ! Nó rủ mày đi bơi đấy ! Đi không ?!

Con Quỳnh nghe được câu hỏi của bà chị thì lập tức giãy nảy lên trả lời :

- Không ! Chị bị hâm à ! Em đi đâu mà đi chơi với thằng dở hơi ấy !

- Ờ ờ ... được rồi ! Thế thôi ! – Nhận được câu trả lời của con em , nó lập tức đáp lại lời mời mọc của hắn bằng cái giọng điệu dè dặt khó tả.

- Ủ... đi bơi á ! Nhưng mà ... trời này nóng lắm ! Em sợ bị đen da ! – Tiếng con bé cất lên ông ẹo nghe thật đáng ghét ! Cái kiểu đối đáp ấy khiến cái Quỳnh cũng phải ôm ghế bật cười sằng sặc .

- Híc ! Nóng thì mới phải đi bơi chứ em ! Nhưng em không thích thì đành chịu vậy ... – Nghe giọng hắn nói có vẻ buồn buồn .

- Ừm ... nhưng mà ... bây giờ em hơi đói ! Hay là mình đi ăn nhá ! – Giọng nó lập tức đổi sang kiểu tươi tỉnh , nghe rất lạnh lạnh và đáng yêu ! Thế mà phải đợi đến mãi một lúc sau mới thấy anh ý ậm ừ trả lời .

- Hả ! Đi ăn á ! À ... ừm ... Vậy ... tầm năm giờ mình gặp nhau em nhé !

- Cái gì ! Năm giờ á ! – Nhìn lại đồng hồ , nó mới xác định lại được bây giờ mới có hai giờ ba mươi phút . Chờ đến năm giờ ... Ôi thôi ! Thế thì tự hai chị em rủ nhau đi đánh chén cái gì còn sướng hơn . Cheer lập tức từ chối – Híc ! Thế thì không được rồi anh ạ ! Năm giờ em còn phải ở nhà nấu cơm !

- Nấu cơm á ! Eo ơi sao em ngoan thế ?! Bỏ một buổi không được à ?!

- Vâng ! Ngoan hiền là bản chất của một người con gái mẫu mực như em mà ! Bây giờ anh mới biết à ?! Tập quen dần đi chưa muộn đâu . – Cố gắng trả lời bằng cái giọng mỉa mai « đàng hoàng nhất » . Nói xong , cả hai con lại bụm miệng quay sang nhìn nhau cười .

- Híc ! Thế là không được à ! Thế thì thôi vậy ! Chán nhỉ ... Em ngoan quá ! – Nói kiểu này là cũng có tí xoáy đấy ! – Vậy đành hẹn khi khác mình gặp nhau vậy em nhé ! – Vừa nói , hắn vừa trùng giọng dần xuống có vẻ hơi thất vọng .

Thấy tiếng hắn đã mở lời “bye bye” trước từ trong điện thoại , cái Quỳnh sung sướng bảo bà chị tắt máy nhanh đi khỏi nỉu kéo làm gì . Nhưng ngạc nhiên thay , con Cheer lại xua tay bảo là chưa xong việc , còn phải tặng cho hắn một món quà bất ngờ khó đoán nữa . Chắc hắn sẽ nhớ lâu lắm đấy !

- Ừm vâng ! Thế thì thôi ạ ! Hẹn khi khác gặp sau . A ... Nhưng mà anh này ! Em còn có điều muốn nói .

- Điều gì hả em ?!
- À ... Nói ra anh đừng giật mình nhé ! Thứ nhất , em không phải là Hoa !
- Thế em là ai ?!
- Hi ! Em là chị họ của Hoa anh ạ ! Còn thứ hai ...
- Thậm chí còn chưa để cho nó nói hết lời , hần đã vội vàng chen vào hỏi tiếp .
- Ô ! Chị họ của Hoa à ! Thế cho anh làm quen được không em !
- Làm quen á ! Cũng được thôi , nhưng mà anh ơi ... em vẫn còn có một điều muốn nói ...
- Lại điều gì nữa hả em ?!
- Ừm... anh bao nhiêu tuổi rồi ?! – Nó làm giọng ngây thơ chớp chớp mắt hỏi .
- À ! Anh sinh năm 92 , còn em ?!
- Anh đoán xem .
- Nếu là chị họ của Hoa thì chắc cũng chỉ tầm 93 , 94 là cùng . Chuẩn không em ?! – Hần nói có vẻ rất chắc chắn .
- Hơ hơ ... Lẹch hần rồi anh ạ ! Em 82 cơ ! – Tiếng con Cheer cất lên bằng giọng vô cùng ngạc nhiên khiến hần chợt giật mình . Phải mất thêm vài giây để định thần lại rồi lấp bắp ...
- Sao ... sao cơ em . Em 82 á ! Đừng có đùa !
- “Em” á ! Em vẫn còn gọi chị là “em” á ?! Xin lỗi em đi nhá ! Chị đây gái một con trông mơn con mắt rồi em ạ ! – Thấy thằng nhóc có vẻ còn chưa tin lắm , Cheer lập tức đổi sang giọng gần gũi , vô cùng “ anh chị ” .
- Đến nước này thì chắc hần là cũng có tí tin rồi , hần vội dịu giọng xuống và mở lời xin lỗi .
- Ô ! Thật thế ý ạ ! Thế thì em xin lỗi . Em cứ tưởng là Hoa đang đùa .
- Ồ ! Không sao ! Không biết thì không có tội . Nhưng để chị nói lại cho em nghe rõ hơn này . Thứ nhất ý ! Số này không phải số của Hoa . Đây là số của chị ! Chị cũng chẳng biết là đứa ranh con nào dám đưa số linh tinh cho em . Nhưng chẳng may ra mà chồng chị biết thì không hay đâu . Phải không em ?! – Nó nói bằng cái giọng rất người lớn , nghe cực kỳ nghiêm trọng khiến con Quỳnh phải ôm bụng cười quặn ruột.
- Dạ dạ ...
- Còn nữa nhé ! Thứ hai ý . Em đừng có rủ cái Hoa đi bơi nữa . Năm nay nó phải học , mẹ nó cũng cấm nó dùng máy rồi nên không hên hò đàn đúm gì được đâu . Nếu mấy đứa chơi với nhau bạn bè trong sáng thì chị không cấm . Chứ yêu đương là không có được đâu nhé ! Tuổi này không phải tuổi yêu . Chắc em hiểu ý chị ?!
- À vâng ! Em hiểu , em hiểu ạ ! Vậy em xin phép chị , em có việc phải đi bây giờ ! – Nói rồi , hần vội vàng xin cúp máy trước như thể để đi lánh khỏi cái nạn ngồi nghe “bà chị già khó tính” này thuyết giáo .
- À ừ ! Em cứ đi ! Chào em . – Đến những câu cuối cùng , con Cheer vẫn vô cùng nghiêm túc , cho đến lúc nó cúp máy , cả hai đứa chợt nhìn nhau rồi phá lên cười , đập bàn đập ghế ôm bụng cười sảng sặc .
- Ôi trời ơi ! Chị của em giỏi quá ! Thế mà ban đầu em cứ tưởng chị định tà lura nó !
- Ha ha ... Chuyện ! Chị mà lì ! Thôi , chúng mình lên sân thượng chơi đi ! – Chấm dứt trò đùa cợt này , con Cheer lại rủ cái Quỳnh lên sân thượng nhà nó để tận hưởng cái khí trời man mát của một buổi chiều hè .

.....

Hai chị em còn đang hí hửng dắt tay nhau lon ton bước trên từng bậc cầu thang dẫn tới tầng thượng thì bất ngờ phải dừng khựng lại bởi những câu nói khó hiểu của mama cái Cheer chợt vang lên.

- Cây này hư ! Cây này không hư ! Cây này uống nước ra hoa ! Cây này uống nước không chịu ra hoa . Thích ăn no đừng mỡ à ! Đã thế thì ... Được ! Tao sẽ chỉ cho mình cây ngoan uống nước thôi . Còn mày ... định cứng đầu với tao à ! Thế thì nhịn nhé ! – Vừa nói , bà vừa cầm cái bình phun nước , tưới nhẹ nhàng vào “cây hoa ngoan” và ngúng nguẩy bước đi , quay lưng về phía “cây hoa hư” rồi từng từng xuống nhà . Để lại một vẻ mặt vô cùng ngơ ngác cùng hiện lên trên khuôn mặt của hai đứa con gái .

Cái Quỳnh bất giác bần thần lên tiếng .

- Chị ... bệnh này có lây truyền không đấy ?!

- Phù ! May mà không lây ! Không thì chắc chị cũng chẳng còn đứng được ở đây để mà nói chuyện với mày ! Thôi kệ đi ! Mẹ chị hơi ... ý mà ! Để chị tưới cho cái cây “hư” này đã ! Khổ thân nó quá ! Bị phân biệt đối xử y như mình với thằng Quân .

Nghe bà chị nói thế , cái Quỳnh lại khẽ bật cười . Nó biết rằng trong gia đình này , chị Mai bị đối xử phân biệt hơn với anh Quân nhiều mà . Bác của nó cứ thích trọng nam khinh nữ thế thôi . Nhưng cũng còn nhiều nguyên do khác nữa ... Dù vậy cũng thật là phong kiến quá !

- Uống nước đi cây ! Uống no rồi thì nhanh chóng nở ra hoa em nhé ! Không thì cẩn thận lại bị mẹ chị cắt phéng đi cho mà coi đấy ! Hi hi ! – Vừa nói , nó vừa nhẹ nhàng đặt cái bình tưới cây xuống , rồi lóc cóc dắt con em ra chỗ rìa ban công , hí hửng chỉ về phía mấy bồn cây của nhà bên cạnh .

- Thấy gì không ?!

- Thấy gì cơ ạ ! – Cái Quỳnh vẫn tròn xoe mắt nhìn , nó cố giương lên thật căng để tìm cho ra cái vật mà chị nó đang ám chỉ .

- Hừm ... thì là cây khế ý ! Cây khế sum suê ! Toàn những quả ngon ! Ôi ôi ! – Vừa nói , mắt cái Cheer lại vừa rung lên một vẻ thèm thuồng xen lẫn những tia nham hiểm .

- Này này ... chị không định hái trộm mang về ăn đấy chứ ! Còn xanh lắm đấy ! – Cái Quỳnh khẽ giật nảy mình trước vẻ mặt vô cùng khó hiểu của bà chị .

- Oh no ! Chị hái cái thứ này về ăn làm gì . Nhưng nhìn đây này ! Có trò hơi bị hay !

Nói rồi , nó lập tức với tay ngắt lấy vài quả khế còn sượng xanh lè và vung tay , nhắm thẳng về phía con chó lông xù đang nằm cuộn tròn mình đón nhận ánh nắng của một buổi chiều hè dưới sân nhà hàng xóm . Thật không thể chấp nhận được cái cảnh yên bình đó ! Con Cheer quyết định phá cho bằng được . Thế là ... một ... hai ... ba ... nào ta cùng ném !

Chỉ một phát quăng thôi , quả khế xanh lè đã bay trúng đầu con chó . Nó đang nằm ngủ ngon lành thì ăn trọn một “quả tạ” không biết từ đâu bay vèo xuống đầu đánh thức cả giấc ngủ đang vào hồi yên ả nhất của mình . Con chó tức khắc thì dựng ngược lên sủa ầm ầm cả một góc nhà . Chả thấy có thêm hiện tượng gì phản xạ lại , nó quyết định ư ử thêm vài tiếng rồi lại nằm xuống , mong rằng có thể ngon lành ngủ tiếp .

Nhưng , thật không may ! Phát này thì đến Quỳnh . Làm theo lời của bà chị . Có lẽ cũng thuộc dạng thông minh , học một biết mười , nên nó lập tức tóm ngay lấy hai quả khế còn to bự gấp hai lần quả khế của Cheer , nhanh tay quay quay vài vòng lấy đà rồi nhắm trúng mục tiêu , phi cái vèo vào đầu con chó !

“ Cốp ! “ – Một tiếng va chạm vang lên giòn tan giữa không gian khiến cho con chó lại giật mình tỉnh dậy . Lần này thì tức lắm rồi ! Cái trán nhẵn bóng có vài vệt màu vàng mới được nhuộm vấy nai của mình đang đẹp thì nay bị sùng u lên như quả ổi . Nó gầm gừ , sủa loạn xung quanh , những tiếng “ à grừ “ cứ vang dội lên trong không gian khiến cho ông hàng xóm đang ngủ trưa không tài nào yên giấc tiếp nổi . Bất buộc phải bật dậy chạy xuống sân xem tình hình ra sao .

Nhìn thấy ông hàng xóm với khuôn mặt bặm trợn đã bắt đầu bật mình tỉnh dậy , chạy xuống nhà xem con miu của mình bị chọc tức ra sao , con Cheer lập tức kéo áo cái Quỳnh cúi vội xuống , né tránh ánh mắt dò đang xét tìm kiếm kẻ chủ mưu dám cả gan phá rối giấc ngủ của lão một cách vội vàng .

Lặng yên lắng nghe tiếng quát tháo ầm trời của lão cạp già đang trong cơn điên tiết , hai đứa chỉ biết bịt miệng rúc rích cười thầm với nhau .

- Đứa ***** nào dám phá đám giấc ngủ của ông nhá ! Ông thề ông mà bắt được ông vạ cổ chúng mày ! Bọn ranh con lão toét vô giáo dục kiaaaaa!!

“ Hà hà ! Có mà bắt được ý ! Các chị ở đây này ! Có giỏi thì vạ cổ đi ! Lêu lêu ! “ – Nghe lão **** như thế , con Quỳnh lại khẽ ngoái đầu nheo mắt nhìn qua mấy thanh chắn quanh khung ban công rồi thì thầm .

Trong lúc cơn giận của lão già đang lên đến đỉnh điểm , thì chẳng hiểu thành Yan từ đâu lại tự nhiên xuất hiện , lưng thẳng thản nhiên đi từ trong căn phòng tum bước ra ngoài sân thượng , tiến đến chỗ ban công và tiện tay vật lấy ... một quả khế !

“Thôi xong rồi ! Yan ơi ! Đồi cậu thế là xong rồi !” – Vừa nhìn thấy thành Yan , con Cheer đã mừng rỡ ra được ngay những chuyện sẽ xảy ra tiếp về sau rồi lại tự bùm miệng cười một mình.

Đúng lúc đó , ông hàng xóm cũng vô tình ngược ánh mắt hần học của mình lên nhìn đúng phía ban công nhà hần . Và tất nhiên , chuyện gì phải đến thì cũng đến . Thấy Yan đang tay cầm khế , vẻ mặt giả nai như thể không có tội gì lập tức đập vào mắt lão . Với ý nghĩ – chính hần là kẻ có tội – máu nóng lập tức dồn lên não , và lão lại bắt đầu thao thao bất duyệt !

- A ! Thành ranh con ! Ông bắt được mày rồi nhé ! Mày nghĩ mày ném khế vào chó nhà ông thì nó sẽ nhả cho mày được cục vàng à mà mày ném lăm thế ! Phen này mày chết với ông ! Để ông mách với bố ***** !

Vừa mới ngủ dậy , còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì hần đã ăn phải một tràng giáo huấn mà không thể biết được lý do . Mặt Yan cứ dần ra rồi vội vàng lấp bấp thanh minh .

- Ô bác ! Chó với vàng gì hả bác ! Cháu biết là phân chó nhà bác nó màu vàng , nhưng mà cháu cũng chẳng mong đổi khế để nhận lấy thứ vàng ấy đâu ạ ! Bác đừng nói thế mà oan cho cháu !

- Á à ! Mày còn dám cãi à ! Thế không phải mày ném thì là ai !!!

- Ô ... cái đấy thì làm sao cháu biết được ạ ! Sao bác lại nghi ngờ cháu !

- Hừ ! Thế có phải cây khế kia là của nhà mày đúng không ?!

- Dạ vâng ... – Thành Yan ngơ ngác trả lời .

- Thế có phải tay mày đang cầm khế vật từ cây ấy đúng không ?!

- Vâng ạ ! Nhưng thế thì liên quan gì đến chó nhà bác ! – Yan vẫn dần mặt không hiểu gì .

- Đấy nhé ! Thấy chưa ! Tang chứng vật chứng rõ ràng ! Mày còn dám chối nữa hay thôi ! Xuống ngay đây ! Tao với bố ***** nói chuyện ! – Như bắt được thóp của thành bé , lão già vội vàng dồn hần vào thế bí và sồn sồn bắt hần phải xuống ngay để xử tội .

.....

“Khổ thân thành Yan ! Nó phải chịu tội thay tội mình rồi !” – Thấy Yan vô tình phải chịu tội thay cho mình như thế , Cheer cũng thấy có chút tội lỗi dâng lên trong lòng mình , nhưng không để hần kịp nhận ra nó là kẻ chủ mưu , con Cheer liền vội vàng kéo tay con Quỳnh chạy vội về phía căn tum , mong có thể qua được trót lọt vụ này .

Nhưng chẳng hiểu sao , không đâu con Quỳnh lại vô tình ngược mắt lên để rồi nhìn thấy khuôn mặt điển trai của thành Vũ . Ngay lập tức , nó chợt thốt lên theo bản năng mê trai của mình !

- A ! Anh hàng xóm đẹp trai thế ! Chị ơi giới thiệu em !

- Giới với chả thiệu cái gì ! Té nhanh lên kéo nó nhìn thấy bây giờ !

Cái giọng choe chóc của con Cheer đột ngột cất lên khiến thành Yan không thể nhầm lẫn được , hần vội vàng quay ngoắt ra và ... đã nhìn thấy hai con thủ phạm đang vùng mình chạy trốn theo lối phòng tum . Miệng khẽ găm giữ , nhưng Yan cũng chỉ biết lăm bằm trong cay đắng .

- Con nhóc biến thái ! Rồi ngày mai cô sẽ biết tay tôi !

.....

Thoát được cơn thịnh nộ của ông hàng xóm , hai đứa nó lại tung tăng dắt nhau lên quán cafe nhà bác Liên , nơi mà các chị em nhà nó thường tụ tập ở đó để tám nhảm với nhau . Vừa đi , cái Cheer vừa hỏi :

- Ô ! Mà ... mày ở đây lâu thế mà không biết thằng hàng xóm này thật á ?!

- Vâng ! Em không biết thật mà ... Ô kìa cái chị này buồn cười nhờ ! Đi lâu quá chả biết cái gì cả ! Nhà anh này mới chuyển về đây hai năm thôi , nhưng ngoài đi học ra thì anh ý ít khi ra khỏi nhà tiếp xúc với mọi người lắm . Gia đình họ sống khép kín mà . Với lại nhà em ở tận bên ngoài , có mấy khi xuống đây đâu mà gặp anh ý được . Hôm nay mới thấy lần đầu đấy ! Mà sao chị lại quen anh này ?!

- Xui xẻo ! Học cùng lớp ý mà !

- Uồi ! Thích thế !

- Thích cái con khỉ ý !!

- Được ngồi với anh đẹp trai thế con gì ! Eo ôiiii !!!

Thế là suốt cả chặng đường , cái Cheer chỉ nghe thấy tiếng con em gái mồm liến thoắng về thằng hàng xóm với thái độ xuýt xoa không ngớt của mình .

.....

Nhìn thấy bóng nó vừa xuất hiện từ phía xa , mấy bà chị ngồi trong quán đã ới lên gọi liên tục :

- A ! Con Mai ! Lâu lắm mới thấy mặt mày nhé !

- Hi ... các chị ! Lâu gì ! Mới vài năm chứ mấy !

- Ờ... chỉ mới vài năm thôi mà ! Ít ý mà ... nhờ !!! – Chị Vân nói với cái giọng ngao ngán cùng tiếng đá xoáy nghe chua chat chat.

- Hi ! Thôi mà ! Em xin lỗi ! – Vừa nói , nó vừa đặt mình ngồi xuống cái ghế xoay rồi đưa tay cầm luôn cốc sữa chua đánh đá của bà chị mà hút .

- Xin lỗi cái gì ! Còn chưa hỏi tội mày về từ hai hôm trước mà sao bây giờ mới vác mặt lên diện kiến các chị hả ! – Bà Huyền đưa tay giật lại cốc sữa chua mà nó đang hút giở khiến con bé tí sặc !

- Hức ! Đâu mà ! Em có muốn thế đâu nhưng mà tại em bận chuyện thu xếp trường lớp quá nên hôm nay mới rảnh được . – Nó lại lý do lý chầu .

- Hừm ! Thôi được rồi ! Vụ đấy bỏ qua ! Thế còn vụ mày giấu mẹ đi với trai thì sao ??! Khai thật đi em ! Chị thấy hết rồi ! – Bà Huyền đưa tay lên che miệng cười khúc khích.

- Ô kìa ! Trai nào ?! Trai bao giờ ?! Em mới về đây làm gì đã có trai nào ???

- Thôi đi không phải chối ! Thế thì cái thằng đi SH trắng hôm trước tôi thấy nó đón cô dưới đường mới là ma à ?!

Nghe chị Huyền nói , con bé ngó ra một hồi , nhớ lại một vài khoảnh khắc về tối hôm ấy , rồi nó lại bắt ngờ cười phá lên như trúng tà.

- A hahaaaa ! Trai gì mà trai ! Đấy là ông Phong anh trai kết nghĩa của em , các chị cũng quen từ lâu rồi còn gì ?! Hôm trước anh ý cũng mới từ Mỹ về nên gọi cho em rủ đi chơi – Con bé giải thích ngon ơ .

- Ô... thế sao nó lại chỉ rủ mày mà không rủ bọn chị nhờ ! Thằng này láo ! – bà Huyền tiu ngầu .

- Ủm ! Thôi được rồi . Không phải trai thế thì được rồi ! Chứ cái tuổi này của các em là chỉ có được tập trung vào học thôi . Không có trai gái gì hết ! Nghe chưa ?! – Chị Ngọc cao giọng nói .

Nghe bà Ngọc nói , cả hai con lại bần thần quay sang nhìn nhau , rồi thâm bụm miệng cười . Vì cái giọng mà các chị đang nói cũng chẳng khác gì so với những điều mà cái Cheer vừa giảng đạo cho thằng Hưng .

- Phải đó ! Nghe chị dạy đây này ! Nếu mà đi chơi có thằng nào nó nắm tay ý , thì phải giật ra ngay rồi nói :’ Anh ơi em sợ bị giật điện ! Nghe chưa ‘ – Bà Vân dặn dò .

- Sặc ! Giờ nào rồi mà còn giật với chả điện ! – Vừa nói con Cheer vừa khúc khích cười.

- Thế... còn ôm thì sao hả Vân ?! – Bà Ngọc đánh mắt sang nhìn chị Vân.

- Ôm á ! Ôm thì phải quay lại nhìn , nếu mà đẹp trai ý ...

- Đẹp trai thì sao ?!

- Thì phải ... anh ơi , ôm tiếp đi , ôm em chặt vào ! – Bà Vân vừa nói , cả lũ lại rũ ra cười , duy chỉ có bà Huyền là nghiêm mặt phản biện lại.

- Không ! Phải là ... anh ơi , đừng ôm , em sợ em không kiềm chế được mình !!!

Tiếng Huyền vừa cất lên làm cả đám lại ôm bụng cười sằng sặc , đập bàn đập ghế toán loạn cả lên khiến cho khách hải hùng bỏ về hết . Chán hẳn cái quán cafe gia đình này !

Sáng hôm sau , vừa đến lớp , nó đã nghe thấy lũ bạn xì xào . Đi đến đâu cũng có người ngoái lại nhìn rồi thầm thì to nhỏ về con bé .

Có chuyện gì vậy nhỉ ?!

Bước vào lớp , đưa ánh mắt quét một vòng xung quanh , khi đã cảm thấy những tiếng rì rầm đã chấm dứt hẳn , nó mới ngồi lại vào phần ghế của mình rồi đưa ngón tay móc nghéo gọi thằng Ben lại , hỏi chuyện .

- Lại có chuyện gì à ?

Trước ánh mắt lạnh lùng lẫn nghiêm túc của con Cheer , Ben không dám giấu giếm , nó đành mở miệng nói ra sự thật .

- Ừm ... có chuyện rồi mà ạ !

Kéo thằng Ben ngồi xuống gần lại cùng mình , con Cheer khẽ cúi mặt gần sát vào mặt thằng Ben rồi lẩm li hỏi tiếp .

- Chuyện gì ?!

Nắm lấy bàn tay con Cheer đang giữ ở cổ áo mình , thằng Ben khẽ đẩy nhẹ ra rồi lúng túng ...

- À ừ ... mà là ... – Ben lúng túng ...

- Làm sao !!! – Cái Cheer gần giọng quát lớn.

- Híc ! Thì vẫn là tại cái vụ mày đánh thằng Chan hôm qua ý ! Nghe tin nó bị hạ gục chỉ bởi một cú đấm của đứa con gái mới vào trường . Tụi cầm trịch ở trường khác không tin nên chúng nó muốn đến đây gây chiến với trường mình để thử sức mày !

- À... ra thế ! Muốn thử sức tao à ?! Để xem chúng nó có đủ bản lĩnh không đã nhé ! – Vừa nói , con Cheer vừa cười khẩy . Nghĩ ngợi gì đó , rồi nó lại quay sang hỏi con Ben – Bọn đàn em trường mình đâu hết rồi ?

- Chúng nó á ... trốn hết rồi ! Sau vụ hôm qua mày bất ngờ đánh bại thằng Chan rồi lên làm thủ lĩnh , vẫn chưa có nhiều người hoàn toàn muốn theo đâu .

- Hiếu ! Chắc chưa đủ thuyết phục đây mà . À này ! Mày có quen nhiều người trong trường không ?!

- Cũng có tí quen biết ! – Ben chần chẫn với lời nói của mình .

.....

Trong lúc đó , tại bệnh viện , Chan đang nằm kê rên vì vết thâm quầng vẫn còn lằn sâu trên bụng mình từ lúc bị con Cheer đấm tới giờ.

- À gừ ! Đau quá ! Chết tiệt ! Con ranh khôn kiếp ! Nó đấm gì mà mạnh thế không biết ! Quái vật chứ không phải người . – Vừa nói thằng Chan vừa ôm bụng thương xót cho làn da trắng trẻo mịn màng của mình nay đã bị ... tì vết !

Bất ngờ có tiếng người bước vào kèm theo cái giọng an ủi theo kiểu đả kích đúng hiệu trưởng Yon .

- Thôi đi ông ! Con trai con đứa ! Có mỗi vết thui mà làm gì kêu ghê thế ! Tôi đi từ hành lang còn nghe thấy tiếng ông rên , hết muốn nhận làm bạn luôn . – Vừa nói , nó vừa khẽ lắc đầu làm vẻ chán nản .

Cầm gói cốc , thằng Chan quăng lên phi suýt trúng đầu thằng Yon , may mà hấn né được . Yon giật mình , hấn gào lên , tí thì phi cả bó hoa huệ vào người thằng bệnh nhân .

- Mày không thể ném bằng gói được à ??!

- Tao không thích đấy thì làm sao ?? Ném bằng cốc cho cái mặt mày nó tì vết !!

- Thằng điên ! Mày bị ảnh hưởng bởi quảng cáo Pond's quá nặng rồi ! Đi rửa nào đi !

- Rửa cái đầu mày ý ! Mà... tay mày đang cầm cái thứ chết tiệt gì thế ?! – Khẽ đưa mắt nhìn lên bó hoa màu trắng muốt to uyển đang được “nâng niu” một cách “nhếch nhác” trên tay thằng Yon , Chan tò mò hỏi .

- À ... bó hoa tao tặng mày đấy ! Cầm động không con vẹo ?! – Vừa nói , thằng Yon vừa nhẹ nhàng đặt bó hoa huệ xuống rồi từ từ cầm cẩn thận vào chiếc bình thủy tinh trắng trên bàn bệnh của thằng Chan .

- Bỏ ra ngay ! Mày tính trù ẻo tao chết à mà tặng hoa huệ ! – Tiếng thằng Chan thét lên khiến thằng Yon bất giác giật mình tí đánh đổ lọ hoa .

- Thằng điên này ! Nói tử tế thì nó ảnh hưởng đến nhân cách của mày à ! – Thằng Yon nạt lại .

- Ồ đấy ! Nói tử tế với một thằng ***** dám mang hoa huệ vào tặng bạn để trù ẻo người ta chết như mày là xúc phạm đến nhân cách của tao . Tao không đồng ý ! – Càng nói , máu nóng lại càng dồn lên tận não thằng Chan .

Thấy thằng bạn đã bắt đầu nóng mặt , Yon cũng thôi không chọc tức nó nữa , vì hấn biết , nếu cái thằng hâm dở này mà lên cơn nổi cáu thật thì khó đỡ lắm . Nó đành đem đặt bó hoa huệ sang giường của một ông bị bệnh ung thư sắp lìa đời ở giường bên , rồi quay sang đỡ dành thằng bạn .

- Thôi mà ! Tao xin lỗi ! Thực ra thì cái này cũng có phải là tối kiến của tao đâu ! Mấy con vợ ở nhà của mày nó bảo tao mua thế đấy chứ !

- Á à ! Mấy con quái vật ! Muốn ông chết sớm để đi lấy thằng khác đây mà ! Phen này ra viện ông bắn bỏ hết ! – Nghe thằng Chan lầm bầm mà thằng Yon khẽ giật mình thương cho bọn con gái .

Im lặng một hồi , bỗng , thằng Yon lại hỏi .

- À mà này ! Nghe nói vết thương này là do một đứa con gái mới chuyển đến trường gây ra cho mày đúng không ?! – Yon hỏi hết sức tử tế .

- Im ngay , mày tính sỉ nhục tao à ! – Chan quát lại bằng giọng tức tối , nói rồi , hấn kéo chăn trùm thẳng đến đầu rồi co mình lại , tủi thân .

- Mày điên quá rồi ! Tao thiếu gì cơ mà phải sỉ nhục mày . Nhưng này , định bỏ qua chắc ! Sao không nhờ đến anh Gà !

Nghe nhắc đến anh Gà , thằng Chan chợt bật dậy rồi vùng ra khỏi chăn , dùng ánh mắt vô cùng nghiêm nghị cảnh báo với thằng Yon.

- Cấm mày được mách với anh Gà ! Chuyện của tao để tao tự giải quyết.

- Tại sao ?! – Yon nheo mày vẻ khó hiểu .

- Mày không cần biết .

- Bớ cái thằng cứng đầu ! – Yon buột miệng **** .

Vừa nói dứt lời , thằng Yon đã ăn ngay cả một cái gói bông vào mặt , nó loạng choạng tí ngã ngửa ra đằng sau khi nghe tiếng thằng bạn cười phá lên như được mùa .

- Ha ha ha ! **** tao á ! Không cứng được bằng tao mày ghen hả mày !

Cầm cả bó hoa huệ còn đang “gửi” nhờ bên giường bệnh ông ung thư , thằng Yon gằm gừ ném thẳng mặt thẳng Chan .

- Không cứng bằng á ! Mà thích độ xem ai cứng hơn không ?!

Vừa nói , hai thằng vừa lao bổ vào nhau rồi chí chóc tung tóe cả cái phòng bệnh khiến cho mấy bác già giường bên cạnh phải bấm chuông cấp cứu trợ tim khẩn cấp . Mấy cô y tá đi ngoài hành lang cũng phải lao vào ngăn cản trận đánh nhau , họ kéo thẳng thằng Yon ra rồi mắng .

- Không được hành hung bệnh nhân ở đây ! – Mặt cô y tá đỏ lừ lừ , gằm lên quát .

- Ô nhưng mà , nó ném em trước mà ! – Yon cố gắng cãi .

- Không nói nhiều , ra ngoài mau !

Nhìn thằng Yon cúi cùi ra đi mà Chan vẫn giả vờ làm mặt đáng thương , khi bóng đám y tá và thằng Yon vừa mới đi khuất khỏi tầm mắt , thằng Chan đã vội lấy cái gối , vừa đắp vừa cười phá lên như trúng tà .

.....

“Cười đã chưa hả thằng đểu ! Không định ra đây mà còn làm thủ tục xuất viện hả ! Mà quên hôm nay chúng ta phải trở lại trường để chấn chỉnh lại trật tự trên dưới rồi à !” – Đang tiếp tục quá trình vừa đắp gối thùm thụp vừa cười như một thằng điên của mình , Chan bỗng phải dừng lại khi nhận được tin nhắn của Yon . Hắn giật mình , rồi vội vàng nhớ ra mọi chuyện .

.....

Đang ngồi gật gù ngủ trên chiếc taxi bốn chỗ trở thẳng hai thằng con trai từ bệnh viện về tới trường , Chan bỗng bị đánh thức bởi tiếng của thằng Yon lay nó dậy .

- Này mày ! Dậy đi ! Tao vừa mới nghĩ ra ý này hay lắm !

- Cái thằng đầu củ lạc như mày thì nghĩ được cái gì ! Để yên cho ông ngủ ! – Vừa nói , Chan lại vừa khua tay rồi gục xuống ngủ tiếp .

- Là phương pháp để có thể hạ gục con nhỏ Cheery một cách dễ dàng đó ! – Yon cười khẩy , vì nó biết là ngay sau đó thằng Chan sẽ vội giật mình mà bật dậy ngay thôi .

- Gì cơ ! Mày nói gì cơ ?! Cách nào ?! Nói tao nghe xem nào ?!

- Ngủ tiếp đi mày ! – Yon trêu chọc .

- Ông không đùa đâu đấy ! Nói nhanh đi ! Không tao đánh mày đừng trách !

- Ấy từ từ ! Được rồi tao nói . Mày có biết dù thua con nhỏ đó ở nắm đấm nhưng mày vẫn luôn hơn nó ở điểm nào không ?! – Yon nhướn mày quay sang hỏi Chan một cách đầy ẩn ý .

- Hơn nó à ... tao hơn nó à ... – Vừa nói , hắn vừa lăm lăm bằm ngẫm nghĩ , rồi bất ngờ giật nảy lên cười khoái chí ! – Tao hơn nó ở làn da trắng không tì vết ! Chuẩn luôn !!!

- Con lạy bố ! Bố là đàn bà à mà sao cứ suốt ngày trắng không tì vết thế ! Thề là tao cóc muốn làm bạn với mày nữa đâu ! Ngại cực kỳ ý ! – Yon nói với giọng vô cùng chán nản .

- Mày thích chết không thằng kia ? Tử tế một chút thì nó ảnh hưởng đến nhân cách của mày à ! – Chan gào lên .

- Ồ đấy ! Tử tế với một thằng đàn bà như mày nó xúc phạm đến nhân cách của tao ! – Yon nạt lại .

- À được ! Thằng này khá ! Bất chúc tao à ! – Chan cười khà khà , nói rồi , nó lại mau chóng quay về vấn đề chính – Thế điều mày muốn nói rút cục là gì ?!

- Là ý ... thằng ngu ạ ... mày đẹp trai hơn nó mà ?! Mày không nghĩ là mày có thể dùng nhan sắc này để lừa đảo nó à ?

- Rồi sao ... hả thằng ngu hơn cả tao ?!

- Đấy ! Sao mà mày ngu thế ! Thế tao mới bảo là mày ngu ! Nói đến vậy còn không luận ra được à ! Cửa đổ nó rồi thì để làm gì ?! Để nó khuất phục mày . Nó yêu mày rồi thì nó có còn dám vượt mặt mày nữa hay không ?!

- À ừ nhờ ! Nghe hay đấy ! Thằng ngu này , mày cũng khôn phết nhờ ! – Chan đập vai Yon rồi vỗ đầy cảm tình .

- Mày đi chết đi thằng khốn ! **** tao ngu từ nãy tới giờ tưởng tao không biết hả !

- Mày thì không **** tao đấy à !

Hai thằng lại vào vào nhau , tí thì cắn xé , cho đến khi ... bất ngờ nhìn thấy một hội cầm tông tuýp đang đứng chờ sẵn ở trước cổng trường mình , hai đứa mới quay sang hỏi nhau :” Cái gì thế ?! ” – “ Sao tao biết được mày “.

- À ! Mà hình như là hội trường A nghe tin mày bị một đứa con gái đánh bại nên chúng nó mới kéo nhau đến đây để thử sức con bé đó đấy !

- Gì cơ ?! Chúng nó dám động vào “người” của tao á ?! Không được ! Tuyệt đối không được ! Không ai được phép động đến trước khi tự tay tao đánh bại được nó ! – Vừa nói , thằng Chan vừa nắm chặt bàn tay lại rồi nghiêng rằng , hẳn có vẻ cẩu rồi đấy .

.....

5 giờ chiều , đó là lúc kết thúc những giờ học dài đằng đẵng khiến lũ học sinh chỉ muốn gục mặt xuống bàn mà chán nản , tiếng trống u Gông cất lên báo hiệu giờ tan học đã đến , tất cả nháo nhác ủa ra khỏi trường ... Nhưng rồi , bỗng , chúng dừng hết lại , rồi chợt xúm vào một chỗ , nơi có bọn du côn trường A đang đứng đợi con Cheer ở đó , chờ nó ra và “đàm đạo”.

Đứng từ phía xa trên ban công , con Cheer đã nhìn thấy tất cả , nó khẽ cười khẩy , phân công và bố trí thế trận đã dàn sẵn ra và chỉ chờ cho lũ chuột vênh vào kia từ từ sập lưới .

Tiếng xì xầm của mấy thằng đầu trâu mặt ngựa bỗng bị ngắt lại bởi giọng con Cheer bất ngờ vang lên . Sự chú ý ngay lập tức được dồn lại ở nơi một con bé lùn lùn , đáng người nhỏ nhắn và không có vẻ gì là dân anh chị lắm đang đứng . Cả lũ con trai bỗng cất tiếng cười ha hả rồi lại ớ ra .

- Trời đất ! Chẳng nhẽ thằng Chan mang tiếng cầm trịch trường này những hơn một năm mà lại bị con nhóc lùn tịt như thế này hạ gục chỉ bằng một cú đấm hay sao ! Tao không tin !

- Ha ha ha ! Đúng đấy ! Tao cũng không tin !

Nói rồi , cả lũ lại phá lên cười với nhau .

- Vậy ... Chúng mày đến đây tìm tao là để kiểm chứng niềm tin ? – Khẽ nhếch mắt lên nhìn , nó gằn giọng .

Nghe cái giọng lạnh lùng gằn đặc ấy của con bé vừa cất lên , cả lũ lại im bất , thằng cầm đầu làm vẻ nghiêm mặt .

- Ờ phải ! Giỏi thì chứng minh đi !

- Đi theo tao !

Vừa dứt lời , nó lại lững thững từng bước ngổ ngáo lướt qua bọn con trai , bước sang phía đường bên kia và khẽ ngoắc ngoắc ngón tay để ra hiệu cho cả lũ đi theo .

Cả bọn lại xì xào :” Sao nó không đem theo hội ?!”

4. Chương 4 : !

Trận địa đã được dàn sẵn , con đường dẫn tới khu chung cư ở phía sau trường đã được bố trí đầy đủ “chướng ngại vật “ để chờ đón tụi du côn trường bên từ từ bước vào . Và đúng như vậy , quân lượng của bọn chúng bất ngờ bị giảm sút sau mỗi lần đi qua một nhánh ngõ nhỏ nào đó , một vài thằng bỗng nhiên bị biến mất một cách bất ngờ và đột ngột , thậm chí , hội của con Cheer hành động nhẹ nhàng đến nỗi mấy thằng đi đầu vẫn thản nhiên bước tiếp mà chẳng hay biết gì !!!

Chiến thuật của nó đơn giản như sau , vì hội bọn trường A rất đông và chúng lại cầm theo nhiều vũ khí mà hội con Cheer thì vẫn chưa chuẩn bị kịp , do đó , bố trí một thể trận theo kiểu triệt tiêu dần dần quân lượng của bọn chúng khi đi qua các con ngõ nhỏ bằng cách bất ngờ kéo tuột chúng vào trong và úp sọt , đánh thẳng vào đầu khiến chúng bất tỉnh rồi chỉ để lại một vài thằng cầm đầu cho đến khi đi đến trận địa cuối cùng . Mấy thằng đó ... sẽ do con Cheer đích thân xử lý ! Mà bản thân con Cheer thì cũng không chắc chắn rằng mình có thể một tay đánh hết tất cả lũ con trai đầu gấu đó , nhưng nó cứ nghĩ rằng dù sao thì cũng đã gần năm rưỡi chiều rồi , sự phụ chắc sẽ phải đứng đợi ở đó để dạy võ sẵn như lời hứa , nó sẽ có một sự trợ giúp đắc lực ở đằng sau . Chỉ cần có sự phụ , một hay mười thằng như thế này thì cũng chỉ là muỗi !

.....

- Sao lâu thế mày ?! Định cù nhây à ?! Hay là muốn tránh ! – Thằng Tú khẽ gãi đầu , nó sẵn tay áo lên rồi lắc lắc cái cổ đầy những đường gân guốc của mình lên tiếng rằng rắc rồi ra về dọa nạt .

Bất ngờ dừng lại ở khu sân chơi đu quay , nơi mà con bé đã bắt đầu hẹn sự phụ ăn mày của nó tại đây . Nhưng lạ thay , giờ này mà sự phụ vẫn chưa tới ?! Hay lại có chuyện gì ! Mà thôi , dù có hay không ... thì nó vẫn phải nhanh chóng tự tay kết thúc chuyện này mới được !

Nó thăm tự nhủ trong đầu như thế rồi bất giác quay đầu lại , nhoẻn cười nham hiểm .

- Ngạc nhiên chưa nào ?!

- Ngạc nhiên cái khỉ gì cơ ?! Con này , mày bị ... à ?! – Vừa nói , thằng Tú vừa đưa ngón tay lên xoay xoay quanh trán như thể ám chỉ con Cheer có vấn đề về não !

- Bị... cái đầu mày ý ! Thằng nào cạn này , quay lại nhìn lũ đàn em của mày xem !

Nghe lời cái Cheer nói , ba thằng cầm đầu cũng nháo nhác quay lại nhìn , rồi ngơ ngác ... chúng nghệt mặt ra một lúc , mồm há hốc theo đúng kiểu chữ O rồi quay lại hét âm lên với con Cheer .

- Con ranh này ! Mày giấu đàn em của tao đi đâu hết cả rồi !

- Sao nào ?! Không có đàn em thì đã làm sao ?! Việc gì mà phải lo lắng nhằng hết cả lên như thế ?! Ba thằng bọn mày chẳng nhẽ lại phải sợ một đứa con gái như tao à ?!

- Sợ á ?! Mày nói là bọn tao mà phải sợ một con lùn như mày á ?! Hơi bị nhầm rồi ! – Thằng Tú khẽ cười khẩy , nói rồi , nó bất ngờ chạy nhào tới rồi vung tay xoay mạnh nắm đấm , nhắm thẳng về phía con Cheer mà đấm thật mạnh .

Vẫn chỉ đứng yên một chỗ , nó tập trung quan sát đường tấn công , cách đấm ngu xuẩn của thằng Tú không theo một quy luật nào cả , nhìn thì có vẻ mạnh mà không hề có trọng lực , hướng đi chỉ có một đường vòng mà không hề lắt léo nên rất dễ nắm bắt . Vậy nên , khi thằng Tú vừa mới chỉ kịp phóng tới , con Cheer đã nhanh chóng tóm lấy bàn tay hấn , nắm chặt phía mu bàn tay rồi nhấn mạnh vào những huyết Hợ Cốc và Khuyết Thần khiến cho cả cánh tay hấn bỗng thấy đau nhói , cơ thể mềm ra cùng cảm giác đau nhức lan khắp từ bắp đến ngón tay . Thằng Tú bất ngờ khụy xuống , mặt tái lịm đi trước sự chứng kiến của hai thằng đàn em duy nhất còn lại của mình . Con Cheer sẽ cười khẩy , mà càng cười , nó lại càng nhấn mạnh hơn .

- Sao rồi ! Có giỏi thì giãy nữa đi ! Tao biết , cái loại to mồm như chúng mày chỉ có thể vênh mặt khi đi cùng cả đám bang hội , còn nếu tách lẻ ra để đánh riêng , chúng mày chẳng là cái thá gì hết !

- Con ranh này , mày coi thường tụi tao quá rồi đấy ! – Vừa dứt lời , thằng Tú nhanh như cắt hất cẳng chân lên , sút thẳng vào đầu gối con Cheer khiến cho nó bất ngờ ngã nhào ra mặt đất . Cùng lúc đó , thằng An và thằng Khánh cũng thừa thế xông lên , tính hội đồng tấn công con Cheer .Chúng nó một đứa giữ tay

, đấm giữ chân , áp sát con Cheer vào tường , còn thằng Tú thì từ từ xoay lại cổ tay , rồi tiến gần đến con Cheer , cúi sát mặt về phía nó rồi buông lời trêu ghẹo .

- Sao nào con ranh ! Giờ thì ai mới phải giẫy dấy ! Hê hê ... – Vừa nói , hắn vừa lấy một ngón tay đưa lên nâng cằm con Cheer , rồi thổi phỉ phỉ nhưng làn hơi bắn thẳng vào mặt con bé .

- Thằng khốn ! Tao mà phải giẫy á ! – Nói rồi , nó bất ngờ áp chặt lưng mình vào tường rồi mượn lực giữ từ hai thằng bên cạnh , nhảy phắt lên đập thẳng vào bụng thằng Tú , rồi nhanh chóng quay ngoắt lại , tóm lấy cổ tay thằng An , vặn ngược lại rồi đập vào bụng chân nó , đánh mạnh một chùy đau điếng vào sau gáy khiến hắn ngã gục ra đất . Còn mỗi thằng Khánh , Cheer từ từ bước tới lại gần , vẻ mặt khó hiểu ...

Thằng Khánh cũng từ từ lùi lại , thế rồi , bất ngờ hắn xông lên , cố gắng tung một cú đấm ngớ ngẩn vào mặt con Cheer . Tất nhiên , nó nhanh chóng né được , một tay chặn lấy khuỷu tay thằng Khánh , còn tay kia nhanh chóng tát thẳng vào mặt hắn , rồi nhảy lên sút thẳng một cú cước vòng cầu vào bụng hắn khiến Khánh bật mạnh ra đằng sau rồi ngã nhào ra mặt đất. Đúng lúc đó , thằng Tú không biết làm sao bỗng nhiên hết bất tỉnh , nhìn quanh không thấy ai đang đề phòng mình , hắn vội vàng tóm lấy một cây gậy ở ngay gần đó rồi chạy hùng hục tới tính choảng vào đầu con Cheer . Chỉ kịp nghe thấy tiếng hét lên từ đằng sau , nên con Cheer đã hoàn toàn không kịp chuẩn bị tâm lý để né đòn , trong giây phút đó , tưởng như đã phải chết đứng để đón đòn thì bất thành linh , thằng Chan từ đâu bất ngờ xuất hiện , nhanh như cắt hắn đá văng cả cây gậy nằm trên tay thằng Khánh đi và móc ngược lại đằng sau , đập thẳng vào mặt hắn khiến thằng bé choáng váng ngã ngoài ra đất . Chan cười khẩy .

- Dám động vào “người” của tao ! Mày muốn chết hả !

Hình ảnh của Chan đang hiện ra trước mắt Cheer bây giờ trông thật là oai hùng ... Ôi ! Tí thì nó lại rơi vào những giây phút mơ màng cho đến khi chợt giật mình nhận ra ...

- Cái gì cơ ! Ai là “người” của anh chứ ! Chán sống rồi hả !

Nói rồi , ngay lập tức nó tiện chân đập thẳng vào bàn tọa thằng Chan khiến hắn tí thì đâm sầm vào cái đu quay trước mặt . Quay lại hẳn học , Chan tức tối .

- Cô làm cái trò khỉ gì với ân nhân của mình đấy hả ! Định giờ trò ăn cháo đá bò đấy hả ! – Chan quát !

- Cái gì cơ ! Bảo ai ăn cháo đá bò đấy ! Đồ rách việc ! Tôi có khiến anh cứu bao giờ không hả ! Còn dám phát biểu lung tung nữa !

Vừa đứng dậy , hắn vừa xoa hông một cách tức tối :

- Đồ không biết phép tắc này ! Tôi phát biểu lung tung bao giờ !!!

Chan càng nói , mặt cái Cheer lại càng đỏ bừng lên tức tối :

- Còn không nữa ! “ Người “ của anh ! Là cái ý gì hả ?!

Cheery vừa dứt lại , mặt Chan chợt đỏ sừng lại , rồi hắn đưa tay lên xoa gáy , nhoeo cười gở gạc .

- He he ! Có ý gì đâu mà ! Chỉ là ... – Đang lúng túng , bỗng hắn lại chợt làm mặt lạnh , đổi giọng thật nghiêm túc – Là trước khi tự tay tôi đánh bại được cô ! Tuyệt đối không cho phép cô bị gục ngã trước bất kỳ kẻ nào khác !

Nghe thằng Chan nói xong , trước cái vẻ hừng khởi đầy chắc chắn của hắn , mặt con Cheer hơi đàn ra rồi nghệt lại . Nó khẽ nhếch môi cười .

- Hờ ! Có lẽ là anh nói hơi thừa rồi ! Dám nghĩ rằng tôi có thể dễ dàng bị đánh bại đến vậy sao ?! Muốn hạ gục tôi hả ! Làm đi này ! Làm luôn đi !

Vừa nói , nó vừa tiến đến ấn một ngón tay vào ngực Chan rồi cứ thế đẩy lùi hắn lại ... cho đến khi... hắn phải phát cáu mà vùng ra .

- Này thôi đi nhé ! Bây giờ ... tôi ... tôi chưa muốn !

Chẳng thêm bận tâm đến lời của Chan , Cheer vừa nói , lại vừa tiếp tục vỗ đôm đốp vào đầu hắn khiến cho mặt Chan càng lúc càng đỏ bừng lên vì bức.

- Ha ! Lại còn cái thể loại chưa muốn đánh nữa hả ! Hay là chưa đánh được ! Nói thử xem nào ! Ha ha ! Đồ to mồm ! Đi chết đi !

- Yà ! Đừng có đánh nữa ! Đồ con gái chết tiệt !

Bỗng nhiên , trận chiến giữa cái Cheer và hội trường A lại đột ngột chuyển thành trận chiến giữa thằng Chan và con Cheer một cái kỳ cục.

Kết quả mặt trận quân sự : Ben cùng đám tomboy đã đánh cho đám đàn em của thằng khánh đến te tua bằng kế hoạch đánh lẻ thắng lẻ của Cheer . Thật sự là rất hiệu quả ! Phải không ?! Nhưng các bạn đừng nên học theo nhé , không phải bao giờ cũng ổn đâu !

.....

Chiều hôm đó , con Cheer không thấy sư phụ nó đến , mặc dù đã đợi rất lâu ... cùng bọn Trang Ben . Thật là lạ , đến tối muộn thì chúng nó đành phải kéo nhau đi về trong sự tiếc nuối . Thật là tiếc vì cả bọn đã không được diện kiến dung nhan của Bang chủ Cái Bang – sư phụ ăn mày của cái Cheery . Nhưng chính bản thân nó cũng không hề biết rằng , sư phụ ăn mày tuyệt đối không thể xuất hiện trước sự chứng kiến của nhiều người , nhất là lại toàn người lạ như thế . Ấu cũng là do những bí mật riêng không thể nào bật mí của bà ấy !

.....

Trở về nhà , nó thực sự mệt mỏi , vì sự cứng đầu của những kẻ còn chưa chịu khuất phục nó trong trường , vì sự ganh đua tàn phá nhau của những kẻ thích đấu đá từ trường bên . Thật mệt ! Nó không hiểu lí do vì sao họ lại phải làm vậy ! Địa bàn của ai , người đó quản , sao phải gây nhau ?! Rồi để đến khi bị ăn những trận đòn thảm hại ... mà người hứng chịu những hậu quả đó – chắc chắn không phải là nó !

Hà ! Khẽ ôm con Thỏ Bông vào lòng , siết nhẹ , Cheer lại thả mình vào những giấc mơ cùng sự thích thú .

.....

Sáng hôm sau , khi trống trường báo hiệu giờ tập trung vừa mới kết thúc , con bé mới lóc cóc xuất hiện ở ngoài cổng trường . Thậm chí , nó còn dám ngáp ngáp dài trước mặt ông giám thị già và chẳng sợ bị làm kiểm điểm , nhõn cười khi bị ông ý hỏi tên và lớp , nó chỉ nói thật mau rồi nhanh tay rút một chiếc kẹo mút màu dâu bọc sô cô la thật ngon vào túi áo ông ý ... coi như là hối lộ cho ổng vậy !

Lon ton chạy vào trường , vừa kịp đứng xuống cuối dãy xếp hàng . Cô chủ nhiệm còn không thèm mắng vì cũng đã quá biết chất nó , nhưng ... với cái thái độ bóc kẹo trong giờ chào cờ và ung dung đứng mút tiếp trong khi mọi người thì đều đang tập trung hát quốc ca ... thực sự là không thể nào tránh khỏi con mắt dò xét của thầy hiệu phó . Lập tức có tiếng quát lên thật to từ phía micro của ông hiệu phó nhắm thẳng đến chỗ nó khiến cho con bé chợt trở mắt dừng lại việc mút kẹo của mình .

- Cô kia ! Mau lên đây !

- Gọi mày đấy ! – Cheer quay sang chỉ vào con Chi đang đứng cạnh mình , rồi lại ung dung mút tiếp.

- Hình như không phải tôi mà ! – Cái Chi cãi .

- Cái cô lùn lùn ý ! Mau lên đây ! – Bực mình trước sự tăng lờ của con bé thích giả vờ ngốc nghếch , lão ta lại càng quát to hơn nữa .

- Thế chắc là mày rồi ! Mau lên đi ! Ông ý gọi kìa ! – Cheer tiếp tục quay sang giật áo con Mỹ lùn ... thực sự là nó cũng rất lùn , lùn ngang con Cheer thôi !

- Là tôi gọi cô kìa ! Cái cô đang mút kẹo , mặc quần tụt màu đen , tóc búi nơ đầu lâu , và đeo cái dây chuyền hình thánh giá to đùng ý ! Chính là cô đấy ! Mau lên đây ! Định giả ngơ à ... – Lần này thì ông ta chỉ quá rõ rồi , khiến con Cheer phải đích thân đích chính lại.

- Là đang cầm cây kẹo thôi thầy ơi ! Em đã tạm thời bỏ xuống rồi mà , có mút nữa đâu . Thầy cứ luyện thuyên thôi !

« Luyện thuyền » – Đó là từ mà con bé mới chuyển trường dám nói với ông hiệu phó tôn nghiêm khiến của trường đều nể sợ vì sự hà khắc của mình sao . « Nó chết chắc rồi ! » – Cả lũ đều xì xào bàn tán .

Vẫn hiên ngang bước lên phía sân khấu , nó giơ tay hình chữ V lên chào mọi người rồi nhoẻn cười một cái thật tươi chào thầy hiệu phó , như trên người .

- Hi hi ! Được lên sân khấu nè ! Cứ như người nổi tiếng ý ! Ngại quá cơ !

- Bớt huyền thoại đi ! Toàn nói những điều nhảm nhí ! Tôi hỏi cô , trong giờ hát quốc ca mà cô đang làm cái quái gì vậy hả !

- Ô ... em đang mút kẹo mà ! Thầy không nhìn thấy à ! Thầy có muốn mút không ! – Vừa nói , nó vừa thần nhiên đưa cây kẹo lên dí sát vào miệng thầy hiệu phó khiến cho ông ta càng lúc càng cảm thấy điên liên , và quyết định đi đến một hình phạt .

- Cô định làm trò ra với tôi đấy à ! Dám ngang nhiên làm việc riêng trong giờ tập trung , vậy thì ... một mình cô phải hát lại cả bài ngay tại đây ! Luôn và ngay !

- Ủ uôi ! Hát ý ạ ! Em không biết hát đâu ! Thầy đừng bắt em hát ! – Vừa nói , nó vừa đưa hai tay lên ôm mặt , làm vẻ ngượng ngùng với cái giọng đầy nhõng nhẽo như để trêu tức ông ấy .

- Không biết hát thì cũng phải hát ! Tôi không cần biết , khi nào hát được thì hãy xuống , bằng không giờ chào cờ này sẽ bị kéo dài vô thời hạn .

Lệnh của thầy Tràng vừa được ban ra khiến cho cả trường đều giật mình phản đối , chúng nó hét lên đòi con Cheer phải hát ngay lập tức để kết thúc giờ tập trung .

Trước sự “ủng hộ” vô cùng nhiệt tình của khán giả , Cheery đành phải tặc lưỡi cầm mic lên và quyết định chiều vòng “fan hâm mộ” .

- Được rồi ! Được rồi ! Các bạn hạ tay xuống ! Đừng có cổ vũ nữa , tớ bị ngại đấy ! Im lặng đi rồi tớ hát cho ! Nghe hơ ! – Vừa nói , nó vừa làm cái giọng đong đưa thấy ớn , rồi quay lại nói với thầy hiệu phó – Bài “Đừng xa em đêm nay” nghe thầy ?!

Mắt con Cheery chớp chớp nhìn thầy đầy ưu ái , còn thầy thì lại đáp trả nó bằng vẻ giận giữ cau gắt vô cùng .

- Quốc ca cơ mà ! Mau hát đi và đừng có làm trò nữa – Lão Tràng hét lên !

Khẽ thở dài , nó đành chiều ý lão .

- Thôi được rồi , quốc ca thì quốc ca . Đã bảo là em không biết hát rồi cơ mà ! Music where ???!!! – Vừa nói , con Cheer vừa chỉ tay về phía cánh gà , rồi làm ra vẻ như mình là ca sĩ sắp biểu diễn live show !

- “Music where” là cái khỉ gì ?! Cô lại tính làm cái trò lố gì nữa đấy hả ! – Thầy hiệu phó dãn mặt , nhưng rồi anh phụ trách loa đài cho trường cũng phải giải thích cho lão hết dần .

- Ý cô ấy nói là cần phải có nhạc đấy ạ ! – Anh loa đài nhỏ nhẹ thì thầm .

- À à ... ra thế ! Mà hát quốc ca thì cần gì có nhạc ! Không cần thiết , bỏ qua .

- Không bỏ qua được ! Không có nhạc thì em không hát đâu ! Mặc kệ thầy ! – Vừa nói , nó vừa vùng vằng định đi xuống .

- Cô đứng yên đấy cho tôi ! Thôi được rồi , music thì music , mở nhạc lên ! – Nói rồi , lão ta đành thở dài rồi chán nản đi vào trong , quá bất lực với con bé cứng đầu này .

Cầm lấy cái micro , ban đầu , nó còn hơi ấp úng trước sự xuất hiện đối diện với bao nhiêu người như thế này . Một câu hỏi thật to được đặt ra trong đầu là “làm sao để có thể hát cho trôi chảy” , nhưng rồi , trước ý chí kiên cường và lòng dũng cảm của mình , nó quyết định cầm mic lên và bắt đầu hát ... hát một cách thật tự tin .

Những lời ca vang lên từ giọng hát của nó , đó là một giọng hát thật ngọt ngào và trong trẻo , nó làm xê dịch đi sự cứng nhắc của bài quốc ca mà bọn bạn vẫn thường nghe , và khiến cho tất cả đều phải lắng đi

để đưa ánh mắt hướng về phía con bé , đưa đôi tai dỏng lên để nghe nó hát . Từng ca từ đều trở nên thật dễ thương trước chất giọng trẻ con đó , nghe nó rất đáng yêu và khiến đứa nào cũng phải khẽ nhoẻn cười , thậm chí , ông hiệu phó mặt đang cau có cũng phải ... à mà không , đang cười dở thì lão ta lại nghĩ lại rồi ! Không thèm cười nữa !

.....

Bài quốc ca kết thúc là khi cả sân trường vỡ òa lên trong những tiếng vỗ tay cổ vũ con bé . Đó là bài quốc ca ấn tượng nhất mà bọn nó từng được nghe . Có lẽ là do nó được thể hiện trước một phong cách ... mới lạ quá ! Phần biểu diễn bắt đầu dĩ kết thúc , con Cheer vội vã đi vào bên trong phía cánh gà ,đương định nhanh chân trở về lớp , bỗng có một giọng nói lạ hoắc níu nó lại.

- Em tên là Mai hả ?!

Ngỡ ngàng quay lại nhìn , đó là một khuôn mặt sắc sảo và không kém phần nghiêm khắc ... tạo cho con Cheer một cảm giác dường như không dễ chơi . Vậy nên , nó ngoan ngoãn đáp lại lời .

- Dạ ! Cô gọi em ạ !

- Ừm phải ! – Cô Trang khẽ bước lại gần , rồi cô nói tiếp – Suốt hai năm nay em cất chất giọng này ở đâu mà không chịu đem nó ra để đóng góp cho các hoạt động văn nghệ của trường vậy ?

- Có thể được sao cô ?!- Cheer khẽ nheo mày tỏ vẻ khó hiểu .

- Có lý do gì khiến em cảm thấy nó không thể cơ chứ ?!

- Vì hai năm trước em còn chưa biết đến ngôi trường này cơ ạ ! – Nó thản nhiên trả lời .

- À nhỉ ! Cô quên mất , em hình như là cô học sinh lớp 12 mới chuyển trường đã gây náo loạn ở đây mấy hôm trước đúng không ? – Cô Trang hỏi nhẹ nhàng .

« Gây náo loạn ý à ! Một trận đánh nhau mà cũng coi là náo loạn . Một bà này ! « – Vừa nghĩ , nó lại khẽ nhoẻn cười đầy thích thú .

- Dạ phải ! Nhưng có sao không cô ?

- Nếu « có sao « thì em đã chẳng được đứng chân ở đây đến bây giờ . Nhưng vấn đề mà cô muốn đề cập đến ở đây là ... em có muốn tham gia vào đội văn nghệ của trường không ?!

- Dạ không ạ ! – Cheer thẳng thừng trả lời .

- Sao lại không ?!

- Đơn giản vì em không muốn . Nếu hết việc để nói rồi thì em xin phép cô ... – Nói rồi , nó lập tức quay lưng lại và bước thẳng về phía lớp , để lại một ánh mắt khá khó chịu từ phía cô Trang .

.....

Cheery đã về lớp , nhưng trong trường bây giờ ai cũng bàn tán về nó , thậm chí là hội trưởng Chan , cả lũ con trai đang nháo nhác lên vì giọng ca đó .

Thằng Yon rít lên :

- Thật không ngờ đó nha ! Không ngờ là con bé lùn tíu đó lại có chất giọng hay đến thế !

- Ủ ! Nghe như thiên thần ý ! Tao thích rồi đó ! Còn mày ... Chan Xu ?! – Long quay sang nhìn về phía thằng Chan đang suy tư .

- À ừ ! Có lẽ vậy ! Nhưng tao thích cái cách nó chọc tức ông hiệu phó hơn ! Thực sự là khá thú vị rồi đấy !

Vừa nói , Chan vừa nhoẻn miệng cười một cách đầy ẩn ý , nhưng thực ra , nó là thằng nghĩ gì nói đấy , rất thật thà , và bây giờ ... hẳn đang thực sự cảm thấy khá thích thú từ những điều mà con bé đã thể hiện .

Bởi vậy mà ... đến giờ ra chơi ...

Khi con Cheer đang “miam” vui vẻ cùng đám bạn bè thì thằng Chan bất thành linh xuất hiện . Vừa thấy bóng hắt , nó vội vàng vợ tay ôm hết lấy đồng đồ ăn xinh xắn của mình ... để phòng một lần đổ vỡ thứ hai . Đừng phất dậy và nhanh chóng đưa mình về thể tấn , nó giương đôi mắt đầy khó chịu lên nhìn thằng Chan – cái bản mặt mà có lẽ là đã được con Cheer liệt vào hàng không muốn nhìn nhất trong trường này . Cát tiếng quát đầy câu gắt lên , Cheer hỏi .

- Lại muốn đánh nhau hả !

Nghệt mặt trước cái thái độ kì cục đến khó hiểu của con Cheer , Chan thở dài rồi lại khẽ cười xòa vào chuyện . Hắt ngồi vào bàn ăn cùng đám bạn con Cheer khiến cho mấy đứa cứ rít lên vì sung sướng , rồi lại khẽ nhoẻn cười vì đã nhận thấy được sức hút mạnh mẽ của mình .

- Tôi muốn đấu với cô một trận này !

Đột ngột đập tay cái rầm xuống mặt bàn , con Cheer trừng mắt lên nhìn thằng Chan rồi quát lớn .

- Được ! Đấu luôn đi ! Thích đánh thế nào hả !

- Yà yà ! Làm ơn gạt cái suy nghĩ hiếu chiến ấy sang một bên đi có được không ! Sao cô là con gái mà cứ mở miệng ra là đánh nhau thế nhỉ ! – Chan chau mày lên vẻ khó chịu , rồi lại bình tĩnh vào đề – Là đấu ... tình cảm !

Đang nhấp cốc sữa lên miệng , con Cheer suýt phụt ra khi nghe thấy Chan nói đến câu ấy ... nó lắp bắp một cách vô cùng bối rối .

- Cái gì cơ ... anh bị điên hả ... Là điên rồi phải không ?!! – Đang nhỏ nhẹ , bỗng nó hét toáng lên như bị bệnh.

- Làm gì mà phải gào toáng lên như thế cơ chứ ! Chẳng nhẽ lạ lắm sao ?! Tôi với cô sẽ đấu tình cảm . Thử tán tỉnh nhau trong vòng một tuần , sau một tuần ấy , nếu ai có ý định muốn hôn đôi phương trước thì người ấy lập tức phải chịu thua và nhường toàn bộ quyền cai quản trường này cho người kia .

- Hờ... thì ra là thế ! Rút cục thì mục đích của vụ thách đấu này cũng chỉ vì không muốn là kẻ đứng thứ hai – sau tôi mãi thôi đúng không ?! Ừm ... nhưng mà nghe chừng có vẻ không ổn !

- Không ổn cái quái gì !

- Nghĩ lại đi ! Anh đưa ra một yêu cầu mà tôi đã hoàn toàn có nó ! Vậy thì tôi còn tham gia trò chơi này làm gì cho mệt người . – Vừa nói , con Cheer vừa chống tay vào cằm , rồi nhoẻn miệng nhìn Chan cười chế giễu .

- Hừ ! Được rồi ! Vậy cô tự ra thêm điều kiện đi ! – Chan hậm hực nói tiếp .

Thằng Chan vừa dứt lời , con Cheer lập tức giơ lên ba ngón tay , rồi nhoẻn cười đắc ý .

- Ba ! Là ba điều dành cho người chiến thắng sẽ được toàn quyền sai bảo kẻ thua cuộc phải hành động theo những gì mình muốn . Okay ?!

- Cứ như vậy đi ! – Không thêm suy tính gì thêm , Chan sẵn sàng nhận lời .

- Thế thì ngoắc tay ! – Rất hồn nhiên , Cheer lập tức nhoi ngón út lên rồi đòi thằng Chan phải cam kết với mình theo cái kiểu truyền thống này .

- Cái quái gì thế ... biết có bao nhiêu người đang ở đây không mà tính làm cái trò trẻ con này ! – Thằng Chan nghệt mặt chưa dám nhận lời .

- Làm mau ! Bà đây cáu rồi đấy ! – Nói rồi nó lại đập phất một bàn tay xuống bàn rồi quát lớn khiến cho thằng Chan phải giật mình nghe vội.

Lập tức làm theo lời mà con bé muốn , hắt ngại ngần đưa ra một ngón tay rồi rụt rề ngoắc vào tay con bé trước sự chứng kiến của biết bao nhiêu là người . Thật ngại ! Nhưng bỗng có cảm giác điện giật sượt ngang qua người khiến cho hắt chợt cảm thấy tê tê nên phải rụt ngay lại sau khi ngoắc . Thật lạ quá ! Chan chỉ biết lắc đầu khó hiểu thôi !

5. Chương 5 : Giỏi Thì Cưa Tôi Đi ?!

“Cái tên ngốc này ! Thật muốn chết chắc rồi !” – Vừa đi trên đường , nó vừa lăm bầm như thế . Rồi lại bỗng nhiên bị cắt ngang dòng suy nghĩ bởi giọng nói như rít lên của cái Hummie .

- Cậu thích thật đấy ! Được Channie chủ động đề cập tán tỉnh ! – Vừa nói , Hummie vừa đưa hai tay lên ôm lấy mặt , mắt tíu lại như thể mình là kẻ trong cuộc .

- Thích cái khỉ gì ! Không vui đâu ! – Cheer khẽ thở dài , vừa nói , nó vừa quăng quăng cái cặp .

- Vui mà ! Rất là vui luôn ý ! Xem này ! Cậu ý vừa đẹp trai lại còn lăm tài nữa chứ ! Được cưa là chết mê luôn ý !

- Cậu hâm mộ hần quá rồi ... – Cheer ngán ngẩm trước sự điên cuồng của con bạn chỉ vì một thằng con trai .

- Không phải là quá lời đâu ! Chan thực sự rất lăm tài đó ! – Hummie nói chắc như đinh đóng cột .

- Biết gì về hần ?! Kể tớ nghe đi ! – Nghĩ gì đó , Cheer chợt thay đổi thái độ rồi trở nên niềm nở như thể nó cũng thích lắng nghe về Chan lăm vậy .

- À ha ! Vậy là cậu cũng có chút quan tâm rồi đúng không ?! Được rồi ! Để mình chia sẻ cho nhé ! Chan là một người như thế này này ... Blah ... blah ...

Thế là vừa đi , cô bạn vừa huyền thuyên đủ mọi điều về Chan , mà mặc dù không biết là có chắc hay không , nhưng nó vẫn mong rằng có thể dựa vào một chút “hiểu biết” ít ỏi đó để cưa đổ thằng Chan trong vòng một tuần .

Kế hoạch về chuyến đi chơi ngày mai lập tức được dựng lên trong đầu con bé .

.....

Tối hôm ấy , Chan nằm trần trọc ở nhà , nó đợi thằng Yon qua và mang thêm một ít thông tin về con Cheer sang cho mình . Muốn đánh địch thì ít nhất cũng phải hiểu chút ít về phía địch chứ ! Phải không ?!

Và trong trận chiến này , một kẻ chủ động mở màn như nó thì tuyệt đối không được quyền thất bại .

“Thằng Yon chết tiệt ! Mày đâu rồi ! Sao không mau mang tư liệu về con ranh con đó sang đây cho ông ! Đi thu thập gì mà lâu thế !” – Vừa nằm đấm gối , thằng Chan vừa lăm bầm **** rủa thằng Yon.

Thế mà , ngay khi hần vừa mới chấm dứt mấy cái ý nghĩ ngu ngốc ấy lại thì cả đồng giấy má bất ngờ hạ cánh cái phịch xuống trước mặt hần . Và hiện ra ngay trước mắt hần là hình ảnh của “anh Yon” đang rực sáng ngời ngời .

- Bảo sao cứ hất xì từ này tới giờ ! Ra là do bạn tốt đang nói xấu mình đây ! – Yon thở dài , rồi hần lại đặt móng cái phịch lên giường thằng Chan và ngồi kể lể – Biết để kiếm được mấy cái tư liệu hiếm hoi này tao phải khổ thế nào không mày ! Ngồi yên một chỗ sẵn đồ ăn mang về mà còn kêu ca nữa ! Thằng khốn !

- Mày dám **** thầy mày hả con ! Bỏ cái chân lông lá chưa tiến hóa hết của mày ra ! Để yên anh xem chú kiếm được gì nào ! – Nói rồi , hần nhào mình chồm dậy rồi bất ngờ hất văng cái chân của thằng Yon ra khỏi bụng mình khiến cậu ta tí thì lăn ra khỏi thành giường .

Ngồi dậy , Chan tỉ mỉ đọc những thông tin mới tìm được về con bé – “À xem nào ... Sợ ma này , sợ bóng tối này , sợ phải ở một mình , sợ bị lừa dối , bỏ rơi . ghét gián , ghét nhện , ghét chuột ... blah blah ... “. Sau khi đọc một chuỗi dài về tự bạch của cái Cheery , thằng Chan bỗng quay sang nhìn thằng Yon với một ánh mắt đầy nghi hoặc .

- Sao tao tin được mày !

- Tin được cái khỉ gì ?!

- Đồng này ?! Sao tao biết chúng là thật ?! – Vừa nói , thằng Chan vừa chỉ tay đập vào đồng giấy tờ .

- Thằng ngu xuẩn này ! Mày dám không tin vào anh mày à ! Tao tìm được trên plus của nó đấy ! – Trước sự ngỡ vực của Chan , Yon lập tức ngồi dậy , hần nhoài ra phía bàn học , vớ lấy con laptop và nhanh chóng vào mạng , đăng nhập nickname của con Cheer trên google và chỉ trong vài cái chớp mắt , thằng Yon đã search ra được cả đồng thông tin và hình ảnh mà chỉ cần nhìn thôi là đã biết không thể lệch đi đâu được .

- Xem đi mày ! – Yon đưa laptop cho Chan .

Cầm lấy chiếc laptop , hần chăm chú đọc những thông tin thằng Yon vừa tìm thấy trên google , xem có vẻ thật thật , nhưng Chan vẫn không chắc chắn cho lắm .

- Sao mày biết là nó không chém gió !

- Thì tao cũng có chắc chắn đâu mày ! – Yon trả lời thản nhiên .

Ngay lập tức , Chan cầm cả đồng giấy tờ đập thẳng vào đầu thằng Yon rồi quát .

- Vậy sao mày dám đưa cho tao mày ! Mai là bắt đầu “cuộc chiến” rồi đó !

- Tìm được cho mày là tốt lắm rồi , còn dám đánh tao hả ! Thằng ăn cháo đá bò này ! Tao phải cho mày biết tay !

- À được ! Dám bắt thầy à ! Nhào vô !

Nói rồi , hai thằng lại nhẩy bổ vào nhau và đấu đòn chần gối . Cả căn phòng của thằng Chan chẳng mấy chốc mà tan hoang như cái ổ chuột . À mà không ! Phải nói là cái ổ chuột chẳng mấy trông đã trở nên càng tan hoang mới đúng !

.....

Đêm hôm đó , sau khi Yon về , chỉ còn một mình Chan , hần lại ngồi cặm cụi đọc tất cả các thông tin có thể kiếm tìm về con bé , để hiểu , và để “chiến đấu” hơn .

.....

Sáng hôm sau , trời mưa lớn , đó là một trận mưa rào cuối thu , nó làm gột sạch đi những vương mắc trong tâm hồn nhưng lại dậy lên trong lòng ai đó những nỗi nhớ ... về quá khứ ... về một thời ... với một người con gái !

Đó là tất cả những gì mà Cheer có thể biết về quá khứ tình cảm của Chan , nó khá mờ nhạt , nhưng đọc qua trên plus của thằng Chan thì nó cảm thấy thế . Mưa rồi , chắc là hần đang buồn , liệu có quên đi cuộc hẹn gặp gỡ của chúng nó ngày hôm nay không nhỉ ?! Cheer chợt khẽ nhủ mày , trong lòng nó bỗng thấy khó chịu vì cảm giác mình bị lép vế .

À mà thôi ! Mưa thì ở nhà . Đợi hết mưa đã rồi hãy đi . Dù sao thì cũng chẳng quan trọng gì mà . Một cuộc hẹn cá cược mà thôi .

Cheer khẽ cười , đó là một nụ cười nhạt.

.....

Chan vẫn ở nhà , nhìn qua lớp kính trong suốt đang lẫn vào những giọt mưa bắn tí tách vào trong hiên nhà , qua hàng ban công , hần có thể thấy mưa đang giăng thành những lớp lưới dày đặc màu trong suốt đang đan xen vào trong không gian một màu xám đục bao trùm lấy mọi thứ . Tưởng chừng như có thể nuốt chửng được tất cả vậy . Nếu bước ra ngoài đó , liệu có sợ ký ức sẽ quay về ?! Rồi sẽ lại hồng bết mọi chuyện . Bởi vậy , Chan cứ đi đi lại lại trong nhà mãi , hần không dám bước ra ngoài , chỉ dám nhìn mưa qua lớp kính trong suốt ấy mà thôi . Kính chặn được mưa , nhưng có chặn được những nỗi niềm mà mưa đang giăng kín trong lòng của hần ... con đường dẫn tới tim , xa thẳm nhưng thật gần .

Nghĩ ngợi gì đó , Chan vội khoác áo vào rồi bước vụt ra ngoài .

Màn mưa ôm lấy hần .

.....

Chan đã đợi Cheer khá là lâu. Ấu cũng chỉ là do tính hiếu thắng của hần . Hần không muốn bỏ cuộc chỉ vì những suy nghĩ yếu mềm như thế . Hần muốn giành lại thể đứng đầu như những ngày mới bước vào trường và được làm cầm trịch . Hần nhất định phải cho con bé này phải quỵ lụy vì mình . Nghĩ vậy , Chan vẫn tiếp tục mím môi chờ đợi dưới màn mưa , mặc cho mọi người rủ nhau vào bên trong hoặc kéo nhau đi về hết .

Phải đến hơn một tiếng sau , khi mưa đã ngừng rơi , không thể nói là tạnh hẳn , vẫn còn một chút lâm thâm , nhưng có nắng . Nắng này nhẹ lắm , không đủ làm ai thấy nóng hay tức bực cả , vì mưa đã dội cả những sự bực tức đó đi theo làn nước của mình rồi . Nó làm cho tâm hồn người ta thấy thật mát và sáng khoái . Vì thế nên , khi nhìn thấy con Cheer đang lóc cóc chạy đến từ phía xa , hần không quát , mà cũng chẳng lên tiếng , đơn giản chỉ vì chán chả buồn nói !

Từ đằng xa , con Cheer đã nhìn thấy thằng Chan , hần mặc một chiếc áo khoác baby milo và quần tụt màu đen với hoa văn một bên trông cực chất . Dáng vẻ của một tín đồ hiphop như hần thì nó nhìn ra ngay , mau chóng chạy lại , Cheer chau mày vì thấy Chan đã ướt sũng .

- Sao không dùng ô ! – Vừa nói , nó vừa đưa tay chia sẻ chiếc ô màu hồng có đôi tai thỏ của mình khẽ nghiêng sang phía thằng Chan để che mưa cho hần .

- Không thích ! Làm ơn cất đi , tôi ớn màu hồng . – Chan làm vẻ lạnh lùng , chắc hần cũng có chút tức .

- Ghét màu hồng hay là do mưa tạnh rồi ! Cứ thử như vừa nãy mưa vẫn còn rào rào đi xem có dám ghét nữa không ! – Vừa nói , Cheer vừa hậm hực cất vào , đứng cái kiêu lâu bầu của người làm ơn mà bị mắc oán .

- Đã bảo là không thích rồi mà ! Nói nhiều thế ! – Cắt đứt những tiếng lâu bầu của con Cheer bằng giọng nói đầy dứt khoát mang chút lạnh lùng của mình . Chan bỗng quát toáng lên khiến Cheer giật cả mình .

” Ủ thì ghét ! Làm gì mà ghê thế ! ” – Cheer khẽ lẩm bẩm , giờ thì nó chỉ dám nói nhỏ thôi , ngại cái thằng dở hơi kia nghe thấy lắm , hần lại làm âm lên bây giờ ! – ” Màu hồng đẹp thế cơ mà ! Sao có thể ghét cơ chứ ! “.

Thực ra thì trước kia thằng Chan không hề ghét màu hồng , nhưng màu hồng là màu của hạnh phúc . Theo hần thì tình yêu luôn bắt đầu bằng màu hồng , và kết thúc bằng màu đen . Mà hần thì sợ cái màu đen ấy lắm ! Vì thế nên ... hần đang tập cách làm quen với việc ghét cả màu hồng .

.....

- Tàu siêu tốc nhé ! – Con Cheer hí hửng chỉ vào chiếc tàu siêu tốc ở phía đằng kia . Nó cảm thấy thích thú như thế là vì hôm qua vừa mới biết được rằng thằng Chan rất sợ độ cao . Mà cái đu quay này cao như thế ... chắc hần là hần sẽ phải hét toáng lên cho mà xem ! Ha ha ha !

- Đứng cười một mình như thế đã đủ thấy mình giống con thần kinh chưa ?! – Chan khẽ thở dài trước cái vẻ tự kiêu đứng cười một mình ở chỗ đông người của con bé . Đi với nó mà bị hiểu nhầm là người yêu thì ngại thế ! – Thích tàu siêu tốc đến thế cơ à ?!

- Ủ ừ ... – Cheer nhanh nhẩu gạt đầu .

Con bé vừa dứt lời , thằng Chan ngay lập tức tóm lấy tay con bé , rồi lôi tuột nó lên đoàn tàu , kèm theo một lời đe dọa đầy đáng sợ !

- Lát nữa đừng có hối hận đấy !

“Để xem ! Câu ấy là phải dành cho anh chứ ! Hehe !” – Vừa nghĩ thế , con Cheer lại vừa cười mím trong đầu .

.....

Đã yên vị trên đoàn tàu cùng mọi người , Cheer và Chan cùng cột thật chắc chiếc dây an toàn , rồi đến khi tàu bắt đầu trượt bánh , ban đầu thì nó phóng lên trên với tốc độ cũng bình thường và chậm chậm , nhưng

đến khi bắt đầu trượt xuống , con Cheer chợt cười khẩy : “Giây phút mà ta mong muốn đây rồi ! Chết đi Chan ơi !” .

Thế nhưng , ngay khi tàu bắt đầu trượt xuống với một tốc độ nhanh khủng khiếp , tưởng chừng như nó đang cắm thẳng xuống mặt đất mà không định dừng lại , mặt thẳng Chan thì cứ tỉnh bơ , thậm chí còn phá lên cười thích thú , trong khi đó , “bạn đồng hành” của hắn thì lại đang hét toáng lên một cách hoảng loạn . Mặt con bé tái mét , tóc tai dựng đứng hết cả lên , mắt nó nhắm tịt và hoen nhoe toàn những là nước mắt , nó meo , rồi nó hét , những tiếng hét ầm trời .

- Thả tôi ra ! Cho tôi xuống ! Mau dừng lại ! Tôi sắp nôn rồi !

- Cô sắp nôn á ! – Chan chợt giật mình quay sang bên cạnh !

- Ch... cho tôi xin lỗi ! – Nói rồi , nó bất thành linh quay ngoắt sang phía thẳng Chan rồi đột ngột nôn thẳng xuống quần hắn !

Oh My Godddddd !!!! Thằng bé hét toáng lên trong đầu như thế !

Hắn chết mất thôi ! Chết mất !

Cái quần mới mua của mình !

Hắn phải chọn mãi , chọn mãi mới được cái quần chất như thế này đây !

Ôi trời ơi ...

Thế này thì chất như chất rồi !

.....

Thoát khỏi đoàn tàu sau vài vòng hoảng loạn , cứ mỗi lần đi qua điểm xuất phát , con Cheer lại thở phào vì tưởng sắp được xuống , thế nhưng , tàu vẫn tiếp tục chạy , thất vọng nối tiếp thất vọng , hy vọng đổ vỡ theo hy vọng , những tiếng hét cứ thế kéo nhau chạy theo quãng đường ray mỗi lúc một xa ... gập ghềnh lên xuống làm cho con Cheer không ngừng phá hoại , vò xé chiếc quần yêu quý của thẳng Chan .

Có thể là Cheer đã nhầm về việc Chan sợ độ cao . Nhưng từ sau vụ này , hắn thực sự sợ khi phải ngồi cùng con bé !

.....

Xuống tàu , cả hai đứa cùng thở phào nhẹ nhõm , Cheer cười , cười rất phê , cười ra cả nước mắt .

- Ôi giờ ơi ! Tôi thoát rồi ! Được sống rồi ! Được trở về với đất mẹ rồi ! Tôi yêu đất mẹ ! Tôi thề sẽ không bao giờ đi cái thứ tàu siêu tốc chết tiệt kia nữa ! Thật khiếp đảm ! Ha ha ha ... – Đây là trạng thái của người đang bị mất tinh thần , cười không phải vì sung sướng , mà là cười vì quá hoảng loạn và sợ hãi . Khổ thân con bé !

- Còn tôi thì ghét cô ! Cầm thù ! Cầm thù ! Cô hãy đi chết đi ! – Vừa nói , Chan vừa mắng xa xả vào mặt con Cheer , phần còn lại thì tập trung thương tiếc cho chiếc quần yêu quý của mình .

Nhìn thấy mặt thẳng Chan tràn trề thất vọng , mặc dù hơi « lệch tử » một tí nhưng tra tấn được hắn như thế cũng đủ để làm con Cheer cảm thấy có chút thỏa mãn , nó nhăn mặt cười xuề xòa .

- Hi hi ! Thôi mà ! Thì tôi mua đền cho cái quần khác ! Được chưa ?!

Nói rồi , nó lại đột ngột tóm lấy cổ tay thẳng Chan rồi kéo tuột đi về phía hàng bán quần áo Đại Hạ Giá ở đằng xa . Toàn những là quần đẹp , quần dành cho các cụ đi tập dưỡng sinh thôi , nhưng cũng có tí gọi là thùng-thình-kiểu-hiphop mà ! Ha ha ha ! Nhìn thẳng Chan phải cần rằng mặc tạm như thế mà con Cheer chỉ biết ôm bụng cười sặc sụa . Càng lúc con Cheer càng cảm thấy kế hoạch của mình dần trở nên thật mỹ mãn .

Trong lúc đó , trong đầu Chan , hắn chỉ đắm đắm nghĩ đến chương trình khủng bố tinh thần con Cheer bằng kế hoạch đã được vạch sẵn của mình từ tối hôm qua cùng thẳng Yon .

« Tụi con gái này sợ ma lắm ! Mà cứ nhét chúng nó vào nhà ma cho tao ! À nghe nói ở đó mới có vài con quái vật mới đấy ! Đảm bảo con Cheer sẽ chết ngất cho mà xem ! » – Nhớ lại lời thầy Yon dặn dò , Chan lại khẽ cười khẩy . Nghĩ kĩ rồi , hắn quyết định dắt thẳng con Cheer tới nhà ma .

Vừa mới bước tới cửa nhà ma , Cheer đã vội khựng lại , nó sợ mấy thứ ma quỷ này mà . Lần này thì Chan tìm hiểu đúng thông tin về con bé rồi ...

- Mau vào đi ! Tôi mua vé rồi đó !

- Ai bảo muốn vào chứ ! Ai bắt anh mua vé trước hả ! – Cheer gào lên , nó giãy nảy rồi tính chạy vụt ra ngoài ... nhưng không may , lại bị thẳng Chan tóm tay lại .

- Không muốn cũng phải muốn . Ai bảo cô phá hoại cái quần của tôi ! Đây là sở thích của tôi ! Hẹn hò mà ! Phải chiều nhau chứ ! – Nói rồi , Chan khẽ nhướn cười đầy đắc ý rồi kéo vụt Cheer vào , không quên bỏ cho anh gác cổng – Anh làm ơn canh cửa thật kỹ , tuyệt đối không được mở ra kể cả có tiếng kêu gào thảm thiết đến đâu nha anh !

.....

Cùng tung tăng bước vào nhà ma , ban đầu , chỉ có một vài ánh sáng xanh đỏ lập lờ , khung cảnh thực sự không đáng sợ cho lắm , Chan vẫn vênh mặt kéo con Cheer bước tiếp theo mình . Hình ảnh của căn phòng đầu tiên đập vào mắt tụi nó là một cái xác chết do tai nạn giao thông đã khô khốc chỉ còn lại trơ xương cùng với tám chiều rách được úp thẳng lên người . Chan nhìn , lòng có len lén những nỗi lo lắng , nhưng hắn vẫn gạt đi và ra vẻ không sợ gì .

- Trò mèo ! Toàn người đóng đó ! Cô không phải sợ ! – Chan quay lại nhắc nhở con Cheer .

- Tôi có sợ đâu ! Mau đi tiếp đi ! – Vừa nói , nó vừa rúc sau lưng thẳng Chan , dù sao thì đi đằng sau vẫn an toàn hơn , mà quả thật thì phòng thứ nhất cũng không đáng sợ cho lắm .

Nhưng đến phòng thứ hai , khi bất ngờ nhìn thấy chiếc bàn thờ với ánh sáng xanh đỏ lập lờ mà điều khiến bọn nó phải chú ý nhất là chiếc quan tài bằng gỗ nhìn đã bám mùi cũ kỹ ở ngay bên dưới , lặng lẽ đi qua ... Bất thành linh , nắp quan tài bật dậy , một bàn tay đầy máu thò ra tóm cái búp vào tay thẳng Chan khiến cho hắn giật bắn cả mình , cả người nảy lên rồi vừa chạy vừa hét như bị động giật , thậm chí còn vùng mạnh tay quá đến nỗi vô tình vấp thẳng vào mặt thẳng xui xẻo đi ngay đằng sau (con Cheer lùn quá nên có quãng tay cũng chẳng trúng đầu nó được đâu mà) . Nhìn thấy con ma vừa vùng dậy khỏi nắp quan tài , tay thì cứ quờ quờ lên liên tục làm bọn nó rùng hết cả mình , cả đám gồm mười mạng toàn trẻ con lít nhít đua nhau chạy mỗi lúc một nhanh , vừa chạy vừa hét trong hành lang , cho đến khi , dừng lại ở căn phòng thứ ba ... Lại cái khỉ gì nữa đây ! Thằng Chan lần này rút kinh nghiệm chờ cho mọi người đi tới rồi mới chịu đi tiếp , và hắn cũng đòi chui xuống thứ ba chứ nhất quyết không chịu đi đầu nữa , ngu gì mà làm người chịu trận .

Ở căn phòng thứ ba , nó chỉ nghe thấy có tiếng vông đu kéo kẹt , chiếc vông màu xanh và đã bám đầy rêu mốc , ngồi trên đó là một ông già tóc tai bạc phơ ... À mà đầu tóc vàng đấy chứ ! Lại còn hơi bị dài ! Nhìn như Tây ! Lão ta cầm trên tay một chiếc gậy bằng gỗ , khá dài và cứng , rồi cứ thế gõ còm cộp xuống đất tạo nên một âm thanh rộn người ... Cả lũ cùng bám vào nhau nép sát vào bên trong góc phòng , ai nấy cũng chỉ mong có thể tránh xa được lão già . Đang đi đến nửa phòng , bỗng nhiên , lão đứng bật dậy rồi đuổi theo bọn nó , con Cheer chân nhanh nhất vội vàng chạy vụt lên trước , vừa chạy vừa hét như một con điên . Còn thẳng Chan , hắn cũng chạy vù vù ngay phía sau , nhưng lại bị lão già tình quái tiện tay móc thẳng cái gậy vào chân hắn ... thế là ngã cái rầm . Cả đoàn người chạy phía sau lại rầm rập chạy qua người hắn khiến cho tình cảnh của thằng bé càng trở nên thảm thê . Một mình đối đầu với lão già , nỗi sợ mỗi lúc một dâng lên khiến cho Chan nằm im bất động dưới đất , không dám nhúc nhích gì . Nhìn lão già mỗi lúc một tiến gần , từng bước tiến gần với bộ mặt đã được hóa trang kỹ càng không nhìn nổi ra đường nét nào nữa , thẳng Chan tay chân rụng rời , miệng ngậm chặt , mồ hôi chảy đầm đìa không hết được câu nào .

Trong lúc đó , cả đám đang đứng chờ tin hắn ở phía hành lang , nhưng cũng chẳng dám ngoái đầu lại nhìn sợ bị tóm lại . Một mình thằng Chan đối đầu với lão già ma quái , nhưng đúng lúc lão vừa mới chồm đến chỗ hắn , thằng Chan vội vàng bật dậy , có lẽ là khát khao được sống khiến hắn phải tự đánh thức con người mình , vừa nhoài dậy , Chan giật phăng lấy cây gậy rồi đập cho lão già một trận túi bụi , miệng hét lên liên tục .

- Dám dọa tao này ! Thích trêu tao này ! Mày chết đi này ! Đồ ma quỷ khốn kiếp ! Tao mà thêm sợ mày á ... Ông ơi tha cho con !!! – Vừa dứt lời , nó quăng cái vút cây gậy vào góc rồi ba chân bốn cẳng chạy thẳng vào hành lang . Căn bản , cũng chẳng phải sợ bị lão đuổi theo nữa ... vì te tua thế kia rồi cơ mà !

.....

Đến căn phòng cuối cùng , là một căn phòng rộng lớn với nhiều ngõ ngách , nhiều đường thoát ra nhưng không thể chắc đường nào là đường đúng . Căn phòng rất tối với ánh sáng màu tím mập mờ cùng tiếng người đang rít lên không biết từ đằng nào phát ra . Cả đám bắt đầu cảm thấy rợn người , chúng cứ bám vào nhau đi thành cả đoàn ... và buồn cười thay là lại lòi con Cheer ra làm bia chắn và nép hết về phía sau lưng con bé . Cheer không để ý đến điều đó mà nó cứ đi ... loanh quanh trong căn phòng ... cho đến khi ... bất ngờ nhìn thấy một oan hồn mặc áo màu trắng toát , khuôn mặt không có mắt mũi , trắng bệch đã bị che khuất đi gần hết bởi mái tóc dài màu đen lòa xòa , trên tay hồn ma đó đang bế một thai nhi mình còn rớm máu , đầy những đường gân trông thật kinh tởm ! Bụng mẹ ta phình lên như thể đang chứa mà còn bị cầm phập một lưỡi dao vào đó cho máu chảy ra ròng rọc theo từng bước chân .

Nhìn thấy bóng con ma vừa xuất hiện , cả lũ hét toán loạn lên rồi nép vào sau lưng con Cheer , chạy lùi về phía góc phòng . Con bé cũng sợ , nó sợ lắm chứ ! Nhưng cứ mỗi lần cố gắng chui vào bên trong thì lại bị bọn trẻ con đẩy tuột ra ngoài , đôi chân cứng đờ tưởng chừng không thể nhúc nhích được nữa . Nhưng cứ mỗi khi con ma dần dừng đỉnh tới gần là Cheer lại vội vàng chạy gấp , nó chạy và cả đoàn cũng chạy theo . Cho đến khi con ma bất thành linh quay lưng lại , rồi lại dừng đỉnh bước vào trong phía cánh gà . Ngay lập tức , nhận thấy thời cơ đã thấy , Cheer vội vàng phóng tuột ra phía cửa thoát hiểm , còn bọn trẻ con cũng nháo nhác chạy theo nó . Nhưng vì quá đông mà đứa này vướng chân ngã đè lên đứa kia , tạo thành một mớ hỗn độn cứ bám vào vạt áo nó ... làm cho con bé không sao thoát ra được . Quyết tâm “anh hùng phải sống vì bản thân mình trước đã” , nó quyết định “rút áo ra đi” đập phăng lũ trẻ con ở lại và vội vàng chạy ra ngoài . Còn bọn trẻ con vì khá nhanh nhẹn nên cũng vội vàng đứng dậy mà chạy theo , vừa chạy , tụi nó vừa than khóc .

- Chị ơi ! Chị đừng bỏ chúng em mà !

Sau khi cả đám đã chạy hết , tưởng chừng như không còn ai , lúc này con ma mới dừng đỉnh đi ra đột nữa ... nhưng lạ thay , có một tên ngốc vẫn đang nằm bất động trên sàn nhà . Có lẽ là do cú va đập vừa nãy , rồi lại không kịp đứng dậy đã nhìn thấy con ma khiến cho cơ thể hấn chột trở nên cứng ngắc . Vì quá sợ mà lại không thể cử động được , sợ đến nỗi hai chân rú lại ... thằng Chan mặt tái mét , hét loạn lên một cách khủng hoảng . Thấy thế , con ma lại càng tiến lại gần . Nó cứ đưa đôi chân gần như chỉ còn lại xương khóc của mình dừng đỉnh lướt lại gần thằng Chan , rồi bất thành linh cúi mặt xuống khiến cho hấn giãy nảy lên , vội vàng bật dậy và tìm lấy lối thoát cho riêng mình . Đập vào mọi vách tường , Chan cứ kêu lên thảm thiết.

- Thả tôi ra ! Mau thả cho tôi ra ! Tôi không muốn chơi nữa ! Tôi sợ lắm rồi ! AAAAAAAAAAAAAAa
!!!!

Mặc cho hấn khản cổ kêu gào , nhưng mặc nhiên lại chẳng có tiếng ai đáp lại . Tất nhiên là mọi người ngoài kia đều nghe thấy . Nhưng họ chỉ cười , có mấy kẻ vô học thì cười phá lên như lũ điên , có những người thì lòng lại chột lên lên những nỗi lo (điển hình là con Cheer) , còn có những người lại giữ trong lòng mình sự day dứt về sự lựa chọn có nên mở cửa hay không . Đó là anh gác cửa . Chỉ vì đã nhận tiền của thằng Chan nên mặc dù có nghe thấy tiếng hấn kêu gào thảm thiết thế nào đi chăng nữa thì anh ta cũng không thể “phụ lòng” hấn được . Đã nhận tiền rồi thì phải làm cho trót nó mới có uy tín , không thể đột nhiên cắt ngang đi cái niềm vui hiếm hoi được mang đến từ nỗi sợ của hấn được . Nghĩ vậy , anh ta lại tiếp tục giữ chặt cửa và không cho thằng Chan thoát ra ngoài .

Năm phút sau , tiếng hét chột dừng lại . Mọi người đều ngơ ngác không hiểu vì sao , cho đến khi thấy oan hồn đó cõng lớp mặt nạ và bước ra ngoài , thở dài thông báo một tin buồn :”Nạn nhân bên trong do quá hoảng loạn nên đã lăn đùng ra chết” .

Nghe được tin này , con Cheer vội vàng vút đi niềm thỏa mãn vì đã hành hạ được thằng Chan theo như đúng ý của mình mà chạy vội vào . Nhìn thấy dáng hấn đang nằm xống soài trên mặt đất , khuôn mặt trắng bệch đi vì hoang sợ , tái ngắt tưởng chừng như cắt không còn một giọt máu . Cheer vội lay hấn dậy .

- Này đồ ngốc ! Tính giả bộ ở đây đến bao giờ nữa hả ! Mau tỉnh dậy đi ...

... Tại sao không tỉnh lại , tại sao nghe thấy tiếng gọi mà vẫn không tỉnh lại . Lo lắng , Cheer lại càng lay mạnh , vừa lay nó càng hét to hơn .

- Yà ! Mau tỉnh dậy đi ! Mở mắt ra nào ! Anh định bỏ cuộc sớm như vậy sao ! Đừng quên giữa chúng ta vẫn còn một cuộc cá cược đó !

Đứng đến vấn đề này , bất thành linh , Chan đột ngột mở mắt và bật phắt dậy , hấn gãi đầu rồi nhả mặt một cách khó chịu đầy thần nhiên .

- Làm ơn im đi được không ! Ai thèm chịu thua chứ ! Chẳng qua tôi đang muốn nằm nghỉ chút mà thôi .

- Gì chứ ! Nghỉ ý hả ! Lần sau cấm anh làm trò khiến cho tôi lo lắng như thế nữa đó ! – Nói rồi , nó đâm một cái thật mạnh vào ngực thẳng Chan .

Bị con Cheer đâm , nhưng không hiểu sao Chan lại chợt cảm thấy vui vui , hấn bỗng dưng mặt cười .

- Hả ! Cô vừa nói là lo cho tôi ý hả !

Nghe thẳng Chan nói , biết là mình vừa hớ lời , con bé vội vàng rút lại , nó lúng túng đáp .

- Yà ! Gì chứ ! Quên cái chuyện đó đi ! Chẳng qua là tôi lo nếu anh ngắt ra đó thì mình sẽ phải chịu trách nhiệm mang anh vào bệnh viện mà thôi ! – Con Cheer cãi cố .

- Hà ! Thì cứ coi là thế đi ! – Khẽ nhướn cười , hấn lại đứng phắt dậy – Rồi ! Sao cũng được !

- Gì mà sao cũng được chứ ! Tôi nói thật mà ! – Nói rồi , nó cũng vội vàng đứng dậy rồi chạy theo bóng thẳng Chan , nhanh chóng thoát ra khỏi căn phòng .

.....

- Ao ui ! Đau quá đi mất ! Cái con nhóc tâm thần này ... chỉ là đi tàu siêu tốc thôi mà làm gì cầu mạnh thế cơ chứ ! Hồng hết cả làn da trắng không tì vết của mình rồi !!! Ao ui ! Nhẹ tay thôi mày ! – Trở về nhà , thẳng Chan vừa ngồi thở dài vừa la oai oái vì những vết thương mà con Cheer đã để lại trên tay nó khi trượt tàu siêu tốc và trong nhà ma . Cheer có một cái tật rất xấu là thường hay bầu vẹo người bên cạnh mỗi khi bị giật mình mà !

Nhìn thấy thẳng Chan mặt dài như cái bơm , nhăn nhó vì những vết thương hình lưới liềm được lần trên da thịt đã làm hồng làn da trắng mịn màng không tì vết của hấn , Yon chỉ biết ôm bụng lăn ra cười .

- Ha ha ha ! Làm gì mà đau khổ thế ! Nhìn cũng đẹp mà , không mất tiền xăm ! Cái này gọi là kỷ niệm đấy !

- Kỷ niệm cái con khỉ ! Tao yêu đương quái gì với nó mà phải cầu vẹo làm kỷ niệm ... ừ...

- À ừ ... chỉ muốn giữ lại vết sẹo này thôi nhỉ ! Là của con Nh...

Thằng Yon vừa nói đến đây , Chan bỗng giật phắt tay lại , hấn ậm ừ ... nhưng giọng có vẻ buồn buồn .

- Thôi bỏ đi ! Nhờ một thằng như mày bôi thuốc không khéo hồng tay tao mất !

Biết rằng đã vô tình đụng đến nỗi buồn của thẳng Chan , Yon lại xì mặt , rồi hấn khoác túi xách , lóc cóc ra về .

- Ờ thế thôi ! Tao về đây ! Mày ở lại một mình nhé !

- Không một mình thì còn với ai á AAAAAAAAAAAAAA !!! Cứu tôi với ! Có ai không cứu tôi với !

Ngay khi thẳng Yon vừa mới bước chân ra khỏi cửa , nó đã nghe thấy tiếng thẳng Chan hét thất thanh vọng ra từ trong phòng , vội vàng quay trở lại , Yon thấy Chan đang ngồi thu lu trên chiếc ghế cạnh bàn máy tính , chân tay run lẩy bẩy chỉ vào con vật lấm chân màu nâu bóng bẩy đang chạy ngoe nguẩy ở dưới kia .

- Có chuyện gì thế !

- Gián gián ! Là con gián đấy mày ơi ! Mau cứu tao với ! Eo ơi ! Kinh tởmmmmm !!

Nhìn cái vẻ thất kinh của thằng Chan mà Yon chán không chịu được . Hắn thở dài ngao ngán rồi vơ lấy cái chổi , đập cái bụi một cái , quét cái vệt một phát ... xác gián đã ra đi . Lúc này , Chan mới từ từ nhảy xuống ghế , thở phào nhẹ nhõm cảm ơn thằng bạn .

- Hôm nay mày là ân nhân của tao đấy !

- Thôi ! Bớ lạy thầy ! Có mỗi con gián mà cứ làm như cướp vào nhà không bằng ý ! Đàn bà quá đi mất !

- Mày tin mày có thể chết bẹp dí như con gián kia ngay lúc này dưới tay “một người đàn bà” không ?! – Chan trừng mắt lên nhìn về đe dọa , dùng cái giọng gần gần kiểu đầu gấu để khiêu khích thằng Yon .

- Mày nghĩ mày là đại ca thì mày to á ! Dám bắt thầy à ! Thằng này láo !

- Mày xưng thầy với ai đấy ! Thằng ranh này ! – Nói rồi , Chan khua tay cầm lấy cái gối ném thẳng vào người thằng Yon , mở đầu cho trận chiến .

Đỡ được cái gối , Yon cũng mau chóng tóm lấy cái chăn , rồi trùm thẳng lên đầu thằng Chan , úp sọt đánh cho hắn bầm dập . Trận chiến của hai thằng trẻ con cứ thế diễn ra trong những tiếng bùm bụp , bồm bộp của sự va chạm giữa gối và chăn ...

.....

Tối hôm đó , khi vừa mới về đến nhà , đang định lon ton bước vào thì nó chợt nghe thấy tiếng thằng Yan thò đầu ra gọi .

- Êu ! Nắm lùn !

Liếc mắt nhìn quanh , rồi nó mới quay sang đáp .

- Gọi tôi hả !

Thằng Yan khẽ chau mày .

- Nhìn coi xem quanh đây còn có ai lùn hơn cô nữa không ! – Hắn cười thỏa mãn .

- Yà ! Tôi lùn đến thế sao ! – Con Cheer quát lên .

Thằng Yan vẫn tỉnh bơ trả lời .

- Thử trả lời giùm tôi xem ...

“Hừ ! Đúng là bắt bí người ta mà” – Con Cheer thầm nghĩ , mặt nó đỏ lựng lên rồi hậm hực bước vào nhà . Nhưng vừa mới tới cửa đã bị thằng Yan gọi với lại .

- Nay ! Hôm nay vừa mới đi chơi với thằng Chan về hả ? – Giọng hắn hỏi có vẻ quan tâm .

- Ồ ! Sao biết ?! – Nó ngoái đầu quay lại trả lời .

- Thì cả trường đang đồn ầm lên vậy mà ! Vụ đó nổi lắm ! – Hắn nói mà giọng tròng xuống .

- Ủm ! Rồi sao ? – Nó khẽ nhú mày hỏi .

- Ồ ... Chẳng sao cả ! Nhưng ... tuyệt đối không được để thua đâu đấy ! – Yan nói với vẻ kỳ vọng .

- Xùy ! Tất nhiên rồi ! – Con Cheer bĩu môi chắc chắn mình sẽ thắng .

- Vậy được rồi ! Cảm ơn nha ! – Nói rồi , hắn khẽ chấp hai ngón tay lên trán rồi nhoẻn miệng cười khó hiểu .

Hừm ... cái vẻ mặt đó , cái dáng đi đứng đỉnh đó ... quả thực là khiến người ta khó chịu mà ! Sao lại có thể cảm ơn nó cơ chứ ! Thằng này thiệt kỳ lạ !

Con Cheer khẽ chau mày khó hiểu , rồi nó cũng lắc đầu , bỏ qua ... bước vào nhà .

6. Chương 6 : Thay Đổi Chiến Thuật

Trở về phòng , nó lại bắt đầu bật máy lên chơi , lập tức đăng nhập vào yahoo và tiếp tục trò chat chit . Đang vui vẻ gõ máy cách một cách say sưa cùng với đám bạn ảo , bỗng , có một con gián bay ngang qua mặt nó . Bất giác dừng lại , con bé rùng mình , một sợi lạnh đột ngột chạy suốt qua sống lưng của nó... ngờ ngác quay mặt sang phía bên ... nó thấy con gián đang nằm đó – ngay bên cạnh con chuột của nó !

Giật mình hoảng hốt , Cheer kéo ghế nhích hẳn sang một bên , nhưng vẫn tiếp tục chat , nó hét lên trên dòng status một cách hoảng loạn : "AAAAAAAAAAAAAAAAAAA !!! Có gián trong nhà tôiiiiiiiiiii !" . Lập tức , lại cả một đồng người pm hỏi : "Sao thế này , sao thế kia ..." . Vội vàng reply lại , nhưng mắt vẫn không ngừng nhìn về phía bên trái , nơi mà con gián đang ở rất gần ... rất gần nó .

Nhích ! Con gián chột nhích mình , với đôi cánh màu nâu bóng mỏng manh , nó bắt giắc bay lên rồi đậu lại gần con Cheer . Bản năng không cho phép nó kiềm *** nỗi sợ của mình , con bé đột ngột ngã ngửa ra đằng sau rồi lúi lại một cách vội vã , nó nhảy tót lên cả bàn uống nước rồi tay chân run cầm cập hét ầm ỹ hết cả lên :

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA cứu tôi với ! AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Tiếng hét thất thanh của nó tuyệt nhiên nhanh chóng lọt vào tầm bắt sóng của mẹ và thằng em trai . Mẹ hắt giọng lên mắng .

- Im ngay con kia ! Tối rồi đấy , hạ thấp giọng xuống cho hàng xóm ngủ .

- Hàng xóm ngủ hay mẹ ngủ ?! Híc híc ! Quân ơi cứu chị vớiiiiiii !

Thấy bà chị cứ kêu cứu liên tục , thằng Quân cũng tò mò chạy lên xem , rồi lại tiu nghỉu khi biết được “con quái vật” đang dọa dẫm chị mình chỉ là một chú gián . Nó còn nhếch miệng cười đầy vẻ chế giễu .

- Xời ! Tưởng cái gì ! Tự giải quyết đi !

- Giải quyết như thế nào ! – Con Cheer cố hét lên , nín kéo thằng em – Đừng đi mà ! Giúp chị đi Quân ! Không thì chị không sống được đâu ! Chị đi chết đây ! Huhuhuhuuuu....

Đang đi được nửa chừng , nghe tiếng bà chị mè nheo , nó lại dừng lại rồi quát vọng lên .

- Thuốc xịt gián ấy !

- Hết rồi ! – Con Cheer nhăn mặt .

- Thế thì cầm chổi mà đập , có mỗi con gián thôi mà ... – Giọng thằng bé gắt lên thấy cấu ra mặt.

- Hức ! Chổi á ! Có được không ?! Ừ ... được rồi ! Chị xuống lấy chổi vậy . – Nói rồi , nó quyết định lò dò nhảy xuống bàn và chạy ra phía góc nhà , tóm lấy cái chổi rồi nhanh chóng phóng lên phòng ngủ , đối mặt với con gián .

Cầm chắc cây chổi trong tay , nhìn con Cheer rất hùng dũng từng bước một tiến lại gần con gián , rồi đồng dục kêu .

- Yà ! Con gián kia ! Khôn hồn thì biến mau đi ! Đừng để chị đây phải động thủ ! Tao không muốn giết mày đâu đấy !

Mặc dù con Cheer đã hết lời dọa dẫm bằng cái giọng ... vô cùng lí nhí của nó , nhưng con gián vẫn mặc nhiên bất động , thậm chí còn bò gần đến chỗ con Cheer thêm vài bước nữa .

- Yà yà ! Tránh xa tao ra ! Tao không muốn hại mày đâu đấy ! Yà !!! – Vừa nói , con Cheer vừa nhảy giật lùi lại đằng sau , hết sức cố tránh việc phải va chạm với cơ thể hôi hám của con gián .

Thực sự là không thể nhân nhượng được nữa rồi , phải hành động thôi !

Nghĩ thế , con Cheer quyết định giơ cao cây chổi lên , rồi nhắm tịt mắt lại , buông tay hạ trầm .

“Bụp !” – Một tiếng động “rầm trời” vang lên , ti hí mắt mở ra , rồi rút vội chồm lại , nó nôn nóng mong nhìn thấy xác con gián , nhưng tuyệt nhiên , xác gián thì chẳng thấy đâu mà chỉ thấy nó bất ngờ tung cánh lên bay lượn trên đầu mình .

- AAAAAAAAAAAAAA ! Thật không chịu nổi nữa rồi ! Tao đầu hàng ! Quân ơi giúp chị với !

- Trời ạ ! Có mỗi con gián mà cũng giết không xong ! Đến đâu rồi ! – Quân lại lóc cóc chạy lên .

- Nhìn đây này ! Nó đang bay đấy ! Hu hu ! Nó biết bay đấy ! Nó bay vào người chị mất ! Hu hu hu ! – Vừa nói , nó vừa lấy hai tay ôm lấy đầu , chỉ sợ con gián bay vào mình .

Thằng Quân tiếp tục thở dài ngao ngán rồi đưa ra một câu hỏi .

- Đùa em hỏi thật chứ ... Chị nhìn xem , con gián to hơn hay chị to hơn ?!

Quay mặt sang phía thằng em , con Cheer lấp bắp trả lời .

- Chị ... chị to hơn .

- Đấy ! Thế thì chị phải sợ nó hơn , hay nó phải sợ chị hơn ! – Quân mừng rỡ khi cảm thấy được nhận thức của bà chị vẫn còn minh mẫn .

Suy nghĩ một hồi , rồi nhìn vào con gián , rùng mình , con Cheer bất ngờ hét toáng lên :

- Chị ... chị ... Nhưng mà ... chị vẫn sợ nó hơn !!! Cứu chị đi mà ! Quân oiiii !

- Mặc xác chị ! Không tự tay giết được thì cứ ngồi đó mà kêu . Chẳng nhẽ lần nào có gián em cũng phải ra tay giết hộ chị à . – Thằng Quân chán nản trả lời .

- Nhưng ... nhưng em là em chị cơ mà ! – Cheer meo máo nín kéo thằng em .

- Yà ! Vậy mà cũng nói được hả ! Chị là chị em đấy ! – Tức mình , thằng Quân quay lại quát thẳng vào mặt chị nó rồi lại từng từng bước đi trước ánh mắt vô cùng tuyệt vọng của bà chị.

Thế là Quân đi , chỉ còn mình Cheer bơ vơ ở lại với con gián .

Tiếng cánh gián cứ phần phật bay qua bay lại trong căn phòng giống như nó đang muốn trêu ngươi con bé vậy ... nghe thật khủng khiếp . Rút cục , cả đêm hôm đó , nó đã phải ôm chặt lấy con gấu và bê hết chăn mền ra ngoài phòng khách ngủ , lăn lộn trên chiếc ghế gỗ kiểu truyền thống mà mẹ thích mua , bây giờ nó thật hối hận vì đã từng ủng hộ quyết định của má ... Đau lưng quá đi mất !!!

.....

Một đêm dài không ngủ được , những nỗi lo về chiếc cánh gián , trời thì nóng , đã quên không bật quạt lại còn không dám nhào mình dậy để đập chết nó . Nó sợ , nếu nó tung chiếc chăn này ra thì con gián sẽ bay vào , đậu lên người nó . Eo ôi ! Thế thì kinh chết đi được ý !

Vì vậy , con Cheer vẫn nhất quyết trùm kín cái chăn lên tận đầu mà chịu khổ trong cái khí nóng của mùa thu còn đang hâm hấp ở thời 38 độ .

Thật khổ sở , phải trần trọc mãi cho đến hai giờ sáng con bé mới lịm hẫn đi mà ngủ được . Cố gắng quên đi cái nóng và nỗi sợ hãi , cơn buồn ngủ kéo đến làm hai mí mắt nó díp lại , chìm dần vào những giấc mơ... Nhưng cả đêm đó , con bé lại mơ thấy ác mộng – một mình nó cầm chắc cây chổi trong tay chiến đấu với quái vật gián khổng lồ , nó cứ bị đuổi mãi , đuổi mãi , cho đến khi kiệt sức không chạy được nữa thì thôi ... Và đến lúc đó thì nó mới chìm vào giấc ngủ hân , chẳng còn suy nghĩ gì nữa ... Cho đến sáng hôm sau ...

- Maiiii ! Không dậy đi à ! Muộn học rồi đấy !

Tiếng mẹ chạy hồng hộc lên quát làm con bé giật cả mình . Đập tung cái chăn bông sang một bên , con bé nhào mình một cái khiến cả người nó lảo đảo lóc xuống đất , ê ẩm gượng dậy , Cheer làu bàu trong trạng thái mất vẫn còn nhắm tịt .

- Gì thế ạ ! Mẹ có biết hôm qua mấy giờ con mới ngủ được không ?! Để con ngủ thêm tí nữa đi ... híc híc ! – Vừa nói , con bé lại vừa uể oải trèo ngược trở lại « chiếc giường tạm trú » của nó rồi nằm sấp xuống ngủ tiếp .

Bất thành linh , mẹ giật phắt cái chăn ra rồi lay người nó dậy .

- Tối qua là tối qua ! Bây giờ vào năm học rồi ! Không được vô kỷ cương như thế này nữa ! Dậy mau !!! – Mẹ nói như hét vào mặt nó .

” Ừ nhờ ! Đi học !” – Nghe tiếng mẹ nhắc , con bé mới sực nhớ ra ... Nó đã đi học được vài hôm rồi , giờ đâu còn là hè .

- Thôi chết ... Muộn học rồi ! Bắt đền mẹ đây ! Sao mẹ không gọi con ! – Đột ngột đứng dậy , nó vừa nói vừa chạy thẳng vào phòng vệ sinh , xử lý mọi việc với một tốc độ nhanh khủng khiếp .

- Yà ! Cái con này ! Lại đổ lỗi cho ai thế ! Mẹ gọi suốt mà mày có thêm dậy đâu .

- Ừ biết đâu ! Đây là tại mẹ không gọi sớm đây chứ ! – Tiếng con bé từ trong phòng « kín » vọng ra .

- Việc học là việc của mày hay việc của mẹ đây hả ! Ranh con ! Đã thế từ sau mẹ không thêm gọi mày nữa ! – Mẹ nói với giọng gắt lên , có vẻ bực mình .

Ngồi trên chiếc bồn cầu , nó vẫn còn cố cãi tiếp .

- Thế thì mẹ đừng có mắng con nữa ! Thôi con đi học đây !

Vừa dứt lời , nó lập tức phóng thẳng ra ngoài , thay quần áo trong hai phút rồi nhanh như cắt , nó chạy với một tốc độ thật thần tốc đến trường .

- Muộn rồi ! Sắp muộn rồi ! Còn có ba phút nữa thôi ! – Vừa đi , Cheery lại vừa tự nhủ như thế , mong là còn kịp ... vì nó chạy nhanh lắm mà .

.....

” Tùng tùng tùng !!! ” – Tiếng trống trường vang lên báo hiệu giờ tập trung đã đến , lúc này , con bé mới kịp có mặt , nhưng bảo vệ trường đã đóng cửa mất rồi . Tiểu nghỉ đứng lại phía bên ngoài cổng trường , nó chợt nhận ra sự có mặt của Chan .

- **** ! Lại muộn rồi ! Thằng bảo vệ này muốn ăn đòn đây mà ! – Chan bặm môi lắm bặm , nhưng vẫn đủ để Cheery – kẻ đang đứng lò dò dưới bóng hắt nghe thấy .

- Xùy ! Làm trò ! Đánh được không mà nói . – Con Cheer bĩu môi .

Nghe thấy giọng của con Cheer , thằng Chan đột ngột ... cúi xuống , nhìn và nhẩn mặt .

- Lại là cô ... đồ ám quẻ !

Gì chứ ! Hắn gọi mình là đồ ám quẻ ?!

Nghĩ vậy , Cheer liền xúng cồ lên quát lại .

- Yà ! Không biết là ai ám quẻ ai đâu à nha ! Mới sáng sớm ra đã đụng cái bản mặt đáng ghét của anh , đủ để biết hôm nay xui chắc rồi ! – Con Cheer làu bàu rồi quyết định không rầy với hắn nữa .

Trước lời khẳng định đầy chắc chắn của con Cheer , thằng Chan lại chợt cười khẩy , rồi nhớ tới vụ cá cược tình cảm giữa mình với con bé vẫn còn đang được treo lủng lơ ở đó , hắn quyết định lấy lòng con bé bằng cách giúp đỡ nó ngày hôm nay .

Hất hàm nói với giọng đuổi theo bước chân lồm lũi của cái Cheery , thằng Chan khề nhoeo cười .

- Nay ! Có muốn vào trường ngay bây giờ không vậy ?!

- Sao cơ ?!

.....

- Woah ! Hóa ra trường mình còn có lối vào phía sau này nữa cơ à ! – Vừa nói , con Cheer vừa hét âm lên thích thú . Nó vô cùng bất ngờ với lối vào phía sau của trường thông qua khu cấp hai được xây ngay liền kề mà không phải ai cũng phát hiện được ra tiện ích của con đường này . Cheer hí hửng quay sang nhìn Chan – Nhìn mặt dẫn dắt mà cũng thông minh ra phết à nha !

” Bảo ai dần dần chứ ! Con nhóc này muốn chết chắc rồi ! ” – Thăng Chan nghiêng răng nghĩ thầm trong đầu như thế , rồi lại cố nuốt cái cục tức ấy cho xuôi xuống bụng và mỉm cười thân thiện để dành cho đại sự .

- Hi ! Chuyện ! Tôi mà ! Vào thôi ! – Tóm lấy cổ tay con Cheer , hấn lôi tuột nó vào trong một cách thân thiện .

Vừa chạy theo sau thăng Chan , con Cheer lại khẽ lắc đầu khó hiểu :” Sự đối xử ân cần này là sao chứ ?! Hấn không nổi câu lại với mình à ! Thật chán chết !” .

.....

Sau khi thoát khỏi được tầm kiểm soát của mấy ông giám thị , thăng Chan cùng con Cheer lại thở phào nhẹ nhõm bước về phía hành lang . Nhưng bỗng dừng , hấn chợt dừng lại rồi đổi hướng . Con Cheer tò mò hỏi .

- Ủa ! Đi đâu vậy ! Không phải lớp anh nằm ở dãy này sao ?!

- Tôi đi rửa tay đó ! Liên quan đến cô à ! – Chan đột ngột thay đổi thái độ , lạnh lùng trả lời .

Nói rồi , hấn cũng chẳng thèm ngoảnh mặt lại nhìn nữa mà dừng dừng bước tiếp . Để lại trong lòng con Cheer một cái gì đó ... vừa khó chịu , lại vừa khó hiểu ... mà mãi cũng không ngấm ra được – ” Sao vậy chứ ! Vừa rồi còn cư xử rất tốt với mình cơ mà ! Ngoắt một cái đã thay đổi được rồi ! Tên này bị sao vậy ... lại còn rửa tay ...” – Nghĩ tới đây , Cheer mới chợt dừng lại khi hiểu ra ẩn ý trong câu nói của thăng nhóc .

- Yà ! Gì chứ ! Hấn chán sống rồi hả ! Dám nói muốn đi rửa tay sau khi đã nắm tay mình ! Thật là quá đáng mà !!!

.....

Trêu chọc được con Cheer , thực sự là buồn cười ! Nhìn cái mặt nó kìa ! Hậm hực coi thấy hay ghê chưa !

Từ đằng xa , Chan đang núp phía sau dãy cột nhà khu vệ sinh và lặng lẽ ngắm nhìn vẻ mặt khó chịu của con bé . Muốn cười to mà không thể được , hấn chỉ biết bụm miệng mình khẽ phì ra những tiếng khàn khàn khách .

.....

Trở về lớp , nó cố gắng chạy thật nhanh và bước thật nhẹ nhàng , cố tránh ánh mắt dò xét của mấy ông giám thị , cuối cùng , nó cũng chạm đích thành công.

- Bắt quả tang đi học muộn nhớ ! – Vừa chạy tới bàn , Cheer đã nghe thấy tiếng thăng Yan ngắc cổ lên nói .

- Yà ! Thì làm sao chứ ! Dù sao thì tôi cũng thoát được rồi ! – Giật cả mình ngồi xuống ghế , nó hậm hực .

- Ồ... mà sao thoát được vậy ?! – Thăng Yan nhoài dậy xoay mình sang hỏi thăm .

- Lối vào bí mật phía sau trường ! – Vừa lôi sách vở ra , nó vừa trả lời .

- Ủa ! Học sinh mới vào làm sao đã biết vậy ?! – Yan cao giọng có vẻ ngạc nhiên .

- Là Chan giúp đó ! – Con Cheer trả lời gọn lỏn .

Nghe đến đây , Yan bỗng ngồi hấn dậy , rồi nhăn mặt có vẻ không hài lòng .

- ” Là Chan giúp đó ” ! Nghe có vẻ thân thiết nhỉ ?! Sao bảo không dính tới thăng đó nữa rồi cơ mà ! – Thăng Yan bĩu môi .

- Kệ tôi ! Liên quan đến cậu à ?! – Cheer quay sang , cắt đứt những lời tra hỏi của thăng Yan một cách lạnh lùng . Yan im bặt .

.....

Giờ ra chơi , khi trống trường vừa vang lên báo hiệu giờ giải lao đã đến , cả đám con Mita , thăng Ben và Hummie đều chạy nhào ra chỗ con Cheer hỏi chuyện . Cái Hummie riu rít .

- Way ! Hôm qua đi chơi với Channie như thế nào rồi ?!

- Vui lắm á ! – Nó chống cằm xuống mặt bàn , thở dài chán nản .

- Về mặt đó là sao trời ! – Cả Ben và Mita đều nhăn nhó .

- Sao ?! Lại có chuyện gì à ?! – Hummie ngồi xuống hỏi .

Bỗng , cái Cheer chợt gất toáng lên .

- Tại bà ý ! Nói là biết mọi điều về thằng Chan , vậy mà chỉ sai hết cả ! Làm cho tôi hết hồn !

- Hả ... hết hồn cái gì ?! – Cả ba đứa đều đồng thanh .

- Thì hôm qua ... – Nói đến đây , Cheer ngưng ngừng kể lại .

.....

- Ha ha ha ! Đấy gọi là gậy ông đập lưng ông đấy con ơi ạ ! – Thằng Ben ôm bụng phá lên cười !

- Ồ ý ! Nhưng ít ra thì cuối cùng hai đứa cũng có được một vài điểm chung ! Nhờ ! – Hummie cười hí hửng .

- Điểm chung gì vậy mẹ trẻ ! – Cheer chau mày hỏi .

- Sợ ma và sợ độ cao ! Cả hai chúng mày đều có chung yếu điểm mà cứ làm trò đi dọa người khác ! Đúng là chết cười ! – Nói rồi cả ba đứa lại lăn ra cười sảng sặc , cho đến khi con Cheer đột ngột đứng dậy rồi vùng vằng bỏ đi .

- Không nói với chúng mày nữa ! Tao đi mua nước !

.....

- Êu Ben , vào mua cho tao chai C2 !

- Sao không phải là con Mita mua ?!

- ... Nhìn cơ thể nó xem , nó không thể di chuyển nhanh bằng mày ! – Con Cheer nói tỉnh bơ , rồi đột nhiên phì cười khiến cả lũ lại cười theo .

- Ủm rồi , chờ tí ! – Nói rồi , thằng Ben đứng đỉnh bước vào mua nước . Trong lúc đó , Cheer và Mita đã an tọa ở một góc bàn , nó cười hớn hở khi bắt gặp cái Mie – một cô bạn quen trên trang web cộng đồng .

Vừa nhìn thấy cái Mie , Cheery đã vội sà vào bắt chuyện .

- Hey girl ! Nhận ra tui không ?!

Nghe thấy giọng con Cheery , cái Mie chợt quay ra , rồi ngơ ngác ngước lên với vẻ mặt hết sức ngạc nhiên .

- O ... Cheer ! Cậu đã chuyển đến trường này đấy à ?!

- Ủ ! He he ! Hôm trước đã send tin nhắn báo cho cả list hết rồi còn gì ! – Vừa nói , nó lại vừa kéo cái ghế chuyển sang bàn con Mie cho dễ nói chuyện.

Hai con vịt giờ lần đầu gặp mặt được thể buồn như họp chợ , đang thao thao bất duyệt thì bỗng nhiên tiếng thằng Ben cất lên khiến cả hai đứa đều quay ngoắt mặt ra nhìn .

- Ê Cheer ! Hết C2 rồi mày uống cái khác nhớ !

Đúng lúc đó , khi cái Mie vừa mới quay ra , ngay lập tức , đập vào mắt nó là hình ảnh thằng Ben với nụ cười nắng ấm khiến cho trái tim nó chợt dâng lên những nhịp đập bồi hồi . Xúc cảm khó hiểu khiến cho con Mie đột ngột dừng nói , cổ họng khô bay nghi ngút trước mặt nó cũng lập tức được gạt sang một bên , đưa ánh mắt đầy xúc động sang nhìn cái Cheery , Mie lắp bắp khẳng định :” Bà ơi ! Có lẽ là tôi đã yêu rồi !” .

Tiếng trống trường kết thúc giờ ra chơi vang lên hòa cùng tiếng nhịp tim trong trống ngực của nó , mọi người đều đã hối hả chạy trở về lớp , chỉ còn nó ngồi đó cùng với cốc mì vừa mới bóc ra vẫn còn bốc hơi ẩm nghi ngút , mặt con bé ***** và ngơ ngác nghĩ về một cái gì đó xa xăm ...

.....

Trở về lớp , trong cả tiết học , con Cheer cứ nghĩ mãi về những gì cái Mie vừa nói với mình rồi lại quay sang nhìn thẳng Ben mà cười tủm tỉm khiến cho Ben vô cùng khó chịu .

Đến giờ nghỉ giữa tiết , Ben vội vàng nhảy phắt ra chỗ con Cheer rồi chau mày tra hỏi .

- Mày nhìn tao cái gì đấy ! Bộ tao giống con hề lắm hay sao mà phải vừa nhìn vừa cười như thế hả ?!

Vừa nhìn cái vẻ khó chịu của Ben , Cheer lại vừa bùm miệng phì cười rồi nó xua tay kéo đầu Ben lại .

- Ô không ! Không ! Nhưng có chuyện này hơi bị hay , để tao kể cho mày !

Nói rồi , Cheer ” xì xà xì xỏ ” một lúc , kể rõ đầu đuôi câu chuyện . Nghe xong , mặt Ben ngệt ra như chưa bao giờ được ngệt ! Rồi nó lấp bắp ...

- Mày nói thật chứ ?! Cái con gầy nhằng đấy á ?!

- Ủ ừ ! Tao điều mày làm gì ! Ha ha ha !!!

Trải qua trạng thái dần dần , ngấm lại gì đó , bất chợt , Ben cũng cười phá lên cùng Cheer như hai đứa dở hơi .

.....

Tối hôm đó , trở về nhà , Ben hỏi Cheery rồi add nick Mie . Vừa mới add xong đã thấy nick con bé online . Hơi hồi hộp một tí , nhưng Ben vội vàng buzz .

- Buzz !

Nhìn thấy dòng chữ đỏ hiện lên trên yahoo với một cái nick lạ hoắc pm , Mie vội vàng đáp trả .

- Buzz ! Ai đấy !

“Ha ha ! Cái con bé này hay thật ! Lại còn ghi ra nguyên cả chữ Buzz màu hồng mới sợ chứ ! Được đấy ! Có tí gọi là hay ho ! ” – Khẽ nhếch môi cười , Ben lại chat tiếp .

- Người ấy thích đây !

- Nói lung tung cái gì đấy ! Tổ thích ấy bao giờ ! – Mie trả lời với vẻ khó chịu.

- Ô ! Thế Mie không thích Ben à ?! Buồn nhờ ! Thế mà Ben lại nghe có người bảo vậy ! – Ben giả vờ buồn , cốt là để khích cái Mie .

Dòng chat kia vừa hiện lên trước mắt nó khiến trái tim con bé như trở nên lạc nhịp , nó đập nhanh và mạnh hơn rõ ràng khi nhìn thấy chữ Ben . Uời ! Ben pm mình trước á ! Sao lại có chuyện ấy được nhỉ ! Ngại quá ! Nhưng từ chối thì không được vì Mie không phải là kẻ thích giấu giếm tình cảm của mình . Bởi vậy , nó nhận luôn .

- Ủa ! Ai bảo vậy ! Ủ mà ... đúng thế đấy ! Nhưng , đó chỉ là tình cảm đơn phương của tớ thôi ... nên Ben cứ coi như là chưa từng nghe thấy gì đi nhé ! – Mie trả lời một cách bối rối .

Nhưng không , Ben đáp lại rất nhanh .

- Không làm được !

- Sao lại không làm được !

- Vì trí nhớ của tớ tốt lắm ! Tớ không thể cho là chưa từng nghe thấy những thứ mình đã biết được . – Vừa chat , Ben lại vừa đánh máy một cách hào hứng . Nó biết là con mồi sắp sập bẫy rồi . He he !

- Ủ ... nhưng biết rồi thì sao ! Cũng thế cả thôi ! – Mie đáp lại bằng vẻ chán nản .

- Cũng thế là thế nào ! – Ben chau mày .

- Thì ... Ben có người yêu rồi còn gì ^^!

- Chia tay rồi ! Không nhìn thấy status của tớ à ?! – Nói rồi , Ben nhắc Mie nhìn lên cái status ghi chữ ” buồn lắm ” của hắn .

- Ủi nhờ ... giờ tớ mới để ý ! Nhưng nhìn thế cũng đâu thể biết vì sao Ben buồn được . Hihi ! – Nó cười nhạt .

- Nhưng tớ biết cách làm tớ vui lên đây ! Mie chịu giúp Ben không ?!

- Cách gì cơ ?!

- Làm bạn gái Ben đi ! – Thăng Ben chat rất nhanh , và nó nói cũng rất dứt khoát nữa , khiến cho con Mie vô cùng bối rối và ngỡ ngàng .

” Cậu ấy nói cái gì thế nhỉ ! Có phải là thật không ?!” – Mặc dù biết rõ câu trả lời trong lòng mình rồi nhưng Mie vẫn lấy làm gì đó một chút lẩn tẩn . Nhưng rút cục , nó vẫn muốn nắm bắt lấy cơ hội của mình và nhanh chóng nhận ngay lời đề nghị hấp dẫn này .

- Ủi ! Tớ đồng ý !

- Vậy nhé ! Vậy bắt đầu từ ngày mai mình sẽ là người yêu của nhau ! He he ! – Nói rồi , thăng Ben liền đổi status thành hai từ ” Vui quá ! ” khiến con Mie phải khẽ phì cười .

Mọi chuyện diễn ra thật nhanh , quá nhanh !

Mới sáng nay thôi hai đứa con chưa biết gì về nhau , vậy mà khi trời vừa mới sập tối chúng nó đã có thể trở thành ” vợ – chồng ” được rồi . Đúng là tình yêu kiểu thời đại . Đến rất nhanh , nhưng đi ... liệu có nhanh không ?!

.....

Cả đêm hôm đó , cái Mie cứ trần trọc mãi , nó không ngủ được , phần vì bối rối , phần lại vì sung sướng . Vì nó thích thăng Ben mà , một tình yêu sét đánh , nhưng không ngờ mọi việc đến với nó lại có thể dễ dàng đến thế . He he !

Còn trong khi đó , Ben vẫn ung dung tán hàng tá các cô gái khác . Đơn giản , vì nó không coi việc xưng hô “ vợ – chồng ” với Mie là nghiêm túc một chút nào cả .

Đó chỉ đơn giản là trò chơi thường nhật tiêu khiển mỗi khi chán chương của Ben mà thôi !

7. Chương 7 : Yêu Luôn , Sao Phải Ngại ?!

Chiều tối hôm ấy , sau khi tan học về , con Cheer lại leo lên trần chơi , tum gác thượng là nơi nó thích tìm đến nhất mỗi khi muốn được tận hưởng cảm giác yên bình . Bởi từ nơi đây nhìn ra xung quanh sẽ có cảm giác rất mê mông về một thành phố rộng lớn mà lại không xáo trộn , mỗi con người đều trở nên nhỏ tí trong tầm mắt nó , và gió thì cứ hun hút thổi mát lộng cả người . Cheer ngồi im , ngắm nhìn cảnh vật xung quanh rồi lại bắt giắc hát . Thói quen ngồi hát một mình trong khung cảnh yên tĩnh và lộng gió như thế này đã trở thành một việc không thể thiếu trong thời khoá biểu cuối ngày của nó .

Còn đang vu vơ ngân nga vài câu ca quen thuộc thì bỗng nhiên , nó nghe thấy có tiếng động từ phía nhà bên . Tiếng hát lập tức vụt tắt , con Cheer quay ngoắt sang bên cạnh , nó lờ mờ quát !

- Ai đấy !

Có kẻ vội vàng cúi đầu xuống , nhưng mà đã bị chị phát hiện ra rồi thì không dễ gì mà trốn thoát được đâu . Nhanh tay cầm ngay lấy cục đá to tổ chẳng ở ngay phía dưới chân mình , con Cheer vội vàng ném cái vút sang phía ban công nhà hàng xóm , tiếng va đập cái bốp một phát khiến nó nhận ra rằng đã có kẻ bị “đánh chướng” .

Đến lúc này , thăng Yan mới xoa lưng ê ẩm lúi húi đứng dậy một cách ngại ngùng , rồi lại cười xuề xòa cho qua chuyện .

- Hề hề ! Làm gì mà nóng thế !

- Dám theo dõi tôi à ! – Mạnh tay cầm lấy thêm một cục gạch nữa lên , con Cheer trừng mắt tính dọa ném , nhưng thằng Yan vội vàng gào lên đỡ .

- Á á không ! Ai rảnh mà theo dõi cậu chứ ! Bộ mình cậu được phép lên trần hả !

- Ờ nhờ ... vậy cũng đúng ! Thế thì ... mau xuống đi ! – Cheer căng mặt lên , nói vô cùng vô lý .

- Cái gì thế ! Sao tôi lại phải xuống , đây là trần nhà tôi cơ mà ! Cậu thật là vô lý ! – Vừa nói , Yan lại vừa đứng đỉnh cười một cách đắc ý .

- Không xuống ?! Vậy tôi ném chết cậu ! – Nói rồi , Cheery liền vung tay phi thẳng viên gạch màu đỏ quạch sang phía nhà bên làm lên tiếng động rầm rầm .

- Miss rồi ! Hi hi ! Cho tôi sang bên đó nhé ! – Cúi đầu né được đạn , Yan lại càng thích thú hơn , rồi quyết định lần tới .

- Yà ! Đứng yên đó cho tôi ! Tiến thêm một bước nữa là tôi nhảy xuống đó ! – Thấy Yan càng lúc càng tiến tới gần phía sân thượng nhà mình , Cheer vội vàng dọa ... nhảy .

- Thích nhảy thì cứ việc nhảy ! Ở đây không có cái camera nào quay phim cho cậu đóng đầu ! Ha ha ha ! – Vừa nói , Yan lại cười phá lên rồi thoăn thoắt leo sang phía nhà bên . Thế rồi chỉ trong giây lát , hắn đã an tọa ở phía sân thượng nhà con bé .

Nhìn thằng Yan nhe nhớn cười , Cheer chỉ tức muốn chết , rồi nó lại hì hục leo xuống cầu thang , nhưng nhanh chóng bị Yan chặn lại .

- Bộ có mặt tôi ở đây làm phiền đến cậu lắm hả ?! Cứ coi như tôi là người vô hình đi ! Không được sao ?! – Vội vàng nắm lấy tay nó , Yan giữ Cheery lại bằng một giọng nói đầy thuyết phục khiến cho nó chợt có một cảm giác rung động lạ kỳ . Là rung động kiểu đáng thương chứ không phải có tình ý gì đâu nha !

Nhìn sâu vào ánh mắt vô cùng long lanh đó , con Cheer chợt khựng lại , nghĩ gì đó , nó vội quay mặt đi rồi tìm đến một góc trên sân và ngồi xuống . Giọng cũng dần dịu lại .

- Ờ ! Coi như là người vô hình đi nha !

.....

Kể từ lúc đó , hai đứa cứ ngồi lặng im trên trần nhà cái Cheery , lặng im để ngắm mây trời và đón hương vị gió thoảng qua trên từng kẽ lá mang lại cảm giác dịu dàng man mát thoải mái vô cùng .

Đang lặng yên ngắm nhìn , bỗng , có tiếng bíp báo hiệu tin nhắn từ điện thoại của cái Cheery , con bé vội vàng đưa tay luồn vào túi rồi lấy máy ra xem – là tin nhắn của thằng Chan . Bất ngờ đây !

“ Ngày mai bố mẹ tôi vắng nhà , buổi trưa tan học cô sang nhà tôi rồi mình cùng làm cơm có được không ?! “ .

Đọc được tin nhắn này , cả người con Cheer như cứng lại , rồi một chút cảm giác hồi hộp gì đó chợt len lên trong tâm hồn nó . Cũng cảm thấy vui vui ! Nhanh tay nhấn lại , nhưng Cheer chỉ đáp gọn lỏn có 2 chữ :” Ok ”.

Cầm chiếc di động trên tay , Cheery cứ nghĩ đi nghĩ lại về tin nhắn đó rồi lại tự tửm tửm cười một mình – “ Phải chăng đó là một lời đề nghị hẹn hò ! Tên này cũng hay đó chứ ! “ . Nhìn thấy nó như vậy , ánh mắt Yan lại khê trùng xuống , giọng hắn như đục đi mà nói .

- Là Chan à ?!

- Ừ ! Cậu ta hẹn tôi ngày mai sang cùng làm cơm – Cheer trả lời Yan bằng giọng hờn hờ , nhìn mặt nó vui trông thấy . Nhưng càng như thế , Yan lại càng cảm thấy có một chút gì đó chạnh lòng , cũng không hiểu vì sao nữa , chỉ đơn giản là hắn cảm thấy không thích !

Bởi vậy , Yan mới gắt lên .

- Sao lại ... bảo tránh xa hắn ra rồi cơ mà !

- Ô hay ! Tôi có gần hay xa hần hay không thì cũng đâu có liên quan gì tới cậu ?! Làm gì mà phải gắt lên ghê vậy ! – Cheer bực mình quát lại .

Biết rằng mình đã tỏ ra hơi thái quá , Yan lại dịu giọng vì hần không có thói quen to tiếng với con gái .

- Ủ nhờ ... phải rồi ! Vậy xin lỗi ! Thế thôi , tôi về đây ! – Nói rồi , Yan vội vàng đứng dậy phủi quần áo rồi trèo về .

- Mới ngồi được một lúc mà ?! – Vẫn ngồi đó , con Cheer chỉ ngoái đầu theo và hỏi một cách hồn nhiên .

“ Cái con nhóc này , dường như không thể quan tâm đến cảm giác của người khác được thì phải ! “ – Thầm nghĩ trong đầu như thế , rồi Yan chỉ nhếch môi cười nhạt và lại nhanh chóng trở về phía ban công nhà mình . Hần khẽ vẫy tay chào con bé , để lại cái nhìn đầy khó hiểu với theo dáng hần của cái Cheery .

Khẽ lắc đầu , rồi nó cũng mặc kệ .

.....

Sáng hôm sau , khi vừa mới gặp mặt thằng Ben ở cổng trường , trong đầu Mie đã vội gọi lên tất cả những gì chúng nó vừa mới chat với nhau tối qua ... và con bé lại chợt đỏ mặt rồi tùm tùm cười một cách ngượng ngùng . Thế nhưng hoàn toàn trái ngược với thái độ đó , Ben lại đứng dừng đi qua Mie như thể không hề quen biết khiến cho con bé vô cùng sững sờ , kèm thêm một chút hụt hẫng nữa .

Đi cùng thằng Ben , con Cheer cũng nhận ra sự hờ hững lạ lùng này .

Trở về lớp , đối diện với Ben , Cheer khẽ chau mày cau nhàu .

- Này này ! Mày bị làm sao thế ! Thái độ như vậy là thế nào ?! Chẳng phải tối qua đã nhận nó làm vợ rồi sao ?!

Mặc cho Cheery vô cùng khó chịu , Ben vẫn làm ra vẻ rất đứng đắn .

- Có sao đâu ?! Nó là vợ tao chứ vợ mày đâu mà mày phải bận tâm ?! – Ben xua tay rồi cười hời hợt . Đối với nó tất cả chỉ là một trò đùa .

- Nhưng nó là bạn tao ! Mày làm ơn đừng có đối xử một cách hững hờ sau khi đã nói những lời như vậy với nó được không ?! Cứ xử có trách nhiệm với lời nói của mình một chút đi ! Không thấy rằng vẻ mặt của Mie lúc đó trông rất tội nghiệp à ?! – Con Cheer quát .

Nghe lời nói của cái Cheer , Ben cũng chợt cân nhắc lại khi nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của Mie .

- Ồ nhờ ! Kể ra thì cũng tội nghiệp thật ! Thôi được rồi ! Tao sẽ chú ý đến nó hơn ! He he !

.....

Vậy là ngay buổi trưa ngày hôm ấy , lời nói của thằng Ben đã được thực hiện .

Đứng đợi Mie ở trước cửa lớp 12A6 cho tới khi lớp nó được tan . Vừa ra đến bên ngoài , Mie đã vô cùng bất ngờ khi nhìn thấy Ben đang đứng dựa tường đợi nó ở đó , dáng cực ngầu . Còn đang chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã nghe tiếng lũ bạn gái xung quanh xì xào .

- Uời ! Ben kìa ! Cậu ta đứng đợi ai ở đây thế nhỉ ! Con nào mà sướng thế ! Đẹp trai thật !

Chỉ cần nghe như vậy thôi , Mie đã cảm thấy tự hào lắm rồi , nhất là khi Ben lại chủ động bước tới chỗ mình và đưa ra lời đề nghị cùng đi uống nước nữa chứ ! Thật quá là vui !

.....

Lóc cóc đi lại gần bên Ben trên con đường mùa thu rải rác đầy những lá vàng trải khắp xung quanh , Mie khẽ mỉm cười tùm tùm nhưng rồi nhận ra bàn tay Ben vẫn đang buông thõng một cách hững hờ mà không hề có ý nắm lấy tay mình cho giống một đôi đang yêu nhau . Mie khẽ thở dài , rồi nó lại quyết định chủ động ... nắm lấy tay hần . Thế là bất thành linh , Mie mở rộng bàn tay mình rồi nhanh như cắt nắm chặt lấy bàn tay thằng Ben , mỉm cười thích thú ... nhưng rất tiếc , cả bàn tay Ben vẫn đóng chặt hình nắm đấm nhất quyết không chịu để cho những ngón tay bé nhỏ của Mie được đan vào . Khẽ chau mày , Mie lại quyết định cạy từng ngón tay của Ben ra và cố gắng len chúng vào thật sâu bên trong lòng bàn tay của thằng Ben

. Mọi việc diễn ra tuy có chút khó khăn vì Ben đang rất “ lạnh “ , nhưng cuối cùng , nhờ lòng quyết tâm vô cùng “ cứng “ của cái Mie , nó cũng đã bẻ được năm ngón tay của Ben ra và luôn được bàn tay mình vào trong đó ... để Ben khẽ mỉm cười vì sự cứng đầu của con bé , và cũng chủ động cùng nắm chặt hơn !

Đi trên con đường mùa thu man mác gió , bàn tay hai đứa nắm chặt vào nhau và cùng dâng lên những nỗi niềm khó tả . Lúc này đây , Mie thấy vô cùng hạnh phúc , còn trong Ben , hẳn cũng có một chút gì đó gọi là rung động . Rung động vì cái cá tính vô cùng mạnh mẽ và rất gây bất ngờ của cái Mie . Thật là một đứa con gái đặc biệt ! Không hề tầm thường như hẳn vẫn tưởng !

Nghĩ vậy , Ben lại khẽ mỉm cười .

.....

Ngồi đối diện nhau trong quán nước , cái Mie cứ chống cằm rồi ngồi nhìn Ben và cười khi khi khiến cho Ben phải ngại ngùng đến mức lấy hai bàn tay che vội mặt mình lại , Mie lại càng cười phá lên hơn nữa .

- Ha ha ha ! Chồng làm cái gì vậy !

Tiếng Ben líu nhíu phát ra từ bên trong những ngón tay đang che gần hết cả khuôn mặt .

- He he ! Đố vợ cậu được tay chồng ra đấy !

- Cậu được thì làm sao ?!

- Cậu được thì sẽ có thưởng !

- À ừ ! Chơi luôn !

Nói rồi , Mie liền dí sát mặt mình vào mặt thẳng Ben , rồi nheo mày toan tính ...

- Hừm... tui chuẩn bị hành động đây à nha !

Thế mà ... ngay khi cái Mie vừa dứt lời , Ben đã đột ngột buông hai cánh tay ra và vội vàng hôn chụt một cái vào môi Mie khiến cho nó vô cùng bất ngờ .

Cả mặt cứ ***** ra , rồi ngơ ngác , đụt đụt ... hai má đỏ lựng và ửng hồng như bị sốt vậy !

Nhìn thấy Mie như vậy , Ben lại càng buồn cười , hẳn khẽ phì cười rồi đưa hai tay ra ôm lấy má con bé , hôn chụt thêm một cái nữa cho nó tỉnh lại .

Sau hai nụ hôn đầy bất ngờ được gửi tới từ Ben , Mie bất giác hét á lên một cái nhỏ như tiếng mèo kêu rồi đưa hai tay lên ôm chầm lấy mặt , vài ngón bung ra để dành chỗ cho nó ti hí nhìn thẳng Ben rồi mỉm cười thích thú .

- Ben làm cái trò gì đấy !

- Làm cho Mie vui đấy ! He he !

Ngồi trong quán , có hai kẻ ngốc đang dần mặt ngồi nhìn nhau rồi cười tủm tỉm , gió khẽ lung lay như lòng ai đó chợt rung lên những xúc cảm bồi hồi ...

.....

Trong lúc đó , Cheer cũng đã yên vị ở nhà Chan .

Ngày hôm nay cả gia đình hẳn đều không có nhà , chỉ còn lại mình Chan và Cheer trong bốn bức tường rộng lớn ấy , nó bỗng cảm thấy tim mình đập mạnh hơn .

Cất cái túi xách ở một góc ghế , con Cheer khẽ xắn tay áo lên rồi quay ra hỏi Chan .

- Nguyên liệu đâu ?!

- Nguyên liệu ... cái gì cơ ?! – Mặt Chan ngệt ra trả lời .

- Trời đất ! Anh mời tôi đến nhà làm thức ăn mà lại chưa thềm chuẩn bị nguyên liệu hả ! Mau đi mua mau ! – Mặt nó đỏ lựng lên khi nhìn thấy thẳng Chan vẫn còn nằm nhõn nhơ trên bộ ghế salon mà không thềm nghe lời nó nói .

- Gì chứ ! Tôi nghĩ ăn mì là được rồi ! – Chan cãi lại .
 - Mời tôi sang nhà mà nghĩ ăn mì cho qua là được hả ! Mau đi chợ đi ! – Nói rồi , Cheery tiến tới dựng ngược thẳng Chan dậy , hối thúc hần phải đi chợ ngay lập tức .
 - Được rồi được rồi ! Tôi dậy ngay đây ! Làm gì mà nóng thế ! Bây giờ thì muốn mua gì chứ ?! – Chan hất hàm quay ra hỏi nó .
 - Hành tây ! – Cheery đánh vần hai từ này thật rõ ràng cho hần khỏi hỏi lại lần nữa .
 - Hành tây à ... – Chan lung túng .
 - Ừ hành tây !
 - Hành tây thật à ! – Chan vẫn ngập ngừng .
 - Phải rồi ! Đừng có cò quay nữa ! Đi mau đi !
- Nói rồi , nó vội đẩy thẳng thẳng Chan ra khỏi nhà rồi ngồi xuống thở hắt ra từng hơi bực bội . Ngồi đó đợi hần ...
- 10 phút ,
- 15 phút ,
- Rồi 20 phút ...
- Bỗng nhiên , thấy cái bản mặt ngốc nghếch ấy quay trở lại , cùng một giọng nói gượng gạo ...
- À ... tôi quên chưa hỏi ... củ hành tây trông nó như thế nào ?!
 - Hả ... – Mặt con Cheer ***** trả lời – Chẳng nhẽ anh chưa bao giờ đi chợ hay sao ! Trời ơi !!!
 - Thôi nào ! Làm gì mà nóng thế ! Không cần mua thì chúng ta vẫn có thể nấu ăn bằng các nguyên liệu có sẵn trong tủ lạnh mà ! – Để xoa dịu bớt cơn giận của cái Cheery , thẳng Chan lại vẫy tay ra hiệu cho nó chạy theo vào phòng bếp .
- Lóc cóc đi vào bên trong cùng hần , nhìn thấy hần từ từ mở cánh tủ lạnh ra , con bé mềm há hốc nhìn vào từng ngăn rồi hét lên thẳng thốt ...
- Ồ ! Sạch sẽ quá nhờ !
 - Chuyện ! – Thằng Chan vuốt đầu tự đắc !
 - Chỉ có trứng gà và khoai tây ! Anh định làm món gì với hai thứ này ?! – Con Cheer lừ mắt quay ra hỏi tên ngốc đang tự mãn với tất cả những gì mình có .
 - Trứng rán và khoai tây rán ! Hihi ! – Chan cười hí hửng .
 - Làm được không ?! – Cheer vênh mặt hỏi thách thức .
 - Sao lại không ! 16 năm kể từ khi sinh ra tôi chỉ tập làm hai món này thôi đấy !
 - Trời ơi ... Chẳng nhẽ không có một cọng rau nào à ! – Cố gắng thò đầu vào tìm kiếm bên trong chiếc tủ lạnh , nó thậm chí không thể tìm thấy thêm một thứ nào khác ngoài trứng và khoai .
 - Ăn rau để làm gì ! – Thằng Chan hỏi thờ ơ .
 - Để ... – Đang định nói để tốt cho da , nhưng nhìn lại , da thằng Chan quá trắng và mịn . Làm sao hần có thể được như thế khi mà không thèm ăn rau cơ chứ ! Cheer đành ngậm ngùi ... – Để ... chẳng để làm gì cả ! Thôi được rồi ! Lấy thức ăn ra và chuẩn bị chế biến đi !
 - Okay thưa madam !

.....

Lóc cóc bê ổ trứng và túi khoai vào phòng bếp , thằng Chan bắt đầu ra tay làm việc .

Đầu tiên , hấn đập trứng rất nhanh nhẹn rồi đánh trứng một cách khéo léo khiến cho con Cheer há hốc mồm :”Ồ ! Thì ra hấn cũng biết nấu ăn đấy chứ ?! “.

Nhưng , sự trầm trồ chấm dứt cho đến khi thấy hấn bỏ một tá knor vào bát hỗn hợp trứng khiến cho con Cheer phải hét toáng lên .

- Này ! Làm cái gì thế hả ! Anh định giết người bằng knor à ! Gạt bớt ra đi ! – Vừa nói , con Cheer vừa lấy cái thìa gạt lấy gạt để đồng gia vị mà Chan vừa đổ vào .

Thấy thế , thằng Chan liền kéo giạt lại cái bát rồi đổ ừng ực đồng gia vị bù lại vào trong bát hỗn hợp của hấn .

- Yaaaa ! Cái đồ ngốc kia ! Anh làm trò gì thế hả !

- Là cô đang làm cái gì ý ! Sao lại bỏ knor của tôi ra !

- Anh định ăn trứng hay húp knor đấy ! Đồ dở hơi !

- Mặc kệ tôi ! Xúc bù vào cho tôi đi !

- Còn lâu ý ! Anh mời tôi ăn cơm mà !

- Tôi mời cô ăn bao giờ ! Tôi chỉ mời cô nấu cùng thôi !

- Đồ... đồ khốn ... – Con Cheer mím môi , nó cúi đến nỗi cơn tức làm nóng mặt lên đến tận cuống tai . Bực mình , con Cheer đành bỏ bát đĩa mà chạy thẳng ra phòng khách ngồi xem phim , chờ cho Chan muốn làm gì thì làm !

.....

30 phút sau , trứng và khoai tây rán đều đã được làm xong xuôi , kể ra thì ngửi mùi cũng thơm , Cheer lại hít hà chạy lại .

Mắt nó sáng lên khi nhìn thấy đĩa khoai tây rán .

- Uời ! Rán cũng khéo phết nhờ ! Không ngờ đấy !

- Thử miếng đi ! – Nói rồi , Chan lấy cái đũa gắp lên một miếng bỏ vào miệng Cheer .

Nhưng ... ngay lập tức , khi khoai vừa mới nhai đến miệng , Cheer đã phải vội vàng nhổ ra ...

- Eo ơi ! Sao lại mặn thế này ! Anh cho cả gói knor vào đây đấy à ?!

- Không ! Chỉ hai phần ba gói thôi ! Hi hi hi ! – Chan cười nhăn nhở !

- Điên rồi ... – Con Cheer thở dài ngao ngán – Thôi được rồi , đành ăn bù với cơm vậy !

- Ủ ! Đi nấu đi ! – Chan vẫn cười thản nhiên .

Bỗng , con Cheer im lặng một hồi , rồi bất ngờ nó hét lên :

- Cái gì ! Anh chưa nấu cơm á ! Thôi chết rồi ! Chiều nay phải đi học thêm đúng không ?!

-

-Ồ đúng rồi ! Vậy mau nấu đi !

- Đồ điên ! Còn 30 phút nữa anh nghĩ là kịp nấu hả !

- Vậy bây giờ phải làm sao ? – Thằng Chan ngồi dần ra nhăn nhó , miệng nói nhưng tay vẫn gắp khoai ăn tì tì .

- Còn làm sao nữa ... thôi ăn tạm khoai với trứng cho qua bữa vậy ! – Nói rồi , nó liền nhìn xuống đĩa khoai đặt trong tay thằng Chan , rồi lại hét toáng lên tức tối – Cái gì thế này ! Mới nhোáng một cái mà anh đã xơi gần hết rồi là sao ???

- Hì hì ...

.....

Chiều hôm ấy , sau khi ăn xong , hai đứa lại quyết định đến trường cùng nhau , nhưng đang đi được nửa đường , Cheer liền dừng lại , mặt nó đăm chiêu suy nghĩ một cái gì đó .

- Cô làm sao thế ?! – Thằng Chan lùi bước lại hỏi .

Cheer lạnh lùng .

- Đổi đường đi !

- Ai đổi !

- Anh !

- Sao tôi lại phải đổi !

- Sao anh ngốc thế ! Không nhận thấy là gần đây chúng ta có quá nhiều tai tiếng khi đi cùng nhau rồi à ! Nếu còn đến trường cùng một lúc nữa thì chắc chắn sẽ bị bọn học sinh ở trường đặt ra nhiều nghi vấn lung tung đấy !

- Kệ tụi nó ! Thì chúng ta đang hẹn hò mà ! Ha ha ! – Nói rồi , Chan lại thản nhiên khoác tay lên vai Cheer rồi tung tăng đi tiếp .

Cheer liền cúi đầu xuống rồi nhào ra , nó quát .

- Bỏ đi ! Tôi không muốn đi cùng anh ! Mới cả ... hãy nhớ ... đây chỉ là một trò cá cược mà thôi ! – Giọng nó chợt trở nên lạnh lùng .

- Tất nhiên ! Tôi không bao giờ quên cả ! Ha ha ! Nhưng giờ thì cứ đến trường cùng nhau đi ! – Chan khẽ nhún mày , hần cười khẩy kiểu rất là chắc chắn và lại khoác vai con Cheer , lôi con bé đi theo mình tiếp .

Cheer đành thở dài , mặc dù nó không hiểu trong đầu hần đang nghĩ gì , nhưng quả thực vẫn cảm thấy rất là lo lắng !

Cái tên này , tính tình thay đổi liên tục ... cực kỳ cực !

.....

Y như rằng ... Đúng như những gì mà cái Cheer đã lo lắng !

Việc hai đứa cùng nhau đến trường đã gây náo động cho cả lũ học sinh ba khối . Tất cả đều xì xào về việc vì sao Chan và Cheer lại đi học cùng nhau ?!

Tại sao Chan lại khoác vai Cheer một cách thân thiết thế kia mặc dù chỉ trước đó vài ngày hần còn ôm mối hận vì bị đá bay vào viện !

Và ... tại sao ... phải chăng đây chỉ là một trò đùa ... hay trò đùa đã hóa thành sự thật !

8. Chương 8 : Game Over !

Một mối với những lời bán tán , nhưng Cheer vẫn vứt hết chúng sang một bên để chăm lo đến việc tập võ của mình . Chiều hôm nay , cũng như mọi hôm , vừa mới tan học , con bé đã vội vàng chạy ngay ra phía khu tập thể gần trường để đợi sự phụ nó .

Vẫn mang cái tâm trạng khó chịu của một đứa học sinh bị cho leo cây vài ngày trước đến gặp sự phụ mình , nhưng ngày hôm nay , nó mừng vì đã thấy bà ở đấy . Dường như là bà đã đến trước nó từ lâu rồi , bà đang đứng đợi nó bên chiếc xích đu cũ kỹ sơn màu xanh đỏ . Nó bước tới và cúi mình chào không lên tiếng , tất cả những gì con bé muốn bây giờ là lời giải đáp cho sự vắng mặt của mấy ngày hôm trước .

- Sao bây giờ sư phụ mới chịu xuất hiện ?!
- Trả lời hộ ta xem ! – Bà khẽ ngược mắt lên , nhìn nó vẻ lạnh lùng .
- Con đang hỏi sư phụ mà . – Nó trả lời nhỏ nhẹ kèm theo một chút khó chịu trong mình .
- Ta bảo con trả lời hộ ta xem ! Sao lại mang người lạ đến đây khi chưa có sự đồng ý của ta ! Ta đã nói là ta không thể xuất hiện trước mặt người lạ rồi cơ mà ! – Bỗng , bà ấy quát lên như dồn tất cả cơn giận dữ của mình vào con bé .
- Sư phụ ... – Cheer bỗng lùi lại , giọng nó rung lên , vì con bé sợ ánh mắt ấy . Cái nhìn của sư phụ khi giận dữ rất đáng sợ , và cũng vì nó biết bà mạnh hơn nó rất nhiều lần . – Con ... con xin lỗi ! Chỉ là ... con ...
- Thôi được rồi ! Bỏ đi ! Những gì ta dặn con đã làm đến đâu rồi ! – Bà trùng giọng xuống , nói một cách điềm đạm hơn .
- Dạ ... Con đã làm rất tốt ! Con đã chạy bộ đến trường mỗi sáng hàng ngày và khi trở về cũng vậy . – Con bé đáp có vẻ tự hào .
- Mỗi lần đi như vậy con làm mất bao nhiêu lâu ?
- Mười phút ạ ! – Nó nói to và đông đặc hơn vì tốc độ đó ngang bằng với một chiếc xe đạp hết tốc lực thì mới được vậy .
- Thật kém cỏi ! Hãy nâng tốc độ lên nhanh hơn cho ta ! Hãy chạy với tốc độ năm phút một lần ! Bằng không đừng đến gặp ta nữa .
- Sao cơ ạ ?! Năm phút ! Con không thể chạy như thế với quãng đường 1700m được .
- Ta sẽ quay trở lại khi nào con đạt được mục tiêu đó ! Giờ thì ... tạm biệt ! – Nói rồi , bà ta lại đứng dậy và lững thững quay đi , bỏ mặc con bé lại trong sự ngỡ ngàng vì cái mục tiêu quá khó ấy !
- Cái gì chứ ! Con đến đây nhận bà làm sư phụ không phải để tập những thứ này ! – Vừa nói , nó vừa vung chân đá cái đống viên sỏi chắn giữa lòng đường mà con bé đang đi . Nó thực sự bức bối vì điều vô lý mà bà ta đang bắt nó làm . Nhưng dù sao ... thì vẫn phải cố gắng !

.....

Đêm hôm đó , nó đã nghĩ rất nhiều . Rút cục thì kể từ ngày nhận bà già ăn mày đó làm sư phụ bà ta vẫn chưa hề dạy cho nó được thêm một chiêu thức gì ngoài việc bắt con bé lăn ra tập luyện những bài tập tăng cường sức khỏe .

Tức thật ! « Hay là bà ta lừa mình ?! » . Cheer trầm ngâm trong đầu như thế , rồi nó lại nhún vai , rồi suy tư , nghĩ đến những ngày mới vào cấp một , khi tự đắc rằng mình đã rất mạnh và không cần phải tập luyện gì thêm , nó đã quá tự chủ và rồi bất ngờ gặp phải một đối thủ không cân sức . Hẳn gây cộm nhưng lại rất mạnh và nhanh nhẹn , con bé đã bị hạ nóc ao chỉ sau vài cú đá . Thế đấy !

Chủ quan , khinh địch và lười biếng là những từ không được phép có trong từ điển của nó . Vậy nên ... Thôi được rồi ! Bắt đầu từ ngày mai , con bé sẽ đi vào vòng tập luyện .

.....

Vậy là bắt đầu từ sáng ngày hôm sau , con bé đã dậy thật sớm và chuẩn bị cho quá trình tập luyện của mình . Nó căn giờ để đúng năm phút cho quãng thời gian được phép đi từ nhà đến trường , và ... tăng tốc .

Ngay khi thấy cái Cheer vừa mới bước chân ra khỏi nhà , thằng Yan đã vội vàng chạy theo , nhưng điều ngạc nhiên là con bé đang chạy thực mạng , mắt thì nhắm nghiền nhìn về phía trước và khuôn mặt vô cùng nghiêm túc . Cố gắng chạy sát lại bên nó , Yan hỏi .

- Hey ! Làm gì mà chạy ghê thế ! Còn sớm mà !
- Tránh sang một bên đi ! – Cheer trả lời , mắt vẫn nhìn về phía trước .
- Mặc cho con Cheer lạnh lùng , thằng Yan vẫn nhún cười nhún nhủ .

- Ô hay ! Đường của chung cơ mà ! Sao tôi lại phải tránh , chúng ta đi cùng đường , không thể chạy chung được à ?! – Hấn hỏi một cách thân mật .

- Nếu cảm thấy đủ khả năng để chạy cùng tôi thì cứ việc ! – Nói rồi , nó lại khẽ nhẩn mày một cái rồi chạy vọt lên trên , để cho thằng Yan chỉ biết ú ớ đứng lại nhìn vì tốc độ quá nhanh của con bé .

« Thế này thì ai mà chạy theo kịp được » . Yan khẽ lẩm bẩm rồi lại thở dài lộc cộc chạy theo tiếp .

.....

Cổng trường đã dần xuất hiện trước mắt , Cheery vội vàng nhanh chóng phóng vào trường , nhưng không , khi nhìn lại chiếc đồng hồ , vẻ thất vọng hiện rõ ràng trên khuôn mặt con bé , kim chỉ phút đã nằm giữa số năm và số mười ... tức là , tám phút đã trôi qua kể từ khi nó bắt đầu chạy rồi .

« Không đạt ! » . Cheer tự nhủ với lòng mình như thế rồi lại khẽ thở dài , lách thếch xách cặp vào trường đi tiếp .

.....

Kể từ ngày hôm đó , nó đã luyện tập rất chăm chỉ , thậm chí còn quên hẳn đi vụ cá cược với thằng Chan , mặc cho hấn không ngừng giở đủ trò để cho nó chú ý , con bé vẫn chỉ chăm chăm vào việc làm thế nào để tăng tốc cho đôi chân của mình . Nhưng cũng chính vì thế ... điều đó lại làm cho Yan cảm thấy rất thích thú . Chan mất đi cơ hội , nhưng bù lại , người hàng xóm ngay cạnh nhà như hấn lại có thể theo sát con bé hàng ngày và cùng nó chạy đến trường mỗi sáng ... mặc dù không lần nào đuổi kịp cả !

Kết thúc quãng thời gian một tuần liền chỉ có chạy và chạy , con Cheer vẫn chưa đạt được cái đích mà mình mong muốn . Sáu phút – đó là số thời gian mà nó đã cố gắng hết sức để rút cho gọn lại như vậy . Nhưng ... vẫn chưa đủ để hài lòng . Mà như vậy thì tuyệt nhiên sự phụ sẽ không xuất hiện để dạy võ cho nó . Híc ! Thở dài chán nản , Cheer đành mệt mỏi đi về nhà .

Nhìn thấy cái vẻ ủ rũ của con bé , nhưng lần này thì nó không chạy , Chan có thể đuổi theo , hấn an tâm lại gần và « đe dọa » .

- Hey ! Ngày mai là hạn cuối rồi đó ! Thực sự thì tôi vẫn chưa thấy chút rung động nào với cô cả ! Muốn thua hay hòa hả ?! – Chan mở lời thách thức .

Ừ nhờ ! Còn vụ cá cược nữa , ngày mai là cuối tuần rồi , suýt thì nó quên !

Không được , dù trong bất kỳ chuyện gì ... Cheer cũng không thể thua cuộc được . Nghĩ vậy , con bé liền khựng lại , rồi ngược mặt lên đưa mắt nhìn thẳng Chan , một cái nhìn sắc như dao .

- Được rồi ! Chờ đấy ! Ngày mai , tôi sẽ khiến anh phải lung lay ! – Cheer nháy mắt nhoẻn cười chắc chắn .

- Hà ! Chắc chắn quá nhỉ ! Được đấy ! Chờ xem ! Vậy mai ... ở đâu đây ?! – Chan khẽ nhún mày .

- Cứ ở yên trong nhà đi , tôi sẽ đến .

- Sao cơ ! Đến nhà tôi ! Đến nhà tôi thì có gì hay !

- Không hay thì tôi sẽ làm cho nó trở nên hay ! He he ! Vậy nhé ! Bye bye ! – Nói rồi , Cheery lại khẽ mỉm cười , một nụ cười đầy nham hiểm . Làm thằng Chan lạnh cả xương sống . Rút cục thì con bé đang âm mưu cái gì mà dám chắc chắn thế nhỉ ! Hấn lại thở dài .

.....

“ Hừm ... hấn đưa cho mình cái địa chỉ này rồi nói là nhà ở đây “ . Vừa cầm tờ giấy ghi địa chỉ nhà Chan trong tay , Cheer vừa lò dò trên đường tìm kiếm nhà hấn . Căn bản là vì con đường lần trước từ trường đến nhà Chan và bây giờ con đường từ nhà Cheer đến nhà Chan lại hoàn toàn khác nhau . Bởi vậy , đối với một đứa mắc bệnh “ mù đường mãn tính “ như nó thì quả thực là cả một thách thức .

Khẽ chau mày , Cheer nhìn quanh , rồi hỏi đường liên tục , cuối cùng , khi đi vào một con hẻm sâu , nó cũng đã phát hiện ra ngôi nhà với cánh cổng hai màu xanh trắng và con chó xù mang hiệu Channie đang ngồi đang ngồi chễm chệ ở trước thềm nhà . Nhanh như cắt , Cheer liền hớn hở phóng tới và bấm chuông càn cạch . Tiếng chó sủa dội lên như bắt được kẻ trộm khiến cho cô em gái của Chan phải lóc cộc chạy

ra xem ai đến . Vừa nhìn thấy con bé đang ngó ngó nghiêng nghiêng bên ngoài những song sắt , Ronnie đã vội vã kêu lên .

- A ! Chị là ... bạn gái anh Chan phải không ?! – Nói rồi , nó liền lấy chìa khóa ra để mở cánh cổng .

Nghe Ron nói , mặt cái Cheer nghệt ra , nó ú ớ ...

- Ô ... hử ! Ai là bạn gái thằng Chan cơ ! Ở không ... em nhầm rồi !

Một tay kéo cái Cheer vào , miệng Ron vẫn liên thoảng .

- Hi hi ! Chị không phải ngại đâu ! Anh em đã dặn trước rồi ! Anh ý bảo bạn gái anh ý chỉ cao 1m50 thôi mà ! Em nhìn cái là nhận ra ngay !

- Cái gì ?! Thằng kh... – Vừa nghe Ron nói , mặt cái Cheer đã đỏ lựng lên vì tức tối . Thậm chí , nó còn định mắng Chan là “ thằng khốn “ nữa , nhưng vì trước mặt em gái hấn nên lại không thể , ôm cái cục tức trong lòng , Cheer quyết định xả giận vào mặt ngay khi gặp hấn .

Dẫn Cheer lên đến cửa phòng Chan , Ronnie dừng lại .

- Chan đâu hả em ?!

- Anh ý đang ngủ trong đó đó ! Chị vào nhẹ nhàng thôi nha ! Lão này khó tính lắm ! – Nói rồi , con bé lại cười nhảu nhử rồi lóc cóc đi xuống , nhí nhố hết như thằng anh .

“ Gì chứ ?! Hẹn mình đến rồi lại dám lẩn ra ngủ hả ! Cái tên này chán sống rồi ! “ . Nghĩ vậy , nó liền tức tốc đập cửa xông vào , y như rằng ... Chan vẫn đang nằm kênh ra ngủ , thậm chí , hấn còn cuộn chăn trùm kín người như thể xác ướp vậy . “ Hết biết !”.

.....

Cheer thở dài , rồi lại nhẹ nhàng đi đến bên hấn , khẽ giạt nhẹ cái gối đang úp thẳng vào mặt ra khỏi tay hấn , rồi cúi đầu xuống ngó nghiêng khuôn mặt ngốc nghếch của thằng con trai đang ngủ . Ngay lập tức , nó bị cuốn hút vào làn da trắng mịn không tì vết và đôi mắt sâu với bờ mi rất dài ấy , không những thế , đôi môi của Chan còn rất mỏng và chúng đỏ mọng hết như là con gái vậy , cái mũi dài ... hơi cao cao nè . Nhìn Chan đẹp quá đi !

Thầm nghĩ vậy , mặt con Cheer lại chợt đỏ lựng vì những suy nghĩ được cho là kì quái ấy . Thế nhưng , bất ngờ , thằng Chan mở mắt tỉnh dậy . Bốn mắt chạm nhau , chỉ trong một giây ấy thôi ... khi mà những tia nắng lung linh ngoài kia nhẹ nhàng chiếu xuyên qua khung cửa sổ và trượt nhẹ lên khuôn mặt baby của hấn khiến nó bất giác trở nên rạng ngời đến lạ thường ... gây cho con bé một cảm giác tê tê , ngại ngùng đến đứng tim .

Chột dạ ! Cheer đột ngột phải đứng dậy và bước nhanh vào phòng tắm . Đóng cửa cái rầm và hồi hộp đếm nhịp tim mình đang dội lên thành thịch .

“ Chết rồi ! Sao mà kute thế !” – Con bé thầm lẩm bẩm một mình trong đầu như vậy khi vừa thấy khuôn mặt ngái ngủ của thằng con trai lúc ấy . Tự dưng nó lại thấy hấn đẹp trai vô cùng mới chết chứ . “ Ước gì mình không bày ra cái trò quái đản ấy để rồi bây giờ lại phải đứng tim như thế này ! Nhưng chắc chỉ là một cảm giác phút chốc thoáng qua thôi , sẽ biến mất ngay ý mà “ . Cheer thầm trấn tĩnh lại mình như thế rồi cố gắng thở hắt ra một hơi thật mạnh và từ từ bước ra .

- Cô bị làm sao đấy ! – Thằng Chan bỗng ngóc đầu nhòm dậy , một tay áp vào đầu rồi tì lên mặt gối , còn một tay thì chỉ vào trán rồi xoay xoay như thể nói Cheer có vấn đề về thần kinh .

- Yà ! Sao trắng cái đầu anh ý ! Sao rủ người ta sang đây rồi lại nằm kênh ra như thế hả ! – Con Cheer chống nạnh bước đến , nhưng chẳng may , vấp ngay vào cái gối hình con sâu mà thằng Chan đã vứt bừa ra đó rồi ngã cái ầm .

Nhìn thấy con bé bị ngã , thằng Chan vội vàng nhào ra , rồi hốt hải ôm trằm lấy ... cái gối , để mặc cho Cheer bị ngã sòng soài một cách đau đớn , Chan vẫn chỉ chăm chăm ôm lấy cái gối hình con sâu của mình rồi vuốt ve một cách thương tiếc .

- Hu hu , Bé Sâu của anh có làm sao không , để anh xem nào ... A a a a ! Cái đồ chân bẩn này , cô làm tì vết lên gối của tôi rồi ! Agggggggg !!! – Thằng Chan hét lên , vừa hét vừa méo hệt như một thằng nhóc đang ăn vạ kẻ làm hỏng đồ chơi của hắn vậy .

Mặt con Cheer dần thúi , nó đứng dậy lau bầu .

- Hồng mắt có cái gối chứ có làm sao đâu mà anh cứ gào lên như là “ nó “ đã “ chết “ ngay vậy !

- Thế này là “ sắp chết “ thật rồi đấy ! Cô mau đi giặt cho tôi đi !

- Gì cơ ?! Anh bảo là tôi phải giặt cái thứ của nợ này cho anh á ! – Con Cheer khẽ ngồi xuống , rồi lấy tay cầu cầu vào cái gối , nhưng ngay lập tức , nó bị thằng Chan đập cái tét vào tay rồi lại giặt ra .

- Tay bẩn , không được động vào Sâu của tôi . Khổ thân em , thôi được rồi , con quỷ lùn đó không giặt thì để anh giặt cho em vậy ! Híc híc ...

Nhìn thằng Chan nhẹ nhàng lột cái vỏ gối ra rồi lại sắp xếp ngăn nắp cái ruột gối vào một góc và hậm hực bước đi trong tức tối mà mặt con Cheer cứ dài ngoằng ra , nó thở dài :” Khổ thân ! Bệnh này ăn vào não rồi , khó chữa lắm ! “ .

“ Tôi vẫn đang ở đây đấy ! “. Nghe thấy Cheer nói xấu sau lưng mình , Chan vội vàng quay ngoắt đầu lại đe dọa khiến cho con bé giặt bẩn cả mình .

.....

Vác cái vỏ gối bằng bông màu xanh với những sọc vân in hình siêu nhân mang hiệu Channie lên sân thượng , Chan bắt đầu lôi đồ nghề của mình ra và kỳ cọ . Nhìn hắn làm ... cũng nghề ra phết !

- Uôi uôi uôi ! Anh mà cũng biết giặt đồ cơ à ?! – Thấy thằng Chan đang giặt giũ cái vỏ gối một cách rất chuyên nghiệp , con Cheer vội vàng ngồi sụp xuống rồi trở mắt nhìn về thán phục .

- Xùy xùy ! Tất nhiên ! Tôi là siêu nhân toàn năng chứ ai mù tịt mọi việc như cái đồ quỷ lùn nhà cô ! – Chan quắc mắt lên , nhìn rồi mắng .

- Yà ! Anh đang bảo rằng ai là đồ mù tịt với lùn tịt đấy hả ! – Nghe thằng Chan mắng , con Cheer liền đứng dựng dậy , chống nạnh hai tay vào hông mà quát .

- Là quỷ lùn ... chứ không phải lùn tịt ! Khổ quá đi mất ! Lại còn có bệnh về tai nữa cơ đấy ! – Chan khẽ thở dài , rồi lại cười cười kiểu khiêu khích .

- Vừa vừa phải phải thôi à nha ! Tôi cũng biết làm hết đấy !

- Chứng minh cho tôi xem ?! – Thằng Chan khẽ ngóc đầu lên , nháy mắt về thách thức .

.....

Nhảy vào cái chậu đầy những là bột xà phòng , con Cheer dầm đạp một cách thoải mái khiến cho thằng Chan lo sốt vó , hắn cũng vội vàng nhảy vào dầm theo .

- Yà yà ! Cái đồ ngốc kia ! Cô dầm như thế để hỏng hết gối của tôi à ! Phải từ từ , nhẹ nhàng như thế này thôi .

- Như thế nào cơ ! À ... – Nhìn thằng Chan nhẹ nhàng giậm chân lên chiếc vỏ gối , con Cheer cứ căng tròn mắt nhìn đầy ngạc nhiên .

Thế rồi , bất thành linh , hắn dừng khựng lại ... khi vô tình dẫm nhẹ lên bàn chân của cái Cheer .

- A ... ! – Con bé khẽ kêu lên đầy quẩn rũ . Âm thanh ấy làm cho thằng Chan chợt đỏ ửng mặt lại , rồi ánh mắt hắn cứ thế nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của con bé . Cheer cũng vậy , nó chợt nhận ra cái nhìn khó hiểu ấy , nó cũng đáp lại hắn một cách dịu dàng .

Bốn mắt nhìn nhau , rồi bất ngờ ... đôi bàn tay thằng Chan ôm vòng lấy cơ thể cái Cheer từ đằng sau lúc nào không biết . Hắn cứ thắt chặt lại như vậy , cho đến khi khuôn mặt cái Cheer đã áp sát vào khuôn mặt hắn như thể không có khoảng cách . Nhẹ nhàng , Chan đặt bờ môi mình dịu dàng lên đôi môi màu hồng

nhặt của con bé một cách chậm rãi nhất ... Nhưng bất thành linh , Cheer vội đẩy ra , và nó cười – một cách rất khinh đời .

“ Ha ! Thua rồi nhé ! “ . Cheer khẽ nháy mắt nhìn Chan đầy đắc ý .

“ Hả ! Thua cái gì cơ ?! “ . Mặt thẳng Chan vẫn dần ra nhìn con bé mà chưa hiểu vì sao .

“ Ai đang muốn hôn tôi nào ?! Ai đã chủ động ôm trằm lấy tôi chứ ?! Đồ ngốc ! Anh thua rồi ! Ha ha ! “ . Vừa nói , con Cheer vừa vênh mặt về đắc thắng .

Đến lúc này , Chan mới hiểu ra ... rằng chỉ có mình hắn đã quên mất “ trò chơi “ trong cái ngày tồi tệ này mà thôi .

“ Cô ... vẫn coi đây là một trò chơi sao ?! “ . Nắm chặt bàn tay , thẳng Chan cất lên bằng giọng bứt rứt .

“ Vậy ... chẳng nhẽ đã từng có lúc anh nghĩ rằng chúng ta đã “ nghỉ chơi “ ?! ”. Khẽ rướn mình lên đến gần Chan , nhìn thẳng vào mặt hắn , Cheer hỏi đầy khiêu khích .

“ À ... không ! Không hề ! “ . Vội chữa lỗi của mình , rồi Chan lại quay về vấn đề chính . “ Đưa ra ba điều kiện đi ! “ . Chan lạnh lùng nói , rồi cũng nhanh chóng rút chân ra khỏi đồng xà phòng , dùng nước lạnh để làm tỉnh táo cái đầu đờ đẫn của mình .

Nhìn thấy Chan có vẻ bất ngờ như vậy , Cheer cũng không khỏi bàng hoàng . “ Chẳng nhẽ hắn lại đang nghĩ rằng đây không phải là một trò chơi ?! Nực cười thật ! “ . Nghĩ vậy , Cheer liền vất hai tay ra sau lưng rồi ngáp ngừng đưa ra phán quyết .

- Được rồi ! Tôi nói đây , nghe cho rõ mà nhớ lấy nhé !

- Ủ được rồi , tôi đang nghe – Chan trả lời Cheer bằng cái giọng đục ngầu . Nhưng ngược lại , con bé vẫn vui vẻ nói .

- Thứ nhất ! Phải luôn luôn ở bên cạnh tôi mỗi khi tôi cần .

- O ...

- Thứ hai ! Kể từ bây giờ , không được lảng nhãng với bất kỳ đứa con gái nào khác ... ngoài tôi. – Nói rồi , nó liền đánh mắt về phía thẳng Chan , nhìn cái vẻ mặt dần thúi của hắn khi nghe nó nói mà con bé cũng phải bụm miệng phì cười .

- Hà ... Thứ ba ! Nghe cho rõ nhé ! Trong bất kỳ hoàn cảnh nào , nếu tôi gặp nguy hiểm , hãy vì tôi mà hy sinh thân mình .

Nói xong điều này , mặt thẳng Chan lại dài ngoẵng ra , cứ đờ đẫn nhìn vô cùng ngáo ngơ ... khiến cho con Cheer phải cười phả lên sáng sặc .

- Yà ! Anh tin thật đó hả ! Tôi chỉ đùa chút cho vui thôi mà !

- Đùa cái gì cơ ?! – Mặt Chan vẫn dần thúi .

- Là ... điều cuối cùng ý ! Không cần phải chết đâu ! He he ! – Con Cheer khẽ nhovn cười , nhưng thay vào đó , thẳng Chan lại bất ngờ đứng dậy và ôm trằm lấy con bé , nói cực kỳ nghiêm túc .

- Tôi sẽ chết ! Nếu cô gặp nguy hiểm , tôi sẽ chết để có thể cứu được cô . Thật đấy ! – Nói rồi , hắn lại giật con bé ra rồi tóm chặt vào hai vai , nhìn thẳng vào mắt nó mà hỏi . – Tin tôi không ?!

- Ở ở ... được rồi ! Tôi tin ! – Trước vẻ nghiêm túc một cách khó hiểu của thẳng Chan , Cheer chột tái cả mặt lại , rồi vội vàng đẩy hắn ra ngay lập tức .

“ Được rồi ! Đừng có ôm nữa ! Anh cơ hội quá rồi đấy !”

“ Tôi đang thực hiện điều thứ nhất mà ! Ha ha ! “

.....

“ Nhưng anh phải hứa ... là không bao giờ được thích tôi thật lòng đâu đấy ! “

Tại sao ?! Tại sao cô ta lại nói với mình như thế nhỉ ?

Cả đêm hôm đó , thằng Chan cứ trần chọc mãi không ngủ được , hần đang nghĩ về những lời con bé nói . Một mặt , vừa vui mừng vì ba điều kiện hết sức ... có lợi cho hần , nhưng mặt còn lại ... lại vô cùng khó hiểu vì những lời mà cái Cheer bắt hần hứa với nó .

Tại sao lại là không được thích thật lòng ?!

9. Chương 9 : Ka Mê Gô Tô – Bùm Cháu

Cũng trong tối ngày hôm đó , Mie hẹn Ben sang nhà nó chơi , chơi gì thì Ben không biết , nhưng hần vẫn rất chi là hớn hỏ !

Buổi tối đi xe bus sang nhà Mie , rồi lại phải đi bộ thêm một đoạn nữa , rẽ qua vài khúc cua mới đến được nhà Mie – một ngôi biệt thự to đùng nằm ở ngoại thành . Nhà có vẻ vắng vẻ , chẳng có ai , Ben bấm chuông một hồi , con bé nhỏ nhắn trong bộ váy ngủ màu hồng lóc cóc chạy ra mở cửa .

- Sao chồng đến ... đúng giờ thế ! Vợ còn chưa kịp chuẩn bị !! – Con bé cúi đầu nói líu dít về ngưỡng ngưỡng .

- Chưa kịp chuẩn bị nên vợ ăn mặc như thế này ... để khiêu khích chồng đấy à ? – Ben cười nửa miệng , ánh mắt nó ánh lên những tia ma quái .

- Đừng nhìn nữa , sắp cháy áo vợ rồi !!! Vào thôi !!! – Vừa nói nó vừa quay ngoắt đầu vào trong , không dám nhìn thẳng vào ánh mắt mê hoặc của thằng Ben nữa .

Ben lẻo đẻo đi theo từ phía sau , ánh mắt nó nhìn Mie cảm thấy đầy thú vị , khoe miệng lại nhoẻn cười “ Tối thế này rồi còn gọi mình sang làm cái gì thế không biết ! “

.....

Vừa vào đến nhà , Ben đã bị choáng ngợp bởi không gian nội thất vô cùng sang trọng ở phía bên trong , không ngờ nhà Mie lại giàu như vậy , quả không làm hần thất vọng . Ben cười thầm . Nghĩ vậy , nhưng hần vẫn tỏ vẻ rất ung dung , chậm rãi bước lại phía Mie , cười nhẹ nhàng nói :

- Tối thế này rồi còn gọi chồng sang có việc gì thế ? Không sợ bố mẹ nhìn thấy lại hiểu nhầm à ?

Nghe vậy , con bé vẫn thản nhiên vừa kéo tay Ben lên phòng vừa nhí nhảnh ngoái đầu lại trả lời .

- Không ! Bố mẹ vợ đi vắng rồi !

- Vợ kéo chồng đi đâu đấy ?

- Lên phòng vợ .

- Lên phòng vợ làm gì ? – Ben ngạc nhiên , giả vờ tỏ ra bối rối .

- Để xem phim !!! Ô hay ! Vợ chưa nói với chồng à ?

- Phim gì ??? – Ben càng lúc càng cảm thấy tò mò ...

- Thế chồng nghĩ là phim gì ? – Mie mỉm cười đầy ẩn ý ...

- À ... – Một cô gái rủ mình đến nhà và kéo mình lên phòng , gợi ý cho mình cùng xem một bộ phim , vậy thì còn là phim gì được nữa nhỉ ? Nghĩ vậy , Ben thầm mỉm cười đắc ý ...

Cửa phòng vừa được đóng lại , Ben cũng tự ý khéo léo khóa trái cửa một cách hết sức tự nhiên , rồi theo chân cái Mie tiến lại phía giường , neho mắt nhìn theo hành động chọn đĩa mở phim đầy hứng khởi của con bé . Hần nói .

- Vợ hứng thú đến vậy sao ?
- Ừm ! Tất nhiên rồi ! Phim này vợ mới được tặng đấy !
- Ai tặng ?
- Em gái vợ ! Nó đang du học ở Nhật gửi về !
- Sặc ! Em gái vợ á ! Sao nó ghê thế ??? – Biết con gái ở Nhật thì ghê rồi , nhưng gửi cả thứ phim này về cho chị gái xem thì thật là...
- Ghê gì ! Cái này cũng bình thường mà ... Vợ xem suốt ngày ! – Nghe Ben nói thế , Mie có vẻ khó hiểu .
- Loại phim này mà vợ cũng nói là bình thường được á ! Chồng thật không ngờ ...
- Loại phim này thì có gì mà không bình thường ? À mà...chồng có cảm thấy rằng hình như hai vợ chồng mình đang không cùng nói đến một loại phim không đấy ? – Nói đến đây , Mie đã bắt đầu thấy Ben có ý nghĩ không bình thường .
- Thế vợ định cho chồng xem phim gì ???
- Là phim này ...
- “ À ... thì ra là “phim này ” à Chồng xin lỗi “

.....

Sau khi bị một vỏ chưng hững thì Ben chỉ biết ngoan ngoãn dụi đầu vào trong chăn , nằm xem phim ” Bầy viên ngọc rồng ” với Mie , nhưng ... cứ mỗi lần Sơn Gô Ku bắn chưởng là y như rằng Ben lại nhúc nhích không chịu ngồi yên . Hắn bỗng nhiên cựa quậy ... Cựa quậy được một lúc thì Mie cũng không thể nằm yên , con bé chột vùng dậy , đập tung cả cái chăn ra và quát !

- Chồng làm cái trò gì thế ? Muốn xem phim một tí cũng không yên !
- Thấy Mie đã bật dậy , Ben cũng vội vàng bật dậy theo .
- Hừm ! Nhưng mà nằm xem phim khó chịu lắm vợ ạ ! – Mặt thẳng Ben nhăn nhó thấy rõ ...
 - Thế bây giờ phải làm như nào chồng mới cảm thấy thoải mái đây ? – Mie nhíu mày dò hỏi .
 - Ngồi lên lòng chồng đi , vợ chồng mình ôm nhau xem cho nó tình cảm ! – Nói rồi , hắn ngay lập tức tạo dáng thành cái ghế salon cho Mie sà vào .
 - Hừm... thật à ? – Mie vẫn có vẻ hơi băn khoăn , nhưng mà cũng... thích !
 - Ừ ! Mau lại đây đi ! – Vừa nói , hắn vừa vỗ vỗ đùi mình đầy vẻ mời chào ...

Và cái Mie cũng nhào vào luôn !

“ Được đấy ! Vợ sẽ ko từ chối đâu ! “

.....

Quả thật là ngồi ôm nhau cùng xem phim có thấy ấm áp hơn một chút thật ! À ... mà có phải chỉ là một chút thôi đâu , khi mà đêm về trời hơi se lạnh một chút , lại có cái chăn 37 độ ôm chầm lấy mình từ phía sau như thế này ... Ấm áp quá đi ấy chứ ! Mie thầm cười thầm trong bụng.

Ôm nhau xem phim ngoan ngoãn được một lúc , bỗng ... tay thẳng Ben có vẻ thừa thãi , hắn bắt đầu lần mò thám thính ... đầu tiên là luồn vào trong lớp váy mỏng tang của con bé ... Mie bỗng giật mình , nhanh chóng lấy tay mình chặn ngay những ngón tay ranh mãnh của Ben lại , tuyệt đối không để hắn lộng hành .

Mặt đỏ lựng lên bối rối , Mie lập tức quay mặt lại , nhìn Ben vẻ giận dữ , nói bằng cái giọng yếu ớt đáng yêu :

- Chồng định làm cái gì thế ?

Hai khuôn mặt áp sát lấy sau , ánh mắt đối diện đang rung lên những tia khao khát , Ben cười mỉm , rồi lại lấy tay kia tiếp tục trườn lên vai con bé ... gỡ cái quai váy mỏng manh xuống sang một bên rồi thì thầm vào tai nó .

- Chồng có làm gì đâu ?

Sau khi bị hơi thở nhẹ nhàng ấy làm cho man dại , một cảm giác rung mình khe tê tái cả người khiến Mie nhún vai từ chối . Nó tiếp tục nói dối .

- Tay chồng hư quá !

- Sẽ còn hư nữa cơ !

- Hả ??? – Môi nó vừa mới khe mở ra , ngay lập tức đã bị lấp chặt bởi một bờ môi khác hung bạo tiến vào ... tham lam nuốt lấy toàn bộ khuôn miệng con bé ... mãnh liệt liếm láp một cách thần nhiên , không cần sự đồng ý của thân chủ .

Mặc dù vậy , Mie cũng không hề từ chối , nếu không nói ra , có lẽ sẽ không ai biết đây mới là nụ hôn đầu tiên của con bé . Tất cả những suy nghĩ của nó khi rủ Ben về nhà chỉ là cùng xem phim và nằm ôm nhau cho ấm ... chứ không hề nghĩ là mọi chuyện sẽ diễn ra đến mức này !

Cuồng nhiệt mong muốn được chiếm trọn lấy thân xác của con bé , Ben không biết từ đâu hấn lại bỗng nhiên sinh ra cái ham muốn đáng sợ này khi nằm cạnh một cô gái có vẻ ngoài trong trắng và thuần khiết như Mie . Có lẽ là tại cái váy ! Phải ! Tại cái váy quá gợi cảm ... Vậy thì phải loại bỏ nó ngay !

Nghĩ vậy , Ben lập tức dùng hết sức của mình , cố gắng tiến sâu hơn vào bên trong chiếc váy của Mie , bằng đôi tay đầy kỹ thuật của mình , hấn khéo léo kéo tuột chiếc móc khóa nho nhỏ đằng sau lưng con bé ra một cách nhanh nhẹn ...

Sự việc diễn ra quá nhanh khiến Mie cũng không kịp phản ứng . Con bé vẫn đang vô cùng mê mẩn trước nụ hôn nồng nàn của Ben đang ban tặng cho nó , mắt nhắm nghiền nhưng đôi tay nhỏ bé vẫn đang cố sức chống chọi lại áp lực mạnh mẽ mà Ben đang đè lên nó . Đầu lưỡi điệu nghệ của hấn đang cố sức dò tìm lấy lưỡi của Mie trong khuôn miệng của con bé , cho tới khi bắt gặp rồi thì hấn vội vàng cuốn lấy , hệt như một con rắn đang đói khát nuốt trọn lấy miếng mồi của mình , thả sức thưởng thức và hành hạ . Đầu lưỡi nóng bỏng chạm vào nhau tạo nên một cảm giác rung mình mãnh liệt , mê mẩn man dại khiến cho Mie thực sự không muốn dừng lại , mặc dù rất sợ hãi nhưng nó lại càng không dám làm Ben mất hứng trong giây phút này ...

Nhưng ... thực sự là Ben đang đi quá đà... Mie chưa chuẩn bị tâm lý cho chuyện này... Thậm chí , nó không hề nghĩ là Ben lại ham muốn mình nhanh đến thế ! Là lỗi tại mình đã khiêu khích hấn , hay tại bản chất hấn tà dâm như thế này ?

Nghĩ vậy , Mie vội vàng dừng lại , dùng hết chút sức lực yếu ớt cuối cùng còn sót lại của mình , nó gắng đẩy mạnh Ben ra và hỗn hển nói .

- Chồng ... dừng mà ... vợ sợ lắm !

- Sao... vợ sợ gì chứ ?! – Vừa nói , Ben vừa hôn lấy tóc nó ... hít vào một bên tai một cách êm ái ...

- Vợ thấy... thế này thì nhanh quá ! Vợ chưa kịp chuẩn bị ! – Đầu óc trống rỗng , nó chỉ dám thốt ra những lời phản bác vô cùng đuối lý .

- Không cần chuẩn bị , cái này là bản năng mà ! – Nói rồi , Ben lại tiếp tục gồng mình lên đè lấy cơ thể nhỏ bé đã gần như kiệt sức vì trò hành hạ mơn trớn dã man của hấn ...

- Không được ! Sao chồng cứ thích hôn vợ thế ! – Mặc dù đã đuối lý , nhưng Mie vẫn nhất quyết không chịu thua , nó vội vàng đỡ lấy cơ thể của Ben bằng đôi tay cứng cáp của mình .

Thấy Mie đã bắt đầu ra sức chống cự , mà kể ra thì con bé cũng khỏe ra phết , điều này lại càng làm kích thích sự ham muốn trong hấn , đã lâu lắm mới được chơi với một con bé biết phản xạ mạnh như thế này . Ben lại cười mỉm đầy mê hoặc .

Nhìn thẳng Ben từ đầu tới chân một lượt , Tony vẫn nheo mắt không hiểu tại sao lại có định nghĩa “ hiểu nhầm “ ở đây !

- Em có phải là con trai đầu ả ?

- Không phải con trai ... Chả nhẽ cậu lại là ... (chờ chút , là gay à ?)

- Em với Mie thì có khác gì nhau đâu ả ! – Vừa nói , Ben vừa chỉ tay qua Mie , rồi lại chỉ về phía mình , cười nhe nhớn .

- À....(có thể hiểu là ... một cô nàng cá tính ?)

- Vậy xin phép anh , em về ả ! – Vẫn giữ vẻ lễ phép như ban đầu , Ben cúi đầu chào rồi từ tốn quay đi .

Trước khi ra về , hắn còn nói nhỏ vào tai Mie một điều gì đó khiến cho con bé đỏ bừng cả mặt . Nội dung đại loại như là :” Khi vợ kêu , nghe thật sự tuyệt lắm ! Lần sau tiếp tục phát huy nhé ! “ .

.....

Một mình tản bộ trên con đường trở về nhà , từng đợt gió lạnh thổi qua , luồn vào làn tóc ngắn khiến chúng rối tung lên , kéo xòa xuống khuôn mặt thanh tú , che lấp đi ánh mắt đang hấp háy nụ cười ranh mãnh ...

10. Chương 10 : Chỉ Vì Tôi Yêu Cô Thôi Đây ! Đồ Lùn

Sáng hôm sau , Ben lại chủ động rủ Mie đi học cùng , hắn bắt xe bus sang nhà Mie , rồi lại cùng con bé bắt xe bus quay ngược lại trường . Trên xe , nếu không phải là vì muốn tỏ vẻ cao thượng , muốn nhường chỗ cho người già thì Ben đã chẳng phải để cho Mie đứng cùng mình trong suốt hơn nửa tiếng đồng hồ như thế . Nhưng mất cái này thì cũng phải được cái kia , kể ra thì không chỉ tính riêng việc hai đứa đã “ tự dưng “ trở nên thân mật hơn sau “ tối hôm qua “ thì không khí chen chúc trên xe bus cũng làm Mie phải áp sát vào Ben hơn để nhận lấy sự an toàn , bao bọc của chồng nó . Ấm áp quá trời đi ấy chứ !

Kể ra thì thiên hạ đồn cũng không sai , bất kể là trước đó còn khách sáo với nhau như thế nào , thì sau khi đã có một chút đụng chạm thể xác ... hai người bỗng chốc trở nên thân mật , thoải mái hơn , sự khách sáo cũng tự nhiên bị ném sang một bên , nhường chỗ cho cái cảm giác “ phải có trách nhiệm với đương sự “ rất là rõ ràng !

“ Vợ ! Tối nay sang nhà chồng chơi không ? Bố mẹ chồng đi du lịch rồi !”

“ Hả ... lại nữa à ? “ – Mặt cái Mie chợt đỏ bừng lên , miệng lắp bắp trả lời trước cái thái độ rất là dừng dưng của thằng Ben .

“ Lại nghĩ đi đâu nữa thế ? Thì ra là vợ cũng ham đến thế cơ à ! Tối nay sang nhà chồng , sinh nhật hai con tiểu yêu nhà chồng , chồng muốn giới thiệu chị dâu với chúng ! “-Lời Ben nói ra rất dứt khoát , không chút ngập ngừng , có vẻ hắn đã nghĩ kỹ . Thấy vậy , Mie lại càng cảm thấy yên tâm hơn , dường như mối quan hệ này đang càng lúc càng tiến xa với một tốc độ rất chi là “ tàu siêu tốc “ chứ không phải hời hợt như ban đầu nữa .

“ Vui kinh khủng ! “ –Mie thầm nghĩ vậy trong đầu .

.....

Chạy học tốc đến trường trong tâm trạng nôn nóng muốn nhìn xem kết quả lần này đạt được là bao lâu . Vừa chạm đích tới cổng trường , Cheery lập tức lôi điện thoại ra xem đồng hồ bấm giờ “ 7 phút 32 giây “ ... Chẳng khác hơn lần trước là mấy , nó chán nản đút máy vào trong túi rồi lại lúi húi tạp ngay vào một hàng trà sữa gần đó , mua lấy một ít calo rồi chuẩn bị chạy vào trường .

Cầm cốc trà sữa ấm nóng trên tay , Cheery hút lấy hút để một cách khoan khoái , rồi chợt ngẩng đầu lên , một cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi bất ngờ đập vào mắt nó !

Phía xa xa kia là hình ảnh Ben và Mie đang nắm tay nhau vô cùng thân mật tiến về phía cổng trường khiến cho nhân vật ngoài lề diễn hình như Cheer cũng phải giật mình ngạc nhiên ... điều gì đã khiến cho kẻ bậc thầy đi học muộn như Ben lại chịu dậy sớm và công khai dắt bạn gái đi học cùng thế này ! Đùa à ! Không sợ các em gái khác buồn à ! Không sợ cái Vi Vi nhìn thấy nó lại ghen lồng ghen lộn lên à ! Mặc dù ...Vi Vi ... cũng chỉ là ở thời quá khứ thôi ...

.....

“ Cô làm gì mà chạy như ma đuổi thế ! Chậm một chút thì chết ngay được chắc ! “ – Thành Chan vừa nói vừa thở hắt ra vì hắn đã phải vất chân lên cổ mà chạy để đuổi theo cho kịp với tốc độ xuất thần của Cheery

.

Đang ngồi suy nghĩ vẩn vơ với cốc trà sữa trên tay , cảm giác khi bàn tay của thành Chan đập bộp lên vai nó khiến con bé giật bắn cả mình với luồng khí nóng tê tái cả một bờ vai ... Cái gì thế không biết ! Con bé quay ngoắt lại cau có .

- Sao anh lại giật điện vào người tôi ?

- Tôi điên à mà giật điện vào người cô???

- Tôi không ngạc nhiên về điều đó đâu ... – Cheer trả lời rất thản nhiên . Nếu hắn không điên thì Che mới thấy là lạ !

- Cô muốn chết à ! Đồ khủng ! – Vừa nói , thành Chan vừa vùng vằng bỏ đi . Thế mà trước đó mới vài giây , thành Chan còn có ý muốn mời con Che đi ăn sáng cùng nó và tỉ tê rằng :” Không hiểu sao tôi đã thấy rất vui khi nhìn thấy cô đấy ! “ .

“ Xùy ! Trước khi tôi chết thì anh cũng héo ... “ . Thấy Chan bỏ đi trước , Cheer lại bĩu môi rồi cũng lóc cóc chạy theo sau .

- Điều khoản thứ nhất ! Mau đứng lại cho tôi ! – Vừa nói , nó vừa hét lên thật to , đủ để cho cái kẻ điên khủng hân hấp kia nghe thấy .

Nhưng nói thì vẫn là nó có ý nói đùa vậy thôi , ai ngờ đâu , vừa dứt lời xong , Chan lập tức đứng lại thật . Chẳng hiểu sao sau khi tiếng Cheery vừa cất lên , Chan lập tức dừng hình , ngoan ngoãn nghe theo lời nó , đứng im tại chỗ , gần như là chết đứng , thậm chí không động đậy , cũng không thềm ngoái lại trách móc gì thêm nữa . Cheery cũng cảm thấy ngạc nhiên , nó liền lóc cóc chạy lại , đang lon ton hót ha hót hải thì vô tình va ngay phải một cô gái đang đi ngược chiều về phía nó . Cái nhìn rất là thờ ơ lướt qua cũng đủ để cho Cheer biết cô ta sang chảnh đến mức nào ... Nhưng mà xinh ! Công nhận xinh thật ! Một vẻ đẹp thuần khiết , trong sáng , nhẹ nhàng mà vô cùng ấn tượng . Bảo sao ... trông mắt thành Chan cứ như sắp rụng ra vì phải dán theo bóng dáng cô ta . Thậm chí ! Khi người ta đã đi được một lúc lâu rồi , hắn vẫn cứ thần thờ nhìn theo như thế , như thể không có Cheer đang xuất hiện tại đây vậy . Ghét thật ! Chẳng hiểu sao một nỗi hờn ghen khó chịu tự dưng dâng lên trong lòng con bé ! Khó chịu !!!!!!!!!

Và nếu như không phải là vì đang bận theo dõi những cử chỉ vô cùng lạ lùng của cặp đôi mới nổi gần đây – mà cũng đều là người quen của nó – Ben và Mie , thì Cheer đã chẳng chịu bỏ qua cho Chan dễ dàng như thế ! Xem kìa ! Chúng nó đang chào nhau trước khi vào lớp . Còn cái hành động quái đản gì thế kia ? Thành Ben đang bắn chưởng “ ka mê zô kô “ còn Mie thì ngã ngửa ra đỡ lấy à ... Chúng nó bị ám đầu à ? Hay tại hôm nay trời đột ngột nắng ???

.....

Mang theo nỗi niềm khó chịu trong lòng cùng sự tò mò vô cùng vì thái độ thay đổi rất là đột ngột , không hề theo một chu kỳ nhất định nào của thành Ben với cái Mie . Vừa mới hôm trước thì còn tỏ ra là “ tao chỉ đùa thôi “ , còn bây giờ thì sao , cứ như là đã gắn lấy nhau được vài tháng luôn rồi ý ???

Khó chịu !!!!! Hôm nay đã có hai chuyện khiến nó khó chịu không thể chịu nổi rồi , nếu mà còn nén mãi trong lòng nữa thì chắc nó bùng nổ mất . Nghĩ vậy , nó liền lon ton chạy đến chỗ thành Ben , lân la hỏi dò .

- Này ! Mà với cái Mie làm sao thế ?

- Làm sao là làm sao ?

- “ Ka mê zô cô ” – vừa nói , con Cheer vừa ra hiệu đúng kiểu bản chương trong truyện “ Bảy viên ngọc rồng ” rồi nheo mắt sang nhìn thẳng Ben đòi hỏi câu trả lời “ Vừa nãy tao thấy mà làm thế này với cái Mie ! ” .

- À ... Ha ha ha !!! Thôi không nói đâu ! Xấu hổ lắm ! – Vừa nhìn thái độ của cái Cheery , thằng Ben lại đột ngột rũ ra cười vì nghĩ rằng vừa nãy chắc trông mình cũng gàn dở như con bạn lúc này . Chẳng may mà có ai ngoài nó nhìn được thì đúng là mất mặt chết !

- Hử ?! Xấu hổ ? Mà có à ???

- Tao lại đập chết mà bây giờ chứ ! Con lùn này ! Thích khiêu khích không ? – Vừa nói , thằng Ben vừa đứng phắt dậy , gờ nắm đấm lên định dọa đánh Cheery .

Nhưng con Cheer vẫn chẳng sợ , nó vẫn đứng đưng ngồi rung đùi trên chiếc bàn số 28 của thằng Ben và nói bằng giọng rất chi là thông cảm .

- Mà định đánh tao thật đấy à ?

- Mà nghĩ tao không dám à ?

- Hầy ! Thật tiếc cho bố ***** ! Họ sẽ nghĩ sao khi tiền của mình bỏ ra cho con ăn học mà đến lớp nó lại chỉ nghĩ đến việc đánh bạn như thế này ?

- Cái ***** gì thế! Mà lại bắt đầu trình bày đấy à ! Im ngay mồm lại ! – Vừa nói , thằng Ben vừa nắm chặt tay lại , nắm đấm của nó đã bắt đầu nổi gân xanh .

- Từ từ đã nào ... Nghe tao nói nốt đã ! Bố ***** là ông T và bà N đúng không ?! Tao đã gặp họ , và họ là những người tốt ! Tao vẫn cứ nghĩ rằng mà sẽ giống họ ... Nhưng hình như tao đã nhầm ! Xin lỗi nhé ! Bây giờ thì mà cứ đánh tao đi ! Tao sẽ không giận mà đâu ! – Vừa nói , nó vừa giở cái vẻ mặt hết sức nghiêm túc của mình ra , nở một nụ cười bình thản .

- Cái con ***** này ... tao thật ... hết hứng muốn đánh mà rồi ! Cứ phải làm cho bố mà vừa buồn cười vừa bực mình như thế mới được à !! – Vừa nói , thằng Ben vừa nhăn nhó rồi từ từ hạ tay xuống , cảm giác vừa tức vừa buồn cười khiến hắn không biết phải xử lý con bạn tiếp thế nào . Vậy là thôi , lại giảng hòa .

- Chà ! Mà đang làm tao ngạc nhiên đấy ! Không định đánh tao thật đấy à ? Vậy thì kể cho tao nghe chuyện gì đã xảy ra đi , người tốtttttt ! – Con Cheer cố kéo dài giọng nó ra hết sức có thể nghe sao cho thật thuyết phục .

- Hừm , thôi được rồi , nhưng phải hứa với tao là mà sẽ chỉ ngoan ngoãn ngồi nghe thôi đấy ! Đừng có ngoạc cái mồm của mà ra mỗi khi bị kích động nghe chưa ?

- Kích động ?!!! Có vụ gì khiến tao bị kích động được hả mà ? – Chỉ nghe đến đây , ánh mắt con Che đã sáng lên long lanh đầy những tia kích động rồi ...

- Đấy đấy ! Chưa gì đã ngoạc cái mồm lên rồi ! Vặn nhỏ volume xuống , nghe tao kể đây này ... – Nói rồi , thằng Ben bắt đầu đi vào câu chuyện ...

Một câu chuyện thật là tuyệt vời và nóng bỏng , vừa nghe , mặt con Cheer vừa đỏ ửng lên , cơ thể nóng bừng , nhưng mà thích lắm ! Nhất là mỗi khi nghe thằng Ben kể đến đoạn đúng lúc chúng nó hôn nhau thì bỗng nhiên tivi lại phát ra tiếng hét “ Ka mê zô cô ” khiến cho hai đứa lại càng thêm phấn khích . Điều này khiến cho Cheery vô cùng thích thú , bởi mối quan hệ của hai đứa bạn nó đã tiến sang một bước mới , điều mà cái Cheer vẫn luôn chờ đợi ! Vì trong vụ này thì nó chính là bà mối mà ! He he !

.....

- Ô thế là hết à ? Đang hay thì đứt dây đàn à ...Thằng anh khốn kiếp ... – Đang nghe câu chuyện đến hồi cao trào thì thằng Ben đột ngột kết thúc bằng tiếng chuông phá hoại do thằng anh cái Mie mang lại khiến Cheer không khỏi bực mình .

- Ủ ! Quá khốn luôn ý ! Mà mặt thằng đấy nhìn sao mà ghét thế ! Cứ lạnh đăm đăm như kiểu vừa bị cắm đầu vào *** ý !

- Ha ha ... cắm đầu vào *** !!! – Nghe cái giọng điệu vô cùng cay nghiệt của thằng Ben mà Cheer chỉ muốn ngã ra cười ! Công nhận con này tặc thật ! – À ... thế còn chuyện với cái Vi thì sao rồi ? Mà đã giải quyết xong chưa ?

Nhắc đến Vi Vi , mặt của Ben lập tức tối sầm lại , những hình ảnh xưa cũ bỗng hiện lên trước mắt khiến hắn không thể nào quên , vừa yêu mà cũng vừa hận .Nhưng không thể trách được , Vi đã bỏ hắn đi theo một thằng con trai xứng đáng hơn nó , nó sao có thể so sánh với thằng đó ... Chỉ biết trách phận mình “ bực “ thôi !

- Còn nhắc đến con khốn đó nữa là tao cho mày ăn đòn đó ?

- Ủm được rồi ! Tao cũng chẳng muốn làm tay mày bị thương đâu ! Nhưng muốn giữ răng miệng chắc khỏe , làm ơn ăn nói cho cẩn thận ! – Trước cái giọng điệu bất cần bất lỏi của thằng Ben , con Cheer lại nhẹ nhàng đe dọa bằng cái giọng hiền lành vốn có .

- Răng tao vẫn còn chắc lắm !

- Mày muốn thử không ?

- Không !

.....

Sau khi cuộc đàm đạo với thằng Ben kết thúc , Cheer lại trở về chỗ ngồi , nhìn thấy thằng Yan đang cắm mặt xuống bàn , trườn người ra ngủ , nó lại thấy buồn cười và muốn chạy lại trêu . Thế mà ngay khi con bé vừa mới đặt mình xuống ghế , thằng Yan đã vội bật phắt dậy , quay sang nhìn nó , ánh mắt khó hiểu .

- Sao... sao lại nhìn tôi như thế ? – Cheer hỏi về đề phòng .

- Tôi kể cho cô nghe một câu chuyện này ... xem cô thấy tôi có ngu không nhé ! – Xích lại gần Cheer , Yan hào hứng kể .

- Thôi khỏi đi , không cần kể thì tôi cũng biết anh ngu rồi mà !- Vừa nói , nó vừa xua tay về rất thản nhiên khiến thằng Yan lại bực mình .

- Cái gì cơ ???! – Mặt thằng Yan tối sầm nhìn nó .

Nhận thấy dấu hiệu chẳng lành , Cheer vội xoay người quay lại phía Yan mỉm cười mặt nghiêm túc .

- Chuyện gì ? Kể đi .

.....

“ Là thế này , tối hôm qua tôi có đi uống rượu với lũ bạn , đến lúc về , chúng nó tự gán ghép cho mỗi thằng một em với nhiệm vụ bắt đưa về “tận nhà”. Nhưng chẳng may trên đường về em ý lại nôn thốc nôn tháo , người say bí tỉ , hỏi gì cũng không nói . Lúc đó tôi cuống quá , gọi cho bạn thì chẳng thằng nào nghe ...”

“ Thế là anh đưa cô ta về nhà anh à ?!!” – Cheer mở to hai mắt ngạc nhiên hỏi .

“ Sao cô biết “

“ Tôi biết ngay mà !!! Lại gì các anh !! “ – Cheer xị mặt trả lời , vẻ khinh thường thấy rõ .

“ Ủ thì có đưa về nhà , nhưng không phải như cô nghĩ đâu !”- Mặt thằng Yan nhăn nhó , rồi hắn lại kể tiếp .

“ Sau đó , tôi đưa cô ta về nhà , chẳng may tối qua cả nhà tôi lại đi vắng ...”

“ Tiện thế còn gì ...” – Cheer mỉm cười đầy ảm í ...

“ Điên à ! Cô nghĩ đi đâu mà xa thế ! Xong tôi đưa cô ta lên phòng mình ...”

“ Ôi trời ơi !!! Hay thế !!! Sau đó thì anh làm gì ??? “ – Mặt nó càng lúc càng sáng quắc lên thích thú .

“ Đặt lên giường , lau mặt mũi , rồi để cô ta ngủ ở phòng tôi , tôi xuống phòng khách ngủ ...” – Vừa nói , mặt thằng Yan vừa ánh lên vẻ tự hào rạng rỡ -“ Cô thấy sao ? “

“ Ngu thế ! “ – Cheer chẳng lời ỉu xiu – “ Thức ăn dâng đến miệng rồi mà còn cất đi , đẩy lồng bàn vào cho nó nguội , ngu thấy sợ !!! “

“ Sặc ! Cô điên à ! Loại con gái ý biết nguồn gốc từ đâu ra mà dám chén bữa ! Chẳng may mang bệnh vào người thì sao ! “

“ Ủm ha ... Anh nói nghe cũng không phải không có lý ỉ – Cái Cheer lại gật gù – “ Vậy xem ra anh cũng không ngu lắm đâu ! Ha ha ! “

“ Này con lùn kia ! Thích chết không ! Mở miệng ra là nói tôi ngu như thế mà được à ! “

“ Thì sao?! Tôi có tội gì khi tôi thật thà ?!” – Cheer lại nhún vai về thản nhiên khiến thằng Yan càng bức mình , thằng Yan nắm chặt tay , định giơ lên dọa dẫm , xong nghĩ gì đó hắt lại hạ xuống , miệng lẩm bầm ...

“ Hừm ... Chỉ vì tôi yêu cô nên tôi mới không dám đánh cô thôi đấy ! Đồ lùn !”

Giọng nói của thằng Yan rất nhỏ , lúc đó Cheer có thể cảm nhận rõ rằng hắn chỉ vừa mới lỡ lời , bởi vừa nói xong thì Yan đã vội quay mặt đi chỗ khác , chẳng thèm bận tâm xem thái độ của Cheer phản ứng như thế nào rồi . Hắn đâu biết rằng đằng sau lưng hắn , mặt con bé đang đỏ ửng lên như trái gấc , ánh mắt rung lên vẻ ngạc nhiên xen lẫn nỗi ngại ngùng . Nó chẳng thể chấp nhận nỗi chuyện đó ... Thằng Yan thích nó ... Từ bao giờ ???

Mà thôi kệ đi , nếu hắn đã coi đó chỉ là câu nói lỡ lời và không muốn nó bận tâm như thế thì nó cũng sẽ bỏ đi , coi như không nghe thấy gì hết . Nghĩ gì đó , Cheer lại mở lời .

- Xin lỗi .

- Vì cái gì ? – Thằng Yan ngạc nhiên quay lại .

- Thực ra anh không ngu đâu ! Tôi rất tán thành với cách làm của anh đấy ! Ví dụ nếu là tôi say , tôi cũng mong có một người con trai đối xử với tôi như thế ! – Cheer nhìn Yan nhoen cười hồn nhiên khiến hắn phải dừng hình vài giây rồi mới nói tiếp .

- Thật à ? Nhưng nếu là cô say thì tôi không đảm bảo mình có thể giữ được bình tĩnh được như vậy đâu đấy ! Ha ha !

- Yà ! Nói cái gì vậy ! Anh thật là ... muốn chết mà ... Tôi ! Là người con gái truyền thống , vì vậy tôi sẽ giữ gìn cho đến lúc lấy chồng ! Hiểu chưa ! Không dễ mà say đâu à nha ! – Con Cheer nói chắc như đinh đóng cột khiến thằng Yan lại càng bất ngờ . Không ngờ con Cheer lại có suy nghĩ truyền thống như thế ! Hắn rất thích . Nghĩ gì là nói vậy , Yan lại buột miệng tập hai .

- Được đấy ! Rất tốt ! Kiểu con gái như thế ... sau này tôi nhất định sẽ lấy cô !

- Anh bị điên à !!!!! Thích chết à !!!!! Ai thèm lấy anh !!! Đồ dở hơiiiii !!! – Nghe thằng Yan nói xong , mặt Cheer đỏ ửng lên , nó lấy tay đập mạnh vào đầu Yan tỏ vẻ giận dữ rồi quay ngoắt đi chỗ khác , không thèm nói chuyện với Yan nữa . Rõ là bức mình , cứ phải để người khác phải thấy ngượng thay mình là sao ...

Ngồi giận dỗi không nói chuyện với nhau được cả tiếng đồng hồ , Cheer cũng bắt đầu thấy chán , không có việc gì làm thì cơn buồn ngủ do tối qua thức khuya lại ập đến , Cheer bắt đầu gục mặt xuống bàn , thiếp đi một cách vô thức ...

Và trong giấc ngủ mơ màng đó , nó nhận ra , ở bên cạnh mình , dần dần có một hơi ấm xich lại gần , rất nhẹ nhàng mà ấm áp , đặt nhẹ lên vai nó những hơi thở nhẹ nhàng ... Lúc đó , nó cảm thấy rất thích , cảm giác rõ ràng có một ai đó đang xich lại gần mình , dựa đầu vào vai mình và cùng gục mặt xuống bàn ngủ trộm trong tiết học , thật là ấm áp và bớt cô đơn ! Nó thích cái cảm giác này cứ kéo dài mãi ... Cho đến khi , hơi ấm bên cạnh chợt vang lên tiếng nói thì thâm :” Tôi yêu cô !” thì các dây thần kinh trên khuôn mặt nó dường như ngưng lại , cứng đơ , chẳng dám thở mạnh nữa , tim cũng tự dừng trở nên đập rộn ràng , nhưng lại không biết phải làm sao ... Vì Cheer tự biết , người nó thích không phải thằng Yan , nên lại càng cảm thấy buồn . Giả vờ

bơ đi , giả vờ đã ngủ say giấc rồi , con Cheer lại nhẹ nhàng quay mặt đi chỗ khác , tránh cho hơi thở ẩm áp ấy không phả vào mặt mình , mắt nó nhắm chặt dần cho những xúc cảm rộn ràng kia buộc phải lắng xuống ...

11. Chương 11 : Con Có Đồng Ý Lấy Nhặt Anh Làm Chồng Không ?!

Tối hôm đó , trở về nhà , Cheer cứ trần trọc mãi , nghĩ về những lời thẳng Yan buột mồm nói hôm nay , bởi vì là lỡ lời nên chắc chắn không thể là giả được , cộng thêm vô số thái độ “ rất – là – lạ “ của hấn tỏ ra đạo gần đây khiến Cheer không thể ngừng nghĩ ngờ ... “ Hay là hấn thích mình thật ?! Không được ! Tuyệt đối không được ! Vì mình thích ... rồi ! “ . Suy nghĩ này vừa hiện ra trong đầu khiến mặt con Cheer nóng bừng lên vì ngượng . Bản thân nó tự ý thức được điều đó , nhưng lại không dám chấp nhận sự thật ... vì nó không dám ... không dám tiến xa hơn vào bất kì một mối quan hệ nào cả . Nó sợ , nếu như lỡ yêu một người con trai nào đó , lỡ cho họ cái quyền được phép làm cho mình bị tổn thương , thì sau này , nó sẽ phải sống và phụ thuộc vào tình cảm của người đó ... Giống như những gì mà bố đã làm với mẹ nó vậy ! Nó thật sự sợ cái cảm giác ấy ! Vậy nên , nó càng không dám bắt đầu !

Đang hoang mang online mà không biết mình on để làm gì , nó lại chợt bừng tỉnh khi nhìn thấy nick thẳng Chan online . Hấn không bao giờ để status , vậy nên nó càng không bao giờ biết được nội tâm tên trẻ con này nghĩ gì , lúc thì nguy hiểm , có những lúc lại rất đơn giản ... Mà việc rắc rối nhất bây giờ là không biết lấy lý do gì để gọi hấn đây !!! Huhuhu ! Khó nghĩ quá đi mất ! Nhìn cái nick hiện lù lù ra trước mặt mà không biết viện cớ gì để pm cho nó hợp lý ! Thật là đáng xấu hổ ! Hu Hu Hu ! Cheer cứ dằn vặt mình cả tiếng đồng hồ như thế , rồi cuối cùng , nó cũng quyết định click vào cái nick kia và đánh động bằng một tiếng “ Buzz “ thật lớn ! .

.....

Ở phía bên kia , khi mà tên ngốc đó cũng đang ngồi nhìn chăm chăm vào cái nick đang hiện sáng một cách lập lòe , vật vờ , như trên người sự nhẫn nại của hấn , thì đột nhiên , cái nick đó xuất hiện to đùng choán cả màn hình với chữ “ Buzz “ màu hồng được Cheer viết hấn ra chữ không phải dùng hiệu ứng . Thằng Chan suýt thì phì cười , nhưng hấn lại giữ vẻ điềm tĩnh , hỏi lại một câu rất thần nhiên .

- Sao giờ này mới chịu pm ! Để on nick đã được một tiếng chưa ?! – Kể thẳng đắc ý mở lời .
- Bận ! Sao ! Anh đợi tôi pm đây à ! – Kể thua cứng đầu tìm lý do để mình được hơn phân .
- Không đợi thì sao ?! Chờ mãi không thấy pm ! Khó chịuuuuuu !!! – Quyết định không thêm lập lòe nữa , thằng Chan nói thật .

“Ôi trời ơi !!! Hấn đang nói cái gì thế ! Hấn đang đợi mình á ??! “ – Những suy nghĩ hoan hỉ trong đầu khiến con Cheer muốn đứng tim vì sung sướng . Cái tên chảnh chọe càn cao này mà cũng chịu xuống nước để nói ra mấy lời mất mặt này á ?! Thật đáng ngạc nhiên . Được ! Hấn đã mất mặt thì mình cũng mất mặt luôn !

- Vậy sao anh không pm tôi trước ? Đợi tôi làm gì ?

Phải đắn đo lăm Chery mới viết ra được câu này , vậy mà , bên kia , hấn lại thần nhiên trả lời phũ phàng như thế này ...

- Cho cô mất giá !

Không hiểu cái tên khùng này nghĩ gì mà dám nói với nó như thế này ! Thật tức chết mất thôi !!! Xấu hổ chết mất thôi ! Mất giá chết mất thôi ! Làm gì còn tí giá trị nào sau khi ăn phải quả đắng này cơ chứ !

- Anh là đồ ***** ... – Cheer ngậm ngùi ...

- Tưởng con gái thích con trai ***** ? – Thằng Chan vẫn từng từng trả lời trong sự ngạo mạn của kẻ thắng cuộc .

- Thích thế bao giờ :-

- Thế thích như nào ?!

À à à !!! Đứng trước câu hỏi này , Cheer lại quyết định lôi người thứ ba vào để tăng thêm phần kịch tính của câu chuyện .

- Thích như Yan ý ! – Bây giờ thì đến lượt nó lật ngược ván bài .

Nghe đến cái câu “ Như- Yan- ý” mà thằng Chan “ dồ-hết-cả-người ” , máu nóng từ đầu tự dưng dâng lên làm trái tim hắn đập loạn nhịp lộn xộn , không thể kiểm soát tình thế được nữa . Đang nói chuyện hai đứa mà tự dưng dăm lời cái thằng hàng xóm chết dấm ấy vào ! Đây là còn chưa tính đến việc hai đứa học cùng lớp , ngồi cùng bàn , hôm nào cũng nói chuyện với nhau . Ôi trời ơi ! Tức ơi là tức !!!

Càng nghĩ , thằng Yan lại càng lồng lộn cả người lên , nghĩ mãi không ra được câu trả lời , hắn đành nói thẳng .

- Sao lại thích nó ?!

- Có gì không đáng thích ? Yan tốt này , đẹp trai nữa , còn một chuyện rất tuyệt vời mà hôm nay cậu ý mới nói với tôi ...

- Chuyện gì :-L ?? – Thằng Chan bắt đầu trả lời thực sự bức bối .

- Hi hi ! Cậu ý bảo sau này sẽ lấy tôi làm vợ , vì thấy tôi là một gái ngoan mẫu mực ! Buồn cười không ! Ha ha ! – Vừa nói , con Cheer vừa thấy gương mặt mình như mở cờ trong bụng .

“ Cái gì cơ ?! Lại còn lấy nhau á ?! Lại còn thấy buồn cười nữa cơ á ?! Vui lắm ý mà cười ! Hóa ra cô thích thằng đó lấy cô thế cơ à ???! Lại còn cười cợt nhả được như thế nữa cơ à ? Vậy nếu tôi lấy cô thì sao ! Hừ !!!! “ – Càng nghĩ , thằng Chan càng tức , hắn quyết định im lặng một lúc rất lâu , rồi liêu minh đưa ra quyết định .

- Con có đồng ý lấy Nhật Anh làm chồng không ?!

Sau khi đọc xong dòng chat của thằng Chan , cái Cheer phải dừng hình vài phút , tim nó dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực , cả vùng mặt nóng ran lên vì gương mặt , có cảm giác gì đó rộn ràng rung động rất muốn thoát ra bằng một từ :” Tôi đồng ý !!! “ nhưng vội bị chặn lại bởi lý trí của con bé . Nó không cho phép mình hành động vồ vập như thế . Cái gì thì cũng phải từ từ , cho dù nó có là đứa chủ động trong cuộc săn bắt này đi chăng nữa , thì cũng phải có lúc nhử mồi chứ . He he !

- Nhật Anh là thằng nào ? Tôi có quen nó không ? – Vừa viết , nó vừa đắc ý mỉm cười tự tin.

- Này ! Đừng giả vờ ! Con đã ăn cơm trước keng với nó rồi đó thôi! – Ở phía bên kia , thằng Chan cũng tủm tủm cười như biết trước .

- Ăn bao giờ ! Sao con không nhớ !!

- Nó ăn con thì làm sao con nhớ được ! Ha ha !

- Sặc ! Nó dám ăn con à ! Vậy nó phải chịu trách nhiệm với con !

- Ừ ! Thì nó cũng đang muốn chịu trách nhiệm với con đây ! Con còn làm màu làm mè gì nữa ! Đồng ý luôn đi cho nóng !

- Này ! Tôi là đồ ăn à mà nóng với chả nguội !

- THẾ CÓ ĐỒNG Ý KHÔNG ! ÔNG RÚT LẠI LỜI BÂY GIỜ !!!

- Ờ ĐƯỢC RỒI ! TÔI ĐỒNG Ý !

- Ừ ... thế ! Anh mới yêu chứ !

- Cút cha nhà anh đi ! Ai thèm anh yêu !

- Á à ... em lại lệch sóng rồi !
- Ủ đây thì sao???
- Thế thì cút !
- Á được ! Cút thì cút ! Biến đi ...

Nói xong , hai đứa lại hậm hực , thoát luôn cả nick ...

Cãi nhau là vậy thôi , nhưng sau khi đã cùng đồng ý thì cả hai đứa nó đều ngẫm mỉm cười ...

.....

Đêm nay vốn đã là một đêm khó ngủ , thêm một tin nhắn với nội dung vô cùng bất ngờ của thằng Chan lại càng khiến con bé thêm trầm trọc .

“ Cô ! Sáng mai , ở nhà đợi tôi sang đón !”

Đang hiu hiu vào giấc , lại nhận được tin nhắn này , chỉ nhìn thấy tên người gửi thôi cũng đủ khiến nó phải bần khoăn lắm rồi , đọc xong nội dung thì càng thêm rối bời hơn . Trời ơi ! Sức mạnh của người thứ ba , cảm ơn Yan nha ! Xin lỗi vì đã mượn danh ông ! Ha ha ha ! Nó nằm đọc tin nhắn mà cười gập cả người như một con điên , rồi vội vàng chui tọt vào chăn , cuộn người như một con mèo lười trong đó , hí hửng mở máy ra rep lại tin nhắn . Mặc dù lòng rất là xoắn xang , nhưng tin nhắn thì lại hoàn toàn cụt lủn .

“ Không ! Sáng mai tôi phải tập chạy ! “ – Nhắn xong , nó lại tự mỉm cười .

Cái gì cơ ? Từ chối phũ phàng như thế á ? Đã nghĩ cho kỹ chưa đấy ? Từ trước đến nay anh Chan này chưa phải cúi mình gạ gẫm ai như thế này đâu ! Chưa bao giờ phải bủn rủn chân tay , vắt óc suy nghĩ xem có nên gửi tin nhắn đi như thế này đâu đấy ! Thế mà cái con lùn chết tiệt này lại dám từ chối à ! Lòng tự trọng bị xúc phạm mạnh mẽ . Thằng Chan lại quyết định nhắn tin kiểu cộc lốc .

“ Lại chạy , suốt ngày chạy , chạy gì mà lắm thế ! Không sợ chân to à ! “

Á à ! Dám cao giọng với mình . Đã thế nó cũng chẳng cần xuống nước nữa , thích phũ là rữ luôn !

“ Ồ đấy ! Thích thế đấy ! Chân to đứng cho nó vững =]] ! Không khiến anh care !”

“ Cứ care đấy làm gì được nhau !”

“ Đồ điên ! Bại não ! Khùng ! Không thèm chấp ! “

“ Đồ chó ... lại bắt đầu lệch sóng rồi đấy ! “

“ Anh bảo ai là chó ! Vả vớ mồm bây giờ ! Đồ khốn ! “

Thấy câu chuyện bắt đầu đi vào ngõ cụt , thằng Chan cũng thừa biết về khoản cãi nhau thì con Cheer chẳng bao giờ chịu thua ai , thế là hần lại đành giả vờ xuống nước .

“ Thôi mà ... anh em mình quý nhau ! “

“ Cấn nhau ý ! Quý nhau cái nỗi gì ! “

“ Thế em muốn tôi cấn em thật à ! Lại đâyyyyy !”

“ Không ! Điên à ! Cút đi ! Thôi tôi ngủ đây ! Ngủ ngon nhé ! Trời lạnh rồi đấy ! Đắp chăn ấm vào nhé ! Đồ dở hơi ! “

“ Ồ ! Biết rồi ! Cảm ơn ! Đồ hâm :-* “ ...

Nhắn xong những tin này , cả Cheer lẫn Chan đều lăn ra cười khàn khạch , bản thân chúng nó cũng không biết tại sao cứ nói chuyện là lại cãi nhau ỏm tỏi không biết giữ tự trọng cho bản thân và đối phương như thế này nữa . Nhưng rút cục không phải khi kết thúc vẫn là hòa bình hay sao ?! Hiểu được như thế là ổn rồi ! Cũng chẳng mong gì hơn ở hai đứa dở hơi này nữa ...

.....

Sáng hôm sau , y như rằng , bỏ ngoài tai mọi lời từ chối của cái Cheer , thằng Chan vẫn quyết định đứng đợi con bé ở đầu ngõ từ lúc sáu giờ sáng để trực chờ nó đi qua rồi chạy cùng .

Quả không ngoài dự đoán , chưa đến năm phút sau , tiếng thở hồng hộc cùng tiếng bước chân vang lên rầm rập đã vội vàng lao vút qua hẻm , chỉ mãi ngẩn nhìn , suýt thì quên đi mất , Chan vội vàng chạy theo .

- Yà ! Đợi một chút ! Chạy chậm hơn một tí thì cô chết hay sao !!

Mặc dù có hơi bất ngờ vì thằng Chan vẫn cứng đầu cứng cổ đứng đợi ở đó , mặc dù có hơi happy vì được một thằng con trai chờ đợi , mặc dù có hơi muốn trả lời nhưng để đảm bảo cuộc kiểm tra sức khỏe này đạt được kết quả tốt nhất , nó không muốn phí “ hơi “ để trả lời tên ngốc nhân rồi này . Mặt Cheery vẫn tỉnh bơ chạy tiếp .

- Dám bơ mình ? Rất được ! Tưởng đây không đuổi kịp chắc !

Nghĩ vậy , thằng Chan liền hít một hơi dài rồi mồm môi mồm lợi chạy liền một mạch , chẳng đến hai phút đã đuổi kịp con bé , rồi bất thành linh , hẻm chạy vụt qua , không quên tóm chặt lấy tay Cheery kéo đi một cách thích thú .

Bất ngờ bị nắm chặt tay , cái Cheer không khỏi giật mình , một cảm giác bồn thần tê tái đột ngột chạy dài từ đầu các ngón tay lan tỏa xuyên suốt cơ thể nó , khiến cho cái Cheer muốn giãy ra mà không được . Tim muốn ngừng đập luôn , khuôn mặt đang nhể nhại mồ hôi bỗng đỏ bừng lên vì xấu hổ , nó vội vàng vùng tay cố gắng thoát khỏi sự kìm *** của tên ngốc mạnh động đó !

- Yà ! Bỏ tay ra !

- Không buông ! – Giọng hẻm vang lên chắc nịch .

- Tại sao ! – Giọng con Cheer xưng xĩa đáp lại .

Bỗng , chạy chậm hơn lại một chút , thằng Chan từ từ quay mặt sang phía con Cheer , không để tâm đến hai bên má nó đang nóng bừng lên trông thấy , hẻm từ tốn trả lời để con Cheer không nghe sót được câu nào .

“ Bởi vì ... nếu cô muốn ... tôi sẽ cố gắng đuổi kịp cô ... chỉ cần có thể đi chung trên một con đường ... nhưng tuyệt đối ... đừng bỏ tôi ở lại ! Được chứ ? “

Nghe xong câu nói này ... thật sự ... từng lời từng chữ đều như muốn đâm vào con tim đang nhảy nhót không ngừng của nó , tuyệt đối không nghe theo sự kiểm soát của con bé , bước chân của Cheer như muốn nhũn ra , nó chạy chậm dần lại từ lúc nào không biết . Rồi như phát hiện ra vẻ mặt của mình bây giờ trông thật đần độn , con Cheer đột ngột vùng mạnh bàn tay ra , cuối cùng thì nó cũng thoát được sự ràng buộc của hẻm , nó hét lên tức tối .

- Yà ! Anh gắn cái khỉ gì ở dưới lòng bàn tay thế hả ?

Đền mặt ra một lúc , thằng Chan nhăn nhó trả lời .

- Làm gì có cái gì ? Cô hâm à ?

- Không có ? Vậy tại sao tôi lại có cảm giác bị giật điện như thế !!! – Nó hét ầm lên không suy nghĩ .

- Giật điện ... Cô cũng có cảm giác đó à ? – Lời nói vừa dứt ra , một suy nghĩ vẩn vơ bỗng lượn thoáng qua trong đầu hẻm .

- Vậy ... anh cũng cảm thấy thế à ?

- Ừm ! Mấy ngày hôm nay rồi ... – Vừa nói , mặt hẻm cũng vừa ửng dần lên , vì ... sắp tìm được lời giải đáp ... – Vậy có nghĩa là ...

Hiểu được những gì thằng Chan sắp nói , Cheery lại càng thấy lo sợ , nó vội vàng gắt lên chặn họng thằng nhóc !

- Không cần phải nói ! Tôi hiểu rồi !

- Cô hiểu thật rồi ? – Nghĩ gì đó , mặt hẻm lại ngáy ra nhìn con Cheer một cách bối rối .

Nhìn kìa , nhìn cái mặt đần độn của hắn đang nhìn mình như mong chờ một câu trả lời xứng đáng kìa ... Quên đi nhé ! Không có chuyện “ mì ăn liền “ dễ dàng như thế đâu nhé ! Còn lâu bà đây mới chịu chấp nhận chuyện này ! Nghĩ vậy , Cheer lại vội vàng phủ nhận .

- Không ! Không ! Tôi chẳng hiểu gì cả !
- Có thật không hiểu ? Vậy để tôi nói !
- Không cần nói !
- Nói cho cô hiểu mà !
- Thôi được ! TÔI HIỂU RỒI ! – Vừa dứt lời , con Cheer như gà mắc thóc , nó muốn cắm mặt xuống đất vì lỗ miệng luôn ... Trời ơi ! Sao lại dễ dàng mắc bẫy của hắn như thế cơ chứ ! Cứ quay quay một vòng rồi lại lỗ lờ thốt ra câu trả lời mà hắn mong muốn là thế nào ! Thật tức muốn chết !

Đang diên cả đầu , không biết giấu mặt vào đâu cho đỡ xấu hổ , thì bỗng nhiên , cảnh tượng xảy ra trước mặt khiến Cheer quên đi tất cả đang diễn ra trước đó – Ben và Mie đang cùng bước xuống trên một tuyến xe bus – Uời ! Hóa ra hôm nào cũng tình cảm như thế này sao ? Nhà thằng Ben thì ở tận đầu bên kia của thành phố , còn nhà Mie thì tất nhiên là ở phía ngược lại . Thế mà , hôm nào cũng chịu khó đi xe bus từ nhà mình sang nhà Mie , chờ nó đi học rồi cùng quay ngược lại trường như thế này á ? Bất ngờ kinh khủng !

Sự kiện này đáng được lưu lại trong bộ nhớ , để rồi tí nữa lên lớp sẽ lấy ra làm thứ xỉa xối thằng Ben . Nghĩ vậy , con Cheer lại thầm tủm tỉm cười , nhưng chợt nhớ ra , bây giờ , không phải bản thân nó và Chan cũng đang ở trong tình huống rất dễ bị hiểu nhầm hay sao ? Cũng đi gần đến trường tới nơi rồi , lúc này mà để cho Ben hay Mie vô tình nhìn thấy thì đúng là khó giải thích . Lưỡng lự một hồi , Cheer vội vàng đẩy tuốt Chan vào trong con ngõ gần đây , trốn tránh tầm nhìn của Ben và Mie , đợi cho chúng đi khuất rồi mới chịu buông thằng Chan ra .

Không thể hiểu nổi trước hành động kỳ quặc của con bé , Chan càu nhàu .

- Cô làm cái trò gì đấy ! Tôi không phải loại tùy tiện như vậy đâu nha !
- Diên à ! Anh không thấy hai đứa kia vừa đi qua à !
- Thấy ! Thì làm sao ?
- Tôi sợ chúng nó nhìn thấy sẽ hiểu lầm ...
- Có gì mà hiểu lầm ...
- Thì không có gì mới sợ bị hiểu lầm !

Con Cheer vừa dứt lời , thằng Chan lại đột ngột nắm chặt lấy tay nó , đẩy mạnh con bé áp chặt vào tường , nhìn nó cười nham hiểm .

- Ai dám bảo là không có gì ?

Dám trêu mình , tưởng dùng ánh mắt nguy hiểm ấy thì có thể mê hoặc được tôi sao ! Quá coi thường nhau rồi đó ! Vừa nghĩ vừa cười khẩy trong lòng , nó vội vàng giơ chân lên , đập mạnh vào “ cậu bé “ của thằng Chan , rồi nhanh chóng thoát ra khỏi vòng tay quỷ quái của hắn , chạy biến đi trong sự đắc ý ... để lại thằng bé một mình ôm “ chân “ đau đốn quằn quại vì hành động ngu ngốc của mình ... @

12. Chương 12 : Lại Nữa Rồi

- Này Ben ! Mà mày có biết mấy cái thông báo dưới trường nói về cái gì không ? Sao hôm nay đi đâu cũng thấy xì xào về vụ đó thế ?
- À ! Là lễ hội Halloween .
- Lễ hội Halloween ? Trường mình có tổ chức vụ đó nữa hả ?
- Ừ ... à ... ngoài ra còn có cuộc thi “ King Devil “ được tổ chức song song nữa đấy ! Thi thố từ bây giờ , kết quả do học sinh bình chọn , đến hôm 30 sẽ công bố giải .
- Thi như nào ?
- Thi ... trong một tuần hãy làm những việc xấu xa nhất có thể để mọi người ghi nhận ! Miễn không ngu như thằng Yan là được ! – Vừa nói , thằng Ben vừa bụm miệng cười , hình ảnh thằng Yan sáng này cố tình va vào con bé đang ôm cả chồng sách đến thư viện trước mặt mọi người khiến cho chồng sách của nó đổ cả , thấy nhỏ kia khóc , còn bị mọi người xì xào chỉ trỏ thì lại ngượng ngùng luống cuống xin lỗi rồi nhặt sách lên hộ con bé . Vừa bị **** là ngu lại còn tỏ ra nguy hiểm , thật đúng là “ tốt “ hết thuốc chữa !
- Ngu như nào ?!
- Thôi mày không phải biết đâu ! Mà mày cứ ngồi yên một chỗ là được ! Thế nào mà người ta chẳng trao giải cho mày ! – Ben nói bằng giọng xách mé .
- Sao lại thế ? – Cái Cheer chau mày .
- Thử hỏi xem ở trường này còn ai tai tiếng hơn mày !
- Có... mày đấy ! – Cái Cheer nhớn miệng cười.
- Gì cơ ! Đừng đùa ! Tao sống hiền lành làm gì có scandal !
- Uồi ! Thế mà sáng nay thấy ai với ai cùng nắm tay nhau rõ là tình cảm xuống trạm xe buýt rồi đi về trường ý nhỉ ! Nghe nói nhà chàng phải ở tận abc , còn nhà nàng thì ở tận xyz , đi xa như thế chắc cũng phải “ thế nào rồi “ lắm ! – Vừa nói , nó vừa uốn cao cái lưỡi điệu ngoa của mình lên nghe sao cho thật cong cớn .
- Rồi ! Thì sao ? – Nhưng không ngờ , thằng Ben lại trả lời tỉnh bơ .
- Không sợ à ?
- Sợ gì ?
- Các em khác biết ? Trường này mày có bao nhiêu vợ ?
- Mie biết hết rồi !- Mặt hấn vênh lên tự hào .
- Thật á ??? – Con Cheer trố mắt ra ngạc nhiên ! – Biết rồi mà để yên ! Kiểu con gái gì thế ?!
- Thế mới được làm vợ tao ! Ha ha ha ! – Vừa nói , nó vừa cầm mặt xuống bàn , khoan tay cười khúc khích về tự mãn .
- Là tao chắc tao đồ người luôn ! Thế mày định nghiêm túc với nó thật đấy à ?
- Ừ ! À quên ! Còn một chuyện này tao chưa kể cho mày biết nhỉ !

Nói rồi , Ben lại bắt đầu kể lại câu chuyện tối hôm qua , khi mà bố mẹ Ben đi vắng , chỉ có hai đứa em gái ở nhà , và Ben đã mời Mie đến dự sinh nhật hai con tiểu yêu nhà nó

.....

11 giờ 25 phút ... Sau khi bọn trẻ đã đập phá xong xuôi , chúng dần dần rủ nhau ra về , trong căn nhà vắng lặng chỉ còn tiếng Mie và hai đứa nhỏ cùng nhau dọn dẹp bãi chiến trường , Ben đã bắt đầu ngà ngà say giấc ngủ vì ban nãy bị chuốc quá nhiều rượu . Hắn nằm bệt trên chiếc ghế sofa ngoài phòng khách , đầu óc mông lung , viễn cảnh về ngày 20 tháng trước bỗng mập mờ hiện lên trong trí nhớ , đó là ngày kỉ niệm tròn 6 tháng quen nhau của hai đứa , Ben quyết định bất ngờ xuất hiện trước nhà ViVi để tặng cho con bé món quà mà hắn đã chuẩn bị từ lâu , nhưng đợi hơn bốn tiếng đồng hồ , rút cục lại thấy Vi Vi trở về trong

tay một thằng con trai khác . Hắn vẫn còn nhớ như in khuôn mặt hạnh phúc hơn hở của con bé lập tức bị biến sắc khi gặp thằng Ben ở trước cửa nhà , và sự thản nhiên của thằng con trai kia khi chào tạm biệt bạn gái nó bằng một nụ hôn ngọt ngào đặt ngay lên trán , vậy mà Vi cũng chẳng thêm từ chối , rồi lại bước đến bên Ben , gương mặt buồn rầu nhưng chẳng thêm giải thích , nói với hắn những lời hắn không muốn nghe , nhưng cho đến bây giờ vẫn hằn sâu trong trí óc . Con bé nói rằng nó không thể tiếp tục yêu một đứa con gái như Ben , rằng nó đã nhận ra tình cảm thực sự của mình là phải dành cho một người con trai mạnh mẽ như Chu Bin , và rồi nó không thể tiếp tục nghe thêm những lời rề bủ từ gia đình , không thể tiếp tục đối diện với cái nhìn nghi hoặc của mẹ mỗi khi Ben đến nhà rồi ở lại qua đêm như thế ! Và rồi ... đây ! Bao nhiêu lời hẹn thề nguyện ước viễn vông , hắn đã từng rất tin vào điều đó ... còn bây giờ thì sao ? Tan theo mây khói cả rồi ! Rút cục ! Một đứa con gái thì vẫn là một đứa con gái ! Ngay cả trong mắt chính người con gái của mình , nếu được đem ra so sánh , nó vẫn không thể đứng ngang hàng với thằng con trai kia . Rút cục thì lỗi là tại Vi hay ở nó ? Nó biết mà không muốn thừa nhận ... Vì vậy lại càng day dứt hơn ... Trong cơn hoang mang , nó vô thức gọi tên cái Vi mà quên bẵng đi mất rằng Mie mới là người con gái đang ở bên cạnh nó . Để rồi , sau khi nghe thấy những tiếng gọi miên man mang tên một người con gái khác được thốt ra một cách đau đớn từ kẻ đang nằm trên sofa được Mie chăm sóc thật tận tình ... Tìm nó như thất lạc !

Vi Vi là ai ? Phải chăng là cô hot girl nổi tiếng trong trường trước kia từng cặp với Ben ngót gần 6 tháng ? Phải chăng Ben vẫn chưa quên được cô ta khi quyết định đến với nó ? Vậy nó chỉ là người thay thế thôi ư ?

Chỉ nghĩ đến đây thôi , cảm giác ghen tuông và sự đố kỵ đã dâng lên như muốn lấp nghẹn cả lòng con bé . Sự sục sôi khiến nó không thể nào kiềm chế nổi , xoáy sâu ánh mắt nghi ngờ lẫn thất vọng nhìn thẳng vào thằng Ben , nó lay mạnh hắn dậy .

- Chồng coi vợ là cái gì hả ?

Tiếng cái Mie vang lên chợt đánh thức cơn mơ hồ của thằng Ben , bắt giắc làm hắn tỉnh dậy , đập vào đôi mắt mơ màng là cái nhìn căm phẫn của Mie , sống lưng Ben chợt lạnh toát ! Hắn vội vàng nhớ lại xem vừa nãy mình đã làm gì ! Thôi chết ! Gọi tên Vi Vi trong khi đang say ! Thật đúng là tội trời đánh ! Bảo sao Mie lại nhìn mình như thế ... nhìn khé mắt con bé đang long lanh đầm nước ... bàn tay nhỏ bé không ngừng dầm huỳnh huých vào bộ ngực chắc nịch của hắn , đôi môi mong manh đang mếu máo trách móc không ngừng ...

- Chồng dám coi vợ là người thay thế sao ! Vẫn chưa quên cô ta mà lại nhận lời quen vợ là sao ? Đồ khốn ! Đồ ích kỉ ! Đồ tệ bạc !

Từng lời nói của Mie Ben đều nghe hết , từng cái đánh của Mie Ben đều nhận hết , hắn cứ thần người ra trước sự ghen tuông nhiệt thành của con bé , rồi buộc mình tóm chặt tay Mie , bắt nó phải dừng lại .

Nhìn thẳng vào đôi mắt đang long lanh đầm nước của Mie , Ben giương đôi mắt vô cùng nghiêm nghị của mình lên rồi hỏi lại nó .

- Nghe chồng giải thích đã ! Vợ có tin chồng không ?

Vẫn mếu máo trả lời , Mie vội vàng cúi mắt xuống , tránh cái nhìn tra hỏi của Ben.

- Không tin ...

- Được ... Vậy chồng không khách sáo nữa ...

- Chồng ... định...

Nói còn chưa dứt lời , làn môi yếu đuối của con bé đã đột ngột bị bịt kín lại bởi đôi môi mềm mại quyến rũ đầy mãnh liệt của thằng Ben . Còn lời giải thích nào có hiệu lực hơn là một nụ hôn thật mạnh mẽ ngay lúc này đây ? Trước tiên cần phải cho con bé thấy tình cảm nồng nàn của hắn dành cho Mie để khiến con bé tạm dịu đi cơn ghen tức thời này cái đã ... Rồi cần nói gì thì sẽ nói sau ...

.....

Cố gắng giẫy ra nhưng không thể , dù có cố gắng vùng ra như thế nào thì rút cục Mie vẫn bị đôi tay mạnh mẽ của Ben kìm lại , vùng vẫy một lúc nhưng không lại thì nó cũng đành buông xuôi , để mặc mình trôi

theo nụ hôn quyết liệt của thằng Ben . Một lời giải thích – nó thực sự muốn nghe . Nhưng trước nụ hôn quyến rũ này – nó tuyệt đối không muốn dừng lại . Còn muốn làm gì tiếp đó ... thì tùy Ben !

.....

Cố gắng áp chặt đôi môi mạnh mẽ của mình vào môi Mie , hắn bắt đầu đưa đầu lưỡi của mình vào bên trong , thăm dò con bé ... Cả người Mie bỗng run lên khi nhận ra sự khác lạ trong nụ hôn này , nó bắt đầu kháng cự một cách yếu ớt khiến Ben càng cảm thấy thích thú . Cố gắng gìm mạnh con bé xuống , làm nó càng lúc càng tê liệt hơn , cuối cùng cũng thấy không “ thèm “ chống cự nữa , Ben bắt đầu làm tới ...

Hắn nhẹ nhàng rướn người lên rồi hít nhẹ vào mái tóc mượt mà của con bé , phả vào bên tai trái của nó những hơi thở ngọt ngào rồi bất ngờ cắn nhẹ vào vành tai , liếm láp một cách man dại , đầu lưỡi điêu luyện liên tục chuyển động một cách linh hoạt khiến cái nơi nhạy cảm ấy bắt đầu ướt đẫm . Mie tê tái , nó thậm chí còn không muốn chống cự nữa , cả người run lên rần rật , môi nó cắn chặt vào nhau , cố để chỗ đó không thoát ra những âm thanh khoan khoái ...

Những âm thanh yếu ớt do Mie cố kiềm chế để chúng không phát ra to hơn khiến Ben càng cảm thấy khoái cảm , con bé càng cố nín , thằng Ben càng làm mạnh , cốt để Mie thoát ra khỏi cái vỏ bọc rụt rè vốn có của mình . Hắn tin ở bên trong Mie ... chắc chắn còn tồn tại một con người khác ! Nghĩ vậy , Ben lại bắt đầu lượn những ngón tay ma quái của mình lướt nhanh xuống bụng , rồi từ từ tiến thẳng lên trên , tò mò đoán xem bên trong lớp áo mỏng manh này có thứ gì khiến hắn đáng chờ đợi ?!

Nhưng , thật ngỡ ngàng ! Cái điều mà thằng Ben đang không ngờ tới nhất chính là trong lúc con bé đang phiêu như vậy mà hai tay nó vẫn ôm chặt lấy vùng ngực , nhất quyết không để thằng Ben chạm vào ! Rút cục là vợ định làm cái trò khỉ gì vậy ?! Đáng yêu thì cũng vừa thôi chứ ?! Bây giờ không phải lúc !!!

Mặc dù hơi giật mình và có chút bất mãn , nhưng Ben vẫn từ từ cố gắng len qua những ngón tay của Mie , cố gắng gỡ chúng ra ... nhưng ... không được !!!

Ben bực mình , hắn nhồm dẩy , cúi đầu nhìn thẳng vào mắt Mie , khẽ nheo mày nghiêm nghị .

- Vợ ... tay ?!

Mie ngỡ ngác mở to đôi mắt ngây thơ của mình ra , chớp chớp hai cái rồi gượng cười nhìn hắn , cười đau khổ .

- Không được đâu ?

- Tại sao ?

- Vợ không thích !

- Vợ không thích ... nhưng mà chồng thích ... là được rồi !!!

- Ồ... – Để tránh cái nhìn trách móc của Ben , Mie lại cố tình quay đầu đi chỗ khác . Nhưng Ben ngay lập tức chặn hành động của nó lại bằng nụ hôn mãnh liệt của mình , bờ môi hắn nhanh như cắt tóm lấy con bé , lôi ngược nó trở về quỹ đạo , lôi cuốn không ngừng ...

Vừa hôn , hai tay Ben vừa từ từ gỡ lấy những rào cản yếu ớt từ phía Mie , cuối cùng , cũng giành chiến thắng !

.....

Sau khi “ chiếm thành “ ngoạn mục , cuối cùng chuyện gì đến cũng phải đến , nằm nép vào ngực Ben , Mie ngược mắt lên , đưa hai con ngươi hờn dỗi lên tỏ vẻ .

- Chồng giải thích đi !

- Được rồi ! Vợ bé bỏng ! – Vừa nói , hắn vừa đưa tay vén làn tóc rối đang xòa xuống trước trán của Mie , hôn nhẹ vào đó và thì thầm . Kể cho con bé nghe về cuộc tình ngang trái của hắn trước đó . Cho con bé biết nỗi đau bị phản bội mà hắn đã từng trải qua . Cảm giác lúc này không phải tình yêu mà chỉ còn sự khinh thường và thù hận . Đối với Ben , hắn sẽ không bao giờ quên đi cảm giác này , chỉ mong Mie có thể xoa dịu và xóa nhòa chứng bằng tình yêu chân thành của con bé .

Trong mắt Mie lúc đó , hiện lên trước mặt nó là hình ảnh một thằng Ben yếu đuối và đáng thương vô cùng , đôi mắt cay xè chực chờ rơi nước mắt nhưng rồi lại cố nuốt vào vì muốn giữ hình ảnh mạnh mẽ . Mie thương lắm ! Lòng nó rối bời ! Có thật là không còn yêu ? Vì còn yêu thì mới còn hận chứ ? Nhưng không sao , vì bây giờ người bên cạnh Ben là Mie chứ không phải Vi Vi nào đó . Vi Vi thì cũng đã ở thời quá khứ rồi ... Hiện tại , Mie sẽ cố gắng hơn ...

Bất giác vòng bàn tay mình vòng qua người Ben , Mie cố gắng ôm hân thật chặt , tuyệt đối không muốn nói lỏng ra , chỉ sợ ... sẽ tuột mất !

.....

Câu chuyện của Ben vừa kể thật khiến cho cái Cheer muốn đỏ bừng cả mặt , đọc bao nhiêu ecchi với hentai rồi cũng không thể khiến cho Cheer có cảm giác ngưỡng ngưỡng và thấu cảm hơn lúc này . Aigooo... chuyện tình yêu trai gái thật là khó hiểu ! Vừa đi dọc hành lang , Cheer vừa lải nhải than ngắn than dài , rồi bất giác , nó dừng lại ở gần phía cửa lớp thằng Chan lúc nào không biết .

Bây giờ đã là giờ ra chơi , đáng nhẽ ra theo thói quen thường lệ thì Cheer phải xuống căng tin để mua đồ ăn vặt mới phải , sao lại rẽ qua khu lớp 11 này ?! Thật xấu hổ quá ! Đang định quanh lại , thì đột nhiên nó nghe thấy tiếng một đứa con gái với chất giọng trong trẻo vang lên :” Channie !”

.....

Bản thân quay lại , Cheer lập tức núp vào phía góc cạnh của cầu thang , nhóm đầu lên lắng nghe câu chuyện ... Nhưng mà khoảng cách xa quá khiến nó chẳng thể hóng hớt được gì , đành phải cầm lặng giương mắt ếch lên nhìn hai đứa nó nói chuyện . Trông thái độ Chan từ lúc bước ra có vẻ điềm nhiên , rồi đến khi nhìn thấy khuôn mặt phúc hậu của đứa con gái đó , hân đường như chết đứng !

Cái thái độ này dường như cũng khiến cho nó cảm thấy quen quen , mơ hồ nhớ lại mấy ngày trước đó , cũng là gương mặt phúc hậu này đã khiến cho thằng Chan gần như chết đứng ở trước cổng trường ... Lúc đó Cheer còn không hiểu vì sao , cũng chẳng bận tâm cho lắm , nhưng giờ thì ... lòng nó bỗng dâng lên một nỗi niềm khó hiểu ...Sục sôi ! Day dứt !

.....

Âm thầm quay trở về lớp , dù Yan có trêu chọc thế nào Cheer cũng chẳng thém đoái hoài , đầu óc nó đang chỉ nghĩ về cái cảnh đôi trai gái đang cười cợt với nhau ở phía hành lang bên kia . Càng nghĩ , óc nó càng rối tung , lòng bồn chồn khó chịu ! Thật sự là rất khó chịu ! Có cái cảm giác gì đó như đang ứ nghẹn trong cổ họng , không thốt ra được thì lại truyền xuống tim , làm tim nó đập tăng tần suất lên không biết bao nhiêu lần một nhịp , cứ thỉnh thoảng thỉnh thoảng ... hòa vào tiếng trống trường báo hiệu giờ tan học lúc nào không hay biết ...

Trở về nhà , Cheer ngồi sụp xuống trước cái máy tính , mở máy lên và mò vào facebook , lạng lẽ lướt vào facebook thằng Chan một cách vô thức , loay hoay thế nào lại mò vào cả mục album của hân , thích thú ngắm nhìn từng bức ảnh được chụp từ lúc Chan còn bé cho tới tận bây giờ , rồi vô tình ... nó dừng lại trước mục ảnh “ Fansign “ ! Tò mò click vào xem có bao nhiêu gái xinh đã từng làm fansign cho hân , ngờ người ra khi thấy trong đó chỉ lưu lại fansign của một đứa con gái duy nhất , bàn tay trắng nõn nà ghi chữ “ Chan “ to đùng , quạ khuyến mãi đi kèm là một nụ cười xinh lung linh dưới nắng ... Thế này thì bảo sao thằng nào nhìn mà không chết ! Đến cái Cheer còn mê nữa cơ mà ... Bản thân nó rất biết đánh giá cái đẹp ! Không phải cứ ghét thì nó sẽ chê , nếu xinh thì nó khen thật ! Mặc dù yêu cầu của nó về cái đẹp thì cũng hơi cao , nhưng con nhỏ trong hình này đã đáp ứng được điều đó ...

Tất nhiên , chuyện này càng khiến Cheer cảm thấy đau đầu ... Chan đang cầm một đứa con gái rất là xinhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh !!!

Nhưng mà chuyện này thì có liên quan gì đến nó ?! Việc gì đã khiến Cheer phải quan tâm lo lắng đến như thế này ?! Hân thích ai thì mặc hân ! Liên quan gì đến Cheer ! Cheer bị dở hơi à ... Hay là nó yêu rồi ...

Không được đâu ! Nó không yêu thằng Chan đâu ! Tuyệt đối không thể !

Cố gắng loại bỏ đáp án này ra khỏi đầu mình ngay lập tức , Cheer vội vàng tắt phụt trang facebook của thằng Chan , cố gắng dần lòng không được đoái hoài tới bất cứ thứ gì liên quan đến hân nữa . Bắt đầu là

từ việc ngày hôm nay , nó sẽ không bao giờ thêm quan tâm đến những status vẫn vợ và không bao giờ click vào nick thằng Chan , chần chừ xem nên lấy lý do gì để bắt chuyện với hắn nữa ! Không bao giờ !!!!

Lòng tự trọng bị đánh gục bấy lâu bây giờ đã đến lúc cần phải phất cờ chủ nghĩa khởi dậy nổi lên rồi !

.....

Online 20 phút , rồi 30 phút , mắt dán chặt vào màn hình hay đang đóng đinh vào cái status ngắn ngủn của con Cheer :” Chán quá ! “ ... Chờ đợi xem nó sẽ lấy lý do gì để pm mình vào ngày hôm nay , nhưng chờ mãi , đợi mãi , nick nó vẫn đóng băng như vậy ! Không biết là đang làm cái gì , chat với ai , mà quên khuấy đi cả Chan đại ca này thế không biết !

Bực mình quá ! Chan đành phải hạ mình xuống nước buzz con Cheer .

13. Chương 13 : Thà Bị Ế Chứ Quyết Không Làm Kẻ Thay Thế !

“ Á à ! Cuối cùng thì cũng chịu buzz mình rồi cơ à ? Hôm qua buzz , hôm nay cũng buzz , đã định không thêm quan tâm rồi cơ mà ! Cái tên của nợ này ! “ . Cheer lạnh lùng trả lời .

- Sao ?
- Sao gì ? Sao không pm tôi ?
- Sao tôi phải pm anh ?
- Hỏi làm gì ? Bình thường cô vẫn làm thế cơ mà ?
- Thì bắt đầu từ bây giờ sẽ không làm thế nữa .

“ Cái gì cơ ? Bắt đầu từ bây giờ sẽ không làm thế nữa á ? Con nhỏ này điên à ? Thấy ông đây hạ mình thì lại định nhảy từ đằng chân lên đằng đầu à ! Tức quá ! Không được ! “ ... Hắn lại đành ... cúi mình hỏi thêm câu nữa .

- Tại sao lại như thế ?
- Vì tôi chán rồi !

Viết ra những câu này , thực ra Cheer cũng do dự lắm chứ , tay nó đã không dưới một lần viết ra rồi lại rút vào , xóa hết đi , nhưng cuối cùng cũng quyết định bấm nút send , Cheer thà để mình bị ế chứ quyết không làm kẻ thay thế ! Right ???

Thế nhưng nó đâu có biết , câu nói này đã khiến Chan phải giật thót tim . Hắn bắt đầu cảm nhận được sự chơi vơi và mất mát . Chông chênh giữa hai sự lựa chọn “ Chán à ? Chán thì thôi “ và “ Chán à ? Chán thì lại phải làm cho vui !” ... cuối cùng hắn vẫn quyết định ... cúi mình chọn đáp án thứ hai . Rặn ra một câu chuyện rất là tầm thường để níu giữ con bé .

- Chán à ? Vậy chơi trò chơi không ? Tôi biết một trò chơi này vui lắm !
- Trò gì ? – “ Nhặt nhèo ! “ Cheer thăm cười khẩy trong lòng .
- Chơi trò tí thí , ai thắng người ấy sẽ được sở hữu thứ quý giá nhất trên người của người kia . – Viết xong câu này , thằng Chan thật muốn cắm mặt vào bàn phím vì xấu hổ .

“ Sặc !!! Anh ta bị điên à ? Có suy nghĩ trước khi nói không đấy ! Tôi chết mất ! Sao lại quen một kẻ dở hơi bệnh tật như thế này “ ... Cheer thăm nghĩ trong đau khổ , nhưng nó vẫn cố dần lòng chat tiếp .

- Hừm , trò gì đấy ? Nghe có vẻ không an toàn ... Được rồi ! Nói luật đi . Sao phải xoắn !

“ Hê hê ! Con cá rơi vào bẫy rồi ! Vui quá ! Ổ là la ! “ – Thằng Chan vừa nghĩ , hấn lại vừa cười thầm trong đầu rồi tiếp tục giăng lưới .

- Luật chơi của trò này sẽ là ... “ Đo chiều caoooo “ =]]]]
- Cái gì cơ ? Khôngggggggggggg ! Tôi không chơi!!!!!! Anh bị điên à !!! Đồ ăn gian !!!
- Ăn gian gì ? Vừa kêu sao phải xoắn cơ mà !
- Hừm ! Không được ! Anh ra luật vậy tôi cũng phải được ra luật chứ !
- Được rồi ! Thế thì ra đi !
- Đo xem ai béo hơn , ha ha !! – Cái này thì con Cheer tự tin là mình thắng chắc . Thế nhưng , im lặng một hồi , nó lại nhận được đáp án bất ngờ từ phía thằng Chan .
- Tốt thôi ! Nhưng phải cởi áo ra để xem thịt ai dày hơn =]]]]]]]] – Vừa nói , thằng Chan vừa muốn cười gục xuống mặt bàn .
- Không được !!!!! Chơi cái ấy vô lý quá ! Thôi được rồi ! Bỏ , bỏ đi ! Đo xem tóc ai dài hơn ! Nhé ! – Con Cheer cố vớt vát chút sĩ diện dành cho mình .
- Không ! Cái ý phi lý quá ! Không chơi được !
- Sao lại phi lý ! Thế anh bảo đo chiều cao ! Cũng phi lý !
- Sao lại phi lý =]]]]
- Còn phải hỏi !!!! Đồ khốn này =]]]] !!
- À ! Được rồi ! Thích trò liên quan đến tóc chứ gì ?
- Hả ... Định làm gì ?
- Thích không đã ?
- Ừ ... (Nghe có vẻ không an toàn rồi) ...
- Nhớ đấy ! Thề đi !
- Rồi... tôi thề ... – Con Cheer bắt đầu lúng túng , nó nghĩ thấy nòng nặc toàn mùi nguy hiểm .
- Rồi ! Bây giờ , thi xem đứa nào cạo đầu nhẵn hơn , đứa đấy thắng =]]]]]] !!!
- AAAAAA.... Chó này !!! Không chơi nữa ! Đồ khốn ! Toàn lừa mình ! Ghét rồi ! Out đây !
- Ờ ơ... không chơi được lại trốn à ? Bẩn thế !
- Bẩn gì !
- Chơi quá bẩn !
- Anh tệ lắm !
- Em cũng tệ !
- ... – Lại bắt đầu thế rồi , thế là lại nói chuyện bình thường với nhau được là sao ... Đến lúc này nó mới phát hiện ra là mình đã “ sập bẫy “ ! Con Cheer quyết định im lặng không nói nữa .

Thấy Cheer im lặng một lúc , Chan đành đánh liều pm .

- Được rồi ! Tôi tệ ! Đưa tôi số điện thoại của cô đi !
- Số mấy =]]]
- Không phải làm trò ! Đưa đây !
- Để làm gì ?
- Chủ nhật tuần sau , party Halloween , tôi muốn cô đi cùng tôi .

- Tại sao tôi phải đi cùng anh ! – Con Cheer hí hửng .
- Vì ... địa điểm tổ chức Halloween được chuyển sang một trường đại học ở ngoại thành , mà muốn đến được đó thì phải đi qua một bãi tha ma ...
- Sặc ! Bãi tha ma à o.O!
- Sao ?! Cô sợ ma à ?
- Hơ... không ! Tôi không sợ ! – Nói dối ...
- Tốt rồi ! Thế đi cùng tôi , cô sẽ bảo vệ tôi , vì tôi sợ ma ! – Sao lại có loại con trai thật thà trơ tráo như thế này được nhờ ?!
- Quên đi ! Còn lâu ! Đồ dở hơi ! – Ăn phải quả dưa bở , con Cheer lại càng tức tối .
- Không quên đâu ! Anh nhớ em mà ! – Thăng Chan lại bắt đầu cợt nhả .
- Cút đi ! Có yêu nhau đâu mà nhớ ! – Nó hậm hực trả lời .
- Yêu mà ! Anh em mình quý nhau ! Cho tôi số điện thoại đi !!!
- Không cho ! Ăn cơm đây ! Cút đi !

Nói rồi , không cần biết thăng Chan sẽ trả lời ra sao , cái Cheer out nick luôn , càng để lâu càng lảng nhảng khó dứt ! Số nó đúng là khôn khổ !!!

.....

Ngồi ăn cơm , con Cheer lại thầm mỉm cười hí hửng vì vừa cho thăng Chan được một bài học . Phải cho hần ném mùi thất bại một lần cho biết chứ ! Cứ xin là được ngay á ?! Còn lâu đi ...

Cho thì Cheer sẽ cho , nhưng phải cho kiểu của Cheer !

.....

Sáng hôm sau , nhân lúc Chan đang không ở cạnh Yon , con Cheer liền cài cái Hummie tiến lại gần hần , giả vờ hỏi han bắt chuyện và mượn điện thoại một chút . Rút cục , cái điện thoại lại rơi về tay Cheer , nhanh chóng bấm số tìm tên thăng Chan , nhưng tìm mãi chẳng thấy , rút cục Cheer lại phải tự mò , và đáp án khả thi nhất có lẽ là :” Thăng Bất Nhân “ ... cái tên nổi bật trong danh bạ của thăng Yon . Vội vàng lưu lại số vào máy mình , Cheer chỉ lưu đúng một chữ C cho an toàn , phòng sau này có người phát hiện . Trả lại máy cho Yon , Cheer hí hửng chờ đến chiều mới nháy thử vào số đó .

.....

Xế chiều , trường cho về sớm để mọi người chuẩn bị cho buổi party tối nay , vừa bước ra khỏi lớp , đi được mấy bước với tụi bạn , đã thấy Chan đợi sẵn ở cổng trường , Cheer chỉ vừa bước qua , hần đã vội tóm lấy tay , cúi mặt xuống ngượng ngùng đàng hắng ... Cheer biết thừa , nhưng nó vẫn giả vờ không hiểu , mặt tỉnh bơ gạt tay ra rồi thầm cười tủm tỉm . Mãi cho đến khi về nhà , chuẩn bị đi , hai đứa online thăng Chan mới vội buzz .

- Này cô kia ! Thế có đi với tôi không ?!
- Ồ ! Tất nhiên !
- Thế sao còn ...
- Rồi , chờ tí ! Cứ từ từ !
- Giờ này rồi còn từ từ gì nữa ! Cò quay thế !

Thăng Chan càng sốt ruột , con Cheer càng buồn cười , nó bắt đầu lấy máy ra , bấm thử số của “ Thăng Bất Nhân “ rồi nháy thử , dòng nhạc chờ reo lên trong vài giây ngắn ngủi co bóp sự hồi hộp của Cheer rồi vội vàng kết thúc , thay vào đó là giọng Chan vang lên khó chịu :” A lô ?...”

Xác nhận được giọng nói , Cheer vội vàng cúp máy , ôm bụng cười sằng sặc . Nó lại quay ra chat với thằng Chan .

- Thế nào rồi ?

- Thế nào là thế nào ? – Vẫn còn đang bực về cái đứa điên vừa nháy xong đã dập máy , Chan bực tức trả lời .

- Thế anh không vừa nhận được cuộc gọi nào à ?

Ngồi dần người ra một lúc , rồi Chan lại thản nhiên trả lời .

- À ... Chắc là thằng Yon điên ! Tự đừng nháy máy chả hiểu có chuyện gì ! Bực mình ! Thế cho số đi !

- Cho rồi còn gì ? – Vừa nói , con Cheer vừa ôm mặt cười sung sướng .

- Cho bao giờ ?

- Vừa xong ! – Nó nhăn mặt cười , Chan ngu không thể tả được !

Đần người ra thêm một lúc nữa , thằng Chan mới tá hỏa , nhìn vào số điện thoại vừa gọi xong , thằng Chan như phát điên vì bị chơi khăm , hấn gào ầm lên trong những dòng chat .

- Aaaaaaaaaa !!! Sao lại như thế ?!! Sao cô lại có được số của tôi !!! Từ bao giờ thế ?!! Cô là con ma à >”< !!! – Một loạt câu hỏi dồn dập được đặt ra một cách hoảng loạn .

- Ko cần biết ! Có rồi nhé ! Lưu đi !

- Che Lùn ! Ok ?

- Anh em mình lại không quý nhau rồi ... – Cheer giả vờ đùa .

- Quý nhau lắm mới gọi là Che Lùn đấy ! Rightttt ???

- Thế tôi lưu anh là “ Chan Chó “ nhé ?

- Sặc ! Đồ súc vật này ! Muốn chết à ?

- Bảo ai là súc vật ? Được rồi ! Đã thế lưu là “ Chó ghẻ đầu ! “

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !!! Chó ghẻ đầu !! Đồ khốn !!!

- Ồ ! Cứ ngồi đấy mà **** đi ! Tí nữa tôi đi với thằng khác !

- Thằng nào !!!

- Thằng Yannnnn ! Ồ !!!

- Không được ! Ồ im đấy ! Tí sang đón ! Đồ chó !

- Thêm một câu chó nữa ... tí nữa ăn vả đấy !

- Xời ! Cho luôn ! Nhé ! Nàng nào dám ...

- Rồi chàng xem !!!

Vừa chat , nó vừa cười rũ rượi , rồi nhìn vào đồng hồ ... Thôi chết ! Gần tới giờ xuất phát đến nơi rồi ! Cheer vội vàng out nick và ngồi vào bàn make up , chuẩn bị cho công cuộc biến hình của mình ...

.....

Sáu giờ ba mươi phút , bàn trang điểm của nó rung lên rầm rầm vì chuông báo tin nhắn ...

“ Đến rồi nhé ! “

Đặt cây mascara xuống , con Cheer hậm hực nhấn lại .

“ Nhanh thế ! Đợi tí ! “

“ Thôi ... Tí của nàng dài lắm ... Ta không đợi được đâu ! Xuống luôn đi ! Anh em đang đợi “

“ Ba mươi phút ! “ – Con Cheer cò quay .

“ Tin ông lên phá cửa bây giờ không ? “

“ Muốn giữ răng miệng chắc khỏe thì hãy ăn nói cho cẩn thận !” – Vừa nhẩn , nó vừa cười khùng khục vì trêu được thằng Chan.

“ À cứng ! Được rồi ! Vậy để tôi vào nhà chào mẹ ^^!”

“ Thôi được rồi ! 5 phút ! Xuống ngay đây ! “

.....

“ Đồ chết dẫm ... “ Cheery lằm bằm ...

.....

Vừa xuống đến nơi , nó đã thấy cả đám con trai – không – chỉ – riêng – mình – thằng – Chan đang đứng chờ mình ở trước cửa nhà , cái Cheer há hốc mồm , rồi lôi tuột thằng Chan ra một góc , càu nhàu .

- Cái gì đây ?

- Anh em trong band ! – Chan trả lời tỉnh bơ .

- Thế này mà gọi là đi riêng à ? – Nó khê chau mày .

Nghe Cheer hỏi , thằng Chan bỗng ngó người ra một lúc , rồi bụm miệng cười thích thú .

- À ... tức là thích đi riêng với tôi thôi chứ gì ?

Bị Chan bắn trúng tim đen làm nó nát toác ra như một trái dưa bở , Cheery xấu hổ , nó gào ầm lên .

- Quên đi !!!

.....

Lững thững đi đằng sau cái Cheer , nhìn theo dáng vẻ hậm hực của con bé , thằng Chan cứ nhìn mãi , thấy hôm nay nó mặc váy ngắn , đầu đội một cái bờm tai thỏ , nhìn cũng đáng yêu phết ! He he !

.....

Ra đường lớn , cả hội cùng bắt taxi , chia làm hai tốp rồi phân chia cùng đi . Cheer vốn định chờ cho mọi người lên hết , rồi rình xem thằng Chan định lên xe nào , nó sẽ ... chọn chiếc xe còn lại ! Thế mà ... còn chưa kịp chọn lựa gì ... đã bị Chan tóm lấy tay , kéo tuột vào ngồi bên cạnh hắn , mặc cho con bé ú ớ chưa hết câu ...

- Làm cái trò gì đấy !

- Sao ! Không thích à ?

- Ờ ! Ngồi cạnh quái vật ! Thích làm sao được !

- Không thích thật ?

- Lại còn phải hỏi !

- Thế xuống xe ! – Thằng Chan nói thản nhiên .

Con Cheer dừng hình trong giây lát , định nhào xuống nhưng lại bị thằng Chan tóm tay giữ lại .

- Diên à ! Giờ mà xuống vậy chút nữa ai bảo vệ tôi ?

- ***** này ... – Nói câu nào là muốn tức hộc máu câu đấy ! Rốt cuộc lưỡi thằng ôn này phải được ngâm bao nhiêu thuốc độc đây ???

.....

Mang tiếng là ngồi bên cạnh người – mình – thích , nhưng không khí vô cùng nặng nề , suốt cả buổi , Cheer không thềm nói chuyện với Chan câu nào , mà thằng Chan thì cũng chả thềm bắt chuyện , hần cứ ngồi mỉm cười một mình khúc kha khúc khích khiến cái Cheer chỉ thấy khó chịu .

Phải mãi một lúc sau , hần mới đột nhiên mở lời .

- Được đấy !

- Đồ điên ... – Cheery khẽ lườm , nó lằm bằm không thành tiếng . Nhưng ánh mắt lộ rõ vẻ thông cảm đối với một bệnh nhân mang triệu chứng tâm thần .

- Dám qua mặt tôi ! Rất tốt đấy !

Nghe xong câu này , Cheery dừng hình luôn , nó dờ dẫm quay sang bên cạnh , nở một nụ cười đau khổ , khóe mắt nhếch lên còn đôi môi chỉ muốn trùng xuống , trông vô cùng thảm hại ...

- Cái ... gì ... gì chứ !!!

Đúng lúc đó , giọng thằng Yon lại vang lên tiếp thêm nguồn năng lượng cho Chan .

- Dám lợi dụng cả tôi ! Rất được !

“ Chết mất thôi ! Tôi chết mất thôi ! Sao bọn chúng lại biết ! “ – Ngồi trong xe , Cheery lằm bằm xong đau khổ , lúc này nó chỉ muốn nhảy nhào xuống xe hoặc chui tọt vào cốp , nằm im cho đỡ ngượng !

.....

Thấy con Cheer ngồi im như thóc , thằng Chan lại tũm tĩm mỉm cười một mình , trông rất đắc ý ! Cứ như thế được 30 phút , cuối cùng cũng gần đến bãi tha ma , đầu thằng Chan bỗng nảy lên một ý tưởng kinh điển , hần ngồi im , mặt bỗng lạnh đi , ôn tồn nói .

- Anh ơi ! Đi chậm thôi ! Ngày trước em từng bị tai nạn chết ở đoạn phía trước đấy !

Nói xong , thằng Chan còn tặng cho anh lái xe một nụ cười vô cùng đáng sợ , ánh mắt thất thần nhưng khóe miệng thì dần nhếch lên chậm rãi ... Nhìn vào tấm gương phản chiếu phía trước , mặt anh lái xe tái mét , miệng liên tục hỏi .

- Cái gì cơ ?!! Cậu nói cái gì cơ ??!!!

Không biết tự bao giờ , thằng Yon và Cheery cũng luyện được phép “ thần giao cách cảm “ mà đột nhiên cũng ngồi im , khuôn mặt tự nhiên biến sắc , thất thần giống hệt thằng Chan khiến anh lái xe mặt tái mét , cố gắng chịu đựng thêm một đoạn nữa thì đuối hết chúng nó xuống xe với lí do không đi được vào ngõ .

Xuống xe , cả bọn phá lên cười ! Rút cục thì chúng nó cũng phải tự mình đi bộ qua bãi tha ma để tiến vào ngôi trường quỷ quái nằm ở tít sâu phía bên trong kia ! Địa điểm được chọn lựa thực sự hợp với ngày Halloween lắm đấy chứ !

14. Chương 14 : Halloween Đáng Nhớ !

Con ngõ rất nhỏ , ban đầu còn thấy được những ngôi nhà , mái ngói xập xệ , ống khói tỏa lên nghi ngút , quỳn vào cái lạnh xanh xao của một buổi chiều ngoài ngoại ô . Đi thêm được một đoạn nữa , chúng nó bắt đầu thấy phía trước chỉ toàn những đồng và lúa , thỉnh thoảng lại nhìn thấy một căn nhà nho nhỏ nằm kế bên vệ đường , người dân gầy gò nhem nhuốc bê chiếc chậu đồng ra , lộ mọ đốt tiền giấy trong thứ ánh sáng mập mờ nhập nhoạng của buổi cuối ngày . Khung cảnh càng lúc càng trở nên âm đạm , thỉnh thoảng , ở phía bụi cây bên đường lại vang lên những tiếng râm ran của những sinh vật đã bắt đầu hoạt động về đêm , đột nhiên , thằng Yon quát mạnh vào một bụi cây bên đường khiến chúng văng ra không biết bao nhiêu là châu chấu ! Một con bất ngờ nhảy tót lên người thằng Chan khiến hần hét toáng lên kinh hoàng ,

thất thần chạy một mạch về phía trước , để cho thằng Yon cũng đột ngột chạy với theo , chỉ còn con Cheer đứng một mình lại đó , chết chân một lúc thì lại nghe thấy tiếng người xì xào cùng tiếng nhạc của bài “ Oan Hôn “ cất lên từ phía sau , càng lúc lại càng gần khiến hai chân Cheer bủn rủn , đến lúc bóng người đen đen phía sau bất ngờ xuất hiện , cùng một tiếng gọi chậm đều .

- A ! Con lùn !

Lúc này , nó mới bắt đầu có ý thức vất chân lên cổ mà chạy !!!

.....

Chạy liền một mạch , vừa chạy vừa hét , con bé đi guốc mà vẫn phải cố gắng rảo bước sao cho nhanh thật là nhanh , cố gắng không nhìn lại phía sau ! Tiếng những bước chân đang rầm rập đuổi theo ở phía sau càng khiến nó phải giục mình chạy nhanh hơn nữa , cho đến khi nhìn thấy chút ánh sáng yếu ớt đang hắt lên gọi mời nó ở đằng trước , con Cheer mới lấp mô tơ vào *** mà phóng liền một mạch , chẳng mấy chốc đã chạm đích ở vạch phía bên kia , nhưng lại đột ngột bị òa cho một cái ! Nó ngã ngửa lại phía sau , giật mình hét ầm lên khi chưa nhận ra Chan chính là kẻ trêu nó . Thấy con Cheer bị vồ ếch , cả Chan lẫn Yon đều ôm bụng cười sằng sặc , rồi lại đến đám con trai phía sau cũng đã chạy tới kịp , thấy cảnh tượng bi hài ở phía trước , con bé ngã ngửa nước mắt lưng chòng , nhem nhuốc hết cả mascara vẫn thôi không ngừng khóc , càng làm cho cả bọn cười phá lên ghê gớm !!!

.....

Đang vừa tức , vừa sợ , nỗi kinh hoàng không biết để đâu cho hết , nước mắt nó cứ trào ra vì sợ hãi , lại càng tức giận vì kẻ đầu tiêu lại chính là thằng Chan , con Cheer cúi gầm mặt xuống ăn vạ , quyết không đi nữa . Đúng lúc đó , một bàn tay lại chìa ra , tỏ ý muốn nó nắm lấy và sẽ kéo con bé dậy . Nhưng , ngược mặt lên , là Chan đang ở phía trước , nghĩ ngợi một lúc , Cheer vội vàng nắm lấy , rồi do dự không chịu đứng lên , cuối cùng , đột ngột kéo tuột hẳn xuống , cho ngã bổ nhào vào vũng nước bẩn ở ngay bên cạnh mình . Rồi nó mới đàng hoàng đứng dậy , ném cho kẻ vừa ăn đạn một cái nhìn gai góc lẫn đắc ý , rồi vênh mặt bước đi , mang trong lòng một chút hả dạ !

.....

Vừa đến nơi , Cheery đã vội vàng tìm kiếm wc nữ rồi khóa trái cửa , nhốt chặt mình ở trong đó , mau chóng tẩy trang . Nhìn vào tấm gương lớn trong phòng vệ sinh , nó hốt hoảng bởi những vết đen nhem nhuốc đang hoành hành xung quanh vùng mắt của mình , cố gắng tẩy rửa cho thật sạch , rồi lì lợm vẽ lại , con Cheer tức tối nghĩ về kẻ đã làm ra chuyện này , tuyệt đối không tha thứ !

Đang loay hoay chăm chút tút tát lại cho gương mặt mình , bỗng có tiếng người gõ cửa từ phía bên ngoài , một giọng nữ ngọt ngào vang lên , Cheery chạy ra mở cửa , kể cũng vô ý khi nó tự cho mình quyết định khóa trái như thế !

Cánh cửa vừa được mở ra , cả người Cheer như chết đứng bởi hình ảnh của người con gái phía trước . Mới gặp hai lần , nhưng vô cùng quen thuộc . Tất cả những gì chướng tai gai mắt đều được nó nhớ lâu hơn những thứ tốt đẹp . Cố gắng nở một nụ cười thật thân mật , nó nhỏ nhẹ xin lỗi rồi mời bạn ý vào trong . Ít ra thì nó vẫn còn lịch sự chán !

Cố gắng tập trung vào chuyên môn của mình , cố gắng không quan tâm đến kẻ đáng ghét bên cạnh , con Cheer vẫn thờ ơ không thèm liếc mắt đánh ý nhìn lấy một cái . Vậy nhưng , giọng nói bên cạnh lại nhẹ nhàng cất lên buộc nó phải ngừng lại .

- Bạn là người yêu mới của Chan à ?

Câu hỏi này , giọng điệu này , nghe sao gai góc ...

Nó nhìn thấy rõ sự hằn học được bọc kỹ bên trong giọng nói trầm bổng ngọt ngào đó , vậy nên , Cheer cũng nhẹ nhàng đáp trả .

- À không ! Chỉ là đùa nhau thôi !

- Vậy ư ! Chan không thích đùa đâu ! – Nói bằng cái giọng như kiểu hiểu biết lắm , càng nói càng khiến Cheery lộn ruột lên , con bé tức lắm , nhưng nó vẫn phải cố nhịn để nói tiếp .

- Bạn hiểu rõ nhĩ ?

- Ừ ! Vì mình là người yêu cũ của Chan mà ! – Vừa nói , cô ta vừa đánh cái nhìn đầy ẩn ý sang phía Cheery , nở một nụ cười nham hiểm , bao nhiêu sự dịu dàng nhân hậu mà hai lần trước Cheer thấy được đã biến đâu mất rồi ! Đúng là loại người nguy hiểm , thật đáng phải dè chừng . Nghĩ vậy trong đầu , nên Cheer không trả lời nữa , nó chỉ mỉm cười .

Thấy Cheer không có phản ứng gì thái quá , cô ta cũng có chút ngạc nhiên , biết là Cheer đang giận dữ lắm , nhưng không ngờ lại có thể diễn giải đến vậy , xem như cũng có chút thú vị ! Cô ta khẽ nhướn miệng cười , rồi đắc ý ngúng nguẩy bước ra ngoài , không quên vẫy tay chào thân thiện .

Chờ cho đến khi cô ta đi khuất hẳn , Cheery mới bình thần chải mắt tiếp , nhưng ... nghĩ đến những lời con nhỏ đó vừa nói , con Cheer không sao tập trung được , tìm nó cứ nhói lên từng hồi còn ruột gan thì sôi không thể tả được , đập mạnh cái mascara xuống , nó vỡ vụn , tay không ngừng nắm chặt , run lên vì giận ... Trời ơi ! Cái cảm giác khó tả , không thể kiểm soát nổi này là gì ! Càng nghĩ , con Cheer càng cảm thấy khó hiểu , nó cứ thế nhìn chằm chằm mình trong gương , ngắm nhìn khuôn mặt xinh xắn đang run lên vì tức giận , rồi bỗng nhận ra , cánh cửa của phòng vệ sinh phía sau mình đang dần dần hé mở , một bàn tay đầy máu khế đầy nhẹ , xuất hiện phía sau là một khuôn mặt nhợt nhạt đầy máu với cái bụng bầu bị một con dao găm cắm phập vào lõi cả ruột đang chảy tong tỏng ra trên bồn cầu ... Con Cheer như chết đứng , nó sững sờ vài giây , cả người thất thần , rồi như cứng đờ , nó hét toáng lên hoảng hốt , tiếng hét thất thanh vang vọng cả khu hội trường , rồi chẳng kịp nghĩ gì , Cheer vừa hét vừa bỏ chạy !!!

Cảm giác bị ma đuổi đích thực là đây !!! Đã thế , con ma lại còn hét theo nó , tiếng kêu to không kém phần long trọng . Cả ma lẫn người , thi nhau hét làm ầm ĩ khắp cả một góc trường ... Cho đến khi Cheer chạy nhào ra chỗ đông người , bám chặt vào thẳng Chan , hét ầm lên kể lại lắp bắp , nó ríu rít nói không lên lời khiến mọi người đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác . Vì sau khi tẩy trang , “ con ma bụng bầu “ ấy hóa ra cũng chỉ là một chị sinh viên được chỉ định hóa trang trong trường vừa bị con Cheer dọa cho chết khiếp !!!

.....

Vẫn thấy vẻ thất thần của Cheer , Chan vội vỗ mạnh vào đầu nó rồi mắng .

- Đồ dở hơi này ! Lúc nào cũng nhăn nhó thôi !

“ Dám mắng mình nhăn nhó ! Rồi... chờ đấy ! Anh sẽ biết tay tôi ! “ – Nghĩ đến những lời con nhỏ kia vừa nói trong phòng vệ sinh , Cheery vẫn không sao nguôi giận , lại muốn trả đũa thẳng Chan .

Đúng lúc đó , ban tổ chức gọi nhóm biểu diễn vào phòng trong thay đồ và hóa trang , Cheery cũng nhanh nhẩu chạy vào theo để chiếm phần hóa trang cho thẳng Chan . Cơ hội trả thù là đây !!!

.....

Vừa vào trong phòng hóa trang , Cheery đã vội vàng kéo thụp Chan xuống một góc , hí hửng lôi đồ nghề của mình ra , kẹp gọn mái tóc lò xo của Chan lên , thích thú chuẩn bị make up cho hân . Chan chần chừ , vội vàng đẩy nhẹ Cheer ra , ánh mắt nghi hoặc hỏi dò .

- Tôi nghĩ thấy mùi nguy hiểm ?

- Ở đâu cơ ? – Cheer chớp chớp mắt , ra vẻ tỏ non .

- Khịt khịt ! Đây này ! – Vừa nói , Chan vừa giả vờ hít nhẹ vào tóc Cheery khiến nó rùng cả mình , giấy ra , rồi đỏ mặt .

- Không đùa ! Ngồi yên , tôi make up cho , muốn hóa trang kiểu gì nào ?

- Thì kiểu ma quái một tí , kẻ line mắt đậm , cho một bên chảy máu mắt màu đen đi ! He he !

- Ồ ! Được rồi ! Nhắm mắt lại !

Cheer vừa nói xong , thẳng Chan lập tức thực thi mệnh lệnh , hân nhấm rục mắt xuống , hàng lông mi li ti khẽ lung lên khi chúng khép chặt vào nhau trông rõ đáng yêu , úp nhẹ đôi bàn tay của mình vào khuôn mặt trắng ngần không tì vết của Chan , nó như bị hút hồn bởi sống mũi cao và đôi môi mỏng manh , đang mím

lại khẽ cười của Chan AAAAAAAA !! Xấu hổ quá !!! Mặt Cheery đỏ bừng lên , mọi hành động của nó đều bị ngưng lại , đây có lẽ là lần đầu tiên Cheer được chủ động chạm vào khuôn mặt Chan ở cự ly gần thế này ! Thật khiến tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực , đập mạnh chết đi được , khó thở quá ! Hic hic !!

Thấy Cheer cứ bần thần mãi một hồi lâu , Chan lại khẽ mở mắt ra , hẩn nheo mày khó hiểu .

- Cô làm gì mà loay hoay mãi không xong thế ?

Bắt gặp ánh mắt hẩn vừa mở ra , lại nhìn chằm chằm ngay vào khuôn mặt mình , khiến Cheer càng ấp úng , nó lắp bắp rồi cúi rụp cả mặt xuống , không dám nhìn thẳng ...

- À ừ ! Được rồi ... xong ngay đây !

.....

Tỉ mẩn trong 15 phút , cuối cùng cũng xong , vì da mặt Chan vốn đã rất mịn và trắng nên phần nền không phải xử lí nhiều , chỉ cần tập trung vào đôi mắt sao cho thật là nổi bật . Mỗi tội khi vẽ , hẩn cứ chớp mắt mãi không thôi , lại thêm trái tim đang đập thình thình không yên của Cheer khiến cho nét vẽ cứ mãi không dứt khoát được . Thật sự khó khăn !!

.....

Make up xong , thằng Chan hài lòng nhìn vào gương rồi lập tức chạy lon ton đi ra khoe với mọi người . Mà bực mình nhất là hẩn đi đến đâu cũng có gái ngoái lại nhìn theo , trầm trồ khen ngợi , thật là khiến Cheer tức muốn chết !!!

Đi cạnh hẩn , nhìn nó chẳng khác nào một cái nền tằm tối ảm đạm , không chút nổi bật ... Thấy con Cheer cứ lủi thủi mãi như thế , thằng Chan chợt quay lại , nắm lấy tay con bé rồi kéo đi cùng ... trước ánh mắt vô cùng ngạc nhiên lẫn ghen tị của những đứa con gái khác ... Khuôn mặt nó như sáng bừng lên vì hạnh phúc , đã thế , Chan còn chủ động cởi áo khoác của mình ra , quàng vào người Cheery vì thấy kể từ khi trời trở tối , gió cũng đã bắt đầu ủa về ...

Thật sự ! Những chuyện diễn ra xung quanh Chan ngày hôm nay thật khiến cho tâm trạng của Cheer lúc lên bổng lúc lại đột ngột xuống trầm ! Thật không biết đường nào mà ứng biến !!!

Sau khi nhét được cái áo khoác của mình vào người Cheery , thằng Chan khẽ xoa đầu nó , rồi mỉm cười thật dịu dàng .

- Này ! Ở đây chơi ngoan nhé ! Tôi đi tập dượt trước khi biểu diễn đây !

Bị xoa đầu y như một chú mèo con , vậy mà Cheer cũng ngoan ngoãn gật đầu , thật chẳng hiểu sao ngày hôm nay , đứng trước Chan , cái Cheer lại trở nên nhỏ bé như vậy .

Đang đứng chết chân tại một chỗ do nhịp tim vẫn chưa ổn định được , bỗng , có tiếng gọi từ xa .

- Chồng ! Chồng đến rồi đấy à ! – Tiếng cái Mita cất lên lạnh lạnh , phá tan dòng duy nghĩ mông lung của Cheery . Nó quay ngoắt đầu lại , nhướn cười .

- Đùa ! Chồng đến từ lúc nào sao không rủ vợ ! – Mita lên tiếng trách móc , nhưng rồi , nhìn cái áo khoác trên người con Cheer , con bé lại làu bàu – Á à ... tôi hiểu rồi ! Anh đi với zai ! Anh định bỏ tôi ở nhà một mình chứ gì ?!

- Ô ơ ... đâu có ! Anh chỉ có mỗi mình em thôi mà ! Hi hi ! – Vừa nói , Cheer lại vừa chạy nhào tới ôm trằm lấy Mita , tha hồ bóp bụng nó !

- Ủi ! Cheer đang mặc áo của Chan à ? Chan nhường áo cho Cheer à ??? Ôi trời ơi ! Thích thế !!! – Nhìn thấy cái áo khoác baby milo đặc trưng của Chan đang được khoác trên mình Cheer , Hummie không kìm nổi sự ngạc nhiên mà kêu lên một cách ngưỡng mộ !

- Hi ... có gì đâu mà ! – Nó xua tay , mặc dù lòng vui như mở cờ !

- Thôi được rồi bọn mày , vào trong này tham gia tiệc đi ! – Nói rồi , Ben liền ra hiệu cho cả lũ vào theo .

.....

Bên trong là một bữa tiệc buffet nho nhỏ với những trò chơi ma quái do trường tổ chức , phần lớn là các anh chị khối trên giả ma giả quỷ diễn lại các cảnh trong truyện kinh dị rồi trực tiếp kể lại tại đó . Kiếm lấy một câu chuyện hay , Cheer và cả nhóm cũng vội chạy vào hóng hớt . Phàm là chuyện càng hay , thì số người muốn nghe lại càng nhiều , bởi vậy , khu vực chúng nó “ hóng “ là nơi bị xô đẩy , chen ép nhiều nhất , con Cheer bắt đầu thấy nóng , nó quyết định cởi tạm cái áo khoác của thằng Chan ra và treo ở cái mắc dành cho khách ngoài phòng tiệc . Xong xuôi , lại quay lại tập trung vào câu chuyện lôi cuốn đang còn dang dở của mình ...

Nhưng rút cục , chưa nghe hết truyện , tiếng nhạc khai mạc chương trình ở ngoài hội trường đã bắt đầu vang lên , tất thấy mọi người đều bỏ ngang câu chuyện , kéo nhau chạy ra ngoài , ngay cả anh chị kể truyện cũng vậy ...

Và tất nhiên , nhóm con Cheer cũng không nằm ngoài số “ mọi người “ ấy !

.....

Chương trình được bắt đầu bằng tiếng nhạc vô cùng sôi động của anh DJ Drew , tiếp đó là màn nhảy hip hop hết sức ấn tượng của thằng Yonnie , Cheer thật không ngờ là Yon có thể nhảy hip hop đỉnh đến vậy . Nhất là khi nhóm hot boy của trường bắt đầu bước ra sân khấu để trình diễn màn rap live của mình , Yon vừa hát vừa beat box , thu hút hết thảy sự chú ý của các fan nữ về phía mình , ngày hôm nay hẳn thực sự tỏa sáng . Nhưng , ánh nhìn của Cheer lại chủ yếu chỉ hướng về Chan , từ lúc Chan bắt đầu cất giọng hát ngọt ngào của mình lên , mọi thứ xung quanh Cheer dường như ngưng đọng , nó không để ý đến tiếng beat box của Yon , không quan tâm đến những vũ đạo nóng bỏng xung quanh , chỉ quan tâm đến giọng hát trầm bổng dịu dàng đó , chất giọng trầm ấm nhưng lại rất ngọt ngào ... Và , nếu như , bài hát đó , giai điệu đó , không buồn đến vậy , không khiến cho nó phải suy tư nhiều đến vậy , thì có lẽ , con bé sẽ cảm thấy tập trung hơn ...

Từng dòng lyric cất lên mang nỗi buồn phẳng phất chứa trong ánh mắt Chan đều được thể hiện qua bài hát cả ...

“ Tình cảm nhạt nhòa ... giờ đã trôi theo gió ...

Anh biết anh sai ... khi không giữ được nó ...

Trong suốt thời gian ... mà đôi ta yêu nhau ...

Anh chỉ biết ... mang lại đớn đau ...

Nỗi đau hằn sâu ... trong khóe mắt của em ... mà anh đâu biết đâu ...

Don't cry ... Don't cry...

Anh là người tệ bạc ...

Chia tay nhau không nói một câu ...

Để giờ đây than thở cùng beat và flow ...

Anh có muốn vậy đâu ...

I'm Sorry ...”

Những câu hát này , chỉ nghe qua , Cheer cũng cảm nhận rõ ràng được tình cảm sâu sắc mà Chan gửi gắm qua lyric... Và chắc chắn một điều rằng , thứ tình cảm đó không phải dành cho nó ... Khóe mắt đang nhòa đi vì một nỗi hoang mang bất chợt , bỗng , hình ảnh của người con gái kia lại xuất hiện khiến nó gần như đứng chết chân , nụ cười cố gắng gượng từ lúc nghe thằng Chan hát đến bây giờ đột nhiên tắt ngấm . Thật sự ! Nó không thể tiếp tục gượng cười được nữa ... Tại sao cô ta lại xuất hiện ? Tại sao lại được hát chung với Chan ... Và tại sao ... cô ta cũng được mặc áo khoác của Chan ???

Nhắc đến cái áo khoác , Cheer mới ngỡ người ra , chiếc áo khoác trên người mình không còn nữa , vội vàng quay lại phòng tiệc , nó không còn thấy bất cứ một cái áo khoác nào được treo trên mắc ... Vậy là hiểu rồi , có kẻ đã đánh cắp nó ! Tim con bé bỗng nhói lên những cảm xúc ghen ngào khó tả ... Nó không thể nào giải thoát ra khỏi chúng ! Ghen tuông ? Có nghĩa lý gì ? Cheer chưa là cái gì rõ ràng của Chan cả ? Thậm

chí , đến thứ quan hệ mập mờ của bọn chúng cũng không được công khai . Vậy ... Cheer lấy lý do gì để xét hỏi cơ chứ ! Giờ đây , nó chỉ biết gói mình trong một góc nhỏ của căn phòng , lặng người nghe tiếng hát da diết của con bé kia cất lên , dường như , tâm trạng của họ hợp nhau lắm !

“ Đêm đen dần qua ...

Dòng suy tư bỗng sâu lắng ...

Thật em đây quá đại khờ ...

Để anh đi xa mãi mãi ...

Mãi mãi không quay về ...

Những ngày anh quan tâm nay còn đâu ...

Giật mình òa khóc nhớ anh... và anh đang nơi đâu ...”

.....

Thật sự , sao họ có thể tàn nhẫn đến như vậy ? Song ca cùng nhau như một đôi uyên ương ngọt ngào , khiến cho bất cứ ai cũng phải ngược nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ , còn con Cheer thì sao , nó chỉ biết... cười ra nước mắt !

Cô ta “ mạnh “ như vậy ! Sức ảnh hưởng của cô ta lớn như vậy ... Bảo sao ... ngày đầu tiên xuất hiện , cô ta đã khiến Chan phải đứng chết chân trước cổng trường như thế ... Bao nhiêu thái độ lạ lùng của Chan khi vô tình bắt gặp cô ta trong sân trường đều khiến Cheer phải bàng hoàng suy nghĩ lại ... Đối với Chan , một đứa con gái không nhan sắc , cá tính lại ương ngạnh như Cheer , nhất định , không thể sánh bằng “ người con gái “ ấy !

15. Chương 15 : Anh Có Muốn Vậy Đâu !

Lúc trở về , lại một lần nữa , bọn nó lại phải đi qua khu nghĩa trang ấy , khung cảnh rùng rợn cùng tiếng gió thổi ào ạt , thỉnh thoảng , từng đợt cát của những khu nhà đang thi công đổ gần đó lại tung lên trắng xóa mù mịt , kèm theo đó là tiếng nhạc “ Oan hồn “ tru tréo của những ông anh dở hơi trong nhóm nhất định không chịu tắt đi ... khiến đám con gái cứ co người lại ... vô cùng hoảng sợ !

Từ lúc “ chuyện đó “ diễn ra , tự dưng giữa Cheer và Chan cũng dựng lên một khoảng cách vô hình nào đó khiến cho hai đứa không tài nào đối mặt , nghiêm nhiên trước thái độ lạnh lùng , chẳng ai thèm bắt chuyện ai nữa . Bọn nó cứ thế , như hai đường thẳng song song , đi cạnh nhau mà chẳng có điểm cắt tận cùng ...

Khu nghĩa địa về đêm rất đáng sợ , taxi cũng không thường xuyên qua đây , vậy nên để kiếm được một chiếc taxi vào giờ này là rất khó , gọi từ nội thành thì họ lại không chịu qua đây đón , rút cục , cả đám lại phải đứng chờ ở đường lớn chờ có xe qua thì bắt để đi về !

Đang sốt ruột , bỗng , có ánh đèn chiếu hắt lên từ phía sau , nhìn thấy chiếc taxi màu trắng quen thuộc trong thành phố nhưng lại hiếm hoi ở nơi này , bọn nó thì nhau vẫy ... cho đến khi taxi dừng lại , chiếc cửa kính màu đen mờ hạ xuống , từ từ hiện lên bên trong đó là khuôn mặt mà có ở trong mơ con Cheer cũng chẳng muốn nhìn thấy ! Cô ta khẽ nghiêng đầu , neho mắt ngoái nhìn ra ngoài , ngay lập tức hướng ánh mắt của mình về phía Chan , vẫy tay tỏ ý gọi hắt lại gần . Chan chần chừ giây lát rồi quyết định lững thững bước đến , cúi đầu vào bên trong , Cheer nghe thấy con nhỏ kia nói muốn Chan lên xe về trước cùng tụi nó , còn đám người kia sẽ nhờ ông taxi này gọi đồng nghiệp đến đón sau . Nhưng ... Chan có vẻ ngập ngừng , hần không trả lời ngay mà quay sang nhìn Cheery , chờ đợi sự phản ứng của nó , nhưng Cheer lại lập tức quay ngoắt đi khi bắt gặp cái nhìn khó hiểu của Chan . Thăng Chan cắn chặt môi , rồi lắc đầu cười nhạt !

Con nhỏ trong xe có vẻ hết sức thất vọng , nhưng nó vẫn vờ cười , nghĩ ngợi giây lát , nó vẫn quyết định nhờ ông taxi gọi cho đồng nghiệp lên đón mấy đứa , rồi vẫy tay chào tạm biệt . Bọn còn lại không hiểu chuyện gì nên vẫn vẫy tay chào cảm ơn con nhỏ đó rồi rít , chỉ có mình Cheer và Chan là lặng đi , không ai nói gì , cũng không thèm nhìn mặt nhau nữa , Cheer tóm tay Mita chạy ù lên phía trước , bỏ mặc mình Chan đi lững thững cùng đám con trai ở phía sau , nó không biết rằng ánh mắt hần vẫn đang dõi theo nhìn nó ...

.....

Trở về nhà đã là gần 1 giờ đêm , Cheer vẫn quyết định lên mạng , hồi hộp đăng nhập vào nick , nó vẫn ” mong ” là Chan không online . Bởi lúc này mà đối mặt nhau thì thật khó xử ! Thế nhưng , không hiểu sao khi thấy nick hần không online , nó lại thấy có chút gì đó hụt hẫng thất vọng . Khó hiểu thật !

Khẽ lắc đầu , con bé lại đưa tay di chuột click vào đường link dẫn đến forum rap mà nó hay vào . Đưa mắt liếc nhanh một lượt để cập nhật xem có thông tin gì mới không , và chợt dừng lại ở dòng chữ màu đỏ to đùng được treo chéo ngay giữa banner ” Anh có muốn vậy đâu ! ” ... Chắc là ra track mới rồi , Cheer phần khởi click vào nghe ...

Nhưng ...

Khi những giai điệu ấy vừa cất lên ...

Giọng hát truyền cảm...

Lyric nghe sao quen thuộc...

Hình như...

Vừa mới đây thôi...

Nó còn được thưởng thức bản live cơ mà ...

.....

Những cảm xúc tưởng như đã dần mình lắng xuống đột nhiên lại trỗi dậy , khiến con bé cảm thấy tức tối trong lòng vô cùng . Ánh mắt nó cứ thế từ từ lướt qua từng dòng lyric , rồi lại dần dần hồi tưởng về những gì đã xảy ra suốt tối hôm nay , nhưng rút cục , đầu óc vẫn chỉ xoay quanh vụ Chan hát với Nhi trên sân khấu ... Không hiểu sao cứ nghĩ đến chuyện đó , nó lại cảm thấy muốn phát điên ! Thứ cảm giác ganh tỵ sục sôi trong lòng làm nó không sao ngồi yên được , lồng ngực bất giác hoạt động đến hết cỡ , cảm giác như nhịp tim đang đập nhanh và mạnh đến nỗi khiến nó có thể nổ tung vì tức giận .

- BUZZZZZ !!!

Dòng chữ màu hồng đột nhiên hiện lên to tướng đi kèm hiệu ứng tác động rung mạnh khiến con bé giật bắn cả mình , bất ngờ lòi tuột nó ra khỏi những dòng suy nghĩ vẩn vơ .

- Vừa về đã online =.= !

- Thì sao ?

Thấy Cheer trả lời lạnh lùng , Chan cũng ngạc nhiên , nhưng hần vẫn hỏi tiếp .

- Đang làm gì đấy ?

- Nghe nhạc !

- Nhạc gì ?

- Anh có muốn vậy đâu ! – Cheer chat rất nhanh , cảm giác như tay nó lia nhanh còn mạnh hơn cả những dòng suy nghĩ . Bởi cảm xúc trong lòng con bé lúc này là sục sôi vô cùng .

Khựng lại một lát , rồi cũng loay hoay mò vào playlist , mở bài ” Anh có muốn vậy đâu ” ra để nghe cho cùng tâm trạng với con bé ... Đột nhiên , hần lại thấy bối rối , một chút lo lắng bỗng dưng len lên trong tâm trí . Hần nói .

- Cảm thấy sao ?

- Hay !
- Hay như nào ?
- Hay phát khóc rồi đây này ! – Cheer nói , mà quả nhiên là nó cũng khóc thật . Chẳng hiểu sao từ lúc những giai điệu này thấm đẫm vào đầu đã khiến nó chảy ra không biết bao nhiêu nước mắt .
- Khóc thật à... Sao lại khóc ? – Nghe Cheer nói , hấn hơi giật mình , nhưng rồi lại có chút gì đó xót xa trong lòng .
- Vì câu chuyện buồn quá ! Là chuyện của anh à ? – Mặc dù để nói ra câu này , lòng nó cảm thấy rất đau , nhưng rút cục thì sự tò mò vẫn đang từ từ giết tự trọng của con bé .
- Ừ ... nhưng mà cũng đã qua rồi ! Cô đừng bận tâm ! – Chan vội vàng an ủi . Tự dưng lại cảm thấy sợ hãi nếu Cheer hiểu nhầm .
- Tôi bận tâm hay không thì cũng có liên quan gì đến anh đâu ? Phải không ? – Cheer cười nhạt . Nó cảm thấy mình càng ngày càng giống như người thừa đang bị đẩy đưa vào câu chuyện mà mình vốn không phải nhân vật chính .
- Sao lại không ?
- Vậy liên quan gì ? !
- Vì ... anh yêu em mà ...

Viết ra câu này , thật sự chẳng hiểu Chan có chịu suy nghĩ gì không nữa ? Hay chỉ nói như một trò đùa để trêu chọc con bé ... như hấn vẫn thường làm ... Cheer cười khẩy , dập tắt ngay mọi hy vọng của thằng nhóc .

- Vậy còn Nhi ?

Nhắc đến Nhi... Chan lại chợt cảm thấy bồi hồi , có cảm xúc gì đó len lỏi trong tâm hồn hấn , khẽ trĩu dậy , nhưng lại mau chóng bị dập tắt ngay . Bởi với Chan , Nhi đã là quá khứ rồi , hấn quan tâm và muốn nâng niu hiện tại nhiều hơn .

- Là mối tình đầu của tôi ...
- Vậy chắc khó quên lắm nhỉ ?
- Không ! Sắp quên rồi !
- Tại sao?
- Vì em đang giúp tôi !

Nghe Chan nói đến đây , tim Cheer như trật nhịp . Nó bỗng dừng lại trong giây lát , không biết nói gì tiếp . Tại sao Chan lại có thể tự tin như thế nhỉ ? Điều gì khiến hấn nghĩ rằng Cheer sẽ tự nguyện ” giúp ” hấn cơ chứ ? Hay là hấn... đã đoán ra được điều gì rồi ?...

Không ! Không thể được !

Làm như thế thì mất mặt lắm !

Bặm môi , Cheer liền phủ đầu ngay lập tức .

- Dừng hòng ! Nói thế này thì có lẽ là hơi xúc phạm , nhưng đối với cô ta , anh chỉ là một món đồ cũ kỹ , chơi chán rồi thì vứt đi ! Tôi có lỗi gì khi vội vàng nhặt lấy , nâng niu và chăm sóc “nó” ... cho đến khi tâm hồn “nó” hoàn thiện thì cô ta lại bước tới . Ghen tức vì người khác ” giành ” mất món đồ chơi cũ của mình . Tất nhiên , vật muốn theo chủ cũ . Tôi không trách . Nhưng cơ hội để tôi ” nhặt ” nó thêm một lần thứ 2 ... Tuyệt đối không có đâu ! – Mặc dù , nói ra những lời này , khiến con tim nó đau lắm . Nhưng thay vì cứ để vết thương mưng mủ mãi , thì nó thà tự mình rạch ra một nhát rồi băng bó nó lại cho vết thương liền mãi còn hơn .

Nói rồi ! Không cần biết Chan sẽ trả lời ra sao , Cheer vội vàng out nick . Để lại cho Chan một cảm giác vô cùng hụt hẫng , không biết nói sao , không kịp nói gì ... Mặc cho hấn đã hết lòng giải thích , dùng hết

can đảm của mình để nói ra cái điều mà bấy lâu giấu kín ... Vậy mà con bé lại trả lời phũ phàng như vậy ... Chẳng nhẽ có uẩn khúc gì bên trong ? Hay là do trước đó hắn đã đùa cợt quá trớn ! Nên bây giờ , đến khi nói thật lòng thì lại chẳng có người tin ...

Cần môi , đáng thật !

.....

Sáng ngày hôm sau , vẫn như thường lệ , Cheer lại dậy từ sớm để tập chạy , nhưng , ngày hôm nay có chút khác so với mọi ngày , lướt qua con hẻm đó ... nó không còn thấy hình bóng quen thuộc của ai đó vẫn đứng chờ ở đấy nữa ... Khẽ lắc đầu , một chút buồn hiện lên trên đôi mắt ...

Ngày hôm nay bước chân của nó có vẻ nặng nề hơn so với mọi hôm , nó không còn quan tâm đến việc thời gian đạt được hôm nay có ngắn hơn so với hôm qua không nữa , bởi ... dừng lại trước mắt nó... có lẽ chính là lý do khiến ngày hôm nay Chan không xuất hiện . Chan đi cùng Nhi !

Vừa mới dừng lại ở cổng trường , Cheer như chết đứng khi thấy Nhi khoác tay Chan kéo xềnh xệch đi nhìn rất thân mật , tim nó quặn thắt , như hàng ngàn mũi tên đâm vào tim khiến lòng nó nhói lên khôn xiết ...

Vẫn cố giữ bình tĩnh , Cheer vội vàng dừng chân lại , bước chậm hơn , tránh làm phiền “ người khác “ !

Sự xuất hiện của nó dường như vô hình , nó không muốn , vì nhìn thấy vẻ mặt nó lúc này mà cô ta lại càng thêm dỗi ứ . Cheer quyết định lặng lẽ đi vào lớp , chuyện nó nhìn thấy ngày hôm nay , nó cũng sẽ không thắc mắc thêm với Chan nữa . Bởi Cheer biết , biết càng nhiều , tim càng đau ... thôi thì biết ít đi một chút , cho lòng nó thanh thản !

.....

Nói thì nói vậy , nhưng suốt cả ngày hôm ấy , sự khó chịu được thể hiện rõ trên khuôn mặt nó , những hình ảnh đó không sao thoát ra khỏi tâm trí con bé được . Thậm chí lúc nhìn thấy thầy giáo dạy trên bục giảng , nó cũng chỉ nhìn ra thành hình Chan và cái Nhi đang nắm tay nhau tung tăng rảo bước . Càng nghĩ , nó càng muốn lòng lộn hết cả người lên , không sao kiểm soát nổi cái cảm giác tức tối vô cùng khó chịu này !

Khổ sở thật ... sống phụ thuộc vào tình cảm của người khác ...

Cheer cười nhạt , cố gắng cúi gầm mặt xuống bàn , để quyển sách giáo khoa úp lên đầu , che đi khuôn mặt đang nhả lên vô cùng xấu xí của nó ...

Thằng Yan ngồi cạnh , nhìn thấy thế , cũng thở dài bất lực ...

.....

Chiều hôm ấy trở về nhà , vừa mới bước tới gần đầu ngõ , nó đã nghe thấy tiếng mọi người xôn xao , tò mò bước tới gần hơn , nó nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của một người đàn ông ... Cảm giác xa lạ nhưng lại có chút quen thuộc này khiến nó nôn nao , vội vàng lục lại trong ký ức ... Nó dần nhớ ra ... đây chính là người đàn ông ngày bé thường ôm nó chơi trò “ nhổ củ cải “ ... chính là người đàn ông thường đưa nó đi nhậu nhẹt cùng đám bạn rượu của lão ... chính là người đàn ông mười sáu năm trước đã bỏ nhà ra đi ... đến một vùng đất mới ... tìm một cuộc sống mới ở nơi xa xôi ... chính là... người đã tự tay đập vỡ mất cái “ hạnh phúc gia đình giả tạo “ của nó ... Là ông ta !

Con Cheer như chết đứng , nhìn lão đang đứng chần chừ ở trước cửa nhà mình với đồng hành lý dưới chân , rồi ngơ ngàng , lão quay ra ... nhìn nó ... Đôi mắt rung lên như hy vọng , khuôn miệng móm mém nở một nụ cười hết sức gần gũi , vội vàng chạy lại về phía nó khiến cả người Cheery như cứng lại , đôi chân rụng rời không thể chuyển rời ...

.....

Ôm trầm lấy đứa con gái chạc tuổi nó đang đứng bên cạnh , miệng lão lắp bắp mừng tủi ...

- Mai à ! Con đây à ! Phải không con ! Bố đã về rồi đây !

Đứa bé nhà hàng xóm với khuôn mặt vô cùng ngại ngùng và gượng gạo , vội vàng đẩy nhẹ lão ta ra , lúng túng nói .

- Không bác ơi ! Cháu là con mẹ Oanh ! Mai nhà bác đây cơ !

Phải là người tận mắt chứng kiến cái cảnh bố nhận nhầm con , mới thấm được cái nỗi đau của đứa con gái đang đứng chết chân trong chính hoàn cảnh đó !

Nhưng mà thôi , dẫu sao thì ông ta cũng đã đi đến gần hai mươi năm trời rồi ! Không thể nhớ mặt nó được ... Vì ở bên kia , ông còn con riêng của ông nữa cơ mà ! Trách sao được !

Ngay khi nhận được ánh mắt vô cùng bất ngờ và hồi lỗi của lão quay sang nhìn nó ... Nó liền vội vàng ngoảnh đi , thờ ơ lướt qua rồi thản nhiên mở cửa nhà , chưa kịp để cho lão kéo đồng hành lý vào theo , con bé sẵn sàng đóng cái rầm hai cánh cửa sắt lại , khép chặt ! Như khép chặt chính trái tim nó trước người bố vô trách nhiệm kia !

.....

Cánh cửa được đóng chặt lại , bỏ người đàn ông đã xa xứ đến mười sáu năm đứng bơ vơ ở bên ngoài , lão nhìn theo bóng con bé qua khe cửa nhỏ , hai bàn tay khế siết chặt lại , cổ dẫn lồng , lão hít một hơi mạnh rồi đánh liều , mở cửa ra lần nữa ...

Cơn giận còn chưa nguôi , lại thấy lão thản nhiên từ tốn mở cửa bước vào , con Cheer sững người quay lại nhìn , mắt tròn trừng lên rồi hét to :

- Ai cho ông vào đây !!! Cút ra ngoài mau !

Vào nhà rồi , lão mới bắt đầu lộ bộ mặt thật , nhẹ nhàng đặt hai bộ hành lý xuống sàn nhà , rồi lại ung dung bước tới , tự rót cho mình lấy cốc nước , thản nhiên uống trước sự ngạc nhiên vô cùng của con Cheer . Sao mà trơ tráo thế ???!!!

- Ngậm mồm lại . Nhà này là nhà của tao , tao thích đi thì đi , thích ở thì ở . M. mà y đâu rồi ?!

Tức đến nghẹn cả họng ! Đã lâu lắm rồi máu nóng của nó không dồn lên não rồi như muốn phun trào tựa núi lửa như thế này !!! Điên quá đi mất mà vẫn phải dẫn lòng cố gắng nói ...

- Đi chợ rồi !

- Nhà có gì ăn không ?!

- Không !

- Vậy đi mua cho tao !

Đặt một xấp tiền lên bàn , lão thản nhiên ra lệnh cho nó ... như một cuộc đối chác . Nó trừng mắt nhìn , rồi cười khẩy . Ông ta thích trơ ?! Vậy được ! Để xem ai trơ hơn ai ! Riêng về cái khoản lì thì chắc chắn nó cũng chẳng thêm kém cạnh ... Bởi thức chất cái tính trơ lì cái bản này là nó được thừa hưởng từ chính lão mà ra mà !

Bỏ qua lời nói ương ngạnh của lão , nó lại bình thản bước qua , trước khi đặt chân lên cầu thang , nó vẫn không quên ném lại một nụ cười khẩy cùng giọng nói khiêu khích cộc mác Cheery .

- Thích ... thì tự đi mà mua ! Nhé !

.....

Lão già ngồi dưới nhà ngó người ra tròn mắt nhìn theo bóng con nhóc chạy lon ton lên cầu thang , bóng nó dần khuất trong tích tắc mà lòng thất vọng , đã cố dẫn lòng rằng không được khóc . Đã bỏ nhà đi suốt bao nhiêu năm như thế , bây giờ trở về , cho dù có bị đón nhận ghẻ lạnh như thế nào thì cũng đều là những gì mình đã xác định trước cả rồi ! Không thể mong muốn đón nhận điều gì ấm áp hơn được !

Kẹp chặt miếng thuốc lá bằng hai đầu ngón tay , lão ép mạnh cho nó gãy làm đôi rồi vung tay ném vèo nó vào cái gạt tàn gần đó ... Cười tùm tùm ...

.....

Đóng chặt cửa phòng , vội vàng khóa trái , nó ngồi bệt xuống phía sau cánh cửa , thay vào vẻ bình tĩnh thản nhiên vừa rồi là sự sợ hãi xen lẫn thất vọng đến tột cùng...

Cả người nó nhũn ra , tay chân run rẩy , đôi bàn tay vô thức đưa lên miệng để hai bờ môi cắn chặt vào , lấp bắp ...

- Sao ông ta lại về ! Đi thì đi luôn đi !! Tại sao lại còn vác mặt về !! Tại sao lại làm cho tôi phải khó xử như thế này !!!

Tình huống này , cho dù có nằm mơ nó cũng không bao giờ ngờ tới . Bởi vì , đã từ rất lâu rồi , nó không còn mong ngóng đến ngày cái người mà nó từng gọi là “ bố “ ấy trở về nữa !

Lặng đi bên trong căn phòng nhỏ , tiếng khóc âm ức khẽ nấc lên , nước mắt chọt tuôn ra lúc nào không biết , từng dòng từng dòng một ... chúng cứ ứa ra không sao ngăn lại được ... Con Cheer giận mình nhưng lại không thể kiểm soát bản thân ... Lí trí mù lòa ... Giây phút này đây , nó lại lo lắng cho mẹ nhiều hơn ... Ông ta về rồi ... rồi sau này cuộc sống của mẹ sẽ ra sao đây ?!

.....

Căn nhà lặng đi trong chốc lát , rồi hơn một tiếng sau , nó nghe thấy tiếng bước chân mẹ trở về , tiếng bàn tay mẹ lạch cạch mở cửa , rồi tiếp đến ... là tiếng bịch rau rơi bộp xuống đất ... Nó đang tự tưởng tượng ra khuôn mặt thất kinh của mẹ lúc đó , rồi tiếp theo chắc hẳn sẽ là những tiếng hét động trời của người đàn bà đã phải chịu biết bao cay đắng bấy lâu nay. Nhưng không ! Không hề giống những gì nó tưởng tượng ! Không một tiếng thét nào vang lên hết !

Mọi chuyện xảy ra lặng lẽ và đáng ngờ hơn nó tưởng tượng ...

Khẽ khàng mở cánh cửa phòng ra , nó nhẹ nhàng đi xuống phòng khách , nép mình vào một góc trên cầu thang rồi đồng tai lên nghe lén câu chuyện .

Lặng lẽ nhìn vào đôi giày thể thao bị quăng quật lăn lóc dưới chân cầu thang , bà khẽ thở dài .

- Cái Mai đâu rồi ?

- Trên gác !

- Gặp ông ... nó có nói gì không ?

- Không ...

- – Bà lặng đi không trả lời nữa , chỉ khẽ thở dài rồi nhặt đồ đồ vừa mua lên đem vào bếp cất đi . Lòng người đàn bà bỗng trở nên nặng trĩu , bao nhiêu nỗi lo sắp ập tới... tất nhiên bà đoán được !

Thấy bà im lặng , bỗng , ông ta lại nổi điên lên , tự dưng quát lớn .

- Bà tiêm nhiễm cái gì vào đầu nó để nó ăn nói như thế với tôi ???

Người đàn bà không hề ngạc nhiên , bởi đã biết bao nhiêu lần rồi , đứa con gái đã trải lòng với bà rằng nếu “ ông ta “ trở về , nó sẽ đối xử ra sao ... Vậy nên , bà không hề lạ ! Chỉ thấy nhói trong lòng , rồi lại cười khẩy .

- Sao ... Ông không hài lòng à ?! Tôi chẳng phải tiêm nhiễm gì cả ! Nó cũng lớn rồi !

- Lớn rồi thì sao?

- Đủ để nhận thức được bố nó là người như thế nào ! – Vẫn cái giọng nhỏ nhẹ nhưng đầy nguyền rủa ông suốt bao nhiêu năm qua ấy ! Mười sáu năm rồi , bà vẫn không hề từ bỏ đi cái thói quen dùng những lời dịu dàng nhất để châm chọc day dứt vào nỗi đau của người khác ... Thà rằng cứ **** mắng thậm tệ vào mặt nhau có khi ông còn dễ đối mặt hơn . Càng nghĩ càng tức , ông lại bất giác quờ tay lấy cái gạt tàn , quăng mạnh xuống đất !

- Bố mày làm sao ! Cầm con mẹ mồm mày vào ! Con đ~ này !

Vừa nói , ông ta vừa trừng đôi mắt như hai viên lửa cháy rừng rực lên nhìn người đàn bà ấy ... Vẫn bình thần cúi xuống , nhặt từng mảnh vỡ của chiếc gạt tàn , rồi lại lặng lẽ bỏ vào xọt rác , rửa tay như không có chuyện gì xảy ra .

Nhưng không hiểu sao , bà ta càng tỏ ra bình thường , ông ta lại càng lộn cả ruột ! Đã biết bao nhiêu lần , ở nơi xứ sở xa xôi kia , ông đã mừng tượng ra cảnh mình quay trở về , chắc chắn sau những gì mà mình đã gây ra , ông chẳng mong gì được những cái ôm thắm thiết ! Nhưng ít nhất thì cũng là những lời mắng nhiếc ! Đã biết bao nhiêu năm rồi ... tại sao cái bản tính của con người này nó lại khó thay đổi như thế ?! Tại sao vẫn làm ông phải phát điên lên vì sự trầm mặc khó hiểu , cái gì cũng không rõ ràng dứt khoát như thế ?! Thậm chí khi ông tuyên bố qua điện thoại rằng mình đã kết hôn với một người đàn bà khác ở bên đó , có hai đứa con với người ta , thì bà vẫn lặng lẽ ... mỉm cười và cảm ơn vì ông hứa sẽ chu cấp cho ba mẹ con đầy đủ .

Về mặt thần nhiên chai lì của bà khiến ông thực sự không biết phải đối xử như thế nào ... Nhưng , đối với đứa con gái đang chứng kiến tất cả ở phía trên cầu thang kia , nhìn thấy người đàn ông vô trách nhiệm đã bỏ nhà ra đi suốt 16 năm dậm ném thẳng cái gạt tàn của nó xuống đất rồi lại còn mở miệng quát tháo , trong khi đó , người đàn bà đã luôn miệng mắng nhiếc hai chị em nó một cách vô cơ trong suốt 16 năm qua bây giờ lại lặng lẽ bình thần thu nhặt từng mảnh vỡ ... Như vậy là sao ???

Đã biết bao lần nó tưởng tượng ra cảnh ông ta trở về , nó sẽ đối mặt thật lạnh lùng , nếu ông ta có cố tình bắt chuyện , nó sẽ thần nhiên trả lời rằng :” Ông là ai ? Ông là bố tôi ư ? Ồ không ! Bố tôi chết từ lâu rồi ! “ ...

Đã biết bao nhiêu lần nó tưởng tượng ra được khuôn mặt thất vọng tràn trề của ông ta để rồi lại một mình ngồi cười trong phòng , cười trong nước mắt ...

Đã biết bao nhiêu lần nó nghĩ , liệu khi nào lão trở về , mẹ có sử dụng những lời lẽ vô cùng cay nghiệt và đay nghiến mà mẹ đã dùng để mắng nhiếc chúng nó trong những lần vô thức nhớ tới ông ta , không biết trút vào đâu thì lại thần nhiên trút vào chúng nó !

Vậy mà bây giờ thì sao ? Hoàn cảnh này là thế nào ?

Tại sao tự dưng mẹ lại cư xử bình thần , về mặt trầm mặc đó là như thế nào ?!!!

Nó không hiểu ... nhưng vẫn cố nín nhịn ... vì dù sao thì nó cũng đã mười tám cái tuổi đầu rồi ... không còn là đứa trẻ bồng bột... muốn nghĩ gì thì nghĩ... muốn làm gì thì làm nữa ...

16. Chương 16 : Biến Cố

Giờ ăn tối , cả nhà ngồi quây quần trên cùng một chiếc bàn , nhưng – khung cảnh lạnh nhạt , không khí ngột ngạt này khiến nó cảm thấy khó thở đến ghê người ! Nó không mời ông ta , chỉ mời mẹ ! Ông quắc mắt nhìn , nó trừng mắt lên nhìn lại , như thể là hai kẻ đối đầu , rồi chẳng ai nói gì , lại cúi xuống ăn tiếp . Sau bữa ăn , nó đi rửa bát , còn mẹ dọn dẹp nốt một số thứ đồ linh tinh , trong lúc lau bàn , sơ sẩy đánh đổ mất lọ hoa bằng thủy tinh , tiếng những mảnh vỡ rơi xuống nền đá thạch anh vang lên nghe mà nhói tai ... Thực ra hiệu ứng đạt được đến cao độ như thế là do ai cũng lo người đàn ông kia sẽ nổi điên lên vì lão rất dễ bị kích động bởi những hành động nhỏ nhặt này !

Quả nhiên , y như rằng , trong lúc bà đang luống cuống dọn dẹp , ông ta liền bước tới , một chân lia mạnh vào đám thủy tinh rơi dưới đất khiến chúng văng ra tung tóe , chân còn lại thì bắt ngờ đạp mạnh vào người đàn bà cam chịu kia ... khiến bà ngã lăn ra đau đớn ... Đứng trước cảnh tượng đó , tim Cheer như thất lại , máu nóng dồn lên não , đến lúc này thì thực sự là nó không thể nhịn thêm được nữa ! Nó liền xông lên , không nghĩ gì nhiều , đẩy mạnh một cái khiến ông ta lùi ra xa khỏi mẹ con nó , rồi vội vàng đỡ mẹ dậy hỏi han . Lão bị đẩy một cái đau điếng , cũng không hiểu vì sao lực đẩy từ đôi tay của đứa con gái này lại mạnh đến thế ! Tức tối , lão đứng sừng sững ra giữa nhà , đôi mắt ngập lửa nhìn mẹ con cái Cheer như muốn ăn tươi nuốt sống , rồi lại vợ tạm chiếc thước kẻ bằng gỗ mà mẹ Cheer hay dùng để đo vải , tiến lại

gần quật túi bụi vào người mẹ con nó . Cheer vội vàng đưa thân ra đỡ lấy đòn cho mẹ . Ăn đòn roi vọt như thế này đối với nó là chuyện thường tình . Dù sao thì con bé cũng đã quá chai lì rồi ! Những vết sẹo trên người nó ... chắc gì đã có thằng con trai nào nhiều bằng ! Nhưng , ông ta là cái thá gì mà đòi đánh nó ?! Lại còn định đánh mẹ nó ! Lấy tư cách gì ?! Càng nghĩ càng ức , nó liền vùng dậy , vung tay mạnh một cái , nhanh như cắt , giằng lấy cây thước trong tay ông già , đập xuống đùi bẻ gãy làm đôi – tỏ rõ hành động thách thức . Nhìn thấy đứa con gái cứng đầu dám bẻ gãy cây gậy trong tay mình rồi ném toẹt xuống đất một cách hỗn láo , lão càng điên lên , đột ngột lao tới , định vung tay tát nó , nhưng không kịp , chân con Cheer đã giơ lên , trực đá thẳng vào bụng lão lúc nào không biết !

Cũng chỉ bằng phản xạ tức thời của mình , chân con Cheer bắt ngờ giơ lên , sút thẳng vào bụng ông già khiến lão ta liền ngã văng ra , lùi lại mấy bước loạng choạng ! Bà mẹ đang ngồi ê ẩm ở dưới đất , nhìn thấy hai bố con xảy ra xung đột , liền hốt hoảng nhảy vào can , nhưng chẳng may lại ăn ngay phải một cái bạt tai trời giáng từ phía chồng mình khi đang lao vào xen giữa hai bố con ! Nhìn thấy mẹ mình bị đánh , con Cheer càng điên lên , nó liền xông vào , không nghĩ gì nữa , chỉ biết nhắm mắt đấm túi bụi vào mặt người đàn ông vừa tát mẹ nó khiến ông ta không kịp trở tay . Từng cú đấm được tung ra theo đường vuông góc 45 độ với tốc độ nhanh liên hồi , giáng thẳng vào hai bên thái dương khiến lão ta xê xắm mặt mày , không kịp chống đỡ . Mỗi lần nó đấm , nước mắt nó lại tràn ra , đi theo cùng bao nhiêu niềm uất hận , vì ông ta mà gia đình nó trở nên như thế này ... nó không thể nào tha thứ được ... bao nhiêu cay đắng nó dồn vào những miếng đòn này hết !! Cho ông ta nhận luôn một thể ... để biết thế nào là đau ! Mà đánh thế này thì đã là gì ?! Nỗi đau thể xác tạm thời làm sao có thể bằng nỗi đau tinh thần mà cả ba mẹ con nó đã phải chịu suốt bao năm qua ? Càng nghĩ , nó càng đánh mạnh hơn , gân xanh nổi lên phần phật , rằng con bé nghiêng lại , tẹo vào nhau vang lên những tiếng ken két nghe thật chói tai ... Thằng Quân nhìn thấy chị mình đã lên cơn điên không thể dừng lại được , liền vội vàng chạy vào can , cố gắng ôm lấy mình chị nó từ phía sau , dùng hết sức bình sinh để lôi ra . Cũng may mà thằng bé cũng có học chút võ nên để lôi chị nó ra không phải là không thể , chỉ có điều , rất khó khăn khi tay chân con bé cứ vung loạn lên không chịu thôi ! Lão già vừa được ngưng ăn đòn , liền lảo nhuyển ra đất , ôm đầu chảy đầy máu ở hai tai , nghiêng rãng nghiêng lợi tròng mắt nhìn con bé nói .

- Cút ! Cút ngay ra khỏi nhà tao ! Con mắt da.y !

Vẫn còn chưa hết cơn điên , lại nghe thêm một tràng chửi? vô cùng vô lý . Cái gì cơ ? Ai cút ? Ông ta đang đuổi nó ra khỏi chính nhà nó á ? Là ai phải cút ? Ông ta bị điên à ? Nghe thế , nó lại gào lên !

- Ông là cái thá gì mà đuổi tôi ! Ông đi bao năm rồi ! Sao ông không biến mẹ nó ở bên đấy luôn đi ! Về đây làm cái đeo' gì ! Ai đón tiếp ông !! Ông cút đi!!!!

- Đây là nhà của tao ! Tao thích đi thì đi ! Thích ở thì ở ! Mày dám láo với tao thì cơm cũng không có mà ăn đâu con chó ạ !!

- Này ! Ông có cho tôi cũng đeo' thềm nhé !! Ông tưởng tôi cần của ông lắm đấy à !!

- À được ! Mày thích to mồm à ! Đã thế ! Ba mẹ con chúng mày ... từ ngày mai ! Cút ! Cút hết ! Tao đeo' cho đứa nào ở trong nhà tao nữa !!

Ông ta cứ ngoạc cái họng ra mà tự ý phán quyết như thế khiến cho cái Cheer chẳng hiểu gì cả ! Nó chỉ nhớ , sau đó hai bố con nó vẫn còn cố gân cổ họng lên , dùng những lời lẽ vô cùng cay nghiệt để chửi? nhau , không kiêng nể tình nghĩa một chút nào hết , còn mẹ nó ... sau khi nghe lời phán quyết của lão... chỉ biết ngồi phịch xuống , chân tay bủn rủn ... đầu óc cứ ong hết cả lên , hai mắt mờ đi vì bất lực ... Bà đang thật sự thấy sợ cái tương lai xập xệ sắp tới của gia đình mình ...

.....

Tối ngày hôm đó , sau khi con Cheer đã khóc hết nước mắt ở trong phòng , mẹ nó phải đứng đợi ở ngoài mãi , nó mới chịu cho vào sau khi nước mắt đã khô và gương mặt trở lại trạng thái bình thường . Mở cửa cho mẹ , nó lại nhanh chóng khóa trái cửa phòng , rồi lại ngồi phệt lên giường , thở dài bất lực . Ngược ánh mắt vô cùng mệt mỏi lên nhìn mẹ , nó thấy mẹ cũng chẳng khá khẩm hơn mình , thậm chí còn có phần u uất .

- Mẹ cần nói chuyện với con ...

- Có chuyện gì vậy mẹ ? – Nó bắt đầu linh cảm thấy điều không lành ...
- Con đã gây ra chuyện lớn rồi đấy ! Con có biết không ?
- Là sao ạ ... – Giọng Cheer bắt đầu nhỏ nhẹ hơn , rụt rè hết cỡ ...
- Giấy tờ nhà này , thật ra vẫn là của bố con ... Vì vậy ... – Vừa nói , bà vừa cúi gầm mặt xuống đất , không dám ngước lên nhìn con gái . Đôi tay bà bỗng dưng bị siết chặt bởi bàn tay của đứa con gái khiến cho trái tim lại càng trở nên thất nghẹn ...
- Mẹ ... nói vậy thì ... chẳng có nhẽ ... Không thể nào !!! Thật không thể tin được ! Sao lại như thế !
- Thì vốn từ trước đến nay sự thật nó vẫn là như thế ! Nhà này đăng ký tên chủ hộ là bố con , trước khi ông ta đi nước ngoài , mẹ quên mất không báo ông ý đi đăng ký lại ... Vậy nên ... kể từ ngày mai ...
- Ông ta định làm thế thật à ??
- Vậy con nghĩ là ông ta đùa chắc ?! Vừa nãy lão ý còn gọi mẹ vào phòng , bắt hai mẹ con mình phải chuyển đi trong ngày ngày mai !
- Ông ta bị điên à ! Để con đi nói chuyện ! Không thể vô lý như vậy được !- Vừa nói , nó vừa đứng bật dậy , hùng hổ định lao ra ngoài , nhưng lại bị mẹ nó vội vàng tóm tay nín lại .
- Con nói chuyện được với ông ta một cách đúng nghĩa được chắc ?
- Con ... – Nghĩ lại thấy mẹ nói cũng đúng , sau khi “ nói chuyện “ với ông ta xong mà cả hai bố con không hội ngộ trong bệnh viện thì hơi phí . Nghĩ vậy , nó lại thở dài rồi ngoan ngoãn ngồi xuống. – Vậy bây giờ mẹ định tính sao ?
- Tạm thời , mẹ con mình sẽ sang nhà bà ngoại ở nhờ , đợi đến khi nào lão ta xuôi xuôi thì chúng ta sẽ nói chuyện sau . Nhưng ...
- Nhưng sao nữa ạ ?
- Con đi làm thêm được không ?

.....

“ Thật sự trong thời gian tới , mẹ lo rằng mẹ không thể tiếp tục lo tiền học cho cả hai đứa được ... Việc ở nhờ nhà ngoại chúng ta cũng phải tốn thêm một khoản không nhỏ cho phí “ ở nhờ “ ... Vì vậy ... con có thể vừa đi học vừa đi làm được không ? “!

Lời nói của mẹ cứ vang vọng trong đầu nó trong suốt buổi tối ngày hôm đó ...

Đi làm thêm ?

Nó chưa đi làm thêm bao giờ cả ?

Bởi với cái tính cách ngang tàn của nó , khó mà chịu nổi phải ở dưới trướng một ai ...

Haiz... Thật khó nghĩ quá ! Nhưng ... vì tương lai của bản thân và gia đình , nó buộc phải thử thôi !

.....

Sáng hôm sau , vì mệt mỏi từ chuyện tối qua nên nó cũng chẳng buồn chạy nữa , nó quyết định chọn xe bus làm phương tiện đi học . Cũng lâu lắm rồi nó không ngồi xe bus đi học nữa , tự dưng lại thấy háo hức hơn mọi lần ! Ngồi vào ghế hàng cận cuối để tránh bị làm phiền , lúc đầu thì xe còn vắng , về sau càng lúc càng đông , rồi lại thấy một bà lão lưng còng đang nhìn ngó loanh quanh tìm ghế , Cheer lại quyết định đứng dậy nhường chỗ . Thế mà , ngay khi nó vừa mới nhắc mình dậy , thì thằng nhóc bên cạnh liền ngồi phịch vào ngay . Đã mang sẵn tâm trạng bực mình trong người , con Cheer liền quắc mắt , nhéo mạnh vào tai rồi kéo thằng nhóc dậy .

“ Chân mày bị khớp à ? ”

” Hả ... Sao cơ ạ ?” – Thằng nhóc xác xược đang định hất hàm lên trả lời , nhưng bắt gặp sát khí của cái Cheer , nó đột ngột co rúm lại .

” Stand up !” – Vừa nói , nó lại vừa đánh mắt sang phía bà lão rồi nhẹ nhàng ân cần nói – “ Sit down! “.

Xong đâu đấy , lại ung dung ôm lấy cái cột trụ gần đó , thần thờ đứng nhìn dòng người trôi qua sau lớp kính ...

Nhưng rồi , tất cả dường như ngưng đọng lại khi đôi mắt con bé chợt vô tình lướt qua cặp trai gái đang dắt tay nhau đi bộ trên con phố mà Cheer và Chan vẫn thường rượt đuổi ở đó ! Nhưng ... chỉ có điều ... thay bằng Cheer ... bây giờ đang là hình ảnh của một người con gái khác ... thế vào chỗ nó ... tay trong tay ... đi bên cạnh Chan . Tim bỗng nhói !!!

Lòng thất vọng nhưng khóe môi lại bất giác nhếch lên một nụ cười tuyệt vọng . Thế là hiểu rồi ... Tất cả phải dừng lại ở đây thôi ! Bản thân anh ta cũng muốn thế ! Thứ đồ chơi muốn quay lại với chủ cũ của nó ... cho dù người mua có “giàu có” đến đâu , muốn giành giật đến mấy thì cũng chẳng thể có mua lại được ... Đã vậy , bản thân nó bây giờ lại càng không phải là một vị khách có “tiền” ! Bản thân không đủ điều kiện để tranh giành , không có bất cứ một lý do gì khiến nó có thể chiến thắng trong cuộc đấu tranh này cả . Nếu cứ “ đánh “ tiếp thì kẻ chịu nhiều thương tích chỉ có thể là nó . Chi bằng , tự giác đầu hàng , còn hơn là mua chuộc nỗi đau ...

.....

Sáng sớm đến lớp với khuôn mặt ủ rũ , động đũa nào đụng vào là nó lại xúng cổ lên nên cũng chẳng ai dám rầy . Mãi đến giờ ra chơi , con Cheer mới chủ động mò ra chỗ của Trang Ben , ngồi thụp xuống rồi thở dài phườn phượt . Đôi mắt buồn mệ mệ cùng cái mặt nhăn nhó như khi gió của nó đã nói lên tất cả ...

“ Mày ơi ! Có chỗ nào đi làm thêm được không ?”

“ Mày đang hỏi tao đấy à ?”

“ Tao không hỏi mày thì tao hỏi bố mày à ? “

“ Mẹ cái con này ! Nhờ vả kiểu gì đấy ?”

“ Mày nghĩ tao đang nhờ vả mày à ... “ – Con Cheer lại gần giọng , hai người lập tức đổi vị trí luôn !

.....

Tối hôm đó , Ben dắt Cheer đến một quán café nhìn rất sang trọng ở khu phố XXX , nghe nói ở đây đang tuyển lễ tân , Cheer hớn hử bước vào . Ban đầu còn có cảm giác hồi hộp thích thú , nhưng đến khi gặp và nói chuyện với anh quản lý , biết được rằng công việc của mình không chỉ có đứng – mỉm cười – và chào khách ... mà ngoài ra còn vô số những công việc trái tay khác ... con Cheer cười méo cả miệng ... nhưng vẫn phải tặc lưỡi ký tên vào cái hợp đồng , nộp hồ sơ , chờ ngày mai nhận việc .

- Này Ben ! Thế mày không làm lễ tân cùng tao à ?

- Ờ không ! Tao xin lên bar làm !

- Ồ ! Ở đây có cả bar à ?

- Ừ ! Thì chỉ tầng 1 là café thôi , tầng 2 , 3 , 4 là karaoke , tầng 5 là bar ...

Nghe thằng Ben nói với vẻ tự hào thích thú , Cheer há hốc cả hai hàm ... nó ú ớ ...

- Ồ ... thế là café trá hình à ??? Trời ơi ! Sao mày không bảo tao sớm !

- Ồm ... thì tao tưởng mày biết rồi ... – Thằng Ben chối biến ...

- Biết cái đầu mày ! Sao lại lôi tao vào làm ở chỗ phức tạp như thế này ! – Con Cheer gất gổng .

- Phức tạp gì ! Phức tạp thế này mày mới lớn lên được ! Ha ha !

- Cha nhà mày ... cười cái con khỉ ý ... thế bắt đầu từ ngày mai , tan học là tao cả mày qua đây làm luôn hả ? Mà ... 12 giờ mới được về nhà ... Ôi tao chết mất ! – Nghĩ đến việc phải về muộn , lại đang sống nhờ ở nhà ngoại , càng nghĩ nó càng thấy ngại . Nếu chỉ có mình nó thì không sợ , đằng này còn mẹ và em trai , chỉ sợ hàng xóm nhìn vào sẽ dị nghị , lời qua tiếng lại của người đời ... chẳng biết đường nào mà lần ... cho dù mình có ngay thẳng thì cũng tránh khỏi tiếng dèm pha ... Mệt mỏi lắm !

.....

Lê bước mệt mỏi trở về nhà , nó nhận ra mọi thứ đã được chuyển đi gần hết sang nhà bà ngoại , hơi sững sờ một chút , nhưng rồi lại cười nhạt , nó không cảm thấy quá ngạc nhiên về điều này ! Dù sao cũng là một cái kết được báo trước rồi cơ mà ... Vả lại , 90% nguyên nhân là tại nó mà ra !

Lóc cóc quay trở lại nhà bà ngoại , ít ra thì được ở đây vẫn còn tốt chán , không có cảm giác lạ lẫm lắm , vì ngày trước nó vẫn thường sang nhà bà ngủ qua đêm khi cãi nhau với mẹ mà !

Tối đó Cheer định không online , rút cục lại nhận được một cái tin nhắn của Chan khiến nó bất ngờ :” Sao chưa online ? “ .

Nhận được cái tin nhắn từ số điện thoại mang tên “ Chó ghê đầu “ , Cheer lại khẽ phì cười , một chút cảm giác hồi hộp xen lẫn run run bỗng chạy khắp người con bé . Cheer thở thật mạnh , cố lấy hơi bình tĩnh rồi nhấn lại trong tâm trạng vô cùng bất ổn của mình .

“ Tôi có định on đâu ! “

Không bắt Cheer phải đợi lâu , Chan nhắn lại ngay sau đó .

“ Why ? On đi ! Tôi nhớ cô ! “

.....

Khốn kiếp ... sau tất cả những gì mà nó nhìn thấy sáng nay ... vậy mà bây giờ còn dám nhắn một cái tin như thế này ... thử hỏi xem ai mà tin cho được !!!

Rút cục thì tìm anh có mấy ngăn vậy hả Chan ?

Nhiều đến nỗi sáng có thể nắm tay em này , tối lại nhắn tin nhớ em kia như thế sao ?

Thật không thể chấp nhận được !

Nhưng dù sao ... mọi chuyện cũng sắp chấm dứt rồi ... và nó sẽ cố nhịn ... để tí nữa nói cho bằng hết !

Cheer chỉ nhắn lại “ Ừ “ một cái , rồi vút phịch máy xuống đệm , ngã mình lên giường , vo tròn cả người , đánh một giấc thật sâu ...

17. Chương 17 : Cai “nghiện” Đi ...

Gần 12h đêm , tiếng nhạc tin nhắn vang lên phá bình giấc ngủ của nó , giật mình tỉnh giấc , cố gắng oằn mình với lấy cái điện thoại bị vút lăn lóc ở phía cuối giường , nó mở ra đọc tin nhắn . Giật mình với 15 cuộc gọi nhỡ và tin nhắn này đã là tin nhắn thứ 6 kể từ lúc nó ngủ say .

“ Cái quái gì mà nhắn lăm thế ! “

.....

Tin nhắn thứ nhất .

“ Online chưa ? “

“ Cô đâu rồi ? “

“ Sao gọi mà không trả lời “

“ Lại có chuyện gì thế ? “

“ Nếu giận thì cũng phải cho tôi biết lý do chứ ? “

“ Thôi được rồi ! Dù không biết là chuyện gì ... nhưng chắc tất cả là lỗi tại tôi ! Tôi xin lỗi nhé ! Làm ơn online đi mà ! Tôi cần gặp cô để nói chuyện ! “

.....

“ Chuyện gì cơ chứ ?! Tôi với anh thì làm gì còn có chuyện gì để nói ? Mà anh cũng khéo nịnh thật đấy ! Không biết tôi là người thứ mấy được anh giữ cái bài này rồi ?! “ – Cheer khẽ cười nhạt , nhưng rồi nghĩ kỹ lại , nó vẫn online , dù sao bản thân nó cũng có chuyện muốn nói .

Đăng nhập yahoo vào lúc hơn 12 giờ đêm , nó cũng ngại vì máy tính nhà ngoại để ở phòng khách , nếu có ai đi qua mà phát hiện giờ này con bé còn chưa đi ngủ thì chỉ có nước ... xác định !

Cố gắng đánh máy thật nhẹ nhàng , Cheer hồi hộp vào nick . Vừa mới thấy nick nó online , Chan đã vội vàng buzz !

.....

- Cô đây rồi !
- Ừ ! Rồi sao?
- Làm gì mà lạnh lùng thế ?
- Thế tôi phải “ấm áp” với anh à ?
- Không ... tôi không có ý đó ...
- Vậy sao ? Gọi tôi online có chuyện gì ?

Sau câu hỏi của cái Cheer , thằng Chan có vẻ mất khá nhiều thời gian để nghĩ ngợi .Đoán được điều đó là bởi Cheery cứ nhìn thấy dòng chữ ” Chó ghê đầu đang trả lời ...” cứ hiện lên nữa chừng rồi lại vụt tắt suốt . Bực mình ! Cò quay ! Mất thời gian ! Nó liền mở lời nói trước.

- Khó nói đến thế cơ à ?
- Ừm
- Không nói được thì tôi out luôn đây! – Cheery dứt khoát lạnh lùng , thực chất , bởi bản thân nó đoán trước được những gì Chan đang sắp nói , nên nó lại càng không muốn nghe . Cảm giác nôn nao khó chịu trong người đang giày vò nó đến quay quắt . Nó chỉ muốn được dập tắt ngay tức khắc.
- Nhi nói...muốn quay lại với tôi ...

Sững người !

Nó biết !

Kết cục này nó biết !

Đã đoán trước...

Đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi mà...

Sao vẫn còn thấy tim đau như thế này ...

Từng nhịp một...

Dường như trùng hẫng xuống...

Cơ bóp...

Như muốn thắt chặt mọi cảm giác của nó lại...

Để biến con bé trở thành đứa vô hồn ấy !

Cố gắng gượng cười , nó nói tiếp .

- Thế thì tốt rồi ! Chúc mừng anh !

- Chúc mừng cái gì mà chúc mừng ? Cô không giận tôi sao ! – Mặc dù là người chủ động nói ra những lời này , nhưng Cheer không biết...đối với Chan là rất khó . Đứng giữa hai sự lựa chọn , một – quá khứ tình đầu , một – tương lai mờ nhạt chưa xác định . Chan vẫn đang bấp bênh giữa hai đáp án thì Cheer lại đột nhiên ban tặng cho hắn câu trả lời vô cùng dứt khoát và bất ngờ . Nhưng không hiểu sao... khi nghe thấy câu chúc mừng đi cùng thái độ vô cùng thản nhiên của con bé , Chan lại thấy ” đắng ” đến thế !

- Tôi có quyền giận à ? Chúng ta có là cái gì của nhau đâu ? – Cheer nhếch môi cười nhạt .Thầm nghĩ trong đầu ... chi bằng những lời này... Chan đừng cố nói ra với nó thì mới phải . Biết rằng giữa hai bọn nó luôn chân thật và không tồn tại những giấu giếm...nhưng... có những sự thật còn đau đớn hơn cả lời nói dối ấy chứ ! Chả nhẽ... hắn không thể nói dối được sao???

Cheer càng phũ , Chan lại càng thấy thất vọng .

Vậy đấy ! Kể ra câu chuyện này , đâu phải hắn muốn thấy kết cục mau chóng như thế này ? Hắn mong nó níu kéo hắn . Mà như lời thằng Yon nói , thì đây cũng là một dạng phép thử tình cảm ... Và đáp án ... thì bây giờ hắn đã thấy rõ rồi đây !

- Vậy còn ba điều kiện thì sao ? – Cố gắng tìm thêm lý do , Chan muốn ràng buộc Cheer bằng những lời hứa .

” Hừ ! Bây giờ lại còn đem điều kiện ra mặc cả với mình được nữa sao ? Điều kiện ? Nực cười ! Tôi thêm vào đấy ! ” .Thầm cười khẩy trong đầu , rồi nó lại nhanh chóng chat . Chẳng hiểu sao ngày hôm nay nó lại ” lướt ” nhanh đến thế . Từng dòng suy nghĩ cứ được tuôn ra không ngăn ngại . Cũng có lẽ là do... nó đã chuẩn bị tinh thần trước cả rồi !

- Tôi trả tự do cho anh đó !

- Nhưng tôi không muốn ! – Chan cố cãi cùn , mà cũng chẳng hiểu sao tự dưng mình lại cùn đến thế .

- Một mình anh muốn mà được sao ? Ngay từ khi bắt đầu thì đây đã chỉ là trò chơi rồi ! Mà trò chơi thì muốn kết thúc lúc nào chẳng được . Sao anh lại phải bận tâm ?

- Vì tôi ” nghiện ” nó mất rồi ! – Không kìm lòng được nữa , Chan đành xuống nước nói ra điều bứt rứt trong lòng mình .

Nghiện rồi à ? Vậy thì sao chứ ? Chẳng phải trước khi ” nghiện ” tôi , anh cũng đã từng ” phê hết mình ” trong một loại ” thuốc ” khác rồi đấy thôi ? Dẫu sao tôi cũng chỉ là vật thay thế . Ý nghĩa gì ?

- Vậy cai nghiện đi ! – Cheer lạnh lùng .

Đuối lý ! Từng lời Cheer ban ra đều sắc hơn gai góc ... Giống như cổ tình muốn đâm thẳng vào tim hắn , giày vò , muốn xé toạc nó ra mà không cần đếm xỉa đến việc nạn nhân sẽ đau đớn như thế nào vậy ! Thật sự thất vọng ... Mà vốn cũng chẳng có gì để mà hy vọng... Hắn đành buông tay trong sự bất lực không đáng có !

- Tốt thôi ! Vậy chúc cô vui !

- Cảm ơn ! Xa anh , tôi nhất định sẽ vui !

Nói ra lời này , thật sự , cả hai đều cảm thấy ĐẮNG !

.....

Sau khi nhìn thấy dòng status :” Sao cổ họng lại nghẹn đắng thế này ? ” của thằng Chan , Cheer khẽ thở dài , rồi không muốn lưu luyến thêm nữa . Nó vội vàng out nick . Ném mình lên chiếc giường rồi co tròn vào một góc , cố gắng ôm lấy bé mèo , nhắm chặt mắt ngủ . Nhưng không hiểu sao , càng cố ngủ , lại càng giống như ép mình phải thức . Từng dòng ký ức cứ ồ ạt ủa về khiến cho nó không sao chợp mắt được ... bất giác ...cảm thấy vị mặn nơi đầu môi ...

.....

Chan vẫn lặng yên , gần như chết sững trước màn hình , hẩn ngồi nhìn chăm chăm vào cái nick của con bé đã trở màu xám xịt ... y như tâm trạng hỗn loạn của mình lúc này vậy . Thẩn thờ , không cảm giác , cũng không biết phải nói thêm điều gì . Vì tất cả đều là vô nghĩa . Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột , lệch hẳn ra khỏi quỹ đạo mà hẩn sắp sẵn ... khiến Chan choáng váng vô cùng . Lặng ... cổ họng nghẹn đắng !

.....

Sáng hôm sau , cố giữ tâm trạng bình tĩnh đi học , thể hiện bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra. Thật lạ là khi buồn nó lại đạt được tốc độ nhanh hơn mình muốn :” 6 phút rồi ! Quá tuyệt ! ” .

Khẽ mỉm cười hài lòng khi nhìn vào chiếc đồng hồ bấm giờ , Cheer ung dung đi vào lớp .

Con bé đang định tiến về phía bàn của mình thì Ben đã đột ngột kéo phắt nó lại , mặt hình sự méo mào .

- Mày ơi ...
- Sao ?
- Tuần sau là sinh nhật cái Mie rồi ... – Giọng Ben mệt mỏi .
- Ủ uôi ! Thế à ? Hôm nào ! Mày định làm gì cho nó ? – Mắt Cheer sáng lên vẻ thích thú , quay ngoắt cả người sang phía hẩn để nói .
- Thì đấy ! Nhưng mà tháng này tao chưa nhận được lương , chưa biết phải mua cho nó cái gì thì hợp lý đây ... – Ben khẽ thở dài phườn phợt .
- Ừ nhờ... cũng khó ! Thế bây giờ mày định thế nào ?

Nghe Cheer hỏi , thằng Ben bỗng cúi mặt xuống một lát , suy nghĩ có vẻ ngập ngừng , rồi lại hớn hở ngược mắt lên kể lể , vẻ hào hứng .

- Như này ! Thật ra tao đã có kế hoạch rồi ...
- Như nào ???

.....

Thằng Ben bắt đầu kể lể về việc vài hôm trước nó lên một forum sex và gặp lại người tình cũ của mình . Hai đứa nói chuyện với nhau ban đầu còn bình thường , nhưng càng về sau thì lại càng đi về chiều hướng kích dục . Mà thằng Ben thì quá giỏi trong việc ” have sex ” , thế nên chỉ với vài câu đùa đẩy đã khiến con bé kia phải rạo rức đến phát điên !

- Cuối cùng ... ? – Đường như đoán trước được kết cục , mắt Cheer tròn ra lo lắng .
- Nó hẹn tao thứ 5 này sang nhà ... giao lưu !!! – Nói đến đây , mặt thằng Ben chột đỏ bừng lên , nhưng vẫn cười nhe nhớn .
- Cái gì cơ ??? Mày định “giao lưu” với nó á ??? – Thằng Ben vừa dứt lời , con Cheer liền hét toáng lên , hoảng hốt ! Quá ư là sock !

Vội vàng bịt chặt mồm nó lại , Ben chau mày kéo nhều .

- Im mồm ! Im mồm ! Mày định giết tao đấy à ! Nhỡ có ai nghe thấy thì sao ???
- Thì chết m. mày đi ! – Con Cheer vẫn cố giãy giụa , nó vừa lườm vừa lẩm bẩm . Tội nghiệp cho cái Mie .
- Nhưng nếu không làm thế thì tao sẽ không có tiền làm sinh nhật cho vợ mất . Nó trả tao 5 triệu cho một lần quan hệ đấy !
- Cái gì cơ ??? Mày là “phèo” à ??? – Vội cạy tung cả tay thằng Ben ra , con Cheer hét to tướng .

Đổ lạng hết cả mặt , thằng Ben tức tối , không thèm nói nữa . Nó lườm con bé với ánh mắt hình viên đạn như để dành cho một kẻ phản bội , rồi quay đi , úp mặt vào góc tường . Thấy bạn giận , Cheer liền ngồi xấn lại , rồi xun xoe ...

- Thôi mà ... nhưng mà mày điên à ! Biết làm thế là vì cái Mie , nhưng mày không nghĩ nếu nó biết thì nó sẽ rất thất vọng à ? – Thậm chí chẳng có đứa con gái nào muốn người yêu làm như thế vì mình cả . Cheer thâm nghĩ .

Cúi gục mặt xuống bàn , đăm chiêu suy nghĩ một hồi , rồi hần lại đột ngột quay tay chống cằm quay sang nhìn con bé , ánh mắt vô cùng nguy hiểm .

- Chỉ có tao biết , mày biết . Thì nó không thể biết được ! Đúng không ?

Hiểu ý Ben rồi ... Chưa gì đã buông lời đe dọa cơ đấy ! Ghê gớm thật !

Mặc dù rất không đồng tình với cách làm này , nhưng Cheer vẫn phải gật đầu chấp thuận . Dù sao thì nó vẫn cứ là bạn mình !

- Tao hiểu rồi !

18. Chương 18 : Bóng Rổ

Giờ ra chơi , đang thả mình bay bay trong những bản nhạc của Big Bang để át đi tiếng quốc ca chào cờ . Bỗng , nó nghe thấy tiếng thầy giám thị nhắc đến tên mình trên sân khấu danh dự của trường . Thăng Ben lay lay vai , giật phắt cái tai nghe của nó ra khiến con bé lớ ngớ ... Phải mãi một lúc sau , sau khi định thần lại được , nó mới ngớ người khi nghe tiếng sấm đánh ngang tai đang giật đùng đùng ...

- Xin thông báo với toàn thể trường , sau một tuần bỏ phiếu , hiện nay chúng ta đã có kết quả của cuộc thi King and Queen Evil , và hai người được số phiếu bình chọn cao nhất sẽ được đặc cách làm đội trưởng tham gia cuộc thi bóng rổ quy mô cỡ Phường của trường ta !!! Đặc biệt vỗ tay chúc mừng hai em Dương Ngọc Mai và Hoàng Nhật Anh nào !!!

ĐÙNG ĐÙNG ĐÙNG !!! Tiếng sấm nổ cùng tiếng trống trường đồng loạt vang lên khiến con Cheer và thằng Chan gần như chết đứng ...

Sau khi “thánh chỉ” được ban ra , nó liền bản thân quay lại nhìn lũ bạn , nghiêng răng kèn kẹt khiến cả đám toát mồ hôi hột .

- Thế này là thế quái nào ?... Sao chúng mày lại bình chọn cho taooooo !!! – Con Cheer gào lên như thể muốn xé nát màng nhĩ của tụi nó . Uất hận dâng lên ngập tận mặt luôn ấy chứ ! Lùn thế này mà bảo làm đội trưởng đội bóng rổ . Đúng là sỉ nhục ! Vô cùng sỉ nhục !

- Thì bà xấu xa nhất mà ! – Thăng Yan thản nhiên nói , nhưng lại bị cái Mita véo lưng chặn lại .

- Không sao đâu chồng ! Chơi bóng rổ sẽ cao lên đấy ! – Mita nịnh nọt .

- Bóng rổ tốt mà bà ! – Ben hòa vào .

Còn Hummie thì gật đầu lia lịa !

Đúng lúc đó , tiếng thầy giám thị lại vang lên tiếp tục vấn đề đang bỏ lửng khiến mấy đứa gần như chết đứng .

- Ngoài ra , hai em đội trưởng còn có đặc quyền riêng là tự chọn thêm cho mình 5 bạn học sinh trong trường cùng tham gia cuộc thi . Đã được chọn là buộc phải tham gia , miễn kháng cự !

Ổng nói xong , bỗng cái Cheer như được khai sáng , nó từ từ quay mặt lại nhìn bọn bạn , rồi nhếch mép nở một nụ cười vô cùng nham hiểm khiến hai khóe môi đang vênh lên của chúng nó đột ngột trở nên cứng ngắc !

.....

- Biết chơi bóng rổ chưa ?

Lầm lũi xuất hiện từ phía sau , tiếng thằng Chan vang lên đột ngột khiến con Cheer giật bắn cả mình , hấp tấp quay lại nhìn rồi lại ngoái đầu lên , đặng hắng trả lời .

- Chưa biết thì học !
- Thế mua cà kheo đi nhé ! – Chan thản nhiên nói .
- Mua cà kheo làm gì ? – Cheer từng từng đáp lại .
- Ô hay ! Không mua cà kheo thì cô định chơi bóng kiểu gì ??? – Thằng Chan nhú mày , khê bữu môi trêu chọc nó .
- Thằng khốn này ... – Nó lẩm bẩm thật nhỏ trong đầu , ánh mắt hằn học nhưng không để cho Chan nghe thấy .

.....

- 7 giờ , sáng chủ nhật tuần này , sang nhà đón tôi qua trường X tập bóng đá nhé !

Đang định ” ừ ! ” nhưng lại thấy vô lý , nó liền quay ngoắt lại kèo nèo .

- Tại sao không phải anh đón tôi ?

Biết trước thế nào Cheer cũng bắt bẻ mình như thế này , nên Chan đã chuẩn bị sẵn phương án trả lời . Hắn nheo mày hơn hử .

- Ồi xời ! Cô biết không ? Trong bóng rổ thì đẳng cấp được phân biệt bằng chuyện cao thấp ... – Vừa nói , hắn lại vừa đánh ánh mắt thăm dò quét liền một mạch từ đầu tới chân con bé , rồi chep miệng – Mà cô thấy đấy ! Cô lùn hơn tôi những 30cm , vậy nên cô phải tự biết đẳng cấp của mình nó ở chỗ nào rồi chứ ! – Nói rồi , hắn lại nhìn xuống mũi giày của mình , xoay xoay vài cái trên mặt đất , rồi thản nhiên dậm bèm bẹp . Thở dài thương hại .

” Cái quái gì thế !!! Chơi mình à !!! ” – Con Cheer tức nghẹn cả họng . Nhưng trong vụ này , nó đuối lý , nên đành âm thầm hứa hẹn trả thù .

.....

Nguyên một đêm nghĩ kế trả thù , thao thức trần trọc , hận không thể ăn gan uống máu , xẻ thịt lột da được thằng Chan , nó không sao ngủ nổi . Cái bụng từ sôi lên vì ầm ục . Rút cục , sáng hôm sau , con bé gần như đập tan cái đồng hồ chuông báo thức chỉ vì tội ... nó reo đúng giờ !

Hơn 7 giờ sáng , sau khi đã bỏ lỡ gần 20 cuộc gọi nhỡ , cuối cùng Cheer cũng chịu oằn mình bắt máy , nghe thấy giọng Chan đang gào lên tức tối ở phía đầu dây bên kia , Cheer vội vàng bật phắt dậy , nhón nháo chuẩn bị quần áo hùng hục lên đường .

7 giờ 15 , nó phi như điên trên con đường quốc lộ gần nhà , không thềm để ý đến đèn xanh đèn đỏ , cứ thế phóng liền một mạch , cho đến khi anh cảnh sát áo vàng đang nấp sẵn trong bụi cây đột ngột phóng vút ra chặn đầu khiến con bé chơi với phải dừng xe lại . Suýt thì ngã .

Bị bắt , nhưng mặt nó vẫn lạnh tanh . Lầm lũi dắt xe lên vỉa hè . Cheery yên lặng chờ nghe xét xử .

Thấy mặt nó lăm lì , anh cảnh sát cũng ra vẻ hình sự .

- Mất cô bị mù màu à ?
- Không ! Em chỉ cận .
- Cận thì không nhìn được đèn xanh đèn đỏ à ?
- Nhưng em bận mà ... – Nói đến đây , con bé dần dần dịu giọng lại , đưa ánh mắt vô cùng long lanh dâng lên nhìn anh cảnh sát ... khiến hắn xao lòng , đặng hắng ho .

- Này nhớ ! Bỏ ngay cái giọng ấy đi ! Không phải cậ xinh mà định lừa tình cán bộ đâu nhớ !
 - Không có mà ... Em có xinh đâu ! – Vừa nói , nó vừa khẽ bĩu môi , nũng nịu .
 - Cộng thêm tội nói dối ! – Vừa nói , Áo Vàng vừa lôi giấy ra , viết viết khiến con bé tí sặc vì buồn cười .
- ” Anh cảnh sát này cũng vui tính phết ! Vậy càng dễ xử lý ! ” . Nó thâm trầm bầm trong đầu rồi tiếp tục buông giọng dụ dỗ .
- Anh ơi ! Mình vô đảng kia nói chuyện đi ! Nói ở đây em ngại quá đi à ! – Cheer xun xoe .
 - Cái gì cơ ? Đảng kia á ?
 - Dạ dạ !
 - Ờ ờ ! Được thôi !

Vậy là ” hai anh em ” lại chuyển địa điểm sang bụi cây kín đáo bên hè đường , tránh ánh mắt của bàn dân thiên hạ .

- Mới sáng sớm đi đâu mà vội thế ? – Áo Vàng hỏi trống không , nhưng giọng điệu lại có vẻ tự nhiên hơn , như tình đồng chí .
- À ! Em đi làm ạ ! Híc híc ! Anh bắt như thế này là muộn giờ của em rồi đó ... – Nó xị mặt trả lời , nhưng giọng vẫn ngọt ngào ghê gớm .

Nghe đến hai chữ ” đi làm ” , Áo Vàng liền trở mặt , rồi bật cười .

- Gì cơ ? Em bao nhiêu tuổi mà đã đi làm ? Nhìn trẻ măng thế này mà ...
- Em 18 ạ ! – Vừa nói , nó vừa mỉm cười duyên dáng .
- Thế em làm gì ?

5 giây suy nghĩ , nó liền liền thoáng trả lời .

- Em bán quần áo thời trang anh ạ !
- Đồ nam hay nữ ? Anh đến mua có được giảm giá không ? – Câu chuyện bắt đầu lan man tản mạn .
- Đồ nữ anh ạ ! Anh dắt người yêu đến mua đi , em giảm giá cho !
- Ồi xời ! Nhưng anh lại chẳng có người yêu , hay em giúp đỡ anh đi ! – Giọng điệu bắt đầu có vẻ đánh đu mời mọc .
- Giúp đỡ ... như thế nào cơ ạ ... – Hiểu ý Áo Vàng , Cheer bắt đầu đề phòng rụt lại ...

Thấy con bé đã bắt đầu hết hồn hở , Áo Vàng liền cười khẩy , rồi lôi điện thoại của mình ra , bắt con bé đọc số .

- Phạm nhân khai báo số đi !
- Em không có dùng điện thoại ... – Điều trẹo mỏ .
- Lại chém !
- Thật mà ! Nhà em nghèo lắm ! Tiền đâu mua điện thoại ! – Giọng con bé bối rối , ánh mắt vô cùng hối lỗi . Nói dối thì vô đối !
- Thế cái cục cộm cộm trong túi quần em là cái gì ? – Vừa nói , anh ta vừa nhanh chóng đánh mắt vào túi quần nó khiến con bé phải cố kéo tuột vạt áo dài của mình xuống , che lấp đi điểm yếu .
- Bộ đàm ạ !
- Lôi ra đây kiểm tra !
- Tay em đang bẩn , anh thích thì tự thò vào mà lấy ! – Hết cớ rồi , nó đành vênh mặt cãi cùn .
- À được ... Rất tốt ! – Nói rồi , anh là liền lăm lè lôi giấy bút ra , đặt lên yên xe , chuẩn bị viết biên bản ...

Cảm giác lạnh lạnh đột ngột chạy khắp sống lưng khiến con bé đột nhiên khụy người , ngã xuống .

- Anh ơi !!! Anh cho em đi đi ! Em tụt huyết áp đến nơi rồi !!!
- Tụt thì tôi đưa em đi ăn sáng !
- Anh thật tốt quá à... nhưng mà em không dám phiền anh đâu ... huhuhu –Cheer gượng cười đau khổ , mặt nó nhăn lại nhìn không khác gì YaoMing khi cười .
- Không phải làm trò ! Thế rốt cuộc có đọc số cho tôi không ! – Đột nhiên gần giọng , Áo Vàng quát to khiến Cheery phải giật mình đứng phắt dậy , dẫn lòng nghiêm túc đọc số .

.....

Dắt xe đi , con bé lầm bầm tức tối trong họng ...

” Thằng khốn kiếp , thằng chó vàng khốn kiếp... gừ gừ gừ ... Lần sau bà mang mèo ra đái ở bốt của mày ... ”

Vừa nói , nó vừa phi như điên trên đường , nhìn vào đồng hồ , đã muộn mất nửa tiếng , nó ngại ngừng rút máy ra gọi cho Chan . Thật sự dù rất ghét , nhưng con bé lại không muốn mình bị mang tiếng là kẻ cò quay bao giờ .

- A lô ... Chan à ... tôi đi muộn ...
- BIẾT RỒI ! LĂN ĐI !!! LĂN NGAY ĐI !!! LĂN NHANH VÀO !!! ĐỒ CHÂN NGẮN !!!

” Ô hay ! Cái thằng chó này ! Mình còn đang định tử tế báo cáo sự tình cho nó... mà nó lại dám hỗn với mình à... ” – Vừa nghĩ , nó vừa hậm hực lầm bầm khiến cho chiếc xe ô tô đâm ngang tầm mắt đột ngột sượt qua . Cheer vội vàng vặn khóa tắt máy để xe không rò ga phóng tiếp , kinh nghiệm vô số lần xòe đã giúp cho nó có được bản năng ứng biến cực nhanh này . Nhưng vẫn ngã ...

Thật ra là suýt ngã , không bị thương , con bé chỉ bị rách quần tất . Nhục nhã quá ! Huhuhu ! Chút nữa gặp thằng Chan thì nó sẽ thảm hại đến mức nào đây . Vừa nghĩ , nó vừa khỏ sở dụng xe dây , trong khi vẫn nghe thấy rõ tiếng thằng cha Áo Vàng ôm bụng cười ha hả vang lên như phá mã đằng sau vì chứng kiến quá trình xòe xe của con bé .

Quân kh0^n nạn !

.....

Khỏ sở phóng xe như tên lửa đến nhà thằng Chan , nhưng khi đến nơi lại thấy hần ngồi ung dung chơi điện tử bên vỉa hè cùng con chó lông xù màu trắng . Mọi sự lo lắng của Cheer đột ngột bị quăng tọt vào thùng rác . Nó dừng xe đứng lại , tròn mắt cúi xuống nhìn xem Chan đang chơi game gì ... nhưng lại bị hần đột ngột ngược mặt lên nhìn ... ánh mắt đợi chờ xen lẫn sự hằn học gần như muốn nổ tung vì tức giận .

- LÀM CÁI GÌ MÀ LẬU THẾ !!! Cao su không giúp cô đánh đu chiều cao được đâu !!!
- Chờ một tí thì anh lùn đi chắc !!!
- Tất nhiên ... có lùn cũng chẳng bao giờ được bằng cô ! Nhờ nhờ !!! – Chan khinh khỉnh .
- Rất được ! Rất tốt ... – Cứng họng , vì Cheer đang sai nên nó cũng chẳng buồn cãi nhiều . Xách áo thằng Chan lên giục hần đi mau kéo muộn .

Đứng đỉnh ngồi lên xe của Cheer , Chan thần nhiên xoay chìa khóa , nhưng xoay mãi , xoay mãi mà không được . Khó hiểu , hần liền rút phắt ra ... và khuôn mặt gần như biến sắc khi nhìn thấy đầu chiếc chìa khóa đã bị vẹo hần sang một bên . Bần thần quay mặt sang nhìn Cheer , hần nhếch mép cười thương hại .

- Này ! Ngửa răng à ???
- Thằng chó nàyyyyyyyy !!! Ông cần mày bây giờ !!!! – Biết Chan xoáy mình ! Nhưng lần này thì hết chịu nổi rồi ! Cheer gào lên tức tối !!!

Thấy mặt con bé đỏ phừng phừng , có vẻ đã chạm đến giới hạn chịu đựng của con bé , hần liền cười xuề xòa , rồi cố gắng bẻ lại chìa khóa cho nó .

- Thôi nào ! Làm gì mà nóng ! Cứ bình tĩnh ! Đùa tí thôi mà ! Thế kể tui nghe làm sao mà ra cơ sự này !
- Vừa nói , hần vừa cười ngặt nghẽo . Nhưng khi nghe con Cheer lăm lì kể đến hết câu chuyện , thì nụ cười chợt đột ngột đông cứng lại , mặt tái xám lăm lăm nhấc nhở .

- Này ! Lần sau nhanh chậm vài phút không chết người được đâu nhé ! Đi đứng cho nó cẩn thận vào đây !

Nghe thẳng Chan nhấc , tự dưng Cheery lại cảm thấy ảm áp vô cùng . Cảm giác như trong lời trách móc có chút gì đó quan tâm lo lắng . Môi nó bắt giác nhếch lên nở một nụ cười ... nhưng lặng thầm không cho Chan biết !

Ngày hôm nay trời mát , thời tiết đã chuẩn bị chớm đông nên bạt gió hơn mọi ngày , ngồi đằng sau Chan , nó thật sự muốn vòng tay lên ôm hần lăm ... Nhưng lại dằn lòng . Không thể ! Tuyệt đối không thể !

.....

8 giờ sáng , cuối cùng thì hai đứa cao su chày mưa đã có mặt ở trường , làm mấy đứa xui xẻo bị chọn làm bạn đồng hành phải chờ mốc hết cả mép .

- Chúng mày làm cái quái gì mà lâu thế !!! – Yon

- Mới sáng đã hú hí à !!! – Ben

- Tập thể dục buổi sáng !!! – Mita

- Eo ôi ! Eo ôi !!! – Hummie

Cả bọn đồng loạt hòa loạn cả lên khiến Chan và Cheer không biết lần đầu ra đường mà cãi . Đành tặc lưỡi dắt nhau đi tìm bóng . Sau khi đã xử lý xong vấn đề bóng bánh , Chan bắt đầu ra hiệu cho con Cheer mang giày ra tập , nhưng thấy con bé vẫn đứng trơ trơ ra không có dấu hiệu chuyển biến .

Hần lại chau mày .

- Cô còn làm cái gì thế ?

- Làm cái gì ? – Cheer ngơ ngác hỏi .

- Thế không định cởi guốc ra à ?

” À ! Đã hiểu ! ” – Nó nhí nhố trả lời .

- Tại tôi chưa kịp mua cà kheo ...

Nghe con Cheer trả lời , mặt thẳng Chan liền đông cứng lại , rồi đấm cật cười khù khụ .

- U hu hu !!! Thế tìm được cà kheo là cô đi thật à ! Đồ ngu si ! Thôi được rồi ! Chờ tí .

Vừa nói , hần lại vừa đứng đĩnh đi về phía cầu thang , hí hoáy trong cái gầm cầu đột nát ấy một lát , rồi lôi ra một đôi giày rõ bẩn thỉu... bắt con bé nhét vào chân ...

Mẹ kiếp ! Chơi nhau à ?

Cheer khẽ chau mày tỏ vẻ sợ hãi , khóe miệng nó giật lên điên loạn .

- Bảo tôi đi cái này á ?

- Luôn và ngay đi !

- ... được ... rồi ... – Nói ra được lời này , thật sự nó cảm thấy như đời mình vừa mới rơi xuống địa ngục ...

Đi giày bẩn vẫn chưa phải là tất cả , thẳng Chan còn cố tình hành hạ bằng cách nhét cái áo khoác to thùng của mình lên người con Cheer , bắt nó phải mặc loại áo khoác thể thao này trông nó mới có tinh thần đồng đội ...

Giày bẩn , áo khoác rộng ngoại cỡ ... trùm xuống tận đầu gối , khóa thì kéo lên kín đến tận chót cổ , tất thì rách thảm hại , nhìn con Cheer không khác gì Quỷ Lùn di động ...

Đứng trước vẻ thảm hại của Cheer , không hiểu sao Chan lại thấy thú vị vô cùng . Dù tối hôm trước vừa mới cãi nhau , nhưng ngày hôm nay hắn vẫn thấy vui vì được trêu chọc nó . Chan nheo mắt cười .

- Được đấy ! Kiu lắm !!!

- Kiu thật không ? – Mặc dù biết mình trông đang luộm thuộm vô cùng , nhưng được Chan khen , mắt Cheer vẫn sáng ngời lên hào hứng .

Nhìn nó hào hứng , Chan lại chợt cảm thấy mình vừa bị lừa dối , nên vội vàng sửa chữa , hắn đằng hắng .

- Kiu kiểu hót rác !

Chó !!!

.....

- Tao xong rồi tụi mày ơiiiii !!!

Con bé lóc cóc nhí nhảnh chạy ra khoe bọn nhóc . Vừa nhìn thấy nó , cả lũ đang hồn nhiên cười đùa , chợt dừng sững lại , ngơ ngác nhìn một hồi , rồi lại phá lên cười tiếp .

- U hu hu ! Mày vừa bị ném ra sọt rác hả Mai !

- Sao trông thảm hại thế này !!!

- Chồng tôi chết rồi nhé ! – Mita đồng dạc tuyên bố !

” Cái méo gì thế ... ” – Cheer quay sang nhìn Chan , ánh mắt hình viên đạn , vô cùng hằn học khiến hắn chỉ biết gượng cười đau khổ , nhưng trong lòng thì vui sướng vô cùng .

.....

Sân trường vắng lặng ngày hôm nay bỗng trở nên náo loạn vì tiếng hò hét của 10 đứa nhóc đang chia thành hai đội để tập bóng , tiếng bóng va bồm bộp xuống nền bê tông rồi bật lên ròn tan tạo hiệu ứng vô cùng sôi động . Cheer chết chân nhìn bọn bạn hăng say luyện tập , rồi lại lò dò bước đến chỗ Chan , rụt rè kéo hắn ra một góc .

- Này ! Tôi ở vị trí nào ?

- Ở đây ! – Hắn vẫn nhất định cách ly nó với cả đội .

Đắn mặt , nó tiếp tục hỏi .

- Tại sao ? ... Ở thế tôi tập cái gì ?

- Chỉ cần cô không tham gia thì chắc chắn đội ta sẽ thắng ! Thế nhé ! – Vừa nói , Chan vừa nhoẻn miệng cười , lại còn nháy mắt nửa vờ với nó .

- Thằng chó này ! Mày có dạy tao tử tế ngay không ? – Cheer gầm lên tức tối .

- Rồi rồi ! Đây ! Cầm bóng như thế này ! Đập xuống ! Xong rồi đỡ ! – Vừa nói , Chan vừa đập bóng xuống rồi úp hai tay vào đỡ rất chuyên nghiệp khiến cho Cheer trở mắt nhìn rồi cũng nhanh chóng làm theo ... nhưng toàn lóng ngóng trượt .

- Không phải làm như thế ! Phải đỡ như thế này ! Đây ! Tay đặt như thế này ! Từ trên xuống chứ không phải từ dưới lên ! Hiểu chưa ? Thấy không ? Lùn là cùn lắm mà !!!

* Lườm * – Thấy Chan được đà mắng nhiếc ! Nó lại quay lên lườm cho một nhát . Cảm giác lạnh tê gáy chợt chạy dọc sống lưng khiến hắn phải buông tay , tự mình rời xa con bé .

- Đấy ! Cứ tập như thế nhé ! Tập như này tay nó cũng dài ra đấy ! Khi nào dài bằng các bạn thì cậu sẽ gọi ra chơi cùng ! Cứ yên tâm ! – Vừa nói , hắn vừa ngúng nguẩy chạy về phía hội bạn , không thèm quan tâm đến vẻ mặt vô cùng thảm hại của con Cheer . Xuống sắc một cách khùng khiếp .

Cầm chặt quả bóng trong tay , nó đập bồm bộp xuống mặt đất , nhanh chóng học được ” chiêu ” đỡ bằng tay của thằng Chan , rồi vội vàng tóm lấy quả bóng , dùng hết lực , phi thẳng về phía lưng thằng nhóc với

tất cả sự giận dữ của mình ... Nhưng không hiểu sao... linh cảm quá nhạy bén , Chan vội vàng né người đỡ được , thậm chí , còn quài tay bắt ngay lấy quả bóng , xoay xoay bằng một ngón vô cùng chuyên nghiệp ...

Mặt nó cứng ngắc ra , mồm há hốc ...

- Ném tốt đấy ! Rất có chí khí ! Rất có năng lực ! Nhưng mà đã ném... là phải ném như thế này này ! – Vừa dứt lời , Chan đột ngột vung mạnh tay về phía sau , rồi nhanh như cắt , phi cái vèo về phía con bé ...

Bóng chạm mặt !!! 10 điểm !!! Zêeeee !!!

Chan reo lên sung sướng ! Đối phương đã ngã xuống ! Tất cả mọi người cùng chạy nhào ra xem ... rồi lo lắng ôm lấy cái Cheer , lay mãi nhưng con bé vẫn không chịu tỉnh lại ... Cuối cùng , không khí sôi động đột ngột lắng xuống , tất cả chìm vào sự hoang mang lo lắng , cả tám ánh mắt đều quay ngoắt lại phía Chan , hằn học trách móc ... như một kẻ tội đồ phải bị phán án TỬ HÌNH !!!

Gọi mãi mà con bé vẫn không chịu tỉnh lại , mọi người đành cùng nhau khiêng nó vào phòng y tế , lúc ” xác ” nạn nhân được khiêng qua chỗ thẳng Chan đứng , bỗng nhiên , hần thấy ... RÕ RÀNG môi con bé vừa mới nhếch lên cười khẩy một cái ...

Lạnh hết cả người !

19. Chương 19 : Đền Xanh Ư ?

Sau khi mọi người đã lo cho con bé chu đáo một vị trí ngon lành ở phòng y tế , công việc cuối cùng là nhét Chan vào đây và bắt hần phải trông nom chăm sóc cho đến khi Cheery tỉnh lại . Biết thừa rằng nó đang giả vờ , nên Chan cũng chỉ ngồi ngáp , trong lúc chờ đợi , hần cũng tiến đến ngồi bên cạnh thành giường , vô tình đánh mắt ngắm nhìn con Cheer . Lặng yên một hồi , bỗng , hần phát hiện ra một điều ... khi không chau mày cau có hay cười nhăn nhó như con khỉ đột , thì nhìn con bé trông cũng ... được ra phết ! Khuôn mặt bầu bĩnh không son phấn , bờ môi hồng khê mấp mấp khiến hần chỉ muốn chạm nhẹ vào ... nhưng nghĩ đi nghĩ lại , rút cục hần lại rút tay vào không dám lấn tới .

- Này !
- Dậy dê !
- Làm trò vừa thôi !
- Cô khỏe như thế mà lại không đỡ được bóng ! Bỗng dưng bị ngu à !
- Này ! Không dậy thì thôi ! Tôi đi về đây nhé !
- Cò quay hơn nghiện !

Lèo nhèo suốt một hồi , rồi lại dừng lại chờ xem phản ứng của con Cheer , từ nói nặng đến nói nhẹ nó vẫn nằm im bất động , không thèm trả lời .

” Được ! Rất được ! Rất cứng cáp ! ” – Chan thăm cười khẩy , rồi hần đạp cửa bước đi . Nhưng khi vừa mới ra được đến mép cửa , thì lại nghe thấy tiếng cái Cheer thốt lên gọi lại ... giọng thủ thỉ nghe yếu ớt vô cùng ...

- Chan à ... – con bé lảo bảo trong giấc mơ ...

Nghe thấy giọng nó vang lên , Chan liền quay ngoắt lại nhìn , rồi từ từ chạy đến bên thành giường , nhìn rõ khuôn mặt yếu ớt đang vang lên những âm thanh trong sáng .

” Trong mơ cũng gọi tên mình ? Chẳng nhẽ cô ấy ... ”

Suy nghĩ mơ hồ bỗng lướt qua trí óc khiến cho hai má hần đột ngột nóng bừng lên hừng hực .

- Chan Chó ...
- ??? – Nó đang mơ cái gì mà căng thẳng thế ???
- Chó ghê đầu ... – Câu chuyện mỗi lúc một đi xa hơn .
- :-O – Thành Chan ngớ người , cảm giác như mình đang bị chơi xỏ .
- Ghê đầu súc vật !!! – Cô bé chu*i? thề trong giấc mơ vẫn không có ý định dừng lại .
- Đây ! Cảm mềm lại ngay đi nhé ! Tưởng tôi không biết à ! Dám chu*i? ông mày này ! – Vừa nói , hần vừa đứng phắt dậy , định cầm cả ấm nước chặn vào họng con Cheer . Nhưng Cheer lại đột nhiên dừng lại ...
- Ừ hừ ... khát ... khát nước quá đi à ... hức hức ... – Giọng con bé đột nhiên dịu lại , âm thanh khô khốc vang lên như thể nó đang khát nước muốn chết rồi khiến Chan lại bản thân hạ cái ấm xuống , tự dưng động lòng trắc ẩn , rồi từ từ lấy nước rót vào cốc cho con bé ...

Cầm lấy cốc nước trong tình trạng vẫn nhắm mắt , nó từ từ ngồi dậy , ngoan ngoãn cầm cốc nước bằng hai tay mà uống như đang mộng du ...

Chứng kiến cảnh tượng này từ đầu đến cuối , Channie hết sức ngỡ ngàng , hần bàng hoàng , cảm giác như mình đang bị qua mặt giống hệt một thằng ngốc . Ngồi phịch xuống trước mặt Cheer , hần ôm chặt lấy hai vai con bé , vừa lay mạnh vừa hét thẳng vào mặt .

- Đây ! Dậy ngay đi ! Đừng có mà làm trò nữa nhé ! Tôi biết cả rồi đấy ! Mày mà vừa thôi ! – Vừa mắng , hần vừa tóm mạnh vào hai vai con bé , rung lắc không ngừng , khiến cho nước trong miệng nó bất ngờ bắn phọt ra , phun thẳng vào mặt thằng nhóc...
- – Bị cả bãi nước nhỏ thẳng vào mặt , Chan cảm thấy thất bại nhục nhã ê chề ... Hần bỏ cuộc . Lạnh lùng buông Cheer ra rồi lăm lăm quay mặt bước về phía cửa chính .
- Quá đủ rồi !

.....

- Đủ cái gì mà đủ ! Chưa đủ ! Ném bóng vào mặt người ta rồi bỏ đi vô trách nhiệm như thế à ? – Đặt rầm cốc nước xuống mặt bàn , con Cheer đột ngột mở mắt gần giọng nói .

Nghe thấy giọng con bé quát lên rõ to , biết rằng vở kịch đã đến hồi kết , Chan liền hùng hổ quay mặt lại , gào lên quạc lại .

- Biết bị ném mà sao không né ?
- Trước khi ném anh có nhắc tôi không ?
- Không nhắc thì cũng phải biết đường mà tránh chứ !
- Ném nhanh thế tránh thế quái nào được !
- Thế sao còn giả vờ bị ngất ???
- Giả vờ đâu mà giả vờ ???
- Không giả vờ thế đưa nào ngất rồi còn cười khẩy ???
- Tôi cười khẩy lúc nào ???
- Không phải điều , tôi nhìn thấy cả rồi nhé !

Đuối lý , Cheer lại cầm cốc nước lên uống ừng ực rồi gần giọng nói tiếp .

- Không phải giả vờ ! Lúc ý bị chuột rút ỏ mềm !!!

Đúng là lùn còn thích cãi cùn ...

.....

Gió ở trên sân thượng lúc chiều tà thật là mát ... Từng làn man mác chạy lướt qua , khẽ ôm nhẹ lấy rồi lại chợt rời ngay ra khỏi làn tóc rối của hai đứa nó . Con bé nheo mắt nhìn ánh mặt trời đang dần trở nên yếu đuối , thoi thóp giữa những rặng mây tím hồng của buổi chiều thu . Bất giác , nó chợt giơ tay lên , rồi lại hạ tay xuống , cứ giơ lên , rồi lại hạ xuống ...

- 1 , 2 , 3 hít vào thở ra ... hít vào thở ra ! Hự hà hự hà hự hà hự !!!

Thằng Chan dần mặt quay sang nhìn con bé , miệng khẽ nhếch lên giật giật vài cái .

- Cô làm cái trò gì thế ? Bị thần kinh à ?

- Ăn cả quả bóng vào đầu mà không va chạm đến thần kinh thì mới là đồ không bình thường đấy ! – Vừa nói , nó vừa quay sang lườm thằng Chan .

- Thôi thôi ! Tôi biết lỗi rồi ! Không phải xoáy !

- Đá thẳng vào mặt chứ xoáy gì ? – Con bé thản nhiên đáp .

- Cô....

.....

Đạp mạnh viên sỏi vô tội đang trên người hấn ở phía dưới đất văng cái vút vào không trung , dùng hết sức can đảm của mình , hấn mạnh dạn nói .

- Bây giờ yêu ai rồi ?

Hết sức ngạc nhiên trước câu hỏi này của Chan , bởi , chỉ mới đây thôi , người nó yêu , vẫn còn ở ngay trước mắt mà ... Nhưng... bây giờ thì đã xa rồi . Nó khẽ cười nhạt , rồi lại thở dài .

- Chả ai cả !

- Tại sao ? – Vừa nói , hấn vừa đánh mắt qua nhìn con bé , rồi lại vội vàng quay đi . Ngoài mặt tỏ vẻ không quan tâm , nhưng thực chất trong lòng lại đang sướng âm ỉ .

- Vì chẳng ai tạo được cảm giác rung động cho tôi cả ! – Cheer khẽ nhún vai , nó lắc đầu nguây nguây .

- Thế thì chuẩn bị đón nhận tác động cực mạnh đi nhé !

- Cái gì ... cơ... ?

Con Cheer vừa mới dứt lời , thằng Chan lập tức nhấc bổng nó lên , rồi bẻ phắt con bé ra phía lan can nơi không có hàng rào ngăn cách , cố tình đưa nó ra gần đến mép rìa , dùng đưa dọa nạt .

- Này ! Anh làm cái trò gì đấy ? Thả tôi xuống ngay ! – Vừa nói , nó vừa ôm chặt lấy cổ thằng Chan , nhất quyết không nhìn xuống dưới .

Biết được điểm yếu của Cheer là sợ độ cao , hấn lại càng tác quái .

- Thế bây giờ muốn làm siêu nhân hay người yêu tôi nào ? Trả lời đi !

Hiểu được ý đồ của thằng Chan , nó tiếp tục cứng đầu .

- Xùy ! Lúc nào mà tôi chẳng là siêu nhân !

- À được ! Đã thế cho siêu nhân bay vèo luôn ! – Vừa nói , Chan vừa cố tình nới lỏng vòng tay mình khiến Cheer rít âm lên vì hoảng loạn .

- Nàooooo !!! Không đùa ! Bị điên à ! Chết người đấy ! Tôi sắp vai~ ra rồi đây này !!!

Đang cười khàn khàn trước sự sợ hãi của con Cheer , nhưng chợt nhớ ra câu nói cuối cùng của nó , thằng Chan liền khựng lại , vẻ mặt nghi hoặc lướt qua ánh mắt vô cùng trống rỗng của Cheer , hấn hỏi nhỏ .

- Cô vừa nói cái gì cơ ...?

- TÔI BẢO TÔI SỢ SẮP VAI RA RỒI ĐÂY !!! ANH KHÔNG THẤY QUẦN MÌNH ƯƠN ƯỚT À !!!

- CÁI GÌ CƠ ! KHỔN KIẾP !!!

Cheer vừa mới dứt lời , Chan liền vội vàng ném mạnh con bé xuống đất rồi hí hoáy kiểm tra lại quần mình . Bị vút phịch sang một góc không thương tiếc , nghĩ đến lúc hần đem nó ra làm trò đùa , ánh mắt Cheer rung lên những tia uất hận , nó nhìn thẳng Chan hần học từ phía sau , rồi nhất định trả thù . Tranh thủ lúc Chan vẫn còn đang luống cuống kiểm tra quần áo của mình , Cheer nhanh chân đạp mạnh cho hần một phát... Thế là... siêu nhân bay vèooooooooooooooooo !!!!

.....

“AAAaa !!!!!”

Thằng Chan bất ngờ bị đá mạnh một cái từ phía sau , không kịp phản ứng , hần ngã nhào về phía trước ... Nhưng không ngờ... ngay phía dưới sân thượng lại là một cái lan can khác được xây chìa ra vô cùng an toàn , chỉ cách cái phía trên có độ 2 mét , nhưng cũng đủ để làm hần ê mông tê tái .

- Đồ quỷ lùn ! Cô bị điên à ! Nhỡ chết người thì sao??? – Giọng hần từ bên dưới hét vọng lên tức tối .
- Thì tôi lại chẳng vui quá chứ sao ! Ai bảo dám đùa chị ! Cho chết đi ! Đáng đời ! Thôi ! Đây đi nhé ! – Vừa nói , nó vừa cúi xuống lè lưỡi nhìn thẳng Chan rồi ngúng nguẩy bước đi .
- Yà !!! Thế còn câu trả lời thì sao ? Cô vẫn chưa cho tôi câu trả lời ! – Thằng Chan tiếp tục nín kéo .

Nghe thấy tiếng hần , đang đi , bỗng con bé liền dừng khựng lại , rồi hét thật to đủ để cho tên ngốc ở dưới kia nghe thấy .

- Trả lời ? Muốn có câu trả lời ưng ý thì anh phải tự mình tìm lấy chứ ???

.....

” Tự mình tìm lấy ...Thế là sao ?! ” . Thằng Chan ngơ ngác ra lắm lắm , rồi chợt giật mình ” Hay là cô ấy bật đèn xanh ?” ...

20. Chương 20 : Cởi Bỏ Hết Ra Đê... Mặc Quần Áo Làm Giề !!!

Chiều chủ nhật , theo như lịch hẹn , hôm nay Ben phải đến nhà Minnie để ” làm việc ” với con bé . Cầm trên tay tờ giấy ghi địa chỉ , nó như ngã ngựa khi đứng trước tòa biệt thự trắng muốt nằm nổi bật ở khu phố dành cho người nước ngoài , không hề bị chìm lẫn trong những dãy nhà màu xanh trắng được xây theo kiểu kiến trúc cổ kính xung quanh , không khí yên tĩnh , vắng lặng , được bao trùm bởi màu xanh trong của nắng và những giàn cây leo , Ben hồi hộp bấm chuông gọi cửa .

Một lát sau , bóng dáng cô gái trong bộ áo choàng màu trắng từ tốn bước ra , nở nụ cười quyến rũ đón mời Bennie .

- Còn nhớ em chứ ? – Minnie mỉm cười .

Chết lặng trước nụ cười bí ẩn của cô gái tóc vàng , Ben cảm thấy như câu trả lời đang bị mắc nghẹn nơi cổ họng .

- Ừ ... ừm ... nhớ !

Kéo cổ áo hần , con bé đứng đĩnh lời thẳng bé vào nhà cùng nó .

Và lên luôn phòng ngủ .

.....

- Đóng cửa vào giùm em ! – Min liếc mắt quay lại nhìn Ben khi thấy hần vẫn còn bần thần đứng ngoài mép cửa .

Phòng Min rộng quá , trang trí đúng kiểu tiểu thư nhưng lại man mác chút không khí quuyền rũ bí ẩn . Tông nền màu tím nâu bao phủ khắp cả căn phòng , chỉ điểm lên le lói một chút ánh sáng vàng nhạt yếu ớt ... tạo cảm giác mập mờ hấp dẫn vô cùng.

- Uống một chút chứ ? – Cầm chai rượu vang trong tay , con bé nhẹ nhàng rót xuống hai chiếc ly thủy tinh được đặt ngay ngắn cạnh giường rồi khẽ nâng lên , nháy mắt tỏ ý mời Ben ngồi xuống uống cùng .

.....

Có chút hơi men vào người quả nhiên cảm thấy phần chần hần ,nhưng thế này cũng chẳng nhằm nhò gì với Ben , hần chỉ giả vờ ngu ngơ nhưng thực ra là đang trực chờ cho con sói già chủ động cởi bỏ nanh vuốt .

Nằm xem phim mãi mà thấy thằng Ben vẫn chẳng có động tĩnh gì , cái Min bực mình , nó liền bật dậy , nhấc mặt tỏ vẻ không hài lòng , nhưng lại chẳng muốn nói toẹt ra là em đang ... muốn ...

- Ai goo !!! Nóng quá đi à ! – Vừa nói , con bé vừa vung tay lên , oằn mình không nhèo .

- Nóng thì giảm điều hòa xuống .

- Giảm rồi vẫn nóng ! Minnie chau mày .

- Vậy đi tắm đi ! – Ben thần nhiên đáp .

Cơ hội đã tới ! Min liền nhoẻn cười , rồi lặn xả vào người hần , nháy mắt .

- Ok ! Nhưng anh phải tắm hộ em .

Biết rằng con cáo cuối cùng cũng đã chịu hết nổi rồi , lúc này mà làm thật là “nhừ” lắm đây ! Hần liền nhếch môi cười khẩy , rồi ôm eo Minnie , đẩy nó vào phòng tắm .

.....

Tiếng nước chảy róc rách qua khung cửa kính ngăn cách giữa hai căn phòng với nhau tạo nên âm thanh kích thích vô cùng , bước vào phòng tắm , Min khẽ bấm nút điều chỉnh cho ánh sáng căn phòng dần trở nên yếu dần đi , nước cũng từ từ chảy dần đều từ trên trần nhà xuống , chẳng mấy chốc đã ướt nhoẹt cả người con bé ...

- Anh ... em ướt cả rồi ... – Con nhỏ quay lại nũng nịu với thằng nhóc , ánh mắt mơ hồ mê hoặc .

- Vậy cởi áo ra đi ... – Ben cười khẩy .

- Cởi cho em !

- Tuân lệnh ! – Vừa nói , hần vừa áp sát cơ thể mình lấy bờ lưng ướt đầm của con bé từ phía sau , rồi từ từ đưa tay lên phía trước , cởi bỏ lớp áo choàng mỏng manh đang được khoác hời hợt trên người con bé .

Khẽ lướt tay qua bầu ngực trắng nõn nà , hần vừa cởi , vừa đưa tay mơn trớn vuốt ve ... để những đầu ngón tay của mình chạm nhẹ vào nhũ hoa của con bé khi chúng đang dần dần kéo áo xuống ...

Khi ngón tay Ben vừa khẽ lướt qua , chạm nhẹ vào đầu ngực của con bé , lại thêm tác động mơn man của làn nước khiến nó khẽ rên lên những tiếng kêu dâm dăng ...

- Ừ ... ưm

Ben biết , đã bắt đầu có một chút kích thích , hần lại nhoẻn cười , ánh mắt càng lúc càng trở nên sâu hoắm ...

Kéo nhẹ bờ vai cho hai quai áo trôi tuột xuống , Ben bắt đầu mơn trớn bầu ngực con bé bằng đôi tay điệu nghệ của mình , vừa làm , vừa hít nhẹ vào cổ con bé , rồi liếm láp không ngừng . Chiếc lưới nhạy cảm đã bắt đầu hoạt động liên tục nơi vành tai khiến cho chúng nhanh chóng trở nên ướt đầm ... Những tiếng kêu sột soạt không ngừng vang lên khiến cho Min phải cắn răng nhẫn nại vì khoái cảm .

Đôi tay nó bắt giắc rờ xuống bên dưới , tự tay thỏa mãn bản thân mình bằng những tác động nhẹ nhàng nhưng mãnh liệt , Ben biết điều đó , nhưng hắn vẫn chỉ tiếp tục ” hành xử ” đối với phần trên , cho đến khi ... Minnie ướt đầm !

- A ha aaaaa..... em hết chịu nổi rồi ... mau vào đi nhanh lên ... ư ưmmmm....

- Chưa đâu ...

Nói rồi , hắn lại từ từ gỡ bỏ tay của cái Min ra , tự mình hành xử .

Đặt nhẹ con bé lên bồn tắm , để con bé ngả nửa mình trong dòng nước chỉ dầm dấp đến lưng chừng , rồi bắt đầu sử dụng đầu lưỡi nguy hiểm của mình , nhanh chóng khuấy đảo cái nơi nhạy cảm ấy một cách vô cùng chuyên nghiệp . Khẽ mồm môi lại , cố không để mình thốt lên những tiếng kêu kích dục , nhưng Mie vẫn không thể kiềm chế , nó hét lên khoan khoái ...

- A ... ư ... chết mất ... sướng chết mất ... Bennnn em yêu anh ... nữa đi ... dừng dừng lại ...

- Vào đi ... mau vào đi ... em hết chịu nổi rồiiiii

.....

” Hừm... hai ngón hay bốn ngón nhỉ ? ” – Khẽ chấp tay mình lại thành hình khẩu súng , Ben chau mày nghĩ ngợi ... ” Nhìn thế này chắc phải bốn ngón mới đủ ! ” . Nói rồi , hắn liền giơ tay lên và ... bắn thẳng “súng” vào hang động của kẻ địch . Không ngừng công kích .

- Aaaaaaaaa.... nữa ... mạnh nữa đi – Hai tay tóm chặt vào bồn cầu , Min không ngừng hét lên khoan khoái ...

- Aaaaaa.... haaaaa.... dừng... dừng dừng lại em sắp ra rồi ra ra mất rồi hự

Hồn hển dừng lại , nó nhìn xuống vùng dâm thủy đang chảy ướt đầm trên thành bồn tắm , nhoe nhoét ướt nhoẹt cả tay thẳng Ben , khuôn mặt căng thẳng bỗng chốc trở nên dịu lại ... nhưng vẫn ...

- Nữa nhé ?!

Vừa được sướng , lại vừa được thưởng , tại sao không tiếp tục hưởng ? Ben khẽ nhếch môi cười khẩy rồi lại tiếp tục hào hứng thực thi ” nhiệm vụ ” của mình .

21. Chương 21 : Bước Ra Xã Hội

Chiều tối , ngồi trần trọc ở nhà , nó vẫn không thể hiểu là tại sao chiều nay mình có thể nói ra một câu ngớ ngẩn như thế . Bảo hắn tự tìm lấy câu trả lời ứng ư ? Thế quá là bất hắn phải chủ động để đạt được những gì mình muốn , còn bản thân nó thì cũng không thềm cảm đoán nữa à ?

Ôi... sao mà ngu thế ! Vô đầu bút tai suốt cả một buổi chiều , cuối cùng , nhìn lên đồng hồ , nó phát hiện ra đã sắp 7 giờ rồi , Ben vẫn chưa sang đón con bé để hai đứa cùng đi làm .

” Đồ cả người ! Chắc lại đang hú hí với con tình nhân nào đó trên mạng đây mà ! Thôi tự túc là hạnh phúc ! ” – Nghĩ thế , Cheer liền sửa soạn quần áo rồi vội vàng đi làm .

.....

Vẫn cứ ung dung vì nhà gần chỗ làm nên hôm nào Cheer cũng phải đi muộn tầm 5 , 10 phút . Bởi cho dù có đến đúng giờ thì cũng chẳng có việc gì phải làm , nhưng hôm nay , nó lại xui xẻo bị ông quản lý bắt bẻ .

Vừa bước chân thập thò vào đến nhà hàng , con bé lén lút nhanh chân lướt qua quầy thu ngân , rồi nhẹ nhàng đặt túi xách của mình ở lại đấy để mau chóng trốn ra ngoài , nhưng không may ... lại đụng ngay phải anh quản lý .

Vừa nhìn thấy vẻ mặt đờ đàng sát khí của anh ta , Cheer đoán rằng chắc hẳn lại đang có chuyện căng thẳng nên liền mỉm cười hiền lành xin lỗi .

- Anh ạ ! Em chào anh ! – Con bé nhe nhớn cười .

Chào hỏi lễ phép là thế , thế mà lão nữ lập tức dập tắt ngay nụ cười thân thiện của con bé bằng câu hỏi xanh rờn của mình .

- Em xem bây giờ là mấy giờ rồi ?

Lén lút nhìn lên đồng hồ của nhà hàng , rồi lại giả vờ lôi điện thoại của mình ra , hí hoáy , nó hồn nhiên đáp .

- 7 giờ chuẩn anh ạ !

- 7 giờ 10 rồi ! Em chỉnh lại đi ! – Vừa nói , anh ta vừa lôi điện thoại của mình ra , giờ thẳng vào mặt con bé để răn đe .

- Vâng ạ ! – Vừa nói , nó vừa cúi mặt xuống , tỏ vẻ tội nghiệp , nhưng thật ra trong lòng thì tức chết ghen .

Cứ tưởng như thế là xong rồi , ai ngờ lão còn tiếp tục quát nạt .

- Em ý ! Nhà thì gần đây mà sao hôm nào cũng phải đi muộn 5 10 phút thế ? Chủ động ý thức một chút hơn không được à ? Tất nhiên đi sớm về muộn 5 10 phút nó cũng chẳng đáng gì đâu ! Nhưng cái này nó đánh giá vào tinh thần trách nhiệm . Em hiểu anh nói chứ ?

Nói xong , anh ta lại trừng mắt lên nhìn nó , đôi lông mày hình sâu róm khê chau lại vẻ cau có vô cùng !

- Vâng vâng ! Em biết rồi ! Em sẽ rút kinh nghiệm lần sau .

Nói rồi , nó liền vội vàng cúi mặt lách nhẹ khỏi người anh quản lý , thoăn thoắt chạy ra ngoài , miệng không ngừng lầm bầm ***** rủa :” Bố thẳng điên ! Bố thẳng dở hơi ! Nói quái gì mà nói lảm thế ! Như con đàn bà ! Đây mà là ở trường thì tao đã xiên chết ***** rồi ! Grrrrrrr !!! ” . Vừa nói , nó vừa hậm hực chui vào wc chỉnh sửa , nhưng lại bị lão quản lý ngồi ngoài tiền sảnh nói vọng ra .

- À Mai ! Tiện vào đó thì kỳ cọ luôn phòng vệ sinh đi nhé ! Chị tạp vụ hôm nay xin nghỉ rồi ! Xong xuôi thì ra quét dọn tiền sảnh ngay em nhé !

Cái gì thế ??? Bây giờ lễ tân lại kiêm cả tạp vụ nữa cơ à ???

Cái này có ghi trong hợp đồng không ? Thằng khốn nnnnnn !!!

Nghe lão Tuấn nói mà mặt nó đỏ phừng phừng lên vì tức , lần đầu tiên đi làm , lại làm ở cái chỗ phức tạp như thế này , lần đầu tiên nó biết cảm giác phải nhịn nhục , phải nhìn mặt người khác mà sống . Thật muốn uất ghen cả hòng !

.....

Thế nhưng , sau khi hậm hực chán chường ở trong phòng vệ sinh , vừa mở cửa bước ra ngoài , nó lại ngay lập tức đeo chiếc mặt nạ vui vẻ của mình vào , nhí nhảnh đi tìm chỗ để quét dọn cầu thang ...

.....

Tìm khắp tầng 1 – không có .

Chạy lên tầng 2 – cũng không có .

Vừa mới lóc cóc chạy lên tới tầng 3 , đang hí hửng vì nhìn thấy cây chổi được nhét gọn gàng ở một góc tường gần thang máy phòng 301 , con bé hí hửng nhào ra định lấy thì lập tức bị anh Hoàng chặn lại .

- Sao thế ạ ? – Con bé chau mày khó hiểu .

Nhìn thấy nó đang định hùng hổ lao lên , lão Hoàng liền chạy ra chặn ngay lại ở phía đầu cầu thang , nhất quyết không chịu cho Cheer bước qua .

- Em lên đây có chuyện gì ?

- Em tìm chỗ ạ !

- Tìm chỗ để làm gì ? – Vừa nói , lão vừa đánh mắt liên tục vào cánh cửa lấp lánh ánh đèn hắt ra từ phòng 302 .

- Để quét nhà chứ để làm gì ạ ! – Cheer nổi cáu .

- Thế lên tầng trên tìm đi !

- Nhưng em tìm thấy rồi ! – Vừa nói , nó vừa đánh mắt nhìn vào góc tường cạnh cửa phòng 301 . Hậm hực .

- Đứng yên đây ! Chờ đấy ! Cấm xâm phạm nghe chưa ! – Nói rồi , hắn liền vội vàng với tay , quờ lấy cây chổi ở trong góc tường rồi xua xua bắt con Cheer phải xuống ngay lập tức .

” Mọi người hôm nay đều thật kỳ cục ! Cứ phải căng thẳng với nhau là sao nhỉ ? ” – Nhận được cây chổi với thái độ không được nhiệt tình cho lắm , Cheer cũng chẳng mấy hài lòng , nó thở dài , vừa quét vừa đi xuống tầng 1 .

Con bé vừa xuống cầu thang đến đứng tầng một thì cũng là lúc cửa thang máy mở ra , chị Vy (thu ngân) ung dung cầm gói ô mai vừa chôm chĩa được ở trên bar bước xuống , ngúng nguẩy đi qua chào nó .

Giật mình , chợt nhớ ra cái gì đó , nó liền kéo tay gọi chị lại .

- Vy này ! Vừa nãy chị có đi qua tầng 3 ko ?

Nghe con bé nhắc đến 2 chữ ” tầng 3 ” , mắt bà Vy liền sáng rực lên , rồi nhanh tay kéo con bé vào một góc .

- Sao ! Mà cũng biết rồi hả ? Tưởng chuyện này phải giữ bí mật cơ mà nhỉ ! – Vừa nói , chị ta vừa nhứu mày đưa ô mai lên miệng nhai chóp chép .

Chắc chắn mẹ này cũng biết , nó liền cười khẩy trong lòng rồi nhanh chóng đưa mẹ ta vào trong .

- Vâng ! Vừa nãy đi qua tầng ba lấy chổi , e cũng thấy thấp thoáng , nhưng mà không rõ lắm ! Chị có thấy gì không ?

- Ôi xời ! Thấy chứ ! Rõ tận mắt luôn ! Tao với thằng Hoàng đứng canh ở bên ngoài suốt mà ! Hai con ý ngon *** mà ơiiii !!!

- Ủ uôi ! Thế á ? Ở đâu ra thế !

- À ! Nghe nói thuê ở vũ trường về , phục vụ riêng cho nhóm lão Hùng , chuyên nhảy thoát y đấy !

- Nhảy thoát y á ! Nhưng lão Hùng là hình sự mà !

- Hình sự thì nó mới ... – Bà Vy bĩu môi , vừa nói vừa chep miệng , nhưng rồi lại nhanh chóng hạ giọng , đánh mắt nhìn xung quanh – Tuần nào chẳng có một vụ như thế này hả em ! Nhưng phải tắt hết đèn đi , không cho người lạ qua lại , tránh ” cớ ” thật đấy !

- À à... ra thế ... – Nghe bà Vy kể đến đây , trong đầu nó đột ngột vỡ ra nhiều thứ . Cứ ngỡ ở thế giới học đường đã có lắm điều thị phi , ai ngờ , bước ra xã hội mới thấy có lắm thứ tai quái hơn nhiều ! – Nhưng hai con ý hàng họ thế nào hả chị ? Mà mấy lão kia có được ” tòm tem ” gì không ?

- KHÔNG ! Không được động chạm tí gì luôn ! Chỉ được ngồi im thưởng thức , nhảy xong thì bỏ cho chúng nó theo thỏa thuận thôi ! Mẹ ! Nghe nói chúng nó kiếm lắm đấy ! Hàng cao cấp mà ! Cũng có giá ... Nhưng mà mấy lão kia chỉ ngồi nhìn đã sướng ***** rồi... còn đòi tòm tem gì nữa ! – Bà Vy nói , về am hiểu đây ” kiến thức ” khiến Cheer phải ”giả vờ” ngưỡng mộ nhưng trong lòng thì đầy tiếc nuối ... Biết thế lúc đấy cố gắng nhào vào xem cho đã mắt !

.....

Uể oải lôi cái chổi lau nhà vào phòng khách , quét hết quây thu ngân , nó mới chạy ra đến tiền sảnh , bỗng , phát hiện ra có một ông khách lạ mới xuất hiện ở đó , dáng vẻ có vẻ lịch thiệp , chân ngồi vắt chéo hút thuốc

xì gà vẽ mặt trăm ngăm bất cần. Nhìn thấy anh ta , nó liền cúi đầu chào lễ phép rồi nhanh chóng đi rót nước đặt xuống trước mặt bàn mời , nhưng đến một cái cúi đầu cảm ơn cũng không có . Kiêu thế ! Nhưng là khách , nó chẳng dám mè nheo , đành lụi cùi chạy đi quét tiếp phòng lễ tân , tiện thể rót thêm cho mình một cốc nước mát gọi là tranh thủ.

Vừa quét , nó vừa ngừng nguẩy đung đưa cái chổi theo điệu nhạc của bài ” My Boy ” mà chị Vy bật trong tiền sảnh , chỉ thiếu nước vớt chổi xuống mà uốn ** theo điệu ” con sâu ” nữa thôi ! Càng lúc càng phiêu , con bé vung chổi càng mạnh , rồi không hiểu thế nào , đột nhiên ... Vuu một cái ! Chiếc cốc nước được đặt ” ngay ngắn ” ở thành cầu thang đột ngột văng mạnh xuống đất , vỡ cái choang !

Từng mảnh thủy tinh tung tóe rơi theo làn nước , tạo nên một loạt tiếng động giòn tan toàn những là ” lèng xèng ” ... Cheer mở tròn hai mắt , lúng túng nhìn xung quanh , kiểm tra xem có ai nhìn thấy vụ này không , rồi đột ngột dừng lại nơi phòng khách , khi có ông Xi Gà đang chăm chú nhìn mọi hành động của nó , hứng thú chờ xem con bé định làm gì , chắc phải rồi rút xin lỗi mong lão đừng báo cáo lại với chủ . Nhưng không , vội vàng định thần lại , con bé chỉ nhếch mép nở một cười thật lịch sự rồi hí hoáy chạy ngay xuống gầm cầu thang , nhanh tay kiểm cái chổi khô hót lẹm đồng thủy tinh đi , xong xuôi đâu đấy lại chạy lên huyết sáo , thần nhiên uốn ** như chưa có chuyện gì xảy ra . Thậm chí , lúc đi qua ông khách lần thứ hai , nó còn tặng thêm cho ông ta một cái gật đầu thật cung kính nữa . Nhìn những hành động hết sức tự nhiên mà từng từng của con bé , hần suất bật cười đến nỗi phun cả chỗ nước vừa uống trong miệng ra khiến Cheer giật mình ngoái lại .

Đúng lúc đó , lão quản lý đi về , bỗng khuôn mặt đang hăm hăm như bí dầm kia lại đột ngột trở nên sáng bừng khi nhìn thấy vị khách ngồi ngoài tiền sảnh .

- A ! Anh ! Em chào anh ! Anh đến lâu chưa ạ ! – Vừa nói , lão vừa đơn đả đi rót nước rồi chạy đến mời khách . Nhưng vừa mới bước tới nơi , nhìn thấy chỗ nước đang văng tung tóe lẫn cùng gạt tàn nhoe nhoét nham nhở trên mặt bàn , khuôn mặt niềm nở đột ngột cái sầm lại ... Cheer cảm giác như giông bão lại chuẩn bị ập tới trên đầu .

- Mai ... em lại đây ... – Giọng điệu mềm mỏng đột nhiên đánh lại , khiến cho người nghe có cảm giác như cổ họng muốn thắt nghẹn.

- Dạ ... – Con bé rón rén bước đến , khuôn mặt tội nghiệp nhìn đến thương .

- Sao mặt bàn lại như thế này ? Đầu giờ anh bảo em thế nào ? Dọn dẹp sạch sẽ cơ mà ? Biết anh này là ai không ? – Nhìn nó , lão cau có mắng cho một tràng .

Con bé sợ tái mặt , chỉ biết cúi đầu dạ vâng .

- Dạ ... em em ... nhưng mà ...

- Nhưng nhị gì ! Nói cho em biết ! Anh đây là ... Vừa nói , lão vừa đánh mắt nhìn sang ông khách kiêu lờ bên cạnh , đang chuẩn bị giới thiệu thì tự dưng anh ta lại gài tay , không cho lão Tuấn nói tiếp nữa .

- Lỗi tại anh ! Em ấy đã lau dọn sạch sẽ rồi , nhưng là do anh không cẩn thận nên làm bừa ra đấy .

“Nói thẳng ra , chính lão tự ” vòi phun nước” từ trong miệng ra còn gì ! Không mau nhận lỗi còn để lão Tuấn đổ tội lên đầu mình chắc !” – Vừa nghĩ , nó vừa lầm bầm trong miệng , nhưng vẫn không quên mỉm cười cảm ơn vị khách kia .

Nghe anh ta nói , lão Tuấn cũng phải nể nang vài phần , nên tuyệt nhiên không dám trách cứ con bé thêm nữa , nhưng vẫn lầm lì ra lệnh .

- Mau dọn chỗ này đi !

.....

Sắp kết thúc một ngày làm việc mệt mỏi , chỉ 10 phút nữa thôi là nó đã được về nhà rồi . Con bé hạnh phúc tự thưởng cho mình một giấc – ngủ – ngời ở ngoài tiền sảnh . Nửa người dựa vào tường , một tay chống lên thành ghế , tay còn lại buông thõng xuống mặt đất , mắt nhắm nghiền , tuyệt nhiên không để ý tới mọi chuyện xung quanh nữa . Hơi thở đều đặn đưa nó vào giấc ngủ nhanh chóng , nhưng đột nhiên , con bé lại

cảm thấy có cái gì đó ẩm ẩm nơi bàn tay , cảm giác như được bao bọc bởi một lớp khí nóng ẩm áp hơn cả mình vậy . Giật mình tỉnh dậy , nó nheo mắt nhìn lên ...

Ôi trời ơi ! Ông khách lạ ! Lão đang cầm lấy tay nó , nắm lên xem xét ... Vội vàng giật mạnh tay lại , Cheer ném cho lão một cái nhìn bệnh hoạn . Không nói gì , nhưng cũng đủ hiểu là nó cảm thấy bất mãn đến mức nào . Hắn chỉ nhìn về mặt bầu bình đang sưng lên vì tức giận của nó , rồi mỉm cười quay đi .

- Em ngủ say quá ! Hết giờ làm rồi đấy cô bé ạ ! Chuẩn bị về thôi !

Vừa nói , hắn vừa đứng đỉnh đầu hai tay vào túi quần rồi lóc cóc nhảy xuống mấy bậc cầu thang dẫn đến lối ra về ở cửa sau .

“Thằng điên !” – Nó chau mày , vội lau tay rồi khẽ lẩm bẩm một cách khó hiểu .

.....

12 giờ đêm , ngoài trời lúc này đã trở nên tối mịt , màn đêm chạy dài trên khắp các con phố , luồn lách vào từng ngõ ngách khiến mọi vật bỗng chốc trở nên tĩnh lặng đến đáng sợ . Thỉnh thoảng , một vài chiếc xe máy lại lướt vụt qua , rít ga ầm ỉ khiến con bé thấy rợn cả người . Có võ , nhưng nếu lúc này mà bị “gangbang” thì chắc nó cũng phải ” đầu hàng ” . Chùm chiếc mũ áo khoác thật kín lên đầu , bước đi nép sát vào vỉa hè, nó cố không để mình trở nên nổi bật giữa màn đêm ... nhưng gái đi đêm thì vẫn không thể tránh được chuyện bị trêu ghẹo . Một thằng thanh niên thường hay đi săn đêm đột nhiên xuất hiện , thì thoảng lại buông lời trêu chọc nó .

- Áyyyy ! Em ơi ! Đi đâu đấy ! Vào bụi cây làm tí đi !

Ghê tởm cả người , nhưng nó vẫn phải cắn răng chịu đựng , ra xã hội , không phải giống như ở trong nhà hay trên trường học , chẳng có ai bảo hộ cho mình cả . Tất cả những hậu quả mà mình làm ra sẽ tự mình phải gánh chịu , mà nó thì ... chưa đủ thẩm quyền . Vậy nên , im lặng là giải pháp tốt nhất dành cho chuyện này .

- Em ơi ! Đi đâu đấy ! Anh đưa về được không ?

Lại một thằng điên bước qua đời nó ...

Đau khổ ... Cheer chỉ biết mỉm cười cay đắng ...

“Tôi lùn mà ! Tôi xấu mà ! Sao các người cứ trêu chọc tôi thế ...

Đi kiếm mấy con gái xinh mà trêu ghẹo kìa ... ”

Mếu máo ... Nó chỉ biết ép chân mình chạy thật nhanh , nhắm mắt làm ngơ với tất cả mọi chuyện xung quanh ...

Một con Audi lại tiến đến gần nó , tiếp tục buông lời mời mọc ...

- Lên xe không em ơi !!!

” Ôi tôi điên mất ! ” . Con bé thầm rên lên trong đầu ! ” Chân dài đâu sao ông không gọi , lại đi gọi cái con chân ngắn này làm gì ! Khổ tôi quá ! Huhuhu ! ” . Vừa nghĩ , nó vừa cố gắng rảo chân chạy thật nhanh để thoát khỏi cảnh kìm kẹp này , nhưng không , chiếc xe bốn bánh vẫn lấn nhanh theo nó ...

” Oh **** ... ” . Sau một hồi ung dung rượt đuổi , cảm thấy chiếc xe vẫn không có ý định buông tha cho mình , Cheer đành dừng lại , nó cố gắng không thềm chạy nữa , lại bình thần bước đi , những tiếng mời gọi vẫn tiếp tục vang lên xung quanh nó , đặc biệt là từ bên trong chiếc xe ...

- Cô bé kiêu quá nhỉ ! Anh gọi mà không thềm trả lời à ! – Vừa nói , kẻ biến thái trong xe vừa từ từ hạ cửa kính xuống , lúc này , con bé mới ngó người nhận ra ... gần như chết đứng khi phát hiện ... đó chính là vị khách VIP ở nhà hàng mà mình mới gặp hôm nay .

- A ... anh ạ ?!

.....

Ngại ngần bước vào trong xe , con bé ngồi im thín thít , chỉ dám lúi điện thoại ra , tự nghịch trò chơi một mình , để mặc cho ” anh lái xe ” luyện thuyên tự kỉ .

- Sao đi làm muộn như thế này mà không gọi người yêu đưa về ? – Vẫn chăm chú hướng ánh mắt về phía dòng đường lấp lánh ánh đèn vàng , Ryan thản nhiên nói .

- Em làm gì có người yêu ? – Cũng không thèm nhìn về phía anh , nó vừa cắm mặt vào chiếc điện thoại , vừa hí hoay chơi game , Trả lời với vẻ bất cần .

- Ủ ...mà cũng phải ! Mai đánh đá như thế này ... ai mà làm người yêu Mai chắc bị bắt nạt chết ấy nhỉ ! – Lúc này anh mới vỡ cười .

- Thế thì anh yên tâm , chắc chắn là không bao giờ bị bắt nạt rồi ! – Con bé trả lời bằng giọng từng tưng .

- Sao mà em chắc chắn thế ? Nhỡ nói trước lại bước không qua thì sao ? – Ryan khẽ nhú mày hỏi .

- Vậy anh tự tin là mình bước qua chắc ? – Nó cũng nhú mày hỏi lại , giọng thách thức .

- Cá cược không ? – Ryan khẽ mỉm cười .

- Cá cược gì cơ ạ ?

- Nếu sau này anh có thể trở thành người yêu của em , lúc đấy , em sẽ mất gì ? – Giọng anh khẳng khái vang lên chắc nịch .

Cứ ngỡ rằng câu nói này sẽ làm khó được nó , ai ngờ , con bé lại nhanh nhẹn trả lời .

- Mất anh ! – Vừa nói , nó cũng vừa khẽ nhoẻn cười . Còn anh thì phải bật cười thành tiếng .

- Được lắm !

.....

Về gần tới nhà nó , nhưng Cheer vẫn không muốn cho Ryan tiến vào sâu hơn nữa , nên nó liền cất giọng ngăn không cho bánh xe tiếp tục lăn tới.

- Dừng lại ở đây được rồi ! Em cảm ơn !

- Tại sao ?

- Vì mẹ em không thích thấy con trai đưa em về nhà .Mẹ em ghét đàn ông lắm !

- Ồ không sao ! Dù sao thì anh vẫn chưa phải đàn ông !

Cười khẩy , sao mà nó thấy điều thế .

- Là em lo cho anh thôi ...

- Lo cái gì cơ ?

- Mẹ em dọa sẽ cắt ” vòi voi ” của bất kỳ thằng nào dám đưa em về đấy ! – Nó nói giọng nghiêm trọng , ánh mắt khẽ trừng xuống , vẻ bối rối .

- Càng tốt ! Anh vừa mới đi Thái về mà !

- Thế à ? Mới lắp vào thì càng phải giữ chứ !

Biết con bé xoáy mình , anh lại bật cười .

- Rất cứng !

” Lại chẳng cứng ! ” – Tự động mở cửa bước xuống xe sau khi Ryan ngoan cổ cuối cùng cũng phải chịu dừng lại , nó nhếch môi nhoẻn cười đầy đắc ý . Gì chứ... đấu trí với ai chứ đấu trí với Cheer thì... chịu thua đi !

22. Chương 22 : Giới Tính Của Tôi Là Do Tôi Lựa Chọn !

Trở về nhà , lúc này đã là 12 giờ 30 phút , mệt mỏi lê cái xác già sớm đã bị lão hóa của mình , ném phịch lên bàn máy tính , con bé lại cặm cụi thành hình cú đêm .

Vẫn như thường lệ , nó lại vào Liên Xô Chống Mỹ để tìm niềm giải trí ở cái thú vui tao nhã nơi box ” Hentai ” ... Nhưng ngày hôm nay , vô cùng bất ngờ , đang chực trở vào thì đột nhiên ... màn hình hiện lên hai chữ ” bị chặn ” to đùng khiến con bé thần thờ ngơ ngác !

“Cái gì thế ! Sao lại bị chặn ? Cái đứa khốn kiếp nào lại làm trò độc ác này thế ! Đúng là bất nhân ! Tuyệt đường sống của người ta rồi !” – Ngồi trong đêm , nó thầm gào thét trong rên rỉ mà không dám kêu lớn .

” Hừ ! Thôi không sao ! Đã thế lên i-pro up ảnh tự sướng hôm nay đi làm , thú vui lành mạnh !”

Cố gắng bỏ qua cơn giận bị cấm cửa tới THIÊN ĐƯỜNG của nó , Cheer lại lọ mọ đăng nhập i-pro , hí hoáy mở folder ảnh ra up ảnh mới . Nhưng... Ô hay...hôm nay folder ảnh lưu trữ của nó có cái gì đó lạ...

Hở trên , hở dưới , rõ ràng không phải ảnh của con bé . Dán mắt vào màn hình , click cho to để xem rõ hơn , nó mới ngớ người ngả ngửa ra ...toàn là ảnh sex !

Lần lượt những cái tên đình đám như Maria Ozawa hay SoRa Aoi lần lượt hiện lên trước mắt , rung rinh toàn những buổi với cam sành . Đôi mắt long lanh của nó lại càng thêm phần rạo rức .

” À há ! Phát hiện ra ổ đen của thằng Quân rồi ! Dám chặn web của bà à ! Phen này thì mày biết tay ! ”

Nghĩ là làm , nó liền vội vàng đăng nhập folder riêng của thằng Quân , rồi liên tục click ngược trở lại folder up ảnh trước đó , cố gắng tìm ra thư mục gốc . Nhưng rất khó , vì folder riêng của thằng Quân thì bạt ngàn những là game và ảnh ọt , click vào ảnh thì toàn là manga (Hunter X Hunter) hay game đào vàng này nọ... Nghĩa đã thấy chán . Đang chán nản định thoát ra , thì nó lại vô tình click nhầm vào folder ” Bài Tập ” . Cứ ngỡ ở trong này chỉ toàn là đề cương ôn tập nên con bé cũng chẳng thèm đoái hoài ...Ai dè ... Chịu khó lần mò một chút , mở tung hết tất thấy , từ đề cương Toán , đến đề cương Văn ...vv... cuối cùng là đề cương Tiếng Anh ! Chỉ còn cái này . Cheery hồi hộp mở tiếp .

Ủ ồiiiiii !!! Vẫn là các dạng bài tập tiếng anh , nhưng riêng khu vực này lại có thêm folder bí mật mang tên ” abc ” – bị khóa !

“Móa ! Nó lại còn khóa nữa ! Ngủ máy tính như mình thì làm sao mà mở được ?” – Cheery thầm lẩm bẩm .Nói thì nói là vậy , nhưng miệng xàm thì tay vẫn làm , con bé không ngừng click ... Và ... ahaaaaaaaaaa !!! KHÓA TÀU !!!! Vào được luôn !!!

Con bé thầm reo lên sung sướng , đôi bàn tay cứ nắm chặt , hết giờ lên lại hạ xuống , miệng thì lẩm bẩm ” Yes !!! Yessss !!! Có thể chứ !!! ”

.....

Ma ri a ...

Thôi next nhé ! Em này nhìn tã rồi !

SoRa Aoi à ...

Sao nghe tên quen quen ...

Nhắc tới đây , từng dòng ký ức mới dần dần hiện lên trong đầu nó...

Còn nhớ , một tháng trước , cũng trong một lần online , con bé đang lẩn la trong web game thủ thì bắt gặp cái title giật gân ” Diễn viên đóng film sex nổi tiếng Nhật bản được mời làm người mẫu đại diện game xyz “. Ồi xời ! Sex à ? Vào luôn !

Vội vàng click vào cái link , mong tìm được một vài dòng link nóng , nhưng tuyệt nhiên không có . Mỗi tội , được cái hình ảnh minh họa em này chất lượng ! Ngực căng cong , ba vòng hoàn hảo ! Góc độ là quá ưng ! Cheer vội vàng google ” chiến ” tiếp .

Search một cái ... Đập vào mắt nó là vô vàn ảnh nóng cùng link đính kèm của em này . Thích quá trời luôn !!! Cheer hồi hộp click vào , nhưng toàn là link down ...

Ấy dà ! Đáng ra thì cũng định down đấy ! Nhưng mà lại vướng thằng em . Mang tiếng làm chị mà đọc hentai đã là đáng xấu hổ lắm rồi . Còn bị phát hiện down film sex về nhà chắc là ôi riêu chết mất ! Suy nghĩ cho kỹ lại thêm lần nữa , nó quyết định dằn lòng không down .

Vậy là câu chuyện ngọt ngào về nàng SoRa Aoi dần dần chìm vào đáy sâu trong trí nhớ nó , mặc dù con bé đã trót xem đoạn trailer bị cắt ghép bôi xóa thậm tệ khiến nó day dứt mãi... phải nhớ đến tận bây giờ thì mới được hả lòng .

.....

Xem ngay ! Phải xem !

Nóng lòng rạo rức , Cheer vội vàng click chuột vào những bộ film nóng của SoRah mắt không ngừng sáng lên rồi lại dần đục xuống theo những chuyển động vô cùng chuyên nghiệp .

" Ừ... ư hự ... ừ ... á ... ai za... aaaaa.... ư ư ư ư... hự ... hự hự !!!" – Những tiếng động chói tai vang lên khiến Cheer nóng bừng cả mặt , càng lúc càng cảm thấy cơ thể cứng đờ lại , có cái gì đó rạo rức nơi tâm hồn ...

Cố gắng vặn loa xuống mức nhỏ nhất để không ai nghe thấy tiếng . Vì máy tính nhà bà ngoại lại để ở phòng khách nên lại càng bất tiện. Nhưng nó vẫn liều mình xem tiếp , cho đến khi... nghe thấy tiếng bước chân bà ngoại loẹt xoẹt bước lên . Con bé vội vàng đột ngột chuyển đổi màn hình , click ngay sang trang báo mạng , giờ mặt đầm chiêu nghiêu cứu .

" Mai ! Khuya rồi còn online làm cái gì đấy ?"

" Dạ ! Cháu đang đọc báo an ninh nhân dân thủ đô ạ !"

.....

Nhận được tiền từ Min , Ben quyết định bàn bạc cùng Cheer để thiết kế ra một bữa tiệc sinh nhật thật đáng nhớ dành cho người yêu nó .

8 giờ tối , ngồi đợi con bé ở một nhà hàng sang trọng , Ben đã bao hết toàn bộ khu ban công ở tầng 2 để dành sự riêng tư cho hai đứa nó , yêu cầu nhân viên trang trí khung cảnh lung linh với ánh nến xung quanh nhìn vô cùng lãng mạn . Tất cả đã được chuẩn bị kỹ càng , chỉ chờ Mie đến . Thế nhưng , ngồi đợi , đợi mãi ...

10 phút ...

15 phút ...

Rồi 30 phút trôi qua ...

Sự hồi hộp đã bắt đầu chuyển sang thành nỗi lo lắng ...

Ben lo ... không biết Mie đã nhận được tin nhắn của mình chưa , hay là con bé đã xảy ra chuyện bất trắc gì ?

Bởi bình thường Mie luôn là người chủ động và vốn nó rất đúng giờ , chuyện hẹn hò cao su như thế này là chưa từng xảy ra. Nghĩ vậy , Ben lại càng lo lắng , bao nhiêu tình huống trái ngang hiện lên khiến đầu óc hần chột trở nên rối loạn .

Sau khi đợi suốt 2 tiếng , Ben quyết định gọi cho Cheer .

- A lô ?

- Tao Ben đây !

- He he ! Sao rồi mày ! Sinh nhật vui vẻ chứ ?

- Vui cái con khỉ !

- Sao thế ?!

- Không hiểu có chuyện gì mà Mie vẫn chưa đến , gọi thì không bắt máy .

- Ô ... sao lại thế nhờ... chờ chút tao gọi thử ...

Cúp máy một lát , Cheer quyết định thử gọi cho Mie ,nhưng rồi cũng lại ” thuê bao quý khách không liên lạc được ... “... nó lo lắng gọi ngay lại cho Ben thông báo .

- Cũng không được mà ạ ! Hay là có chuyện gì rồi ?

- Ủ ! Tao cũng nghĩ thế đấy ! Tự dưng thấy lo lo...

- Thế mà vẫn ngồi đợi từ lúc ấy đến bây giờ đấy à ? Sang nhà nó thử xem !

- Ủ nhĩ ! Thế mà tao không nghĩ ra ! Thế thôi nhé ! Bye mà !

Vừa cúp máy , Cheer liền thở dài bất lực , rồi lại hí hoáy cất ngay máy vào túi xách ... nhưng vừa ngước mặt lên , đã đụng ngay ông quản lý – mặt đầy sát khí .

- Không được dùng điện thoại trong giờ làm việc !!!

- Dạ ! Em biết rồi ạ ! – Vừa nói , nó vừa nheo mắt cười đau khổ , rồi lại lăm bằm vừa đi vừa chửi? vào phòng cất điện thoại

.....

Căn biệt thự trắng xóa nằm heo hút giữa con đường vắng ngắt ngoài ngoại ô , đứng lặng lẽ và hoang vu , cảm tưởng như rất khó đến gần ... Đứng trước cánh cửa sắt được phủ màu ghi trắng , Ben hồi hộp bấm chuông , chờ người ra mở cửa ...

Sau những tiếng ” ding doongggg ” vang lên kéo dài vô tận , vang vọng khắp cả khu vườn im ắng rồi lại từng nhịp dội về tim hần , không hiểu sao Ben cảm thấy khó thở vô cùng . Ngập ngừng chờ đợi , cuối cùng sau một hồi bấm chuông dai dẳng , đã có bóng người chịu ra mở cửa...

Thấy bóng người bước ra từ phía xa , cứ ngỡ là Mie , Ben chợt nở nụ cười hạnh phúc , nhưng khi bóng người ấy tiến lại gần , nét mặt lạnh lùng càng lúc càng trở nên rõ rệt , nụ cười trên môi hần cũng từ từ tắt ngấm ...

- Anh ...

- Cậu tới đây có chuyện gì ? – Dùng ánh mắt vô cùng kỳ thị ném thẳng vào Ben , Ryan lạnh lùng đáp .

- Em ... em tìm Mie ạ ! – Lúc đầu thì còn có vẻ run sợ , nhưng càng về sau , Ben càng mạnh dạn hơn hần .

- Cậu với nó có quan hệ gì ?

- ... – Đứng trước câu hỏi của Ryan , Ben như chết lặng . Thực sự mối quan hệ giữa hai đứa con gái nói ra thì thật phức tạp . Đối với Ben thì tất nhiên là điều dễ chấp nhận , nhưng xét cho cùng , Mie vẫn là con nhà gia giáo , nếu nói ra sự thật chắc gì con bé sẽ được yên . Thế nên , câu trả lời bỗng nhiên mắc nghẹn giữa cuống họng , khiến hần không tài nào thốt ra được .

- Không trả lời được phải không ? – Ryan khẽ cười khẩy , tỏ vẻ khinh miệt ra mặt – Thế thì đừng bao giờ đến tìm nó nữa , em gái tôi không có cái dạng ” bạn ” như cậu !

- Nếu em vẫn cứ đến thì sao ạ ! – Dùng hết sự can đảm của mình , Ben cố nói tiếp .

- Thì lúc đó , cậu sẽ ước gì ... bây giờ có thể rút lại câu nói này đấy ! – Vừa nói , anh ta vừa trừng mắt lên , gần giọng đe dọa.

Giọng nói lạnh lùng đi liền với ánh mắt vô cùng sắc bén khiến Ben chợt cảm thấy gai người , lẩn lộn trong gang hồ suốt bấy lâu nay cũng hiếm có ai khiến cho hần phải thấy vài phần nể sợ như thế . Nhưng tất nhiên , thằng nhóc vẫn cứng đầu .

- Tuyệt đối không hối hận !

- Cứ chờ xem ! Hừ ! – Vừa nói , anh ta vừa nhếch môi cười khẩy , rồi lại lạnh lùng đóng rầm hai cánh cửa sắt lại , như dập tắt mọi hy vọng giữa Mie và hần .

.....

Lấp sau tấm cửa kính ngăn cách phòng con bé với bên ngoài ở tầng hai , chứng kiến tất cả mọi chuyện từ đầu tới cuối , rồi lại vô tình bắt gặp ánh mắt anh trai đang trừng trừng ngược lên nhìn kẻ lén lút ở phía trên , Mie vội vàng ngồi thụp xuống , đôi tay bắt giắc bùm chặt lấy miệng , cố không để mình thoát ra những tiếng khóc nức nở , phòng cha mẹ nghe thấy ...

Không hiểu là bằng cách nào mà họ đã biết thấu hết tất cả , biết rằng Ben là Bixual , biết rằng con gái mình là Lesbian , và hai đứa nó đang trong thời kỳ mới yêu nhau , nên kịch liệt ngăn cấm ! Thậm chí , họ còn không tiếc lời dùng bao điều kỳ thị mạt hạng để rêu bêu nó , khinh miệt nó như thể một con vi trùng đang làm lây nhiễm bẩn thỉu cái dòng dõi quý tộc của nhà họ ... Cố gắng làm sao cho con bé cảm thấy rằng có mối quan hệ với Ben là một việc nhục nhã đáng ghê tởm đến mức nào !

” Mày ! Nếu không lập tức cắt đứt với đứa con gái ghê tởm ấy đi thì tao sẽ cho mày nghỉ học , sang Mỹ sống với bác , cắt đứt mọi liên lạc với bạn bè ở đây ! Nghe chưa ! Lũ bạn bè bẩn thỉu ấy , tao tuyệt đối không cho phép mày quan hệ ! ” ... Ngồi gúi mình trong một góc nhỏ của căn phòng rộng lớn , Mie cảm thấy vô cùng mệt mỏi khi ngày nào cũng phải nghe những lời nhiếc móc hành hạ tinh thần của cha và mẹ ” dành tặng ” cho nó ... Kiệt sức vô cùng ...

....

” Rầm ! ” – Cánh cửa phòng đột ngột mở toang phá vỡ bầu không gian yên tĩnh cùng tiếng khóc thút thít đang được con bé cố gắng dồn nén xuống mức nhỏ nhất , vậy mà vẫn bị ông anh trai sát thủ phát hiện ra .

- Mày biết nó vừa đến đúng không ?

- ... – Mie không trả lời , đưa ánh mắt trừng trừng căm phẫn lên nhìn đầu lại , nó tuyệt đối không tha thứ cho kẻ phá hoại này .

- Tháng sau , bố mẹ sẽ chuẩn bị visa cho mày sang Mỹ ở với bác , từ giờ đến lúc đó khỏi cần đến trường nữa . Anh mà biết mày với thằng ấy còn rầy rưa gì nữa thì đừng trách anh ác ! Nếu biết nghĩ cho nó thì chịu khó ngồi yên ở nhà đi ! Đừng hòng làm điều gì dại dột ! Anh với bố mẹ cũng chỉ muốn tốt cho mày thôi ! Hiểu chưa ?

- ... – Chỉ một tháng nữa thôi sao ... Một tháng nữa là nó sẽ phải rời xa Ben rồi sao ? Thật không thể tin được ! Vì sao mà mọi chuyện lại đột ngột chuyển biến tệ hại đến mức này . Rút cục thì hai đứa nó yêu nhau có gì sai ? Ảnh hưởng đến ai nào ? Tại sao gia đình phải cấm đoán , mọi người phải miệt thị đến như thể cơ chứ . Vẫn đưa ánh mắt trân trối lên nhìn anh trai , Mie không hiểu , chỉ biết ánh mắt ngoan cố ấy đã bắt đầu nhòe đi vì chua xót ...

- Khóc à ? Mày còn dám khóc nữa à ? Có biết mẹ đã khóc vì mày nhiều đến mức nào không ? Có biết mày đã để cho gia đình này bị hàng xóm kỳ thị rêu bêu đến mức nào không ? Vì mày , mà chỗ đứng của bố trong dòng họ này cũng đang bị lung lay rồi đấy ! Còn ai sẽ tôn trọng một gia đình có đứa con gái không ra gái , trai không ra trai như mày ! Mày liệu mà xem lại cách sống của mình đi ! Không phải cứ sống là chỉ biết đến mình đâu ! Hãy nghĩ đến bố mẹ nữa ! Mày nghe chưa ... – Giáo huấn xong , vẫn không thấy Mie trả lời , Ryan chỉ biết thở dài bất lực , rồi khẽ lắc đầu nguây nguây , anh ta lại lặng lẽ đóng sầm cửa lại . Lạnh lùng bước đi . Để lại cô em gái với những dòng nước mắt lăn dài trên má , mím môi cắn chặt chôn nén những nỗi đau không thể chia sẻ cùng ai .

Đã từ bao giờ , bắt đầu từ khi nào ... mà con bé trở thành như thế này cơ chứ !!!

Có thể tạo hóa đã sắp đặt cho nó làm “con gái” , nhưng giới tính sau này thì nó hoàn toàn có quyền tự lựa chọn . Và nó tuyệt đối không hối hận vì điều đó !

23. Chương 23 : Kế Hoạch Dạy Nhà !

- Ottoke !!! – Giờ ra chơi , Ben liền chạy vội sang bàn của cái Cheer , ườn mình ra than vãn .
 - Guê ??? – Cheer chau mày hỏi han .
 - Mie bị ” cấm cung ” rồi ! – Hấn mếu máo .
 - Hả ! Sao lại như thế ???
 - Chả biết ! Hình như anh trai nó biết chuyện giữa bọn tao rồi ! Còn cấm không cho tao qua lại với nó nữa . – Vừa nói , Ben giữa nắm chặt đôi tay , hậm hực .
 - Hừ ! Định càng cấm thì mình càng phải xâm lược ! Ngu sao mà chịu trói ! – Vừa nói , nó vừa đưa ánh mắt mơ hồ đi nhìn xa xăm , viễn tưởng tới một điều nào đó ... nhưng lại bị Ben kéo tuột trở lại thực tại .
 - Như nào ???
 - À ừm... để Mai tính đã ... – Con bé khẽ đưa tay lên xoa cằm chèm chẹp, đôi lông mày chau lại tỏ vẻ tiến sĩ đang suy nghĩ ... hừm hừm....
- Đang suy nghĩ không biết làm thế nào , thì đúng lúc đó , cái Hummie cầm tờ thông báo chạy nhào vào lớp , cả lũ nhao nhao lên đọc tin tức .
- Bọn mày ơi ! Tuần sau trường mình tổ chức cho đi tham quan ở Yên Tử này !!!
- ” Tham quan ? ” – Vừa nghe đến hai chữ ” tham quan ” , chợt , trong đầu con Cheer nảy ngay ra một ý tưởng , rồi nó cười khà ồ ...
- Chị đã có cách !
-
- Cuối tiết học , bây giờ mới là lúc cô giáo chính thức thông báo quá trình đăng ký tham quan , mọi người sẽ được đi ... nguyên một ngày ! Cả lũ ngao ngán , năn nỉ đòi đi hai ngày ba đêm , nhưng cô chau mày .
- Có mà đi hai về ba ý à !
 - Hê hê hê ! Cô chỉ được cái hiểu tụi em ! – Một số đứa đồng thanh nói .
 - À ! Nhưng mà tôi nhắc trước ! Lần này không phải ai muốn đăng ký thì đi , không đăng ký thì thôi đâu nhé . Kỳ tham quan này cũng là một cuộc sát hạch đánh giá kỷ cương của mọi người , để đi về còn phải viết một bài văn cảm nhận nữa , ai không đi sẽ không được thi tốt nghiệp ! Ok ???
- Nghe cô nói , cả lớp lại nhao nhao lên , xì xào ...
- Ôi xời... kỉ cương cái nỗi gì ! Có mà ép học sinh phải đi để ăn tiền thì có !
 - Đúng đấy ! Chỉ đi Yên Tử thôi mà cũng đóng gần triệu bạc , chả hiểu !
- Những tiếng rì rầm bắt đầu vang lên khiến cô chủ nhiệm lên cơn lòi đờn , lại tiện tay cầm lấy cái thước gỗ , gõ rầm rầm vào mặt bàn vang lên tiếng động kinh hoàng khiến cả đám phải im bật .
-
- Này ! Đi không mày ? – Ben quay sang hỏi Cheer .
 - Đi chứ ! Năm cuối rồi mà mày !- Cheer hào hứng trả lời .
 - Nhưng Mie không đi ... tao cũng chả muốn đi đâu ... – Thằng Ben ử rử nằm gục ra bàn , than thở .
 - Vớ vẩn , ai bảo nó không đi ! – Cheer ngạc nhiên đặt lại vấn đề .
 - Ý mày là sao ???

- Thế này nhé ! Đây là một cơ hội vô cùng thuận lợi cho chúng mình . Qua vụ này , chúng mình sẽ rủ Mie đi , rồi đến lúc về thì đánh tráo xe , để cái Mie cùng mày chạy trốn . Ok ???

Nghe Cheer nói , Ben ngồi ậm ừ tưởng tượng một lúc , rồi mới chợt vỡ ra nhiều vấn đề , nhưng lại bần khoăn .

- Biết là thế , nhưng mà nhà Mie có thể lực lắm . Nhỡ bố mẹ nó lại dùng tiền để ép giáo viên khỏi cho nó đi thì sao ?

- Ôi xời ! Không sao ! Tao tính cả rồi ! Bà Thắm chủ nhiệm lớp con này nổi tiếng **** ! Chỉ cần kích động vài câu , đảm bảo xong chuyện .

- Thế bây giờ như nào ?

- Mày cứ chờ tao đây !

.....

Đến giờ ra chơi , cả đám con gái ngồi quây quần bên một góc bàn , cố tình chọn chỗ gần cô giáo chủ nhiệm lớp Mie đang ăn sáng để buôn chuyện bàn tán thật to về vụ tham quan . Bắt đầu là cái Hummie ...

- Ủ uôi ! Nghe nói trường mình cho đi tham quan Yên Tử hả bọn mày !

- Ủ ! Nhưng mà tao chẳng thích ! Tự nguyện chẳng ăn ai lại còn bắt ép , không đi thì không được thì mới sợ chứ ! – Mita bĩu môi .

- Vớ vẩn ! Nhà trường làm thế là rất đúng ! Có đi Yên Tử cầu kinh thì chúng mình mới thi đỗ được chứ ! Không thì trượt cả đàn ! – Ben gật gù .

- Nhưng mà ... không biết cái Mie lớp A5 có đi không nhỉ ? Nghe nói nó bảo là sẽ ở nhà đấy ! Một mình chống đối giáo viên luôn ! – Cheer quả quyết .

- Cái gì cơ ? Chống đối cô Thắm á ? Chắc không được đâu ! Cô Thắm ghê lắm mà ! – Ben hét thật to , cố tình để bà Thắm nghe thấy . Y như rằng ... có chiếc ghế xanh ở bàn bên tự dưng dịch sát lại gần ...

Đã thấy đối tượng có chút biến chuyển , cả lũ lại tiếp tục nhiệt tình thêm mắm thêm muối .

- Ôi xời ! Ghê thì có chê được ” Bác Hồ ” không ??? Nhà Mie giàu như thế ! Dích cho vài cộp là cũng im ngay chứ gì !

Nghe con Cheer nói đến đây , máu nóng dồn lên não , không chịu nổi được nữa , bà Thắm liền bật phất dậy , hùng hổ đi ra bàn phía tụi nó , đồng dục tuyên bố .

- Mấy cô nói cái gì đấy hả ? Tưởng tôi mà thêm sợ ” Bác Hồ ” à ? ” Bác Hồ ” là cái đình nhé !!!

Vừa nói , mặt bà ta vừa đỏ lựng lên khiến đám con gái đưa nào đưa đấy nhìn cũng tái mét , chỉ biết ngẩng đầu lên , bẽn lẽn cười trừ ...

- O... em chào cô ạ !!!

Bước một thành công !

.....

Bước hai tiếp tục triển khai .

Không hiểu rằng Thắm đã gọi điện đe dọa những gì mà rút cục nhà Mie cũng đành phải miễn cưỡng cho con bé đi tham quan , mặc dù vậy , họ vẫn nhất quyết gài thêm hai ông vệ sĩ đi cùng để bảo vệ đề phòng nó xảy ra bất trắc .

Đang hớn hở , những tưởng sắp được gặp lại Mie trước giờ đi tham quan , nhưng cuối cùng , hấn lại đành tiu ngủi khi bắt gặp Mie đi cùng hai ông vệ sĩ , và nhất định phải đi xe riêng ... Quay sang nhìn Cheer , lại thêm một lần trăn trối ... Con bé đành thở dài .

- Thôi được rồi , để tao !

Nói rồi , nó liền dẫn cái Mita cùng mấy đứa con gái nữa , nhónng nhảy chạy sang xe của lớp A5 , đứng ngay trước cửa mà trực mô kích ...

Ngước ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ chĩa thẳng sang phía con xe mui trần đen bóng bẩy của nhà cái Mie , Cheer chẹp miệng .

- Ủ uôiiii ! Xe nhà ai mà xịn vậyyyyy !!!

- Hình như là nhà Mie đấyyyy !!! – Mita thêm thốt .

- Ủ uôiiii ! Chơi sang thế ! Lại thích chơi trội rồiii ! Cơ mà ai đời lại để cô giáo phải ngồi xe buýt , còn học sinh thì đi ô tô riêng như thế kia ! Thật chả coi ai ra gì ! Ko được ! Góc độ là không được ! – Vừa nói , nó vừa kéo dài cái giọng đánh đả của mình ra . Chưa ngoa hết sức .

- Chuẩn ! Chơi trội ! Chơi quá trội ! Quả này là chả coi chủ nhiệm A5 ra gì rồi ! Giàu thì giàu chứ thế này thì thể hiện quá ! – Nghe mấy đứa nói , Ben cũng đành bồi thêm vào ...

Cả lũ đang bàn tán rôm rả , thì bỗng nhiên , một bóng người mặc áo khoác đen đằng sau từ từ xuất hiện , mang đầy sát khí , đứng ở phía cửa xe chằm chằm nhìn xuống quát .

- Mấy chị làm cái trò gì ở trước cửa xe lớp tôi thế hả ! Biến về lớp mau !!!

Nghe mụ mắng , cả lũ lại vội vàng kéo nhau ù té , để mặc cho Thẩm tiếp tục tự mình xử lý ... giai đoạn 3 .

.....

Vẫn không hiểu là bằng uy lực gì ... mà Thẩm có thể khiến cho 2 ông vệ sĩ kia buộc phải thả cho Mie về lớp , còn mình thì đành hý hoáy lái xe tiếp tục bám sát ở phía sau ...

- Mẹ kiếp ! Sao mà chúng nó dai như đũa thế nhỉ ! – Chán nản ngoái đầu lại nhìn con mui trần đang ngưng nguẩy bám sát xe lớp A5 ở phía sau , Ben vò đầu tức tối .

- Gruuu !!! Dám giỡn mặt bà à ! Đợi đấy ! Tao không bỏ qua vụ này đâu ! – Vừa nói , mắt con Cheer vừa nheo lại , bàn tay hiện hình nắm đấm, khuôn mặt vô cùng căng thẳng .

.....

Con đường tới chùa Yên Tử thật sự là khá xa , vậy nên trên đường đi nhà trường buộc phải cho học sinh dừng chân ở một vài điểm để nghỉ ngơi ăn uống ... xử lý ” công chuyện ” riêng . Tất nhiên , đây cũng chính là lúc thời cơ hành động .

Rình cho đúng lúc hai ông vệ sĩ tìm nơi thoáng mát để giải phóng chim muông , Cheer và Ben mới vội vàng nhảy tuốt xuống xe , nhẹ nhàng áp sát con mui trần , rồi từ từ lúi dô nghề ra hành động .

Vặn vặn , xoay xoay ...

Nghiến răng trèo trẹo ...

Và cuối cùng thì ...

Xì xìiiiiiiiiiiii !!!

Tiếng lớp xe hở van vang lên xèo xèo , vừa đúng lúc nhà trường báo loa gọi học sinh trở về xe lên đường đi tiếp , Ben và Cheer lại hớn hờ rời bỏ chiếc xe lúc này đã trở thành vật vô dụng , thần nhiên trở về lớp mình , vừa đi vừa huýt sáo ...

Trong lúc đó , Mie cũng đang ung dung ngồi trong xe của lớp nó , bị tiếng xáo đồn xa , Mie tự nhiên trở thành kẻ tự kỷ , ngồi im một góc , lặng lẽ nhìn về phía sau , kiểm tra xem hai ông vệ sĩ có còn bám theo mình không ... nhưng ... tuyệt nhiên không thấy !!!

.....

Sau mấy tiếng đồng hồ gần như sống dở chết dở trên xe buýt , con Cheer kêu gào thảm thiết , thật sự thì nó bị say xe rất nặng . Mà theo như thằng Ben nói , thì chắc chắn con này bị yếu sinh lý !

- Tao tát chết cha mày bây giờ đấy ! Ăn nói linh tinh !

Vừa bước xuống xe , nó liền chạy nhào ra ngoài , ngồi thụp xuống một gốc cây , hồng hộc thở dốc , cố gắng đón lấy chút không khí trong lành tuyệt vời ở nơi đây , rồi mới bắt đầu tiếp tục cuộc hành trình leo núi .

Thử thách đầu tiên của chúng nó sẽ là phải ” tự mình ” leo lên đỉnh núi Yên Tử để cầu phúc lấy may , thế nhưng , chưa gì ... cả lũ đã kéo nhau ùn ùn đi mua vé tháp treo , mong tìm đường ngắn nhất . Tất nhiên , trong lũ đó tuyệt đối không thể thiếu Mita .

- Chồnggggg !!! Để cho vợ đi điiii !!! – Vừa nói , nó vừa cố gắng dùng hết sức bình sinh để giãy mạnh tay mình ra khỏi lực kéo của cái Cheer .

- Đừng mà ! Vợ định bỏ mặc chồng à !! Đây là cơ hội hiếm có để cho vợ giảm cân đây ! Sao vợ lại nỡ bỏ đi phí phạm như thế cơ chứ !!! – Vừa nói , nó vừa cố sức ôm chặt lấy Mita , tuyệt đối không chịu buông tay ra .

- Huhuhu ... nhưng vợ không muốn giảm cân ... – Mita mếu máo khóc ...

- Huhuhu... nhưng chồng muốn có vợ gầy ... – Cheer cũng vừa ôm Mita vừa khóc ...

- Huhuhu... chúng mày làm ơn thôi đi cho tao nhờ ... – Hummie nhăn nhó can ngăn .

- Huhuhu... thôi vợ chồng tao đi trước đây nhé ! Kệ mặc bọn mày ! – Vừa nói , Ben vừa vẫy tay gửi cái chào thân ái và quyết thắng đến Cheer và hội bạn , rồi lại cùng vợ mình tung tăng trèo lên tháp treo , tuyệt đối không để vợ phải chịu khổ .

.....

Rút cục , mấy đứa con gái đành kéo nhau đi mua gậy rồi hì hục tự mình leo lên núi . Nhưng sự thật là ...

Ở chân núi ...

- A vợ ơi ! Chỗ này đẹp ! Chụp cho chồng kiểu này !

Ở lưng chừng núi ...

- Uời ! Background ở đây cũng đẹp ! Dừng lại chụp cho chồng phát ...

- Á ! Chỗ này đẹp quá ! Từ từ dừng lại chụp ảnh ...

.....

Cứ đi được vài bước , con Cheer lại đòi hai đứa dừng lại , chụp ảnh ” hộ sướng ” cho nó ... Rồi hí hửng chạy lại xem .

- Ủ uời ! Ai mà xinh thế này ! Chộ ôi ! Tao đây á ! Há há !!!

Vừa nói , nó vừa cười rung người sung sướng , khiến cho hai thằng nhóc lóc cóc lặng lẽ đi phía sau cũng phải đột ngột dừng khựng lại ... Chan thở dốc , vừa cầm gậy vừa bịt mũi hỏn hển nói...

- Mày ơi... dừng lại... tự dưng tao ngửi thấy có mùi thui thúi ...

- Đâu đâu ! Ở đâu cơ ? – Yon đưa mũi lên rồi giả bộ hít khịt khịt , đồng thời đánh mắt nhìn quanh .

- Ở phía đằng kia kìa... – Vừa nói , hấn vừa cúi mặt xuống , rồi chỉ tay về phía 3 đứa con gái đang cười ngoác miệng ở trên chùa Đồng . Ánh mắt không giấu nổi vẻ thất vọng .

Nhưng kì cục thay , Yon lại vô tình đánh ánh mắt về phía Hummie , nhìn con bé xinh xắn với nụ cười ngượng ngùng e ấp mà tim thằng Yon như chột sững lại , thần thờ cười ngẩn ngơ...

- Tao thấy cũng xinh mà !

Tưởng Yon nói Cheer , Chan lại vội xúng cồ lên.

- Cái gì ! Mày điên à ! Thằng này hôm nay mắt có đờm rồi ! Đéo nói với mày nữa !

- Đéo ai bắt mày nói với tao ! Thằng vô duyên !!

- Mày bảo ai vô duyên ???

- Mày chứ ai !

- Mày ý !

- Mày ý !!!

.....

Sau 30 phút hì hục vất vả , cuối cùng thì Cheer , Mita và Hummie đã leo lên được tới chùa đồng , hỗn hờ thấp vài nén hương và cầu xin đồ đạc , rồi lại quyết định lên đường leo tiếp ...nhưng ... mới đi được chục bậc... Mita đã vội khựng lại ...

- Chồng ơi ! Vợ hết chịu nổi rồi ! – Vừa đi , Mita vừa thở hổn hển , chống gậy một cách yếu đuối . Thấy thế , Cheer liền giả vờ xanh mặt , chạy xuống đỡ dần .

- Ôi ! Vợ tôi bị làm sao thế ! Hummie ơi ! Dừng lại chút đã !

Thỏ con đang leo hết sức hăng say và cật lực , nghe tiếng Rùa lười nói , nó liền dừng khựng lại , chán nản nhìn Ốc Sên yếu đuối định buông xuôi ...

- Lại cái gì nữa đâyyy !!!

- Hình như vợ tôi không ổn ! Tụt huyết áp rồi !

- Híc híc ... vợ mệt quá chồng ạ ! Không nhắc nổi chân nữa ! – Bám vào vai Cheery , nó cứ cố đứng lên rồi lại khụy xuống . Về mặt mếu máo thì thào...

- Tôi nghĩ là phải dừng lại thôi bà ạ ! – Cheer lo lắng ngược lên nhìn Hummie bối rối.

- Cái gì cơ !!! Nhưng đây mới được có ¼ đoạn đường thôi !!! – Hummie nhăn mặt không đồng ý !

- Nhưng vợ tôi sắp chết rồi ! – Cheer hét lên làm căng !

- Hức hức ... Vợ đôi ... vợ mệt... vợ chưa muốn xa chồng ... huhu – Mita làm bộ thảm hại ...

- Chết với vợ chồng chúng mày mất ! Thế xuống núi kiếm cái gì ăn đi ! – Bất lực với vở kịch nghiệp dư của hai đứa , Hummie đành miễn cưỡng nghe theo sự sắp đặt của Ốc sên và Rùa lười.

Hummie vừa dứt lời , Mita đột ngột bật phắt dậy , sung sướng chạy vội xuống phía dưới , nhưng Cheer vẫn đứng sừng sững ở phía trên .

- Áyyy !!! Chờ đã ! Xuống xuống như vậy à ???

Nghe Cheer nói , Mita chợt dừng lại , khó hiểu ngược lên nhìn ...

- Thế còn muốn như nào ???

- Mình đã không lên được ! Thì những người khác cũng tuyệt đối không được lên ! – Vừa nghĩ , nó vừa cười một mình như con tịt kị .

- Nó lại bắt đầu rồi đây ! – Hiểu ý Cheer , Mita và Hummie lại lắc đầu bất lực .

.....

Ba đứa cố gắng leo lên một đoạn nữa , cố gắng để trán lấm tấm vài giọt mồ hôi , rồi lại kéo nhau hì hục chạy xuống , vừa đi vừa thở hổn hển nói ...

- Xời ơi ! Tưởng thế nào ! Đúng là leo lên mất công !

- Ủ í ! Cứ tưởng đẹp lắm ! Ai ngờ có mỗi một ngôi chùa bé tí ti vớ va vớ vẩn ! Xuống thấp hương ở chùa Đồng còn hơn !

- Mẹ ! Đúng là đi Yên về Tử các bà ạ !

Vừa đi , chúng nó vừa râm ran nói , “không thềm để ý” đến tốp thầy cô giáo đang lúng túng đứng sững lại sau khi lướt qua bọn trẻ con .

Như một thứ gì đó vừa đánh thức vào não bộ của mình , bà Thắm liền vội vàng đứng khựng lại , rồi luống cuống chạy xuống hỏi bọn nhóc.

- Ấy ầy ! Các em vừa lên trên đó rồi à ?
- Vâng !!! – Cả ba đứa đồng thanh quay lên đáp , vẻ mặt hết sức thần nhiên và khó chịu .
- Thế trên đó chả có gì hả các em ??? – Nghe bọn nhóc nói , mấy thầy cô khác cũng liền chậm chậm dừng bước rồi quay ngoắt lại hỏi .
- Vâng ! Chán lắm ý ạ ! Chả có cái quái gì ! Thà các cô xuống chùa Đồng mà thấp hương còn thích hợp hơn ! – Cheer leo lên một cách hết sức thuyết phục . Vẻ mặt truyền cảm khiến mọi người đều gật gù , quay sang chau mày nhìn nhau bàn tán , rồi lại quyết định ...
- Ấy ... thế thôi ! Bọn mình cũng già rồi ! Leo được lên trên ấy thì cũng héo ! Thôi xuống chùa Đồng đi ! – Thẩm nói .
- Ừ xuống đi ! – Mọi người cùng đồng thanh .
- Hi hi ! Các thầy cô xuống vui vẻ nhé ! – Vừa nói , nó vừa đưa tay lên , vẫy vẫy chào tạm biệt vẻ rất xúc động và chân thành ... khiến thằng Yon đứng núp trong gốc cây liền nhéo mạnh vào hông thằng Chan , cất giọng đe dọa .
- Cấm mày qua lại với con này đây ! Đúng là đồ nguy hiểm !!!
- Mày nghĩ nó chỉ là nguy hiểm thôi á ... – Chan nheo mắt gượng cười ...

24. Chương 24 : Đi “yên” Về “tử” !

Gần xuống đến chân núi , đi qua khúc lưng chừng , Mita lại bị “buồn” ... nên nó đòi Cheer và Hummie đứng đợi ở phía ngoài , để con bé một mình vào khu vực bên trong tìm “nơi đất lành” ... Đợi được một lát , sau khi đi ra lại thấy Mita hớn hỏ ra trò , đúng là giải quyết nỗi buồn xong phát là vui sướng quá trời luôn kìa ! Hai đứa bụm miệng cười khúc khích , nhưng Mita không quan tâm , nó liền hào hứng kéo tay hai đứa con gái chạy biến theo mình , đi tít vào khu rừng phía bên trong ...

Lạc vào đây , Cheer mới biết hóa ra bên trong này còn ẩn chứa một khu chùa thanh tịnh khác nữa . Hình như là chốn nghỉ chân dành cho khách qua đường . Có sạp ngồi ngoài trời , có phòng wc tiện nghi như khách sạn , rồi còn có cả một cái giếng lộ thiên khổng lồ để mọi người có thể quăng tiền xu vào đánh đổi lấy điều ước nữa.

- Uời ! Cái giếng này hay quá ! Nhưng mà mình không có tiền xu ... – Nghĩ đến đây , Cheer lại chột thổ dài , nhớ đến hồi Tết năm ngoái được mừng không biết bao nhiêu là nhiều tiền xu mà bây giờ chả hiểu rơi đi đâu hết .

Đang chán nản , bỗng , từ đâu , một đồng năm nghìn hiện lên sáng choang trước mặt nó . Con bé vội vàng chụp lấy , xuyết xoa cười tít cả mắt , nhưng một giọng nói quen thuộc lại đột ngột vang lên khiến nụ cười ấy vội vàng tắt ngấm ... Đánh mắt quay sang nhìn , nó nhận ra , đó là Chan . Hắn nhướn một nụ cười thật lằng lằng nhìn nó , rồi đằng hắng .

- Xin chưa ?

- Có mỗi 5k sao phải xin ? Mà sao ki thế ? Cho thì cho nhiều nhiều lên chứ ! Cho mỗi 5k thì cho làm cái gì ? – Mặt Cheer tỉnh bơ đáp .

- Cô cô... đúng là đồ ăn cháo đá bò !!! – Thằng Chan nhăn mặt lại , thất kinh mắng nó ... Còn Yon thì chỉ biết xoa vai , lắc đầu thương thay cho thằng bạn ” Đã bảo mày tránh xa nó ra rồi mà ! ” ...

Ném đồng xu xong , cả hai đứa đều nhắm chặt mắt lại , rồi chấp tay nguyện cầu . Trong lúc đó , không gian xung quanh dường như ngưng đọng lại , khóe mắt khẽ khép hờ để mở những tâm sự trong lòng không

biết trút vào đâu đã được giải bày ra ngay lúc đó . Nhưng chỉ ở trong lòng , Cheer đã gói nó lại , rồi ném theo đồng xu , quăng nhanh xuống giếng , chôn chặt nó dưới đáy sâu hun hút ấy... Và mong rằng sẽ chẳng bao giờ có thể đào bới nó lên !

Cầu nguyện xong , Chan định rủ Cheery và cả hội cùng đi xuống núi , lần này đi tham quan thực chất hẳn cũng chỉ muốn bám sát con Cheer để làm lành , nhưng ai ngờ , nó lại lừ mắt nói .

- Anh ! Đi đường kia ! Tôi ! Đi đường này ! – Cheer lạnh lùng .

- Tại ... tại sao lại thế !!! – Chan giãy nảy lên tức tối .

- Vì đi cạnh anh xui lắm ! Không thích thì đổi ngược lại – Nó đàng hăng .

- Grrrr !!! Cô xui xẻo thì có ý ! Thôi không cần ! Tạm biệt ! – Nói rồi , hần hùng hổ quay ngoắt mặt lại , bước đi rầm rập về phía chân núi . Để lại con Cheer với nụ cười đắc ý khê nở rộ trong lòng ...

- Hần ... vẫn trẻ con như thế ! Thật dễ bị kích động ! – Cheer cười khẩy .

.....

Cùng Mita và Hummie đi về hướng ngược lại , nhưng có vẻ như là hơi dỡ khi con Cheer lỡ chọn nhầm con đường mà không mấy người đi , đầy bùn và đất lún , ba đứa phải vất vả lắm mới có thể trườn được xuống núi . Rút cục tới nơi , bọn nó đã trở nên lem luốc , bẩn thỉu không khác gì thổ dân Mán Mường .

- Hu hu hu ! Đúng là quả báo ! Quả báo mà !!! – Nhìn vào đôi giày hồng mới mua đã đen sì vì lấm đất của mình , Mita liền gào lên !

- Ủ ý ! Gieo gió thì giặt bão ! Giờ tao mới thấm câu này ! Biết thế không nghe theo con Cheer ! – Hummie cũng hòa theo .

- Chúng mày có thôi ngay đi không !!! – Cheer chau mày khó chịu , nó còn tức hơn cả ấy chứ , lùn nên làm gì cũng vất vả , trèo xuống núi có phải một bước là xong như bọn kia đâu... oán thán cái nỗi gì ... Đang nhăn nhó vì người dính đầy đất cát , bỗng , khuôn mặt nó lại sáng bừng lên khi nhìn thấy khe suối đang chảy róc rách phía chân núi . Nghe theo tiếng nước chảy , nó liền vội vàng kéo phất hai đứa con gái chạy ù theo mình .

Dừng lại ở phía chân núi , cả sáu con mắt đều sáng rực lên khi nhìn dòng suối mát rượi đang cuộn cuộn chạy từng nhịp nhẹ nhàng . Dòng nước xanh mát khê rung lên khi những ngón chân thon nhỏ chạm vào thích thú ! Hummmie khê nhíu mày .

- Tuyệt vời !!!

Nói rồi , cả ba đứa nó cùng rủ nhau nhảy ùm một cái xuống dòng suối , nhúng chân mình trong đó và tha hồ vùng vẫy , để mặc cho sóng đánh đập dềnh vuốt ve lấy những đôi chân xinh xắn...

.....

Trong lúc đó , ở phía cuối dòng suối , Chan và Yon cũng vừa xuống tới nơi , mặc dù không bị lấm lem như hội con gái , nhưng vì không chuẩn bị kỹ lưỡng thực , hai đứa nó đã khát khô cả cổ vì thiếu nước . Vì vậy , ngay khi nhìn thấy dòng suối mát chảy cuộn cuộn trước mặt , hai thằng vội vàng kéo nhau chạy ù tới phía trước , liên tục lấy tay và nước vào mặt hồng làm giãn các giây thần kinh đang khô cứng vì cái nắng .

- Uôi ! Nước ngọt cực mảy ạ ! – Khê lấy tay nhấp một ít nước lên miệng , Yon giặt mình lay vai Chan .

- Thật thế à ? Để tao thử ! – Nói rồi , hần cũng lấy tay và thử một ít nước vào miệng , hai đồng tử bắt giác giãn ra rồi sáng bừng lên thích thú , ngay sau đó thì lập tức cúi đầu xuống , nghiêng mặt 45 độ về phía dòng nước đang chảy xiết , để mặc cho nước mát tự động chuyển thẳng xuống vòm họng đang khô rất của mình ...

Đúng lúc đó , Cheer , Mita và Hummmie cũng đi tới ... nhìn thấy hai thằng nhóc đang cầm mặt xuống suối , uống nước ừng ực ... ba đứa liền mơ hồ nhớ lại lúc mình vừa dầm chân xuống dòng nước , tha hồ gột rửa đi chỗ bùn đất vừa dẫm phải lúc leo núi... lại chợt thấy rừng mình ! Bất giác , Hummie liền chạy đến , định

kêu lên gì đó nhưng Cheer vội vàng ngăn lại . Con bé khẽ lườm , rồi nháy mắt ra hiệu cho Hummie im lặng , xong đầu đấy nó cũng chạy đến giả vờ đơ đả .

- Ô ! Các anh cũng xuống tới đây rồi hả !

Nghe thấy giọng Cheer , Chan vội vàng ngẩng cổ lên , hứng thú trả lời .

- Ủ ! Bọn tôi xuống lâu rồi ! À ! Mấy người có khát không ? Uống thử một chút đi ! Mát lắm !

- Mát lắm à ... – Cheer nhìn , rồi cười ái ngại ... – Thế có thấy mùi vị gì đặc biệt không ? – Khóe mép con bé khẽ giật lên trong giây lát.

- Hả... Không !... Sao?... Mà ý cô là gì ? ... – Chan vẫn hồn nhiên trả lời .

- À à... không sao ! Thôi bọn tôi có nước khoáng rồi ! Hai anh cứ uống thông thả đi nhé ! – Nói rồi , nó vội vàng kéo tay Hummie và Mita , vừa đi vừa ôm bụng cười sằng sặc . Để lại cái nhìn vô cùng khó hiểu cho Chan và Yon . Rồi lại lắc đầu nhìn ba đứa con gái tự đứng đứng cười như ba con thiếu nữ ...

.....

Xuống đến chân núi , lúc này cũng đã gần một giờ chiều , bụng chúng nó bắt đầu reo lên những tiếng kêu òng ọc báo hiệu giờ biểu tình... nhưng nhìn quanh , chẳng có một quán ăn nào trông có vẻ nên hồn khiến mấy đứa muốn ghé chân . Rút cục , đành chui vào chùa ” tự sướng ” . Rải đồ ăn ra một góc thanh tịnh ở hành lang chùa , nơi có tầm nhìn đẹp và thoáng đãng nhất đất này , Cheer và mấy đứa liền quyết định đậu lại , và tiếp tục tung hoành !

Sau khi đã bữa phứa đủ các loại thức ăn lên đất chùa , đang chuẩn bị nhảy vào cuộc chiến thì Cheer lại thấy có bóng dáng quen thuộc lờ ngoài sân chính , mắt con bé liền sáng quắc lên , nó cất tiếng gọi hí hửng .

- A ! Yannnnn !!! Đi đâu đấy ! Lại đây !

Vừa nghe thấy giọng Cheer , Yan cũng vội vàng chạy lại .

- Tôi vừa từ chùa Hoa Yên xuống , mệt quá !

- Hả ! Ông đã leo lên Hoa Yên rồi á ? Siêu thế ???

- Không ! Đi cáp treo mà !

- Ồ... thế trên ý có gì không ?

- Uời... đẹp cực ! Lồng lộng gió luôn ! Đến nỗi tôi vừa nhổ bãi nước bọt ra một cái , chưa kịp rơi xuống đất thì đã bị gió tạt ngược trở lại mặt rồi cơ mà ! – Yan nói vẻ hào hứng ... nhưng lập tức làm con Cheer nhăn mặt lại , nó bần thần hỏi nhỏ .

- Lau mặt chưa ?

- Rồiiii !!! – Yan tíu mắt cười .

- Lau bằng gì ?

- Bằng tay !!!

Nghe Yan nói xong , Cheer chỉ biết ôm đầu chán nản , rồi lại đưa giấy ăn nhét vào tay hần .

- Lau đi rồi hãy nói chuyện tiếp !

.....

- Ăn gì chưa ? – Vừa thái xúc xích , Cheer vừa hỏi .

- Chưa ... – Hần xoa bụng nhăn nhó .

- Thế ở lại ăn cùng bọn tôi đi ! Mà ông có mang gì không đấy ?

- Cái này được không ? – Vừa nói , hần vừa hí hửng lôi 2 con mực to dùng của mình ra khoe cho cả nhóm .

Ngửi thấy mùi mực khô , mắt cả ba đứa đều sáng lên trông thấy rồi gật đầu lia lịa ...

- Nhưng mà... không có đồ nghề ở đây thì định nướng mực kiểu gì ?
- Ôi xời ! Chuyện nhỏ ! Nhìn đây này ! – Nói rồi , hắn liền lôi từ trong túi ra 1 lọ cồn nhỏ , rưới đều lên cả mình con mực , rồi lia nhẹ bật lửa một cái , con mực lập tức cháy bùng lên trong phút chốc !
- Woa ... – Mùi thơm của mực nướng bắt đầu dậy lên kích thích các giác quan của tụi nó , mũi cả ba đứa cứ đua nhau kéo dài ra như phù thủy ... Nhưng lại không để ý rằng , lửa đang cháy bùng đến tận tay thằng Yan . Cảm nhận được độ nóng đang lan dần đến đuôi con mực , Yan sợ hãi vội buông tay khiến vật phẩm rơi cái vèo lên nền giấy báo ... Chỉ trong chớp lát , mọi thứ đã cháy bùng lên trong sự hoảng loạn , ba đứa con gái sợ hãi lấy thêm báo ném vào để dập , nhưng càng ném thì lửa lại cháy càng to ... lại được thêm chiếc quạt thông gió ở phía góc hành lang cứ thi thoảng lại thổi thẳng vào đồng lửa ngay gần đó ... khiến nó cứ dần dần lan ra ngoài tầm kiểm soát...
- Cheer sợ hãi hét loạn cả lên , tiếng kêu thất thanh của nó nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh , trong đó có cả Chan , hắn cũng đang cùng Yon đi tìm con bé ... Dừng lại ở góc chùa và chán nản nhìn cảnh nó bồi thêm giấy vào để dập lửa ...
- Mấy sư thầy nghĩ thấy mùi khét thì vội vàng đem nước đến dập ngay , xong xuôi đâu đấy , cả bốn đứa đều bị bắt ở lại viết giấy kiểm điểm và ký cam kết chịu phạt khi về trường ... Cheer , Mita , và Hummie đều méo mặt quay sang nhìn thẳng Yan – kẻ đang gượng cười thảm hại .
-
- Kết thúc một bữa ăn trưa bị dấy với cái bụng vẫn còn đang đói meo , chúng nó lại bị tiếng còi xe buýt báo hiệu giờ trở về lớp để tiếp tục lên đường đi đến điểm dừng chân thứ hai .
- Vừa nghe thấy tiếng loa báo hiệu , tất cả đám học sinh đều chạy ồa về xe buýt của lớp mình , duy chỉ có thằng Chan , không biết từ đâu lại xuất hiện bất thành linh trên xe của lớp Cheer .
- Cái Cheer bị say xe nặng nên nó đòi ngồi xuống ghế cuối cùng , kề sát cửa sổ để liên tục đón gió từ bên ngoài vào cho đỡ bức bí , còn Mita và Hummie thì lại nhất quyết đòi ngồi lên trên cùng cho gần anh lái xe nên rút cục , bọn nó chia làm hai đội ngồi tách nhau ra . Thế là cơ hội của Chan đã đến , ngay khi con Cheer vừa mới an tọa thì Chan cũng đột ngột ngồi phịch xuống ghế , không cần hỏi han . Con bé liền giật mình quay sang nhìn hướng kẻ bên.
- Cái gì thế ?
- Cái gì là cái gì ? – Chan nheo mắt cười thản nhiên .
- Sao lại ở đây ? Cút về lớp anh ngay ! – Cái Cheer quắc mắt lên gắt gỏng .
- Sao phải cút ? Lớp cô ở đâu thì lớp tôi ở đấy ! – Vừa nói , hắn vừa nhả nhổ bỏ ngoài tai mọi yêu cầu của con bé làm Cheer tức phát điên lên , hậm hực quay đầu ra phía cửa sổ , cố tình bành bợ không thèm nói chuyện với kẻ mặt dày mày dạn này nữa .
- Nhìn con bé quay ngoắt mặt về phía cửa sổ , coi mình như kẻ không tồn tại , Chan cũng thấy chạnh lòng , nhưng lại vẫn cố mở lời bắt chuyện tiếp .
- Cô ghét tôi lắm à ?
- Ờ ! – Câu trả lời không cần mất thời gian suy nghĩ của nó khiến tim thằng Chan khẽ nhói lên vài nhịp .
- Sao lại ghét ? – Hắn trùng giọng hỏi .
- Ở anh cái gì tôi cũng ghét !
- ...
- Cheer biết nó ghét Chan ở điểm gì ... nhưng lại không muốn nói thẳng ra , sợ bị mất mặt . Còn Chan , hắn cũng mơ hồ đoán ra , nhưng lại sợ đoán sai thì sẽ khiến cho cả hai cùng mất mặt ... thế nên cứ phải ấp úng mãi , hắn mới cố dần lòng gồng mình nói ra suy nghĩ .
- Vì Nhi phải không ?

Giật cả mình ! Cảm giác bị đụng vào đúng chỗ ngựa khiến cả người cái Cheer tự dưng rung lên như một cái chuông . Nó muốn từ chối câu nghi vấn này , nhưng lại không dám bắt mình phủ nhận , rút cục đành chọn sự im lặng ...

Chỉ ngồi im , không trả lời , nhưng chân tay thì bồn chồn bứt rứt vô cùng , thằng Chan lặng yên quan sát được điều đó , vậy nên hẳn đoán ra được ngay . Khẽ mỉm cười , Chan nói .

- Vậy là tôi lại đoán đúng rồi !

- Đúng cái gì mà đúng ! Đừng có tự áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác ! – Bị dồn đến bước đường cùng , Cheer bực mình quay lại quát vào mặt hắn . Nhưng đó lại đúng là điều Chan muốn , vậy nên trên đôi môi hắn lập tức nở một nụ cười thỏa mãn .

- Cuối cùng thì cô cũng quay lại nhìn tôi !

Lời hắn nói ra khiến con bé lập tức quay ngoắt mặt trở về phía cửa sổ , ngại ngùng ấp úng như gà mắc tóc , dù hắn có nói gì thì nó cũng chẳng buồn trả lời . Bởi cảm thấy bất kỳ điều gì mình nói ra trong lúc rối loạn này đều có thể bị hớ , vì thế , Cheer lại quyết định chọn cho mình sự im lặng . Thấy Cheer im lặng , Chan vẫn không có ý định bỏ cuộc , hắn lại tiếp tục .

- Mọi chuyện không phải như cô nghĩ đâu ... Nhi bị bệnh... cô ấy sắp phải trở về Mỹ để chữa trị rồi ... – Hắn nói , mà giọng như trùng xuống , ánh mắt cũng đục dần khiến cơn ghen tị trong lòng cái Cheer lại dâng lên , nhưng lại cảm thấy có một chút gì đó an ủi , giống như là người chồng đi ngoại tình bị bắt quả tang đang trở về giải thích với bà vợ già khó tính vậy .

- Bệnh gì ? – Dành cho Chan một đặc ân , Cheer quyết định mở lời hỏi lại .

- Ừm... cái này... Nhi không muốn nói với ai ... cô ấy sợ bị mọi người thương hại ... nên trước khi ra đi , muốn mọi người vẫn phải nhìn mình bằng ánh mắt ngưỡng mộ ...

- Vậy nên anh mới suốt ngày kè kè bên cô ta ? – Trong giọng nói nó bắt đầu ánh lên một chút ghen tị .

- Đó là lời thỉnh cầu cuối cùng của cô ấy ... Vậy nên tôi mới nói , xin em đừng hiểu nhầm .

- Không biết ! Kệ anh ! Tôi ngủ đây !

Nghe Chan nói xong , coi như thời gian nghe bản thuyết trình của hắn đã đến hồi kết thúc , Cheer quyết định không thể hiện thái độ ” nửa hài lòng ” của mình ra mặt , mà chỉ quay ngoắt sang một bên , cúi gục đầu xuống ngủ ...

.....

Giờ say xe của nó cuối cùng cũng đã đến , cảm giác nôn nao khó chịu mỗi lần xe rung chuyển bắt đầu ập tới , khiến cơ thể của con bé bồn chồn bứt rứt vô cùng . Nó cứ nắm chặt tay , nhắm mắt lại , cố gắng tập trung tinh thần để vượt thử cảm giác khó tả ấy ra bên ngoài , nhưng không nổi ...

Nhìn vầng trán cao của con bé cứ trập trùng hết nhấc lên lại giãn xuống , khiến lòng Chan cũng lo lắng không yên , bất ngờ , hắn liền nắm chặt lấy tay con bé , mặc cho nó cố tình giãy ra , hắn cũng nhất quyết không chịu buông .

Cảm giác hơi ẩm từ đôi bàn tay của Chan bao bọc lấy bàn tay bé nhỏ của mình khiến Cheer cảm thấy bao sự cứng cáp bỗng bị đánh bay đi đâu mất ... Nó chợt trở nên yếu mềm hơn bao giờ hết , sự căng thẳng cũng đột nhiên dịu lại ... Mắt Cheer khẽ nhắm hờ , nó miên man chìm vào giấc ngủ cùng với những nhịp thở đều đặn dần dần ... Rồi bất giác , trong lúc xe đang đưa cũng khiến cơ thể nó nghiêng ngả không yên , rồi lại vô tình ... ngã đầu vào vai thằng Chan từ lúc nào không biết ...

Hắn giật mình , chợt cúi đầu xuống nhìn sang vai trái của mình , thấy đầu cái Cheer đã áp nhẹ lên bờ vai dài và rộng của mình , từng nhịp thở đều đặn khẽ phả vào một bên cổ của hắn khiến mặt Chan khẽ nóng bừng lên ập úng , rồi từ từ , bàn tay hắn cũng siết chặt lại , bao bọc lấy bàn tay đã mềm nhũn ra của cái Cheer , cố tình duỗi nó ra , hắn đan xen vào từng ngón , cảm nhận sự hòa quyện của cả hai trong giây phút ngắn ngủi mà hạnh phúc này .

Đôi môi Cheer khẽ mỉm cười , dường như con bé đang có một giấc mơ thật đẹp khi được gối đầu nằm trên vai thẳng nhóc .

25. Chương 25 : Kỉ Vật Từ Yên Tử !

Những bánh xe cứ nối đuôi nhau lăn dài đều đặn rồi từ từ dừng lại ở một vùng đất đầy những nắng và gió , khác hẳn với cái nơi sương mù rừng núi hiu quạnh kia . Nơi đây thật nhiều hoa , và toàn là hoa bản xứ . Lũ con gái vội vàng nhào ra khỏi xe , tha hồ đi sắm sửa mấy món đồ lưu niệm lát vạt được nhập từ ... Hà Nội ...

Ben cũng dắt Mie đi xem hoa , rồi bọn nó lại dừng lại ở một cửa hàng bán xương rồng , hẳn khẽ ngấm nghĩa một ngôi lâu , rồi gật gù ôm lấy một chậu xương rồng be bé xinh xinh , đặt vào tay Mie , nói là ” Tặng vợ ... con của chúng ta ! Hãy nuôi nấng nó cẩn thận nhé ! ” khiến con bé vừa nhận lấy vừa chột bặt cười đến nheo cả mắt .

Trong lúc đó , Cheer và Chan đã đi tới gần cuối khu chợ , vẫn chưa có món đồ nào khiến con bé ưng ý , nó đã nhìn đến chai cả mắt những món đồ này ở mấy khu lưu niệm ngoài Hà Nội nên còn lạ gì . Rút cục , chỉ còn mỗi trò tô tượng là thu hút được con bé , Cheer quyết định kéo Chan chạy lại để chơi cùng mình .

- Không chơi trò này đâu ! – Chan vùng vằng nhất định không chịu ngồi xuống .

- Chọn đề !!! – Bỏ qua lời từ chối dứt khoát của thẳng Chan , Cheer vẫn thản nhiên bắt hẩn chọn .

- Grrr... – Hẩn hậm hực im lặng bước vào bên trong quán , rồi lăm lì chọn lấy cho mình một con lừa vì cảm thấy vòng 3 của nó to giống con Cheer ... rồi lại một mình đứng cười với cái suy nghĩ quái đản ấy khiến Cheer và cả ông chủ hàng cùng nhìn hẩn bằng ánh mắt thương hại .

- Thôi cười một mình đi được chưa ? Anh thần kinh chưa đủ à ?

- ... Là con này ! – Chan đồng dạc .

.....

Ngồi xuống một hàng ghế ở gần lũ trẻ con bản địa , Cheer và Chan cảm thấy chúng giống như hai đứa trẻ khổng lồ đang lọt thỏm giữa thung lũng của đám người tí hon . Một chút xấu hổ len lên nhưng cũng thấy thú vị vô cùng .

Chan bắt đầu đi lấy màu , còn Cheer thì đi lấy nước , với con mắt nghệ thuật tồi tệ của hai đứa mù màu như tụi nó , con lừa bé bỏng cuối cùng cũng sắp được hoàn thiện với style vô cùng lạc lối... Khăn quàng cổ màu đỏ của Chan , áo chấm bi xanh lá cây của Cheer , chân lại mặc quần jeans của Chan , móng màu vàng thì chúng nó lấy ý tưởng từ làn da đặc trưng của người châu Á ... tóc lại còn hót mái kiểu của anh Cha Chi Soo trong ” Flower Boy Ramyun Shop ” ... nhưng cuối cùng lại nhuộm light theo phong cách HKT ... nói chung là CHẤT LỬ !!!

Gần xong con lừa , Cheer hí hửng giơ lên ngắm nhìn thành quả rồi cười sung sướng .

- Con trai mẹ đẹp zai quá à !!! – Vừa nói , nó vừa vênh mặt lên tỏ rõ vẻ đắc ý . Ai ngờ , trong giây phút đầu tiên đó , khuôn mặt thộn của nó lại bị thẳng Chan mau chóng chụp được bằng điện thoại . Hẩn nhanh tay chụp choanh choách khiến con bé phải cúi mặt xuống , vội vàng giơ hai tay che đi rồi quay ra chỗ khác ... Mặc cho con bé đang bị lũ trẻ con bản địa lêu lêu vì xấu hổ , hẩn vẫn cố tình không từ bỏ đã tâm chụp ảnh dim hàng con bé rồi quăng lên facebook ... huhuhu...

- Nào... đừng có chụp nữa ... Huhuhu !!! – Cheer cúi rụp mặt xuống , hai tay bưng lên giả vờ khóc thút thít .

- 100k nhé !

Nhìn nó như thể một con thần kinh . Lão lập tức giật phắt lại con dao trong tay nó , rồi lạnh lùng nói .

- Đi chỗ khác !

Bị shock...

Lần đầu tiên bị phũ như thế này ...

Con Cheer há hốc mồm không thể tin nổi lại có thể loại bán hàng chảnh chó như thế này ...

Nó gần như chết đứng ...

Nhưng rồi vẫn vì muốn giữ thể diện , nên con bé liền lườm nguýt một cái rồi ung dung quay mặt đi , giả vờ đi chậm vài bước xem lão có thêm gọi lại không ...

Từng bước chân ra đi sao thật nặng nề , nó đã cố tình bước thật chậm , vừa đi lại vừa giả vờ quay mặt ngó nghiêng thám thính các hàng xung quanh lão . Nhưng tuyệt nhiên , lão vẫn không thêm gọi lại .

” Dám bảnh bơ mình ! Rất tốt ! ”

Vừa đấm ngực tức hừng hực , nó vừa lăm bắm như thế , nhưng rồi lại dần lòng quay ngoắt 180 độ , lờ đờ quay trở lại hàng của lão...

Nhưng không hiểu sao , khi vừa mới nhìn thấy nó quay lưng bước lại gần , thì mặt lão liền đột nhiên biến sắc , rồi vội vàng vơ tay thu dọn đồng hành lí , hốt hải nhét hết vào bao tải rồi lóng ngóng chạy biến đi khiến cho con Cheer ngỡ người không hiểu gì cả . Còn đang lắc đầu chán nản vì thằng cha nhát như cáy thì đột nhiên , có người va vào người nó ...

Một thằng , con bé đang định túm vai kéo lại mắng cho một trận thì lại... thằng thứ hai... rồi thằng thứ ba ... Cuối cùng , cả khu chợ ùn ùn kéo nhau chạy biến đi trước sự truy lùng của cảnh sát .

Mẹ kiếp ! Cớm ở đâu ra mà lăm thế này !!!

Nhìn lại phía sau mình , không biết cảnh sát khu vực và kiểm lâm rừng ở đâu ra mà kéo đến rầm rập , luôn miệng bắt chúng nó ” ĐỨNG LẠI ! ” ... nhưng càng hô , thì bọn nó lại càng thi nhau chạy mất dép !

.....

Lúc này mới cảm thấy việc tập chạy tốc độ cao hàng sáng bây giờ mới phát huy tác dụng , mặc kệ kiểm lâm đuổi sát phía sau , nó vẫn vù vù phi liên một mạch ra khỏi khu chợ đen , chạy vút ra ngoài bìa rừng , bỏ xa tất cả mọi người ở phía sau trong chớp nhoáng . Trở về với khu bán đồ lưu niệm , nó hí hửng kể lại mọi việc với đám Ben và Mita khiến bọn chúng phải trở mắt nhìn trầm trồ , nhưng rồi lại chẳng thấy Chan đâu , Cheer ngó quanh rồi nhẩn trá ...

- O ! Bọn mày biết thằng Chan đâu không ???

.....

[Trở lại gần một tiếng trước đó ...]

Sau khi đi rửa tay về , không thấy cái Cheer đâu , thằng Chan liền hỏi đám trẻ con xung quanh , được tụi nó chỉ đường cho hướng cái Cheer đi vào rừng , Chan cũng vội vàng đuổi theo , lòng lo như lửa đốt !

Chạy theo dấu những bước chân của đám người trước đó , cuối cùng , Chan cũng tìm được khu chợ đen của mấy đám tay buôn . Đánh mắt nhìn quanh , cố gắng tìm cho ra bóng dáng con Cheer , cuối cùng thì hẳn cũng đã thấy nó ở phía cuối chợ , đang kì cèo mặc cả một món đồ nào đó . Bất ngờ , nhìn thấy nó quay ngoắt lại , hẳn liền vội vàng núp đi . Nhưng không ngờ , đội tập kích của hội kiểm lâm đã đột ngột đánh úp từ phía sau , sự xuất hiện bất ngờ này khiến lũ học sinh phải nháo nhào chạy ngược về chùa , còn mấy đám tay buôn thì vội vã thu dọn hành lý trốn thoát ngay tức khắc . Trong khi tất cả mọi người đều đang chạy ngược về chùa thì một mình Chan lại quyết định trốn theo đám thương nhân .

Quyết tâm mua lại con dao mà cái Cheer đã thích !

.....

Dừng lại trước Thiền Viện Trúc Lâm , đám học sinh như bị choáng ngợp bởi khung cảnh non nước vô cùng hữu tình ở nơi đây . Bên trong ngôi chùa khang trang cổ kính là những khóm hoa lan tỏa mùi thơm ngát vô cùng ngọt ngào xoa dịu đi mọi sự mệt mỏi lẫn căng thẳng trong tâm trí của tất cả mọi người . Đặc biệt , muốn bước vào đây , nhất định mọi người phải cởi hết giày dép ra , để chân trần hòa mình với nơi thanh tịnh .

Bước vào khu sảnh chính , đập vào mắt nó là bức tượng phật khổng lồ được tạc ngay trên nền tường gỗ bao kín cả phần vòm mái và ba bức tường xung quanh nhìn vô cùng nguy nga tráng lệ . Nhìn thấy Cheer đang ngỡ người ra như thế , ánh mắt mơ hồ xoáy sâu vào những đường nét được chạm khắc tinh xảo , thằng Ben khẽ huých vai cười nói .

- Đẹp lắm đúng không ? Hay hè này tụi mình lên đây tu đi ?

- Mày điên à ! Tao chưa muốn cạo đầu !

- Mày điên thì có ý ! Tu chay thì việc gì phải cạo đầu . Hè nào tao chở lên đây tu với mấy đứa bạn để tìm lại “ tâm hồn lương thiện “ ...- Vừa nói , giọng thằng Ben vừa nhỏ dần lại , nghe có vẻ không đáng tự hào .

- Có vụ đó thật à ?

- Chứ sao !

- Vậy để Mai tính đã !

Nói thì nói vậy thôi , chứ nó cũng chẳng mấy bận tâm , đứa con gái bận rộn như nó , lấy thời gian đâu mà tâm với chả tính . Việc lo nhất bây giờ là không biết thằng Chan đang ở đâu kìa ...

Lòng lo như lửa đốt , không hiểu sao lúc nhắm chặt mắt lại , miệng lẩm bẩm cầu khẩn , trong đầu nó chỉ hiện ra hình ảnh thằng Chan với bao chuyện hãi hùng hiện ra không biết trước ...

” ... Con xin người ! Làm ơn mang Chan trở về đây bình yên bên con ! Đừng để hấn xảy ra bất kỳ chuyện bất trắc gì ! Nếu không con chết mất ! A di đà phật ! A di đà phật ... ”

.....

- Này ! Lắm bầm cái gì thế ?

Tiếng hấn đột nhiên vang lên phá vỡ bầu không khí thanh tịnh khiến con Cheer giật bắn cả mình , loay hoay ngồi dậy ngoái mình sang bên cạnh ... “Chan !!!???”.

Mắt nó bỗng sáng bừng lên , nhìn trên đôi tay mình là con dao cổ của người dân tộc mà trước đó vài tiếng con bé đã tiếc hùi hụi vì mặc cả mãi vẫn không mua được , nay lại được trở về bên nó ... nhưng là từ thằng Chan mang tặng ... Cheer hết sức ngạc nhiên , nó lắp bắp...

- Cái ... cái gì thế ? Sao... sao mà anh ...

- Sao trắng gì ? Thích không ! Cảm ơn đề ! – Thằng Chan nhớn cười nhăn nhó .

Lúc hấn nheo mắt cười , con Cheer mới kịp định thần lại , để ý thấy trên mặt và người hấn đều có dấu hiệu của sự xô xát và trầy xước... không rõ là Chan đã xảy ra chuyện gì... Nghĩ vậy , một cơn giận dữ lại dâng lên trong lòng nó , bởi vì kẻ hồ đồ này đã không biết tự bảo vệ bản thân mình . Nó tức lắm !!!

- Cám ơn ? Xiên cho một nhát nhé ??? Grrrrr

Nói rồi ! Con bé liền đứng phắt dậy , quay ngoắt đi tìm Hummie và Mita , không thèm bận tâm đến Chan nữa.

- Yà !!! Cái quái gì thế !!! Cô đối xử với ân nhân của mình thế đấy à ? Đồ ăn cháo đá bồ !!!

Mặc dù giận là giận vậy , nhưng biết được vì mình mà Chan chịu hi sinh như thế ... Trong lòng nó chợt thấy cảm kích vô cùng , nên con bé cứ vừa đi vừa cười suốt... Chẳng thèm để ý đến kẻ tâm thần kia cứ leo lên miệng chửi? mình ... trong khi thực chất con bé đang có ý định đi tìm băng gạc để sát trùng vết thương cho hấn...

.....

Trên đường trở về , Chan lại mò mẫm luồn lách vào xe của lớp Cheer ... để ngồi cùng con bé . Và lúc này thì... bản thân nó cũng đã chấp nhận điều đó như một điều hiển nhiên . Ngồi trên xe cùng Chan , con bé khẽ co người lại , cuộn tròn như một con mèo rồi gối đầu lên đùi hấn , để hấn nhẹ nhàng vuốt ve làn tóc rối , đưa nó vào giấc ngủ ngọt ngào với giọng hát dịu dàng hiếm có của mình . Chìm trong làn mơ , nó khẽ mỉm cười khi cảm thấy có một luồng khí ấm khẽ bao bọc lấy cơ thể mình , như một thiên thần hộ mệnh vậy ! Thật tuyệt vời !

26. Chương 26 : Vẽ Đường Cho Hưu Chạy !

Con đường trở về trường có vẻ trôi qua nhanh hơn lúc đi , có lẽ là vì trong mỗi đứa chúng nó đều thỏa mãn được phần nào cuộc vui của mình . Ben và Mie cũng vậy , nằm gọn trong lòng hấn , những suy tư lo lắng về chuyện gia đình cũng tạm thời được ném đi đâu mất .

Chiếc xe buýt dừng lại ở con phố gần trường , Cheer đã tỉnh dậy từ bao giờ , mà thực ra con bé cũng không bao giờ có thói quen ngủ say ... vì nó luôn sợ sẽ xảy ra chuyện bất trắc trong lúc ngủ . Vì vậy , nó lại là người đi đánh thức mọi người dậy , chuẩn bị cho kế hoạch giúp Mie đạt nhà của mình . Biết trước rằng ba mẹ Mie sẽ cho người đến đón nó ở cổng trường , nên Cheer liền bảo Mie đưa áo khoác và giày cho nó , sau khi quá trình trá hình đã thực hiện xong , Mita và Mie cùng nắm tay nhau hòa vào đám học sinh nhốn nháo chạy ủa ra khỏi xe buýt trước , rồi vội vàng trốn tuột vào trong con ngõ bí mật mà chỉ đám học sinh hay đi học muộn trong trường mới biết được ... Còn Ben và Cheer , lúc này hai đứa nó mới giả vờ dìu nhau xuống xe sau ... Vừa mới đi được vài bước , thì y như rằng ... hai tên vệ sĩ bị bỏ rơi hồi sáng liền ùng ùng xuất hiện . Nhìn thấy Cheer , chúng cúi rạp người xuống rồi đồng dặc thưa .

- Mời tiểu thư về nhà !

- O... tiểu thư cái gì thế ??? – Ben vờ ngơ ngác quay sang hỏi Cheer , lúc này con bé mới kéo chiếc mũ hình tai thỏ trùm kín trên đầu mình xuống , rồi ngược mặt lên nhoen cười .

- Nhảm người rồi hai anh nhé !

- ... !!!

.....

Sau một đêm dài chờ con gái đi tham quan mãi vẫn chưa về , bố mẹ Mie lòng lo như lửa đốt , biết rằng chắc chắn thằng Ben đã giở trò ... Vì thế ngay trong sáng ngày hôm sau , họ liền tức tốc đến trường . Sau khi làm việc với chủ nhiệm lớp Mie , họ đã sắp xếp được một buổi hẹn với bố mẹ thằng Ben thông qua cô Thẩm .

Ngồi trong văn phòng nhỏ hẹp , không khí ngột ngạt , lại thêm những lời lẽ vô cùng đay nghiệt mà bố mẹ Mie dành cho ông Tuấn bà Ngọc , mặt họ tối sầm cả lại vì những lời kích bác dành cho con gái mình . Đợi nghe cho đến hết câu chuyện , bà Ngọc liền đứng phắt dậy , không thềm hứa hẹn trước điều gì , lạnh lùng quay trở về nhà , gọi ngay cho Ben phải lập tức có mặt để họp gia đình .

Lúc này , Ben và Mie cũng đang phải khốn khổ khốn nan. khi ném món trứng trắng vỏ giàu canxi của bà ngoại thằng nhóc . Nhận được điện thoại của mẹ , Ben ngập ngừng suy nghĩ trong giây lát , rồi cũng quyết định trở về . Dặn dò Mie phải khóa cửa thật cẩn thận , tuyệt đối không được tự ý bước chân ra ngoài .

.....

Vừa mới bước đến đầu ngõ , thằng Ben đã cảm nhận được sát khí dâng lên ngàn ngạt từ phía cánh cửa sắt nhà mình . Mồ hôi trên trán bắt đầu trở nên lấm tấm , Ben dần bước tiến lại phía trước , gồng mình lấy tay bấm chuông mở cửa ...

- Còn dám vác cái mặt chó của mày về đây nữa cơ à ! Con suc' sinh ! – Ông Tuấn cầm chai rượu vừa tu lên miệng vừa hạ xuống nói .

Nhìn mặt bố đang say rượu đã đỏ phừng phừng , Ben thật không muốn gây sự , nên hần nhin .

Nhưng không ngờ , ông ta lại lấn tới .

- Dạo này mày lại đang qua lại với con biến thái nào thế ?

” Con biến thái ?” – Lão ta dám gọi Mie là con biến thái .

Nghe đến câu này , máu nóng trong lòng Ben lại dồn lên não , hần không thể nhin thêm được nữa .

Gì chứ ! Sĩ nhục hần... thì muốn bao nhiêu cũng được ... Hần chịu tất !

Còn sĩ nhục Mie ... thì tuyệt đối không thể nào !!!

- Ông im ngay cho tôi ! – Ben quắc mắt lên quát lại .

- A ! Con này lão ! – Trước phản ứng vô cùng hỗn xược của đứa con gái đáng xấu hổ của mình , lão lại càng điên tiết , cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm !

Nói rồi , lão liền đứng bật dậy , trừng mắt lên cầm chai rượu định phang thẳng vào đầu Ben , nhưng may mắn , hần né được .

Ngỡ ngàng trước hành động thô bạo của ông bố hung hãn , Ben gằn giọng nói .

- Ông dám đánh tôi ?

- Tao xá gì mà không đánh mày ! Đồ mất dạy. ! – Nói rồi , lão lại tiện tay vợ lấy cái ghế gỗ đặt gần đó , giơ lên phang thẳng vào lưng thẳng Ben khiến hần choáng váng không kịp tránh , chỉ kịp vùng tay lên đỡ ...

Bị ăn cả một cái ghế vào lưng , thậm chí đau điếng , cảm nhận được rõ các khớp xương bị tổn thương nặng nề từ đòn tấn công đầy kích động kia , Ben quyết định không nhần nhin nữa . Dù sao nó vẫn là con gái , việc quái gì nó phải chịu nhin để cho người bố không ra gì ấy thả sức hành hạ mình như thế cơ chứ .

Nghĩ rồi , hần liền vùng tay gạt phăng chiếc ghế ra khỏi tay ông già , rồi nắm chặt hai bàn tay mình lại , gân xanh nổi lên phần phật , nghiến răng nghiến lợi xông tới đâm huỳnh huỵch vào mặt ông già .

Bị đứa con gái phản công , mặc dù có chút choáng váng nhưng lão cũng chẳng chịu vừa , ăn một vài cú đâm khiến khóe mép lão có rỉ ra chút máu ... Nhìn thấy máu , lão lại điên lên vùng tới đập túi bụi vào bụng thẳng Ben khiến hần đau muốn thối gan thối ruột . Nhìn cảnh hai bố con đánh nhau loạn xạ , bà mẹ ở phòng trong không thể khoanh tay ngồi yên . Nhất là khi thấy đứa con gái đang ôm chặt vào hông bố , bị thụi lia lịa những nhát củ chỏ vào phần xương sống nhin đến là xót xa . Bà liền chạy vụt ra , la toáng lên hoảng hốt .

- Ông làm cái trò gì thế ! Dừng tay ! Dừng tay lại mau .

Tiếng mẹ ù đi trong giây lát vì tai nó đã bị bố đâm quá nhiệt tình đến nỗi sưng vù lên hết cả . Nó chỉ biết ôm chặt lấy hông bố và đẩy áp sát ông ta vào tường ngăn cho lực đánh không đạt được đến cường độ cao nhất . Mặc cho bà vợ liên tục gào thét , cầu xé bắt mình phải buông ra , lão vẫn liên tục lên gối và dùi củ chỏ vào lưng đứa con gái to xác .

- Dám hỗn với ông này ! Tao cho mày chết !

- Dừng tay ! Tôi bảo ông dừng tay lại ngayyyyyyyyyyyyyyyyyyyy !!! – Tiếng bà hét lên trong sự bàng hoàng lẫn tức giận . Là đứa con mình dứt ruột đẻ ra , gắn liền với mình trong suốt 9 tháng mười ngày , nhin nó bị chính cha ruột đánh đập như thế . Sao không đau cho nổi .

Nghe tiếng vợ gào lên trong nước mắt , cùng với sự đe dọa từ con dao tự hứa rằng sẽ cứa vào tay mình nếu lão còn tiếp tục đánh con gái . Ông ta đành bần thần đứng lại trong giây lát , rồi bắt lực dừng tay ...

Ném con nhóc đã thân tàn ma dại sang một bên , lão vút cho nó một cái nhin thật khinh miệt rồi lại quay sang nói với vợ .

- Bà liệu mà xử lí nó ! Tôi đi uống rượu .

Nói rồi , lão lại khoác chiếc áo sơ mi đã sờn màu cũ kĩ của mình lên đôi vai trần sương gió , rồi lững thững đi ra ngoài , không quên tự tay lục túi lấy đi chút tiền lẻ còn sót lại trong quần của bà vợ già xấu số .

Nhìn đứa con gái bị bố đánh đến nổi mặt mũi tím tái , tay chân co ro vẫn cố gượng mình đứng dậy mà bà không khỏi nao lòng . Bao nhiêu tức giận từ lúc nghe tin con gái mình bị đồng tính đến giờ đã tan đi đâu hết .

- Vào trong nói chuyện !

Vội vàng đóng sập hai cánh cửa sắt lại tránh thiên hạ nhòm ngó chuyện chẳng hay của gia đình , buông chất giọng nhẹ nhàng nhưng đầy căng thẳng gọi con gái vào phòng trong nói chuyện .

.....

- Bị như thế này từ bao lâu rồi !

" Bị ?" – Nghe mẹ nhắc đến từ này với giọng điệu chẳng khác nào nó đang mắc " một căn bệnh " khiến Ben nhảy dựng lên , hấn lại cái lí .

- Đây là giới tính con chọn , Không phải bệnh tật gì hết ! Mẹ đừng dùng từ " bị " !

Nhìn thấy rõ sự phản bác và lòng tự trọng bị đả thương mãnh liệt nơi con gái , bà lại thở dài ... giọng thông cảm .

- Ủm... thôi được rồi ! Mẹ xin lỗi ! Thế phát hiện ra như thế này từ bao giờ ?

- Từ lớp 9 ...

- Tại sao lại biết ...

- Vì con yêu một người lưỡng tính ...

- Vậy con là ...

- Một người lưỡng tính ...

" Lưỡng tính ! " – Con gái bà là một người lưỡng tính , chứ không phải đồng tính như bố mẹ con bé Mie nói . Mà dù sao thì cũng để lại hệ lụy như nhau cả thôi . Từ lúc nghe con bé nói ra câu này với cái giọng thần nhiên , đầu óc bà như ong lên vì choáng váng ... Thậm chí trước đó , bà đã từng không tin , coi rằng đó chỉ là sự nhục mạ của người đời dành cho con gái mình . Rằng con gái bà chỉ đơn thuần là một đứa cá tính mạnh mẽ .

Nhưng không ngờ ...

Có lẽ là do , ngay từ khi sinh ra , bởi vì là con đầu lòng mà lại không phải con trai nên chồng bà rất tức tối , liền bắt con bé phải diện đồ con trai từ nhỏ , không cho phép chơi những trò con gái . Trong khi bé gái nhà người ta được chơi búp bê , đồ hàng , thì một mình Ben lại phải chơi trò xếp hình , bắn súng nước .

Nói trắng ra là ... tại ai ... mà nhận thức về giới tính của con bé đã trở nên lệch lạc như thế này cơ chứ !

Tại bà sinh hạ ra nó không phải con trai ...

Hay vì chồng bà vốn biết con gái đầu lòng không phải nam giới mà cứ cố bắt ép nó phải sống theo ý bố ...

Cứ trách con trách cái , chẳng phải rút cục cũng là lỗi tại mình ra mà cả sao...

Càng nghĩ , bà lại càng thấy cay đắng hơn...

Đôi môi cắn chặt cố gắng gồng mình không để cho nước mắt chảy ra ...

- Vậy bây giờ con yêu con bé đó đúng không ?

- Họ nói cho mẹ biết cả rồi ạ ?

- Ủm ! Vậy bây giờ nó ở đâu ? – Trước sự kích động không đáng có của con gái , bà vẫn cố gắng bình tĩnh hỏi han .

Mặc dù biết rằng nói cho mẹ không hẳn là một ý kiến sáng suốt , nhưng không hiểu sao lúc đó hẳn lại quyết định dành hết sự tin tưởng gửi cho mẹ mình .

- Nhà bà ngoại ạ !

- Ủm ! Được rồi ! Giữ nó cho chắc đấy ...

- Mẹ ?...

Nghe mẹ nói , thằng Ben chỉ biết tròn xoe mắt ngạc nhiên , không thể tin nổi điều mình vừa nghe thấy .

Và nếu như mà có thắc mắc trong nghi hoặc , thì câu trả lời thỏa đáng mà hẳn nhận được cũng chỉ có thể là ...

” Nếu như phải để cho hươu chạy lạc hướng , thì chi bằng , mẹ thà tự vẽ đường cho hươu chạy đúng hướng còn hơn ! ” ...

Chà ! Không phải ai cũng có được bà mẹ tâm lý như thế này đâu nhỉ !

27. Chương 27 : Xong Phim !

Tối hôm đó , Ben vẫn đi làm , mặc cho bao nguy hiểm đang trực chờ ở phía trước .

Như thường lệ , Ben lại qua nhà đón con Cheer rồi hai đứa mới cùng đi ...

Nhưng hôm nay , ngay khi vừa chạm chân tới cửa , tất thấy mọi người đều nhìn Ben bằng ánh mắt khác lạ – một cái nhìn ái ngại xen lẫn chút thương hại . Lờ mờ đoán ra được điều gì đó , nhưng Ben không dám chắc . Dù sao thì cũng chẳng lâu sau , lệnh triệu gọi nó lên phòng họp đã nhanh chóng được truyền đến . Anh Huy mặt hình sự bước đến quây bar nơi thằng Ben đang chém hoa quả , lạnh lùng nói .

“ Anh Ryan muốn gặp em ! “

....

Ngồi trong căn phòng nồng nặc mùi căng thẳng , Ben ngẩng đầu đối mặt nhìn thẳng vào mắt Ryan , không e ngại trốn tránh như mọi lần nữa , hẳn đồng dục thừa .

- Anh tìm em có chuyện gì ạ ?

- Cậu nghĩ giữa tôi và cậu thì còn có chuyện gì cần nói đến ?

Hiểu hàm ý sâu xa trong câu nói của anh ta , nhưng thằng Ben vẫn quyết định giả vờ ngớ ngẩn , tuyệt nhiên không để lộ thái độ lo lắng của mình ra , hẳn lại trả lời tỉnh bơ .

- Có sao anh ? Vậy mà em không biết đấy ! Anh nói cho em nghe với được không?

Trước cái sự chai lỳ khó bảo của Ben , Ryan giận mình không thể xông tới chém hẳn chết ngay lúc này , thay vào đó , anh lại nén nhịn hết cơn bức tức của mình xuống , gói gọn nó lại trong một nụ cười khinh miệt .

- Bố mẹ tôi đang rất lo lắng ! Cậu coi đây là trò đùa à ?

- Em chưa bao giờ coi đây là một trò đùa !

- Vậy hãy đưa con bé về nhà ngay !

- Mie không muốn về .

- Nó muốn hay không ... không quan trọng ! Quan trọng là , cậu buộc phải “ muốn “ ! – Vừa nói , anh ta vừa trừng mắt lên , nhấn thật mạnh những âm ngôn cuối cùng .

Đứng trước giọng nói lạnh lùng cùng sắc mặt đe dọa thay đổi nhanh hơn cả lật bàn tay , Ben lạnh cứng cả người , nhưng vẫn phải bình tĩnh đối đáp .

- Tiếc rằng em cũng không muốn .

- Cậu có chắc không ?

.....

“ ĐOÀNG !!!”

Đang ngồi nhai ô mai chóp chép ở dưới tầng một , con Cheer suýt nuốt cả hột vào họng khi nghe thấy tiếng súng giật cái đoànng ở bên tai . Nó bần thần nhìn lên tầng 5 , một nỗi lo sợ ngập tràn bỗng chốc dâng lên lấp đầy tâm trí . Bỏ cả vị trí làm việc , con bé quyết định bấm thang máy chạy ngay lên bar.

.....

Viên đạn được ngắm chuẩn chỉ bắn sượt qua vai coi như thay lời cảnh cáo . Anh ta ra tay nhanh và vô cùng dứt khoát , không một chút khoan nhượng . Sắc mặt Cheer tái nhợt đi khi nhìn thấy màu máu thẩm nhuận qua cánh tay trái của bạn mình . Con bé vội vàng nhào đến , nhiều người xung quanh đó cũng nhốn nháo chạy đi tìm bông băng và gạc , tất cả mọi chuyện diễn ra nhẹ nhàng không tiếng động . Tất cả – dường như tất cả mọi người đều hiểu rõ tại sao lại nên cơ sự này , nhưng không ai dám lên tiếng để bảo vệ thằng Ben , chỉ có thể lẳng lặng thể hiện sự giúp đỡ yếu ớt .

- Anh làm cái trò quái gì thế !!! – Giọng con Cheer bắt giắc vang lên phá vỡ bầu không khí cô đặc .

- Yên tâm ! Chỉ là đạn cảnh cáo thôi ! Không chết được đâu mà lo ! – Nói rồi , hấn lại lạnh lùng cất súng đi , sắc mặt vẫn không hề chuyển biến . Thật đúng là một con rắn máu lạnh !

“ Cái gì cơ ? Yên tâm ư ? Anh nói thế mà nghe được à ! “ – Con Cheer thẳm rít lên trong đầu , nhưng lại chẳng dám quát to . Đau đầu nhìn sang con bạn .

Bóp chặt cánh tay trái đang rỉ đầy máu của mình qua lớp áo sơ mi trắng , thằng Ben nghiêng răng trèo trẹo rồi ngược khuôn mặt vô cùng tức tối của mình lên , nhìn thẳng vào đôi mắt sắc lạnh của Ryan , hấn quát .

- Mẹ kiếp ! Thằng chó ! Mày cứ đợi đấy ! Vụ này chưa xong ngay đâu !

Nói rồi , hấn liền hẩy tay con Cheer ra , vội vàng chạy vụt xuống khu cầu thang đi bộ , làm lùi bước đi trong sự đau đớn đang nhứt nhối nơi cánh tay cùng nỗi uất hận đang dâng tràn ngập trong lòng mình .

.....

Sợ hãi thu dọn chiến trường , mọi chuyện vẫn diễn ra vô cùng bình lặng . Chẳng ai dám lên tiếng vì bất cứ điều gì . Chỉ có ông quản lý được Ryan gọi vào phòng riêng để nói chuyện . Con Cheer cũng ngay lập tức bị đuổi xuống quầy lễ tân , không được phép lảng vảng ở trên bar nữa .

Xuống dưới sảnh , đầu nó vẫn ong ong như búa bổ , mắt vẫn hoa lên vì màu của máu ... Cho dù có cố kì cọ sạch sẽ đến đâu thì vẫn không thể thoát khỏi sự ám ảnh của cái nhìn man rợ lúc đó ...

Đang hoang mang , chuông điện thoại bỗng rung lên báo hiệu tin nhắn đến .

“ Lão Ryan còn ở đó không ?”

Là tin nhắn của Ben , Cheer lập tức cầm điện thoại lên trả lời .

“ Còn ! Mày đang ở đâu đấy ! Vết thương sao rồi ?”

” Không sao ! Mẹ kiếp ! Nó dám bắn tao ! Lần này thì tao đeo’ nhện nữa đâu ! Tao sẽ cho cả nhà nó lên nóc tử ! “

“ Mày định làm gì ...?” – Những sợi lạnh bắt đầu chạy sượt qua gáy khiến đồng tóc tơ của con Cheer bỗng dựng đứng hết cả lên .

“Mày không cần biết ! Lát nữa cuối giờ nhớ lấy cho tao tập hồ sơ nhé ! Tao không muốn để lại sơ yếu lý lịch và sổ chứng minh thư ở lại đây đâu !”

Rút cục thì nó định làm cái gì mà phải rút lại cả hồ sơ ?...

Chả có nhẽ ...

Nhưng Ben đang còn đi học , chắc nó sẽ không manh động đến thế đâu !

Cheer lắc đầu , rồi cố gắng trấn tĩnh lại mình bằng những suy nghĩ an toàn nhất .

.....

Từ lúc nhận được mật lệnh của thằng Ben , con Cheer cứ ngồi nhấp nhồm mãi không yên , chỉ chầu chực bất cứ lúc nào anh quản lý đi ra là nó liền hau háu lên vào ... Nhưng hễ cứ vừa bước chân chạm tới nơi thì lại có người vô tình lướt qua , làm con bé liền phải liệng nhanh qua quầy uống nước . Lặp đi lặp lại thêm vài lần nữa thì chắc nó phải vào viện vì sỏi thận mất !

- Chỗ của em là ở trong này à ?

Đang loay quanh luẩn quẩn gần quầy thu ngân , bỗng , một giọng nói điềm đạm vang lên khiến con bé giật bắn cả mình ... cứng đờ hết cả người... nó từ từ quay mặt lại ... Là anh giám sát ! May quá ! Con bé khẽ cười trừ ...

- Dạ em đang tìm... tìm ... – Đảo mắt nhìn xung quanh , miệng nó vẫn lắp bắp mãi mà không thành lời .

- Tìm cái này phải không ? – Anh giám sát lấy từ sau lưng ra một tập hồ sơ rồi đặt vào tay nó , khuôn mặt vẫn không hề biến sắc .

- Cái Trang cũng vừa gọi điện cho anh rồi . Em mau cất đi ...

Cầm tập hồ sơ của Ben trong tay , con bé đưa ánh mắt trân trân lên nhìn anh giám sát , miệng cảm ơn rồi rít .

- Nhưng ... còn anh quản lý thì sao ạ ?

- Cứ để anh lo ! Thôi mau đi cất đi !

- Dạ vâng ạ ! Em cảm ơn !

Vừa nói , nó vừa ôm chặt tập hồ sơ của con bạn trong tay , tung tăng bước xuống từng bậc cầu thang , trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm . May mà có anh giám sát giúp , không thì Ben chết chắc !

.....

Thấp thỏm ngồi đến cuối giờ , trong lòng ôm nặng một nỗi lo , chỉ mong tan ca rồi về sớm .

Đồng hồ chỉ kim ngắn vừa chạy đến số 12 , kim dài cũng nhanh chóng đuổi theo chạm nút . Cheer lập tức bật phắt dậy , lon ton chạy vào quầy thu ngân lấy túi rồi mau chóng rút lui ra ngoài .

- Mai ! Làm gì mà vội vàng hấp tấp thế em ? – Tiếng anh quản lý đột ngột vang lên khiến con bé giật bắn cả mình . Nó từ từ quay mặt lại , cố gắng rặn cho hẵn một câu trả lời rõ ràng nhất .

- Dạ... thì hết giờ rồi... em đi về mà !

- Chưa về vội ! Mai và Huy ở lại giúp anh làm chút việc . Còn mọi người mau về hết đi !

- Ô... em thì giúp được gì anh ạ ... – Con nhóc lí nhí trả lời trong bất mãn...

- Yên tâm ! Không phải lo ! Việc này chỉ mình hai đứa giúp được !

- Nhưng ... nhưng hôm nay em phải về sớm ạ ...

- Tốt thôi ! Nếu muốn thì bây giờ em cứ về đi ! Nhưng từ ngày mai thì khỏi phải đến nữa !

.....

12 giờ 15 ... Sau khi chờ cho đám nhân viên đi về hết , các tầng trên đã đóng cửa tắt đèn , lão Tuấn mới bắt đầu đi vào vấn đề chính .

- Hai đứa tìm cho anh hồ sơ của cái Trang nhé ! Anh đang cần ...

Nghe hẳn nói đến đây , bụng nó bỗng chột dạ !

Chết thật ! Vừa cất xuống cốp xe rồi , bây giờ sao lấy ra được ? Mà có muốn lấy ra cũng chẳng được . Sơ hở chút là lộ ngay ...

Thôi thì đành... đâm lao lại theo lao vậy ...

Nghĩ thế , nó lại thở dài rồi loay hoay lao vào tìm kiếm ...

Cũng giả vờ lục lọi , chăm chú rút từng tập hồ sơ ra , đảo mắt nhìn tên , lắc đầu chán nản , cho đến khi đôi bàn tay bé nhỏ thấm đẫm mồ hôi ... cảm giác bết dính đã thấm nhuần trên mặt giấy ... Lão Tuấn mới bắt đầu giả giọng nanh nọc.

- Tìm thấy chưa hả Mai ? Sao mà lâu thế ?

- ... - Câu hỏi lắt léo như đâm xuyên vào trái tim đang dội từng nhịp bùm bụp trong lồng ngực nó , cảm giác như sự căng thẳng sắp thắt chặt lấy những hơi thở yếu ớt của con bé , nó cố trấn tĩnh mình không vội trả lời .

- Hay là mất rồi ?

Nói đến đây , giọng hẳn bỗng nhấn mạnh hơn , âm thanh đột ngột trầm xuống như xoáy sâu vào óc nó khiến hai đứa đột ngột dừng tay lại , rồi bất giác quay ra , quyết định thú nhận ...

- Bọn em không tìm thấy anh ạ !

Nghe hai đứa trả lời lí nhí như thể thở không ra hơi , lão Tuấn lại cười khẩy .

- Không tìm thấy... hay là chẳng có mà tìm ? Hai đứa diễn kịch hay thật đấy ! Nếu không phải hôm nay bên hình sự đột ngột gọi tới thông báo ngày mai sẽ có đội đến kiểm tra nhà hàng thì anh cũng đâu tình cờ lôi đóng hồ sơ của nhân viên ra mà điểm danh lại . Không ngờ hai đứa mày đã đi trước một bước rồi ! Bây giờ đứa nào giấu ? Mau mang ra đây !

Mặc kệ cho lão nói , con Cheer vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh , chẳng chút biến sắc , tuyệt đối không trả lời . Vì nó biết , nếu lỡ mở miệng ra mà lời khai lại không trùng khớp với lão Huy thì coi như nói hớ ! Chi bằng cứ im lặng , Để cho lão Huy một mình xử lý .

- Em không biết mà anh ! Thấy anh bảo tìm em mới lôi đóng này ra chứ bình thường đâu có việc gì thì em nào dám động vào .

- Không phải Huy ... vậy chắc là Mai rồi ?

Vừa nói , hẳn vừa chĩa ánh mắt hình viên đạn hướng về phía nó , con bé lại gượng cười méo mó .

- Dạ... em còn chẳng biết hồ sơ nhân viên được cất ở đâu cơ ! Sao mà lôi ra được ạ !

Trước sự đồng tâm hiệp lực vô cùng chặt chẽ của hai đứa nó , mặt hẳn bắt đầu tối sầm lại , đôi mắt danh thép vẫn nhất quyết không chịu lùi bước , hẳn lại cười .

- Tốt ! Tốt lắm ! Rất tốt ! Vậy hai đứa cứ tiếp tục tìm đi ! Không tìm được thì đừng hòng về !

Lý lẽ lùn !

Lại giở cái lý lẽ cùn ấy ra !

Biết là vô lý...

Sao có thể tìm một thứ vốn không còn ở đó ...

Nhưng sự thật thì lại chẳng thể nói trắng ra...

Đứng giữa hai bờ vực ...

Một bên là bạn thân !

Một bên là công việc ...

Con bé vẫn phải cố gắng cân bằng giữa cả hai mặc dù mỗi khi họ rút dây , tưởng chừng như giằng xé ...

Kể bị động như nó thật khó xử muốn chết !

Mà điển hình chính là lúc này đây !

.....

Thấy con bé cứ đứng trân trân một cách bối rối , rõ ràng là lão Tuấn đang cố đẩy nó vào thế khó ... Anh Huy liền mở lời cho nó đường rút lui .

- Mai ! Em về trước đi !

Chau mày nhìn anh Huy một cách khó hiểu , chỉ thấy anh gật đầu tỏ ý “ cứ yên tâm “ nên con bé cũng đành mỉm cười cảm ơn rồi lặng lẽ xin phép hai anh mà về trước .

Thở phào nhẹ nhõm đi ra ngoài , con bé lập tức gọi điện thông báo tình hình với thằng Ben . Rồi hẹn nhau sáng hôm sau sẽ gặp lại .

.....

Cả đêm hôm đó , nó cứ trần trọc mãi không yên . Rút cục , sáng sớm đã bị một tin nhắn rung đến tung giường phá hoại giấc mơ không mấy phần đẹp đẽ .

“ Em có thể trả lại tập hồ sơ của Trang cho anh được không ? Anh đi photo lấy bản copy cho lão Tuấn rồi sẽ sớm trả lại cho em ! “ ...

Đôi mắt mơ màng đang đắm màu ngái ngủ bỗng chớp mạnh vài cái rồi mở ra thật to ...

Cái gì cơ ? Trả lại á ? Photocopy á ?

Trả lại rồi nhờ không lấy lại được nữa thì sao ?

Cái duy nhất mà Ben không muốn lão Tuấn có được là sổ chứng minh thư và sơ yếu lý lịch của nó . Vậy mà nếu trả lại một cái là sẽ đi tong hết cả !

Không được ! Tuyệt đối không được !

Vừa nghĩ , nó vừa lắc đầu nguầy nguậy ... Nhưng lại càng khó nghĩ hơn khi biết anh Huy – người vừa giúp hai đứa nó đêm qua đang bị lão Tuấn làm khó . Dù gì thì anh ấy vẫn cứ là “ cánh tay phải “ đắc lực của lão ấy . Mặc dù chỉ là trá hình , nhưng đã là dưới quyền , thì dù có là quý hay ghét thì ta cũng phải buộc mình khéo léo mà xuôi theo chiều gió thôi !

Mượn gió để bay lên.

Nhưng tuyệt đối không được để gió cuốn bay mất người là được !

“ Híc ! Nhưng mà em lỡ đưa cho Ben mất rồi anh ạ ! “

“ Ô ... mới từ tối qua mà em đã đưa cho nó rồi sao ? ”

” Vâng ! Thì sáng nay em còn chưa tỉnh ngủ nó đã sang nhà giục em lấy cho nó rồi mà ! Híc... anh thông cảm cho em nhé ! “

“ Haiz... Ừm ! Thôi được rồi ! Đành vậy ! “

“ Híc ! Có sao không anh ? “

“ Không sao ... Mọi chuyện cứ để anh lo ! Em chỉ cần kín miệng là được ! “

“ Vâng ! Em cũng chỉ giới mỗi cái đó thôi mà ! “ – Vừa nhún , nó lại vừa khẽ cười mỉm . Kể ra thì cho dù có là răn , thì không phải lúc nào lão cũng đẩy nanh độc đâu nhỉ !

.....

Buổi chiều tan học , con Cheer lại lên quán nước ngồi lê la cùng với các chị nó . Vô tình nghe được câu chuyện dường như có tí liên giữa anh Hoàng và lão Tuấn quản lý chỗ làm của con bé .

Đại khái là về một vụ giao dịch thuê lão Hoàng sai bọn đàn em đi xử lý một lũ lâu nhâu khác . Mà nghe nói cầm đầu lũ lâu nhâu đó lại là một con les . Kinh khủng hơn , con les đó còn cửa cầm em gái ông chủ của quán lý này . Và đau lòng nhất là cả em gái lẫn con les này đều là bạn thân của cái đứa đang hóng câu chuyện vô cùng bí ẩn từ nãy tới giờ ...

Động tới lão Hoàng là nó đã thấy sồn cả gai ốc . Ngay cả đến cái đứa bắt trị như nó cũng chẳng bao giờ dám rầy vào lão . Nhớ lại hồi bé suốt ngày bị lão tóm hai mắt cá chân rồi quăng quăng như con quay mà nó thấy lạnh cả người ... Cầm nhất là vụ lừa nó hút thuốc lá từ hồi lớp bốn , lại còn cấp thuốc miễn phí cho nó mỗi khi con bé hết hàng ... may mà với bản lĩnh hơn người nó đã tự từ bỏ được thứ gây nghiện chết tiệt đó ! Hừ ! Nhắc lại mà vẫn còn bực !

Quyết không để bạn mình rầy vào tên quái tính này , Cheer buộc mình phải tự ra tay ngăn chặn trước khi mọi việc đi quá xa . Nó vội vàng tìm đến nhà bà ngoại của thằng Ben để tìm gặp cái Mie bàn chuyện quan trọng.

28. Chương 28 : Thác Loạn

Sau khi lén tìm gặp và kể lại đầu đuôi câu chuyện vốn vẫn được giữ kín cho Mie , con bé quyết định theo Cheer đến gặp Ryan để trở về nhà . Không muốn vì mình mà Ben phải gặp thêm bất kỳ một rắc rối nào nữa ...

Nhưng , rút cục thì ...

4 giờ chiều , đúng như giờ hẹn , Ben có mặt ở trước cửa hàng cùng một đám anh chị khác mà nó quen biết , vác theo đủ thứ vũ khí mà chúng nó nghĩ rằng như thế là đã đủ để “ dọa nạt “ Ryan ...

Nhưng không ngờ , hắn lại không thềm ra mặt .

Một cuộc điện thoại được gọi đến , Ben hất hàm hỏi .

- Sao còn chưa ra ? Hay là sợ rồi !

- Về đi thằng nhãi ! Chuyện giải quyết xong rồi ! – Ryan cười khẩy . Hắn nói bằng giọng đắc ý .

- Đã làm cái *** gì đâu mà giải quyết xong ! Mà yên à !

- Nghe cho kỹ nhé ! – Không thềm nói nhiều , Ryan liền đưa máy sang cho Mie để tiếp tục câu chuyện .

- Anh à ...

- Mie ? Em đang ở đâu đấy ? Sao lại ...

- Em phải về nhà thôi ! Như thế này thì không được đâu !

- Em nói thế là sao ! Sao lại về nhà ! Như thế nào là không được ! Em đang nói cái quái gì thế !

- Em không thể để gia đình thất vọng về em hơn được nữa ! Em xin lỗi ! Ba tháng nữa em sẽ bay sang Mỹ ở với bác . Chúc anh tìm được người mới tốt hơn em !

Nói rồi , không để cho Ben níu kéo hơn nữa ! Mie vội vàng cúp máy , cố gắng giữ giọng mình bình tĩnh để không òa khóc trước khi nói lời từ biệt cuối cùng với hắn ... Nhưng ở đầu dây bên kia , đã có một kẻ đang chết lặng đến nỗi không tài nào ngăn nỗi nước mắt được nữa ...

Hắn trở về nhà , tự nhốt mình trong phòng với những tổn thương không tài nào cứu chữa nổi ...

Tự mặc định rằng tất cả những chuyện xảy ra với Mie đều là do mình gây ra... càng nghĩ... hấn càng chỉ biết vùi mình sâu hơn vào trong bóng tối ...

Nằm co quắp trên chiếc giường lạnh lẽo , khép chặt hai hàng mi đang đầm đầy mồ hôi ... Một vài sợi lạnh chạy trượt qua thái dương , mặt gối mà hấn đang nằm bỗng dưng thấm ướt ...

.....

Bắt đầu từ tuần sau là bước vào kì thi kết thúc học kì một dành cho cả trường , đặc biệt khối 12 còn phải thi kiểm tra chất lượng mỗi tuần một lần để xét duyệt khả năng thi tốt nghiệp của học sinh . Vậy mà Ben cứ nghỉ mãi , chỉ một vài buổi ỉu rũ đi học trong trạng thái bông mắt thâm quầng , ngồi làm bài mà cứ ngáp ngắn ngáp dài khiến con Cheer lo phát sốt .

Một ngày vô tình đến nhà Ben chơi , nó gần như chết đứng khi thấy Ben nằm gục trong bồn tắm , xung quanh toàn là những thuốc an thần vương *** tung tóe ...

Điên rồi ! Điên thật rồi ! Sao có thể vì một đứa con gái mà ra nông nổi này ...

Thật đúng là một kẻ lụy tình thảm hại ...

Nhưng dù có nói sao thì Ben cũng không nghe ... Cứ như thế này... Hấn kiệt sức mà chết mất thôi ...

Càng nghĩ , Cheer lại càng thấy đau lòng ...

Dẫu sao trong chuyện này , dường như một phần trách nhiệm to lớn cũng từ nó mà ra . Bởi vậy nên con bé lại càng tự quy cho mình cái quyền phải gánh vác . Các bài kiểm tra chất lượng trên lớp , nó đều chuẩn bị sẵn hai tờ giấy và cố gắng làm nhanh gấp đôi để kịp nộp bài cho cả thằng Ben .

Tuy nhiên ...

“ Hôm nay kiểm tra Toán “ – Cheer thở dài .

“ Ừm ... Mà làm được không ? ” – Ben ngáp ngắn ngáp dài .

“ Được ! “ – Nó trả lời tỉnh bơ .

“ Được khoảng bao nhiêu điểm ? ” – Mắt thằng Ben bỗng sáng rực lên .

“ Trên một ... dưới năm “ – Cheer cười nhún nhử .

“ ***** ... được của mày đấy hả ! “ – Nụ cười trên môi hấn bỗng dưng cứng ngắt .

“ Tổ xư mày ! Ăn mày còn đòi xôi gấc à ! Méo liệt dương là được rồi ! “

” Ừ thì... biết thế ... nhưng mà cũng phải thế nào chứ ... “ – Hấn cười méo mó ...

“ Còn muốn thế nào nữa ? Nói nhiều lần sau méo làm cho mày nữa ! “

“ Thôi mà ! Méo nói nữa đâu ! Con lùn này ! “ – Vừa nói , nó vừa quàng tay qua đầu rồi ôm ghì lấy cổ con Cheer , kéo xuống cười khàn khạch ...

.....

Mấy ngày sau đi làm , mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường . Mặc dù trong lòng luôn lo sợ , nhưng rút cục lão Tuấn lại chẳng có động tĩnh gì , Ryan thì lại càng không , còn ông Huy thì tuyệt nhiên không bao giờ nhắc lại chuyện cũ . Chà ! Đúng là công tư phân minh ! Dù sao cũng tốt !

Vậy nên sau mấy ngày khép nép , nó lại tiếp tục lấy lại tinh thần , tung tăng làm việc một cách hăng hái khiến cho ai nhìn cũng đều thấy vui mắt .

- Mai này ! Tối nay ở lại sinh nhật quán không ?

- Hử ! Tối nay sinh nhật quán hả chị ?

- Ô ... thế mày không biết à ! Hết giờ thì ở lại ăn uống rồi đi hát mà ! Đi được không ?

- Huhm... chị để em nghĩ đã ...

- Thôiiiiii !!! Nghĩ ngợi cái gì nữa ! Lung linh là lên luôn !!!

.....

- Mai... anh mời em ! – Đặt một cốc vodka to ụ xuống trước mặt nó , lão Tuấn mỉm cười nâng chén mời anh em !

- Dạ ... nhiều thế này ạ ... – Con bé ái ngại cầm cốc xoay xoay chân chừ suy nghĩ ...

- Thế này đã là gì mà nhiều ! – Nói rồi ! Bà Vy liền giật phăng cốc rượu trong tay nó , đưa lên làm một hơi uống hết sạch . Đám con trai trở mắt nhìn rồi vỗ tay rầm rầm ủng hộ . Những tưởng đã có Vy cứu giá là qua cơn hoạn nạn , ai ngờ ... Lão Tuấn lại tiếp tục dồn nó vào thế khó ...

- Mai ... đến lượt em ! Chẳng nhẽ em lại không được bằng cái Vy à ? Anh chẳng tin đâu ! – Vừa nói , lão vừa nháy mắt cười ... làm con bé cũng phải đón cốc cười theo đau khổ ...

- Huhu... Không bằng cũng được ạ ...

- Không bằng cũng phải uống ! Chẳng nhẽ em lại không nể mặt anh Ryan à ! – Vừa nói , lão lại vừa đánh mắt qua nhìn tên chủ xị đang lặng lẽ trầm ngâm theo dõi mọi chuyện xung quanh , không hề háo hứng như bất kì ai khác .

- Dạ vâng ... – Sau một hồi từ chối đẩy đưa mãi , cuối cùng nó cũng đành phải nể mặt sếp , giả vờ đưa cốc rượu lên uống , rồi tranh thủ lúc không có người để ý , lại nhanh tay nhấc cốc coca đặt sẵn cạnh đó lên , trút vào ông ọc ... He he ! Đúng là có bị đưa vào thế thì người ta mới nghĩ được thêm nhiều kế !

Buổi ăn uống tiệc tùng kết thúc là khi mặt ai nấy đều đã hăm hấp đỏ , chỉ có mình con Cheer là vẫn tỉnh rụi vì từ đầu đến cuối , ngoài việc chỉ nhấp nháp chút rượu thì bụng nó đã căng phình toan những là chân gà nướng rồi ...

.....

- Lên phòng VIP hát đê ! – Một sáng kiến được nảy ra , thế là tất cả mọi người đều ầm ầm nổ theo . Những kẻ bợm rượu bắt đầu hò hét kéo nhau lên tầng 5 đập phá . Ánh đèn flash giật liên hồi hòa với tiếng nhạc xập xình làm con Cheer chóng hết cả mặt . Đang định lôi điện thoại ra thông báo cho mẹ về việc hôm nay sẽ về muộn thì lại phát hiện ra cái màn hình đã đen ngòm . Chán nản nhét lại điện thoại vào túi trái , nó quyết định mặc kệ , thôi thì phiêu luôn !

Hòa mình vào những tiếng nhạc dance nổi lên như muốn nã đến rung cả màng nhĩ , nhịp tim yếu ớt của nó đã bắt đầu đập bùm bụp theo những tiếng bass dồn dập đến đau đầu . Mọi người mời bia liên tục , thôi thì cũng chẳng ngại từ chối . Mời là tiếp , rút cục không biết cuối cùng nó đã uống hết bao nhiêu chai mà đầu óc quay cuồng đến thế , những tiếng hò hét vang lên liên tục , những tiếng cười sảng sặc nắc nẻ , những cơ thể trần trụi của bọn con trai bắt đầu được để lộ ra ... Mỡ hàng là anh giám sát ... Ủ uôi ... Đúng là dân tập thể hình có khác ! Ngực căng , bắp tay to , cơ xô siêu chuẩn ... cứ phải gọi là so hottttt !!!

Mặc kệ cho nguy cơ đụng chạm cơ thể của một số con cáo già đã chầu chực trước đó , nó vẫn nhẹ nhàng tránh né , uống và say không có nghĩa là để mình bay mất người ! Ok !

- Đùa ! Nhìn mặt chị dâm quá đấy ! – Ngắm nhìn khuôn mặt vô cùng phê pha của bà Vy trong cơn say , con Cheer khẽ chau mày cười .

- Mặt mày thì không dâm đấy ! Ha ha ! – Vừa nói , bà Vy vừa cười đến lạc cả giọng , rồi lại tiếp tục hòa vào đám đông , miệng không ngừng hò hét – Lênnnnnnn !!!!

Lặng ngời ngắm nhìn mọi người đang hăng say trong cơn thác loạn , con Cheer lại tự ném mình vào một góc khuất trong căn phòng , thoát ly khỏi thế sự , tạm thời nghỉ ngơi ... cho đến khi ... một giọng nói quen thuộc lại vang lên .

- Khát không Mai ! Uống cái này cho đỡ nóng ruột này ! – Vừa nói , thằng Trưởng trưởng ban lễ tân vừa đưa cốc coca lên miệng nó , dường như cố tình dốc cho nó uống cạn đến những giọt cuối cùng mà con bé không nhận ra ... Cho đến khi ... những hạt cặn ở dưới đáy cốc vẫn chưa được hòa tan đã bắt đầu cộm lên

trên đầu lưỡi khiến cho Cheer giật mình đứng phắt dậy . Vô cùng hoảng hốt , nó cứ ngậm chặt nguyên miệng như thế , tuyệt đối không để lộ thái độ , vội vàng chạy ngay vào phòng vệ sinh , nôn lấy nôn để .

“ Khốn kiếp ! Dám cho mình uống thuốc à ! Thằng chó này ! Không biết đứa ***** nào bày ra trò này ! Mẹ kiếp ! “ – Vừa nghĩ , nó vừa tức tối súc miệng sùng sục ở trong nhà vệ sinh , cố gắng nôn lấy chỗ thuốc vừa uống ra . Cả đời nó , chưa bao giờ bị lừa dễ dàng như thế này . Thật là bất cẩn quá !

Còn đang cố gắng trấn tĩnh lại mình trong phòng vệ sinh , nhìn chăm chăm vào cái con người đã bắt đầu nhuộm màu phờ phạc trong gương kia , mệt mỏi và nước vào mặt cho tỉnh rượu ... đôi mắt nó đánh lên những tia nhắc nhở bản thân mình phải thật tỉnh táo ... Cho đến khi có tiếng gõ cửa đánh thức dòng suy nghĩ mơ hồ đó .

- Ai đang ở trong đó đấy !

Tiếng ông quản lý vang lên khiến nó giật mình quay ngoắt lại . Mấy chiếc cúc áo vô tình bị bật ra trong lúc nhảy cũng được nó gài lại kỹ càng , con bé vội vàng lên tiếng .

- Dạ ! Em ạ !

- Mau ra đi ! Để anh vào !

- Dạ vâng ạ !

Nói rồi , nó liền nhanh tay vặn nắm đấm mở cửa rồi lóc cóc bước ra ngoài . Vừa ra tới nơi , con bé đã thấy lão Tuấn và thằng trưởng bar đang thì thào to nhỏ với nhau , nhìn con bé với khuôn mặt tỉnh rụi mà chau mày khinh khỉnh .

- Mẹ kiếp ! Hình như nó khạc ra hết rồi !

Tiếng lão nói rất nhỏ , nhưng vẫn đủ để cho nó có thể nghe thấy . Từ lúc nghe thấy câu nói ấy , dường như nó cứ văng vẳng trong đầu con bé mãi ... Một nỗi bức tức cùng sự kinh sợ bắt đầu dâng lên trong lòng khi nhìn những con người này ... Thì ra là chúng có chủ ý ngay từ đầu cả . Vậy nếu tao không kịp nhổ thuốc ra , vậy nếu tao cứ mê say , thì chúng mày định giở trò gì ?

Khẽ cười khẩy ! Lôi kéo tao... chẳng bao giờ là dễ như thế đâu ! Con sói già gian ác ạ !

Vừa nghĩ , nó lại vừa nở một nụ cười đắng ngắt , quyết định chỉ chơi , chứ không quay cuồng theo những người kia nữa . Mọi hành động đều nằm trong tầm kiểm soát , nhưng lại tuyệt đối không để lộ ra thái độ canh chừng thật sự của mình .

Đảo mắt một lượt , nó nhận ra lão Tuấn đã không còn ở trong phòng , hình như là đi theo chị Linh PG rượu bước ra ngoài . Nghĩ gì đó , nó lại định mở cửa đi theo ... Y như rằng , hai con người giống như hai con rắn đang cuốn vào nhau trong phòng bên cạnh , mặc cho chị Linh gồng sức đẩy ra , nhưng lão vẫn liên tục nhào tới , tha hồ môn trớn bằng những hành động vô cùng phản cảm .

Mặc dù chướng mắt , nhưng tất nhiên , chuyện riêng của người ta , người ta chưa nhờ chẳng nhẽ mình lại can vào ?

Nghĩ vậy , nó liền thở dài rồi một lần nữa rồi quyết định quay trở lại căn phòng .

Ngồi thẩn ra giữa những tiếng nhạc âm ỉ , mỗi âm thanh vang lên xung quanh đều khiến đầu nó đau như búa bổ , lại được thêm một thằng điên cứ liên tục bám riết bắt nó phải uống cùng . Trời ạ ! Điên mất ! Nếu không phải vì muốn giữ cái gọi là “ dĩ hòa vi quý “ giữa đồng nghiệp với nhau thì chắc nó nện cả chai bia vào mặt thằng ngu này rồi !

Đang khó xử không biết phải từ chối làm sao ... thì một bàn tay khác lại đột ngột giật phắt chai bia trong tay của nó ra , rồi nhìn thẳng vào mắt tên nhân viên quèn kia , tu một mạch uống hết sạch khiến cho nó phải trở mắt nhìn ...

- Anh Ryan ?

- Ra ngoài với anh !

Nói rồi ! Hắn liền nắm chặt lấy cổ tay con bé , rồi lôi tuột nó ra ngoài , thoát khỏi căn phòng u ám .

29. Chương 29 : Ảo Giác !

Lèo đèo bước theo hắn đi ra đến bên ngoài , rồi lại bần thần đứng chôn chân tại đó trước khi thấy hắn mở toang cánh cửa phòng bên cạnh , rủ con bé vào .

Nhìn vào căn phòng sâu hun hút được bao phủ bởi một màu đen đặc quánh ở bên trong , trong lòng nó không khỏi dậy lên một nỗi lo ... Vậy nên con bé cứ đứng chân chừ ở bên ngoài mãi .

- Em định đứng đó đến bao giờ ?

- Anh không định bật đèn à ?

- ... – Anh đứng im lặng nhìn nó một hồi lâu rồi mới cất tiếng hỏi – Nhất định phải bật đèn à ?

- Nếu anh còn muốn em vào – Cheer mỉm cười thận trọng .

- Haiz... thất vọng quá ! Có vẻ như lòng tin mà em dành cho anh ít ỏi thật !

“ Mặt anh làm quái gì có tem bảo hành mà bắt tôi phải tin ! Vào cái phòng tắt đèn tối om như thế... đóng cửa lại một cái thì làm gì có ma nó biết được à !

Vừa bước vào bên trong , còn chưa kịp ổn định chỗ ngồi , con bé đã giật bắn cả mình khi thấy hắn có ý định khóa trái cửa lại , Cheer thẳng thốt .

- Anh làm cái gì thế ?

- Khóa cửa ! Tránh bọn nhóc vào làm phiền .

- Mở ra đi !

- Tại sao ?

- Vì em thích thế !

- Nếu anh không thích thế thì sao ?

- Thì mời anh ngồi tự kỉ một mình ! – Giọng con Cheer đanh lại , tỏ ý nghiêm túc thực sự .

Nghe nó nói đến đây , anh lại tự động mở toang cửa ra , chẳng dám phản bác gì nữa , lặng lẽ trở về chỗ ngồi . Anh vừa đặt mình xuống ngồi cạnh nó , nó lập tức bắn ra xa hơn , lùi thẳng về phía góc tường bên kia ... Về mặt cảnh giác khiến anh phải bật cười .

- Trông anh giống quái vật thích ăn thịt người lắm à ?

- Đồng loại với nhau cả ! – Câu trả lời lạnh lùng của nó khiến anh chợt cứng họng .

- Haiz... có vẻ em ghét anh lắm thì phải ! – Ngồi thông xuống ở một bên ghế , anh đưa điều thuốc lá lên , những ưu tư trầm ngâm bắt đầu phảng phất trong làn khói .

Đứa con gái ghét cay ghét đắng mùi thuốc lá liền khề nhăn mặt lại , nhưng chẳng buồn ý kiến nữa . Nếu hút thuốc lá là thói quen của cánh đàn ông rồi thì nó cũng chẳng muốn cấm đoán mãi làm gì . Con bé chỉ tập trung vào trả lời vấn đề chính .

- Anh cũng thông minh phết ! – Nó cười khẩy .

- Sao lại ghét anh vậy ! Cho anh biết lý do được không ? – Anh cũng cười , một nụ cười đắng ngắt .

- Em nghĩ anh cũng đủ thông minh để tự hiểu điều này chứ ?

Trầm ngâm suy nghĩ trong giây lát , rồi anh lại dằng hắng trả lời .

- Thành Ben à !

- Nếu biết rồi thì không nên hỏi nữa .
 - Hình như ở đây có sự hiểu nhầm rồi ...
 - Em thì lại nghĩ là không ! Chuyện này đơn giản mà ! Anh ghét Ben , em ghét anh , vậy thôi ! – Trong căn phòng vắng lặng không có sự soi mói của người đời , con bé sẵn sàng nói thẳng toẹt .
 - Đấy ! Vậy mới nói là hiểu nhầm . Anh đâu có ghét Ben .
 - Không ghét ! Vậy sao lại đối xử với nó như thế ? Hành hạ người khác là thú vui tao nhã của anh à ?
 - Anh chẳng bao giờ động chạm đến người khác , cho đến khi họ tự làm ảnh hưởng đến cuộc sống của anh !
 - Ben thì làm gì mà ảnh hưởng đến cuộc sống của anh ?
 - Đó là em không biết đấy thôi ! Nếu Ben là một thằng con trai thì sẽ không có vấn đề gì cả ... nhưng mà ... em biết đấy ... – Nói đến đây , 10 đầu ngón tay của anh lại loay hoay đan nhẹ vào nhau , bối rối .
 - Em hiểu ... – Nhắc đến vấn đề nhạy cảm này ... quả thật bản thân Cheer cũng chẳng thể ngụy biện gì hơn . Việc hai đứa con gái yêu nhau , có lẽ đối với giới trẻ bây giờ – đặc biệt là những người có quan niệm phóng khoáng như nó thì chẳng có vấn đề gì cả – nhưng đối với những người nguyên tắc như Ryan và gia đình Mie thì đó đúng là một chuyện khó chấp nhận .
 - Em hiểu thì tốt rồi ...- Anh khẽ cười mãn nguyện .
 - Nhưng dù sao thì em vẫn ghét anh . – Cheer kiên quyết giữ nguyên lập trường của mình .
- Nụ cười trên môi anh lại đột ngột cứng ngắt ...

.....

Kể từ lúc anh biết Cheer ghét mình đến thế , căn phòng bỗng trở nên ngột ngạt , những vấn đề liên quan giữa anh và nó chỉ có Ben và Mie rồi lại Mie và gia đình anh cuối cùng cũng đã kết thúc . Tất cả bỗng dưng chìm vào yên lặng cho đến khi ...

- A lô ! Em hả ! Nhớ anh không ? Nhớ à ! Thế em yêu đang làm gì đấy ? – Thằng Trường đột ngột đẩy tung cánh cửa , thản nhiên bước vào căn phòng riêng nói chuyện như thể đây là chỗ không người khiến cả anh và nó đều giật bắn mình , tròn mắt ngạc nhiên .

Sau khi kết thúc câu chuyện , thằng bé lại bàng hoàng quay ra nhìn hai anh chị ... một cái cười gượng gạo ... nó khẽ cúi đầu rồi lại lặng lẽ quay ra ...

- Thằng điên này nó bị gì ấy nhỉ !
- Chắc nó tưởng đây là phòng không người .
- Liệu nó có nhìn thấy chúng ta không nhỉ !
- Em tin là nó không mù ... – Mồ hôi hột bắt đầu vương vai~ trên quảng trần cao của con bé . Thế này thì lại bắt đầu một chuỗi những tin đồn chẳng mấy hay ho sắp xảy ra rồi ...

Y như rằng , nỗi lo lắng của nó chẳng thừa .

6 phút sau ... Thằng Hoàng vào ...

- A ! Em chào anh chị !

9 phút sau ... Thằng Long vào ...

- Ôi thôi chết ! Anh chị đang ở đây ạ ! Em xin lỗi ! Em ra ngay ! Anh chị cứ tiếp tục vui vẻ !

15 phút sau ... Căn phòng đột ngột chìm vào bóng tối ... Cả Cheer và Ryan đều chết lặng ... Chắc chắn là có đứa giở trò rồi ... Quá sức chịu đựng , Ryan liền hét toáng lên trong sự tức giận .

- Thằng nào còn tắt đèn ngày mai nghỉ việc hết cho tao !

Nói rồi , anh liền đứng phắt dậy , hùng hổ bước ra ngoài khiến bọn con trai chạy ré lên âm ỉ . Trong chốc lát đã chẳng còn thấy bóng dáng thẳng nào lảng vảng ở xung quanh . Vẫy tay ra hiệu cho cái Cheer , anh lại rủ nó sang phòng khác cho yên tĩnh .

- Xuống tầng ba đi ! Ở đây phiền nhiễu quá !

- Vâng ! – Chẳng hiểu sao lúc này , nó lại ngoan ngoãn nghe theo người mà nó ghét đến thế .

Lóc cóc dò từng bước theo anh xuống tầng ba , lúc đi qua khúc cua ở cầu thang , anh liền mở hộp cầu chì ra ... y như rằng , các công tắc đã bị bọn nhân viên giật cho tắt ngúm ... Lũ phá hoại !

.....

Bước vào căn phòng chuyên dành cho các đại gia xem gái nhảy múa cột thoát y tại đây , nó lại chột thằm cười trong lòng . Giữa anh và nó – ở đây – thì chắc chắn không thể xảy ra cái chuyện quái gở đó rồi !

Căn phòng rất rộng , chiếc bàn chính giữa căn phòng chia cách hai con người với nhau thành một khoảng lớn . Anh ngồi phía bên kia , đối diện ngay trước mặt nó , ánh mắt lơ mơ của kẻ là ngà say đã khiến anh phân thân thành ba phần ...

Ôi thôi chết ! Nó đang nhìn thấy ba ông Ryan ...

Sợ thật ! Chẳng nhẽ đây lại là cảm giác say thật sự mà nó thường thấy trên tivi nhưng bản thân lại chưa từng trải qua ?

Vô lý ! Bình thường cho dù có uống nhiều gấp đôi thể này thì nó cũng có biết say là cái quái gì đâu ! Vô lý... thật sự là vô lý quá !

Càng nghĩ , con Cheer càng cố nhắm chặt mắt lại , lắc đầu vài cái cho tỉnh rượu , rồi vội mở ra nhìn anh cho kỹ thêm lần nữa ... May quá ! Giờ thì ba cái bóng phân thân đã chập lại làm một rồi . Nó thở phào nhẹ nhõm . Tiếp tục tán gẫu với anh về những câu chuyện từ gia đình . Chẳng hiểu sao ngày hôm nay anh lại tâm sự với nó nhiều chuyện riêng tư đến thế .

.....

Anh kể , anh đã từng là một thằng nghiện .

Thời trẻ , anh đã trải qua không biết bao nhiêu các cuộc chơi , những cơn bão đêm đường như chẳng bao giờ có điểm dừng để kết thúc .

Anh thường xuyên bỏ nhà đi bụi , không muốn về nhà đối mặt với nước mắt của mẹ , sự lạnh lùng của ông bố chỉ biết đến kiếm tiền . Mà nguyên nhân của những chuỗi bê tha đó là do một lần đưa bạn gái vào nhà nghỉ , anh vô tình phát hiện ra bạn kế bên phòng lại chính là ông bố mặt lạnh đáng kính của mình . Sự tôn trọng đột ngột bị đổ vỡ , thương mẹ nhưng không biết phải làm sao , cố gắng giữ lấy cái hạnh phúc gia đình giả tạo khiến anh trở nên u uất trầm cảm . Chơi bời cũng chỉ là để che giấu đi cái vỏ bọc vô cùng yếu đuối của mình . Cho đến khi mẹ anh đột ngột lên cơn đột quỵ , lúc đó anh mới thật sự hiểu ra mình cần phải làm gì ...

Thay vì chơi bời phá tán để trả đũa ông già , anh đã quên mất mẹ mình đang phải chịu những áp lực vô cùng lớn từ phía họ hàng lẫn cuộc sống . Quên mất một mình mẹ đang phải gồng lưng lên gánh vác chuyện gia đình trong khi những tổn thương trong tim đang ngày bị xói mòn mỗi lúc một lớn . Bởi vậy nên anh lại càng thương mẹ , thương cả đứa em gái mỗi ngày đều nhìn theo cái gương xấu của ông anh nên càng ngày càng lạc lối .

Vì thế , bây giờ những rắc rối của gia đình đều một tay anh gánh vác , ngay cả đến chuyện của đứa em gái này anh cũng buộc mình phải giải quyết cho êm xuôi . Chuyện giữa Ben và Mie thật sự đã khiến cho dòng họ nhìn vào gia đình anh như một cái tổ đang bị mục nát đến từng chân tơ kẽ tóc , khiến họ khinh bỉ khi nhìn vào bà mẹ đã đẻ ra đứa con gái đáng xấu hổ như em gái anh .

.....

“ Ồ... ra thế ! “ . Ngồi nghe anh nói mà mắt nó cứ hoa loạn cả lên , không biết là do say hay tác dụng của thuốc đã bắt đầu ngấm vào mà khuôn mặt anh hiện lên trong mắt nó đang dần dần thay đổi , các đường

nét cứ không ngừng biến đổi khiến anh trông càng lúc càng xấu xí . Hình thành hiện lên trông giống một con quỷ ! Nó sợ hãi cúi rụp mặt xuống , nhìn vào nền nhà để đánh lạc hướng cái nhìn khó hiểu của anh . Nhưng thật không may , ngay cả đến nền nhà cũng không chịu buông tha cho nó ... Những đường vân uốn ** lượn lờ cứ liên tục chuyển động , không bao giờ chịu dừng lại khiến đôi mắt mệt mỏi của con bé không lúc nào được nghỉ ngơi . Thật sự rất muốn sụp xuống để ngủ ngay lúc này , nhưng cứ mỗi khi nhắm mắt lại , những con mắt hình tam giác đa màu sắc cứ hiện lên chuyển động liên tiếp , liên tục cuốn sâu nó vào cái vòng xoáy vô tận ấy ... cảm tưởng như có một lực hút vô hình nào đó đang giằng xé không muốn cho con bé thoát ra . Cheery lại vội vàng mở mắt !

Nó thở dốc , vội vàng đòi anh đưa xuống tầng một , lấy một cái lý do đơn thuần là muốn trang điểm lại vì nghĩ mình bây giờ trông rất xấu . Anh khẽ cười , rồi lại cùng nó vào cầu thang máy . Lúc đứng trong cầu thang , nó nép vào một góc cách xa anh , tuyệt nhiên vẫn chưa cảm thấy có sự an toàn khi ở cạnh con người nguy hiểm này .

.....

Xuống tầng một , nó nhanh chóng chạy vào quầy thu ngân , vợ vội lấy cái túi xách rồi lại bắn thẳng vào phòng vệ sinh , đóng cửa cái rầm rồi trốn biệt ở trong đó .

Lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt của đứa con gái mười tám tuổi ở trong gương , nó gần như thất kinh khi phát hiện ra bông mắt đã trở nên thâm quầng lẩn trong cái nhìn mệt mỏi , đôi môi trước đó còn hồng hào màu phớt đào nay đã trở nên nhợt nhạt , khô khốc như người ốm ...

“ Sao lại xấu thế này ? Xấu như thế này là sao ???!! “ – Thật không thể tin được ! Vợ vàng lôi hộp kem nền ra , nó chất như điên vào mặt một cách vô thức cho đến khi khuôn mặt lem nhem đầy những phấn , mỗi chỗ loang lổ một ít trông không đồng đều chút nào , rồi lại lôi cây son màu hồng đào ra , quẹt nguệch ngoạc trên đôi môi đã ngả màu tím tái .

Sau một hồi lóng ngóng bôi quết , cuối cùng nó vẫn kịp nhận ra , lớp mặt nạ son phấn rút cục cũng chẳng có tác dụng gì trong lúc này . Thuốc – đã làm hại cơ thể nó vô cùng . Phá hoại nhan sắc vốn có phần khiếm tốn của con bé đến mức thân tàn ma dại như thế này sao ... hay đây chỉ là do ảo ảnh ? Con bé cũng chẳng rõ nữa !

Lắc đầu chán nản , nó lại thảm hại lê bước dật dẹo lết ra ngoài phòng khách , nơi có Ryan đang ngồi đợi ở đó .

Anh hỏi .

- Em làm gì mà lâu thế ?

- – Cheer chẳng buồn trả lời , nó nghĩ , lúc này mà bảo em vừa mới trang điểm xong thì chắc anh sẽ cười vào mặt cái con trông như tuồng chèo thối mũi mất !

Thấy nó bần thần ngồi xuống , nhìn có vẻ như đã thật sự kiệt sức , trông rất tội ! Thật giống như một chú mèo con vừa bị chìm nước , cần người đỡ che vẫy . Anh rất muốn tiến lại , ôm nó vào lòng mà an ủi ... nhưng lại tự dằn lòng mình rằng không thể , vì vẫn chưa đến lúc . Vậy nên anh chỉ lặng lẽ đứng dậy , đi ra rót cho nó một cốc nước lạnh , bảo nó uống cho tỉnh rượu .

Cầm lấy cốc nước anh đưa trong tay , nó khẽ xoay nhẹ rồi mỉm cười cảm ơn , lúc đưa lên miệng uống , cảm nhận dòng nước mát đang tuôn trào trong cơ thể mình , nó cảm thấy đôi phần mệt mỏi đang dần tan biến .

- Em về không ? Anh đưa em về .

- Bây giờ á ? – Nhìn vào đồng hồ , con bé chần chừ vì lúc này mới là 4 giờ 20 , ngoài trời lại tối như vậy , giờ này mà nếu có về thì cũng chẳng thể mở cửa , con gái con đưa đi đêm về hôm sẽ bị hàng xóm đánh giá , mà biết đâu chắc gì anh đã đưa nó về thẳng nhà ? Một loạt câu hỏi nghi vấn chọt dậy lên trong lòng khiến con bé đột nhiên lắc đầu nguây nguây – Dạ thôi ạ ! Anh có việc thì cứ về trước đi ! Để em ở đây một mình cũng được .

- Em chắc chứ ? – Anh nhìn nó , một ánh nhìn lo lắng xen lẫn đầy nghi hoặc .

“ Con bé vẫn luôn giữ cảnh giác với mình ! Cũng chẳng thể trách được ! “ – Ryan thở dài , im lặng trong giây lát , rồi anh quyết định chào nó và về trước , không quên để lại lời nhắn nhủ “ Anh về tắm rồi đi tập , lát nữa anh sẽ quay lại ! Em mệt thì cứ ngủ một lát đi nhé ! “

“ Chà ! Dịu dàng thật ! Nếu mà lúc nào cũng như thế này thì có phải là ai cũng quý không ! “ . Con bé thâm nhủ trong lòng rồi nhoẻn cười chào hẳn .

Đó là nụ cười thật lòng nhất mà hẳn được nhận lại trong ngày hôm nay.

Tất nhiên , sự giả tạo và đề phòng mà trước đó Cheer dành cho anh , anh hoàn toàn đoán được .

Chỉ là giả vờ với nhau cả thôi !

30. Chương 30 : Thức Đêm Mới Biết Đêm Dài ...

Anh về rồi , cố giả vờ tỉnh táo cho đến khi bóng anh đi khuất hẳn , nó mới dám thả lỏng mình mà ngồi bệt ra ghế , nói đúng hơn là nằm gục .

Thở dài ... thật dài ...

Cố gắng nhắm mắt lại ngủ , nhưng cứ mỗi khi hai bờ mi khép lại , những hình ảnh vô hồn ấy lại hiện ra , như muốn hút nó cái hố sâu thăm thẳm , “ lực hấp dẫn “ vô cùng đáng sợ !

Vội vàng mở mắt , nó phát hiện là mình không thể ngủ . Ngủ mà như tra tấn thể thì kinh khủng lắm ! Thôi thì đành thức . Ngồi im lặng một lúc , vô tình lại nhìn vào mặt ghế , những đốm đen như những chú hắc cừu đang lẩn nhẩn trên mặt ghế màu trắng sữa cứ nhấp nhôm phập phồng tựa như những đám mây đang không ngừng di chuyển khiến đôi mắt nó không tài nào dừng lại được .

Mệt mỏi ! Quá mệt ! Thật sự đôi mắt nó đang rất trĩu nặng , nhưng lại không dám nhắm , bởi nó biết trước những hình ảnh kia sẽ lại hiện lên khi nó nhắm mắt lại , và nó thấy sợ điều đó . Cố gắng dút mắt ra khỏi mặt ghế , con bé lại đưa cái nhìn của mình xuống mặt đất . Mặt đất màu thạch anh , ánh lên những hoa văn trời nổi của chùm đèn hoa sen được chạm khắc tỉ mỉ treo trên trần nhà đang phản chiếu ánh sáng xuống . Lại chuyển động , lại không ngừng thay đổi , sao những hình này cứ chảy dài mãi thế ! Tại sao không dừng lại ?! Tại sao không cho đôi mắt nó nghỉ ngơi ... dù chỉ là một chút thôi !

Cơ thể nhỏ bé đang cố gắng gượng chống lại tác dụng tinh thần của thuốc , nó cố gắng bấu mạnh vào tay bắt mình phải tỉnh , tuyệt đối không thể mơ mơ màng màng như thế này được . Ngổ ngẩn quá !

Đang ngồi hoang mang dưới tầng một , bỗng , có tiếng gọi rất to , tiếng cười nắc nẻ của mấy thằng con trai từ tầng năm đang ngày một tới gần ... mỗi lúc một rõ rệt ...

- Mai ơi ! Mai !

- Ô con Mai đi đâu rồi nhỉ !

- Chắc là nó về rồi !

- Mẹ ! Về lúc nào mà nhanh thế !

- Thế thôi ! Đưa con Hường vào 402 đi !

.....

Bọn nó ... đưa con Hường vào 402 để làm gì thế ...

Chỉ nghĩ thôi cũng khiến nó thấy lạnh cả người . Vội vàng xốc mình dậy , con bé rảo bước chạy biến vào phòng vệ sinh , tắt đèn , khóa trái cửa trước khi phát hiện ra có một vài thằng vẫn cố tình lê lét xuống tầng

một để tìm nó . Tiếng đập cửa , tiếng người gọi í ới , tiếng lòng xúc loạn xoạt đang dậy lên trong bóng tối khiến tâm trí nó mỗi lúc một trở nên rối bời , lung bung như một cái động bàng tơ ...

13 phút sau ... sự yên ắng lại được trả về đúng như vị trí ban đầu của nó . Cheer thở phào nhẹ nhõm , lặng lẽ luồn tay ra ngoài bật công tắc đèn lên để thoát khỏi cái cảnh trốn mình trong bóng tối với tiếng quạt thông gió cứ thổi vù vù nghe như tiếng nhạc sàn này .

“ Phù ! Bọn nó đi cả rồi ! Tìm quái gì mà khiếp thế không biết ! “ – Khẽ vuốt mồ hôi hột . Nó lại lặng lẽ ngấm mình trong gương ... Phờ phạc ... thật đáng cười nhạt ...

Chà ! Sao mà nụ cười này đáng quá !

Vỗ vào mặt mình một cái thật mạnh cho tỉnh rượu . Cảm giác như cái tát ấy mạnh đến nỗi một bên má của nó đỏ ửng lên , cả cái đầu lắc xệch về một bên ... nhưng không đau ! Chả đau tí nào ...

Ô buồn cười ! Chả mấy khi ăn đòn lại chẳng thấy đau , chắc tát một cái vẫn chưa đủ tỉnh , nó lại gồng mình tát thêm cái nữa !

Bốp !

Bốp !

Chát !

....

Những cái tát cứ nối nhau đi theo một vòng quỹ đạo tuần hoàn kéo dài đến 15 phút

Nó tự tát mình suốt 15 phút ... mà không hề dừng lại ...

Cho đến khi thấy hai má bắt đầu sưng vù lên , da mặt bì ra , một chút cảm giác ran rát chột dậy lên , nó mới ngớ người chột nhận ra ... nó đang tự hành hạ mình suốt 15 phút vừa qua mà chẳng biết gì ...

Khẽ rùng mình vì hành động vô thức vừa xảy ra , cảm thấy mình càng lúc càng trở nên ngớ ngẩn , con bé vội vàng cúi xuống rồi tấp nước liên tục vào mặt , ra sức kì cọ những đường nét điểm trang trên khuôn mặt phờ phạc ... rồi vô tình ... nhìn mình ở trong gương ... Nhìn một lần , rồi lại nhìn lần nữa , tự nó nhìn sâu vào bên trong đôi mắt nó , dường như cứ mỗi lần nhìn vào đó , lại có một con mắt khác bé nhỏ hơn hiện ra , rồi cứ thế cứ thế... như một vòng tuần hoàn lúc to lúc nhỏ , kéo sâu nó vào bên trong cái nhìn đáng sợ ấy ... khiến con bé đứng ngẩn ngơ trước gương ở trong phòng vệ sinh độ 10 phút nữa mà chẳng hay biết gì ... Cho đến khi tiếng nước ở vòi máy đột ngột trào mạnh ra khỏi bồn rửa mặt , chảy róc rách xuống dưới nền nhà , tạo cảm giác mát ảm nơi mũi giày nó ... nó mới biết ... nó lại vừa thêm một lần ngớ ngẩn .

.....

Ngồi gục trên bồn cầu một lát để tĩnh tâm , tay phải không ngừng cào vào tay trái , cố gắng cào thật mạnh để giúp mình tìm lại cảm giác đốn đau thật sự chứ không phải thứ cảm giác tê bì khó tả này nữa – nhưng vô dụng . Nhắm mắt lại rồi thở gấp , nhịp thở cứ thế mỗi lúc một trở nên đều đặn hơn , cho đến khi cảm giác bình tâm đã dần dần quay trở lại , con bé mới dám dờ dẫm bước ra khỏi wc , một mỗi lê bước vào quầy thu ngân , nhẹ nhàng mở máy tính của nhà hàng . Điều duy nhất mà nó nghĩ được lúc này là lên mạng và tìm xem có cách nào giúp mình tỉnh táo hơn được hay không , có ai có thể tâm sự với nó lúc này hay không ... Vì cảm giác thực tại bây giờ thật sự cô đơn trống trải quá... Cô độc thực sự !

Nhưng ... một lần bấm , hai lần bấm , rồi lại cố gắng bấm hùng hục đến cái thứ ba thứ tư , chiếc máy tính vẫn không hề có ý định hoạt động . Lúc đó nó mới ngớ người nhận ra là nguồn điện đã bị ngắt mất rồi ... mà trong cái lúc ngớ ngẩn như thế này thì nó lại chẳng dại mà đi tìm ổ điện ... nếu mà có liệu tìm xong chắc về đầu tóc lại được đập xù miễn phí mất !

Chán nản nhìn vào màn hình máy tính tối om lạnh ngắt , khoanh tay ngoan ngoãn như một chú mèo con chờ đợi một chút ánh sáng sẽ lóe lên giống như cứu thoát nó khỏi cái địa ngục tăm tối của cuộc đời này . Đôi mắt nặng trĩu dần dần díp lại ... những hình ảnh kinh khủng đó một lần nữa lại hiện lên ... nhưng mặc kệ ... Cái đầu bù xù mớ tóc rối của nó đã bắt đầu cúi gục xuống mặt bàn , tựa lên hai cánh tay nhỏ bé đang ôm chặt vào nhau , nó tiếp tục thở gấp ... cho đến khi nhịp thở dần dần trở nên đều đặn vì con bé đã bắt

đầu chấp nhận những hình ảnh đáng sợ kia như một thói quen mà mình buộc phải thấy mỗi khi nhắm mắt lại .

Ừ ! Mặc kệ ! Cố mà ngủ thôi ! Mệt mỏi lắm rồi !

(20 phút , đó là một giấc ngủ chập chờn kéo dài 20 phút , có thể coi là 20 kéo dài nhất cuộc đời nó tính đến thời điểm này .)

...

Những con mắt tam giác đa sắc màu liên tục hiện lên quấy rối giấc ngủ của nó , khiến hai bàn tay nó không ngừng nhả ra rồi lại nắm vào , co rút liên tục vì bứt rứt nơi cơ thể ...

“ Roạt roạttttttttttttttttttttt ... Cột kttttttttttttt !!!!

Tiếng cánh cửa sắt ở tầng hầm đột ngột được kéo lên , đôi tai cực thính của nó nhanh chóng bắt được tín hiệu , con bé đột ngột ngóng đầu tỉnh dậy . Khóe mắt ướm át lẩn với những lớp màng đục ngầu dần dần tan biến qua vài cái chớp mạnh . Nhận diện được tiếng bác bảo vệ và một chàng thanh niên trẻ đang xì xào với nhau ở dưới tầng hầm , nó vội vàng ngồng cổ rồi đứng phắt dậy , xốc mình lóc cóc chạy ra bên ngoài tiền sảnh để bắt sóng .

- Cái Mai về rồi hả bác ? – Chất giọng trầm ấm điềm tĩnh của Ryan đại nhân chợt cất lên khiến con bé tỉnh cả mơ màng .

- Không ! Bác đã thấy ai ra ngoài đâu !

- Haiz... Thế thì chắc là con bé đang ngủ !

Nghe đến đây , không thể giữ mình im lặng được nữa , dùng hết sức bình sinh , Cheer vội vàng cất tiếng trả lời .

- Không ! Em có ngủ đâu ! Em vẫn còn thức đây này !

Nghe thấy giọng con Cheer , Ryan liền quay ngoắt đầu lại , rồi cổ ngồng cổ lên nhìn vào trong tiền sảnh qua lớp kính dày cộp , nhìn con bé bằng ánh mắt trù mền xen lẫn đầy thán phục , hần ngả mũ nói .

- Giỏi ! Công nhận em giỏi thật đấy ! Chưa thấy đứa con gái nào bản lĩnh như em đâu !

Nghe anh nói , nó cũng chẳng buồn bận tâm , không biết là khen thật hay xỉa xối , Cheer chỉ khẽ cười , rồi anh lại tiếp lời .

- Thế đã muốn về chưa ?

Lúc này thì nó mới nhanh nhẩu .

- Dạ rồi ạ !

- Vậy mau xuống đây đi !

Chỉ chờ có vậy , Cheer vội vàng cầm túi xách xuống , từng bước cố gắng giữ thăng bằng đi cho hết cái cầu thang xoắn ốc trong tình trạng vô cùng rệu rạo này . Cảm giác như từng bậc cầu thang đều bồng bềnh ngả nghiêng , tưởng như chỉ cần bước lệch một cái là nó sẽ bị ngã ngay vào cái vòng xoáy sâu hoắm đó vậy . Nhưng con bé vẫn cố , nắm chắc tay mình vào lan can thành gỗ bên cạnh , nó dặn lòng phải tỏ ra thật tỉnh táo , tuyệt đối không được lơ đãng , nếu không sẽ có kẻ cười vào mặt nó mất !

Đặt bước chân cuối cùng thoát ra khỏi tầng hầm , chẳng thèm nhìn anh , nó vội vàng lê bước chạy ngay ra bên ngoài , hớn hờ đón nhận ánh nắng của buổi sáng sớm . Nhìn vào những tia nắng óng ả mượt mà đang tấp nhe lên khuôn mặt phờ phạc đầm đìa mồ hôi và sự chịu đựng của con bé trong suốt một đêm dài thức trắng , nó cố gắng hưởng thụ để biết rằng ... sống trong bóng tối thật sự đáng sợ đến thế nào !

.....

- Vậy bây giờ em tự đi xe em về hay gửi lại đây để anh đưa về đây ?

Phân vân suy nghĩ một hồi , nếu mà tự đi xe mình về trong cái tình trạng vẫn còn ảo giác này thì chắc chắn là sẽ bị ngã , không chừng còn tai nạn đánh bóng mặt đường chứ chẳng chơi ... Thôi không liều , nó liền quay sang nhìn anh bằng ánh mắt đắm đuối ...

- Dạ... anh ạ !

.....

Ngồi trong xe của anh , nó cảm giác như phần nào trong mình đã dần trở lại yên bình ... nhưng rồi lại chợt nhận ra ... con đường ngày hôm nay xa hơn hôm qua ...

Con đường cứ thế gấp ghe lên xuống , đoạn vừa nãy vừa đi qua nay lại đột ngột xuất hiện trước mắt , cứ như đi mãi vẫn không tới điểm cần dừng ... Thật không thể hiểu nổi ! Nhưng nó cảm nhận rõ ràng được rằng đây chỉ là do ảo giác gây ra , nên tuyệt đối không thể tỏ ra hốt hoảng trước mặt anh được ... Khẽ tự bầu mạnh vào tay để nhắc mình tỉnh táo , con bé vẫn cố ngồi thật ngoan .

Vượt qua chặng đường dài thật dài ... trong suốt 5 phút , cuối cùng nó cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy cánh cửa sắt màu xanh quen thuộc của nhà mình . Không bắt anh dừng lại ở ngoài đường lớn như lần trước , lần này anh lại có thể đưa nó về tận nhà . Đắm đắm nhìn theo nó cho đến khi thấy bóng con bé khuất hẳn , con người trầm mặc ấy mới nhẹ nhàng lui vào trong xe rồi quay đầu lại , lạnh lùng phóng vút đi ...

.....

Rệu rạo bước trở về nhà , loay hoay lục tìm chiếc chìa khóa nhỏ bé lẫn trong mớ đồ lộn xộn giữa túi xách . Trong lúc tìm , nó lại vô tình làm rơi hộp phấn mắt khiến con bé phải cúi gập người xuống để nhặt ... lại vô tình đụng phải một người qua đường ...

Lỡ đụng phải một kẻ say khướt đầy mùi bia rượu như con bé , gã đàn ông khẽ ném ánh mắt khinh thường ở lại rồi mới nhanh chóng bước đi ...

Bỗng chạnh lòng !

Cảm giác lúc đó ... thật sự là tệ lắm ...

Lúc đó nó đã nghĩ ... có khi nào cảm giác của những con ca-ve mà nó hay gặp ở quán cũng giống như thế này mỗi khi chúng bị khách hàng sắm soi chọn lựa .

Khẽ cười nhạt , tự dừng lại thấy rẻ rúng chính bản thân mình !

31. Chương 31 : Tái Ngộ !

Lặng lẽ bước vào trong nhà , cố gắng để tiếng bước chân trở nên nhỏ nhẹ nhất , không muốn đánh thức những người xung quanh , nó vội vã bước lên phòng mình . Lúc đi qua phòng mẹ , thấy cánh cửa mở toang , tò mò khép nép ngó vào trong , con bé không thấy có ai trong phòng cả . “ Chắc là mẹ đi chợ sớm ! “ – Cheer trộm nghĩ thế , rồi nó cũng mặc kệ , xong đầu đẩy lại thoăn thoắt trở về phòng mình .

Đẩy cửa nhẹ nhàng bước vào phòng , nó giật thót tim khi phát hiện ra mẹ đang lặng lẽ ngồi trong phòng đợi nó . Đôi chân nhanh nhẹn dường như chết đứng tại lúc đó . Không thể di chuyển hơn được nữa , sắc mặt nó cứng đờ .

- Mẹ ạ ... – Cố gắng bình tâm trước khi bước vào trong , nó thản nhiên đặt chiếc túi xách lên mặt bàn , rồi chào mẹ .

- Tại sao tối qua không về ? – Mẹ lặng lẽ hỏi , giọng điệu vô cùng thất vọng .

- Dạ ! Quán con tổ chức sinh nhật nên con phải ở lại !

- Thế điện thoại đâu mà sao tao gọi không được ?

- Dạ ! Thì điện thoại con hết pin mà .

Nghe đến đây , mẹ liền đột ngột nổi nóng , chất giọng trầm lắng cũng bất ngờ đổi tone quát ầm lên khiến con bé giật bắn cả mình .

- Thế thì vứt mẹ điện thoại đi ! Đến lúc cần dùng thì lại hết pin thì dùng làm cái đeo' gì ! Bực cả mình !

Bị mẹ mắng , nhưng nó không giận , nó chỉ thấy thương , thương vì cảm nhận được sự lo lắng trong từng câu nói của mẹ , trong dòng nước mắt đang chảy dài của mẹ ... Chắc đêm qua mẹ tưởng tượng ra nhiều điều bất trắc lắm , thế nên mẹ mới hỏi .

- Gìn giữ bao nhiêu năm mà bây giờ lại ra nông nổi này đây ! Trời ơi ! Tao sẽ bảo thằng Quang đốt cả cái quán đó cho xem !

Ờ ơ ... mẹ đang nghĩ đi đâu đấy ... Mặt con Cheer dần thôi' ... Vừa bực lại vừa buồn cười ! Biết ngay mẹ lại nghĩ linh tinh nên mới nước mắt ngấn dài như thế ! Và cũng chỉ vì mẹ hiểu nhầm nên nó phải giải thích ngay .

- Ô kìa ! Con vẫn bình thường mà ! Có làm sao đâu ! Tối qua quán con tổ chức sinh nhật , chúng nó chỉ uống rượu hát hò thôi . Nhưng mà con không uống nhiều nên mới tỉnh táo về nhà được như thế này chứ !

- Ngồi thụp xuống trước mặt mẹ , nó leo lẻo nói dối ... nhưng rút cục cũng chỉ để cho mẹ được yên lòng .

- Mà nói thật chứ ? - Ánh mắt mẹ bỗng bừng sáng lên rạng rỡ .

- Vâng ! Con gái mẹ là thế nào chứ ! Mẹ còn không hiểu con à ? Mẹ phải tin tưởng con chứ !

Vừa nói , nó vừa cố gắng ăn nói thật lưu loát để cho mẹ tin rằng nó - vẫn - đang - tỉnh - táo trong cái tình trạng hết sức mơ hồ này . Mơ hồ đến nỗi khuôn mặt mẹ đang dần biến dạng đi trong mắt nó ... Đôi mắt , cái mũi , bờ môi ... tất cả đều đang méo xệch đi , chảy dài xuống ... Nói thế này thì thật bất kính ... nhưng thật sự là... hình ảnh của mẹ đang hiện lên trước mắt nó trông không khác gì yêu tinh ...

Con bé chỉ muốn nhắm chặt mắt lại để tránh khỏi những hình ảnh kinh khủng đó , nhưng lại không thể , nên nó liền vội vã đứng lên , lấy cốc vào phòng tắm rửa mặt để trốn tránh .

Thấy nó trốn sâu trong phòng vệ sinh một hồi lâu , mẹ cũng chỉ biết thở dài chứ không truy cứu nữa . Bởi mẹ tin nó nên mới cho nó đi làm ở một chỗ phức tạp như vậy . Can đảm chịu bao lời rêu bủ của thiên hạ - những người ngoài cuộc không hề hiểu chuyện - để cho con bé đi đêm về hôm với bao nguy hiểm rập rình như vậy ...

Bởi vì mẹ tin vào bản lĩnh của đứa con gái cứng đầu ấy ! Đến mẹ còn chẳng bắt nạt được nó ...thì người khác... tuổi gì ?

.....

Nhốt mình trong phòng tắm , vội vàng khóa trái cửa lại , lúc này nó mới thực sự cảm nhận được không gian riêng tư khi thoải mái ngửa mặt lên để dòng nước ấm đang mơn man tan chảy trong cơ thể vô cùng mệt mỏi của mình . Gột sạch đi những bia rượu , thuốc lá đang ám đầy cơ thể ... Bảo sao khi “ người ta “ đựng phải mình , họ lại có cảm giác khó chịu đến thế ... khó chịu y như khi mình đang tự nhìn mình bây giờ vậy .

Nước ấm quá ! Nhẹ nhàng quá ! Mơn man trên da thịt ! Thật tuyệt vời !

Nó cứ muốn hưởng thụ như thế này mãi ... Tuyệt đối chẳng muốn dừng lại ...

Cảm giác như thời gian và không gian xung quanh đều đang ngưng đọng cả ...

Chẳng phải bận tâm suy nghĩ đến bất kỳ điều gì nữa...

Cứ thế này mà thả lỏng mình thôi ...

.....

Và nếu như ... không có tiếng thằng Quân gọi í ới vì thấy chị nó đã ngâm mình ở trong phòng tắm quá lâu ... thì con Cheer cũng không hề biết rằng 15 phút vừa qua nó đang để nước từ vòi hoa sen chảy thẳng vào mặt , vào mũi , đến nỗi khi bừng tỉnh thì gần như chết sặc !

Hú hồn ! Nó bàng hoàng tỉnh lại , vỗ cho mình vài cái vào mặt , nhưng không dám tắt nhiều ... vì sợ chuyện cũ lại xảy ra . Con bé mau chóng mặc lại quần áo rồi lóc cóc chạy ra phía bên ngoài ban công . Trời lúc này mới vừa sáng , ánh mặt trời vẫn còn chưa chói chang . Dạng ánh sáng dịu dàng lẩn trong làn mưa xuân lất phất này khiến cho nó cảm nhận đất trời xung quanh đang vô cùng thanh tịnh . Lặng ngắt làn mưa từ bên trong nhà , rồi càng lúc , ánh mắt nó lại càng đắm đắm nhìn theo từng hạt mưa rơi theo một chiều thẳng đứng xuống mặt đường . Tự dưng Cheer muốn biết ... mưa rơi xuống mặt đất thì trông sẽ thế nào ? Thế là nó lại lò dò từng bước như một cái xác không hồn , cuốn theo giọt mưa ấy ... ngả người mỗi lúc một cong hơn ... cúi hẳn đầu xuống để bám theo giọt mưa rơi tòm xuống những vũng nước đang lênh láng ở dưới mặt đường . Nhìn từng giọt mưa đua nhau hạ cánh xuống mặt nước đục ngầu rồi lại rì rào lan rộng ra xung quanh , bắn lên thành từng hạt nhỏ li ti trông thật ... cuốn hút ...

Cuốn hút đến độ ... nếu không có tiếng con Nhan Nhan đang kêu ư ử khi nhìn thấy cơ thể nó lúc này đã nghiêng đến hơn 45 độ tựa trên thành ban công , đôi chân ngẩn chới với cổ nhòai ra ngoài để nhìn mưa rơi ... tưởng chừng như chỉ cần cố với thêm một chút nữa... là nó sẽ cầm thẳng đầu từ tầng ba xuống mặt đường ngay tức khắc !

Giật bản cả mình ! Con bé vọt vằng chạy ngược vào bên trong ngay lập tức .

May mà vừa kịp hoàn hồn , không thì thật đúng là chết chắc !

Ôm ghì con Nhan Nhan vào trong lòng , nó cảm ơn con mèo cưng của nó rồi rít .

Con mèo đang đá đang đến kì “ muốn làm mẹ “ nên người cứ mềm nhũn ra , ngoan ngoãn nhìn cô chủ nó nằm gục trên giường , mặc cho cô ta tha hồ mơn trớn vuốt ve để thỏa mãn sự thiếu thốn bạn tình của mình ...

Nhìn con mèo , tự dưng Cheer lại có hứng muốn ký họa nó ... Thế là ngay lập tức , con bé liền bật phất dậy , ôm Nhan Nhan đặt cái phốc lên trước mặt bàn , rồi lôi tập giấy ra , với cây bút mực trong tay , nó liên tục đưa những đường dọc ngang nhanh như một cái máy ... Chỉ nháy mắt một cái , 2 phút sau , con mèo đã ra đời trong trạng thái phê pha của con bé ...

Chà ! Đẹp hơn là khi tỉnh táo , ngồi căn đo đong đếm từng tí một rồi mới vẽ rất nhiều ! Chả trách mấy ông họa sĩ đôi khi mất cảm hứng cũng phải “ làm một tí “ để cho nó hưng phấn thì phải .

Vẽ mèo , rồi lại vẽ những vẽ cuội . Chả hiểu sao trong lúc đó đầu óc nó lại nảy nở ra nhiều ý tưởng mơ hồ đến thế . Đầu nghĩ là tay làm việc , mà không hiểu sao đôi tay nó lúc đó lại có thể max công suất đến thế . Từng đường nét được đưa nhanh như một cái máy ... Thoăn thoắt thoăn thoắt , không ngừng nghỉ ... Và toàn là những hình vẽ trừu tượng mà con Cheer chắc rằng :” Bây giờ thì trông thật đẹp ! Nhưng đến lúc tỉnh thì chắc chả hiểu là mình đã vẽ cái gì đâu ! “ . Tự dưng nó lại cười nhạt .

Mà thôi ! Cũng mệt quá rồi ! Nhìn vào thằng em đang yên giấc ngủ say , Cheer chỉ muốn nhào tới ôm trằm lấy nó rồi thiêm thiếp ngủ là vừa .

Nghĩ là làm , nó liền vội vàng lẩn tới , lay thằng Quân dậy , liên tục chọc phá không cho thằng bé ngủ , bắt nó phải dậy nói chuyện với mình trong khi chỉ còn 30 phút nữa là nó đã phải dậy đi học .

- Chị vừa đi đâu về mà mùi kinh thế ... ? – Mắt nhắm mắt mở , thằng bé lè nhè nói .

- Sinh nhật quán ...

- Sinh nhật quái gì mà giờ này mới về ?

-

.....

Sau khi kể lại đầu đuôi câu chuyện cho người duy nhất mà nó cảm thấy rằng có thể tâm sự ngay lúc này , thằng bé chau mày nói .

- Chỗ làm kiểu đấy thì nghỉ mẹ đi !

- Ừ ! Thì chị cũng định thế ! Nhưng phải chờ nốt tháng đã !

Nói xong , nó lại ngược mắt nhìn lên trần nhà , bao nhiêu suy nghĩ mơ hồ lại dội về tâm trí ... Nghỉ việc ư ? Sau chuyện này thì quả thật là nó cũng muốn nghỉ luôn thật đấy !

Nhưng sắp tới là thi tốt nghiệp rồi , học phí đội giá , rồi còn bao nhiêu khoản phải lo , nó không muốn thêm một lần nữa trở thành gánh nặng về cả vật chất lẫn tinh thần cho mẹ ... Thế cho nên... thật sự khó nghĩ quá !

Có khi vẫn phải cố gắng chịu đựng , dĩ hòa vi quý mà sống , mà làm việc tiếp cho nó qua những ngày u ám này thôi !

.....

Nhắm chặt mắt lại , nó cố ngủ , lúc này đã là hơn 7 giờ sáng , cứ ngỡ từ lúc bị lừa cho đến bây giờ chắc thuốc cũng phải hết tác dụng rồi ... nhưng không ngờ... mọi chuyện bây giờ mới chỉ là bắt đầu !

Mỗi khi nhắm mắt lại , tiếng quạt trần quay lẫn với tiếng nước mưa đang rơi lao xao rí rách như hòa trộn lại thành một bản nhạc dance khó tả . Trong chốc lát , những tiếng nhạc xập xình trong căn phòng náo loạn kia lại đột ngột quay trở về tâm trí , những ánh đèn xanh tím cứ liên tục thoát ẩn thoát hiện trong trí óc nó ... liên tục giằng vò ngay cả trong giấc ngủ .

Cố nghiền răng nắm chặt tay và nhắm nghiền mắt , cố gắng chống chọi với những hình ảnh vô cùng hoang tưởng , nhưng vẫn không lại . Áo giắc mỗi lúc một lớn dần khiến cho căn nhà xung quanh nó bỗng nhiên trở nên thật xập xệ , xoay mình nhìn lại khuôn mặt yên bình của thằng em trai đang nằm say giấc ngủ ở bên cạnh , nhưng rút cục , thứ mà nó nhận được cũng chỉ là một con quái vật ! Nhìn thẳng bé mỗi lúc một xấu xí và đáng sợ , đến nỗi Cheer rùng mình không dám nhìn vào nữa , không muốn để cho hình ảnh thằng bé mỗi lúc một trở nên xấu hơn trong mắt mình .

Nó quyết định bật dậy !

Lại một lần nữa chui vào phòng vệ sinh , rửa mặt đánh răng cho thật sạch sẽ , trở về phòng mình chui chu lại quần áo , sắp xếp sách vở rồi quyết định xuống nhà đi học .

Vẫn muốn đi học ! Cố được bao nhiêu thì vẫn cứ cố ! Dù sao thì cũng sắp thi kết thúc học kì một rồi cơ mà ...

Nó còn phải đi để ghi chép bài cho cả thằng Ben . Một người mang trách nhiệm của cả hai người thì phải cố gắng gấp đôi thôi !

.....

Bước đi loạng choạng xuống tầng một , nhìn dãy cầu thang lúc này trông ngoằn ngoèo hơn lúc trước , từng bậc như lún xuống , cảm tưởng sắp sứt lở đến nơi vậy . Bám chắc vào thành cầu thang , nó cố gắng vịn thật chặt rồi hướng ánh mắt mình về một điểm chính , vững bước đi xuống nhà .

Vừa nhìn thấy nó , mẹ liền quay ngoắt ra hỏi .

- Vẫn còn định đi học à ? Một thế sao không nghỉ đi !

- Thôi ạ ! Con có mệt gì đâu ! – Nó gượng cười .

- Vậy ăn chút gì rồi hẵng đi ! – Vừa nói , mẹ vừa dọn mâm cơm ra cho nó . Nhưng lúc nhìn vào thức ăn , tự dưng nó lại thấy buồn nôn ... Cố nuốt một miếng cơm , tự dưng nó thấy cả người nôn nao hết thấy ... Không thể nhịn hơn được nữa , con bé chạy nhào vào phòng tắm .

Chứng kiến cảnh tượng đó , mặt mẹ nó liền tái ngắt lại .

.....

“Qeeeeeeeeeeeeeeeeee!!!!”

Vừa bước vào phòng vệ sinh , nó vội vàng nhào ngay xuống bồn cầu , nôn thốc nôn tháo , cảm giác như toàn bộ ruột gan đều được lôi ra hết cả ... Đến lúc tất cả đã được trào ra hết , nó lại cảm thấy bên trong bụng rất rỗng , rất thoải mái , không còn trướng phình lên như lúc trước ... Tự đứng lại cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn đôi chút , bởi vì mệt , bởi vì không còn sức lực đâu mà suy nghĩ nữa....

Lóc cóc trở về phòng , nó quyết định ném phịch mình lên chiếc giường ... rồi lăn kềnh ra ngủ...

Và lúc này ... thì thật sự là ngủ !

Một giấc ngủ tuy rằng khá khó khăn ... nhưng vẫn chấp nhận được !

.....

4 giờ chiều , nó trở mình tỉnh dậy , nheo mắt nhìn vào đồng hồ và cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm khi kim ngắn kim dài đã không còn phân thân thành nhiều mảnh nữa , có vẻ như tác dụng của thuốc cũng đã đến hồi tan biến rồi . Cheer ngồi bật dậy , nhắc mình ra khỏi chiếc giường , nhưng vừa đặt chân nhìn xuống mặt đất , nó lại cảm thấy choáng váng , những đường hoa văn trên nền đá thạch anh vẫn tiếp tục chuyển động ... Tuy nhiên , sau vài cái chớp mắt , chúng lại ngoan ngoãn trở về vị trí cũ . May quá ! Thế này là có thể tự lái xe đi làm được rồi !

Xuống nhà tắm rửa rồi nhét vội vào bụng mình một ít thức ăn , chải chuốt lại đầu tóc , nó quyết định hôm nay đi làm sớm .

Vừa bước đến bậc cửa , bước chân của nó bỗng dừng dừng khựng lại một cái , nghĩ lại chuyện vừa xảy ra đêm qua , nó không sao ngăn nổi huyết áp của mình lại tăng cao ... Nhưng cố dìm xuống , con bé lấy hơi thở đều đặn hơn , mọi chuyện sẽ chỉ để trong lòng , từ nay sống dễ dàng là được rồi ! Nghĩ thế , nó lại rảo bước đi vào quầy thu ngân , nở nụ cười thân thiện chào anh quản lý như mọi ngày .

- Ô ! Mai hôm nay đi sớm nhỉ ! Hôm qua chơi cả viên như thế mà vẫn còn sức đi làm cơ à !

- Chắc quen rồi ! – Ông giám sát bồi vào thêm .

- Dạ không ạ ! Cái thứ đó... em đã xài bao giờ đâu ! – Con bé khẽ cười nhạt .

- Chưa xài bao giờ á ? Lại điều ! – Vừa nói , lão Tuấn vừa bĩu mũi , rồi lại cười khà khà – Thế thì em đúng là trâu bò quá ! Lần sau chắc phải cho hai viên mới bệt được ! Ha ha !

Chẳng biết nói gì hơn nữa ! Loại người này đúng là quá tráo tráo rồi ! Sao những lời như thế mà hắn ta cũng có thể nói ra được nhỉ ? Tức đến ghen cả họng nhưng vẫn phải giả vờ làm ngơ , nó chỉ mỉm cười lịch sự rồi lại mau chóng trở về vị trí của mình , nghiêm túc làm việc .

Ừ thì... Vậy là quá đủ rồi nhé ! Không có đùa cợt chơi bởi gì nữa ! Từ giờ trở đi , đi làm thì chỉ có đi làm , chẳng có chuyện vui về đùa bỡn gì với đám con trai đồn mặt đó nữa đâu !

.....

Mặt lạnh như tiền , nó bước ra khỏi quầy thu ngân , rồi tiếp tục làm công việc dọn dẹp của mình , cho đến khi nghe thấy đàn báo đón khách vào phòng VIP , Cheer vội vàng chạy về vị trí .

Đám khách VIP lên lần này toàn mấy lão khom già , bụng phệ , vài tên cường tráng đồ con còn lại cũng toàn xăm trổ đầy người ... nhìn phát khiếp !

Vừa nhìn thấy khách lên , nó lại vội vàng ra đón , rồi nhanh tay bấm cầu thang máy cho họ , nhưng đến lúc đưa khách lên phòng , mấy lão già mới bắt đầu giở quẻ.

.....

Yên vị trong cầu thang máy , một thằng già bắt đầu giở giọng ve vãn dong đưa .

- Em này ! Tí nữa lên hát với bọn anh một tí cho vui nhé ! – Vừa nói , lão vừa từ từ giơ tay lên định đụng vào người nó . Nhưng với phản xạ kịp thời , nó vội vàng né người sang một bên .

- Dạ không ạ ! Bọn em không có nhiệm vụ ở trên đó ! – Vẫn giữ giọng lịch sự , nó cố gắng giữ bình tĩnh để không phải giở giọng khiếm nhã với những loại người này.

- Sao lại không ! Lên đi ! Anh sẽ cho em tiền ! – Vừa nói , lão vừa rút ở trong túi quần ra một cộp dày khoảng 20cm toàn những tờ 500.000 vnd rồi dúi mạnh vào tay nó khiến con bé đứng sững cả người , về mặt tái sầm lại , nó trầm giọng nói .

- Anh cầm lại cho !

- Sao thế ! Hay là em chê ít à ? – Nói rồi , lão lại tiếp tục tháo chiếc vòng vàng hình mắt xích nặng trĩu trên cổ của mình ra , dúi vào tay con bé ...

Hết sức chịu đựng rồi , nó lập tức nhét hết tất cả trở lại phía lão , rồi cười nhạt .

- Anh này ! Anh chưa được học phép tôn trọng người khác bao giờ à ?

Giọng điệu mỉa mai nhưng vô cùng nhẹ nhàng được thốt ra từ cái khuôn miệng xinh xắn của con bé khiến nụ cười khả ố trên khuôn mặt của lão già da đen liền đông cứng lại . Nhưng lão vẫn cố nhếch mép nói .

- Có sao đâu ! Chỉ đơn giản là một lời đề nghị thôi mà !

- Không phải với ai lời đề nghị như thế này cũng là hợp lý anh ạ ! Mong anh giữ lịch sự cho !

Nó vừa nói dứt lời , cũng là lúc thang máy được mở ra , con bé cúi đầu mời mấy ông quan khách ra khỏi thang máy . Trước thái độ vô cùng cứng rắn của nó , chẳng ai dám trêu chọc gì nữa , họ quyết định rủ nhau lặng lẽ ra ngoài .

.....

Mấy lão đàn ông vừa ra ngoài , con bé liền thở phào nhẹ nhõm , rồi lạnh lùng bấm thang máy trở về tầng một , nhưng vừa tới nơi , cánh cửa lại đột ngột được mở ra nhanh hơn nó nghĩ ... Vị khách xuất hiện trước mặt khiến cho con bé bất ngờ cứng đờ trong thang máy , đôi mắt to tròn giãn căng ra hết cỡ nhìn vào vị tiền bối mà nó đã không gặp bấy lâu nay ...

Khóe miệng hồi hộp lấp bắp ...

- Sư... sự phụ ?

32. Chương 32 : Duyên Số !

Bình thần bước vào trong thang máy , bà điềm nhiên quay sang hỏi nó :

- Ta phải lên tầng mấy ?

- T... tầng... tầng 5 ạ ... – Cố gắng trấn tĩnh lại mình , nó vẫn đang tròn mắt ra nhìn bà cụ rách rưới lồi thối đã lâu không gặp nay lại có sự lột xác ngoạn mục . Vẫn là khuôn mặt ấy , dáng người ấy , nhưng giờ đây nhìn lịch lãm sang trọng hơn rất nhiều. Chỉ có điều , trông bà như một “big mama” xã hội đen vậy !

- Sao... sao sư phụ... trông lạ thế ? Con suýt không nhận ra ! – Nó vẫn lấp bắp trong sự ngạc nhiên .

- Vẫn còn nghĩ ta là ăn mày thật ư ? – Khẽ nhếch môi cười , rồi khuôn mặt bà lại trở về vẻ khoan thai ... Vừa đúng lúc cửa thang máy tầng 5 mở ra . Trước khi quay lưng đi , bà còn ngoái đầu lại nói .

- Cuối giờ hãy ở lại đợi ta ở cửa sau ! Nếu còn muốn gặp ta ...

.....

Cánh cửa thang máy dần dần khép lại , đem theo bao nỗi niềm khó hiểu của con bé cũng bị đóng sập theo .

.....

Trở về quây lể tân , đầu óc nó vẫn đang chìm trong mông lung khó hiểu , rút cục thì bà cụ là người như thế nào ? Lúc thì lồi thối lếch thếch như một bà già ăn mày đơn thuần , khi thì lại lịch lãm sang trọng nhưng

lạnh lùng như một quý bà xã hội đen ... điểm chung duy nhất chỉ là sự bí ẩn vô cùng khó giải . Sống ở thời đại này mà ngay đến số điện thoại cũng không có để liên lạc , toàn xuất hiện bất thành hình ...

Đang hoang mang suy nghĩ , bỗng , có tiếng dép guốc lộp cộp từ phía cửa sau dội lên , tiếng cười nói nắc nẻ lả lơi vang lên phá tan dòng suy nghĩ của nó . Con bé giật mình , vừa quay ngoắt lại thì đã thấy đám “ nhân viên “ đang hướng ánh mắt dò hỏi về phía nó , chờ đợi con bé dắt lên phòng .

- Phòng VIP , tầng 5 các bạn nhé ! – Nó thờ ơ quay ra chỉ phòng .

Chờ cho đám nhân viên đi hết , Cheer lại hướng ánh mắt lên camera ở trong phòng khách , cùng chị Ly thu ngân đoán những người sẽ phải “ next out “ ... Như một trò cá cược giải trí .

- Đứa tóc ngắn dập xù , con bé váy đen ... – Cheer chỉ điểm ... rồi chắc chắn là mình sẽ thắng .

Y như rằng , 10 phút sau , con bé tóc dập xù xuất hiện ... mặc một chiếc jumpsuit trẻ vai ngồi xuống bên cạnh nó , mặt mũi bơ phờ . Khẽ ngược sang nhìn , nó lại nhận ra khuôn mặt quen thuộc . Nếu nhớ không nhầm thì đây đã là lần thứ tám kể từ khi đi làm nó chạm mặt con bé này . Nhưng hôm nay trông nó có vẻ mệt mỏi hơn mọi ngày . Vẻ mơn mớn của cô bé sinh năm 93 đã sớm héo úa theo dòng thời gian , bào mòn qua những tháng ngày hành xác . Thay vào đó là sự già nua , từng trải trong đôi mắt đục ngầu , và cái cách nó lim dim cầm điều thuốc , đưa lên miệng hút phì phèo trông thật điệu nghệ . Thỉnh thoảng lại phả nhẹ ra những làn khói mờ hồ huyền ảo , quện đặc lại trong cái không khí u ám của thứ ánh sáng mập mờ này khiến Cheer phát ốm ! À ! Tất nhiên không phải Cheer kinh ốm con bé này , nó chỉ cảm ghét mùi thuốc lá , bởi bản thân cũng là một đứa đã từng dính phải thứ thuốc đáng sợ này trong suốt một tháng trời và may mắn cai được nên bây giờ ai phì phèo trước mặt là nó chỉ muốn giật phắt ra , và vứt đi thật xa .

Nhưng rút cục , bên cạnh nó bây giờ lại là một “ ***** “ , một “ em cưng “ của lão Hùng , nên nó lại đành ngậm bồ hòn làm ngọt . Nheo mắt cười hỏi :” Trông bạn có vẻ mệt ... Hôm nay đi được bao nhiêu khách rồi ? “ – Một câu hỏi nghe chừng có vẻ quan tâm nhưng lại không kém phần mỉa mai chua chát , nhưng tất nhiên , đối với “ bọn họ “ thì đó lại là cách hỏi han thường lệ bình thường . Vậy nên , vẫn rất thần nhiên , tóc xù ngược mặt lên , thở dài trả lời : “ Hai táng rồi , cũng mới kiếm được hơn củ khoai , mệt đã man “ . Nói rồi , con bé lại cúi gục mặt xuống , trầm ngâm chờ “ cò “ nhà nó đưa về .

Haiz... Đúng là số phận con người ! Có kẻ làm học mặt ra mà cả tháng cũng chỉ được hai triệu bạc , có kẻ lại chỉ cần ngồi vài tiếng trong một buổi tối cũng đã kiếm đủ cả tháng lương của người kia . Nhưng tất nhiên , ánh mắt người đời nhìn vào cả hai sẽ có sự phân biệt. Và nếu để cho nó lựa chọn lại , chắc chắn nó vẫn sẽ chọn lựa ánh mắt tôn trọng hơn ... chứ đời nào lại để người đời nhìn vào khinh bỉ chỉ vì vài đồng bạc ?

Nghĩ đến đây , bỗng dưng nó lại nhớ đến câu nói của chị lễ tân hồi trước còn làm cùng nó . Đã không dưới một lần , nó nghe chị chau mày hỏi mỗi khi nhìn thấy đám ca-ve phải dằn hàng như đồ khuyến mãi đã hết hạn sử dụng trong siêu thị , rồi đứng mặc nhiên cho mấy thằng râu dài bụng phệ sờ mó chọn lựa như những món đồ rẻ tiền. Mỗi lần như thế , hai chị em lại chơi trò cá cược đoán người sẽ bị next out thông qua camera được zoom thẳng vào tận cửa phòng kín .

“ Mai này ! Sao bọn nó vẫn còn đủ chân đủ tay mà lại phải đi làm cái nghề này nhỉ ! Mất công tô son chát phấn cả buổi tối rồi duren dẹo đến đây cho các ông ngắm nghía , không được chọn thì lại mất công đi về . Coi cứ mặt hạng sao ý ! “

“ Vì chúng nó chẳng còn nghề nào khác để mà làm nữa chị ạ “ – Cheer cười đáp .

“ Sao lại không có nghề nào ? Làm thêm như chị em mình thì không phải là nghề à ? Cũng kiếm đủ tiền tiêu vặt mà ? Với lại , bao người què chân cụt tay người ta còn chịu khó lao động được , sao bọn này phải chọn cái nghề để người đời khinh bỉ như thế nhỉ ?”

Nghe chị kể trong bức xúc , Cheer lại cười nhạt đáp . Phải chăng nó đã chứng kiến quá nhiều chuyện như thế này nên bản thân cũng chẳng còn thấy lạ lẫm nữa ?! Giọng nói mỉa mai đi kèm vài câu châm biếm lại bắt đầu vang lên .

“ Chị ơi ! Sao chị lại đi so sánh khắp khiêng như thế ? Đối với chúng mình , một tháng chỉ cần vài triệu để tiêu là đủ , nhưng còn đối với chúng nó , đôi khi đó chỉ là tiền tiêu một tối mà thôi . Mà bảo chúng nó làm việc bực mặt ra chỉ để kiếm tiền đốt vào một đêm thì chúng nó có chịu được không ? Không đâu ! Người ta

có lòng tự trọng thì người ta lao động bằng trí óc hoặc chân tay để kiếm tiền . Còn bọn nó thì lại thích để lũ đàn ông động chân chạm tay vào cơ thể mình để có tiền ! Có chăng thì cũng chỉ trách cái bản lĩnh của chúng nó không vững , chứ chẳng thể trách dòng đời đẩy đưa . Bản thân chị em mình cũng đang phải làm việc trong cái vũng bùn này mà sao chị em mình chẳng bị hôi tanh mùi bùn ? Bởi vì bản chất của mình khác . Những cái lý do đẩy đưa cho cuộc đời cũng chỉ là sự chối tội của thói chây lười mà thôi ! Quen nằm ngửa ăn sẵn rồi , không thay đổi được đâu “ .

Nói đến đây , nó lại cười đắng cay .

Chà ! Tại sao nói về “ phò “ nó lại có thể kể rõ được đến như thế nhỉ ? Bản thân nó có phải một ***** đâu ? Nhưng bản thân một ***** đã cướp mất thứ hạnh phúc yếu ớt lụi tàn nơi gia đình nó . Đập vỡ chúng ra và thu nhặt tất cả những gì còn sót lại . Cuốn nhem đi , gọn gàng , sạch sẽ . Đẩy nó đến nước phải đi làm ở những chỗ như thế này đây ? Bảo sao nó không uất , hỏi sao nó không hận ?

Nhưng tất nhiên , nó chỉ thương hại chứ không hề ghét bỏ . Bởi mỗi người có một số phận , một cuộc đời riêng mà ! Mình không phải người ta , mình cũng chẳng thể đứng trên vị trí của người ta mà phán xét . Nhưng để mà yêu quý thật sự thì không đời nào . Thế mà bây giờ , nó lại phải ngồi đây , tâm sự với một “ ***** “ trong lúc chờ khách lên nữa cơ đấy ! Thật đúng là cuộc sống mà ! Cho dù có vô cùng ghét bỏ thì ngoài mặt vẫn phải nở nụ cười thật tươi , nói chuyện thật thân thiện . Không tôn trọng thì cũng không thể tỏ ra khinh bỉ . Về cơ bản thì công việc của một lễ tân đơn thuần như nó chính là vậy đấy !

.....

[5 phút sau]

“ Đoàngggggg !!! “

Tiếng súng đột ngột vang lên từ tầng năm dội xuống phá tan dòng suy nghĩ tiêu cực của nó . Vội vàng ngó cổ lên tầng năm hóng hớt , nó cố tình bấm thang máy lên lên phòng vip để xem vừa xảy ra chuyện gì .

Nhưng tiếc thay , vừa lên đến nơi thì đã bị mọi người chặn lại . Nghe nói là do hôm nay khách đông nên âm thanh làm việc không tốt , anh trưởng phục vụ bàn chạy vào nói chuyện với khách thì bị ông ý dí súng vào đầu dọa bắn .

Đứng từ bên ngoài mà vẫn còn nghe thấy tiếng đám xã hội đen đang rú loạn lên “ Bắn dê ! Bắn chết mẹ nó đi ! Làm ăn như *** ý ! “ thì cũng đủ hiểu độ hot trong đó dâng cao đến mức nào rồi .

Phải đợi mãi đến một lúc sau , mới thấy ông trưởng bàn bủn rùn bước ra ngoài , khuôn mặt tái ngắt , chắc cả đời chưa bao giờ hình dung ra có ngày mình sẽ bị dí súng vào đầu như thế này . Chỗ ổng lướt qua còn thấy có một vệt nước chảy dài... chắc là do hoảng quá đây mà !

Tình hình càng lúc càng trở nên hỗn loạn khi ông trưởng bộ phận âm thanh vào phòng xin lỗi khách , sau đó là những tiếng loảng xoảng nổ lên , tiếng rè rè của cây mic sau khi bị ném mạnh xuống đất trở nên méo mó tồi tàn . Mặt ông Hưng trở nên tái nhợt , đứng chết chân tại chỗ ... Có lẽ , nếu như không may mắn có sự trở về kịp thời của anh Ryan đứng ra dàn xếp ổn thỏa thì ngày hôm nay tại quán đã có trận đánh nhau to rồi !

Không hiểu anh đã dùng đến chiêu bài thần kỳ gì ... mà khi bước ra , họ lại quàng vai bắt tay nhau vui vẻ ra về . Nhất là thái độ giữa anh và sư phụ , dường như có vẻ đã quen biết nhau từ lâu , nhìn cách nói chuyện thì thấy không hề khách sáo , thậm chí còn rất cởi mở ... Quả là đáng ngờ !

Lúc sư phụ đi qua chỗ nó , bà cũng khéo léo nháy mắt cho nó khiến con bé sực nhớ ra chuyện mình phải làm .

.....

Cuối giờ làm , khi kim đồng hồ vừa chạm đúng số 12 , Cheer vội vàng xách túi chạy ào xuống tầng dưới , nhưng vừa tới nơi thì đã nghe thấy tiếng xô xát của đám thanh niên mạnh động . Hình như là một vụ ẩu đả giữa hai băng nhóm mà một trong số đó chính là hội của sư phụ , còn đội còn lại thì nhìn có vẻ trẻ trâu ... không đáng bận tâm cho lắm !

Đang lò dò định bước ra ngoài , núp vào một góc an toàn gần nhà mình để xem thì đột nhiên ... tiếng còi cảnh sát đột ngột vang lên khiến tất cả trở nên náo loạn !

Đáng ghét ! Đang đến phần li kì thì tự dừng lại bị phá đám . Trốn trong bụi cây mà Cheer tức lộn cả ruột . Đúng lúc đó , một bóng người chợt chạy sượt qua , phóng ngay vào ngõ nhà nó ... hình như là hồng chạy trốn khỏi sự rượt bắt của bọn cảnh sát . Nhưng ... nếu như không nhầm thì tiếp tục đi nữa là thằng ngu ấy sẽ đâm đầu vào ngõ cụt .

Máu anh hùng nổi lên , Cheer đột ngột lao vút ra ngoài , nắm lấy tay tên điên kéo tuột vào nhà mình , cúi đầu hấn xuống cho núp vào trong cửa ở phía bên góc cổng . Mặc cho tên điên cứ liên tục vùng lên chống trả , cho đến khi đèn cảnh sát chợt lướt sượt qua . Tên điên mới từ từ trở về trạng thái yên lặng ...

Sau khi sự truy bắt của cảnh sát đã dần dần lắng xuống , Cheer vội vã bỏ tay mình ra khỏi người hấn . Đến lúc này , ra ngoài ánh sáng , hấn mới kịp định thần lại ... con nhỏ đang đứng trước mặt mình chính là con nhóc mà chiều nay cái Nhi đã đưa hình cho hấn nhờ xử lý ... Nhưng sao lại ... bây giờ đột nhiên trở thành ân nhân... thật khó xử !

- Này ! Em là Cheer hả !

- Không ! Em là ân nhân của anh ! – Mặt nó tỉnh bơ trả lời , nhưng lại thấy mặt anh ta nhẩn lại , con bé mới xua tay cười – Đùa đấy ! Sao anh biết em !

- À ờ... Thì như này... Em với cái Nhi có thù oán gì với nhau vậy ?!

- Nhi ?...

.....

[Trở lại buổi sáng hôm đó]

Sáng chủ nhật , trong khi Chan còn đang điên loạn vì suốt tối qua không gọi được cho Cheery thì chuông báo khách nhà hấn đã bị bấm phá liên hồi . Cau có bước xuống nhà , Chan lại càng ngạc nhiên hơn khi biết kẻ làm phiền mình chính là Nhi ...

Sáng sớm ra mà đã đến đây làm gì ? Chan còn chưa kịp mời , Nhi đã chạy ào vào , nói rằng hôm nay muốn làm ăn sáng cho hấn .

Ủm... làm thì làm ... con nhóc bệnh tật đó thích làm gì thì làm ... Chan cũng chẳng buồn chấp ! Nhắc nhở nó vài câu cấm phá hỏng gian bếp nhà hấn , rồi Chan lại đi ngủ , chờ đến khi dậy có thức ăn là vừa .

Được Chan cho phép tự tung tự tác trong phòng bếp , cái Nhi hớn hờ ra mặt , nó cứ lằng xằng chạy đi chạy lại mãi , cho đến khi mọi thứ đều xong xuôi , con nhóc mới hí hửng bê lên cho thằng Chan ...

Nhưng ...

“ Chó ghẻ đầu chết tiệt ! Làm cái quái gì mà không nghe điện thoại thế ! “

Tiếng thằng Chan mắng một ai đó khi đang nằm ôm điện thoại khiến cái Nhi chợt dừng khựng lại ở cầu thang ... Bản năng của con gái khiến nó liền nhẹ nhàng áp sát tai mình vào cánh cửa , lặng lẽ lắng nghe .

“ Cheer chó chết ! Tôi mà bắt được thì cô chết với tôi ! “

.....

“ Choang !!! “

Cả khay cơm lập tức bị đổ cái rụp xuống mặt đất ...

Nhi lúng túng ngồi thụp xuống dọn dẹp , tay chân bủn rủn ...

Nghe thấy tiếng động , thằng Chan cũng chạy ra xem sao ...

Thấy mặt Nhi trắng bệch , trông thần thờ như người mất hồn , hấn cũng không khỏi lo lắng .

- Em làm sao thế ?

Vội gạt tay hẳn ra , con bé mỉm cười gượng gạo , nói rằng “ em không sao “ , nhưng nỗi hận đối với Cheery ở trong lòng nó thì mỗi lúc dâng lên một lớn ... Nhi quyết sẽ trả thù ...

33. Chương 33 : Đằng Sau Lớp Mặt Nạ Ấy Là...?

[Sáng hôm sau]

- Chan này ! Chú với cái Cheer là như thế nào đấy ? Để cho cái Nhi phải nhờ anh ra tay là sao ?

Tự dưng anh Gà nhắc đến Cheer , rồi lại còn dính líu đến Nhi , Chan không khỏi giật mình , hấn vội quay ngoắt lại hỏi cho rõ .

- Sao tự dưng anh hỏi em thế ? Mà Nhi nhờ anh ra tay là sao ???

- Ồ thì... chiều qua... chả biết như nào ... tự dưng nó đòi gặp rồi nhờ anh xử lý một con bé làm ở xxx , nói con bé đó phá đám em với Nhi nên anh cũng đi xem thử xem sao ...

Nghe đến đây , Chan chợt sững cổ lên , hấn trừng mắt lên nhìn Gà rồi quát âm ỉ .

- Cái gì cơ ? Nhi nhờ anh xử lý Cheer á ! Mẹ kiếp ! Con này điên à ! Phải dạy cho nó một trận mới được !

- Bình tĩnh ! Ô kìa mày cứ bình tĩnh ! Tao cũng đã làm gì nó đâu ! Tao còn phải cảm ơn nó không hết ấy chứ !

- Là sao ...

.....

Sau khi nghe Gà kể hết đầu đuôi câu chuyện , Chan cứ ngồi suy nghĩ mãi , muốn mắng cho Nhi một trận , nhưng lại sợ làm thế là quá đáng với một đứa đang đầy mình bệnh tật như con bé. Dù sao thì Nhi vẫn còn là trẻ con , nên Chan quyết định sẽ trừng trị con bé bằng cách khác .

Giờ ra chơi , rình sẵn ở lớp Cheer , hôm qua con bé đã nghỉ học , hôm nay chắc chắn phải đi học bù ... Y như rằng , trống vừa đánh , Cheer đã cùng hội bạn ton ton chạy ra ngoài đầu tiên . Vừa nhìn thấy con bé , tên đạo tặc lập tức xông vụt ra , quàng tay thắt chặt lấy cổ của con bé từ phía sau , dí dao dọa nạt .

- Đứng yên ! Không tao chém !

Còn chưa kịp định thần lại xem kẻ chán sống này là ai , với phản xạ tức thời , nó lập tức tóm lấy cổ tay hấn , vừa bắm vào huyết Hợp Cốc vừa xoay người vọt ngược hấn ra phía trước khiến thằng Chan ngã nhào nhào ra đất . Lúc đó , mấy đứa mới hốt hoảng hét loạn lên .

- Ôi ! Chan à !

- Bố thằng dở hơi ! – Ben cười khẩy !

- Chết m. mày đi ! Ngu thì chết ! Bệnh tật gì ! – Mita hùa vào .

Chỉ biết bụm miệng cười , rồi Cheer cũng mau chóng cúi xuống vội vàng kéo Chan dậy , nhìn hấn bằng ánh mắt vô cùng khó hiểu .

- Hết trò à ?!

- Khỏe như này ... thật đúng là chẳng bao giờ phải lo cho cô !

- Sao thế ? – Nghe câu nói của Chan có phần khó hiểu , Cheer liền dựng hấn dậy , rồi nhất quyết hỏi cho ra nhẽ ... ngay tập tức quên ngay lũ bạn đang ở đằng sau ...

“ Thế đấy ! Có zai là tốn hết cả mắt lên ! Quên hết bạn bè rồi ! “ – Đám con gái lầu bầu.

.....

- Khịt ! Không sao là tốt rồi ! – Khẽ xoa mũi vì cú đánh bóng mặt đất ban nãy , Chan thở phào nhẹ nhõm khi thấy Cheer vẫn còn bình yên .

- Tất nhiên ! Tôi như này... anh cần gì phải lo lắng ...

- Sao lại không lo lắng ! Vớ vẩn ! Điện thoại vứt đâu mà sao gọi suốt ngày hôm qua không ai nghe máy !

Nhắc đến điện thoại , nó mới sực nhớ ra ... kể từ hôm sinh nhật , điện thoại hết pin con bé cũng chỉ vứt lẫn lóc một xó , còn chưa thèm tìm mà sạc .

- Hê hê ! Hết pin rồi !

- Hết được mấy hôm rồi ! Sao không sạc ?

- Không thích được chưa ! Hối nhiều thế ! Thế có chuyện gì !!! – Thấy Chan dám to tiếng quát mình , Cheer cũng nhất quyết không chịu lép vế , nó gào lên .

- Trưa nay nhớ ở lại ăn trưa cùng bọn tôi đây ! Cầm về trước ! – Thấy Cheer gào lên , Chan lại dịu giọng .

- Ko thèm ! Sao tôi phải ở lại .

- Anh Gà mời

- Ồ... thế được rồi !

Nhắc đến anh Gà , Cheer liền khựng lại đôi chút , bộ nhớ ngắn hạn của nó bỗng dội về những hình ảnh của tối ngày hôm qua ... Thêm cả cái tin biết rằng chính con Nhi là kẻ đã bày ra trò mạt hạng này nữa . Cheer bỗng đồng ý trong tức khắc . Dù sao thì Gà cũng là tiền bối nên nó chẳng tiện từ chối .

Thấy Cheer bỗng đứng im lặng , đoán lờ mờ ra được con bé đang nghĩ đến chuyện gì . Tự dưng Chan lại muốn nói lời xin lỗi , nhưng trước tiên , hẳn phải làm chuyện gì có ý nghĩa chút đã . Nghĩ vậy , Chan liền quờ quờ tay , cố gắng để mấy ngón tay mình đan nhẹ vào tay Cheer rồi mỉm cười thích thú . Thấy Chan cứ liên tục đảo mắt nhìn tay mình , rồi lại cố gắng nắm vào như một thằng hâm , Cheer bực mình , nó liền đột ngột thắt tay thật chặt . Đặt bàn tay thật to của Chan vào trong lòng bàn tay mình , nó vừa chủ động nắm , vừa ngẩng đầu lên nói .

- Nay ! Đã nắm thì phải nắm cho chặt vào ! Nắm hờ hờ như thế là dễ buông ra lắm đấy ! Biết không ?

Trong câu nói của Cheer ... dường như có chứa ngầm ẩn ý gì đó mà Chan có thể tự hiểu được ... Vậy nên , hai má hấn lại bỗng nóng bừng , vội vàng quay mặt đi bối rối . Thấy Chan ngượng , Cheer lại càng buồn cười . Đúng là đồ trẻ con , kém nó một tuổi nên làm gì cũng thấy đáng yêu hơn rất nhiều !

.....

Giờ ăn trưa , tất cả mọi người trong hội đều tụ tập lại ở phòng căng – tin và bàn ra tán vào về chuyện cái Nhi do anh Gà khởi xướng , bỗng đứng trong lòng tất cả mọi người đều dậy lên suy nghĩ phải dè chừng đối với con bé . Bữa ăn trưa trong căng-tin ngày hôm nay lại có thêm sự xuất hiện của Gà , nhớ ơn Cheer ngày hôm qua đã giúp đỡ mình , nên anh đã cố tình rủ con bé nhập hội ăn cùng và có ý muốn mời con bé tham gia bang hội .

Vẫn như thường lệ , cứ đến giờ ăn trưa , Nhi lại theo thói quen lê la đến bàn hội thằng Chan để ăn cơm cùng , nhưng không ngờ , hôm nay lại có thêm sự xuất hiện của Cheer , con bé bỗng đứng dửng dưng khựng lại... Cứ đứng ngẩn ngơ ở bên cạnh mãi mà không dám ngồi xuống . Thấy hai đứa tíu tít với nhau , máu nóng lại càng dồn lên não , Nhi quyết định nói to .

- Anh Chan ! Cho em mượn điện thoại cái !

Nghe Nhi gọi , nhưng lại nghĩ đến chuyện con bé dám nhờ Gà đánh Cheer ngày hôm qua , giận không sao tha thứ nổi , nên Chan tảng lờ luôn .

Hắn nói giọng lạnh nhạt .

- Điện thoại em đâu ?

- Hết tiền rồi ! – Nhi trả lời tỉnh bơ mà không ngại trơ trẽn .

- Thế mượn người khác đi , điện thoại anh cũng hết tiền rồi ! – Nói rồi , Chan lại lập tức quay trở về phía Cheer , coi như không có sự hiện diện của con bé . Đùa chứ ! Sau khi biết chuyện ấy mà vẫn còn chưa đánh cho nó một trận là may lắm rồi !

Thấy Nhi cứ đứng trân trân , uất hận dâng lên tận mặt đầy cay cú , Cheer càng thích . Dù sao cũng đáng cho cái tội dám nhờ Gà đánh mình , may mà con Cheer ăn ở có đức nên mới được trời thương . Cuối cùng lại gây ông đập lưng ông ! Ha ha ! Càng nghĩ , nó càng muốn cười thẳm trong bụng , nhưng rút cục , ngoài mặt con bé vẫn tỏ vẻ thản nhiên thân thiện .

- Ấy !!! Thế sao được ! Điện thoại hết tiền hả em ? Vậy lấy điện thoại chị mà dùng này ! Em cứ gọi thoải mái ! Điện thoại chị nhiều tiền lắm ! – Vừa nói , nó vừa cầm điện thoại đưa lên trước mặt cái Nhi , giọng điệu niềm nở khiến cho con bé xấu hổ không biết nói gì , lại thêm một tràng cười ồ ạt phát ra từ phía lão Gà khiến mặt nó cứng ngắc Đứng run run một lúc rồi quyết định hậm hực bỏ đi . Lúc đó , con Cheer mới khẽ cười khẩy ...

Tưởng như thế nào ! Vẫn còn non và xanh lắm em ạ !

34. Chương 34 : Tiếp Tục Phá Đám

Tối hôm đó về , vẫn còn mang nỗi hận trong lòng , nằm vật vã trong chăn suốt một hồi lâu , Nhi quyết định lôi điện thoại ra nhắn tin cảnh cáo con Cheer cho hành động khiêu khích ngày hôm nay .

Mười hai giờ đêm , vừa đi làm về , còn chưa kịp thay đồ , Cheer đã nhận được một tin nhắn từ số lạ , mở ra đọc thì thấy toàn những lời lẽ châm chọc xỉa xối , chỉ cần lướt qua thôi cũng đủ đoán được tin nhắn đó được gửi đến từ ai .

Ok ! Muốn khiêu chiến ? Chị đây sẵn sàng chiến !

“ Này đồ gái già ! Chị còn định đeo bám Chan đến bao giờ hả ? Già rồi mà còn bày đặt yêu trai trẻ ! Không thấy ngưỡng mặt à ? “

Chà ! Nó chê mình già ... Nghe kể ra cũng hơi nhức nhối thật đấy ! Nhưng chả sao , cũng chẳng vội tức , Cheer lại bình tĩnh reply .

“ Ừ ! Già ! Chuẩn rồi ! Thế sao không tự hỏi mình ... Chị già mà Chan lại chỉ yêu chị chứ chẳng yêu em ???

– Nhắn xong tin này , khỏe môi nó lại khẽ nhếch lên cười khẩy . Đắc ý lắm đây !

Đau... đọc xong tin nhắn này thì thật sự là Nhi đau . Công nhận một điều là... tại sao Chan có thể bỏ qua một đứa con gái vừa trẻ trung vừa xinh xắn như Nhi để sống chết đâm đầu vào cái bà già lùn mét rưỡi như Cheer ? Rút cục thì cô ta có thủ thuật gì ? Càng nghĩ càng tức . Nhi lại nhắn tiếp .

“ Hừ ! Thì chị cáo già rồi ! Đây mình kinh nghiệm rồi ! Tôi làm sao đấu lại ! “

“ Chộ ôi ! Em lại bảo chị cáo già hành nghề lão luyện rồi sao ? Ừ ! Chị cáo già ! Chị lão luyện ! Vậy chắc em là cáo non mới vào nghề hả em ? Ừ mà cũng đúng rồi đấy em ạ ! Em vẫn còn non và xanh lắm ! “

“ Hừ ! Chả biết ai xanh hơn ai ! – Chả biết nói gì nữa , Nhi lại đành gỡ bài cùn .

“ À ừ ... Chả biết ai ! Chả em ... thì chắc là chị ??? Cơ mà đúng là chị cũng vẫn còn xanh lắm ! Chị làm sao mà đã chín được ? Phải chín từ từ thì nó mới đảm bảo . Chứ còn xanh mà cứ cố ép cho nó chín nhanh như em là mau thối lắm đấy em ạ ! Hi hi ... “ – Nhắn xong tin này , Cheer lại ôm miệng cười nắc nẻ . Thầm nhủ trong đầu : “ Phen này cho mày tức chết ! Đồ ranh con ! “ .

Đọc xong tin nhắn này , Nhi liền cứng họng . Thật không biết phải đối đáp sao nữa ... Con Cheer thật đúng là đồ miệng lưỡi không xương , đứa trẻ mới mười bảy như nó... mặc dù chỉ sinh sau để muộn có một năm cũng đủ để chạy dài cũng vẫn không theo kịp trình độ phủ đầu của Cheer rồi . Mà cũng phải thôi ! Loại con gái chỉ thích văng tục **** bậy để thể hiện độ chơi đời của mình thì làm sao có thể đấu lại với đứa con gái đã từng trải như cái Cheer . Biết rằng phen này cố đấu là không lại ... nên nó đành ngậm ngùi rút lui . Chờ đợt sau đánh tiếp !

Thấy Nhi không rep lại nữa , Cheer thầm cười mằm trong bụng , nhưng trước khi đi ngủ , ngoài nhắn tin cho Chan , nó còn cố tình ném thêm một tin nhắn chúc ngủ ngon nữa cho Nhi .

“ Ngủ ngon em nhé ! Chúc em sớm kiếm được người khác thật sự phù hợp với mình ! “

.....

Mấy ngày hôm sau là bước vào kì World Cup , hầu như đám con trai nào cũng rộ lên phong trào đi xem đá bóng ở các quán café có hình chiếu , tất nhiên , hội lão Gà cũng không phải ngoại lệ .

Mặc dù đi làm về muộn nhưng nề lão Gà có lời mời nên tối nào Cheer cũng bớt ra một ít thời gian của mình để phi ra quán café ngồi xem đá bóng cũng cả hội , mặc dù việc nhìn một quả bóng bị cả đám con trai kì bo kệt xỉ tranh nhau đá đi đá lại thật là chán ngắt .

Nhưng cũng may mà ngày nào nó cũng mua thêm vài túi bánh mì và mấy hộp sữa Ông Thọ để cho cả bọn có cái mà nhấm nháp , bản thân mình cũng đỡ buồn mồm . Vậy nên mấy anh em trong hội quý nó lắm ! Đứa nào cũng coi Cheer như là chị dâu của chúng luôn vậy !

Hê hê ! Nói sao nhỉ ! Bánh mì ... thì cũng rẻ ! Sữa Ông Thọ ... cũng chẳng đắt !

Là con gái ... thì phải tâm lý một tý ! Chả đi đâu mà thiệt cả !

Bản thân Chan cũng tự dưng lại được mát mặt với mọi người !

.....

Tối muộn , nhận được điện thoại của mẹ , Cheer liền vội vã xin phép về sớm , trong lúc đứng dậy loay hoay thế nào lại đánh rơi cả điện thoại ở lại ... Thế mà nó vẫn từng tưng bỏ về .

Cho đến khi về đến tận nhà , định nhắn tin chúc ngủ ngon cho Chan , nó mới nhận ra... túi mình rỗng không ...

Vội vàng quay ngược trở lại quán café , nhưng khi tới nơi ... lại có một gương mặt mới đồng thời xuất hiện .

Mới – vào lúc đó , nhưng lại rất quen – trong trí nhớ của Cheer ...

Cái Nhi ... sao nó lại xuất hiện ở đây ???

Cheer vừa mới đi có một lát ...

Như thế này là sao ???

Con bé có vẻ hòa nhập với cả hội rất nhanh , hình như Nhi cũng thích xem bóng đá thì phải ... Không khí mỗi lúc một trở nên cuồng nhiệt... Cheer không nỡ phá đám...

Thế nên... đứng chết chân một lát trong bóng tối ... rồi nó lại lặng lẽ lẩn mình vào sâu trong góc khuất ... và nhanh chóng phóng vụt đi ...

.....

Chẳng hiểu sao tự dưng lại mọc ra cái Nhi ở đây , thằng Chan bỗng thấy mất tự nhiên , lại thêm phần một số thằng em trong hội đã quen Nhi từ lâu nên cứ liên tục đẩy đưa gán ghép khiến Chan chỉ muốn bỏ về . Cố gắng chịu đựng một lát... cuối cùng không chịu nổi không khí gượng gạo này nữa , hất bỏ về thật !

Bỏ mặc cả sự thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt tràn đầy hy vọng của cái Nhi . Sau khi Chan bỏ về , mặc dù ban đầu mọi người cũng có chút nín thở , song , xong đầu đầy , tất cả lại quay về trạng thái cũ , chỉ tập trung chăm chăm vào trận đấu... duy có Nhi thì như rơi vào vực thẳm .

Hướng ánh mắt vô hồn nhìn vào màn hình với những cầu thủ đang chạy đi chạy lại trên sân bóng , bóng , nó thấy mặt ghế của mình rung loạn lên , một loạt những tiếng chuông theo giai điệu hàn quốc vang lên , con bé giật nảy mình cúi xuống ... Ồ ! Một chiếc điện thoại ! Vội vã nhấc lên nghe , Nhi lại càng ngạc nhiên hơn khi nhận ra ... choán kín cả màn hình cá nhân là gương mặt bầu bĩnh của cái Cheer .

Ha ! Cơ hội đến rồi thì phải nắm bắt thôi ...

Khẽ hắng giọng một chút , rồi nó quyết định tự mình bắt máy .

- Này ! Tôi để quên máy ... – Cứ nghĩ rằng Chan sẽ là người đầu tiên nhặt được máy của mình , nên Cheer vội vàng cao giọng ... Nhưng không ngờ , con chưa kịp dứt lời , một giọng nói khác đã vang lên... chính là cái thứ giọng giả nhân giả nghĩa mà nó ghét cay ghét đắng .

- A lô ! Ai đấy ạ ?

Giọng cái Nhi ...

Sao Nhi lại bắt máy ...

Sao điện thoại nó lại nằm trong tay Nhi ...

Tự dưng cổ họng nó cứng lại ... không sao mở miệng ra hơn được nữa...

Con bé lại lập tức cúp máy !

Cả đêm hôm đó , ôm một bồ tức trong bụng , nó không sao ngủ được ... cứ trằn trọc mãi không yên ...

Bao nhiêu hình ảnh xấu xa lãng mạn giữa hai đứa gian phu dâm phụ ấy cứ nối tiếp nhau hiện lên liên tục , chạy dài suốt dòng suy nghĩ của con bé , phá đám giấc mơ đẹp để mà nó cố tình vẽ ra để an ủi bản thân ... Rút cục , tức ngực quá , nó đành phải tỉnh dậy ngồi thiền ... Và thiền là thiền suốt đêmmmmm !!!!

35. Chương 35 : Trả Tự Do Cho Nhau...

Sáng ngày hôm sau dậy đi học , mắt nó sưng như vừa bị đâm . Nhìn dáng vẻ dật dẹo của con bé khi vừa bước ra khỏi cửa , Chan không khỏi ngẩn lòng xót xa . Đã đứng chờ nó ở trước cửa nhà được một hồi lâu , chỉ chờ con bé chạy qua là hắt liền xuất hiện . Nhưng rút cục , ngay cả khi Chan đang đứng lù lù ngay trước mặt , nó cũng chẳng buồn nhìn , chỉ đánh mắt liếc hờ qua một cái rồi lại lạnh lùng bước đi .

Cheer sao thế nhỉ ?

Chẳng nhẽ lại vì cái Nhi ?

....

Không ! Không thể nào !

Tối qua Cheer về rồi Nhi mới đến mà ...

....

A... Hay là... cái điện thoại !

....

Phải rồi ! Tối qua nửa đêm tự dưng Nhi dựng Chan dậy đưa điện thoại của Cheer cho hấn . Liệu có phải đã có chuyện gì xảy ra không ?

.....

Thần người suy nghĩ một hồi lâu , rồi Chan lại vội vàng đuổi theo con bé.

- Yà ! Cô bị làm sao thế !

Mặc cho Chan đột nhiên xuất hiện với vẻ mặt rạng rỡ hơn hoa , Cheer vẫn lạnh băng như một tảng đá.

- Làm cái trò gì đấy ? Cút đi ! – Nó khê ngược mắt lên lườm .

- Ô ! Hôm nay chưa uống thuốc à ! Lại dám chửi? cậu ! Láo nhảm ! – Thành Chan cố tình đùa cho đôi bên bớt căng thẳng .

Vẫn còn đùa được , vẫn còn cợt nhả được ...

Chẳng hiểu là cái loại người gì nữa ...

Lần này thì chẳng thèm ngược mắt lên nhìn hấn nữa , nó cúi gầm mặt xuống đất , đôi môi nhỏ xinh khê nhếch lên một nụ cười khẩy...

Rồi con bé nhỏ nhẹ nói .

“ Anh vẫn thích dính dáng đến cô ta đúng không ?

Anh thích tự do ?

Được ! Tôi cho anh tự do !

Cái gì đã không muốn là của tôi , thì tôi cũng chẳng dám giữ !

Đừng bao giờ làm phiền tôi nữa ! Còn muốn sống thì mau biến đi ! “

Quắc ngược mắt lên nói , giọng con nhóc đánh lại nghe như sấm rền khiến thành Chan đứng chết lặng ... để mặc cho con bé lạnh lùng bước qua mình ... hấn thật sự không dám níu giữ nữa ...

Tự dưng cảm thấy bản thân thật sự đuối sức ...

Tại sao lúc nào cũng là ghen tuông và hờn giận ...

Làm thế nào cũng không xong ...

Dù cố gắng giải thích thế nào cũng bị hiểu nhầm ...

Bỗng nhiên lại thấy khóe môi mình mằn chất .

.....

Tối ngày hôm đó , trời mưa tầm tã , vẫn có một tên ngốc đứng chờ dưới cửa nhà nó , mặc sự thờ ơ của con bé , mặc cho bao người qua lại chỉ chỗ , tên ngốc vẫn đứng đó , ngược mắt lên nhìn ánh sáng mờ nhạt hắt ra từ khung cửa sổ bằng gỗ ở phòng con bé... chờ đợi sự tha thứ từ một kẻ cứng đầu nào đó ...

Nhưng mặc kệ ! Kẻ cứng đầu vẫn nằm im re trong phòng , thỉnh thoảng lại ti hí mắt nhìn ra bên ngoài . Tất nhiên , chỉ là ti hí thôi , tuyệt đối không để cho kẻ ngốc kia được quyền tưởng bở . Và mỗi lần nhấp nhòm nhìn ra như vậy ... Nhìn làn mưa trắng xóa đang bao trùm lấy hấn , tìm Cheer lại khê nhối lên từng nhịp ... Nó đã ghét mưa như vậy , hấn lại còn yêu mưa . Rõ ràng là ông trời không muốn cho hai kẻ trái ngược nhau này được nắm tay đi trên cùng một con đường ...

Khê thở dài... Nhưng mà biết làm sao ! Giận thì giận , nhưng nếu cứ để hấn đứng thế kia thì sẽ ốm mất ! Mà ngày hôm nay cũng thật khắc nghiệt , ông trời mưa như trút nước , cảm tưởng gió bão mạnh đến nỗi những hàng cây cổ thụ xung quanh nhà nó đều ngã nghiêng đến nỗi uốn mình cong vẹo hết cả . Thế mà hấn vẫn đứng đó , vẫn trơ trơ ra như thế... cả người ướt nhẹp . Còn trong tim thì không biết ra sao ...

Không thể chịu được nữa rồi ! Cầm vội lấy cây ô màu hồng của mình lóc cóc chạy xuống nhà , Cheer lao ra như liên rồi vội vàng kéo tuột tên ngốc ấy vào bên trong mái hiên .

- Đilen đủ chưa ?

Còn chưa kịp định thần lại xem chuyện gì vừa xảy ra , ánh mắt cay xè vì ướt nhẹp chỉ đang chơm chớp nhìn lên cây ô màu hồng tai thỏ mà Cheer đang cầm trên tay... tự dưng kí ức về một ngày hẹn hò đầu tiên của chúng nó chợt hiện về.

- Vẫn là nó ...

- Sao ?

- Ngày đầu tiên đi chơi với tôi cô cũng dùng cây ô này ... bây giờ vẫn lại là nó ... – Vừa nói , Chan vừa khẽ tủm tỉm cười , hình như hẳn lại tự thấy mãn nguyện gì đó .

- Thì sao ? – Thấy Chan cười , Cheer lại chợt đỏ mặt , vừa bực mình vừa buồn cười , nhưng lại không thích cho phép Chan tự đắc , nên nó thái độ luôn .

- Lớn tông ngông ra rồi còn dùng cái thứ trẻ con này . Đúng là chỉ có cô mới thế !

- Ồ ! Trẻ con ! Còn hơn đồ điên ! Đồ dở hơi ! Đồ thần kinh ! Mưa gió như này còn bày đặt đứng đây ! Bộ não anh có vấn đề hả ?

- Ủ... vì ai mà tôi điên như thế này ! – Nhìn thẳng vào mắt Cheer , Chan nói , giọng hết sức nghiêm túc khiến cho hai má con bé chợt đỏ bừng lên e ấp , vội vàng cúi thụp đầu xuống , nhét vội cây ô vào trong tay hẳn , rồi nó lại lạnh lùng trốn ngay vào nhà .

- Tùy !

“ Tùy ! Cũng được ! Vậy là tôi vẫn có quyền yêu em đúng không ? “ – Nhìn theo bóng Cheer hấp tấp chạy vào nhà , hẳn lại thần người trộm nghĩ ...

.....

Mặc dù đã vào đến nhà rồi mà chuông điện thoại của nó vẫn không ngừng reo lên âm ỉ . Thật sự cảm thấy phiền , Cheer liền chặn luôn cuộc gọi , chặn cả tin nhắn , và đổi tên của hẳn thành “ Đồ Đáng Ghét “ ... Thế đấy ! Ta ghét nhà người !!! Nhà người là đồ đáng ghétttttttttttt !!!!

.....

Cũng trong tối ngày hôm đó , vẫn như thường lệ , mẹ Cheer lại lên quán nước nhà bác Liên và vô tình nghe được câu chuyện về tối ngày sinh nhật hôm đó . Sau khi sự thật được hé lộ , bà vô cùng bất ngờ và sợ hãi khi biết được quản lý ở đó lại là một tên xấu xa tệ hại như vậy . Không những định đưa con gái mình vào con đường tăm tối , mà chính hẳn còn là người đã thuê thằng Hoàng xử lý bạn thân cái Cheer . Không thể để cho con gái mình làm việc ở cái động trá hình như vậy nữa , ngay khi trở về , bà liền làm ầm lên và bắt cái Cheer phải nghỉ việc . Nhưng ... rất tiếc , con bé đã tự mình đưa ra quyết định trước cả mẹ ngay từ tối hôm ấy rồi , thế nên một cuộc ẩu đả to tiếng xảy ra giữa mẹ và con là điều không thể tránh khỏi . Mặc cho mẹ ngăn cấm , nó vẫn gân cổ lên cãi và quyết không chịu nghỉ việc. Vậy là mối quan hệ giữa hai mẹ con nó chính thức rơi vào tình hình chiến tranh lạnh .

Tối hôm đó , hình như mẹ lên cơn đau bụng ,nhưng vì giận mẹ nên nó lại không thèm bận tâm... cứ để cơn đau ấy kéo dài âm ỉ mãi

36. Chương 36 : Mẹ Oi ! Con Xin Lỗi !

Sáng ngày hôm nay là kì thi chất lượng cuối cùng của học kì một , thi môn sử .

À... Sử ... Tất nhiên... chả đứa nào điên mà học... trừ mấy đứa có tính điên thâm niên sẵn rồi thì không chấp !

Cheer cũng chả học , mình nó làm một em phao ruột mèo dài ngoằng ngoằng . Cát công đánh máy rồi cắt ghép suốt từ tối hôm qua... em phao dài tận 2 mét cuối cùng cũng đã đến lúc giúp nó mở mày mở mặt !

Ngồi một mình ở ngay bàn đầu trong cái phòng trông chặt còn hơn trại giam ... thế mà một mình nó vẫn đủ bản lĩnh để truyền tay nhắc bài cho cả lớp . Cứ mỗi lần cô giám thị đi ra ngoài tán gẫu với thầy coi thi là y như rằng bọn nó lại nhao nhao hết cả lên ... riêng Cheer thì vẫn bình tĩnh . Em ruột mèo liên tục nhấp nhồm lúc phồng lúc xẹp ngoan ngoãn hành động ở trong bàn tay nó khiến con bé trải qua hai câu đầu ngon lành !

Nhưng đến câu thứ ba...

Vâng ! Đang hí hoáy mở bài ra đến câu thứ ba thì tự dưng một bàn tay vô cùng nhẹ nhàng và ấm áp đặt cái búp lên tay nó , rồi rút cái vii em ruột mèo ở bên dưới ra , mặt đánh như thép ném vút lên mặt bàn ...

Nhưng chẳng may , em ruột mèo quá dài ... từ bàn con Cheer lên đến bàn giáo viên tạo thành một chiếc cầu vòng màu trắng dài ngoằng khiến cho cả lớp phải phá lên cười vì trò lố của mụ giám thị .

Mặt nóng phừng phừng , bà giám thị lập tức đặt cái phất tờ biên bản xanh rờn lên mặt bàn con Cheer , bắt nó ký .

Dùng ánh mắt vô cùng trân trọng nhìn cô giám thị , con bé mếu máo...

- Cô ơi ! Em xin lỗi ! Lần sau em không như thế nữa đâu ạ !

Vẫn lạnh lùng , bà ta đằng hắng .

- Nếu biết phải xin lỗi chi bằng từ đầu đừng có làm.

- Hu hu ! Em trót dại mà , lần sau em không dám thế nữa đâu ạ ! Cô tha thứ cho em nhé ?!

- Kí đi rồi xin lỗi ...

Con mụ máu lạnh ! Con Cheer thầm nhủ trong lòng , rồi vẫn kiên quyết không kí . Đến nước này thì nó đành nói bằng giọng tỉnh bơ .

- Kí rồi thì em còn xin lỗi làm gì nữa ?

- Hừ... cô ! Cút ra ngoài ngay !

- Cút thì cút !

Nói rồi , nó liền đứng phắt dậy rồi bước ra phía hành lang , xách cặp đi thẳng .

Xì ! Dù gì thì cũng chỉ là kì thi chất lượng , chẳng ảnh hưởng gì đến điểm học kỳ . Cheer chẳng care .

Lóc cóc khệnh khạng bước ra khỏi cổng trường , nó mới lò dò lôi điện thoại từ trong túi xách ra kiểm tra ... Có đến năm cuộc gọi nhớ ? Đều là số từ bác Liên ? Rút cục là có chuyện gì đây ???

Tự dưng cảm thấy có điều chẳng lành , Cheer vội vàng ấn nút gọi lại .

Giọng bác Liên từ đầu máy bên kia vang lên khiến con Cheer choáng váng , mẹ nó phải mở vii em ruột thừa cấp tính ...

Tai nó như ù đi vì hoảng loạn , mọi thứ xung quanh cũng lập tức trở nên mờ nhạt ... Tay chân bủn rủn , Cheer vội vàng chạy ra đường lớn bắt taxi rồi nhanh chóng phóng đến bệnh viện ... Ngồi trên xe mà lòng nó nóng như lửa đốt , cả người đờ đẫn đến nỗi ông taxi phải hỏi mãi con bé mới kịp định thần lại để đánh vắn cho xong tên bệnh viện .

.....

Bước vào bệnh viện , nó lại chạy nhắng lên tìm mẹ , lúc này mẹ vẫn còn tỉnh táo , mẹ bảo cái này cũng là mổ nhẹ thôi , không để lại hậu quả gì cả . Nhưng Cheer vẫn lo . Rồi nó liền nhanh chóng nghe theo lời mẹ đi đăng ký mổ nội soi, đóng tiền viện phí , và mua một lô những thứ đồ cần thiết dành cho người bệnh . Lần đầu tiên trong đời phải lăng xăng lo lăng cho người bệnh như thế ... là mẹ mình ... nên Cheer chỉ biết làm thật hết sức ...

Hơn 5 giờ chiều , cuối cùng thì mọi thủ tục cũng đã được hoàn tất , chỉ còn chờ mẹ trên bàn mổ ...

Ngồi ở ngoài , lòng nó lo như lửa đốt , hai tay thắt chặt vào nhau nhưng vẫn không thể rơi nổi một giọt nước mắt . Bởi nó biết , lúc này đây , khóc lóc cũng chẳng giải quyết được chuyện gì cả . Phải mạnh mẽ , phải thật mạnh mẽ , và không được phép gục ngã ... Bởi giờ đây , chỉ còn mình nó là chỗ dựa cho cả gia đình . Nếu đến nó mà cũng gục ngã thì mẹ và em trai còn biết nương tựa vào ai ?

Vậy mà có những người họ hàng không biết , còn nói nó là đồ vô tâm , lạnh lùng vô cảm , mẹ ốm nặng thế cũng không thèm nhỏ một giọt nước mắt . Còn tham lam tới đến vẫn muốn đi làm kiếm tiền nên mới nhờ mọi người gọi thằng Quân ra trông mẹ . Thật không biết mẹ nó đã giáo dục chúng nó như thế nào để chúng nó trở nên nhẫn tâm như thế này đây !

Thế đấy ...

Khi nó cố nén nỗi đau vào bên trong để có thể tỉnh táo sáng suốt mà xử lý mọi chuyện thay cho mẹ thì họ lại nói nó là đứa lạnh lùng vô cảm ?

Chẳng nhẽ tôi lại phải khóc lóc sụt sùi trước mặt mấy người thì mấy người mới vui lòng ?

Nhưng ... đừng hòng ... những kẻ không xứng đáng thì không được phép thấy nước mắt của tôi đâu ...

Lặng lẽ chạy ra khỏi căn phòng màu xanh lạnh lẽo , vừa đi , nó vừa cố mím môi , cổ họng nuốt xuống ừng ực ... cố gắng ngăn cho nước mắt không được ào ra trước khi con bé kiếm được một chỗ trốn an toàn ...

Bước chân càng lúc càng nhanh hơn , cho đến khi nhìn thấy một góc khuất dưới chân cầu thang , con bé liền vội vã tấp vào , rồi nhanh chóng ngồi thụp xuống , ôm gối khóc ngon lành ...

Từng dòng nước mắt đã được cất giấu , đè nén , chôn chặt suốt bấy lâu nay ... tưởng chừng như khô cạn... nay lại đột ngột trào ra không sao ngăn lại được ...

Cứ ngỡ rằng xung quanh chẳng có ai thì nó cứ khóc , khóc cho thỏa lòng để cho đến khi đứng dậy , bước ra ngoài kia , nó lại buộc mình phải giữ bình tĩnh , và nhanh chóng đeo chiếc mặt nạ nụ cười vào , diễn tiếp vai một cô bé lạnh lùng , cô độc .

.....

Đang ngồi bó gối nấc ừng ực ở dưới chân cầu thang , bỗng , có một cái bóng cao lênh khênh xuất hiện trước mặt , chắn hết tầm nhìn của nó khiến con bé phải ngước mắt lên , ngơ ngác đến ngây người ...

- Chan ...?

- Đứng dậy đi ! Đứng dậy rồi nói chuyện ! – Vừa nói , hắn vừa đưa bàn tay to bản , ấm áp của mình ra , tỏ ý muốn Cheer nắm lấy , nhưng con bé lại tự động đứng dậy , vội vàng phủi quần áo rồi tỉnh bơ trả lời .

- Về đi ! Anh đến đây làm gì ?

- Sao em ngang thế nhỉ ? – Cố nắm chặt lấy tay con bé , hắn ghì lại .

- Yà ! Bỏ ra ! Bỏ ra cơ mà ! – Nhìn Chan dám ngang nhiên nắm lấy tay mình , con bé quắc mắt quát . Nhưng không ngờ , hắn lại tiện đà kéo mạnh nó vào lòng mình , ôm trầm lấy .

- Làm ơn ... đừng có chuyện gì cũng tự giải quyết một mình như thế có được không ? Hãy để dành một phần trách nhiệm cho anh với chứ !

Nằm trong vòng tay của hắn , dù rất muốn khóc òa lên , nhưng con bé vẫn phải cố nhịn , dùng hết sức bình sinh của mình , nó đột ngột đẩy mạnh hắn ra , rồi mắng .

- Này ! Đạo này anh hơi bị láo rồi đấy ! Tôi hơn anh một tuổi . Khôn hồn thì gọi bằng chị đi ! Ranh con láo toét ! ... – Nói xong , nó lại lẳng lặng bỏ đi , không quên ném lại một cái liềm lạnh ngắt ... khiến thằng Chan sợ xanh mặt . Nhưng vẫn thấy thích ... vì đó mới là Cheer , vì dù sao ... cuối cùng con bé cũng trở lại là mình , lại có thể mắng hắn được rồi !

.....

Lẻo đẻo chạy theo Cheer , mặc cho con bé tăng lờ mình đi , nhưng hấn vẫn nhất quyết bám riết như một cái đuôi loăng ngoăng khiến cho bao người đi qua phải ngoái đầu nhìn lại bằng ánh mắt vô cùng khó hiểu .

Băng đi có một lúc mà khi trở về mẹ đã ra khỏi phòng mổ rồi , Cheer vội vàng chạy vào trong phòng thì đã thấy mẹ chìm vào giấc ngủ ... Nhìn khuôn mặt xanh xao ốm yếu hom hèm của mẹ lúc này đang nhắm mắt ngủ yên trông thật hiền . Khác hẳn với những lúc to tiếng quát mắng chúng nó . Tự đứng lại muốn khóc quá , nghĩ lại mới trước đó một ngày , mẹ vẫn còn đủ sức để quát mắng nó , nó vẫn còn sức để gân cổ lên mà cãi nhau với mẹ ... sao mà bây giờ cảm thấy hồi hận thế.... Nỗi hồi hận càng lúc càng tăng gấp bội khi nghĩ đến nỗi đau mà mẹ đã phải chịu đựng một mình trong căn nhà lạnh lẽo đó ...

Đôi bàn tay nhỏ bé của Cheer khẽ nắm thật chặt , Chan nhìn thấy thế , nhìn thấu nỗi đau mà Cheer đang phải trải qua , nên hấn lại nhẹ nhàng tiến đến... và đặt bàn tay mình lên tay đó , xoa dịu nỗi đau cho con bé ...

Tệ thật ! Lúc này thì con bé chẳng thể từ chối được nữa ... Nó quá “ yếu “ ! Chẳng còn sức đâu mà chống đối nữa ...

37. Chương 37 : Bệnh Viện...

Ngồi lặng đi bên hàng ghế gỗ phủ sơn xanh lạnh lẽo ngoài hành lang đối diện phòng bệnh , Cheer vẫn cúi đầu đăm chiêu nhìn xuống đất . Đây là lần đầu tiên nó phải một mình gánh vác những chuyện lớn như thế này , cảm giác áp lực nặng nề từ những người xung quanh thật khó thở quá ! Nhưng con bé vẫn phải cố gắng bỏ ngoài tai , bỏ qua tất cả để mà sống thật tốt , để chăm sóc cho mẹ thật chu đáo ... để cho họ thấy ... những người như họ... chẳng có tư cách quái gì mà phán xét nó cả ! Những con người... khi mà ở bằng tuổi nó ... họ đã bao giờ phải đứng trong hoàn cảnh như nó đâu ?

- Em không định đi làm à ?
- Chắc là không ! Tối nay thằng Quân bận đi học thêm rồi !
- Cứ đi đi ! Anh ở lại trông mẹ cho ! – Chan nói , giọng rất nghiêm túc .
- Anh muốn tôi sớm thành trẻ mồ côi à ? – Cheer tròn mắt , tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên nhìn Chan đầy lo sợ .
- Này.... Đừng có khinh nhau ! Anh cũng có kinh nghiệm chăm sóc người ốm rồi đấy ! – Hấn chau mày nói .
- Như nào ? Chăm chó hay chăm mèo ?
- Chăm cá ... – Giọng hấn càng lúc càng nhỏ lại ...
- Ồ ... Thế hóa ra trong mắt anh mẹ tôi ngang hàng với một con cá à ? Được ! Rất tốt ! Tốt lắm đấy ! Xin cảm ơn ! – Cheer mỉm cười !
- Nào!!!! Thế có để anh giúp không đây !!! – Thằng Chan gào lên trong sự xấu hổ .
- Hừ ! Thôi được rồi ! Trông cậy vào anh đấy ! Nếu chưa muốn chết sớm thì làm ăn cho cẩn thận vào !
- Hừ ! Nhờ vả thế đấy ! Chó ghê đầu ! – Chan lầm bầm , nhưng lòng lại vui như mở cờ vì đã nắm được cơ hội .
- Lèo nhèo cái gì đấy ? – Trước khi đứng dậy , nó vẫn còn quắc mắt lên nhìn .
- À không ! Có gì đâu ! Tiếng ti vi ý mà ! – Vừa nói , hấn vừa ú ớ chỉ vào bên trong .
- Liệu hồn ! ...

Thế đấy ! Khi con ngựa đã xuống mã thì vị trí của nó chẳng khác gì một con lừa ... Vị trí của Chan bây giờ cũng chính là vậy !

.....

Ngồi ở chỗ làm mà con bé cứ đứng lên ngồi xuống mãi , khi thì đứng dần ra suy nghĩ , lúc thì lại đi loay hoay quanh thành vòng tròn như con ham . Tự nhiên cảm thấy ý định giao mẹ cho Chan là một sai lầm kinh khủng khiếp ... nên nó chỉ muốn được sớm tan ca để trở về bệnh viện chăm sóc mẹ .

Đúng lúc đó , tiếng chuông điện thoại từ trong túi áo vang lên phá tan dòng suy nghĩ rối bời của con bé .

Giọng mẹ cất lên thều thào ...

- A lô ! Mai à ... Xin về sớm được không con ...

- Sao thế ạ ? – Cảm nhận được có chuyện chẳng lành , mặt nó liền biến sắc .

- Mẹ sắp chết đến nơi rồi ... Mẹ không thể cầm cự được nữa ... – Bà nói trong sự lo lắng ...

- Vâng ! Con biết rồi ạ ! – Nói rồi , nó vội vàng cúp máy , rồi chạy vù đến bên ông quản lý mà năn nỉ , xin lấy xin để đòi về sớm bằng được ... may mà có lý do chính đáng nên lão Tuấn nhà quê cuối cùng cũng cho phép .

Vừa nhận được lệnh đồng ý , nó vội vàng với lấy cái túi xách rồi hùng hục chạy ra khỏi tầng hầm , bắt taxi phi bạt mạng

.....

- Mẹ ! Sao thế mẹ !

- Bảo nó ra ngoài đi ! – Vừa nói , mẹ vừa đánh mắt về phía chú lừa con đang cúi đầu ngượng nghịu . Ngay lập tức , Cheer lườm một cái , cừu thất thế liền chạy bắn ra ngoài .

- Mẹ đau bụng quá ! Mẹ muốn đi nặng ... nhưng không thể nhờ nó được ... mau mang cái xô ra đây cho mẹ !

À ... chuyện tế nhị ! Bảo sao ... Đúng là con trai thì không thể giúp được !

Sau khi mẹ đã giải quyết xong chuyện “ đại sự “ , Cheer lại cầm hậu quả của mẹ đi “ thanh lý môn hộ ” . Lúc đi qua chỗ Chan đứng , nó lại cười tủm tỉm . Ngay lập tức , Chan liền đuổi theo ...

- Đi đâu đấy ! Cho đi mới ! – Chan hớn hờ .

- Đi đổ xô cho mẹ đấy ... Thích xem không ? – Giọng cái Cheer đánh lại , vô cùng nghiêm túc.

- ... – Nghĩ đến đổ xô , và “ xô số “ thứ khác ở trong xô , mặt Chan tái ngắt , nụ cười trên môi hẳn cũng đột nhiên dập tắt ... Khẽ nheo mắt cười méo mó , Chan đành xin ở lại ...

.....

Lần đầu tiên cảm “ phê phẩm “ của một người đem đi xử lý ... Thật sự trong lòng Cheer cảm thấy vô cùng “ khó tả “ ... Một mình lò dò bước vào khu vệ sinh ẩm thấp của bệnh viện nằm sâu trong dãy hành lang tăm tối , mùi ẩm ướt bốc lên khiến nó thấy gai hết cả người . Tại sao trong bệnh viện mà vẫn còn cái khu kém vệ sinh như vậy cơ chứ... Huhu...

Đang giải quyết hậu sự , bỗng , có tiếng như hai miếng đồng va chạm vào nhau tạo nên một âm thanh vô cùng đáng sợ đột nhiên vang lên âm vọng trong đêm vắng khiến cho Cheer vội vàng xách xô chạy vụt ra ngoài , vừa la vừa hét ...

- Gì đấy ! Gì đấy ! Có chuyện gì đấy !

- Ma ! Huhuhu ! Trong kia có ma ! – Vừa nói , nó vừa chỉ thẳng vào bên trong phòng vệ sinh . Nhưng mọi sự chú ý của thằng Chan thì lại chỉ nhằm vào chiếc xô đang được giơ lên từ phía tay con Cheer ...

- Này... em có ngửi thấy mùi gì thơm thơm không ?!

Xấu hổ . Cheer vội vàng đẩy mạnh Chan ra , rồi xì mũi .

- Hừ ! Cút đi !

.....

Hai đứa cứ mãi chỉ chốe với nhau ở bên ngoài mà không để ý trong phòng bệnh đã có người đến thăm tự bao giờ . Lóc cóc chạy vào thám thính , nó nhận ra ngay đó là vợ chồng nhà bác Quang .

Vừa nhìn thấy mặt thằng Chan , bác Quang liền chau mày nghi hoặc , giọng tra hỏi .

- Thằng nào đây Mai ?

Không để cho Chan có cơ hội ra mặt , Cheer vội vàng phủ đầu ngay .

- Dạ... dạ... là em trai kết nghĩa của cháu ạ !

- À... em trai tốt nhĩ ! Giờ này rồi mà vẫn còn đến giúp chị được cơ đấy !

- Vâng ! Cháu rảnh mà ! – Vừa nói , Chan vừa nhoẻn cười nhăn nhở .

- Thế thằng này năm sau định thi trường nào thế ?

Suy nghĩ phân bua một hồi , Chan lại đồng dục trả lời .

- Dạ ! Cháu định vào trường Kiến Trúc ạ !

- Vào trường Kiến Trúc để ra làm thợ xây à ?

Trước câu hỏi vô cùng vô ý của bác Quang , cả Chan vào nó đều đứng im , chán chảng buồn trả lời , sắc mặt cứ phải gọi là chán hần !

Duy chỉ có bác Liên là lại gân giọng lên quát lớn .

- Này cái thằng kia ! Mày bỏ ngay cái thói chằm chọc con nhà người ta đi nhé ! Học kiến trúc mà làm thợ xây thì học làm quái gì ! Đã ngu thì đừng có mà tỏ ra nguy hiểm ! Sao mà tao ghét mày thế không biết ! Ghét từ đầu tới chân ! Không ưa mày được cái điểm gì cả ! Thôi mày cút đi !

Vừa nói , bác vừa vênh mặt lên **** , vừa **** vừa lườm khiến bang Quang chỉ biết đứng im chịu trận , bĩu môi đầy tức tối , nhưng không dám cãi lại vợ đến một câu . Trước màn bắn rap đầy uy lực của bác Liên , mẹ cái Cheer không khỏi ôm bụng cười đau khổ , chỉ xin bác Liên đừng mắng nữa không dây chỉ vừa mới khâu ở bụng bụng ra thì chết dở !

Chan và Cheer cũng chỉ biết ôm thành giường cười ngặt nghẽo , đưa mắt nhìn nhau lẳng lẳng cười thầm mà chẳng dám ý kiến lấy một câu .

.....

- Thế thôi hai bác về đây nhé ! Mai hôm nay ở lại trông mẹ à ?

- Dạ vâng ạ ! – Nó tươi tỉnh đáp .

Đánh mắt sang nhìn Chan , rồi bác Quang lại hỏi hần thân mật như với đứa trẻ trong nhà.

- Thế còn thằng này ? Có về luôn không bác cho đi nhờ ?

- Dạ không ạ ! Đêm nay cháu định ở lại đây trông cho chị Mai ngủ mà !

“ Cái gì cơ ??? “ – Thằng Chan vừa nói xong , Cheer liền quay ngoắt sang nhìn hần , đôi mắt tròn tròn lên đầy kinh ngạc .

Sau khi hai bác đã cùng dặt nhau ra về , Cheer mới vội vàng quay sang hỏi Chan .

- Vừa nãy nói linh tinh cái gì đấy !

- Linh tinh gì đâu ! Anh nói thật mà ! – Vừa nói , hần lại vừa nhanh chân rảo bước tiến đến chiếc giường còn trống trong góc phòng , rồi nhanh nhẹn dọn dẹp chỗ ngủ cho cái Cheer .

- Yà ! Định không về thật đấy hả !

- Ủ ! Anh về thì ai trông em ngủ ! Thôi em đi làm mệt rồi thì đi ngủ đi ! Anh trông mẹ cho ! – Chan nói rất nghiêm túc , vẻ như một người đàn ông trưởng thành thực sự .

- Anh có biết là mặt anh không có tem bảo hành không ? – Con bé khẽ nhăn trán ngập ngừng ...

- Tin anh một lần thì em chết à ! – Chan chau mày đặng hắng khiến cho Cheer càng lúc càng cảm thấy không nỡ từ chối , nhưng nó vẫn đá xoáy .

- Suýt chết một lần rồi còn gì ?!

.....

Miễn cưỡng leo lên giường giả vờ ngủ ...

29 phút sau ...

Nó đã bắt đầu nghe thấy tiếng ngáy ...

Không phải từ mẹ ...

Lại càng chắc chắn không phải từ nó ...

Vâng...

Là từ cái kẻ to mồm đang gục đầu lăn lóc trong căn phòng đấy ạ !

38. Chương 38 : Đêm Trắng ...

Chán nản lê bước đến bên chiếc ghế mà Chan đang ngồi , nhìn hẩn dựa đầu gục bên thành giường , khóe mắt khép hờ lim dim chìm vào giấc ngủ , khuôn mặt bầu bĩnh ánh lên những nét bình yên tựa như tan bao âu lo mệt mỏi ... Khẽ đưa tay lên định chạm nhẹ vào khuôn mặt ấy , nhưng Cheer lại vội vàng rút lại Chạy trở về giường mình lấy chăn , nó nhẹ nhàng choàng lên người hẩn một cách thật cẩn thận ... rồi lặng yên ngồi nhìn từ phía đối diện . Đêm nay mưa nên lạnh lắm ...

Ngồi nhìn mẹ và Chan đang nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ sâu , Cheer cũng chập chờn bắt đầu buồn ngủ nhưng lại phải cố bám thật mạnh vào mu bàn tay mình dần lỏng không được ngủ . Bác sĩ đã dặn rồi , đêm nay là đêm đầu tiên mẹ vừa mổ xong , nếu có biến chứng gì thì phải lập tức đi thông báo cho bác sĩ ngay , thế nên cả đêm nó cứ cố căng mắt ra mãi ... chả dám ngủ .

Ngồi lặng yên bên cạnh thành giường , đưa đôi mắt trĩu nặng đầy những mệt mỏi đặt lên khuôn mặt ốm yếu hom hem đang say trong giấc ngủ của mẹ ... nhìn mẹ thật xanh xao hốc hác ... nhưng từng nhịp thở lại thật bình yên ... Mái tóc mẹ , giờ đây nó mới để ý ... bạc trắng !

Chà ! Sao người đàn bà mới hơn 50 tuổi đã phải nhuộm màu bạc bẽo thế này ...

Thời gian qua có lẽ mẹ đã phải chịu áp lực từ chuyện gia đình nhiều lắm mà nó không bao giờ chịu để ý ...

Chỉ nghĩ mỗi mình mình khổ cũng là quá đủ rồi ...

Nó thật vô tâm ...

Càng nhìn mẹ , nhìn đôi mắt lim dim với khuôn miệng cười yếu ớt ấy , nó lại càng muốn bật khóc ...

Bất giác lại cảm thấy có thứ cảm xúc nào đó đang cay cay trực trào xộc lên sống mũi ... khóe mắt rưng rưng dần chuyển màu đỏ hoe nhưng con bé lại cố bấm môi nhất quyết không cho phép mình rơi nước mắt .

Gì chứ ! Có chút chuyện mà cũng bày đặt rơi nước mắt ! Vậy chẳng phải yếu đuối quá sao ? Nó còn phải trưởng thành và cứng cáp hơn nữa để làm chỗ dựa cho mẹ và em trai chứ không phải dễ dàng ướn át như thế này .

Không được phép khóc lóc ! Hiểu chưa Cheer ?!!!

.....

Nửa đêm , mẹ bắt đầu cựa mình , nó cảm giác được rõ ràng sự bứt rứt khó chịu đang quấy nhiễu trong từng cử động trên khuôn mặt mẹ , đôi lông mày đã nhăn lại càng chau lại , Cheer vội vàng lay Chan dậy rồi hai đứa hì hục nâng mẹ dậy để lau người cho bớt mồ hôi .

Thằng con trai hậu đậu vụng về hằng ngày nay cũng bỗng chốc trở nên nhẹ nhàng hơn bao giờ hết trong từng hành động của mình , chỉ sợ nếu lỡ mạnh tay sẽ khiến mẹ vợ lại cảm thấy đau . Hắn hết sức cẩn thận nâng nhẹ lưng của mẹ dậy , để cho Cheer luồn tay vào trong thấm hết chỗ mồ hôi đang dính dớp khắp phần lưng và phía trước ngực . Vừa lau , Cheer lại vừa dịu dàng hỏi mẹ có cảm thấy thoải mái không , đã thấy dễ chịu chưa ... dường như câu trả lời là nụ cười yếu ớt khẽ ánh trên môi mẹ .

Nhẹ nhàng đặt mẹ trở lại xuống giường , trực chờ quan sát hơi thở mẹ bắt đầu đi vào đều đặn , hai đứa mới thở phào nhẹ nhõm .

Thấy Cheer lo lắng như thế , Chan cũng ngại ngần hỏi .

- Em vẫn thức từ bấy đến giờ đây à ?

- Ừm ! – Nhìn ánh mắt hối lỗi của Chan , Cheer nghĩ , chắc hẳn đang cảm thấy ngại vì đã ngủ trước cả mình , nhưng con bé lại cười xuê . – Thôi anh ngủ tiếp đi ! Tôi vốn là cú đêm mà !

Đang ậm ừ ngại ngần không biết nói gì thì vô tình ánh mắt hắn lại hướng về phía dây truyền nước vào tay mẹ và vô tình nhận ra máu từ ven đang trào ngược lên . Mặt tái xanh lại , Chan vội vàng chỉ cho Cheer rồi chạy đi gọi phòng y tá gần nhất đến xem xét tình hình .

.....

Con bé y tá thực chất cũng chỉ là một trong mấy đứa thực tập sinh từ trường trung cấp Y nên thái độ vô cùng thiếu chuyên nghiệp . Đang ngủ bị dựng dậy nên cứ ì ạch mãi mới chịu lê bước ra khỏi phòng , rồi lại dùng vẻ mặt vô cùng sững xía để xem xét tình hình cho bệnh nhân . Thấy máu lẫn trong dây truyền nước đã trào quá nửa mà mặt nó vẫn tỉnh bơ , rồi lạnh lùng nói .

- Chả sao đâu ! Cái này là do bệnh nhân cử động mạnh quá thôi ! Lần sau đừng có để bác nhà cử động tay bên này nữa không là mũi tiêm mà đâm vào tay thì sẽ phải mổ luôn cả tay ra đấy ! Bây giờ dốc ngược nó lên là xong thôi . Tôi đi ngủ đây !

Ừ ! Công nhận là sau khi con bé thực tập sinh chỉnh lại cái dây thì máu trong ống dẫn nước cũng từ từ chảy ngược lại thật ... nhưng trước cái thái độ vô cùng hỗn xược và vô trách nhiệm ấy . Cái Cheer cảm thấy nóng mắt vô cùng !

.....

Bởi vì là đêm đầu tiên lại xảy ra quá nhiều chuyện nên mặc sự quan tâm của Chan , Cheer vẫn cứng đầu trừng trừng mắt lên kiên quyết không chịu ngủ . Rút cục , cho đến tận 5 rưỡi sáng , khi tỉnh dậy hắn lại thấy nặng nề một bên vai ... nhìn sang mới biết cái Cheer đã gục đầu lên vai mình từ lúc nào . Nhìn ánh mắt vô cùng mệt mỏi của nó vẫn không hề nhắm lại , chỉ chờ đợi như thể sắp kiệt sức đến nơi , Chan lại khẽ thở dài trong lòng đầy xót xa.

Sau khi tỉnh dậy lau mặt mũi và làm một vài thao tác vệ sinh cho mẹ , Chan và Cheer lại rủ nhau ra ngoài ăn sáng .

- Này ! Bây giờ đi đâu đấy ?

- Về nhà tôi !

- Về nhà em làm gì ?

- Tôi muốn tự tay nấu cháo cho mẹ ! Mua ở ngoài không bảo đảm ...

- Ô... em nấu thì bảo đảm à ??? – Chan lo thực sự .

- Thích nhin thì cứ nói tiếp đi .

.....

Chan đưa Cheer về nhà rồi hai đứa lại cùng đi chợ, cảm giác leo đèo bám đằng sau để đứa con gái trầm ngâm chọn lựa những thức đồ thật giống một ông chồng nhỏ khiến Chan cứ tùm tĩm mãi ... Cho đến khi trở về nhà , lúc đi qua quán nước nhà bác Liên , Cheer lại vô tình đụng phải ánh mắt của ông già , nhưng nó vẫn cố tình lướt qua một cách phớt lờ khiến cho ông ta phải chau mày gọi lại .

- Này ! Me. mày thế nào rồi ?

- Không cần ông phải quan tâm !

- Tao đâu có quan tâm ! Tao chỉ muốn biết lúc nào nó chết để còn lập di chúc thôi !

Mặc dù đã cố nhin lắm rồi ... nhưng nghe xong câu này , Cheer vẫn không thể nào chịu nổi . Đứng chết chân một lúc rồi con bé mới quay lại đằng hắng .

- Đồ khờ'n nặn !

- Con kia ! Mày vừa nói cái gì cơ !

- Tôi nói ... ông là đồ khờ'n nặn đấy !

- A! Con mât' dạy này ! ...

Nói rồi , lão ta liền đứng phắt dậy , phăm phăm lao tới định vung tay lên tát con bé , cái Cheer còn đang giương mắt lên định đứng yên không thèm né đòn thì một bàn tay rắn chắc hơn đột nhiên xuất hiện , tóm ngay lấy cổ tay ông già chặn lại .

- Bác ơi !!! – Hướng ánh mắt vô cùng khó chịu của mình sang nhìn bố cái Cheer , thằng Chan gần giọng nói .

Thấy lão ta cứ liên tục giẫy tay , Cheer liền vỗ nhẹ vào tay Chan tỏ ý bảo hấn buông tay rồi bản thân đi về phía nhà mình trước .

Nghe lời Cheer , Chan cũng buông tay xuống , trước khi đi hấn vẫn còn cúi đầu lịch sự chào ông già rồi mới quay lưng lại . Nhưng không quên trả lời câu hỏi cuối cùng của ông ta .

- Mày là thằng nào !

- Cháu là người yêu con gái bác !

Chẳng hiểu sao lúc ấy hấn đã lấy đâu ra một biển dũng khí để nói ra lời khẳng định chắc chắn như thế mà không sợ cái Cheer cho ăn đòn . Hấn chỉ biết , đã là người con gái mà hấn quan tâm , nếu không phải là hấn thì tuyệt đối không ai khác được phép làm tổn thương ...

Cheer vẫn nghe thấy rõ ràng lời Chan nói đấy , nó nhoén cười , không rõ là vui hay buồn , nhưng lại vờ như chẳng hề bận tâm ... lúc này quanh nó còn nhiều thứ đáng phải lo hơn chuyện tình cảm nhiều ! Những thứ rối rắm này... tốt nhất là cứ tạm thời gác sang một bên đi cái đã !

.....

Đây là lần đầu tiên Chan chính thức được vào tận bên trong nhà Cheer , bình thường thì chỉ được nhìn nó từ bên ngoài . Căn nhà sức mùi phụ nữ , bắt đầu là từ căn bếp tỏa ra ... Nhìn cái Cheer lặng lẽ đeo tạp giề mà phải vòng tay ra đằng sau một cách khó khăn khiến hấn lại muốn tiến tới , nhẹ nhàng thắt nột những nút cuối cùng từ phía sau lưng khiến cái Cheer phải giật bắn mình quay lại , lúng túng đẩy Chan ra .

Cảm giác gượng gạo bỗng nhiên ngập tràn cả căn phòng , khẽ đưa tay lên gỡ mớ tóc mềm từ phía sau gáy , hấn ngại ngùng nói .

- Anh có thể làm gì giúp ko ?

- Anh cứ ngồi yên đã là giúp tôi rồi ! – Nó nói đùa , nghe thì có vẻ châm chọc nhưng thực chất chỉ là một câu nói đùa đơn thuần , bởi lần này Cheer mỉm cười khi đang nói với hấn .

.....

Ngồi yên một chỗ nhìn Cheer thoăn thoắt vo gạo rồi nấu cháo , nêm nếm chế biến các thức ăn kèm thật điều luyện , tự dưng hần lại thấy xuất hiện trước mắt mình đang là một cô vợ đảm đang . Một lát sau , mùi cháo thơm lừng đã bốc lên nghi ngút , từng làn khói trắng đục tỏa ra lẫn trong cái không khí se lạnh của buổi sớm thu khiến Chan càng cảm thấy cồn cào ruột . Nhìn Cheer lim dim mắt nếm thử miếng đầu tiên , Chan lại khẽ nuốt nước miếng ừng ực nơi cổ họng khiến con bé phải khẽ bật cười ... rồi từ từ đưa một thìa cháo lên miệng mình , thổi phù phù trong sự thích thú .

- Yà ! Xin miếng ! – Chan dần mặt nói như thể một đứa trẻ con đang đòi ăn .
- Có độc đấy ! – Cheer khẽ lườm .
- Độc tình được ý à !!! – Chan khẽ chớp chớp mắt nheo mày cười hoan hỉ .
- Ôi tôi buồn nôn quá !!!

39. Chương 39 : Thế Chúng Mình Yêu Nhau À?!

.....

Sau khi đã chuẩn bị xong xuôi , cả hai đứa cùng mang cháo đến bệnh viện cho mẹ kịp giờ ăn sáng . Trước sự chăm sóc chu đáo của đứa con gái duy nhất trong phòng bệnh , ông già ở giường kế bên cứ trầm ngâm quan sát mãi rồi buột miệng một câu .

- Có cô con dâu như thế này thì phúc đức quá nhỉ !
- Thế bác có muốn cháu nó làm con dâu không ạ ? – Mẹ Cheer đang ăn cháo cũng ngoảnh lại mỉm cười .
- Ô ! Được thế thì còn gì bằng ! Thằng con trai tôi năm nay cũng mới tốt nghiệp Bách Khoa đấy !
- Ô thế ạ ! Là thằng bé mặt mũi sáng sủa lần trước tới đây thăm bác ạ ?!
- Ô ! Cô cũng gặp nó rồi à !
- Vâng ! Trông thằng bé thông minh quá anh nhỉ !

Nghe hai ông bà liên tục tung hứng cho nhau , Cheer chỉ biết lắc đầu chán nản , hỏi gì nó cũng không buồn trả lời , còn Chan thì cứ ngồi nháp nhồm mãi không yên , mặt mũi lăm lè trông có vẻ rất tức tối .

Cuối cùng , không nhịn được nữa , hần liền ngẩng mặt quát to.

- Bác ơi ! Nhà bác ấy có con rể rồi mà !
- Gì ! Ai ?! Thằng nào ?!
- Thằng này ạ ! – Chan cúi đầu tự chỉ vào mình .
- Tưởng cậu là em trai kết nghĩa ...

.....

Sáng nay Cheer xin nghỉ học , vì lý do gì thì hầu như ai cũng biết , nên mấy đứa con gái trong nhóm liền rủ nhau mua đường sữa đến thăm mẹ cái Cheer .

Rúc rích đẩy nhau đến trước cửa phòng bệnh , cả bọn đang hồi hộp chuẩn bị mở cửa ra thì lại giật mình khi thấy cánh cửa bất ngờ mở tung ... và xuất hiện sau đó là một dáng người mà chúng nó đều không thể ngờ tới .

- Ô ! Chanie ?

- Sao ông này lại ở đây ?

- A ! Tao biết rồi nhé !!!

Nói rồi , cả ba đứa liền đồng thanh quay sang cái Cheer , hướng ánh mắt vô cùng nguy hiểm nhìn nó khiến con bé phải cười đến méo cả miệng .

- Ê Cheer ! Thế này là thế nào !

- Là như thế chứ như thế nào ? – Cái Cheer tỉnh bơ trả lời làm cả bọn trở mắt ngạc nhiên.

- Ô ! Thế hóa ra chúng mày quay lại với nhau rồi à ?

- Ô hay ! Yêu nhau bao giờ mà phải quay lại . Bọn mày bị dở hơi à !!!

Nhìn cả đám con gái đang cãi nhau ỏm tỏi lên vì mình , thằng Chan đứng giữa chỉ biết lắc đầu nguây nguây một cách khó xử rồi lại lặng lẽ rút lui trước . Tất nhiên , ngày hôm nay hẳn đã xin phép con bé được vắng mặt vào buổi chiều rồi !

.....

Ba giờ chiều , sau khi giải quyết xong công việc riêng tư , Chan lại gấp rút quay trở về bệnh viện . Vừa nhìn thấy hân với style lịch sự khác hẳn ngày thường , Cheer liền tròn mắt lên hỏi ...

- Ô... Hôm nay đi đâu mà ăn mặc chỉnh tề thế này ???

- He he ! Anh đi bê tráp đó ! – Thằng Chan hớn hờ trả lời .

- Cái gì cơ ? Xấu thế này mà cũng được mời đi bê tráp á ? Hổng hết cả đội hình ...

- Này ! Hơi bị nhầm nhé ! Xấu mà hôm nay đây em vẫn muốn bầu vào đấy ! – Chan cao giọng phản bác .

- Em nào ? – Vừa nghe đến đây , cái Cheer liền đổi giọng , sắc mặt cũng đột ngột thay đổi khiến thằng Chan lạnh cả sống lưng.

- À... thì mấy em 95 ...

- À ừ ... Thế à ? Xinh không ? – Giọng Cheer bắt đầu trở nên ngoa ngoắt.

- Xinh chứ ! 95 mà... baby lắm ! – Thấy Cheer vẫn chưa có dấu hiệu tức ra mặt , Chan lại càng cố tình mô kích ...

- Ủ ! 95 ! Xinh ! Tốt rồi ! Thích ghê ! Trẻ trung thì yêu đi ! 93 cả 95 cũng hợp tuổi đấy! – Bị thằng Chan kích , nhưng Cheer vẫn cố gắng dìm cơn tức giận của mình xuống , lại càng nhẫn nhịn , nó vừa cười cợt vừa nói .

Thấy giọng Cheer càng lúc càng chua chát , hẳn đoán con bé đã bắt đầu giận thật rồi , nên lại cố tình chùn lại .

- O không ... anh đùa mà ...

- Đùa gì ? Ai thêm đùa ? Tôi nói thật mà ! Thấy thú vị thì cứ quen thử một thời gian xem sao ! Biết đâu lại hợp nhau ! Nhỉ !

- Nào! Bỏ ngay cái giọng ý đi nhé ! – Mặt Chan méo xeo.

- Giọng gì ? Giọng đáng yêu này á ! Bỏ làm sao được ! – Nó bịu môi nói.

- Hừ... ai bảo em cứ chê anh xấu cơ ! Kể ra thì anh cũng đẹp trai mà ... – Chan nhỏ nhẹ cãi lại.

- Ủ ! Đẹp trai ! Có ai bảo là anh không đẹp trai đâu ??? Cơ mà đẹp trai thì vẫn phải yêu Mai ! Ủ uôi... khổ thế nhờ ... – Cheer dịu giọng tỏ vẻ đáng thương.

- Không... Khổ gì đâu ! Vui mà !!!

- Ủ ! Vui thì tốt rồi ! Thế có vui hơn em 95 không ? – Nó nhún mày hỏi đều .

- Nàoooooooooooooooooo !!! – Bị dồn đến chân tường , Chan lại gào lên tức tối , mặt mũi nhằn hết cả lại như con đười ươi khiến Cheer chỉ biết ôm bụng cười tức cười .

.....

Chiều ngày hôm đó , khi đang chuẩn bị cho mẹ ăn tối rồi đi làm ... Bỗng , nó phát hiện ra dịch nước truyền vào tay mẹ mỗi lúc một chậm hơn , dường như đã ngưng lại được một lúc rồi . Cùng Chan xem xét kỹ hơn , con bé mới nhìn thấy rõ chỗ máu hôm qua bị xộc ngược lên trong ống dẫn nay đã đông đặc lại ... Mặc cho nó có cố gắng tinh chỉnh thế nào thì cũng không thấy thay đổi gì ... mặt tái mét lại ... Cheer vội vàng chạy đi tìm bác sĩ .

Một lát sau , bà y tá trưởng cùng đám thực tập sinh đến , vừa nhìn vào chỗ máu đông đến quá nửa dây truyền , mặt bà ta vẫn tỉnh bơ , rồi rút một mũi tiêm ra , bơm cái gì đó vào ống dẫn , hình như là để kích nước , nhưng làm vài lần rồi vẫn không ăn thua... thậm chí còn khiến máu ở ven cánh tay mẹ Cheer bỗng rỉ ra khiến nó lo phát sốt . Sau vài lần thử kích nước mà không được , bà ta quyết định lấy lại ven ở tay bên kia và hứa trước là :” Sẽ đau đấy ! “ ...

Dẫu biết là đau nhưng mẹ vẫn phải cắn răng chịu đựng , nhìn người ta cứ liên tục tìm kiếm , lần mò trên tay vì ven của mẹ cũng hơi khó tiêm , rồi đến lúc bà y tá trưởng chích mũi kim cuối cùng lên tay mẹ thành công , nó thấy mắt mẹ nhắm nghiền lại , đôi lông mày khẽ chau lên , tim con bé quặn thắt . Đôi bàn tay nhỏ bé bỗng chốc nắm chặt lấy cánh tay thẳng Chan , bóp chặt từ lúc nào không biết . Lúc đó , nó chỉ ước ... ước gì tay mình có thể thay thế vào chỗ của mẹ ...

Chan nhìn Cheer lo lắng mà lòng cũng trùng xuống , ánh mắt khẽ rung lên vì thương con bé vô cùng ...

.....

Xong xuôi mọi việc , nó mới nhớ ra đã quá muộn giờ đi làm nên Cheer lại vội vàng gọi cho Ryan xin phép đến muộn . Vừa tới nhà hàng thì đã thấy anh chờ nó ở tiền sảnh . Cheer vội vã chạy vào rồi nhanh chân rảo bước lướt qua , bỏ lại ánh mắt hốt hải trên khuôn mặt lạnh lùng của anh ấy .

Cuối giờ nó lại xin về sớm , anh ngó ý muốn đưa nó về nhưng con bé lại ái ngại từ chối . Nhận thấy sự gượng gạo trong đôi mắt nó , anh cũng không tiện nài nỉ nữa nên chỉ nhắc nó đi đứng cho cẩn thận . Lướt đi trên con đường dài , mờ nhạt và vắng vẻ , loang lổ những ánh đèn lấp loáng trên những giải phân cách , đôi tay mệt mỏi của nó như đang run lên vì quá sức ... Nhưng rồi tự nhủ mình , vì mẹ , nó lại cố gồng mình lên hít hơi thở mạnh để lấy sức “ chiến đấu “ tiếp.

.....

Vừa mới chạm chân về tới phòng bệnh được vài phút , còn chưa kịp chào ai trong phòng , chuông điện thoại trong túi xách nó đã kịp rung lên inh ỏi . Vì sợ làm phiền đến mọi người nên con bé vội vàng bắt máy rồi chạy nhào ra ngoài nghe ngay lập tức .

- A lô ạ ?

- Em đã đến nơi chưa ? – Giọng Ryan vang lên .

- Em đến rồi .

- Đêm rồi nhớ ăn thêm cái gì cho đỡ đói nhé ! Thức cả đêm trông mẹ mà không ăn gì là kiệt sức đấy . Anh không nhận nhân viên suy dinh dưỡng đâu ! – Anh đùa .

- Híc... ở quanh đây thì làm gì có cái gì để ăn đêm được đâu ạ ! – Nó chau mày trả lời trong lúc không có tâm trạng để đùa .

- Vậy bây giờ anh mua đồ ăn rồi đem qua cho em nhé ?

Biết mình lại vô tình nói hớ , Cheer vội vàng từ chối ngay .

- Dạ thôi ạ ! Mẹ em gọi rồi , em phải vào trong xem thế nào đây ... Cảm ơn anh nhé !

.....

Cúp máy , Cheer lại thở dài rồi lê bước mệt mỏi lết vào trong , ngồi phệt lên chiếc giường được trải ga ngay ngắn ở góc phòng , còn chưa kịp ngả mình , Chan đã vội vàng tru tréo .

- Ai vừa gọi đấy ? – Mặt hần nhần lại tỏ vẻ tò mò thấy rõ .

Nhìn Chan , Cheer cũng khẽ chau mày , rồi lại cười khẩy , một vài ý nghĩ quái gở bỗng lướt qua trong óc nó , thế là con bé lại bắt đầu cao giọng .

- À ! Cậu bé 95 ở chỗ làm , đang muốn làm quen tôi ! Hi hi ! Cũng đáng yêu phết ! – Vừa nói , Cheer vừa vờ bụm miệng cười thích thú . Điều này càng khiến Chan muốn tức điên lên .

- À ! Lại 95 ... Thế đáng yêu thì yêu nó luôn đi ! – Chan hậm hực nói .

- Cứ từ từ , bây giờ chưa phải lúc ! – Mặc cho Chan tức giận , Cheer vẫn trả lời tỉnh bơ .

- Thế bao giờ mới phải lúc ?!! – Trước cái sự từng tưng của nó , Chan lại càng nóng mặt , hần gào lên .

- Chờ em ý chín đã ! Bây giờ vẫn còn ương ương ! – Vừa nói nó vừa đóng cửa phòng nghe đến buồn cười .

- Thế thằng này thì có ương không ???!!!

- À ! Thằng này thì cũng ương ... Cơ mà vì yêu nên ương thì cũng được ! – Đứng đưa đôi chân va đi va lại vào thành giường , Cheer buột miệng nói .

Nhưng vừa dứt lời , thấy Chan tự dưng im lặng , con bé cũng đột ngột dừng lại , chân không buồn vung vẩy nữa... cảm giác như mình vừa lỡ lời một cái gì đó ...

- Em vừa nói cái gì cơ ?

- Hả... nói gì... tôi vừa nói cái gì ? – Con bé vội vàng đánh trống lảng .

- Em nhắc lại đi xem nào .

- Thôi biết rồi nhắc lại làm gì !!! – Cheer gắt.

...

- Vậy là em cũng có yêu anh ??? – Chan bối rối , hần cúi mặt xuống rồi tùm tùm cười khúc khích , lúc ngược mặt lên hỏi lại nheo mắt vào cười đáng yêu như một con cún .

- Đùa à ! Yêu đương gì ! Tôi mà lại thêm yêu anh à ! Vớ va vớ vẩn ! – Trước cái vẻ mặt vô cùng hớn hỏ của Chan , hai má Cheer bỗng chốc đỏ ửng lên , nó chối vội .

- À được ... không yêu thì bây giờ anh đi với đứa khác thì em có giận không ?

- Giận á ? Tôi chả thịt cả hai đứa luôn chứ chỉ giận ý à ! – Vừa nghe thấy câu hỏi của Chan , Cheer vội quay ngoắt lại trả lời ... rồi lại vô cùng hối hận bởi phản xạ cực kỳ tự nhiên của mình . Nói xong , nó chỉ muốn đâm thẳng đầu mình vào tường mà chết quách cho rồi !

Khẽ phì cười , trong lòng Chan bỗng dâng lên một chút tự mãn , hần lại nói tiếp .

- Ủ uôi ! Làm gì mà ghê thế !

- Ghê gì mà ghê ?

- Thế là ghen đấy ! Góc độ là em yêu anh rồi ! – Chan trầm ngâm phân tích mà mắt sáng ngời lên đắc ý .

- O... thế là tôi yêu anh à ? Sao tôi không biết nhờ ... – Cheer giả vờ ngơ ngác , rồi lại vô tình kiêu cố ý hỏi ngược lại ... – Thế bây giờ , nếu tôi đi với thằng khác thì anh có giận tôi không ?

- Hầy ! Giận em làm gì ? Tôi chỉ giết nó là cùng ... – Chan thở dài thản nhiên trả lời với vẻ mặt tỉnh bơ làm Cheer lạnh cả người ... rồi nó lại khẽ bật cười nói tiếp .

- Ủ uôi ! Làm gì mà căng thế ! Thế là anh cũng yêu tôi rồi !!! – Vừa nói , Cheer lại vừa khua tay một cách thích thú.

- Ừ tất nhiên ! Anh yêu em ! Anh biết mà ! Thế nên đừng có dại mà đi lằng nhằng với thằng khác đấy ! – Chan khẳng định chắc như đinh đóng cột , bởi hẳn vốn đã luôn rất rõ về tình cảm của mình .

- Thế ... tôi yêu anh ... và anh cũng yêu tôi ... thế có nghĩa là ... chúng ta là người yêu của nhau ... thật à ?
– Vừa nói , Cheer lại vừa chọc hai đầu ngón tay vào nhau , ngượng ngùng hời hợt . Chẳng hiểu sao bỗng dưng hôm nay nó lại cảm thấy hồi hộp như thế này .

Nhìn thấy vẻ mặt ấp úng của con bé , Chan chỉ muốn véo ngay vào hai cái má phúng phính và ửng hồng kia mà cười rít lên thích thú , nhưng ngược lại , suy nghĩ khác với hành động , Chan đột nhiên đập cái bốp vào đầu con bé rồi lớn tiếng quát .

- Này ! Bị ngu à ! Rõ ràng đến thế mà cũng phải hỏi lại ! Đúng là lùn thì rất là cùn mà !!!

Không đầu tư dưng bị Chan gõ cái cốp vào đầu khiến bao nhiêu rụt rè bối rối ấp úng ngượng ngịu của Cheer bay đi đâu hết cả ... Hơi choáng váng và bối ngỡ vì cú đòn vừa rồi ... Cheer đột nhiên ngược mặt nhòm dậy , rồi đột ngột tóm mạnh lấy tai thằng Chan , kéo ra ngoài xử tội .

- Dám đập vào đầu bà này ! Chán sống hả mày !!! Thằng ôn con này !!!

40. Chương 40 : Ngày Bạn Bè

Mấy ngày sau , bệnh tình của mẹ đã bắt đầu thuyên giảm . Mẹ ăn được nhiều hơn , nói cũng nhiều hơn ... Tuy nhiên , mỗi khi đêm xuống mẹ đều rên rỉ kêu khó ở rồi lại bắt Cheer phải ngồi dậy xoa bóp , mát xa theo đúng hướng dẫn của mẹ . Lúc đó , nó chỉ cảm thấy vô cùng khó xử khi tất thấy mọi người trong phòng đều bị mất giấc bởi giọng điệu “ đại tướng quân “ của mẹ Cheer .

Nhìn thấy mẹ khỏe lại , nó rất vui , nhưng trong tình huống này thì cũng chẳng biết nên khóc hay nên cười .

.....

Mẹ ở viện tính đến hôm nay đã là ngày thứ năm , sáng sớm bác sĩ trưởng khoa có qua phòng bệnh dặn dò Cheer phải đưa mẹ đi dạo để tránh cơ thể bị trì trệ , vậy là ngay buổi chiều hôm đó , sau khi ngủ trưa dậy , Cheer cùng Chan liền dìu mẹ nhẹ nhàng từng bước đi dạo trong bệnh viện .

Nhìn một cặp trai gái dịu bà già tóc bạc phơ , khuôn mặt tiều tụy vẫn ánh lên nụ cười le lói trông thật giống đôi vợ chồng trẻ đang dìu mẹ của mình . Nhưng lúc lướt qua hai cô y tá , họ lại vô tình hời hợt .

- Bà cụ đã đỡ rồi đấy ạ ?

Cheer gật đầu vẻ hoan hỉ , nhưng câu nói tiếp theo lại khiến mặt nó tối sầm cả lại .

- Bà cụ có hai đứa cháu ngoan ghê !

Nghe xong câu này thì chắc “ bà cụ “ còn đau hơn lúc mổ ...

.....

Chiều tối , trước khi đi làm , Cheer lại nhận được một tin sét đánh từ hội bạn , ba bốn đứa kéo nhau chạy tới bệnh viện đưa tập đề cương cho nó và bắt con bé phải ôn lại trong một thời gian siêu ngắn với lý do nó đã trượt thẳng cả môn cuối cùng của kỳ thi chất lượng... Nếu tuần sau mà không đạt trong kỳ thi lại này thì nó sẽ không có đủ điều kiện để được thi tốt nghiệp ...

Đầu óc chao đảo... những ký ức về ngày thi môn chất lượng cuối cùng bỗng chốc hiện về ào ạt như một thước phim quay ngược ... Ôm đầu tuyệt vọng , nó lại càng hoảng loạn hơn khi mẹ vẫn còn đang nằm trong viện và không biết phải làm cách nào để có thể lấy lại kiến thức trong một thời gian ngắn đến thế để kịp đi thi .

Mặc cho Cheer hoảng loạn , Chan vẫn bình thản như không ... giật phắt tập đề cương trong tay con bé , hần bĩu môi cười khẩy .

- Dễ thế này mà cũng dễ bị đánh trượt á ? Trình độ ... lùn thế ?

Đang ngồi thu lu một góc , con bé lại ngẩng phắt khuôn mặt tối sầm của mình lên , hần học hướng ánh mắt hình viên đạn xiên lên nhìn hần .

- Chỉ giỏi nói mồm , dễ thì làm thử coi !!!

- Ôi xời ! Chuyện nó lại quá nhỏ luôn ! Đưa giấy bút đây ...

Nói rồi , hần liền cầm lấy cây bút rồi chăm chú đưa đề cương lên đọc , ngồi hí hoáy viết lách trông có vẻ vô cùng tập trung . Cứ tưởng Chan đang làm trò , nhưng không ngờ khi cầm bài giải của Chan so sánh với kết quả trong đề cương thì gần như đúng hết ... Choáng ! Cheer lập tức đưa ánh mắt ngưỡng mộ long lanh lên nhìn hần , giọng điệu thay đổi hần ...

- Sự phụuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu !!!

.....

Kể từ ngày hôm đó , đêm nào đi làm về hai đứa cũng đều thức đêm ngồi lăn lóc trên chiếc giường trong góc phòng , hí hoáy làm đề cương . Không rõ là do vì ngồi cạnh Chan nên nó có hứng học hay là do cô giáo không biết giảng bài mà con bé thấy cách giảng giải của Chan dễ hiểu hơn hần . Cuối cùng một tuần sau đó , kết quả của kỳ thi lại đã khiến Cheer không phải thất vọng ... nhưng kèm theo đó , nó cũng phải chấp nhận thực hiện một giao kèo với Chan sau tất cả những gì mà hần đã giúp đỡ .

.....

Kỳ thi lại kết thúc cũng đồng nghĩa với việc kỳ nghỉ tết của đám học sinh cấp 3 đã bắt đầu . Sáng 29 tết , Ben , Cheery và Hummie quyết định rủ nhau sang nhà Mita , cố gắng dùng tất cả mảnh khốe của mình hòng dựng Mita dậy ... nhưng vô ích !

Cù chân – vô ích !

Sờ ti – cũng vô ích !

Cưỡng hôn – càng tốt luôn !

Bật nhạc Bigbang – mặc kệ !

.....

Chỉ còn một cách cuối ...

“Rìng đình đồng ... Rình đình đồng ... Rìng đình đình đình đình đình đình đồng ... Rình đình đồng đình đình đình đình đình ... “

Nhạc của Shinee vừa vang lên , chân Mita bỗng dưng lắc lư theo điệu nhạc như lên đồng , rồi đến đoạn cao trào , nó bật hần dậy , mắt vẫn nhắm nghiền nhưng đầu lại lắc lư trông như một con lật đật . Ba đứa đang thở phào mừng phấn khởi thì đúng lúc chuyển bài , Mita lại đột ngột ngã ngược người về phía sau , ngủ gục như thể chưa từng dậy ...

- Không thể hiểu nổi ! Làm thế nào bây giờ ??? – Ben gất lên sau một hồi vật vã .

- Không biết ! Kéo nó dậy ! – Cheer gất.

- Nhưng mà nặng lắm ! Khéo nó kéo mình nằm theo ý ... – Hummie thở thê.

- Ủ cũng đúng ... vụ này căng phét nhờ ...

Ba đứa con gái đang ngồi phân vân trầm ngâm nghĩ cách đánh địch thì đột nhiên thấy một cái bóng lướt qua vào phòng vệ sinh ... Giật bắn cả mình , phải ba giây sau mấy đứa mới kịp hoàn hồn khi nghe giọng Mita vọng ra từ đó .

- Chờ tí nhé ! Để tôi “ xùy “ phát đã !

.....

Chờ cho Mita “ xùy “ xong , mấy đứa lại phải hộ tống nó đi mua đồ ăn sáng ... Hết mua bánh ngọt , bánh kem rồi lại đến nước dừa tráng miệng , mỗi thức ở một nơi ... Cái Cheer chỉ biết ngậm ngùi trong tức tối :”
Thế này bảo sao tao không thể có vợ gầy ... “ ...

- Này ! Ăn không ?
- Không thích ăn cái này ... Ăn cái này dễ béo lắm ! – Cheer chau mày nói .
- Cái gì cơ ? – Nhắc đến vấn đề nhạy cảm , Mita lại trợn mắt lên giận dữ .
- À không ... chồng nói nhầm ! Là chồng không thích ăn cái này ! Hihi !!!
- Eo ôi tao đói lắmmmmmm !!!! Sang đây để nhìn nó ăn như thế này à !!! – Ben gào lên rồi ngửa mình nằm phịch ra giường giãy dụa .
- Có mì trong tủ lạnh đấy ! Trưa nay ăn spaghetti đi ! – Đặt cốc nước dừa xuống , Mita thần nhiên nói .
- Ủ được đấy ! Duyệt luôn !!! – Nhắc đến thức ăn , hai khóe miệng Cheer lại nhếch lên rộng ngoác ra đến tận mang tai .
- Ăn xong mỗi đứa để lại 50k nhé ... – Mita lạnh lùng nói tiếp.
- Gì cơ ?? – Nụ cười trên môi Cheer đột ngột đông cứng .

.....

- Chồng thái hành nhé !
- Không ! Chồng sợ mùi hành lắm !
- Thế chồng thái cà chua đi .
- Ok !
- Ben , mày băm thịt nhé !
- Ủ được rồi .
- Hummie , bà xào ngô nhé !
- O... thế bà làm gì ???
- Tôi làm bếp trưởng !!!
- Không thể chịu được !!!

.....

30 phút sau , món spaghetti “ tình bạn “ đã được hoàn tất , bốn đứa lại hì hục múc mì ra đĩa rồi tự mình thưởng thức .

Ăn uống no say , Mita lại rủ mấy đứa lên phòng ngủ trưa , Hummie xin phép về trước , trước khi về nó còn không quên móc trong ví ra 50 nghìn và đặt trên bàn làm cả ba đứa ngớ người ... rồi lăn ra mà cười đau khổ .

- Có đứa cần phải được học lại cách đùa !!!
- Tại vợ cả đấy Mita ạ !!!

.....

Lên phòng , còn chưa kịp ổn định chỗ ngủ , Mita đã hớn hờ khoe với Ben và Cheery tập phim truyền hình thực tế của nhóm nhạc thần tượng mà nó siêu hâm mộ “ Shinee – Hello baby !” . Vâng , đó là bộ phim mà cho dù Cheer có phải xem đi xem lại đến 10 lần thì cả 10 lần cũng phải cười giống y như nhau ... Một nỗi đau vô cùng khó tả !!!

Nhắc đến vấn đề nhức nhối , Cheer lại trùm kín người trong chăn , tuyệt đối không chịu thò đầu ra .

- Xem rồi ! Phim đấy tao xem rồi !!!

- Xem bao giờ ???!!!

- Lần trước sang lần nào mà chả bắt tao xem ???

- Nhưng đây là tập mới !

- Mới cũng xem rồi ! – Cheer cãi cùn .

- Thế kể nội dung ra xem nào !!! – Mita phủ đầu .

Cheer hết cãi cùn ...

.....

Cả tuần qua đã phải lao lực vất vả , đến lúc này nó chỉ mong muốn có một điều ước nhỏ nhoi là được ngủ thật ngon thôi ... thế mà... tiếng cười khúc khích... tiếng đập đùi ầm ĩ của hai con giặc cái khiến Cheer không tài nào ngủ nổi . Bực mình , nó đành bật phất dậy , tiến đến cái máy tính xem hai đứa đang coi cái gì... rồi cuối cùng ... chính mình cũng bị cuốn vào cái chương trình thực tế của hàn quốc ấy từ lúc nào không biết .

- Uôi ! Anh Minho đáng yêu quá !!!!

- Ha ha ha ! Nhưng mà em bé thích anh Key hơn !!!

- Jonghyun của vợ mới kute cơ ! Huhu !!!

- Á á á !!! Đẹp traiiiiiii !!!

- Nhảy đẹp quá !!! Oa oa oa !!!

Đây là chứng bệnh thường thấy ở fan cuồng , nếu các bạn cũng là fan cuồng thì mong rằng hãy thông cảm cho chúng tôi khi đọc được những dòng này !

.....

Vốn là sang để ngủ , vậy mà mãi đến ba giờ chiều mấy đứa nó mới nhai xong hết đồng video clip của mấy anh Shinee . Lúc này Mita mới bắt đầu buồn ngủ thì Cheer lại giở trò đòi quay clip dim hàng ... Thế là một cuộc cách mạng diễn ra được khởi nghĩa . Chúng nó bắt đầu hóa trang cho nhau , hết bỏ ngôi giữa rồi lại đeo kính dâm , trông không khác gì mấy con hâm rồi lại bắt đầu ...

- Chúng mình phải nghĩ ra một cái nghệ danh chồng ạ ...

- Nick chồng là CheeryChip , còn vợ là Mita Superman ... Thế thì ...

- Michael Chip được không ? Nghe hơi tây lunnnnn !!!

- Ồ ! Được ! Michael Chip , em gái của Michael Jackson ! Duyệt luôn !

- Thu bài gì đây ?

- Như ngày xưa em đến đi !

- Ok bây beeee !!!

Và ... action !!!

- Ấy zâu ! Oát sópppppp !!! Michael Chipeback in the new song ! Zia Zia !!! – Cheer mở đầu .

- Yes ! Âu cây !! Yi Yiiii !!! – Mita hát bè chuyên nghiệp .

“ Hòa trong cơn gió đông ... băng qua thời gian an an an an ... nờ u ớ (Hây ! hây ! Hây! hây !) ... Từng đôi chân lẫm lẫm trên đường khuyaaaaaaa ... (Yeah !) ... Hạt mưa rơi lung linh ... như hạt ngọc đêm châu ! Bao giấc mơ tannnnn... thành sương hoaaaaa (sương hoaaaaa ... Yeahhhh !!!) ... Để giờ đây chơi với... bóng hình ...một loài hoa tháng năm ắmmmmmm (Yes ... zia ... zía !!!) Chỉ anh với mỗi anh cô đơn lạnh

giá... á ... há ! Mình anh với nỗi đau khi em lìa xaaaa (Ok!) .Một mình anh cô đơn đếm từng giọt sao rơi ...xa khuất trong ánh ngày mình đứng đó bên nhau đôi tay em yếu mềm đợi chờ mưa rơi xuống trời miền man mắt aiiii (yeahhhhh’’) người về đây có thấy gió bay trên môi không (tao méo thấy đấy làm sao ?) người về đây chắc có gió hong mi em khô ...chẳng thà làm một chút hương thơm nhẹ bay trên tóc em cho ngày thêm ngoan... gọi bờ môi này khao khát (Moahhh !!!) ... nắng có thấy nhớ hương đôi môi em ...và làn gió có luyến tiếc ngày vội vã sẽ trôi qua mau ... đợi chờ anh với anh giữa trờiiiiiii...giờ lại thấy cơn mưa rơi trong ánh nhạt nhòaaaaaaa.... “

Thu xong mv thảm họa Kpop 2010 , hai đứa lại hồi hộp mở ra để nghe lại rồi ôm bụng cười vì độ chất ! Xong đầu đây vẫn quyết định post lên forum rap mà chúng nó hay chơi để gom gạch xây tổ ấm .

.....

Tối hôm đó , ba đứa con gái lại cùng nhau đi ăn kem , rồi đi café , lúc từ quán café ven hồ Hồ Đắc Di lượn ra đến cầu Long Biên ăn ngô nướng , Mita lại tranh thủ mở máy ra check-in “ Mita và Mai Cheery đang thưởng NGUYỆT (Nguyệt là tên phụ mẫu của Hummie) tại cầu Long Biên “ thì tự dưng không tìm thấy tên nó . Sau mấy lần bị hack facebook một cách vô cớ , Cheery bắt đầu phát hoảng ... Hay là lại mất facebook rồi ...

- Hu hu ! Biết ngay mà ! Lần nào tao lượn qua cái hồ đấy thì y như rằng về nhà là mất facebook ! Không thể hiểu nổi ! – Con bé mếu máo .

- Hay là cái hồ ý nó ghét mày !

- Ủ ! Có khi thế lắm ! Về phải lập facebook mới rồi viết một bài tiêu đề “ Lời nguyện Hồ Đắc Di “ mới được ! – Trong lúc sốt sắng , nó vẫn còn có tâm trạng đùa khiến Mita cứ tưởng rằng con bé không lo thật.

Mà thôi cũng mặc , dù sao thì cũng chỉ là cái mạng ảo . Mất hay còn thì cũng có quan trọng gì đâu ! Cần thiết thì lập cái mới ! Cheer đành tặc lưỡi tự an ủi mình vậy rồi lại ôm lấy cái bụng thật bự vừa tròn kín vòng tay của Mita , ngả đầu vào tấm lưng mềm và rộng ấy , ngủ thiếp đi ... Trong giấc mơ , nó còn mơ thấy hình ảnh của một người con trai hiện lên thế vào chỗ của Mita hiện giờ ...

Gần về đến nhà , vì ngủ say quá mà tay cái Cheer lại vô tình buông thõng xuống làm Mita phải cất tiếng nhắc nhở .

- Ôm em đi ... – Mita lải nhải .

- I can't... – Nó cũng thều thào .

- Ôm em đi ...

- Damn... ! – Cheer bắt nhịp theo bài hát .

- Mày có ôm tao không thì bảo ! Lạnh sắp chết rồi đây này !!! – Mita đột ngột quay lại quát khiến cho Cheer giật bắn cả mình , tan luôn cả giấc ngủ !

- Yeah... âu cây ... đấy thì ôm ...

Nói rồi , nó lại vòng vòng tay nhỏ nhắn của mình luồn qua bụng Mita , sưởi ấm cho bà vợ yêu quý của mình . Nhưng bỗng dưng Mita lại nhớ ra trời đang mưa , thế là nó liền quay ngoắt lại hỏi .

- Này ! Chồng có đánh phần không đấy ?

- Không ! Sao hỏi thế ?

- Thề đi ! Nói dối là chết với vợ !

- Thề ... – Nghệt mặt ra một hồi vì không hiểu sao tự dưng Mita lại lo lắng cho mình như thế ... chẳng nhẽ nó sợ nếu Cheer đánh phần thì sẽ bị nước mưa làm lem hết mặt sao ... Nhưng , sự thật thì lại thường mất lòng ...

- Tí tao về tao kiểm tra áo mà dính phần thì mày chết với tao !!!

- Oh Shitttttttttt !!!

.....

10 giờ đêm , trở về nhà , lúc này Cheer mới phát hiện nó đã bỏ quên mất vài tin nhắn ở trong điện thoại từ lúc nào .

“ Em đã về chưa ? “

“ Trời lạnh lắm ! Buổi tối ra đường phải ăn mặc cẩn thận vào nhé ! “

“ Đừng sợ béo ! Cứ mặc vài cái quần tất vào nếu em vẫn thích mặc với short ! “

“ Hãy giữ lời hứa đấy ! Ngày mai của em là dành cho anh ! “

Đọc xong tin nhắn của Chan , Cheer chỉ nhắn lại một tin vồn vện :” Ừ biết rồi ! Ngủ ngon nhé ! “ ... rồi nó lại khẽ tủm tủm cười và cất máy đi ... chìm sâu vào một giấc ngủ thật ngọt ngào mà con bé đã mong ngóng suốt bấy lâu nay .

41. Chương 41 : 30 Tết Là Valentine

30 Tết – là một ngày thật đáng mong đợi . Nói là cả ngày nhưng Cheer chỉ hồi hộp chờ đợi đến buổi tối . Váy áo đầu tóc đã được chuẩn bị kỹ lưỡng từ tối hôm trước .

10 giờ tối , Chan sang đón Cheer . Mặc cho hần nài nỉ thì con bé vẫn bắt hần phải đợi ở phía ngoài đường lớn , cách nhà nó một đoạn không xa nhưng phải đủ cho hàng xóm không thể nhìn thấy mà bàn tán .

“ Anh đến rồi nhé ! Em ra đi ! “

Make up xong xuôi từ 8h mà nó cứ ngồi tháp thỏm mãi , đợi được đến lúc chuông điện thoại rung lên thì cũng đủ làm con bé phải giật bắn cả mình .

“ Ừm ! Tôi biết rồi , đợi 5 phút ! “

Nhắn được xong một tin mà tim nó như rụng ra khỏi lồng ngực ... Chẳng hiểu sao hôm nay lại thấy run đến thế !

Lóc cóc chạy trên đôi guốc 12 phân ra đến điểm hẹn , con bé vẫn ngoái quanh , nhìn dòng người lấp lánh phóng vút đi trong những ánh đèn đường rực rỡ giữa đêm 30 , gương đôi mắt cận như mù của nó căng lên hết cỡ mà vẫn không sao nhìn thấy hần .

Bỗng ...

“ A ! Kia rồi ! “

Hướng ánh mắt về phía tấm lưng dài và rộng đang ngồi cong người trên con xe quen thuộc của Chan , Cheer thềm tủm tủm miệng cười rồi nhí nhảnh nhảy phắt lên chiếc xe đó .

Người đàn ông lạ giật bắn mình quay lại ... Hướng ánh mắt kì cục nhìn nó như thể một con thiếu năng rồi mặt cứ đỏ ra , mắt không buồn chớp ...

“ A... thôi chết nhầm ! “ – Cheer vội vàng nhảy tót xuống , rồi cúi đầu xin lỗi rồi rít trong trạng thái ngỡ ngàng không thể tả . Và còn ê chề hơn là khi nó phát hiện ra Chan đứng đằng xa đã quan sát được tất cả . Nhìn hần ôm bụng cười đến cong người mà Cheer chỉ muốn kể cho Chan ngay “ Sự tích chiếc guốc bay “ !

- Yà !!! Im ... im ngay ! Cười cái gì mà cười ! – Vác khuôn mặt đồ lụng rúm ró nhảy đến cạnh hần , nó cong môi lên bắt Chan phải ngậm miệng lại .

- Buồn cười phải cười ! Cầm mà được à !

- Chẳng có nhẽ lại không !

- Không cười là buồn đấy !
- Buồn thì tè đi ... – Cheer cau mày lý sự .

.....

Ngồi sau xe hăn , nhìn vào tấm lưng thật dài và rộng , Cheer bỗng mỉm cười tủm tỉm khi một ý nghĩ không được trong sáng bỗng lướt qua đầu nó ... Vâng ! Đầu con bé này vốn chẳng bao giờ trong sáng .

Vừa đi vừa buồn dựa lê với nhau đã được nửa chặng đường , mặc dù chờ đợi mãi mà Cheer vẫn không chủ động ôm mình , Chan đành muối mặt gồng mình đánh ý .

- Em có lạnh không ?

Tự dưng Chan hỏi câu này , Cheer thừa hiểu rằng hăn đang mong đợi cái gì ...

Thật muốn buông vài câu chế giễu cho đỡ buồn cười , nhưng thay vào đó con bé lại tỉnh bơ đáp lại .

- Không ! Mặc ấm như này còn lạnh gì nữa .

...

Dừng lại 2 phút cho câu trả lời không thể ngờ của Cheer , Chan khẽ nuốt ực chỗ nước miếng trong cổ họng xuống rồi lại lấy gan nói tiếp .

- Vậy ôm anh đi !
- Ô hay ! Tôi có lạnh đâu mà phải ôm anh ? – Cheer tròn mắt lên ngạc nhiên hỏi . Không thể ngờ Chan lại có lúc trơ đến thế .
- Nhưng mà anh lạnh !!! – Hăn gào lên trong tức tối .
- Anh lạnh thì mặc xác anh !!! – Cheer cũng gân cổ lên quát lại không kém cạnh .
- Chó ghẻ đầu này mày có ôm tao không ! Tao bảo tao lạnh cơ mà !!!
- Méo ôm ! Làm gì nhau !
- À được ! Lại thích lệch sóng !!!

Nói rồi , hăn liền đột ngột tóm tay con bé từ phía sau . Nắm rất nhanh và mạnh khiến Cheer giật mình không kịp rút lại , rồi đặt cái phắt lên bụng mình . Mặc cho Cheer cố gắng giãy giụa thì hăn vẫn giữ chắc không buông , khóe mắt nheo lên cười đến nỗi không thể thấy gang sơn tổ quốc . Chỉ khổ thân cái Cheer , ngồi đằng sau mà tay bị kéo phắt lên phía trước , lồng ngực đang áp sát vào lưng thẳng Chan bỗng rung lên thành thạch . Căng thẳng không sao thở nổi !!!

.....

Mới 9 rưỡi 10 giờ mà ngoài hồ đã rất đông , kể từ lúc “ đó “ cho đến hiện tại thì Chan vẫn nắm chặt lấy tay Cheer , thân nhiên kéo đi phẳng phẳng như thể sợ buông ra là con bé sẽ chạy ngay tức khắc .

- Yà Yà ! Đi chậm thôi ! Mỗi chân quá ! – Thấy Cheer buông giọng gắt gỏng , Chan lại đột ngột dừng lại , ngoái đầu về phía sau thì đã thấy mặt con bé sưng lên như bánh phồng tôm rán cháy .

Một chút xấu hổ len lỏi lên khuôn mặt ửng hồng ấy , nghĩ gì đó , hăn lại lặng lẽ ngồi xuống , cong lưng lên tỏ ý muốn công cái Cheer .

Vẫn tròn mắt nhìn , Cheer gần như thất kinh khi hiểu Chan muốn mình làm gì .

- Không được đâu ! Đường đông người lắm !
- Đông thì mới phải công ! Để em chen chúc như thế anh không yên tâm !

Lúc quay đầu lại nói với Cheer câu này , nhìn vào ánh mắt hăn , nó thấy chúng ánh lên những tia cương nghị vô cùng trách nhiệm .

“ Wow... thì ra cũng có lúc trông Chan phong độ như thế này ! “. Cheer thầm nghĩ trong đầu như vậy rồi lại rụt rè nhảy phắt lên lưng hấn . Một cái xóc mạnh để chỉnh lại đội hình khiến Cheer giật bắn cả mình .

- Làm cái gì đấy ! – Vừa nói , nó vừa đâm thùm thụp vào lưng hấn .

- Ngồi sát vào thì em mất cái gì à mà cứ phải ngửa ra đằng sau như thế ? Thăng nào nó mà túm tóc giật cho một cái thì ngã cả hai đấy ! – Chan đùa .

- Làm gì có chuyện ! Nó chưa muốn chết sớm đâu ! Hi hi ! Chan cũng thế ! Chan nhỉ ! – Vừa nói , nó vừa vòng tay lên ôm gọn lấy cổ hấn rồi cười nhả nhả khiến thăng Chan vừa bực vừa buồn cười . Bất giác nhận ra hành động vô cùng ấm áp của cái Cheer lại làm hấn đỏ lựng cả hai má .

Long nhong đưa cái Cheer đi qua một chặng đường dài , ngắm nhìn những thước màu lấp lánh của ánh đèn đường phản chiếu xuống mặt hồ gợn lên theo từng lớp sóng đánh dập dìu mơ hồ tuyệt đẹp . Đêm 30 năm nay thời tiết hơi âm u , chẳng hiểu sao cận giờ bắn pháo hoa rồi trời lại đột ngột đổ mưa , mà Cheer thì vô cùng cảm ghét mưa , thế là nó liền nhăn mặt đòi nhảy phắt xuống .

- Sao thế ? – Chan ngạc nhiên hỏi .

- Mưa rồi ! Tìm chỗ nào trú đi !

- Ừm ! – Nói rồi , hấn liền lập tức nắm lấy tay con bé , Cheer cũng tự thấy hành động ấy không-còn-là-kì-cục nữa nên nó cũng ngoan ngoãn chạy theo Chan tìm chỗ trú mưa .

Lúc bàn tay mình được nằm gọn trong bàn tay Chan , lúc cóc chạy theo từ phía sau , nhìn khuôn mặt tất bật lo lắng của hấn , Cheer lại khẽ mỉm cười hạnh phúc ... chẳng có nhẽ hấn lại thích mình nhiều như vậy ?!

Nắm tay một người con trai ...

Cùng đi với nhau dưới mưa ...

Trên con đường trải dài hoa chào Tết ...

Giữa đêm 30 ...

Tất cả những khoảnh khắc này ... đối với Cheer mà nói ... thì đều là lần đầu tiên ở cái tuổi 18 ... Rất đáng nhớ ! Và nó sẽ nhớ thật lâu . Cho dù sau này nếu không thể cùng nhau như thế này nữa... thì con bé cũng chắc rằng nó sẽ chẳng mau quên đâu ...

.....

“ Đứng đây được rồi ! “

Hai đứa nó dừng lại trước một shop thời trang gần đài phun nước , trước khi những tiếng bắn pháo chuẩn bị nổ lên ầm ĩ .

1 ... 2 ...3 ... BÙM BÙM BÙMMMMMMMMM !!!!!

Giật bắn cả mình khi nhìn từng chùm pháo đang rơi trên nền trời màu xanh xám xịt , sáng lấp lánh đầy lùi mọi sự u ám được tạo bởi cơn mưa . Những ánh hào quang được thắp lên bởi muôn hình thù kì lạ thu hút tất cả sự chú ý của mọi người . Những ánh mắt long lanh đang rung lên vì hồi hộp trong khoảnh khắc giao mùa ... Những tiếng “ Happy new year “ cùng “ Happy Valentine “ vang lên ầm ĩ ... khiến cả hai đứa giật bắn cả mình .

- Valentine ??? – Chan buột mồm ngạc nhiên hỏi .

- Hôm nay là Valentine à ??? – Che quay sang đáp lại lời Chan trong sự thất kinh không kém .

- Chúng mày đúng là hai con gà . 30 Tết năm nay cũng là Valentine nên mới đặc biệt như thế ... Vậy mà cũng không biết à ? – Một giọng nói quen thuộc bỗng nhiên vang lên giữa đám đông khiến cả hai đều quay ngoắt lại nhìn .

- Yon ??? Mày làm gì ở đây !

- Tất nhiên là tao đi xem pháo hoa ? Mày hỏi kiểu bị ngu à ?

- Ô Hummie ... bà đi cùng ai đấy ?

- Tất nhiên là cùng tôi ... cái bà này ... bà cũng bị ngu nốt !

- Ô cái thằng này ! Mày muốn ngày mai lên kênh 14 giật tit “ đôi thanh niên trẻ xảy ra án mạng trong đêm 30 à ! “ – Chan lừ mắt vừa đùa... vừa thâm nhắc nhở .

.....

15 phút sau , căn vừa chuẩn giờ pháo hoa bắn xong , hai cặp nam nữ liền hướng ánh mắt tỏ ý hiểu ngầm nhìn nhau , rồi ra hiệu ... “ Chạy !!! “ ...

Chỉ một giây sau , mấy đám thanh niên xếp hàng sau đó cũng ùn ùn chạy theo , họ nối đuôi nhau xếp thành một con tàu hỏa , bám chắc vào vai hoặc áo nhau rồi tha hồ ỉn đẩy chỉ mong thoát khỏi cơn nhốn nháo này .

Khoảnh khắc khi pháo hoa vừa bắn xong , người người đều kéo nhau thoát khỏi cơn bạo loạn quả thực là phút giây kinh khủng nhất của đêm 30 .

Lúc đám người phía sau liên tục thúc mạnh vào lưng , chỉ hòng len lên phía trước , vô tình lại khiến Chan đứng đằng sau áp sát vào lưng Cheer , vòng tay hắn bắt ngờ ôm lên phía trước , cẩn thận bảo vệ nó khỏi những cánh tay ác ý của đám con trai lạ mặt ở phía xung quanh . Nhưng lúc này thì Cheer thật sự không còn để ý gì hết , tất cả sự hồi hộp đang bao quanh lấy nó chỉ nằm gọn trong vòng tay của người con trai đang áp sát lấy lưng mình . Nhịp tim bỗng chốc đập mạnh , huyết áp cũng tăng cao , khuôn mặt tái nhợt kể từ lúc gặp mưa nay đã đỏ hồng lên , nóng hừng hực như thể đang lên cơn sốt ... Cheer không nói gì cả , sợ rằng nói ra bất cứ điều gì cũng là ... nói hớ ...

Thế nên nó cứ yên lặng như thế , để mặc cho Chan bảo vệ mình như thế ...

Bởi con bé cũng thích cảm giác này ...

Cảm giác được bao bọc ...

Cảm giác tất cả các mao mạch thần kinh đang run lên một cách khó tả ...

Cảm giác như nhịp tim mình nhảy cảm hơn bao giờ hết ...

Cảm giác rất muốn ... rất muốn 365 ngày ... ngày nào cũng có thể ầm áp như thế này !

.....

- Này ! Tôi ngủ trước nhé ! – Gục đầu vào lưng Chan , Cheer nói nhỏ khi đang ngồi sau xe hắn .

- Ừm ! Em ngủ đi . Khi nào đến nơi anh sẽ gọi . – Chan dịu dàng trả lời .

- Ok . Biết nhà Mita chưa đấy ?

- O... sao lại sang nhà Mita ? Không về thẳng nhà luôn à ? – Hắn ngạc nhiên hỏi .

- Ừm ! Anh cũng sang luôn nhé ! – Cheer tủm tỉm cười .

- Thật à ? – Hắn lại ngạc nhiên hỏi .

- Ừ !

- Thật đấy à ? – Hắn càng ngạc nhiên hỏi .

- Hỏi nhiều thế ? – Cheer gằn giọng , Chan cũng im re .

.... Rồi cứ thế , nó lặng lẽ chìm vào giấc ngủ ...

Bàn tay nhỏ bé lại một lần nữa được cánh tay mạnh mẽ ấy dịu dàng nắm lấy , đút vào trong túi áo trước của mình , ủ ấm , thật chặt !

Dụi đầu vào bờ vai ấm áp của Chan , bờ mi Cheer khẽ hé mở , đủ để nhìn thấy tay mình đang nằm gọn trong tay hắn ... Bảo sao ầm áp thế !

Nó lại mỉm cười , cười tủm tỉm vì thật là hạnh phúc ...

“ Cứ nắm tay em mãi nhé ! Đừng bao giờ buông ra ... “

42. Chương 42 : Thác Loạn Tại Nhà Mita !

Chìm sâu vào trong giấc ngủ thật là ngắn ...

Ngủ ngời , đây cũng là một sở thích kì quặc của con bé ... nhưng thích thì vẫn là thích ... vậy nên khi giọng Chan vang lên phá tan tầng giấc mơ ngọt ngào của con bé ... nó cũng có đôi phần khó chịu .

- Đến rồi đây à ? Sao nhanh thế ! – Cheer nhăn mặt nói bằng giọng ngái ngủ khiến Chan khẽ phì cười .

- Không thích à ? Hay lại lượn thêm vòng nữa ?

- Điên !!!

.....

- Mitaaaa ! Mita àaaaaa !!! – Đứng đợi Mita ở phía ngoài cửa lớn , Cheer phải gân cổ lên hét mấy lần thì mới thấy ... nó xuất hiện từ phía xa .

- Ôi zời ôi ! Sao mà sang sớm thế ?

- Đi đâu mà để tôi chờ thế này !!! – Cheer nhăn mặt hỏi .

- Vợ cũng vừa đi xem pháo hoa về nhà .

- Ừ nhớ ...

- O... sao thằng này lại có mặt ở đây ? – Bất giác lướt qua nhìn Channie , Mita giật bắn cả mình kinh ngạc .

- Hi hi ... – Cheer chỉ biết mím môi cười ngượng ngập .

.....

Lúc này đã là gần 1 giờ đêm , bụng đứa nào cũng sôi lên sùng sục . Nghe tiếng réo ùng ục kéo nhau đội lên từ dạ dày nghe như một bản beatbox sôi động mà Mita đành phải méo mặt lúi húi hết đồ cúng của mẹ nó vừa mới làm chiều nay ra chiều đãi các bạn .

- Oa... mẹ Mita nấu ngon ghê ! – Thằng Yon ngấu nghiến .

- Đúng là thuốc độc ! Ăn cái này vào bảo sao không bao giờ ... – Ngồi gặm đùi gà trong sung sướng khiến Cheer lại lở buột mồm ...

- Cái gì cơ ? – Còn chưa để cho Cheer có cơ hội nói hết lời , Mita đã vội quắc mắt lên chặn họng .

Biết rằng mình vừa vô tình đụng vào lòng tự ái cao vời vời của Mita , nên Cheer đành nhoẻn miệng vờ cười nhăn nhở cho qua chuyện .

.....

Ăn uống xong xuôi , mấy đứa lại kéo nhau lên phòng riêng của cái Mita đập phá . Căn phòng vốn đã bừa bộn nay lại càng trở nên hoang tàn .

- Thằng kia ! Mày vừa đụng vào cái gì đấy ? – Thấy Yon vô tình rút một quyển sách trên kệ giá xinh đẹp của mình xuống , Mita vội gào lên tức tối khiến hắn giật bắn cả mình .

- Gì ... tôi đang định xem sách ... – Yon lạnh người đáp lại .

- Đặt vào chỗ cũ mau !

Nghe lệnh Mita , Yon liền cúi thủ đặt vào chỗ cũ , nhưng sách còn chưa chạm giá , Mita đã vội vàng gào lên thêm một lần nữa .

- Không phải chỗ đấy ! Lấy ra chỗ nào thì đặt lại cho đúng vào ! – Con bé hậm hực .

- Đùa nhau à ! Giá sách để bữa bọn thế này biết rút ra chỗ nào mà cất ! Mà... chắc gì bà đã nhớ mà làm trò !

- Sao không nhớ ! Bữa thì cũng phải bữa theo kiểu của Mita ! – Con bé hùng hồn tuyên bố khiến cả lũ méo cả mặt . Từ từ đặt hết đồ đạc vừa nghịch ngợm trong phòng của nó xuống .

Đánh mất lượt một vòng xung quanh phòng , rồi Mita lại khẽ chau mày đằng hắng .

- Sai ! Sai hết cả rồi ! Cái bọn ăn hại này !

- Xư mày chứ ! Chỉ giỏi nói mồm ! Ngon thì xếp lại xem nào ! – Ben chau mày quát .

- Xùy ! Thách con này á ? Tao xếp được mày mất gì ?

- ... – Đứng trước thái độ vô cùng nghiêm trọng của cái Mita , Ben lại khẽ uớt ực chỗ nước miếng đang vướng nơi cổ họng xuống rồi giả vờ ngượng ngập – Mất cái quý giá nhất của đời tao ...

Thằng Ben vừa nói xong , cả phòng đều ôm họng mà nôn mửa .

- Của tao còn quý hơn mày !!! – Nói rồi , nó lại giật từng món đồ trong tay của mọi người rồi xếp y chang vào bãi bữa bọn như lúc trước ...

Chỉ trong nháy mắt , đâu lại vào đấy , bữa đúng kiểu của Mita ... Chứng kiến được cảnh này , không còn một ai dám động vào đồ của con bé nữa , nhất định thà đứng chứ không dám ngồi , kéo lại mất công phải đi xếp ghế .

.....

Đang hí hoáy ngồi xem clip trong lúc mọi người chuẩn bị mở xối đàn quạt , Mita lại dán mắt vào màn hình , chăm chú xem một cái gì đó rồi thỉnh thoảng lại bật cười như nắc nẻ khiến cả bọn dần dần chuyển hết sự chú ý về phía nó .

- Ha ha ha ! Chồng ơi xem này ! Trông chồng như thầy bói ý ! Chết quá đi là chết !

Đang căng óc ra phân tích ván bài mới , bỗng nghe thấy tiếng của Mita , Cheery liền khẽ giật mình quay ngoắt người lại . Thậm chí nó còn hoảng hốt hơn khi phát hiện tất cả mọi người trong phòng đều đã dí sát mặt vào màn hình ...

“ Ôi không ! “ – Một tiếng thét bỗng nhiên vang lên trong đầu nó .

- Ôi zời ôiiiiiiiiii ! Con Cheerrrrrrrrr !!! Mày bị điên à ! Ha ha ha !!! – Thằng Ben ôm bụng cười vật vã .

- Hôm nay bà đã uống thuốc an thần chưa đấy ? – Yon nhú mày quay sang hỏi đều .

Trước cái nhìn vô cùng thương hại của mọi người , Cheer chỉ còn biết quay sang Chan cầu cứu , nhưng đáp lại nó chỉ là sự thất vọng tràn trề của một người con trai đang cố quay mặt đi lẩn tránh .

- Xin lỗi ! Hôm nay anh không đói !!!

- AAAAAAAAAAAAAA !!!! Chúng mày có thôi ngay đi không ! Huhuhuhuhuhu ! Cái Mita kia kìa ! Sao chúng mày không cười nó mà cứ cười vào mặt tao thế !!! – Cheer ôm mặt khóc tức tưởi .

- Vì trong clip này đâu có quay mặt vợ ! Ô hô hô !!!

Cả lũ đang cười trong sung sướng , bỗng nhiên , màn hình tắt cái phụt , kéo theo đó là một màu đen kịt đột ngột bao trùm lấy căn phòng , khiến nụ cười trên môi mấy đứa lập tức tắt ngấm .

Yon ôm chầm lấy Hummie đang ở gần đấy , còn Chan thì nhanh chóng dò tìm lấy tay Cheer , nhưng lại vô tình nắm nhầm tay thằng Ben nên bị hấn đập cho cái bốp ! Mấy đứa còn chưa kịp hoàn hồn thì đột nhiên một tia sáng yếu ớt phát ra từ điện thoại của ai đó bỗng dưng chiếu thẳng lên trần nhà , kéo theo đó là

tiếng nhạc bài “ Fantastic Baby “ của Bigbang bỗng nhiên vang lên với tần số cao nhất có thể khiến cả căn phòng bỗng chốc trở nên náo nhiệt .

- Hâyyyyyy !!! Lên nàoooooooooo !!!!

Ngay lập tức , tất cả mọi người cùng rút điện thoại trong túi quần ra rồi rọi thẳng lên trần nhà , xoay quay cuồn khiến căn phòng chẳng mấy chốc mà điên đảo như cái sàn . Thỉnh thoảng bọn nó lại dí đèn pin chĩa thẳng vào mặt nhau rồi cười như trúng tà . Ngay đêm hôm đó , mấy nhà hàng xóm đã muốn sang báo cáo với công an phường về hành động vô cùng gây mất trật tự này .

- Wow ! Fantastic babyyy !!!!

.....

Chỉ một lát sau , luồng ánh sáng nhân tạo đã quay trở lại với căn phòng , tắt hết đèn pin đi , chúng nó lại tiếp tục đắm chìm trong cờ bạc .

- Ấy gù ! Phôm này ! – Thằng Ben đặt bài xuống cười sung sướng .

- Mệ kíp ! Móm rồiiiii !!! Whyyyy ! Tại saooo !!! – Cheer cũng đặt bài theo , nhưng hai khóe miệng thì lại kéo dài xuống tận cằm .

- Tại vì là á ... đen bạc thì đồ tình đấy chồng ạ ! – Hì hục ngồi xếp bài , Mita lại tùm tùm cười đá đẩu .

- Gì ! Cái gì ? Đồ tình cái gì ! Làm gì có tình mà đồ !!! – Cheer vội ngồi nhồm dậy , rồi chu mỏ cãi .

- Yà ! Thế cái thằng ngồi cạnh em là cái gì ! – Nghe Cheer nói , Chan cũng nhảy dựng lên cãi theo . Nhưng tiếc thay , đáp lại hành động hùng hổ của hấn chỉ là ánh mắt lạnh lùng kèm theo cái nhìn hơi hợm từ phía Cheery , con bé lại quay ngoắt mặt đi rồi thở dài .

- Em zai chịu khó ngồi yên dê !!! Vớ vẩn chị cho về *** tí mẹ bây giờ !

- Ủ ừ... *** ngay bây giờ cơ !!! – Dụi đầu vào vai Cheer , Chan giả vờ làm nũng , nhưng ngay lập tức bị con bé tát cái đốp ngay vào má khiến hấn văng hết cả óc .

- Ông lại tát cho mày phũ phũ bây giờ chứ ! Thích nhờn à !!!

Không biết từ bao giờ , vị trí của Chan trong mắt Cheer lại bị tụt dốc thảm hại đến mức này . Nhưng cũng vẫn có thể coi là may , vì một khi xuống đáy rồi thì không thể trượt dài thêm được nữa . Tất thấy mọi người cũng chỉ biết thở dài thương cảm cho Chan . Không hiểu yêu kiểu này là yêu kiểu gì ... Tuy nhiên , chỉ có người trong cuộc mới hiểu ... Yêu kiểu này mới bền mới lâuuuuuu !!!!

.....

Ngồi khoanh chân đánh bài đến tận 5 giờ sáng , 2 con mắt như muốn nhòa đi vì mất ngủ , ngồi đan quạt mà đũa ngáp ngắn đũa lại ngáp dài . 5h30 , tất cả bọn nó đều quyết định đắp chăn đi ngủ khi mà mừng 1 Tết vừa bắt đầu chớm sang .

Vì buồn ngủ quá , nên Cheer và Chan cứ thế lủi thủi chui vào một chăn nằm trước , chẳng quan tâm đến ánh mắt vô cùng kinh ngạc của mọi người , nhưng Mita thì nhất quyết không chịu ! Nó coi đây là hành động vô cùng trái với luân thường đạo lý nên khăng khăng đòi chen vào giữa , tuyệt đối không cho Cheery nằm cạnh Channie . Nhưng Mita càng chống đối thì Chan càng không chịu , cuối cùng , bọn nó đành đi đến một giải pháp : Chan với Yon đắp chung một chăn nằm ngoài cùng , kế đến là Cheery , lần lượt sau đó là Mita , Ben , Hummie ... Như vậy là hai đứa vẫn có thể nằm cạnh nhau mà không vi phạm phải “ luân thường đạo lý “ rồi !!!

Duy chỉ có Yon là phải chịu ảm ức , vốn hấn đã định ủ mưi để nằm cạnh Hummie , thế mà cuối cùng lại bị tách đội ... Thật là uất ức vô cùng !

6h sáng , chờ cho mọi người đã dần dần thiếp đi , cảm giác được không khí xung quanh vô cùng yên ắng và vắng lặng , Chan mới lặng lẽ luồn tay ra khỏi chăn của hấn , rồi lại hí hoáy mò sang chăn của Cheer , cố gắng tìm kiếm tay con bé ... Ngay khi nhận ra đôi bàn tay mướt mướt của Cheery , Chan lập tức nắm ngay

lấy một cách nhẹ nhàng rồi xích người nằm lại gần hơn chút nữa , áp lồng ngực ấm áp của mình vào lưng cái Cheer , như muốn bao bọc lấy cả người con bé ...

Hành động này ... mọi người không ai hay biết ... chỉ có hân , và kẻ đang giả vờ ngủ say nhưng lại tủm tỉm mỉm cười kia biết rõ nhất ...

Đêm 30 ... quả là một đêm trọn vẹn ngọt ngào !

Và tất nhiên , sự kiện sáu mạng người lớn có bé có nằm chen chúc nhau trên một chiếc giường mà diện tích vốn chỉ có hạn thật không khác gì cái trại tị nạn ... sẽ là một kỉ niệm vô cùng khó quên dành cho chúng nó tới tận sau này ...

43. Chương 43 : Cậu Rể Út !

6h15... Có một kẻ lặng lẽ ngồi dậy , nhanh chóng với tay cầm lấy chiếc điện thoại trước khi tiếng chuông rung lên quá lâu đánh thức giấc ngủ ngắn ngủi của mọi người .

“ Anh đang làm gì đấy ?”

“ Đợi điện thoại của em ... “

Người gọi đến ở đầu dây bên kia bỗng bật cười khúc khích , rồi lại cất tiếp chất giọng ngọt ngào của mình lên .

“ Anh vẫn khéo miệng như thế nhỉ ! 30 Tết năm nay có vui không ? Ở bên này buồn quá ! Không khí chẳng được nhộn nhịp như ở nhà gì cả ! “ – Mie thở dài than vãn .

“ Vậy mau về đây đi ! “ – Nghe Mie nói thế , lòng hân khẽ trùng xuống , nhưng rồi vẫn cố gắng đùa .

“ Cuối tháng 6 này em sẽ về ! “ – Con bé vừa dứt lời , chiếc điện thoại trên tay Ben suýt thì rơi tuột xuống ... vì vui sướng ... Hân suýt rít lên ...

“ Thật không ? Em không đùa chứ ? “

“ Vậy anh muốn là đùa à ? “

“ Không không ! Nhưng sao lại được về ? Mà về hân à ? “

“ Đâu ra mà về hân , ba chỉ cho em về có 2 tuần thôi , nghỉ hè một thời gian ngắn rồi lại phải đi luôn chứ ... “

...

“ Ừm ! Vậy cũng tốt quá rồi ! Em vẫn vậy chứ ? “

“ Vâng ! Em vẫn vậy ! Anh cũng vẫn vậy chứ ? “

“ Tất nhiên , anh vẫn luôn như vậy ! Năm mới vui vẻ nhé ! “

“ Nếu có anh ở bên cạnh lúc này thì chắc là vui hơn rồi ... “

...

“ Anh nhớ em ! “

.....

Ít ra thì ... đêm 30 năm nay ... đối với Ben mà nói ... cho tới giờ phút này cuối cùng cũng không phải là vô nghĩa ... Cuộn tròn mình vào trong chăn , hân lại khẽ thiếp đi trong giấc ngủ ngọt ngào cùng nụ cười tủm tỉm hạnh phúc hé lộ trên môi ...

.....

6h30 , trong khi còn chưa kịp chìm vào giấc ngủ sâu thì Cheery đã bị tiếng chuông điện thoại đáng ghét của nó đánh thức . Hậm hực với tay lên đầu giường nắm lấy cái điện thoại , nó cất giọng lè nhè lên nghe thoại .

- Guê cư rề ?!!!! (Sao đấy ạ ?!)

- Rề cái giề ! Mẹ đây ! Mà đang ở nhà Mita đấy à ? Mẹ xong nhà xong rồi . Mà định bao giờ mới về đấy ?

- Dạ ... – Vừa nói , nó lại vừa nhú mắt nhìn nhó nhìn lên đồng hồ vừa chỉ đúng “ 6h30” rồi lại tiếp tục lè nhè – 7 giờ con về ạ !

- Ủ ! Rồi ! Nhớ về sớm đấy nhé ! Trưa nay nhà mình làm cỗ đấy !

- Dạ vâng ... con biết rồi ... annyeong ùm ma !!! – Nói rồi , nó liền cúp điện thoại ngay lập tức rồi lại hậm hực chui tuột vào trong chăn , vo tròn người như một con sâu , đổi hướng rúc mặt vào ngực thằng Chan từ lúc nào không biết ...

.....

10h30 ...

Tiếng cánh cửa sắt ngoài cổng nhà Mita từ từ được kéo lên kéo cệt khiến mấy đứa dần dần tỉnh ngủ , từng đứa một lè mề tung chăn ra , dụi mắt nhìn mẹ rồi giật mình nhìn lên đồng hồ ...

- AAAAAAAAAAAAAAAA !!! Thôi chết ! Gần đến giờ ăn trưa rồi ! Tao phải về thôi !!! – Yon vội kêu lên trong hoảng loạn .

Nghe tiếng Yon kêu , thần kinh đã kịp ổn định khi chợt hiểu ra rằng lúc này đã là muộn như thế nào , cả năm đứa đều đột ngột nhảy phắt ra khỏi giường , lóc cóc chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt ... nhưng tự dừng lại thấy thiếu mất một người ... Mita thần thờ quay lại .

- O ... cái Cheer đâu ?

- Hình như nó về rồi hay sao ấy ! Lúc sáng tao có nghe thấy tiếng mẹ nó gọi điện thoại giục về ... – Thằng Ben trả lời .

- À ... ra thế ! – Nói rồi , Mita lại hì hục tung chăn lên để gấp lại cho phẳng phẳng . Lúc tấm chăn bông màu hồng vừa được giật ra , để lộ cơ thể bé nhỏ đang cuộn tròn như một chấm nhỏ giữa chiếc giường xuất hiện Mita mới chợt phá lên cười – A ha ha ! Nó vẫn đang nằm đây này ! Đã đi đâu đâu !

- Híc ! Con này quái thế ! Cứ như người tí hon ý ... – Ben lại làu bàu – Mà thôi , kệ nó , tao đi tè cái đây !!!

.....

8 giờ trưa , sau khi Yon , Hummie và Bennie đều đã rủ nhau ra về , Cheery mới bàng hoàng tỉnh giấc khi phát hiện ra còn mỗi một mình mình ngủ ngon trên giường .

- AAAAAAAAAAAAAAAA !!! 11 giờ mất rồi ! Sao chúng mà không gọi tao !!! Bắt đền đấy ! Huhuhuhu !!!

– Vừa nói , nó vừa nhảy chồm ra khỏi chăn rồi vội vàng đánh răng rửa mặt , chào ba mẹ cái Mita rồi kéo Chan trở về nhà mình .

.....

Xuất hiện trước cửa nhà Cheer vào đúng bữa trưa (dòng họ nó có truyền thống làm bữa trưa vào mùng 1 tết cùng nhau) , Chan làm tất cả mọi người đều phải ngó người dừng tay khi Cheer đưa hân về nhà vào cái ngày trọng đại này .

- Ô ! Con rể Chan ?

“ Con rể Chan ??? Từ bao giờ mà hân lại thành con-dê-Chan của mẹ vậy ?!!! “ – Rùng cả mình trước ánh mắt triu mến của mẹ dành cho Chan , Cheer lại khẽ quay sang lườm hân .

“ Này ... anh có tội gì khi được mẹ em yêu quý !!! “ – Thấy Cheer lườm mình , Chan cũng khẽ nghiêng răng bật lại .

- Dạ ! Cháu chào bác ạ !

Thấy “ con rể Chan “ lễ phép cúi đầu chào mình , mẹ nó cùng một số bác nữa lại xúm xít hòa vào , nức nở không ngớt lời khen về dung mạo “ mười phân vẹn mười “ của thằng bé rồi xuýt xoa .

- A ! Thì ra đây là thằng bé đã chăm sóc chị trong bệnh viện phải không ?

- Zổ ôi quý hóa quá ! Đào đâu ra được thằng con rể vừa đẹp người lại vừa đẹp nét thể này !!!

- Ở lại đây ăn cơm với các bác nhé !!!

Ngập người bởi những lời khen có cánh , hai khóe miệng của Chan chỉ muốn rách toạc ra vì sung sướng , nhưng một câu nói của bác cả đã khiến hắn phải ngậm chặt miệng lại .

- Vào đây phụ bác nấu cơm đi con !!!

Lời bác nói tựa như non sơn vũ bão từ đâu đột ngột rơi thẳng xuống đầu Chan , khiến nụ cười trên môi hắn đột ngột đông cứng , thay vào đó là những cái nghiêng răng trèo trẹo cùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống đổ dồn về phía Cheer ...

“ Cô ! Tại cô ! Là cô phải chịu trách nhiệm !!! “

Mặc kệ cho Chan giận dữ , nhưng Cheer vẫn cứ thản nhiên đi vào bếp ...

“Ồ tất nhiên ! Tôi có phải loại ăn ốc đổ vỏ đâu mà anh phải sợ ! “

.....

Bê một rổ bánh đa cùng những miếng , thịt băm đã được trộn lẫn với mộc nhĩ , hành , trứng và giá tươi , bác Bằng mạnh tay đặt cái phịch xuống trước mặt hai đứa trẻ , rồi gọi cả mấy đứa lớn trong nhà tới giúp chúng nó gói nem .

- Cái này là để làm gì ? – Mặt Chan nghệt ra quay sang hỏi trong lúc Cheer đã bắt đầu xắn tay áo lên làm việc .

- Chưa ăn nem bao giờ à ? – Vừa nói , nó vừa nhào thịt rồi khéo léo cuộn vào bánh đa một cách chuyên nghiệp trong khi Chan vẫn cứ ngơ người ra .

- À... ra cái này là nem ...

“ Như kiểu bị ngơ !!! Ưc chế quá !!! “ – Ngồi nhìn Chan cứ đực mặt ra mà Cheer chỉ muốn dồn hết máu lên não rồi bắn tăng tăng như súng aka ... Nhưng nhớ tới những gì hắn đã thể hiện trong bệnh viện , Cheer lại phải cố gắng mỉm cười , nhẹ nhàng hướng dẫn hắn .

- Đây ! Như này ! Lấy một ít cái này , rồi đặt vào đây , dàn đều ra , xong cuộn lại như thế này ! Đây ! Thấy chưa ! Quá đơn giản ! – Cầm “ thành quả “ của mình trên tay , Cheer lại vênh mặt cười đắc ý .

- Phức tạp thế !!! Không làm nữa đâu !!! – Cầm giác hoa mắt chóng mặt bỗng ập tới , Chan liền vùng vằng đứng dậy đòi đình công .

- Không làm thì tí nữa nhịn nhé !!! – Vừa nói , nó vẫn hi hục cầm đầu vào làm tiếp , thậm chí còn không thèm đánh mắt lên nhìn Chan .

Grr... Hắn lại đành ầm ức hậm hực ngồi thụp xuống , xong đầu đầy vẫn thấy Cheer mặt lạnh tanh , Chan lại đổi giọng hiền lành nịnh nọt ...

- Hi hi ! Đầu đầu cuốn như nào ! Dạy anh mới !!! – * vẩy vẩy đuôi * ...

.....

Hơn 12 giờ trưa , cuối cùng thì bữa ăn cũng đã được hoàn thành , sau khi sắp xếp thức ăn ra , mọi người bắt đầu chia chỗ ngồi , lớn ngồi một bên , bé ngồi một bên , không bên nào xâm phạm bên nào ... duy chỉ có đĩa nem Chan làm là không hiểu sao lại bay sang mâm các bác ...

Không may cho thằng Chan , bác trưởng họ lại vô tình gặp phải cái nem xấu xí méo mó kinh khủng nhất trong số những bạn bè đầu thừa đuôi theo của nó . Do hàng không được “ check “ trước khi xuất xưởng , nên mặt các bác gái chỉ biết tái đại đi nhìn người đàn ông lớn tuổi nhất họ ...

Lặng lẽ đặt miếng nem vô phúc xuống , hai khóe môi bác khẽ trùng xuống , rồi lại chậm rãi ngược ánh mắt vô cùng thất vọng của mình lên , nhìn lướt quanh một lượt ...

“ Ai cuốn đĩa nem này thì ăn cho hết đi đấy nhé ! “ ...

Nửa miệng cười trong nước mắt , Chan mếu máo khom lưng vác mặt ra chịu tội ...

.....

Vào giữa trưa , mâm cỗ càng lúc càng trở nên náo nhiệt , các chị thi nhau gấp thức ăn vào bát em rể ... chẳng mấy chốc mà cái bát trống không đã trở nên đầy ụ . Nhưng chẳng còn bụng dạ đâu mà ăn thịt gà với bít tết nữa , bởi trước đó dạ dày hần đã bị lấp đầy bởi nem và bạn của nem rồi ... Chan chỉ biết thở dài đau khổ trước mâm cỗ ê chề mà bụng không sao nuốt nổi ...

Đúng lúc đó , một miếng cá hấp không biết từ đâu lại bay cái vèo vào bát hần , khiến mặt hần lập tức tái mét lại , nhất định không chịu đựng nữa .

- Con rể sao vậy ? Cá này mẹ đích thân làm đó ! Ngon lắm con ăn thử đi !

- Dạ ... cái này ... con chỉ cần nhìn là đã thưởng thức được hết vị ngon của nó rồi ạ ... – Nghĩ tới lũ cá đang tung tăng bơi trong bể kính nhà mình , lòng Chan chợt đau thắt lại , nhưng vẫn phải cố gắng gượng cười ...

Biết Chan không “ dám “ ăn cá mà vẫn phải cố giữ sĩ diện cho Cheer , nên nó cũng nhẹ nhàng “trần” mất miếng cá trong bát của Chan , thản nhiên đưa vào miệng mình , nhai trong sung sướng .

- Ngon thật mẹ ạ !!!

- Yà ! Con kia ! Miếng đó tao gấp cho con rể Chan mà !!!

- Vợ của con rể Chan ăn hộ là được rồi mà !!! – Đang ngáp người trong sung sướng giữa những thức ăn ngon , Cheer lại vô tình buột miệng ra nói hớ ... khiến cả nhà lập tức đổ dồn ánh mắt sững sờ về phía nó , trong đó có cả Chan .

- Ôi zô ôi ! Thế là hết chối rồi nhé ! Chưa cưới mà đã vợ chồng với nhau rồi cơ đấy ! Bọn trẻ bây giờ thật là ! – Bác Quang vỗ đùi khoái chí .

- Thế định bao giờ lấy nhau đây ? Năm nay ! Hay năm sau ??? – Chị Bích cũng vui vẻ tiếp lời .

- Năm nay đi cho nóng em ạ ! Năm nay là đẹp tuổi lắm đó !!! – Chị Vân bắt đầu hòa vào !

- Thế hai đứa định đẻ mấy đứa ? Đã đẻ thì phải đẻ liền trứng ! Trứng rụng quả nào đẻ luôn quả đấy !

Nghe các chị nói đến đây , thằng bé bình thường hỏ báo cáo chồn lúc này chỉ biết thu gọn mình , cố gắng làm sao cho cơ thể trở nên nhỏ bé kém thu hút nhất có thể , rồi im re tuyệt đối không phản kháng .

- Còn thừa trứng thì đem đi rán ! Hà hà hà !!!

Bà Hà vừa dứt lời , chỗ cô-ca đang được “ giữ “ trong miệng Cheer từ nãy tới giờ lập tức bắn phọt ra ... không thể kiềm chế hơn được nữa .

- Ấy da ! Xin lỗi em rể Chan nha ! Các chị nhà này hơi bị kinh đó !

- Phải rồi ! Rất kinh ! Mà đã kinh là kinh rất nhiều !!!

- Uống bia vào thì cứ phải gọi là ĐỘNG KINH ! Ha ha ha !!!

Lần đầu tiên trong đời , Chan mới hiểu rằng đàn bà thực sự đáng sợ đến mức nào ... Còn Cheer chỉ biết cúi gục đầu , gượng cười trong đau đớn ... Đưa hần về nhà trong ngày mừng 1 Tết quả là điều hoàn toàn sai trái !!!

44. Chương 44 : Chính Là Em !!!

Sáu giờ tối , theo như phong tục truyền thống hằng năm , cả họ nhà Cheer lại quây quần bên bếp lửa luộc bánh chưng . Cảm giác ngồi chờ đợi từng mẻ bánh được luộc chín bốc mùi thơm ngậy thật tuyệt vời . Tiếng củi cháy lép bép hòa vào ánh lửa rạo rực đang phập phùng nhảy múa bên dưới đáy nồi khiến Cheer không tài nào rời mắt . Ngồi đợi lâu quá , thỉnh thoảng nó lại khẽ ngửa đầu lên trời rồi há miệng ngáp rộng như một con ếch khiến Chan nhìn cũng phải xấu hổ thay . Đợi đến lần thứ ba thì hẳn không thể chịu nổi được nữa , Chan liền lập tức lấy tay đập cái bốp vào miệng con bé ... Tự dưng bị Chan giữ chặt miệng , nước mắt ngái ngủ của Cheer không biết từ đâu mà trào ra nhiệt tình khiến thằng bé lại tiu ngủi bỏ tay ra ... Xong đầu đấy liền ngồi xịch lại , cởi chiếc áo khoác dài và rộng trên mình ra , khoác chung cho cả hai đứa ... tự dưng hẳn lại cảm thấy ấm áp gấp bội lúc mặc một mình luôn !!! Tất nhiên , không chỉ có mình hẳn mới cảm thấy vậy ... Cheer cũng nheo mắt cười sung sướng ...

Buổi tối , sau khi bánh chưng đã được luộc xong , người lớn bắt đầu đem bánh chưng ra chia cho bọn trẻ con trong cả xóm , cả đám gồm hơn chục mạng kéo nhau nhao nhao chạy xuống sân tập thể , háo hức chờ các bác cắt bánh chưng . Nhìn bác Liên kéo từng sợi dây lạt sắc lẹm chỉ vài đường chuyên nghiệp đã khiến miếng nào ra miếng nấy , khói bốc lên nghi ngút quyện vào mùi thơm ngậy ngậy của thịt và đậu xanh khiến bọn trẻ không thể kìm rời nước miếng ... Cheer và Chan cũng không phải ngoại lệ .

Cùng ăn bánh với nhau , hai đứa tự nhủ đây là món quà thay cho valentine bị hụt của chúng nó , rồi cũng ngồi thưởng thức ngấu nghiến như socola thật ...

Ăn uống xong xuôi , mấy đứa trẻ con trong xóm mới bắt đầu ngồi quây quần bên bếp lửa , kể câu chuyện ngày xưa tụi nó nghịch thế nào ... Đương nhiên , không ai có thể không nhắc đến vị lãnh tướng : CheeryChip !!!

- Ôi zời ôi ! Tao nhớ ngày xưa không hiểu tao làm sai chuyện gì mà bà ý bắt tao quỳ xuống , đúng chỗ này này !!! Xong mẹ trẻ chạy về nhà rút mảnh ra quật vào lưng tao túi bụi . Lúc đấy đau đéch chịu được mà tao vẫn phải cắn răng cố chịu... cũng đéch hiểu vì sao tao lại chịu luôn !!! – Thằng Duy còi con nhà cô Hà ngậm ngùi kể lại chiến tích năm xưa của cái Cheer .

- Ủ ! Hồi ấy mày cứ thử bật lại xem bây giờ có còn được gập lại mẹ nữa không ! – Con Cheer quắc mắt lườm . – Nhắc mới nhớ , may mà hồi ấy có mẹ. mày ra cứu đấy , không thì cũng chẳng biết tao còn định quật mày đến bao giờ . Mà xấu hổ nhất là lúc ngay sau đó mẹ. mày mời cả lũ về uống mi lô... thế mà tao cũng dám mò về theo... lại còn ngồi đòi mẹ. mày rót mi lô cho mới kinh chứ... Tao thề là đến tao cũng méo hiểu vì sao lúc ý tao lại trơ đến thế luôn !!! – Vừa nói , con Cheer vừa ôm mặt cười trong sự xấu hổ .

- Eo ôi... anh phải công nhận em trơ thật đấy ... – Chan quay sang bấu môi cười đều .

- Nào... chỉ mình tôi được chê thôi ! Anh chán sống à !!!

Bị Cheer nạt nộ , Chan lại đành im re . Xong đầu đấy cái Cheer lại thao thao bất duyệt kể tiếp , những điển tích về nó thì không bao giờ là hết chuyện .

- Còn nhớ hồi ý trong xóm có mình nhà tao là có ti vi sớm nhất , chúng mày toàn sang nhà tao xem ké nhờ ! Xong hôm ý lúc bọn mày về hết rồi thằng Trung điên vẫn còn cố ở lại , tao bắt nó về mà nó không chịu về ... lại còn dám mở miệng nói nhà này là nhà của nó nữa chứ ... ha ha ...

- Nó nói thế mà mày để yên à ? – Thằng Duy lên tiếng .

- Không ! Mày điên à ? Tao chạy vào bếp lôi con dao phay ra dí thẳng vào trán nó luôn ý chứ lì !!! – Cheer nói trong vẻ tự hào khiến cả lũ mặt tái xanh lại , rồi đồng thanh quát .

- Con này điên thế !!! Thế mày có chém nó thật không ???

- Không ! Tao điên đâu mà chém . Về cơ bản là cũng tại thằng đấy lì , lúc dí dao vào trán nó tao cũng sợ lắm chứ ! Nhưng mà nó không nhận thua nên tao vẫn ức nên cứ cố dí tiếp ...

- Khiếp ... – Chan lẩm bẩm ...

- May mà lúc ý mẹ tao đột ngột ở trong bếp lao ra , nhìn thấy ảnh ấy liền tát cho tao một cái văng hết cả óc ... Hu hu hu !!! Chẳng hiểu sao lại tát tao luôn !!! – Cheer om mặt khóc .
- Tát mày là quá đúng rồi ! Phải tao thì tao á ... – Thăng Trung lên tiếng .
- Mày làm sao cơ ??? – Không để thằng bé nói hết , con bé liền ngẩng cổ lên gần giọng chặn lời .
- À... phải tao , tao sẽ bảo mày không nên làm thế ! Tao sẽ mắng chứ không bao giờ đánh mày ... Sử dụng vũ lực là không tốt ! Người lớn đánh trẻ con là không nên !!! – Trước ánh mắt đờ đờ sát khí của cái Cheer , thằng Trung lại từ từ dịu giọng nói nhỏ dần xuống ...
- Thăng này nói chí phải đấy !!! Câu này tao duyệt !!!
- À ... ở đây còn ai nhớ trò Phi Long Thăng Thiên không nhỉ ? – Cái Quỳnh ngồi im re từ nãy tới giờ lúc này cũng lên tiếng .
- A ! Anh nhớ ! Trò ý anh nghĩ ra chứ đâu !!! – Thăng Quân hồ hởi trả lời .
- Ha ha ! Nhớ ngồi ý chúng mình xem phim Thiên Long Bát Bộ xong toàn chạy lên phòng tắm xong chặn ống cống lại rồi xả nước ra cho ngập phòng như bể bơi để chơi vui nhờ !!! – Nghỉ lại những ngày ba chị em rủ nhau phi từ đầu này đến đầu kia của nhà tắm để thử cảm giác mạnh , xui xẻo thì cầm đầu thẳng vào bồn cầu kể cũng đau nhưng mà vui phết . Còn nhớ cả cảm giác lúc nó không may phi mạnh quá chân quệt vào cái nắp cống bị vút vung *** trong phòng tắm khiến ngón chân út chảy máu tung tóe mà đau đến lạnh người .
- À... nhưng mà đến hồi bà Mai học lớp 3 thì không thêm chơi cùng chúng mình nữa thì phải ... Sao thế nhỉ ? Em chả nhớ là vì sao !!! – Cái Quỳnh phân vân nhắc lại ...
- Vì hồi ý bà ấy bắt đầu mọc tí !!! Ha ha ha !!! Bà ý sợ tắm chung thì chúng mình nhìn thấy nên ngượng không thêm tắm nữa . – Bóc mẽ được bà chị mà thằng Quân cười phá lên sung sướng , chỉ khổ thân cái Cheer mặt mũi đỏ lựng lên hết cả khi Chan đang ngồi ngay bên cạnh . Nhưng vì thằng Quân nói sai nên nó vẫn gân cổ cãi .
- Quên đề ! Tao thì ngại quái gì ! Chẳng qua lúc đấy tự dưng phát triển thế là mỗi lần phi ti nó đề xuống sàn , ma sát đau phát khóc lên được ý !!!
- Eo ôi ... kể ra thì cũng thốn thật ... – Cái Quỳnh rùng mình thử tưởng tượng .
- Ôi zời ôi !!! Thôi đi ! Cái đấy mà cũng dám kể ! Không thấy xấu hổ à !!! – Cheer không ngại ngưng mà Chan còn ngại thay Cheer , thế là hần liền gào lên đòi chấm dứt câu chuyện không mấy danh dự này .
- À... chị còn nhớ vụ ba đưa mình đi hái khế ở trong làng Kim Liên không ? (Hồi ấy Làng Kim Liên còn chưa xây thành đường Kim Liên Mới) ...
- A ha ! Tao nhớ chứ ! Xong mấy lần bị chó đuổi vui vật !!!
- Ủ... chó đuổi chẳng vui ... nhưng sao vui bằng bị chủ nhà bắt quá tang được ...
- Nghe thằng Quân nhắc đều , Cheer bỗng đỏ mặt nhớ lại lúc chính nó cầm dép ném khế xong chẳng may dép lại văng vào đầu ông chủ nhà , thế là người ta liền ruỳnh ruỳnh mở cửa sắt lao ra bắt trộm ...
- Chị có nhớ chính chị đã nhảy lên chiếc xe đạp cứu thân duy nhất , lướt đi như một người xa lạ , để lại đứa em này bơ vơ lạc lõng tại đấy không !!! Chị có biết cảm giác một mình chịu trận nó kinh khủng như thế nào không !!! Nhục vai~ chường ra được ý ! Hu hu hu... – Quân kể lại trong âm ức khiến Cheer chỉ muốn chui tọt vào một hố gần đó cho đỡ xấu hổ .
- Ấy xẩy ... chị nào đâu cố ý ... mày đừng nói thế mất mặt chị quá ...
- Bà mà cũng còn mặt để mà mặt à... hừ !!!

.....

Sau những chiến tích oanh liệt là những màn kẻ tội thậm tệ mà mọi người khai ra kẻ đầu têu tất cả đều là cái Cheer khiến lời nói của nó chẳng còn tí trọng lượng nào trong mắt mọi người ... Cheer và Chan đành lủi

thúi về trước ... Về đến nhà , Chan còn đang định chào mẹ Cheer để về trước thì bà lại tỏ ý muốn giữ thẳng bé ở lại chơi thêm lát nữa . Tất nhiên , chơi trong phòng cái Cheer ...

Biết thừa ý định của mẹ , nhưng Cheer cũng chẳng buồn phản đối nữa . Cùng hần bước vào phòng , từ lúc đó nó cứ lằm lũi bên giá sách mãi ... Cảm thấy dường như là Cheer ngưng nên mới không dám đối mặt với mình , Chan liền mở lời bắt chuyện với nó .

- Ôi xời ! Em xấu hổ cái gì ! Dám làm thì dám chịu ! Sao phải xoắn nhỏ ! Hồi bé anh còn nghịch hơn em ý !!!

- Như nào ? – Nói rồi , Cheer liền rút từ trong giá sách một tập album dày cộp ra rồi vứt cái phất lên giường , ngay cạnh chỗ Chan nằm , xong đâu đó nó cũng yên vị ngay tại đấy .

- Em biết trường “TT” không ? – Vừa nói , Chan vừa duỗi cái cánh phải của mình ra , tỏ ý muốn Cheer nằm lên đó ... Có gối êm còn hơn nệm Kim Đan tội gì Cheer không trườn lên nằm vội ...

- Sao không biết ! Hồi bé tôi cũng từng học ở trường đó mà ! – Vừa nói , nó vừa hí hoáy mở tập album ảnh hồi bé ra chuẩn bị khoe với hần .

- Ha ha ! Thế chắc em cũng phải biết anh nhỉ ! Hồi bé anh cầm trịch ở trường đó đấy !

- Cái gì cơ ... – Nghe Chan nói đến đây , Cheer bỗng giật mình khựng lại ...

- Ủ ! Mà em biết tại sao về sau này mỗi khi đánh nhau xong anh thường nói một câu “ chỉ được đến thế thôi à “ không ? ...

- Vì sao ... – Cảm thấy một luồng khí lạnh bỗng chạy dọc sống lưng mình , Cheer đột nhiên nói nhỏ hần .

- Tại vì hồi đó , năm anh bốn tuổi , có một con bé lùn tịt tự đứng lại chuyển vào trường . À ! Nhớ rồi ! Nó hơn anh một tuổi ! Thề lùn nhưng mà khỏe cực ! Lúc đầu anh tưởng nó chỉ to mồm thôi , ai ngờ về sau nó đánh anh đau dã man !!! Từ đó về sau anh quyết tâm đi học võ , thề sẽ trả thù nó ... Tiếc là cho đến giờ vẫn chưa có cơ hội gặp lại ... – Nghe giọng Chan nói chuyển từ thái độ quyết liệt cho đến ỉu xiu mà Cheer cứ thấy nhũn hết cả người ... Càng lúc , nó càng muốn chui tuột vào trong chăn cho đỡ xấu hổ ...

Thấy Cheer tự đứng im re , Chan dần cảm thấy ngạc nhiên , hần liền quay sang nhìn thì đã thấy Cheer ôm chặt cứng lấy quyển album , từ từ chui tuột vào trong chăn lúc nào không biết .

- Này ! Này... em làm sao thế ? Mệt à ! Ốm à ??? – Thấy Cheer đột nhiên không nói gì nữa , Chan liền lay chần hỏi liên tục .

Bị Chan lay một hồi mà không biết phải làm sao để trốn , Cheer bắt đầu thấy khó chịu , thế là nó liền đột ngột vùng ra khỏi chăn , tính chui vào phòng tắm ... Trong lúc luống cuống thế nào lại làm rơi mất quyển album ... từng bức ảnh lưu lại thời trẻ thơ của Cheer từ từ văng ra tung tóe ... Một tấm ảnh chụp lại hồi kỉ niệm lớp số 5 của Cheer vô tình lướt qua tầm nhìn của Chan ... Và ... ánh mắt chúng dường như dừng lại... cùng một lúc... cả Chan lẫn Cheer đều vô lấy tấm ảnh đấy... nhưng Chan nhanh hơn ... Và thế là ...

- A ... con bé này ... – Giọng Chan chậm chậm vang lên như búa bổ vào óc nó ...

Giây phút nhận ra ánh mắt Chan như dừng sững lại trên khuôn mặt đứa con gái năm tuổi nổi bật giữa bức ảnh vì sự chai lì , cả bầu trời như sập xuống trên đầu nó , cả mặt đất như nứt ra dưới chân nó ... tất cả như sắp sụp đổ hết cả... nó tuyệt vọng... nó hoang mang đến độ muốn gục ngã ... Nhưng Chan lại tỉnh bơ cầm ảnh lên hỏi .

- Chính là nó !!! Em học chung lớp nó hả Cheer ?!!!

45. Chương 45 : Bí Mật – Bật Mí !

- KHÔNG !!!! – Giật mình , Cheer chợt gất lên theo phản xạ .

Tự dưng bị quát , Chan tái mặt nhưng vẫn nhỏ nhẹ nói .

- Gì thế... em đã biết là con nào đâu mà không với chả có... đây này... con bé này này ... – Chan càng nói , Cheer càng cố né mặt đi , cho đến khi hần đột nhiên đổi giọng .

- Con này tên Mai Lùn đúng không ? ...

Lời Chan nói đột nhiên vang lên như phá tan bầu không khí ngột ngạt đang bao trùm cả căn phòng , Cheer giật bắn cả mình quát lại ...

- Cái gì !!!

- Thôi đi không phải làm trò ... anh biết cả rồi đấy !!!

- Yà ! Im ngay đi cho tôi ! Trả ảnh đây !!! Không cho xem nữa ! Rách việc quá ! Hừ ... – Vừa nói , cái Cheer vừa vùng vằng lao đến , nhảy bổ lên giường đòi lại quyển album ... trong lúc giằng co ... cả người nó vô tình nằm đè lên Chan từ lúc nào không biết ...

Khoảnh khắc khi hai gương mặt suýt chạm vào nhau , bốn mắt rung lên nhìn sâu thẳm thẳm vào những dòng điện mơ hồ đang chực trào trong cơ thể chúng ... Dừng mất 5 giây vì xấu hổ , Cheer vội vàng nhoài dậy hồng tìm đường trốn thoát , nhưng Chan lại nhanh chóng tóm lấy cổ tay nó , lôi ngược trở lại ...

Lần này thì chúng đã thay đổi vị trí , Chan nằm đè lên Cheer ...

Cảm giác như tim muốn nổ tung vì khó thở ...

Khuôn mặt Chan đang áp sát lên khuôn mặt nó ...

Từng hơi thở nồng nàn đang mơn man trên da thịt ...

Nó cố gắng gồng sức để đẩy hần ra nhưng không thể ...

Ai mà ngờ được là Chan khỏe đến thế ... hay đây chính là cái sức mạnh cơ bắp vốn có của đàn ông mà phụ nữ không thể nào chống lại ?!

Cúi đầu nhìn thẳng vào mắt con bé , đôi mắt đang giương lên cương nghị ...

Tay vẫn nắm chặt lấy hai cổ tay Cheery , Chan ghì mạnh rồi nói nhỏ nhẹ .

- Nằm im đi ... Một lúc thôi được không ... Em mà còn cựa quậy nữa là chết với anh đấy ...

- Anh... anh định làm gì ... – Cố gắng tránh ánh mắt như muốn nuốt trọn cả tâm hồn mình , Cheer vội quay đi nhìn sang chỗ khác .

- Ăn thịt ...

- Yà !!! Muốn ch... – Nghe Chan nói xong , Cheer trừng mắt hồng giã thêm lần nữa ... nhưng chống đối không lại ... bởi Chan đã vội vàng lấp nghẹn lên đôi môi nó bằng một nụ hôn nồng cháy ...

Ánh mắt nó cứ mở trừng trừng ra như thế... hết sức ngạc nhiên ... vô cùng mơ hồ ngẩn nhìn khuôn mặt của người con trai đối diện mình đã nhắm mắt lại và dường như đang vô cùng say đắm . Trong lúc đó nó cũng dần cảm giác được lực nắm ở đôi bàn tay Chan đang từ từ buông ra và chuyển sang chỗ khác ... Vòng ra đằng sau lưng nó , rồi nhẹ nhàng ôm chặt lấy con bé ... Mặc cho Cheer cố gắng giãy giụa... nhưng sức chống đối yếu ớt của Cheer lúc này dường như chẳng thấm tháp gì so với tình cảm nồng nàn từ Chan ... Cheer càng giãy , hần lại càng ôm chặt ... chặt đến nỗi cảm tưởng như hai đứa sắp hòa vào nhau làm một ... cảm tưởng như đôi môi nó đang bị lấp chặt đến nỗi không còn chứa nào lối để mà thoát ra được nữa ...

Cảm tưởng như nó sắp chết đến nơi vì ngột thở !!!

.....

Nhẹ nhàng nhắm chặt mắt lại , Cheer cũng dần dần buông xuôi , đưa tay nới rộng ra rồi vòng qua đằng sau lưng hần ... phân vân mãi mới quyết định ôm chặt lấy cổ Chan và hôn ngược lại ...

Điều này khiến hấn gần như phát điên vì sung sướng ... nhưng Chan vẫn cố gắng “kiềm chế cái sự sung sướng ấy lại” mà khẽ bật cười hời hợt .

- Em biết rồi đúng không ?
 - Hả ?... Biết gì cơ ?...- Giương đôi mắt giả nai đang mơ hồ trong hạnh phúc , nó thì thào nói ...
 - Em chính là “con bé” đó ... – Vừa nói , Chan vừa khẽ nhếch môi mỉm cười nửa miệng ... Nụ cười đẹp đến nỗi Cheer không biết phải từ chối sao được nữa ...
 - Ủm ... rồi sao ?
 - Anh đã thề là sẽ trả thù “con bé” đó ! Nhưng bây giờ biết được nó là em rồi ... anh lại không thể trả thù ... em định tính sao đây ?!
 - Vậy thôi ! Xí xóa đi !!! Còn nhỏ cả mà ... ai biết !!!
 - Xí xóa ? Nghe đơn giản nhỉ ! Đền bù đi !
 - Muốn đền bù như nào !
 - Gọi anh là anh đi !!!
 - Ô hay ! Lúc nào tôi chẳng gọi anh là anh ! Đấy ! Bây giờ vẫn đang gọi này ! – Cheer lý sự cùn .
 - Không phải Anh – Tôiiiiii ! Mà là Anh – Emmmm !!!
 - Thôi ... không gọi kiểu đấy đâu ! Xấu hổ kiểu gì ý !
 - Xấu hổ cái gì ! Yêu nhau phải gọi nhau là anh em chứ ! Chả nhẽ lại cứ anh – tôi thế này à ! Thiên hạ nó cười cho ! – Chan hậm hực vùng dậy.
 - Đứa nào cười đấm vỡ mồm !
 - Đấm thằng này trước đi ...
 - Nhưng mà không anh – em đâu ! Vô lý lắm ! Anh còn kém tôi 1 tuổi cơ mà !!!
 - Kệ chứ ! Hu hu hu !!! Tại sao lại lấy cái này ra làm cái cớ nhỉ ! Ngụy biện !
 - Thôi được rồi ! Thế vợ chồng nhé ?! Vợ chồng nghe cho nó cute ! Anh em nghe nó cứ sến chuối kiểu gì ý ... – Cheer thở dài bất lực .
- Nghe Cheer nói xong, mắt Chan liền sáng quắc lên , rồi hí hửng quay sang bên cạnh nhìn “ bà mẹ trẻ “.
- Thật nhé ! Từ bây giờ phải gọi anh là chồng đấy nhé ! Em là vợ , anh là chồng ! He he !!!
 - Ủ... được rồi ... từ bây giờ tôi sẽ gọi anh là chồng ! Được chưa ...
 - Lại tôi ! Đấy ! Lại tôi ! Vẫn không sửa được ! Hừ !!! – Hấn bặm môi càu nhàu khó chịu .
 - Yaaaaaa !!! Thôi tôi chịu thôi ! Không làm được đâu !!! – Nói rồi , con bé liền tóm lấy hai đầu chần , vội vã trùm kín lên mặt mình , rồi cuộn tròn như một con sâu , tuyệt đối không để cho hấn phát hiện ra hai má nó đã đỏ ửng lên như bị sốt ...

.....

Cả đêm hôm đó , hai đứa nằm trần trọc mãi vẫn không ngủ được , đàm phán hết từ chuyện hòa bình thế giới đến hạnh phúc trong tương lai ... “ Sau này sẽ đẻ mấy con ? Bao nhiêu con gái ? Bao nhiêu con trai ? Hay là chơi nguyên cả một đội bóng ? Bố là thủ môn ? Mẹ là cầu thủ ? ... À... nhưng mà không được ... Như thế thì mỗi lần bố sút thì mẹ lại đau ...” ... Đó có lẽ là câu chuyện ngàn đời của những đôi yêu nhau không thể nào thay đổi được.

- Sau này em định như thế nào ?
- Một trai một gái thôi !!! – Cheer tỉnh bơ vất tay lên trán trả lời .
- Hả ! Không phải ! Đầu óc đen tối !!! – Chan quay sang gõ cái cốp vào đầu con bé .

- Yà ! Thế ý anh là sao !!!

- Sau này em định sẽ làm gì ? Năm nay là năm cuối rồi đấy ? Không bao giờ thấy em nói đến ước mơ cả ...
- Vừa nói , Chan vừa nhích người quay hẳn một bên sang nhìn nó . Nhưng Cheer lại chẳng buồn đánh mắt nhìn hẳn , nó đột nhiên đòi Chan phải quay lưng lại phía mình , rồi rục rịch co tròn cả người rúc mặt vào lưng hẳn ... Đó là tư thế mà Cheer thực sự muốn khi nằm cạnh con trai của mình ... Vậy mà mãi cho đến bây giờ nó mới tìm được người phù hợp để thực hiện .

- Ước mơ à... để em suy nghĩ đã ...

- Ước mơ mà em cũng phải suy nghĩ á ? Anh tưởng ai cũng phải có một ước mơ chứ ? – Vừa nói , hẳn vừa nhẹ nhàng vòng tay ra đằng sau , tóm lấy tay con bé rồi lại đặt lên bụng mình , vừa khít một vòng tròn , và từ từ nắm thật chặt ...

- Vậy ước mơ của anh là gì ? – Đón nhận hành động vô cùng ấm áp của Chan , Cheer cũng khẽ nheo mắt cười rồi lại cố tình siết chặt hơn chút nữa ...

- Anh muốn làm kiến trúc sư ! Ngôi nhà dành cho vợ và con anh ... sau này anh muốn tự tay mình xây lên và thiết kế !

Nghe Chan nói như thế ... giọng khẳng khái lắm ... Cheer chợt cảm thấy như có cái gì đó đang muốn bung ra thoát khỏi lồng ngực . Bởi vì lúc này tim nó thực sự đang đập nhanh quá mất rồi !

- Huhm... thật ra em cũng thích vẽ ... vốn từ nhỏ em đã đam mê mỹ thuật rồi ... nhưng mẹ em ngăn cấm ! Mẹ bảo theo cái ngành đó thì chỉ có cạp đất mà ăn !

- Sặc ! Bây giờ là thời nào rồi mà còn nói thế ... mẹ thật là ... thế mẹ ngăn cấm là em từ bỏ luôn à ???

- Không ... nhưng mà anh không biết mẹ em ngăn cấm đã man đến mức nào đâu ... Haiz... Dù không muốn từ bỏ thì em cũng nản ! Vì cái trường mà em muốn thi vào nghe nói là khó trúng lắm ! Nếu muốn ít nhất cũng phải học thêm bài bản một đến hai năm ... Mà bây giờ em đã là năm cuối rồi ! Có học thêm thì cũng chẳng kịp ...

- Học... thì chẳng bao giờ là muộn cả ! Chỉ cần em có muốn cố gắng hay không thôi ! Năm nay không đỗ , thì lại cố gắng năm sau thi tiếp , năm sau không đỗ , thì lại cố gắng năm sau nữa ...

- Anh nói dễ nghe nhỉ ?!

- Anh nói thật đấy ! Con người ta không thể dễ dàng vì bị cản trở mà từ bỏ ước mơ . Nếu ngay từ bây giờ em không xác định được cái mình thật sự muốn , không cố gắng đeo đuổi được cái mình ước mơ ... thì sau này tương lai sẽ rất mù mịt ... Hoặc em sẽ phải làm một công việc mà em thật sự không ưa thích . Như thế thì cuộc sống sẽ nhàm chán lắm ! Dù thế nào đi chăng nữa thì trước tiên em vẫn phải sống cho mình đã... đúng không ?

Chan nói liền một lèo , giống như là những tâm sự đã được cất giữ từ lâu bây giờ mới có cơ hội tuôn trào vậy ... Cheer tròn mắt lắng nghe y hệt như một “ hậu bối “ ...

- Woa... Anh học thuộc lòng cái này ở đâu đấy ?

- Yà !!! – Câu nói đùa của Cheer làm Chan tụt hết cả cảm xúc , nhưng hẳn vẫn nghiêm túc – Nếu em muốn học thì bây giờ vẫn còn kịp , anh cũng đang đi học thêm vẽ mà , nếu em muốn thì chúng ta sẽ cùng học ! Ok ?

- Ừm... nghe cũng được đấy ! Để ra Tết nhé !

- Ok ! Hứa đấy nhé ! – Nói rồi , Chan lại chủ động đưa ngón út của mình ra , tự mình ngoắc lấy ngón tay út của Cheer vốn dĩ đang nằm trong lòng bàn tay hẳn , khiến Cheer chợt bật cười đến tít cả mắt .

- À... nhưng mà ...

- Hử ?

- Thật ra đấy chỉ là ước mơ từ hồi nhỏ thôi , cho đến bây giờ thì nó cũng không còn rõ ràng nữa rồi ...

- Vì sao ?

- Em cũng không biết nữa , bây giờ trong đầu em đang có hai ngã rẽ . Nhiều lúc em cảm thấy mình chỉ nên theo một thứ thôi... nhưng rồi lại nghĩ thứ kia mình làm cũng tốt , nên cũng thích ... rồi cuộc không thể theo đuổi trọn vẹn cả hai thứ được – Vừa nói , nó vừa thở dài thườn thượt ...

- Thứ gì thế ...

- Viết tiểu thuyết online ...

Nghe Cheer nói tỉnh bơ mà thằng Chan chợt phá lên cười ...

- Ha ha ! Tiểu thuyết sex à !!! Truyện em viết mà cũng có người đọc cơ à !!!

Bị đụng trúng tim đen khiến Cheer đau nhức nhối , nó như một con nhím đầy gai bỗng xù mình nhảy dựng lên phản bác ...

- Ủi đây ! Sex thì làm sao !!! Vẫn đầy người đọc nhé ! Hứ !!!

- Sex thật ... – Nghe Cheer nói , Chan ngồi ngẩn người ra hỏi ... khiến cái Cheer cứng họng không biết trả lời như thế nào ... – Anh hỏi em , sex thật á ? Em lấy đâu ra kinh nghiệm mà viết hả ...

- À thì ...

- Ô mô... đừng nói với anh là ...

- Không ! Điên à !!! – Chan còn chưa nói hết , Cheer đã kịp phủ nhận .

- Biết anh định nói là gì mà bảo điên... hừm... chứng tỏ có vấn đề... Nghi lắm !!!

- Điên ! Đúng là đồ điên ! Đây ! Ra đây cho xem !!!

Nói rồi , nó liền lóc cóc chạy ra mở máy tính , rồi vẫy tay gọi Chan lại xem ...

Để cho hần lăm bầm ngồi đọc một lúc , rồi con bé mới dang hắng ...

- Hiểu chưa ! Là kiểu “ sex “ như thế này ! Không phải kiểu như anh nghĩ đâu !!!

- Kiểu này ... mấy cái kiểu này ... sao em lại biết hả !!! Sao em lại tả được như thế này !!! Chắc chắn phải trải qua rồi mới tả được như thế này ! Em đã như thế này thật saoooo !!! Không thể tin được !!!

- Yaaaaa !!! Sao anh nói y như mấy đọc giả trên mạng thế hả !!! Là từ Ben , em nghe được từ Ben ... hiểu chưa !!! – Bị Chan dồn dập đường cùng , Cheer vội vàng gân cổ lên đính chính .

- Sao... Nó làm xong rồi nó kể lại cho em á ? Mấy đứa con gái này ... Thật ... không ... thể ... tin ... nổi ... Ô mô mô ... – Nghe Cheer nói mà cảm Chan dài ngoẵng ra , suýt theo hàm trượt luôn xuống đầu gối ...

- Anh nên tin ... hi hi ...- Cheer nói mà mặt nó cũng đỏ bừng lên như hai trái gấc... chấp nhận chuyện này cũng đáng xấu hổ lắm chứ bộ ! Nhưng ngoài nói thật ra thì làm gì còn cách giải thích nào hợp lý hơn ...

Thực chất tất cả những đoạn nhảy cảm trong truyện mà nó viết đều được truyền đạt chân thực đến từng âm thanh là do Ben kể lại ... Vô cùng nóng bỏng !!!

- Ô ... Truyện này ... sao lại có tên anh ở đây !!! Ô ... có cả ảnh em nữa... ảnh thằng Ben ... Ô... cả cái Mita nữa này ... Cái gì thế này !!! Em đưa mọi người vào truyện đấy à ???

Đang ngập người trong xấu hổ , không để ý thằng Chan đã tò mò click từ truyện “ Cô dâu quý “ sang truyện “ Cú đấm của một đứa con gái “ ... Câu chuyện mà nó muốn giấu giếm nhất bởi vì thực chất ... thằng Chan chẳng có vị trí nào trong đó mà nó lại dám lấy mọi thông tin của hần để làm nền cho nhân vật nam chính của mình .

- Không ... không phải như anh nghĩ đâu !!!

- Ô hô ... truyện viết cũng được lâu phết rồi ý nhỉ ... hóa ra thích mình từ lâu rồi thế này mà cứ giấu ... Ô hô hô ... – Chan ngồi rung đùi cười sung sướng .

- Này ! Nhầm ! Hơi bị nhầm ! Nhé ! Trong truyện này chẳng có tí gì của anh luôn ! Em chỉ mượn tên với thông tin cá nhân thôi , đọc thử mà xem , chả có tí gì của anh luôn !!!
- Why !!! Không của anh thì còn của thằng nào !!!
- Của mấy thằng người yêu cũ ... hi hi ...
- Yaaa ... sao lại lôi mấy thằng người yêu cũ vào đây !!! Thế còn thằng này thì vứt đi đâu hả ! Mau nhét anh vào truyện đi ! Mau lên !!!
- Vậy mình chia tay đi !!! – Cheer bỗng nghiêm giọng đặng hắng ...
- Hả ...
- Bởi vì ... em sẽ chỉ viết truyện về những người con trai em từng yêu ... khi em không còn ràng buộc tình cảm gì với họ ... Giống như một cách mà em lưu trữ quá khứ cho riêng mình vậy ... Xin lỗi vì đã lấy thông tin của anh ... Bây giờ thì anh còn muốn nhảy vào truyện của em không ?
- Ô... thật à ... thế khi nào chia tay chắc chắn anh sẽ có một vai lớn trong câu chuyện mới của em đấy nhỉ ...
- Chan điềm nhiên trả lời .
- Yaaaaaa !!! Chó ghê đầu này !!!

.....

Ngồi buồn dựa lê với nhau cả đêm , thoắt cái cũng đã đến ba giờ sáng , Cheer nheo mắt ngái ngủ , giọng nói dần trở nên tròng xuống , khàn đi vì mở van quá đà ... Nhưng Chan vẫn quyết định hỏi tiếp ...

- Này ! Chỉ một điều duy nhất nữa thôi ... cái này anh thắc mắc từ lâu lắm rồi ! Hãy trả lời nghiêm túc rồi anh sẽ cho em ngủ ...
- Cái gì ...
- Ngày x tháng y ... điện thoại của em đột nhiên tắt máy , kể cả mấy ngày sau nữa cũng không liên lạc được . Sau đó định gặp em hỏi chuyện thì chúng ta lại xảy ra xích mích nên anh vẫn chưa được giải thích . Bây giờ nói rõ lý do cho anh được không ? ...
- Không cho em ngủ là vì cái này à ?...
- À thì ...
- Thôi được rồi ... Hãy nghe , nhưng đừng chen vào bất cứ một câu gì cho đến khi em kể hết nhé !

46. Chương 46 : Yan Comeback !

Sau khi nghe hết câu chuyện của Cheer , Chan tối sầm cả mặt , nghĩ đến những cảm giác mà con bé đã phải坎 rã trải qua trong suốt cái đêm kinh khủng đó ... Lòng hẫng không khỏi xót xa ...

- Ở nhà đi !!! – Chan lớn tiếng .
- Gì cơ ??? – Cheer tròn mắt ngạc nhiên hỏi lại .
- Anh bảo em ở nhà đi ! Đi làm kiểu này nguy hiểm quá ! Không được đâu ! – Hẫng gằn giọng đáp lại .
- Ô hô ! Ở nhà để cạp đất mà ăn à ??? Anh nghĩ ai cũng như anh chắc ???
- Biết rồi . Nhưng cứ ở nhà đi . Sau này anh nuôi !!! – Chan lăm lì , nói chắc nịch như thế ... khiến Cheer ngồi thẫn ra một lúc rồi bật cười .
- Không thích ! Nói linh ta linh tinh ! Lo cho anh đi là được rồi !

- Không phải nói linh tinh đâu ! Anh bảo anh nuôi là anh nuôi được mà !!! – Bị Cheer từ chối phũ phàng , Chan quyết võ ngực tự tin khẳng định.

Nhìn bản mặt Chan càng lên thật khó bảo , Cheer lại thở dài bất lực ...

Chán thật ! Cái đồ trẻ con này ...đúng là chưa bước chân ra xã hội nên vẫn được chưa ném trái được mùi đời ... trong mắt hần mọi thứ vẫn còn đơn giản quá ...

- Thôi bỏ đi ...

- Vậy... từ ngày mai... phải để anh đưa đón em đi ...

- Diên à ??? Không thích !!! Trời ơi trẻ con nó vừa thôi !!! – Con bé gắt lên rồi vò tóc tức tối .

- Cái gì cũng không được... là saooooooooooooooooooooo !!!!

- Mì chò xố ??? (diên rồi sao ?)

- Xô chậu gì !!! Ngày mai , anh bắt đầu dạy em tập đi xe ...

.....

6 giờ sáng , chiếc điện thoại vút lăn lóc ngay đầu giường rung lên điên loạn , buộc phải gọi cái Cheer dậy cho bằng được ... Chan vẫn quyết đứng dưới nhà đợi nó cùng em phượng hoàng lửa vô cùng hoành tráng trong tay ...

Tức tối với tay lên tắt máy hết lần này đến lần khác , nhưng cuối cùng cũng đành bất lực , Cheer đành lếch thếch vác bộ dạng vô cùng ngái ngủ của mình xuống tiếp đón Chan ...

- Giẻ ?... – Cheer uể oải mở cửa , mắt nhắm mắt mở nhìn hần cho đến khi gần như chết đứng bởi chiếc xe đạp tuyệt vời đang xuất hiện lù lù trước mặt nó ...

- Gì ... gì... cái quái gì thế này ??? Bảo tôi phải tập bằng cái thứ này á ???

- Sao ? Chè à ??? Mượn mãi của mấy bà đồng nát mới được đấy ! Đừng có coi thường ! Đưa xe xịn cho em để rồi phá không thương tiếc à ??? – Hần cao giọng quát .

- U hu hu ... Anh diên rồi ... – Con Cheer ôm mặt cười , cười như mếu , tức tưởi đến nỗi không còn gì để nói ...

- Yà ! Không phải làm trò ! Mau ra đây tập đi ! Mau lên !!!

.....

Vậy là sau một hồi vùng vằng miễn cưỡng , cái Cheer vẫn phải gồng mình nhảy lên con xe phượng hoàng tậm tạch ấy... đạp một cách loạn xạ ... Tất nhiên , vẫn luôn có Chan hì hục chạy đằng sau để giữ yên cho nó ...

- Yà !!! Hạ yên xuống thấp một tí đi ! Để cao thế này sao mà chống chân được ? – Con bé chau mày mặc cả .

- Không ! Để cao như này xong cổ rướn xuống mà chống thì chân nó mới mau dài !!! – Chan cãi lại .

- À... thích chân dài chứ gì ? Được rồi , tốt thôi !!! – Nghe Chan nói xong , Cheer cúi đầu xuống hậm hực rồi quyết tâm quấy chân đạp cái vào một phát , cố gắng thoát khỏi sự kiểm soát của Chan và đồng thời cũng là để khẳng định “ tố chất siêu nhân “ của mình ... nhưng không thành công ...

.....

“ Gãy 4 cái nan hoa , bánh thì cong thành vòng số tám ... em còn gì để phá thì cứ phá nốt đi ... “ – Sau khi nhận lại thành phẩm mà mình đã cố sức vay mượn , chân tay Chan rời rạc , hần đành ôm mặt khóc ...

- Thôi mờ thôi mờ ... nín đi nín đi ... em xương em xương ... – Nhìn Chan khóc lóc , Cheer chợt cảm thấy vô cùng có lỗi , một chút áy náy đâu đó chợt nhóm lên trong suy nghĩ ... nó cũng vội ngồi thụp xuống đỡ .

- Xương xẩu gì... chớ à ... – Hần đánh mắt sang rồi cười khẩy .

- Mẹ ! Thằng này... thấy bà nhin mày lại láo phỏng !!! – Khóe miệng Cheer lại khê nhếch lên giật giật ...
- Chó ghẻ đầu ! Lại bắt đầu lệch sóng rồi đây !!!
- Méo tập nữa ! Bỏ mày cái rồi !
- Méo tập thì thôi ! Để đấy ông đi bán đồng nát !!!
- Mượn của người ta phải giả cho người ta chứ bán đi để người ta đánh cho à !!! Khôn lắm đồ ngu ạ !!!
- Yaaaaaaa !!!

Hai đứa cứ mãi cãi nhau , không để ý người hàng xóm khó tính đã bị phá bình giấc ngủ từ bao giờ ... Hấn liền lèo nhèo vác mặt ra hành lang **** vống xuống .

- Mới sáng sớm mà đứa nào đã làm ầm lên cả đấy ! Để yên bố mày ngủ cái nào !!!

Dám **** ? Ở khu này mà cũng có người dám **** Cheer ? Nghĩ thế , Chan và Cheer liền quay ngoắt lên nhìn về phía tiếng nói vọng xuống ... Nhưng không ngờ ...

- O ! Yan ! Ông lên từ bao giờ đấy ??? – Hai đứa mắt chữ Ô , miệng chữ A há hốc lên nhìn Yan , rồi đồng thanh hét toáng lên như thế .
- 3 giờ sáng nay ...Oáp... !!! – Vừa nói , hấn vừa ngáp ngáp dài trong trạng thái ngái ngủ ... rồi lại nheo mày – Mà hai đứa đang làm cái gì đấy ???
- Tập xe đạp !!! – Tiếng cả hai lại cùng lúc vang lên , nhưng một thì hồ hởi , một lại ỉu xìu ...
- Tập tành kiểu gì sao lại cãi nhau ?

Chẳng nói chẳng rằng , Chan liền lồm lỉ chỉ sang con phượng hoàng cũ kỹ nay lại thêm phần tả tơi nhờ công sức vô cùng to tát của cái Cheer , khiến con bé chỉ dám cúi gằm mặt xuống đất chẳng muốn ngẩng lên ...

Đã hiểu vấn đề , Yan liền chấp hai tay lại rồi vỗ làm cái bốp , xong đâu đó hấn liền lập tức chạy vào nhà .

- A ha ! Được rồi ! Chờ chút nhé ! Tôi xuống ngay !

.....

Nói xuống là hấn xuống thật , chỉ chưa đầy năm phút sau , Yan đã trở lại với con xe thể thao mới cứng , khiến mắt Cheer sáng ngời lên thích thú ...

- Đấy ! Đàn ông là phải như này !!! – Chỉ tay ngón cái gơ về phía Yan và đánh mắt sang lè lưỡi vào mặt Chan .

.....

Vậy là nguyên một buổi sáng , hai thằng con trai thi nhau thể hiện giữ xe chạy thực mạng theo con Cheer... với tần suất cứ 5 phút lại phải đỡ một lần ...

Khổ... chân ngắn quá mà !!!

- Hạ cái yên xuống thấp tí nữa đi ... – Cheer chơi với “ đứng “ trên yên xe , cầu nhàu nhìn xuống ...
- Cứ để yên như thế ! Này ! Ngày xưa anh đi xe đạp toàn phải để yên cao nhất có thể nên bây giờ chân mới dàiiiiiiiiiiiii như thế này đấy ! – Vừa nói , hấn vừa duỗi căng chân ra rồi lấy tay vuốt nhẹ một cái khiến Cheer rùng hết cả mình .
- Này ! Thằng kia ! Mày xưng anh với ai đấy ? 93 ăn nói với 92 kiểu gì thế hả !!! – Thấy Chan xưng anh với Cheer , Yan liền xúng cồ lên quát nạt .
- Thôi đề ông anh 91 đúp lớp ... người yêu thì chẳng anh em còn muốn xưng hô như nào ??? – Chan thần nhiên căng mặt lên cãi lại , trong lòng vô cùng dắc ý , nhưng lại không thèm để ý đến sắc mặt Yan đã tái sầm đi từ lúc nào không biết .

Lời Chan nói như một tiếng sét đột ngột dội xuống đầu Yan , khiến hấn gần như chết đứng ... Không thèm giữ xe nữa , Yan dừng lại hỏi thẳng .

- Này... thằng điên này đang nói nhảm cái gì đấy ... người yêu gì cơ ...

Nhìn mặt Yan lúc này đã đỏ lựng như trái gấc , Cheer cũng đành bần thần nhảy vội xuống xe ... để tránh tai nạn ... Nó ngại ngừng rồi lồm bồm nói nhỏ .

- Ô không ... đùa ý mà... – Vừa nói , con bé vừa cố tình đánh mắt sang phía Chan , nháy nháy vài cái mong Chan hiểu ý ...

- Đùa á ??? – Cheer vừa dứt lời , Chan cũng giật bắn cả mình , như một mũi tên vừa bắn xuyên qua lòng tự trọng của hắn . Chan dừng lại quát lớn .

- Này mày to tiếng với ai thế thằng kia !!! – Thấy Chan quát Cheer , Yan liền gân cổ lên nạt lại .

- Thôi ! Thôi ngay đi ! Bị điên à ? Mới mừng một tết đã thế này . Thôi hôm nay không tập nữa !!! – Thấy tình hình càng lúc càng đi vào ngõ cụt , Cheer đành giở giọng cãi cùn rồi vùng vằng bỏ đi trước để lảng tránh mọi chuyện ... để lại hai tên con trai với ánh mắt phờ phờ rực lửa nhìn nhau vô cùng hằn học .

.....

Bóng Cheer vừa đi khuất , Yan đã lập tức giở giọng ra lệnh .

- Thằng này , vào nhà tao nói chuyện ! – Vừa nói , Yan vừa loạch xoạch cất xe rồi khươ tay tỏ ý gọi Chan vào theo .

- Sao tao lại phải vào nhà mày ? Không thích ! – Chan nguýt dài tỏ ý khiêu khích ... Hắn vẫn còn đang điên vì cái câu “ đùa à “ của Cheer và việc nhà hai đứa thì ra sát vách mà đến giờ Chan mới biết ... Đến phải chuyển nhà tới đây để giám sát thôi !

- Hay ho lắm đấy à mà để hàng xóm người ta nhìn cho như thế này ???

Nghe Yan nói , đến lúc này Chan mới để ý ánh mắt dòm ngó của những người hàng xóm tò mò đang dõi theo chúng từ phía xung quanh ... Cư dân ở đây thật đúng là phiền nhiễu , nghĩ vậy , Chan đành hậm hực đi vào .

.....

Lặng lẽ trốn thoát khỏi cuộc ẩu chiến của hai con trâu non , Cheer lại thông thả một mình dạo bước trên con đường quen thuộc dẫn tới nhà vợ Mita . Vừa đi vừa chấp hai tay ra đằng sau lưng , tung tẩy nhảy nhót trong chiếc áo cánh dơi dài lưng bùng ... Cảm giác tận hưởng đất trời trong lành thanh mát những ngày đầu Tết , khi con đường bình thường tấp nập nay đã bớt ngập bóng người ... chỉ còn lại lác đác dấu đó tiếc cười nói rôm rả của gia đình này chuẩn bị sang chúc tết gia đình kia ... Không khí sáng khoái như thế này ... chắc chỉ còn tồn tại ở những ngày Tết nhất ...

- Cháu chào bác ạ ! Mita có nhà không ạ ? – Chưa thấy người đã nghe thấy giọng , mẹ Mita niềm nở trả lời .

- Nó đang ở trên nhà đấy ! À... Mai vào đây để bác lì xì nào !

He he he ! Vừa sang tìm vợ lại vừa được nhận lì xì... mừng một thế này là quá son !

Cầm chiếc phong bì đỏ rực rõ trên tay , Cheer hí hửng lon ton nhảy lên từng bậc cầu thang rồi gõ cửa phòng vợ nó .

- Vợiiiiiiiiiiiiiiii !!! Chết chồng rồiiiiiii !!! – Vừa vào đến phòng cái Mita , Cheery đã vội nhảy phịch lên giường , nắm sóng soài thờ dài nấu ruột ...

- Saooooooooooooooooo !!! – Hỏi Cheer thì ít mà chủ yếu mắt Mita vẫn đang dán chặt vào đôi chân chưa qua tẩy trùng của Cheer là nhiều ...

- Yan đi Sài Gòn về rồi đấy ! – Vừa nói , nó vừa lật ngược cả người lên , co tròn giãy giụa .

- Thì sao ??? – Mita vẫn thản nhiên như chuyện bình thường ở huyện .

- Nhưng mà Yanbi thích chồng , vợ không biết à ? – Nói rồi , nó liền vùng mình ngồi bật dậy , cong môi phân tích .

Cheer vừa dứt lời , thái độ bình thản của Mita lập tức bị đánh bật sang một bên , nó trở mắt lên há hốc miệng hỏi lại .

- Cái gì ??? Thằng dở hơi ấy thích chồng ? Thằng thiếu năng ấy thích chồng ? Thằng cù lần ấy thích chồng á ??? Mà thích ở điểm gì ? Chồng thì có cái quái gì mà sao thằng thích thế nhỉ ??? – Mita nói liền một tràng , như bắn súng tiểu liên tăng tăng vào mặt hồ đang yên ả ...

- Thế sao mày lại yêu tao ... vì sao mày lại yêu tao ... – Cheer ngược khuôn mặt ỉu xỉu lên chau mày hỏi ngược lại .

- Bởi vì tao bị mày lừa tình đó... hu hu hu ... bây giờ tao mới biết mày bị yếu sinh lý ... không thể đáp ứng nhu cầu của tao... không thể khiến tao lên đến đỉnh ... tao thất vọng lắm chứ bộ ... – Vừa lấy giấy ăn , vừa lau nước mũi , Mita giả bộ khóc lóc thảm thiết .

- Bởi vì tao yếu sinh lý nên mày mới cặp kè với thằng Chợ Sắt đúng không ? Ờ ! Anh Chợ Sắt thì kinh rồi ... tao đâu dám dây vào ...

- Thôi ... không phải trình bày ... quay lại vấn đề chính ! Nó thích chồng từ bao giờ ?

- Ôi xời ! Chồng biết sao được ... Chồng đáng yêu thế này chắc nó thích chồng ngay từ cái nhìn đầu tiên ! Ha ha ha ! – Nói xong , Cheer tự ôm khuôn mặt đỏ lựng của mình lên bật cười thích thú .

- Khổ thân ! Hôm nay lại uống thuốc thiếu liều rồi phải không ? Có cần tiêm thêm cho mấy mũi không ?

- Tiên sư mày ... – Bị Mita xỏ đùa , Cheer lại thở dài , rồi tiếp tục lăn ra giấy giũa – Aaaaaaa !!! Không biết đâu ! Không biết đâu ! Phải làm thế nào bây giờ ! Chan với Yan bây giờ đang ở cạnh nhau đấy !!!

- Ồi thôi chết ! Sao chồng không ở cạnh bọn nó ? Nhỡ xảy ra án mạng thì sao ? Mai kênh 14 lại giật tít “ Án mạng đánh ghen mừng 1 Tết giữa hai thanh niên trẻ vì một cô gái mét rưỡi bẻ đôi ! Sâu hót ! “

- Ừ ! Hẳn là hót ! Hót *** ý ! Mà hôm nay chồng lại lỡ miệng nói với Yan chuyện với Chan chỉ là đùa nửa chứ . Chan giận chồng mất rồi ... làm thế nào bây giờ ?

- Chết ... thằng Chan nó yêu chồng như thế mà chồng lại bảo là đùa... chồng bị dở hơi à ???

- Ừ ! Thì đấy ! Chồng cũng biết thế ! Chẳng hiểu sao chồng lại nói ra câu ý vợ ơi !!! Nhưng lúc đấy nhìn mặt Yan sợ lắm... chồng không dám nói thật... sợ nó bị tổn thương ý ...

- Thế sợ nó bị tổn thương mà không sợ Chan bị tổn thương à ? Chết vẫn không hết dốt mà ! Thôi ! Liệu mà xin lỗi Chan đi . Để thế không được đâu ! Tự trọng của thằng đàn ông nó cao lắm ...

- Haiz... mệt thế ... đã bao giờ phải mở miệng ra xin lỗi nó đâu ...

- Thì bây giờ tập đề !

- Rồi ! Biết rồi ! Rách viêc quá diiiiiii !!! – Nói rồi , nó lại chồm đầu chui biến vào trong chăn , thở dài mệt mỏi .

Chuyện của Cheer còn chưa kết thúc , 15 phút sau , tiếng bấm chuông inh ỏi lại báo hiệu câu chuyện của Hummie chuẩn bị tiếp tục làm phiền Mita .

- Cheer ơi ! Mita ơi ! Tức chết mất ! Giúp tôi với !

- Lại làm saoooo !!! – Nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Hummie , hai đứa tiếp tục quay sang cầu nhau .

- Thằng Yon ý ... nó cưa gái trên facebook !!! – Vừa nói , Hummie vừa hậm hực mở facebook của Yonnie lên , chần chừ chỉ vào những dòng đối thoại vô cùng đong đưa của Yon với đám con gái vớ vẩn trên mạng .

Căng mắt lên nhìn vào những dòng chat thân mật như ...

“ Anh Yon quên em rồi ... “

“ Đâu ... đã phút nào anh dám quên em ... “

“ Vậy sao không nhắn tin cho em ?”

” Vì anh có vợ rồi ! “

“ Thế anh không ngoại tình được sao ? “

Độc đến đoạn này , cả ba đứa đều nổi máu tam tành , chỉ muốn tạt nguyên cả thùng axit vào mặt đứa con gái trơ trên này ...

- Mày... “like” vào cái dòng “ chơm chơm , ôm ôm “ này cho tao ! – Cheer nghiêng răng chỉ vào dòng mà nó ngứa mắt nhất .

- “Like” á ? Mày nghĩ tao vui lắm à mà phải “ like “ cho chúng nó ?- Hummie dựng ngược cả người lên quạc lại .

- Ngu thế ! Bảo sao không khá lên được ! “ Like “ vào đấy ... để đánh động cho nó biết là “ Đây , tôi biết rồi đây ! Anh làm trò vừa thôi ! “. Hiểu không ? Nếu nó có tật tự khắc sẽ giật mình . Mày không được manh động . Không được quát mắng tỏ vẻ ghen tuông gì với nó . Cứ từ từ . Cư xử thật bình thường nhẹ nhàng cho tao . Nói ít thôi , nhưng đã nói là phải nói đúng . Làm thế nó mới sợ . Hiểu không ?! – Cheer nói một lèo , chia sẻ lại những kinh nghiệm mà nó đã dùng để trị con bé Nhi rồi cười nham hiểm .

- Wow... quả nhiên là sư phụ ... Tao xin “ like “ !!!

47. Chương 47 : Cạnh Tranh Lành Mạnh

- Rồi! Like xong thì cứ chờ đấy, xem nó có tật giật mình chủ động nói gì với mày không. Hừm! Tao ghét nhất là cái loại con trai lẳng nhăng cột nhả như thế này! – Vừa nói, Cheer lại vừa nghĩ đến quãng thời gian trước Chan cũng chẳng khác gì thằng Yon bây giờ. May mà nó còn trị được ...

- Tao thề với mày là tao ức lắm ý! Nó cứ cậy nó đẹp trai, xong toàn đi tà lura mấy con 95, 96 trên facebook, mình là vợ nó là nó chả coi ra gì cả! Miệng thì lúc nào cũng kêu “ em yên tâm, em là nhất “ ... Đùa... tao chả biết tao mà là nhất thì con nào mới là số một cơ!!! – Vừa nói, Hummie vừa khoanh tay ngồi nhìn máy tính rồi thở hậm hực.

- Ồ ! Mà con nào nó cũng “em gái , em gái“ ... Lấy cái cơ em gái ra để lẳng nhăng một cách quang minh chính đại! Nhìn chúng nó chat cả nhau trên wall mà tao chỉ muốn phát rồ lên được ý ! – Cheer day nghiêng .

Thấy thế, Mita lại ngáp dài, thực chất ở đây chỉ có mình nó là FA nên nó chả quan tâm cho lắm. Là người bình tĩnh nhất, đứng từ bên ngoài xem xét mọi việc, chỉ có Mita mới đưa ra được những lời phê bình lý trí.

- Chúng mày cứ tức mà làm gì? Hồi trước tao chia tay người yêu cũ cũng vì facebook đấy! Giờ tao đóng xừ nó vào. Chả phải quan tâm đến bố con thằng nào nữa. Facebook rách việc lắm! Nói thật chứ cứ bảo khoan dung độ lượng các kiểu, nhưng thử hỏi chỉ cần nhìn người yêu mình “ like “ ảnh con nào trên facebook là mình đã sôi hết cả máu lên rồi! Đừng nói đến chuyệnmịnh nịnh nọt... Ôi giời ôi! Lúc ý tao chỉ muốn giết cả hai!!! Thế nên thôi! Đã yêu là phải biết chấp nhận, không thì khóa xừ facebook vào đi!

Mita nói xong, cả hai đứa con gái còn lại đều giật nảy mình xùng cổ lên đồng thanh đáp lại.

- Khônggggggggggggggggggg!!!!

.....

Miễn cưỡng vào trong nhà Yan, Chan làm lì như thể chuẩn bị bước chân ra trận mạc vậy. Nhìn kẻ địch cũng không kém phần khó chịu ngồi lù lù trên ghế sofa đối diện mình, hần ngáy dài một dài rồi khệnh khạng ngồi xuống.

- Sao! Muốn gì? Đánh nhau à? – Chan mở lời trước.

Bình tĩnh chấp hai tay ngồi khom lưng hướng ra phía trước, Yan khẽ cười khẩy, rồi ra điều kiện.

- Thôi được rồi! Hồi trước tao phải vào Nam, một mình mày ở đây tác chiến. Không tính! Từ bây giờ tao cả mày cạnh tranh công bằng. Ok?!

Nghe Yan nói với vẻ mặt thản nhiên mà Chan không khỏi lộn ruột. Không thể không đặt câu nghi vấn nào thằng này làm từ cái gì?...

Trong thời gian hấn ta ung dung vào Sài Gòn “hóng nắng” thì Chan đã phải vất vả đánh vật với cái lạnh ngoài đây, dùng trái tim hùng hực của mình để sưởi ấm cho Cheer ... mới có được kết quả viên mãn như ngày hôm nay. Vậy mà dùng một cái thằng Châu Quý này xuất hiện, rồi bây giờ lại đòi cạnh tranh công bằng á? Quả là điên!!!

Nghĩ vậy, Chan liền lập tức gạt phất đi.

- Mày bị dở hơi à? Mày đi kệ mày chứ? Biết tao cả Cheer đã tiến triển đến mức nào rồi không?

Bỏ qua lời kích bác của Chan, Yan vẫn cố gắng bình tĩnh thương lượng tiếp.

- Mức nào? Lời mày nói sao tao phải tin. Nhưng tao chắc chắn một điều là tao thích Cheer trước mày!

- Trước tao?! Bỏ thằng dở hơi! Mày biết tao quen Cheer từ bao giờ không?

- Đếch biết! Mày biết Cheer nhìn thấy cái ấy của tao rồi không?

Trong cơn nóng giận, không kiểm soát được lời nói, Yan vô tình phát ngôn bừa bãi. Vừa nói xong thì hấn cũng chột cứng cả họng, vội vàng ngậm miệng lại không nói nữa. Nhưng thái độ hung hãn của Chan đã đánh tan tất cả ...

- A thằng chó! Mày đừng có chém! Thấy kiểu quái gì!!!

- Hờ hờ... vì lúc đấy tao vừa tắm xong ... – Thấy Chan càng nóng, Yan lại càng hả dạ. Nghĩ vậy, hấn liền cố tình chọc ngoáy tiếp. Nhưng không ngờ, Chan đã sớm đoán được ý đồ này, thế nên hấn cũng liền lật ngược lại ván bài trong gang tấc.

- Thì sao? Tao với Cheer còn ngủ cả nhau rồi đấy?!

- Nói dối không làm mày áy náy lương tâm à?

- Nếu cảm thấy nghi ngờ thì mày hỏi Cheer xem cô ấy dám phủ nhận không??? – Chan khẽ đánh mắt lên, nhìn Yan cười khẩy.

- Ngậm mồm vào không rằng mày lại bay khỏi miệng đấy! – Vừa nói, Yan vừa gằn giọng lên, nắm đấm trên tay hấn đã nổi gân xanh tự bao giờ không biết.

Chẳng thèm để tâm, Chan vẫn tiếp tục nheo mắt cười vẻ hưởng thụ...

- Quên không nói với mày là cô ấy còn rất ngọt đấy! Ha ha!!!

BỐPPPPPPPP!!!!

(Đoạn hội thoại tạm thời kết thúc để chuyển cảnh sang màn võ thuật hành động)...

.....

Sau một hồi tay nắm chân đá kịch liệt, hai thằng con trai cuối cùng cũng đành chịu thua đối phương về độ lì lợm nên quyết định dừng tay không đánh nữa. Chan nằm bệt ra nhà, nhìn lên trần bằng đôi mắt tím ngắt của mình rồi thở hắt ra từng hơi một mỗi ...

- Thằng ôn! Mày cũng khỏe phết đấy nhỉ! – Vừa nói, Yan vừa từ trong phòng tắm đi ra vứt cho Chan một cái khăn ướt úp lên mặt, rồi giữ lại một cái để tự lau cho mình. Kể ra sau khi đánh nhau, chúng nó lại càng cảm thấy thoải mái vì đã trút được một phần bực dọc lên đối phương. Dĩ nhiên cũng tự dưng cảm thấy nói chuyện thoải mái hơn rất nhiều.

Nằm đăm chiêu suy nghĩ một hồi, sau khi chậm rãi lau đi hết chỗ mồ hôi vương *** ... Chan mới quyết định bật mình ngồi dậy, nhìn Yan một lúc rõ lâu rồi mới quyết định nói.

- Thôi ... được rồi... – Chan rặn từng hơi thật chậm... dường như chẳng muốn thoát ra ...

- Được rồi cái gì cơ??? – Chan vừa dứt lời, Yan liền giật mình ngẩng cổ lên, tỏ vẻ ngạc nhiên hững hờ vô cùng.

Lời nói vừa được cất ra thật sự khiến Chan chỉ muốn thu hồi lại ngay tức khắc, nhưng nghĩ thật kỹ, dẫu sao đây cũng là một cơ hội để làm phép thử cho thước đo tình cảm của Cheer đối với mình, nên Chan quyết định gật đầu ...

- Thử tỏ tình với Cheer đi. Tôi cho phép! Nhưng chỉ một lần thôi đấy! Nếu không được thì rút lui mãi mãi. Ok?

- Ô... – Nghe Chan nói mà mắt Yan sáng ngời lên trông thấy, một cánh cửa vừa mới được hé ra, tội gì hần không vội bước ngay vào ...

Nhưng ngay sau đó, Chan lại vội cầm chừng nói tiếp ...

- Tuy nhiên, đôi lúc ông anh phải giúp tôi cái này ...

Ngửi thấy mùi nguy hiểm, Yan cũng từ từ xem xét ...

- Cái gì?

- Quanh đây có nhà nào cho thuê không? Tôi muốn chuyển đến khu này sống!

Vẻ thản nhiên của Chan khiến Yan tức khắc trở nên bực mình. Muốn chuyển đến đây? Lý do là gì? Sao Yan lại không biết...

Cái thằng này ... rõ ràng nói là cho mình cơ hội nhưng lại không ngừng phòng thủ thì biết tấn công làm sao ...

Khốn quá!!!

Nhưng mà thôi được rồi, có đi thì cũng đành phải có lại, Yan đành nuốt giận hời tiếp.

- Nhà mày đâu sao mày không ở, tự dưng đòi chuyển đến đây làm gì?

Nghe Yan hỏi, Chan lại trầm ngâm suy nghĩ một hồi, phân vân một lúc rõ lâu rồi mới quyết định nói thật.

- Bố mẹ tôi ly dị rồi, giờ mẹ tôi đang ở Sài Gòn, còn bố thì ở với vợ mới cùng em gái ở nhà cũ, tôi không muốn ở cùng nên muốn chuyển đi chỗ khác thôi. Tôi giúp ông thì ông cũng phải giúp tôi chứ! Có chỗ nào không?

Thấy Chan thản nhiên nói liền một mạch như thế, bỗng nhiên lại làm Yan thấy cứng họng. Có vẻ như đằng sau vẻ điềm tĩnh ấy là một nỗi đau chất chứa không thể diễn tả ... Vậy nên hần mới luôn tìm những thú vui bên ngoài để che lấp sự thật trầm mặc ở bên trong ... Một chút gì đó thương cảm chợt len lén trong thâm tâm, Yan quyết định mở lòng cho hần ở lại nhà mình.

- Gần đây nhiều lắm, nhưng đang tết nhất người ta chưa cho thuê đâu, thôi mày cứ ở tạm nhà tao vài ngày. Ra tết khắc tính!

Yan vừa nói xong, đôi mắt Chan chợt sáng rực lên rạng rỡ, khóe miệng hần đã lâu lắm không được kéo dài ra rộng ngoác đến mang tai như thế này! Bất ngờ tóm cổ vít chặt đầu Yan vào lòng, Chan cười phá lên sung sướng.

- Thằng cha này! Trông thế mà tử tế phết!!!

- Bỏ ngay cái tay bẩn ra khỏi người tao! Ôn con!!!

.....

Chiều tầm năm rưỡi, Cheer lại lách thếch tản bộ từ nhà Mita trở về nhà mình. Một mình lặng bước trên con đường dài, những suy nghĩ về Yan và Chan cứ hút nó mãi vào một hố sâu hỗn độn. Đối với nó thì cả hai đều đáng trân trọng, Yan là bạn, một người bạn trai tốt khó kiếm, Chan thì... khỏi phải nói rồi... Nó biết tình cảm nó dành cho ai là thật lòng, tình cảm nó dành cho ai đáng trân trọng hơn. Nhưng nó lại chẳng muốn làm mất lòng một ai ... Nên cứ cả nể mãi ... Rồi lại chợt nhận ra... hình như từ khi đi làm, quen nhần nhện chịu đựng, quen phải giữ môi cười mỗi khi tức giận lên đến định điểm, khiến nó ngày càng trở nên cả

nể. Dù là lúc tức giận nhất, nó vẫn vờ cười được ... chứ không còn nóng nảy như trước ... Gần một năm qua đi ... có lẽ cuộc đời cũng dạy cho nó ít nhiều là phải thay đổi thì mới mong tồn tại... Năm mới đến rồi, cuộc đời nó rồi thì cũng sắp phải bước sang trang mới, thi tốt nghiệp, rồi thì thi đại học. Tất cả đều là những ngưỡng cửa quan trọng của cuộc đời... Đánh nhau, gây gổ ... hay cầm trịch giờ cũng chỉ là những chuyện đã từng tồn tại trong quá khứ! Mà ngẫm lại thì nó thấy quá khứ của mình thật buồn cười! Đứa con gái bé nhỏ này sao lại từng có quang thời gian thích đi gây gổ, đánh nhau với con trai, thích tỏ ra mình là kẻ mạnh mẽ bất trị đến như thế? Năm đám của một đứa con gái, dù có cố rèn luyện đến mấy thì cũng làm được gì? Muốn đòi lại những bất công trong xã hội??? Chắc chắn không phải dùng đến năm đám mà phải dùng đến cái đầu! Một kẻ lúc nào cũng thích khoa trương bằng vũ lực, nhất là trong giới học đường thì rồi đến khi ra trường sẽ làm được gì? Kiếm tiền bằng năm đám thì cuối cùng cũng chỉ có thể làm tay chân cho những thằng đầu to mắt cận trước kia mình đã từng bắt nạt mà thôi!

Vậy nên bây giờ nó càng cần phải thay đổi, sau khi ra Tết nó sẽ vẽ ra kế hoạch ôn luyện thật kỹ càng. Tìm một lò luyện thi, học vẽ bài bản từ bây giờ đối với một đứa có năng khiếu và niềm đam mê sẵn có như nó chắc cũng không phải quá muộn. À! Lại còn ôn thi tốt nghiệp nữa! Nếu không qua được ngưỡng tốt nghiệp thì cũng đừng có mà mơ đến cánh cửa Đại Học. Nếu sự học của nó mà bị dừng lại tại đây thì cuộc đời về sau chỉ còn nước xuống dốc... Nghĩ thôi mà cũng đã thấy thật mù mịt ... Bởi kiến thức về Toán, Lý, Hóa trong đầu nó bây giờ gần như là rỗng không ... Thật ra Cheer học không kém, nhưng nó lười vô cùng! Hầu như chỉ đến các kì thi nó mới bắt đầu cong *** lên nhồi nhét những dạng cần thiết để đối phó, rồi đầu lại vào đây... thi xong là vứt đi hết ngay ...

Haiz... Vậy là có đến hai việc quan trọng cùng phải làm một lúc, ra Tết rồi nó sẽ lại kiếm thêm một anh gia sư trẻ trung học giỏi nữa để bồi bổ lại kiến thức cho nó ... Chứ không thì chỉ còn vài tháng nữa là thi tốt nghiệp rồi ... Nước đến chân mới nhảy... chẳng biết nhảy có cao không?! Thôi thì chỉ còn có thể trông cậy vào sự quyết tâm và kì tích trong tương lai thôi! ... Haiz....

Vừa đi vừa nghĩ, nó vừa lặng lẽ thở dài ... thế mà thoát cái đã đứng trước cửa nhà từ lúc nào không biết.

Về đến nhà rồi! Cheer khẽ thở phào nhẹ nhõm rồi lại bình thần mở cánh cửa sắt đã nhuộm màu cũ kỹ ra ... rồi lại chợt giật bắn cả mình khi thấy hình ảnh Chan đang hiện ra lù lù trước mắt nó. Sững người trong giây lát, chẳng hiểu sao Cheer như nhìn Chan như ảo ảnh... rồi không tin vào mắt mình ... nó chớp mi vài cái khiến Chan cũng ngệt mặt ra một lúc rồi bật cười.

- Này! Anh biết anh đẹp trai rồi! Không phải ngắm mãi như thế đâu!

Giọng nói của Chan vang lên bất ngờ phá tan dòng suy nghĩ mơ hồ của con bé, Cheer khẽ chau mày rồi lại giả vờ quát nạt.

- Mấy giờ rồi mà còn ở đây? Sao không mau về đi?

- Hôm nay anh xin ở lại nhà mẹ mà ...

- Mẹ nào???

- Mẹ em... à... mẹ vợ anh ... hehe!!!

- Câm moooooooooooooooooooo!!! Mẹ của tôi thôi, ai cho anh nhận vợ! Cuốn xéo ngay!!!

- Thôi mà đừng nóng, có gì thì vào trong. Vợ chồng đóng cửa bảo nhau chứ như thế này hàng xóm người ta cười cho!

Chan vừa nói vừa kéo tay đẩy Cheer vào trong khiến con bé chẳng biết nên bực hay nên cười. Nhưng đến lúc nó vào nhà rồi, còn chưa kịp nói gì thì lại thấy Chan lặng lẽ lên ra, con bé mới ngạc nhiên hỏi.

- O! Đi đâu đấy?

- Đi về!

- O! Tưởng xin ở lại rồi cơ mà? – Bất ngờ hỏi lại, nhưng rồi ngay sau đó con bé chợt nhận ra rằng mình vừa nói hớ.

Câu nói hớ của Cheer cũng khiến Chan ngẩn người ra trong giây lát, nhưng bù lại hấn lại cảm thấy rất vui. Hình như Cheer đã bắt đầu quen với sự xuất hiện của mình ... trong một vai trò gì đó rất gần gũi ...

- Ô hô! Thế hóa ra em mong anh ở lại à?

Chan vừa nói vừa cười nhăn nhở khiến Cheer chỉ thấy đỏ mặt vì xấu hổ. Để chữa thẹn, nó lại vờ gắt gỏng rồi đập thẳng Chan ra ngoài!

- Yà! Tôi chỉ đùa thôi! Anh cut đi! – Nói rồi, con bé liền lập tức đóng rầm cửa lại, không cho Chan có cơ hội chào tạm biệt.

Nhưng lấp ló đằng sau cánh cửa đó ... là hai trái tim đều đang rung lên đập thành thịch. Đóng cửa lại, Cheer vội vàng chạy bắn lên phòng, ôm tim thở dốc. Cảm giác thật lạ khi mỗi lần gặp Chan gần đây đều khiến nó cảm thấy xấu hổ như thế này. Còn Chan, hấn vẫn cứ đứng ngây người rồi cười tủm tỉm ngay trước cửa nhà cái Cheer, khẽ ngửa mặt lên trời rồi vươn vai duỗi thẳng hai cánh tay, hấn lại ngúng nguẩy quay về phía nhà Yan, thậm chí mong Cheer cứ mãi đành hanh với mình như thế ...

.....

Hôm nay là một ngày thật nhiều biến động, về đến nhà nó không ăn cũng chẳng thèm tắm rửa mà chỉ muốn ném phịch mình lên giường rồi làm luôn một giấc...

Vậy mà nhaoáng một cái đã đến 11 giờ, Cheery uể oải nhào người dậy, rồi lại lóc cóc lê đến cái máy tính, lò dò mở facebook ra và ngay sau đó là gõ tên Chan Xù. Chuẩn bị sẵn tâm lý ức chế để đối phó với mấy con ruồi nhặng lúc nào cũng bầu đầy quanh wall nhà hấn, nhưng hôm nay thì lại khác... dường như tất thấy các status dạo gần đây Chan đều vu vơ nhắc đến một cô bé chân ngắn. Từ việc lược bánh chưng cho đến tập xe đạp ... Vừa đọc, nó lại vừa khẽ mỉm cười hạnh phúc. Đôi tay không ngừng lia nhanh đến những dòng status nói về mình rồi dừng lại trong giây lát. Chỉ là một vài dòng chữ ngắn ngủi nhưng Cheer cũng phải đọc đi đọc lại đến mấy lần ... Rồi nó lại chỉ “ like “ chứ không ment gì hết... thật chẳng biết nói sao ... Vì hạnh phúc lúc này cũng chẳng thể diễn tả hết thành lời. Chỉ cần Chan lặng lẽ quan tâm nó thế này thôi, đừng trả lời cũng đừng ra vẻ đào hoa với những đứa con gái khác! Cheer không cần một người yêu quyến rũ đối với nhiều cô gái, nó chỉ cần hấn thu hút hết sự chú ý của một mình nó thôi là đủ rồi ... Như bây giờ ấy ...

Rồi đang tủm tỉm ngồi cười đến run cả người, nhịp tim càng lúc càng đập mạnh hơn khi Cheer dừng lại ở một dòng status khá dài mà không cần thả. Sững lại trong giây lát, nó lặng người để đọc cho kỹ hơn những gì mà Chan muốn nói ...

“ ...

Có thể mọi việc anh làm đối với em đều là vô nghĩa...

Và đôi khi những lời anh nói đối với em hay những người xung quanh đều thật ngu ngốc ...

Nhưng chỉ cần trong phút chốc, em nghĩ :” Em cần anh, em nhớ anh! “

Thì anh còn có thể làm thêm nhiều điều ngu ngốc hơn cả thế ...

Có thể trong mắt người khác anh đang tự hạ thấp bản thân mình ...

Nhưng người khác nghĩ gì đối với anh có quan trọng gì đâu ...

Quan trọng đối với anh thì chỉ có một thôi...

Là “ Em “ ... thế đủ rồi ...

...”

Đọc xong status mà tim nó như ngừng đập, cảm giác gì đó như da gà nổi lên hết cả, mồ hôi tay chảy ra đầm đìa khiến Cheer không thể kiềm chế sự phấn khích của bản thân. Hai má dần dần trở nên nóng bừng, con đôi môi thì không biết nên cười hay nên khóc. Khẽ lấy tay che lấy khuôn miệng mình đang mím chặt, Cheer chợt nhận ra cảm xúc lúc này là ... dường như không chỉ đơn thuần là “ thích “ nữa rồi ...

.....

Nửa đêm đang nằm vật vờ ở trong phòng Yan, Chan lại giật mình khi nhận được một tin nhắn ...

Lò dò mắt nhắm mắt mở với lấy chiếc điện thoại ở đầu giường, nhưng ngay lập tức mắt hần chột căng ra rõ to để nhìn cho rõ cái tên đang xuất hiện trên màn hình.

“ Quý lùn yêu dấu “ ... tỉ năm mới có chuyện con bé chủ động nhắn tin cho hần ...

Vội vàng mở ra đọc ngay, rồi ngay sau đó hần lại ngồi ngây ra một cách bần thần, vừa đọc vừa nở một nụ cười ngớ ngẩn ... khiến Yan không biết có phải do hôm nay mình đã lỡ đắm vào đầu Chan quá tay hay không nữa ...

Chùm kín chần vào đầu, Chan vừa nằm ôm điện thoại vừa cười sung sướng, hần cứ quần quai như thế, hết đóng vào rồi lại mở ra ... khoe miệng không ngừng rú lên vì sung sướng ... Quả nhiên khi yêu vào ai cũng hóa trẻ con ...

“ Em cần anh, em nhớ anh! “

Cheer đã phải chần chờ rất lâu rồi mới dám nhắn đi cái tin mà nó đã soạn đi soạn lại đến cả tỉ lần rồi mới dám bấm nút “ gửi “ trước khi đi ngủ đấy!

48. Chương 48 : Từ Khóa “ I Love You”

Đêm hôm đó quả là một đêm khó ngủ...

Phần ít vì tin nhắn của cái Cheer...

Còn phần nhiều chính là vì con gà điên thường xuyên gáy vào lúc 1 giờ sáng của bác hàng xóm ...

.....

Chiều hôm sau, cả lũ lại rủ nhau sang nhà Yan để làm bài tập tết, cũng chỉ còn hai ngày nữa là kết thúc kì nghỉ ngắn này rồi, bài tập thì vẫn chất đầy như núi... Nghĩ đến đây đứa nào cũng thấy hoảng!

May mà có Chan và Yan, hai con người ưu tú thuộc top học sinh giỏi của lớp đã có mặt ở đây để chỉ giáo cho Cheer .

- Tiếng Anh học đến chương nào rồi ??? – Vì đã vào Sài Gòn một thời gian nên Yan cũng không biết ngoài này , lớp Cheer đang học đến đâu , hần mở sách ra và hỏi lại con bé .

Cầm quyển sách trong tay, Cheer cứ giả vờ lật đi lật lại ... rồi ậm ừ trong giây lát , cảm giác nước miếng còn đang mắc ứ nơi cổ họng không sao thoát ra được ...

- À ... ừm ... đang học đến chương chương ...

- Ui zời ! Đi học có bao giờ động đến quyển sách đâu mà bày đặt ! Thôi lòi hết bài tập ra đây anh làm cho ! – Thấy Cheer cứ ngồi ậm ừ mãi , Chan chau mày ra lệnh .

Thấy Chan thần nhiên to tiếng trong nhà mình , Yan lại trợn trừng mắt lên quát lại .

- Nào ! Cứ chây lười như thế thì đến bao giờ mới khá được ? Phải dạy cho cách học để lần sau còn biết tự làm bài chứ ?

Nghe Yan nói mà cả Chan và Cheer đều bĩu môi ... Ít ra thì Chan còn hiểu Cheer hơn Yan , nhưng suy nghĩ sâu xa thì thật ra lời Yan vẫn đúng hơn nhiều .

- Thế bây giờ sang đây để làm bài tập tết hay để ông tỏ vẻ nguy hiểm nào ? – Chan gân cổ lên cãi cùn .

- Này cái thằng kia ! Đây là nhà tao đấy nhé ! Thích làm gì kệ tao !

- Đếch học nữa ! – Bị Yan uy hiếp, mà rõ là không phải nhà của mình, Chan liền đứng phắt dậy rồi hậm hực bỏ ra ngoài ... để lại Cheer ngơ ngác ngồi đần mặt ra ở đó... ú ó không hiểu cái gì cả.

- Sao hai người trẻ con thế ? Động tí là cãi nhau ... – Cheer thở dài , rồi lại ngồi khoanh chân với lấy quyển sách ngã người ra đọc .

Sau khi Chan đi ra ngoài , Yan liền thở phào nhẹ nhõm. Một tin nhắn lặng lẽ rung lên trong túi áo hần, Yan khẽ lén lút mở ra đọc trong tâm trạng vô cùng thấp thỏm.

“Một lần duy nhất thôi đấy nhé ! Nhanh lên ị’.

Đứng ở phía bên ngoài cánh cửa phòng riêng của Yan, Chan run tay bấm những dòng chữ cần dặn, trong lòng chột len lên những suy nghĩ mong manh lo lắng ...

” Liệu Cheer có vì lời tỏ tình của Yan mà từ bỏ mình không?! ”

Thôi được rồi ...

Liều ăn nhiều !

Coi như một lần đánh cược để thử lòng Cheer vậy !

.....

Trở lại căn phòng, Cheer vẫn đang chăm chú nghe “thầy giáo” Yan giảng bài . Quả nhiên Yan là học sinh giỏi nên giảng cũng dễ hiểu thật. Cách hướng dẫn của hần đơn giản mà hiệu quả , không quá khó khăn để giải bài tập cho lắm. Đang hứng thú làm bài, bỗng nhiên Yan đề xuất một trò chơi ... trò “ tìm từ khóa “ .

- Để làm gì ? – Cheer nhú mày cười nghi hoặc .

- Luyện xem khả năng nghe đọc của bà như nào! Bây giờ tôi đọc một từ bất kỳ, bà phải tìm thật nhanh, rồi gạch chân vào sách. Thời gian ba giây cho một từ. Ok !

- À được! Chơi luôn sao phải xoắn!

Hí hửng nhận lời thách thức của Yan , Cheer liền ôm lấy quyển sách rồi nằm soài ra đất , chờ đợi Yan ra hiệu .

Thấy Cheer nằm , Yan cũng nằm soài xuống bên cạnh , cố tình để đầu mình nép sát vào đầu con bé , giả vờ chỉ chỗ ...

- Bắt đầu nhé !

- Ồ... rồi !- Vừa nói , Cheer vừa nhanh chóng cầm cây bút lên , xoay xoay thích thú .

- Tìm cho tôi chữ “I“ ...

- Ui zùi quá dễ ! “I“ đây , “I“ đây !!! – Yan vừa dứt lời , Cheer đã nhanh mắt tích ngay vào một chữ “I” hiện ra ngay trước mắt nó , chẳng tốn đến một giây để tìm.

Đã xong bước đầu tiên , nhìn khuôn miệng Cheer bật cười nắc nẻ mà Yan không sao bình tĩnh được , tim hần đập nhanh đến nỗi chỉ muốn nhảy tọt ra ngoài .

Mím môi , Yan lại đọc tiếp .

- Tìm cho tôi chữ “ love “ ...

Vừa nghe lời Yan nói , Cheer lập tức cầm đầu vào tìm , phải mất đến giây thứ ba , con bé mới tìm thấy chữ love . Khuôn mặt vẫn thản nhiên không có chút khả nghi ...

- Xong rồi , tiếp tiếp ! Trò này hay phết nhĩ ! – Vừa nói , nó vừa cười tít cả mắt khiến hai má Yan càng lúc càng nóng bừng lên trông thấy.

- Như đứa trẻ con ... – Yan mím môi thở dài , rồi chậm rãi đánh vần nốt chữ “ you” ...

- Chữ you ... chữ you ở đâu nhỉ ... – Vừa tìm , con bé vừa đánh mắt lướt thật nhanh khắp một lượt từ đầu đến cuối trang sách ... rồi bất giác giật mình khi vô tình ghép được ba chữ vào với nhau ... – I ... love ... y...o...u.... – Mối nó vô tình lẩm bẩm , rồi đột ngột mím chặt vào không nói nữa .

Thấy Cheer cuối cùng đã phát hiện ra ý đồ của mình , Yan lặng người , hơi thở của hắn mỗi lúc một gấp gáp hơn ... lại càng không hiểu tại sao đôi tay mình lúc này lại run đến thế ...

Ngập ngừng trong giây lát , Cheer quyết định đóng sập quyển sách vào, không chơi nữa . Nó vùng vằng nói không tìm thấy , nhưng thực chất là để trốn tránh câu hỏi mà con bé đã cố né khỏi thằng Yan suốt bao lâu nay ... Không ngờ sẽ có ngày nó phải đối mặt với sự thật như thế này .

Thấy Cheer cố tình lảng tránh , Yan vô cùng thất vọng . Sự thất vọng thể hiện càng rõ ràng trong tròng mắt mỗi lúc một đục dần đi đến vô hồn của hắn. Yan nói nhỏ.

- Sao thế ?

- Không tìm thấy ! – Cheer giả vờ tảng lờ, cố gắng để không phải nhìn thẳng vào ánh mắt đang mang đầy dấu hỏi của Yan.

- Sao lại không tìm thấy ! Nó ở ngay đây này ! – Vừa nói , Yan vừa tiến đến sát Cheer , nhanh tay mở quyển sách ra chỉ thẳng vào chữ “you” to đùng trên trang nhất .

Sự nóng nảy của Yan mỗi lúc làm Cheer thêm hoảng sợ, Yan càng tiến sát thì Cheer lại càng lùi ra xa hơn, rồi vội vàng cúi xuống lách ra gần cánh cửa . Ánh mắt giả vờ lần tìm thứ gì đó dưới đất nhưng thực chất là để tránh cái nhìn gai góc của Yan .

- Dù vậy ... cũng coi như tôi chưa hề nhìn thấy !

Lời Cheer thốt ra khiến cả hai đứa đều đau lòng ...

Vậy là một tình bạn chính thức được đặt dấu chấm hết .

Yan ngơ ngàng, cảm giác như cả một gáo nước lạnh vừa mới được tạt thẳng vào mặt ... mặc dù trước đó còn vừa định đặt lên bếp để đun sôi .

Hắn ngơ người , cảm thấy như có cái gì đó đang mắc nghẹn nơi cổ họng , không thể nuốt xuống được , cuối cùng đành phải trào ra. Bằng tất cả sức bình sinh của mình , Yan gồng mình hỏi thẳng .

- Vì ... Chan ... phải không ?

- Ừm... biết rồi sao còn hỏi...

- Từ bao giờ thế ?

Yan lại hỏi tiếp , giọng hắn dần dịu đi chứ không gằn lên nữa , Cheer có cảm giác như con người đứng trước mặt mình như đang dần nhỏ lại , nhỏ lại thành một dấu chấm đen sì vậy ...

- Cũng mới thôi ...

- Sao không đợi tôi ?

- Tình cảm chẳng ai nói trước được điều gì ! Xin lỗi !

Xin lỗi ?! Sao Cheer lại phải xin lỗi ? Không yêu thì thôi... Phàm là những thứ thuộc về tình cảm lại càng không thể bắt ép được nhau phải yêu ...

Yan đau lòng chấp nhận , bởi dẫu hắn là người đến trước , nhưng cuối cùng vẫn trở thành kẻ xếp sau ... À đâu ! Thậm chí còn chẳng có chỗ đứng ...

Vì Cheer là người chung thủy , lúc này đây Yan thừa hiểu được rằng ... nếu trong mắt nó đã có Chan rồi ... thì tuyệt nhiên những người đàn ông bên cạnh chẳng còn là cái gì cả ... tốt đến mấy cũng chỉ hóa thành một số không tròn trĩnh mà thôi !

Đau đớn chấp nhận . Lời xin lỗi như một câu từ chối phủ phàng mà Cheer thần nhiên đưa ra tặng lại cho hắn , và hắn cũng đành vui vẻ nhận lấy ... đầy gượng gạo .

Trước khi bước ra khỏi phòng , con bé vẫn còn quay lại nhìn hần , một cái nhìn đầy ái ngại khiến Yan lại càng muốn né tránh... Cảm giác khi cánh cửa ấy từ từ đóng sập lại , có chút gì đó chột nhói mạnh lên trong tim , xoắn sâu và giày xéo, đau đớn tưởng chừng không thở được ...

Hóa ra cảm giác bị từ chối nó đau đớn như thế này sao ?

Chắc sau này chẳng dám yêu ai nữa...

Yan nghĩ thế , rồi cười nhạt !

Thực chất câu hỏi này hần cũng đã tự đặt ra nhiều lần...

Và đáp án này chẳng phải cũng có sẵn trong những câu trả lời mà hần tự soạn ra ?

Thậm chí còn được đặt ở vị trí ưu tiên nữa cơ đấy !

Nhưng sao... bây giờ... khi đường đường chính chính đối diện rồi... hần lại thấy câu trả lời này vô-cùng-khó-chấp-nhận đến thế !!!

Một chút cảm giác nhẹ tênh , lạnh lùng len lỏi qua cơ thể ...

Một chút cảm giác bồng bênh , không rõ thực tại hay mơ hồ xâm chiếm lấy tâm trí ...

Mặc dù câu trả lời này Yan đã biết trước ...

Mặc dù rõ ràng là hần đã chuẩn bị sẵn tinh thần ...

Mặc dù đang cố tự an ủi mình rằng :” Không sao ! Như thế này càng nhẹ nhõm ! Phải dứt khoát một lần cho xong còn hơn là để dai dẳng đến sau này ! “

Nhưng sao... càng nghĩ lại càng thấy như ta đang tự lừa mình đến thế ...

Sự huỷ hoại bản thân hải hùng đến vô vọng ...

Được rồi ! Dừng lại đi ! Kết quả là vậy !

Hần chấp nhận !

.....

Trở về nhà mình , Cheer lại leo lên gác mái , ôm những suy tư rối như tơ vò đem ném vào không gian qua những tiếng hét thất thanh ...

Lại một lần nữa nó ngồi hát vắn vơ hết như con ngớ ngẩn trên tầng thượng ...

Chỉ có cách này mới giúp nó cảm thấy giải thoát được áp lực tâm lý ...

Nhưng rồi lại có tiếng bước chân nhẹ nhàng của gã hàng xóm lò dò lên phá đám ...

Vội giật mình , Cheer quay ngoắt sang theo phản xạ , neho mắt nhìn bóng người đang tiến lại gần mình trong bóng đêm ... lo sợ đó lại là Yan ...

- Khổ thân Yan ! Hóa ra hần luôn phải chịu sự tra tấn như thế này đây à ?

- O... Sao anh biết mà leo lên đây ???

- Em tưởng em hết nhỏ lắm à ???

Khẽ bĩu môi cười nhạt , Che chẳng có hơi sức đâu mà đôi co với Chan nữa , rồi nó lại kéo ngay ánh nhìn về phía những tòa nhà xa xăm ... thở dài đầy mệt mỏi.

- Mau ngồi xuống đây ! – Vừa nói , Cheer vừa kéo Chan ngồi sát lại gần mình , rồi thản nhiên dựa đầu lên bờ vai dài và rộng của hần , luồn tay qua cánh tay to và ấm của hần , đút bàn tay bé nhỏ của mình vào trong túi áo rộng thùng thình của hần , lén mò đôi bàn tay ấy rồi bắt giắc nắm lại thật chặt ...

Chan cũng khẽ nghiêng đầu chạm vào tóc con bé , thậm chí cười tủm tỉm neho hết cả hai hàng lông mày sâu róm lại ...

Canh bạc này...

Coi như hần đã đánh thắng !

49. Chương 49 : Bạn Gái Mới!

Sau hơn một tuần nghỉ tết, cuối cùng Cheer cũng phải quay lại làm việc tại nhà hàng. Ngày hôm nay Chan lại nhất quyết đòi đưa con bé đi làm, vậy là sau một hồi nhai nhăng, Cheer đành phải chấp nhận nhưng chỉ cho phép hần dừng lại cách chỗ làm tầm năm mét .

- Đây đây ! Cho tôi xuống đây ! Hết tiền rồi không đi tiếp đâu ! – Thấy Chan cứ cố tình đòi phóng lên phía trước để khẳng định chủ quyền với mấy thằng nhân viên trong nhà hàng, Cheer bực mình đòi nhảy phắt xuống giữa đường.

- Yà yà yà!!! Sao em cứ giấu anh như mẹ giấu con thê !!!

- Mẹ thì mẹ thương con! Lo con chưa mặt ra đường bị người ta đánh! Nên mẹ mới phải giấu con vào lòng! Con không biết ơn còn trách mẹ à ? – Vừa nói, nó vừa .

- Mẹ cái ...\$#%\$\$\$% – Lỡ miệng nói hớ, Chan lại thầm lẩm bẩm trong tức tối.

- Nói cái gì đấy? Thích **** thê không? Láo nha láo nháo! Đi về nhà!!!

.....

Đã lâu lắm mới trở lại nhà hàng , Cheer tung tăng háo hức bước lên từng bậc cầu thang , nở nụ cười thật tươi chào các bác bảo vệ. Nhà hàng hôm nay vẫn còn giăng đầy đồ trang trí ngày tết, cây đào vạn thọ mà anh Ryan mua về hôm 25 bây giờ mới nở hoa chi chít, nhìn còn rực rỡ hơn ngày 28 tết rất nhiều!

À... mà nhắc mới nhớ ! Sao ngày đầu tiên đi làm lại chẳng thấy anh Ryan đâu để nó còn chúc tết?! Các sếp khác đều đã đến cả rồi, ngày đầu tiên đi làm sau tết, các anh đều mừng tuổi cho tất cả nhân viên đến sớm. Thế là mới ra tết đã được mở bát xôm xôm rồi! Chẳng bù cho ở nhà ... kiểm chác ế ẩm dã man ...

Nói là ngày đầu tiên đi làm trở lại nhưng thật ra nhà hàng không hề đóng cửa, thậm chí còn mở xuyên cả tết, nên mừng 10 này có rất nhiều khách quen đặt phòng trước. Đặc biệt là phòng VIP. Mà phòng VIP thì lúc nào chẳng đặc biệt...

Nghe nói hôm nay khách đến chơi sẽ rất đông, chị lễ tân làm cùng nó thì vẫn ở quê chưa lên, nên hôm nay Cheer sẽ phải làm một mình, tinh thần tự giác lại càng phải nâng cao. 9 giờ tối, tốp khách đầu tiên đã bắt đầu lên, phòng VIP đòi mở nhạc remix và thuê DJ riêng về để đánh nhạc cho họ nhảy. Sau một hồi bàn bạc, các sếp quyết định đồng ý ...

Đến tầm hơn 10 giờ , nhóm khách đã bắt đầu ổn định, Cheer cũng không cần phải đứng lên ngồi xuống luôn miệng chào suốt nữa. Đang ngồi bình thản được một lúc, bỗng, có ông khách nhìn bặm trợn từ tầng 2 đi xuống, còn chưa kịp định thần thì một phút sau, ông ta đã dắt ngay một bà chị mặc cả cây hoa báo sồn sồn chạy ngược lên tầng hai ... Không hiểu là chuyện gì ...

Cảm giác như có chuyện chẳng lành, Cheer quyết định chạy bắn vào tiền sảnh, hóng hớt với chị Vy chuyện vừa thấy.

- Như nào ??? – Chị Vy căng tai ra nghe.

- Đây này ! Đang hát thì sồn sồn đi xuống lôi một bà chợ búa đi lên, nhìn nóng nảy lắm! Chị nghĩ xem có thể là chuyện gì ?

Nghe Cheer nói xong, chị Vy liền nghĩ ngợi một hồi rồi đưa ra câu trả lời chắc nịch.

- Đánh ghen ! Chỉ có thể là đánh ghen !

- Thật không ? Ủầy ! Em chưa được xem đánh ghen bao giờ ! Thích quá ! – Vừa nói, nó vừa nhảy tung tung lên, mắt sáng trưng rục rỡ.

- Thích cái đầu cô! Tí nó đánh nhau lại loạn xạ cả quán lên thì chỉ có mình mình khổ... tai tiếng ... – Người có kinh nghiệm làm việc lâu năm cho biết .

- À... ừ nhỉ ...

.....

Quả nhiên 15 phút sau, tiếng đập cửa, tiếng cãi nhau, tiếng gạt tàn rơi dóm dóp đã bắt đầu nổi lên, hòa vào tiếng DJ nhạc bỗng nhiên tắt ngúm, tiếng hai chị già cãi nhau mỗi lúc một to hơn. Đường như còn có tiếng đàn ông xen ngang câu chuyện, hình như anh này đang bênh vực cho chị trẻ, còn chị già thì vẫn ngoác mồm lên **** bới... Thế là đủ hiểu sự tình rồi ...

Còn chưa kịp định thần , 1 phút sau , chị già đã túm tóc cô gái trẻ mặc váy trắng bó sát, lôi xềnh xệch xuống cầu thang ... nhưng chưa đến nơi đã bị cô trẻ vùng ra, vùng tay đâm thẳng một phát vào mặt !

Dã man !!! Nhìn chân yếu tay mềm thế kia mà cú đâm có lực thế ! Theo kinh nghiệm đánh đấm lâu năm của cái Cheer thì coi chừng con nhỏ này có võ , may cho mẹ kia là không ăn thêm phát đập nữa đây ! Quả này thì đi tong con mắt rồi còn đâu ...

Đứng trong quây thu ngân ngó ra , Cheer bật cười hô hố ...

- Xư mầy ! Cười bé thôi không vạ miệng bây giờ ! – Thấy Cheer cười to quá , chị Vy lại vội vàng lên tiếng nhắc , khiến nó chột dạ liền ngậm miệng im luôn .

Bà chị già bị con bồ của chồng mình đâm một phát giáng trời thì vội vàng ôm mắt, đau điếng ngồi thụp xuống, vừa ngồi vừa **** xa xả như lên đồng. Con bé kia thấy thế càng hả dạ, nó thản nhiên đi lướt qua , rồi rẽ vào phòng vệ sinh , khóa trái cửa ở lì trong đó , tranh thủ ngắm vuốt lại đầu tóc , miệng cũng không ngừng **** lại con mẹ kia bằng những lời lẽ vô cùng độc địa. Một lát sau, mẹ già đánh đá cũng đã lấy lại được tinh thần, sau khi hồi sức thì lại tiếp tục tác oai tác quái. Thấy con nhỏ đã đề phòng khóa trái cửa lại, mẹ liền lên cơn điên bắt bọn nhân viên mang chìa khóa ra để mở khóa trái, nhưng không một ai thề nghe lệnh. Trong cơn nóng giận, mẹ đột ngột lôi đôi guốc 12 phân của mình ra, đập lia lịa vào cửa kính, vừa đập vừa **** , gào rú điên loạn như một con thú ...

Chồng mẹ ta cũng vì thế mà xấu mặt quá, liền xông ra giữ mẹ lại. Được thể , mẹ liền lấy guốc phang mấy chót vào đầu ông ta . Thằng đàn ông ăn phải guốc của vợ mình trước toàn thể mọi người thì thấy xấu hổ vô cùng , liền tóm chặt lấy cổ tay mẹ vợ , lôi xềnh xệch xuống cầu thang, hùng hục về nhà xử tội. Mẹ ta bị lôi đi trong tức tối , lại càng gào lên ra vẻ vô cùng oan ức , trông y hệt như một đứa vừa ăn cắp vừa la làng vậy ... Đúng thật là ! Đàn bà đánh đá như thế không giữ được chồng là phải ... Còn ngu xuẩn đến mức bị con bồ nó đâm cho sưng cả mặt ... nghĩ lại thì cũng thấy tội! Nhưng thôi xem như cũng đáng ! Nếu biết cách cư xử khôn khéo hơn thì đã không phải hứng chịu nghịch cảnh như vậy rồi ...

.....

Con nhỏ cướp chồng thấy yên ắng một hồi lúc này mới lò dò bước ra ngoài , ngó trái ngó phải vài phát rồi lại vênh mặt chính tể , ngúng nguẩy trở về phòng VIP... chẳng thèm bận tâm đến ánh mắt khinh thường của mọi người xung quanh ... quả nhiên là phong thái của một con “ phò cao cấp “, mặt dày mày dạn khó ai sánh bằng!

Sau khi con nhỏ cong cớn đó đi mất, Cheer lại phải lụi lụi một mình thu dọn bãi chiến trường toàn những mảnh kính vỡ do con mẹ đánh đá kia lấy guốc đập vỡ, trong lòng tự hỏi liệu lát nữa khi thanh toán thì chúng nó có chịu đền bù hay không ?

Câu nghi vấn chẳng mấy chốc đã sớm được trả lời ...

Y như rằng sau sự cố ẩu đả, 30 phút sau cả phòng đó đã quyết định nghỉ chơi, giải tán đi về. Nhưng đến lúc thanh toán thì tuyệt nhiên chẳng ai đã động đến việc bồi thường , chị thu ngân nhắc khéo thì lảng tránh. Trong lúc người cầm trịch phòng đang nhai nhảnh cái cổ nhất định không chịu trả tiền thì anh Ryan lại bắt

ngờ trở về, đi cùng anh là một người đàn bà trung niên đáng vẻ sang trọng nhìn vô cùng quen thuộc ... Càng tới gần , con người Cheer càng như muốn rút khỏi tầm mắt. Nó ngạc nhiên đến nỗi một loạt câu hỏi đột nhiên xuất hiện ồ ạt trong đầu :” Sao sư phụ lại đi cùng Ryan? Đây đã là lần thứ hai rồi , chắc chắn giữa hai người này có mối quan hệ gì đó ...” ...

Rõ ràng là nhìn thấy Cheer , nhưng sư phụ lại giả vờ tảng lờ như không biết, cho đến khi mọi chuyện được anh Ryan giải quyết xong xuôi thì sư phụ mới lặng lẽ ra hiệu cho nó xuống tầng hầm nói chuyện. Còn mấy người kia , sau khi đàm phán với anh Ryan một hồi rút cục cũng phải xì tiền ra... Thấy không ? Đằng nào trước sau cũng phải trả , lòi thôi lằng nhằng mà làm gì cho nó mất mặt ra !

- Lần trước ta đã hẹn con nói chuyện ...

- Vâng , nhưng ...

- Ủm ... Lần đó do xảy ra sự cố , ta không nói. Nhưng lần này ta muốn nhờ con giúp một việc có được không?

- Việc gì ạ ?

.....

Không rõ là giữa anh Gà , anh Ryan và sư phụ thì có mối quan hệ như thế nào với nhau nhỉ ? ...

Vừa đi, Cheer vừa suy nghĩ mãi về lời nhờ vả của sư phụ ngày hôm nay, nhoáng một cái đã sớm trở về nhà. Nằm sòng soài trên giường, nó lại lòi điện thoại ra gọi điện cho Chan, bắt đầu tiết mục tâm sự đêm khuya.

“ ... ”

- Anh quen anh Gà lâu chưa ?

- Từ hồi học cấp 2 , tính đến giờ cũng được 6 năm rồi .

- Ủm , vậy là cũng thân đấy nhỉ! Thế có biết các mối quan hệ ngoài luồng của ổng không ?

- Sao em hỏi việc đó ?

- À... vì sư phụ em ... hôm nay bà ấy có nhắc đến anh Gà ...

- Hả? Em có sư phụ á? Ai mà đáng thương thế?

- Yà ! Im ngay ! Chó ghẻ đầu này ...

- Lại **** ? Lâu không đánh nhờn à ?

- Bảo ai nhờn? Thôi không đùa nữa, quay về việc chính đi. Anh có thể bảo Gà sắp xếp một buổi đưa xe so găng với hội sư phụ em được không?

- Sao tự nhiên lại muốn thế? Đúng sở trường của ổng đấy!

- Ủ! Vì bà ý nhờ em thế . Em cũng chả hiểu lắm ! Vậy nếu được thì anh nhờ hộ em nhé !

- Ok ! Thế hôm nay đi làm thế nào? Vui không?

- Uồi vui cực ... hôm nay có xảy ra vụ đánh ghen nhé ... hay cực !!!

- Như nào...

- Trần đời chưa thấy vụ nào ngược đời như thế này ! Con nhỏ bị đánh ghen lại đâm cho bà vợ lão ngoại tình sưng cả mắt , bà kia tức mà chả bật lại nổi. Lại còn bị ông chồng lòi về nhà **** nữa. Chết mà ảo!

- Đi làm toàn chứng kiến mấy cái linh tinh ... hồng người ...

- Vâng ... hồng người ... thế sao anh còn yêu tôi ?

- Hồng thằng này mới phải yêu chứ không hồng có chó nó yêu !

- Thằng chó này! Câm mồm lại! Đếch nói nữa! Ông mày dối!

- Thôi ... đùa mà ! Hôm nay anh cũng có chuyện hay cực !

- Không thèm nghe!

- Hình như Yan có người yêu mới rồi đấy! Tối nay vừa thấy xúng xính quần áo đi hẹn hò đây này!

Nghe Chan nói xong, Cheer chợt khựng lại một lúc, tự dưng cảm thấy có chút gì đó hơi nhoi nhói trong lòng... Hình như là vì hụt hẫng ...

Cũng phải thôi! Đôi khi không nhất định phải yêu nhau ... Nhưng chứng kiến một người từng nói yêu mình say đắm bây giờ đột ngột đi hẹn hò với người khác... Cũng cảm thấy thất vọng lắm chứ ! Vì chúng tỏ trước đó đối với họ mình đã bao giờ quan trọng đâu ?!

Cheer thăm cười nhạt, rồi nó lại bình tĩnh hỏi chuyện tiếp.

- Thế à ?! Tốt cho hần. Thế anh đã tìm được nhà mới chưa? Hay cứ định ở mãi nhà Yan thế à?

- À không ! Ở mãi nhà hần sao được. Bất tiện lắm! Hôm nay anh đã hỏi bác chủ nhà khu chung cư dưới kia rồi. Phòng cũng được lắm nên anh đặt tiền luôn rồi. Ngày kia chuyển sang ở luôn!

- Sao không cho tôi đi xem phòng với? Tôi chẳng tin thẩm mỹ của anh lắm!

- Đây! Anh ở hay em ở! Đồ vô duyên!

- Ồ ! Vô duyên đấy ! Thôi ngủ đây!

- Ồ... ngủ ngon nhé ! Yeobo ...

- Ui zời ơi! Cũng biết “yeobo” cơ đấy !

- Ủ... Anyeong yeobo ...

- Ôi mẹ ơi thôi im đi nổi hết da gà rồi này! Ha ha!

Vừa nói , cái Cheer vừa ôm bụng cười khanh khách , tay không ngừng xoa những đốm sần sùi đã nổi li ti trên cánh tay vì độ sến của Chan.

- Thôi! Ngủ ngon nhé! Yeobo! Em cũng ngủ đây! – Máng mỗ chán chê rồi , con bé lại bắt đầu dịu giọng chúc Chan ngủ ngon y như một chú mèo con nũng nịu ... khiến Chan cười tít cả mắt, ôm miệng cười sượng không tả nổi !

.....

Tối hôm đó , Yan sửa soạn quần áo chỉnh tề , sang nhà cô bạn gái mới quen qua facebook, chuẩn bị cho buổi gặp gỡ đầu tiên. Lượn lờ một vòng qua bờ hồ XX gần nhà cô bé, lặng yên lắng nghe gió khê rít qua tai , từng đợt lạnh tạt mạnh vào mặt để nhận ra rằng tim mình đang đập loạn cả lên ... vì lo lắng !

Yan chưa bao giờ hẹn hò , cũng chưa bao giờ cưa gái cả!

Đó là sự thật ...

Một sự thật quá phũ phàng đối với một thằng con trai có cả ngoại hình lẫn tiền tài như hần!

Bởi vậy mà Yan luôn thất bại trong tình yêu...

Tệ thật !

...

Phải mất vài phút đứng loay quanh, cố nén cho tim mình ngừng thổ gấp trước cửa nhà cô bé đó, Yan mới dám bấm chuông gọi cửa chờ người ra ...

Một lát sau , xuất hiện trước mặt hần là một cô bé học cấp ba, cao chừng mét sáu , da trắng hồng , tóc đen lầy , ăn mặc giản dị và đeo một cặp kính gọng đồng kiểu ngày xưa chứ không xì-tin xì khói như mấy cô cậu bây giờ .

“Chắc ! Mộc mạc thật !” – Yan thầm nghĩ như vậy trong đầu, rồi cũng vui vẻ chào hỏi cô bé . Có vẻ như đây là cuộc gặp gỡ của hai kẻ đều chưa có nhiều kinh nghiệm trong tình trường nên vẫn còn hết sức gượng gạo . Sau một hồi nói chuyện duyên duyên, Yan bắt đầu hỏi .

- Mình đi đâu bây giờ ?

- Đi dạo đi !

- Đi dạo á ? ... – “ Lâu lắm rồi không đi bộ “ hần thầm nghĩ như vậy trong đầu nhưng rồi lại cười nheo – Ok ! Vậy để xe vào nhà em nhé ?

.....

Thế là hai đứa cùng đi bộ cùng nhau.

Thật ra Yan quen cô gái này trên mạng cũng đã lâu rồi, lại còn học cùng trường nữa, nhưng phải đến bây giờ mới có tâm trạng để gặp mặt. Nói là nhận lời cô gái ấy để làm người thay thế ... tuy có hơi quá đáng ... nhưng thật sự thì không sai cho lắm!

Đúng là Yan chỉ coi cô gái ấy như người thay thế ... để cho Cheer biết rằng – thiếu Cheer – Yan vẫn có thể yêu người khác , cuộc sống của hần vẫn vui ! Chẳng làm sao cả !

Thường thì sau khi bị bỏ rơi , hầu như những người ở lại hay có cái suy nghĩ hoặc dạng hành động bông bột đại loại như vậy đấy! Quả nhiên Yan cũng không nằm ngoài vùng phủ sóng.

Tưởng rằng chỉ định đi bộ một lúc thôi, ai ngờ cũng sắp hết hai vòng hồ rồi, cô bé lại rụt rè nên cũng chẳng biết nói gì nhiều. Giữa hai người dường như chỉ có tình cảm từ một phía , nên Yan cũng hết sức ngại ngùng ... Hai đứa đi cạnh nhau như hai đường thẳng song song , không dám nắm tay , cũng không dám chạm cánh tay quá gần ... chẳng khác gì chuyện tình hồi cấp một .

Vậy là cứ đi mãi , đi mãi như thế ... cho đến khi hết hai vòng hồ, Yan đã bắt đầu có dấu hiệu hụt sức .

- Em có muốn ăn gì không ?

Hần cố tình hỏi như thế , hòng để con bé nghĩ ngợi mà đi chậm lại ... Ai dè ...

- A! Có hàng ô mai ở gần đây kìa! Em thích ăn ô mai! – Vừa nói , con bé vừa cười nhí nhảnh rồi lại rảo bước chạy thật nhanh ...

Yan vội vàng hì hục đuổi theo, thầm khóc trong lòng.

.....

Tối hôm đó , sau khi hành cho hần đi thêm hai vòng hồ nữa , được uống một cốc trà chanh và “buộc” phải ngậm hai viên ô mai me ... Hần đành lòng trở về nhà trong bộ dạng tàn tạ . Nghiễm nhiên lại được tập-thể-dục-buổi-tối !

Đêm hôm đó, Yan cứ nằm trằn trọc mãi không ngủ được, phần ít vì những suy nghĩ rối ren, phần nhiều vì cái bụng cứ long lên sòng sọc...Mà lí do khiến hần đau bụng thì chỉ có một: Yan không ăn đồ có xuất xứ không rõ ràng. Ví dụ như ô mai bán ngoài vỉa hè chẳng hạn ...

50. Chương 50 : Em Thề! Em Sẽ Học Giỏi!

Sáng hôm sau đến trường , bị cái Cheer ba hoa với thằng Ben , thế là Yan lại đành phải khai hết câu chuyện ra với hội thằng Ben và cái Mita . Nhìn hần kể trong tâm trạng buồn vật vã , chán nản không thể nói lên lời mà Cheer chỉ biết ôm bụng cười sằng sặc . Đúng là Yan ngổ thì vẫn hoàn Yan ngổ !

.....

Hết bốn tiết đầu ngày hôm đó , mọi chuyện đều diễn ra êm xuôi , cho đến khi thầy Vật Lý đột ngột xuất hiện vào tiết cuối , trên tay cầm theo tờ đề cương dày cộp, gửi tặng lớp trưởng bảo phát cho mỗi đứa một tờ về nhà và “nghiên” cho bằng hết. Cheer đau lòng lại mài dao xòen xọt !

Đáng hòng hơn nữa là lúc thầy giáo hùng hồn tuyên bố tin giáng trời :” Cả lớp lôi giấy ra làm bài kiểm tra một tiết ! Cất hết sách giáo khoa và vở ghi lên trên đây ! Tôi thu, cuối giờ giả “ ... Cả lớp lại ôm đầu kêu gào lên ầm ĩ ... nhưng vẫn không sao chống lại được lệnh thầy. Từng quyển sách ra đi trong tiếc nuối, ngay cả bà lớp trước là người đi thu cũng ứa nước mắt vì chẳng mong chuyện này tí nào. Đã thế thầy lại còn chia đến 3,4 cái đề cho cả lớp nữa ... Phen này cả lũ chết chắc !

Sau 15 phút đầu lớp chìm trong biển lặng , thầy giáo ngồi uy nghiêm trên bục giảng, bốn mắt liên tục quét như tia la-de xuống phía dưới , cả lũ ngồi im phăng phắc không dám ngo nguậy...

Đột nhiên , thầy đứng dậy! Có một vài cặp mắt lén lút hết nhìn xuống lại đảo lên đột nhiên hấp háy ... Thầy cười khẩy, nhưng vẫn bình tĩnh đi ra ...

Thấy bóng thầy dần đã khuất xa, lũ học sinh đột ngột lôi hết điện thoại, tài liệu lên bàn , hí hoáy ghi chép trong chớp nhoáng!

Đứa không có thì giành giật đứa có, đâm ra lại thành cãi nhau. Thằng nào thông minh, biết làm bài mà dám im ỉm thì sẽ bị chúng nó chọc bứt bi vào lưng cho thôi phở!

Cả lớp đang râm ran, tiếng chân loạt xoạt ngoài hành lang đột nhiên quay trở lại ...

Lớp trưởng mạnh miệng thông báo :” Thầy về ! Thầy về “...

Sách vở trên mặt bàn đột ngột biến mất, chỉ trong phút chốc tất cả lại trở về trạng thái im phăng phắc, đứa nào đứa nấy cũng ngồi thẳng lưng, đông cứng như tượng đồng. Còn nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng!

Tiếng bước chân loạt xoạt mỗi lúc một tiến gần, cả lớp dần chìm vào căng thẳng...

Rồi tất cả lại dường như vỡ òa nhẹ nhõm, khi nhận ra đó là cô lao công!

“Úp sọt nhỏ nước bọt con lớp trưởng!”

Cả lớp rào rào lên đồng thanh như kiến vỡ tổ. Khổ thân bạn lớp trưởng vô tình bắt sóng nhầm kênh ...

Nhưng tiếc thay , trong lúc hỗn loạn , rình đúng lúc cả lũ đang làm ầm cả lên , thì thầy Vật Lý đột ngột xuất hiện từ cửa sau ... lặng lẽ hơn cả một con mèo già.

- Các anh chị đang làm trò gì đấy hả !!! Cô Mai ! Đưa quyển vở đây ! Cô Trang ! Điện thoại này thu tịch cuối năm trả nhé ! À... Anh Vũ ! Anh còn viết cả công thức lên bàn cơ à! Nhanh gói nhí! Mai mời phụ huynh đến gặp cho tôi ... – Kể từ lúc bất thành linh rập rình quay trở lại , thầy lướt như bay từ cuối lớp cho đến dãy bàn đầu , vừa đi vừa thu gom hết đồng tang chứng vật chứng mà chúng nó bày biện đầy trên mặt bàn và ngăn tủ ... vì chưa kịp giấu giếm.

“Thôi xong , quả này méo mồm rồi!” – Cả lũ đột nhiên đông cứng , mặt méo xẹo lại chẳng biết phải thanh minh thanh nga như thế nào ... ngậm ngùi đau xót nhận điểm 0. Mấy thằng học giỏi lại được thể cười khinh khỉnh .

.....

Sau khi thu tịch hết đồng tài liệu mà bọn nhóc con đã kịp cất giấu, thầy lại đánh mặt đồng dục thông báo tin buồn ...

- Nói cho các cô cậu biết để mà chuẩn bị tinh thần, chỉ còn có 3 tháng nữa thôi là chúng ta đã phải đối mặt với kì thi tốt nghiệp rồi, sau đó là thi đại học. Không vượt qua được ngưỡng cửa này thì chỉ có chết chắc! Nghe thì có vẻ là lâu đấy, nhưng thật ra 3 tháng nó trôi qua nhanh lắm! Nếu chẳng may ra mà thi trượt thì cô cậu có nghĩ đến bố mẹ không? Có thấy xót cho tiền bạc bố mẹ bỏ ra cho cô cậu ăn học suốt mấy năm nay không? Hay lại an nhàn gác gối chờ năm sau thi lại? Cô cậu có biết thương cha mẹ không? Tỉnh lại cả đi! Không chỉ môn này đâu mà còn nhiều môn khác nữa! Thật sự cái lớp này học quá kém! Kém toàn diện!

Thầy nói đến đây, một vài đứa lại bụm miệng cười, phần vì xấu hổ, phần vì thầy nói quá đúng!

- Không phải cười! – Thầy lừ mắt một phút, cả lũ lại im phăng phắc gục mặt xuống bàn vờ nghe tiếp – Nói cho cô cậu biết, ai mà còn có ý định nhõn nhợ thì cứ tập xác định dần đi. Từ giờ đến cuối năm tôi sẽ thường xuyên cho làm bài kiểm tra một tiết bất chợt để kiểm tra chất lượng cái lớp này. Tôi cũng chỉ muốn tốt cho anh chị thôi. Toàn là dạng sẽ có trong đề thi cả đấy! Không chỉ môn này, mà còn nhiều môn khác. Từ giờ đến cuối năm mỗi tuần trường sẽ tổ chức một buổi thi chất lượng vào sáng chủ nhật. Mỗi tuần hai môn trong năm môn chính sẽ phải thi để rèn lại kiến thức cho các em. Nếu ai đạt kết quả dưới 5 phẩy thì tuyệt nhiên sẽ không được tham dự kỳ thi tốt nghiệp nữa. Vậy nên những anh chị nào đã có cha mẹ lo sẵn cho một chân trong trường đại học thì cũng chuẩn bị tinh thần cả đi! Tốt nghiệp mà còn không qua thì cũng đừng có mơ đến ĐẠI với cả HỌC !!!

Thầy vừa nói, vừa nhấn mạnh từng chữ một, nghe như mũi dùi xoáy vào óc tụi nó ...

Cả lũ mặt dần ra, vẫn ngồi im phăng phắc trước khi thầy lặng lẽ bước chân ra khỏi lớp. Trống hết tiết vừa reo lên cũng là lúc tụi nó cùng thở phào nhẹ nhõm. Bên ngồi ngay dưới Cheer, liền gào lên bực bội.

- Bớ cái lão dở hơi! Luyện tha luyện thuyền đau hết cả đầu! Dạy nhạt như nước ốc ý thì học bằng niềm tin à?

Mặc kệ lời Ben nói, lúc này trong đầu Cheer chỉ còn vương vấn lại từng lời căn dặn của thầy... Chợt nhận ra đó như một hồi chuông cảnh tỉnh! Thầy nói đúng! Thầy không nói sai! Trước kia nó đã nghĩ quá đơn giản – rằng nó thi mỹ thuật thì không cần phải học giỏi văn hóa – nhưng dường như nó đã nhầm – văn hóa và nghệ thuật luôn đi song hành với nhau. Nếu bây giờ nó không vượt qua được kì thi tốt nghiệp thì cũng đừng có mong bước đến ngưỡng cửa đại học. Mà nếu nó thi trượt tốt nghiệp ... thì sẽ làm sao nhỉ ...

Ôi... chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy nặng hết cả đầu!

Tha lôi bộ óc nặng chình chịch trở về nhà, mặc cho chiều nay Chan không ngừng rủ nó đi học vẽ, nó cũng không buồn lê đi nữa. Tự dưng cảm thấy buồn chán thay cho cái con người lười nhác của mình... Tại sao từ trước đến nay không chịu chăm chỉ học? Cứ mãi mê đánh nhau, thích cầm trịch? Giờ mang lại được cái ích gì không? Nước đến chân mới nhảy... Mà nó thì lại không biết bơi... Thôi xong, phen này thì chìm thật rồi!!!

Càng nghĩ, Cheer càng vò đầu bứt tai rồi giãy giụa trên giường, lộn đi lộn lại như một con điên khiến mèo Nhan Nhan cũng phải hoảng sợ mà tránh xa.

Sau một hồi nằm vật ra suy nghĩ, rồi nó lại đột nhiên bật thẳng người ngồi dậy, ánh mắt chói lòa sáng lóa lên tư tưởng: "Thề! Quyết tâm bây giờ sẽ học lại từ đầu! Mất gốc chỗ nào vun đắp lại từ chỗ đấy! Hồng chỗ nào lấp ngay vào chỗ đấy! Nhanh thì còn kịp!"...

Nghĩ xong, nó liền nằm vật ra ngủ tiếp ...

.....

Tối đó đi làm, Cheer hí hửng hơn mọi ngày, túi sách cũng nặng hơn thường lệ rất nhiều. Chan không hiểu, nhưng rồi cuối cùng Cheer cũng đành bẽn lẽn lên lôi đồng sách lớp 10 ra nói với hấn rằng mình cần học lại. Nhìn Cheer tự dưng chăm chỉ thế, hấn cũng khẽ ồ lên một tiếng rồi lại xoa đầu con bé cười hiền lành.

- Muốn học thì bảo anh? Gì chứ mấy môn này anh nhắm mắt cũng chấp điểm 10 tất! Chỉ cần em về NHÀ, NGHỈ ngơi với anh một phút là xong!- Vừa nói, Chan vừa nheo mắt nhìn Cheer mỉm cười triu mến khiến con bé giận đến run người.

- ... Nhà ... nhà cái gì cơ ... thẳng chó này! Cút ngayyyyyyyyy !!!

.....

Vào trong nhà hàng, Cheer vẫn hậm hực mãi. Bản thân đầu óc nó rất đen tối, nhưng lại tuyệt nhiên không thích ai nói chuyện biến thái với mình bao giờ ... đặc biệt là từ người yêu! Nhưng được một lúc rồi cũng xuôi xuôi, tầm trước 9 giờ, lúc quán còn chưa đông khách, Cheer đã bắt đầu lọ mọ lôi sách vở ra ôn lại.

Quả thật thì lúc đầu cũng hào hứng lắm... nhưng càng nhìn, con bé lại càng chẳng hiểu gì... Các công thức thì mỗi lúc một dày đặc, ban đầu còn đơn giản chứ về sau thì phức tạp quá! Bảo sao chỉ cần nó chênh mảng một chút thôi là mất gốc luôn...

Mà cái lễ thường là thế... một khi đã mất gốc, đã không hiểu cái căn bản ban đầu rồi thì có ai có đủ kiên nhẫn để mà học tiếp những cái rắc rối về sau đâu!

Sau mấy lần cố tình lượn qua lượn lại, thấy Cheer vẫn cắm gằm mặt vào quyển sách giáo khoa, mặc cho Ryan năm lần bảy lượt giả vờ đánh tiếng. Anh liền dừng lại, chống nạnh và đằng hắng!

- Làm việc thế này đây à??? Anh đi qua đi lại này giờ còn không thấy, nhờ khách vào thì làm sao?

Thực chất thì từ này tới giờ khách đi qua đi lại cũng không ít, nhưng Cheer vẫn kịp để ý và đứng dậy chào, chỉ duy có anh Ryan là nó cố tình lơ tịt đi thôi. Nghĩ vậy, con bé liền lí nhí đáp...

- Đâu ạ! Khách em vẫn chào mà...

- À... thế hóa ra anh không bằng khách... nên không thèm chào?

- Đâu ạ! Em coi anh như người thân trong gia đình! Như bậc anh chị của em! Bởi vì em quý anh như vậy... nên mới không muốn đối xử khách sáo với anh như người ngoài. Anh xem, người trong gia đình có bao giờ gặp nhau mười lần chào cả mười bao giờ không?

Nghe Cheer liến thoắng mồm miệng mà Ryan nhức hết cả đầu, anh liền xua tay bắt lực rồi cúi đầu xuống nhìn ngó.

- Thế em đang học cái gì đây?— Vừa nói , Ryan vừa cúi đầu xuống, rồi tiện tay lật bìa sách lên— O! Sách Lý lớp 10 á? Tưởng em học lớp 12 rồi cơ mà? Khai láo à?

Bị anh Ryan bóc mẽ như thế , Cheer xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, chỉ còn cách cúi gục đầu cắm gằm mặt xuống đất, cảm giác như ánh mắt mình nóng hừng hực đến nỗi có thể đào ngay một cái lỗ mà chui xuống vậy!

- Dạ... em bị mất gốc, mà sắp thi tốt nghiệp rồi, nên phải ôn lại ạ!— Con bé vừa nói, giọng vừa nhỏ lại dần.

- Ui zời! Ngẩng cái mặt lên xem nào! Lễ tân kiểu gì mà cứ cắm gằm mặt xuống đất thế? Thế có cần học thêm gia sư không? Sinh viên ưu tú đứng ngay trước mặt em đây!

- Hở... dạ? Thật ạ? Anh nhận dạy em thật?

- Ủ! Học phí bằng một tháng lương! Bèo không ý mà ...

- Anh đùa em à... — Cheer ngậm chặt miệng, nghĩ đến tiền là nó xót.

- Ủ! Anh đùa mà !- Anh Ryan phì cười.

- Thật không ạ ???- Nghe Ryan nói xong, mắt nó lại sáng quắc lên thích thú!

- Không ! Ha ha !

- Anh nàyyyyyyy!!!!

- Thôi được rồi! Bắt đầu từ chiều mai nhé! Học dần đi không là không kịp đâu! Anh cũng không muốn nhà hàng mình có học sinh học kém!— Tuy rằng anh Ryan chỉ đùa như thế, nhưng lại làm Cheery vô tình tự ái ...

“Hết Chan rồi đến anh... toàn dim hàng mình ... Rồi! Hãy cứ đợi đấy! Đợi tôi học giỏi cho xem !”— Nó thâm mím môi tự nhủ trong lòng như vậy.

.....

Càng bị tự ái, con bé lại càng quyết tâm học thật chăm chỉ. Tối đó về nhà, Cheer vẫn lôi sách vở ra cày tiếp. Ánh đèn vàng sáng trưng hắt qua khung cửa sổ khiến Chan vô cùng ngạc nhiên, không ngờ Cheer nói thế mà nó quyết tâm thực hiện thật... nên cũng chẳng dám nhắn tin quấy rầy con bé...Chỉ là một cái tin nhắn chúc ngủ ngon, ngọt ngào như thường lệ ...

.....

Chiều hôm sau, Chan lại tiếp tục rủ Cheer đi học vẽ , nhưng con bé vẫn một mực từ chối... đoán là Cheer đang ở nhà học bài một mình ... Nào ngờ

51. Chương 51 : Chiến Thử!

Cánh cửa phòng khép hờ không gài khóa, ngay từ lúc bước chân vào nhà, thấy có đôi giày đàn ông bóng loáng ở phía dưới kệ để giày dép, bà và mẹ Cheer thì không thấy đâu ... Chan đã cảm thấy lòng chột sự lên chút hoài nghi rồi ...

Y như rằng ... đôi gian phu dâm phụ đang cúi gục đầu vào nhau, kẻ đứng người ngồi, thân mật cười nói.

Máu nóng dồn lên não, Chan đập cửa cái rầm một cái, rồi chẳng nói chẳng rằng, dùng dùng bỏ đi.

....

Nghe thấy tiếng cánh cửa đột nhiên đóng rầm, Cheer vội vàng quay ngoắt ra phía sau nhìn thì chột giật mình khi phát hiện ra bóng Chan đã kịp đi khuất. Con bé cũng định đứng dậy đuổi theo, nhưng lại thôi, ngày đầu nhờ anh Ryan sang đây giảng bài, không nên bất lịch sự thế !

Tiếng đập cửa làm ngắt mất nhịp giảng bài, anh Ryan liền dừng bút, ngoái đầu nhìn theo hướng mắt Cheer.

- Ai thế em?

- À! Người yêu em! – Cheer nói câu này, mặt tỉnh bơ, bản thân nó cũng không hiểu mình tự cho Chan trở thành người yêu từ lúc nào không biết nữa. Nhưng quả thật dạo này nói ra mấy câu sến sến đều không thấy ngượng. Buồn cười thật !

Người yêu ?...

Một câu hỏi nhỏ khê lóe lên trong đầu Ryan...

Hóa ra cô bé này đã có người yêu, vậy mà anh không biết... Lại còn đang định nhắm nhe với ý định “thầy giáo” tấn “học sinh” cơ đấy! Buồn cười thật! Nhưng không sao, tấn công đồn có địch mới vui! Càng tốt!

Nghĩ thế, anh lại thầm cười mỉm, rồi nheo mắt xoa đầu hỏi.

- Có cần ngừng học một lát để chạy theo giải thích cho cậu ta không? Cẩn thận lại hiểu nhầm!

- Dạ thôi! Không cần đâu ạ! Hắn cứ như thế suốt ý mà!- Nói rồi, Cheer lại thản nhiên quay đầu lại, tiếp tục chăm chú trở về với bài giảng của thầy giáo Ryan...

.....

Hậm hực bước ra khỏi nhà Cheery, từng bước chân của hắn dậm xuống mặt đất đều nặng như chì. Nhưng dù nặng đến đâu thì cũng không thể nặng bằng trái tim đang sôi lên vì ghen tuông được!

Hừ! Không thể tin được! Hai hôm không thèm đi học vẽ với mình ... ra là vì cái thằng này đây mà? Có hắn zai mới đến dạy học rồi cơ mà? Trông to con, ngon nghề thế cơ mà! Đúng là cái đồ lăng nhăng! Vừa mới đẹp được một thằng Yan thì lại có ngay một thằng khác còn ngon ăn hơn! Thật không thể tin được ...

Bọn con gái... Đứa nào cũng giống nhau hết !!!

.....

Tối đó , mặc cho Chan đang hiểu lầm, Cheer vẫn cứ để nick online suốt mà không thèm chủ động giải thích. Cheer biết, tính Chan hay nóng giận trẻ con thế thôi, nhưng chỉ cần một câu xin lỗi là sẽ giải quyết được tất cả. Nhưng lần này Cheer muốn luyện cho Chan tính điềm tĩnh, không thể cứ bậy chuyện gì cũng gắt ầm lên như vậy được. Nếu bây giờ mà không trị được thì sau này khó sống lắm!

Cách đó một bức tường, Chan cũng đang ngồi nhìn chằm chằm vào cái máy tính... Nói đúng hơn là nhìn chằm chằm vào cái nick Cheery. Chip đang sáng lập lờ như một con đom đóm, mặc dù hắn có cố gắng vọt bất như thế nào thì cũng không thể yên tâm nắm chắc trong bàn tay của mình. Hắn hậm hực ngồi nhìn, chờ xem đến bao giờ thì Cheery mới chịu cúi đầu xin lỗi hắn.

Nhưng rồi, chờ mãi... chờ mãi ... Mãi mà vẫn chẳng thấy Cheer thèm pm mình gì cả.

Đã lâu lắm rồi hẳn lại mới bị đặt vào cái vị trí so găng như thế này...

Gan của Cheer... hay gan của Chan... ai lớn hơn!!!

Để rồi xem!!!

Ai lỳ hơn!!!

.....

10 phút ...

20 phút ...

30 phút...

1 tiếng ...

Rồi cả tối...

Phải gần đến 11 giờ rồi, Chan thì vẫn ngồi đó, đôi mắt díp lại, năm lần bảy lượt hai hàng mi kia đã không ngừng sụp xuống rồi lại giật mình chớp mạnh...

Không hiểu con bé đó đang chat với thằng nào mà lâu thế!

Bực mình, Chan liếc mình đâm cái rầm vào bức tường ngăn cách giữa phòng Cheer và phòng Yan.

Đang tập trung học bài, cố gắng trấn tĩnh để ghi nhớ hết đồng công thức Toán học mà anh Ryan vừa giao cho hôm nay... chưa được bao nhiêu thì đã bị tiếng đánh động của thằng Chan phá hết! Cheer bực mình, nó lấy chân đá lại cái rầm vào bức tường bên cạnh. Tiếng động vang lên ruỳnh ruỳnh khiến Chan bực mình đập thêm vài cái nữa...

- Thằng điên kia mày định phá nhà tao đấy à ?- Nhìn Chan thản nhiên đập tường nhà mình, Yan liền tung chân vùng dậy trợn mắt mắng.

- Con điên kia! Mày học hành kiểu này đấy à? Tao chặt chân bây giờ?- Mẹ Cheer đang ở tầng dưới, nghe tiếng đập tường ruỳnh ruỳnh cũng vội vã chạy lên quát tháo. Cheer lại sừng mặt lên hậm hực rồi đành ngồi im re...

....

Sau khi bị dẫn mặt, cả hai lại bắt đầu chìm vào im lặng.

Một tin nhắn bất ngờ hiện lên cái *bíp* trên màn hình điện thoại.

“Ra ban công đi, rồi nói chuyện” – Cuối cùng Chan cũng đành xuống nước mở lời trước.

Biết Chan đã mắc bẫy, Cheer lại càng điềm nhiên. Nó nhoẻn miệng, bình tĩnh nhắn lại.

“Chuyện gì? Không thích ra!”

“Sai mà còn không xin lỗi à?”

“Sai bao giờ? Sai cái gì mà phải xin lỗi !”

“Cứ ra ngoài khắc rõ”

Ồ! Rồi! Ra thì ra! Nghĩ thế, Cheer liền hí hục nhét vào chân mình đôi dép thỏ hồng rồi lại cóc cóc bò ra ngoài ban công.

Ban đầu nó còn rụt rè, nhưng rồi lại ngược mắt lên nhìn xung quanh, vô cùng ngạc nhiên khi thấy chẳng có ai... ngoài một tờ giấy trắng được kẹp trên khung sắt chia cắt giữa ban công hai nhà. Vội vàng rút ra đọc, Cheer lại bùm miệng phá lên cười trước những dòng chữ nguệch ngoạc được viết trong lúc tức giận của Chan.

“Cô là đồ vô trách nhiệm!”

“Vô trách nhiệm cái gì cơ?” – Cheer vừa cười vừa lấy giấy bút ra viết lại. Xong đâu đấy thì liền nhắn tin bảo Chan ra đọc tiếp. Hai đứa cứ tiếp tục trao đổi bằng thư từ viết tay như thể câu chuyện giữa anh bộ đội và cô chiến sĩ ngày xưa...

“Vô trách nhiệm cái gì cơ? Có mà anh vô trách nhiệm ý!”

“Cô vô trách nhiệm ý! Nói yêu tôi xong rồi bỏ tôi đi với thằng khác như thế à?”

“Bỏ anh đi với thằng khác bao giờ? Này đừng có ngậm máu phun người nhé!”

“Thế cái thằng chiều nay là như thế nào??? Sao nó lại xuất hiện ở nhà cô, trong lúc nhà không có người như thế hả???”

“Ô anh bị điên à? Thế tôi thuê gia sư cũng phải báo trước với anh à?”

“Làm quái gì có thằng gia sư nào ngon zai như thế? Đừng có trá hình?”

“Trá hình với anh làm cái quái gì? Sếp của tôi đến giúp đấy!”

“À... lộ rồi nhé! Thế là câu được cả thằng sếp cơ mà... cô thì ghê rồi...”

“Lại chả ghê! Ghê thì mới câu được anh chứ! Hô hô...”

“Cô mà đòi câu tôi á? Là tôi câu cô đấy! Nói lại đi đồ rau sạch!”

“Ôi rau sạch mới kinh chứ!!! Ha ha ha... Định làm bác nông dân đấy à? Hơi nhầm rồi em zai nhé! Ngay từ đầu vẫn là chị cưa em đấy!”

“À thế cơ mà! Chắc cô không biết tôi cố tình để cô cưa tôi nhưng thật ra là tôi đang chặn cô đấy!”

“Ừ! Chặn cơ mà! Thế hóa ra mình bị người nông dân chặn rau cơ mà... Hu hu hu... thế tôi là mớ thứ mảy rồi ...”

“Mê đầu ...”

“Điều...”

“Thề...”

“Thề cá trê chui ống...”

“Tôi có ống rồi, chỉ thích chui vào cô...”

“Đồ bệnh hoạn!!!”

“Bệnh hoạn thì mới cưa được em chứ!”

“Cưa cho vui à?”

“Không! Điên à? Yêu mới cưa chứ? Thừa thời gian đâu!”

“Nói như đùa ý nhỉ?”

“Ai thèm đùa”

“Vậy chứng mình là không đùa đi?”

“Sang đây ...”

“Sang đây làm gì?...”

“Anh sẽ cho em lên MÂY “ ..

“Biến thái quá! Thôi ngủ đi!”

“Ừ ! Ngủ ngon nhé! Đồ con lợn!”

“Chó ghẻ đầu! Mơ ác mộng nha! Hihihi !”

“:~* :-* Hẳn em sẽ là con quỷ trong ác mộng của anh rồi!”

“Sến nữa thôi! Mắc ói quá ...”

“Sao người ta bảo khi yêu không biết sến cơ mà nhờ...”

“Kiểu của Cheer nó phải khác... hô hô...”

.....

Kết thúc một tràng “chiến thư”, thế là mọi thứ đâu lại vào đấy! Đêm nay Cheer lại được yên giấc nồng, ôm em thả lỏng vào lòng, nó nhắm tịt mắt ngủ, đôi môi khẽ cong lên nở một nụ cười le lói.

52. Chương 52 : Bad Boy?

Sáng hôm sau, khi vừa mới bước chân vào lớp, Cheer đã thấy Yan đang chễm chệ ngồi ở ngay gần ghế của mình – điều mà nó không bao giờ nghĩ rằng có thể xảy ra lần nữa... Lại gần hơn chút nữa để thăm dò, hóa ra là hắn đang than thở ỉ ới với Bennie về cô bạn gái mới.

Được biết, cô bé ấy cũng tên là Mai, Yan quen trên facebook, còn quen là để trêu người Cheer thì Cheer biết thừa. Nhưng tiếc thay, trêu chẳng được là bao... lại chỉ tổ mua bực vào người... Vì hai đứa không hợp nhau, và cũng vì cô bé kia quá nhạt!

- Tao phải làm như thế nào để chia tay nó bây giờ?

- Thế mày muốn chia tay kiểu gì ?! Kiểu phũ phàng hay nhẹ nhàng?– Chuyên gia tình trường nhíu mày vặn vẹo.

Trầm tư suy nghĩ một lát, kể ra thì yêu dịu dàng, chia tay nhẹ nhàng nó cũng hay! Nhưng mà bây giờ Yan lại đang muốn thay đổi hình tượng thành “bad boy” , thế cho nên là ...

- Kiểu phũ phàng đi !- Yan đập bàn đồng dục trả lời.

Nghe Yan trả lời, cả Cheer và Ben đều trở mắt ra nhìn. Thầm giật mình trong lòng, không thể tin được cái thằng tốt bụng có tiếng này lại muốn chia tay kiểu phũ phàng. Nhưng không sao, thế càng thích, có cơ hội cho Ben tác nghiệp, thế là hắn gặt đầu cái rụp!

- Ok ! Tao giúp mày! Nhưng mày nhất định lại làm theo đấy! Đừng có gỡ quẻ giữa chừng .

- Rồi rồi... Ok! Ông nghĩ tôi là ai!

- Là thằng quái thai !

- F***

.....

Giờ ra chơi, lựa theo kịch bản của Ben đã dàn dựng sẵn, Hummie và Yan bắt đầu “tác chiến”.

Đầu tiên, chúng nó căn đúng lúc tiếng trống trường thứ nhất vừa vang lên, liền vội vàng nắm tay nhau tung tăng chạy ra sân trường, rồi nhanh chóng chiếm ngay lấy hàng ghế đá đặt ở trung tâm sân trường, quan trọng là từ phía cửa lớp cái Mai bước ra có thể nhìn thấy rõ.

Y như rằng, một lát sau, lớp cái Mai cũng ào ào chạy ra như chim vỡ tổ... Và rồi cái gì đến thì cũng phải đến, ngay khi bước ra ngoài cửa lớp, đập ngay vào mắt nó là hình ảnh đôi tình nhân đang ôm ấp nhau, mà tệ hơn, nhân vật nam chính trong đó lại chính là người yêu của nó. Bởi vì hai đứa đã để relationship trên facebook nên bạn bè trong lớp hầu như đều biết, nhất là khi Yan còn nổi tiếng đẹp trai ở trường nữa...

Sự chỉ chỗ, bàn tán mỗi lúc một nhiều khiến con bé tức điên lên. Nhìn thấy cảnh đó, Ben đập đùi cười đắc chí, nhưng không hiểu sao trong Cheer lại có chút gì đó bất mãn thay cô bé chực trào lên... Hành động này, nếu là mình cũng cảm thấy quá đáng!

Nắm chặt bàn tay đang run lên những gân xanh đầy giận dữ, Mai quay ngoắt vào trong lớp, không muốn nhìn cảnh tượng này thêm một phút một giây nào nữa.

Cố gắng làm trò cho đến hết giờ ra chơi, Ben mới khua tay gọi Yan quay trở về lớp, rồi hớn hờ tả lại khuôn mặt sững sờ của con bé đó lúc nhìn thấy Yan tình tứ với Hummnie mà đập bàn cười khanh khách.

- Uầy! Thế cơ á?- Yan há miệng cười, đầy đắc ý.

- Ủ ! Nhìn mặt nó lúc ấy tối sầm lại luôn ý! Sắp có biến rồi! Đảm bảo em ý chuẩn bị nhắn tin cho mày!

Ben vừa nói dứt lời thì tiếng nhạc chuông quen thuộc báo hiệu tin nhắn đến của Yan cũng đột ngột vang lên. Hắn giật bắn cả mình, ngồi đọc một mình rồi mới rụt rè đưa cho Ben.

- Mày làm gì mà lâu thế? Đưa đây tao xem nào! – Vừa nói, Ben vừa giật phéng cái điện thoại trên tay Yan rồi cao giọng đọc cho mấy đứa xung quanh nghe cùng.

“Anh vừa làm cái trò quái gì ở ngoài sân trường thế?”

- Ui zời ơi! Có vẻ nóng rồi đây mày ạ!

- Nhắn lại gì bây giờ?

- Để tao! Để tao! Nhìn mà học hỏi đây này!- Nói rồi, Ben lại mím môi hì hục nhắn.

“Ý em là sao?”

“Anh tự hiểu!”

“Ồ! Anh vốn là như thế đấy! Em muốn hiểu sao thì hiểu!”

“Anh nói như thế mà được à? Anh là người yêu em cơ mà?”

“Anh yêu em, nhưng anh không chỉ có mình em. Con người anh là thế đấy! Em yêu được thì yêu, không yêu được thì bỏ đi!”

“Em không bỏ! Anh thật vô lý! Chị ý rõ ràng là bạn anh, sao em không biết. Nhưng sao anh lại làm cái trò đó ngay giữa sân trường như thế. Anh không nghĩ cho em chút nào. Anh không nghĩ rằng bạn bè em nhìn thấy sẽ nghĩ sai về anh sao?”

“Nghĩ sai? Có gì sai? Như vậy mới là đúng đấy! Đó mới là con người thật của anh. Em yêu anh mà không thông cảm được cho anh, vậy yêu nữa để làm gì? Bây giờ em lại đang quay sang trách mắng anh đấy à?”

“Em không có ý trách mắng anh, chỉ muốn anh nghĩ lại. Anh làm như thế này thật không giống anh chút nào! Chia tay như thế này em không cam tâm. Cuối giờ gặp mặt nói chuyện với nhau đi.”

Đọc tin nhắn đến đây, Ben liền dừng lại, ngẫm nghĩ một lát rồi ngược mắt lên hỏi Yan.

- Này! Nó bảo tí nữa ở lại gặp, mày có ở lại không?

- Có nên không?...

- Muốn phũ thì rũ một phát cuối cho xong luôn đi. Không để lâu dài lằng nhằng ra. Lát nữa gặp, bọn tao sẽ ở phía sau yểm trợ cho mày. – Vừa nói, Ben vừa nháy mắt chắc nịch.

.....

Sau hai tiết ngồi trong lớp đầy căng thẳng, những tin nhắn vẫn được gửi tới dồn dập mà Yan không biết phải trả lời như thế nào. Hắn đành giữ mọi thứ trong im lặng, chờ thời khắc quan trọng tới.

Tiếng trống báo hiệu thời khắc quyết định đã tới, Yan lầm lũi ra khỏi lớp, đằng sau là cả một đám con gái hộ tống đi theo... Vậy mà đến khi con nhỏ kia bước ra khỏi lớp, bốn mắt nhìn nhau, hắn vẫn cứ đơ cả người, tay chân bủn rủn không biết phải nói gì.

Bản chất hiền lành vốn đã tồn tại bấy lâu, nay bỗng chốc lại phải hóa bad boy, Yan thật sự không thể làm tốt ...

Nhìn nước mắt con gái khê khàng rơi xuống, giọng nói run run vang lên...

“Sao tự dưng anh lại đối xử như thế với em? Em đã sai ở đâu? Hãy nói cho em? Em xin lỗi ...”

Lần trong tròng mắt đang long lanh lên đầm nước của con bé là khuôn mặt cúi xuống đầy hối hận của thằng Yan.

“Anh... anh xin lỗi ...”

.
. .

Vậy là...

Hắn lại quay về với cô gái bốn mắt ...

Ben thở dài :”Thôi mặc kệ! Ngu thì chết! Ông đã giúp đến thế rồi mà vẫn còn mềm lòng. Kệ xác mày! Muốn đến đâu thì đến vậy!”

Ở đâu đó, đứng nấp trong đám Mita, Cheer khê mỉm cười:” Tốt như vậy mới thực sự là Yan chứ!”.

.....

Chiều hôm ấy Chan lại rủ Cheer đi học vẽ, sau hai ngày cầm mắt vào đồng công thức Toán-Lý, nó quyết định tạm chia tay để quay lại với niềm đam mê thật sự của mình.

Lóc cóc chạy lên tầng thượng, hớn hở quay trở lại với lớp vẽ thân yêu, nhưng điều đầu tiên đập vào mắt nó lại là con chim trắng bóc đã đá vắng chỗ của em “Angry Bird” đen đúa hôm kia...

Con bé ngơ ngác nhìn vào chiếc lồng hoi hám vẫn chưa được tẩy rửa, rồi chau mày khó hiểu... Đúng lúc đó, thầy từ trong nhà bước ra, nhìn thấy Cheer đang ngắm lồng chim thì liền nhoẻn miệng cười toe toét.

- A! Mai đến rồi đấy à! Thấy chim mình đẹp không?!

Thầy bực gặp ngay trò bệnh, Cheer cũng chẳng ngại ngần mà hồ hởi đáp lại.

- Uôi chim thầy to thế! Nhưng thầy chưa tắm cho nó ă? Khiếp em vừa lên đã thấy mùi hôi rình rồi!

- Xảy! Chả biết gì! Chim phải hoi nó mới men-lý!!!

- Thầy định men kiểu to cao đen hoi hủ thầy... không được đâu... thế thì thầy sẽ mãi mãi là F.A thôi ...

- Gở mồm cái con này! Đuổi về không cho học nữa bây giờ!!!

- Hu hu! Thầy ơi em đùa ă!- Vừa nói, nó lại vừa tít mắt lon ton nhí nhảnh chạy theo thầy vào lớp, quên luôn rằng mình còn đang đi cùng thằng Chan.

“Thế đấy! Gặp chim to là quên luôn chim nhỏ!”- Chan lăm bằm, mặt tối sầm hậm hực leo đèo đi theo đằng sau.

.....

Vừa vào lớp, thấy bóng dáng “thằng lùn” lấp ló đằng xa, Cheer tự dưng bị giật thột. Một suy nghĩ thoáng qua chợt xuất hiện ngay trong đầu nó:” Có khi lần sau đi học tối thôi, học chiều gặp thằng này lại mắc công **** nhau thì mệt!”. Nghĩ vậy, Cheer liền núp núp đi sau lưng Chan, rồi bắt hắn đi lấy hai cái bảng gỗ khổ a2 thật sạch đẹp nhẵn nhụi về đây cho mình để dán giấy. Trong lúc đó, Cheer đã có một buổi đàm đạo tâm sự với thầy giáo trẻ... Thật ra chẳng trẻ lắm... chỉ là đã già mà vẫn chưa có vợ!

- Ui trùi ui! Chân Mai trắng quá nhỉ!- Thấy nó ngồi dựa vào một góc tường, thầy giáo cũng ngồi thụp xuống theo, không quên nhìn lướt qua đôi chân ngắn ngủn nhưng trắng mịn của cô học trò thích mặc quần siêu “short”.

- Dạ! Nhưng mà mập thầy ạ!- Cheer quay sang mỉm cười ái ngại.
- Cho mình chụp ảnh phát được không?- Thầy nheo mắt cười dễ mến.
- Dạ được ạ! Mà thôi, thầy để em tự chụp!- Nói rồi, nó liền tự lấy máy thầy rồi giơ lên chọn góc làm một phát vài nháy. Trong tích tắc đã ra đời vài pô ảnh đẹp lung linh như trong “Liên Xô chống Mỹ”.
- Úi xời! Ngắn mà như này thì cũng ối thằng muốn đi tù! Khà khà khà !!!
- Ui zời! Chuẩn thầy ạ!!! Ha ha ha!!!

Vừa nói, hai thầy trò vừa vỗ vai nhau cười gật gù một cách khoái chí. Mặc cho sát khí phát ra từ thằng Chan đang mỗi lúc một đến gần, Cheer vẫn coi như không thấy...

- Thầy ơi! Chỗ của em!- Thấy đôi thầy trò đang chụp đùi rồi cười hớn hở với nhau một cách bệnh hoạn, máu nóng của Chan lại nổi lên, hấn lăm lì gần giọng đe dọa.

Cảm thấy được sát khí phát ra từ đôi mắt Chan đang sôi lên sùng sục, như muốn đốt cháy gáy mình, thầy giáo liền từ từ đứng dậy rồi chạy đi lấy một tấm bảng pha màu, trong đó có ghi rõ công thức để pha ra từng màu rồi dặn hai đứa ngồi tập luyện.

Thầy đi rồi, Chan vẫn không ngừng ngồi tru tréo, vừa lườm, vừa xía xói.

- Hừ! Đùi trắng nhờ! Thằng này sắp muốn đi tù rồi đây này!!!
- Nàooooo!!!- Cheer nhăn mặt cười khó tả.
- Không phải nhăn nhó! Hay lăm ý mà cười! Lại còn chụp ảnh nữa! Hôm nào ông rình lúc tắm ông chụp xem lúc đó còn cười được nữa không!!!

Chan càng nói, Cheer càng ôm bụng cười ngặt nghẽo, khốn khổ vì ông chồng nhỏ lên cơn ghen mà không thể làm được bài... vô tình để lại cái nhìn ái ngại cho các bạn xung quanh.

.....

Ngồi trong lớp, Chan đi lấy nước, rồi hai đứa lại hì hục pha màu, cầm cùi thêm nếm từng chút, từng chút một, rồi lại căng mắt ra căn ke, so sánh xem ai tô đẹp hơn, ai tô nhanh hơn... Chẳng mấy chốc mà đã hết được một cột màu, cho dù trong lúc pha cả hai cũng có đôi lần cãi vã và Cheer không tin vào thẩm mỹ của Chan cho lắm... Nhưng cuối cùng đến khi ra thành phẩm, cả hai cũng đều tấm tắc hài lòng. Mặc dù cột màu của chúng nó pha ra chẳng giống so với bảng mẫu mà thầy đưa cho lắm.

Một lát sau, thấy thầy quay lại, Cheer liền giơ bảng màu lên khoe mẽ.

- Thầy ơi! Em tô xong một cột rồi này!
- Ồ! Được đấy! Căn ke tốt phết! Pha tiếp đi.
- Nhưng sao nó không giống bản mẫu hả thầy?
- Đây có phải bản mẫu đâu?! Đây là của một đứa mình lấy trong lớp ra cho hai bạn xem thôi đấy chứ!
- Dạ thế ạ ... - Cheer và Chan nghệt mặt ra, chưng hửng.
- Không cần phải giống hệt với mẫu đâu, tương đối thôi là được. Mỗi người có một cách cầm và pha màu khác nhau mà. Giống 100% thì lại thành sao chép mất rồi! Phải có chút riêng của mình nó mới thú! Thôi hai cậu pha tiếp đi nhé, mình đi tắm!
- Dạ vâng! Thầy tắm vui vẻ ạ! Hề hề hề!

Nghe thầy giải thích xong, tự dưng trong lòng Cheer phần chấn憾. Đúng là ông thầy này mặc dù hành động có hơi kì quặc, ăn nói có hơi thoải mái biến thái, nhưng được cái lại rất vui tính, bệnh và hợp với nó. Mặc dù học sinh có làm bài không tốt thì cũng không chê thẳng bao giờ. Chỉ khéo léo phê bình, nói giảm nói tránh, trong cái chê vẫn có lời khen! Như thế thì học sinh nào chẳng muốn phấn đấu. Dạy học là phải biết nắm bắt đúng tâm lý của học sinh như thế chứ.

Nghĩ vậy, Cheer thầm rung người cười khi thấy mình đã chọn không nhằm lớp để học.

.....

Hai đứa cứ cặm cụi pha rồi tô màu như vậy, nhোঙ một cái đã đến sáu giờ tối. Cheer vô tình nhìn vào màn hình điện thoại rồi giật nảy cả mình, vội vàng hốt hoảng giục Chan thu dọn đồ về và chào thầy về ngay lập tức. Cứ mãi mê tô vẽ mà quên khuấy đi mất sáu rưỡi là nó đã phải có mặt ở cửa hàng rồi! Mặt mũi thì nhem nhuốc bẩn thỉu toàn những màu là màu...

Thấy Cheer luống cuống, Chan liền nhẹ nhàng giữ lại, rồi nhanh tay lấy giấy ướt ra, ân cần lau đi những vết màu còn vương *** trên khuôn mặt non nớt của con bé, khiến cái Cheer cứ ngỡ người ra vì cảm động. Lau xong, Chan lại đưa hai tay lên vỗ đôm đốp vào má Cheer rồi xoa đầu kéo con bé về nhà ngay tức khắc.

Vừa đi, Cheer lại vừa thầm mỉm cười, thật vui vì bên nó luôn có Chan.

53. Chương 53 : Nụ Hôn “ú Õa”

Về gần đến nhà, Chan lại sực nhớ ra là Cheer chưa ăn gì, thế là mặc cho con bé vùng vằng từ chối, hấn nhất định bắt Cheer phải vào Lotte ngay gần nhà để ăn tạm một chút gì đó cho ấm bụng rồi mới được phép đi làm.

Mặc cho Cheer thì đang lo quỳnh lên vì nếu đi làm muộn, lão Tuấn quản lý sẽ mắng, rồi lại bắt nó viết bản kiểm điểm. Nhưng nghĩ lại thì cũng chỉ cần một cái tin nhắn:” Anh ơi! Hôm nay em có tiết học chiều phải về muộn. Mà mạn đường gần nhà em nó tắc quá! Em sợ em không đến nhà hàng đúng giờ được anh ạ. Anh cho em xin phép đến muộn 30 phút nhé!”.

Đấy! Vậy là ngay sau đó nó nhận được một tin rep cái :”Ừ”. Có mất gì đâu! Chỉ cần nói với nhau một câu là ổn mà!

.....

Ung dung ngồi gặm hamburger trong tâm trạng vô cùng thoải mái. Cũng đã lâu lắm rồi Cheer không được đi làm muộn như thế này. Ngồi vung chân tung tăng trên tầng hai của tòa nhà Lotte nằm ngay ở ngã tư Kim Liên-Mới-Phạm Ngọc Thạch, Cheer thơ thẩn đưa mắt nhìn xuống dòng người đang chạy xe hối hả, hòa cùng ánh đèn đường đang sáng vàng lấp lánh... Tự dưng cảm thấy... không biết từ bao giờ... chính bản thân nó cũng đã trở thành một thành viên nhỏ bé trong cái guồng quay đầy biến động, không lúc nào ngừng nghỉ ấy. Tự dưng muốn tìm lấy một góc riêng cho mình, một lúc nào đó sẽ được đi xa chốn đây, được đến một nơi yên bình... không phải suy nghĩ đến những chuyện gia đình, học hành, tiền bạc phức tạp nữa...

Nhưng chắc là không được! Chỉ cần một ngày ngơi tay thôi thì hấn là hôm sau nó sẽ phải làm việc gấp đôi rồi! Đó là quy luật. Mà quy luật thì rõ ràng là không thể dễ dàng phá bỏ được rồi. Cheer thầm cười mỉm. Lặng yên quan sát Cheer từ này tới giờ, Chan lại chợt nhận ra được sự mệt mỏi trong nụ cười ấy. Bỗng nhiên, hấn đặt đĩa xuống, rồi cất giọng gọi Cheer quay lại nhìn hấn.

- Cheer! Anh muốn cho em xem thứ này!

- Cái gì thế? – Cheer neho mày nghi hoặc.

- Bịt mắt lại đi! Khi nào anh bảo mở thì hãy bỏ tay ra!

- Hừm... nghi lắm! Định làm trò gì đây!- Vừa nói, Cheer vừa bĩu môi rồi miễn cưỡng đưa hai tay lên bịt mắt mình lại... thật chặt.

- Hề hề... được rồi! Mở ra đi...

Thấy Cheer đã ngoan ngoãn bịt mắt lại, Chan khẽ xoa tay cho thật ấm rồi túm túm cười một cách nham hiểm. Đúng lúc con bé đang hí hửng bỏ tay ra, chờ đón xem Chan định cho mình thấy cái gì thì... đột nhiên... hấn ngồi nhồm dậy... nghiêng đầu đặt một nụ hôn thật ngọt ngào lên đôi môi vừa kịp hé mở của

nó... Đôi mắt ngơ ngác mở to không dám chớp... Cheer chẳng hiểu gì cả! Tự dừng hẳn hôn nó... không cho con bé kịp chuẩn bị... Còn chưa kịp lau đi ít sốt mayonnaise đang dính vương *** trên khóe môi... Đôi má ửng hồng khẽ kéo theo một cái cúi đầu ngược ngáp. Chan nhẹ nhàng rời môi mình ra khỏi môi con bé. Mặc cho nó vẫn cúi gập đầu xấu hổ không biết phải nói gì thêm, Chan vẫn ngồi chống cằm đưa mắt lên chăm chăm nhìn một cách thích thú. Chưa bao giờ hẳn thấy Cheer bên lên như thế này... Xem ra sự liều mạng của hẳn hôm nay kể cũng đáng lắm!!!

Thấy Chan cứ chống cằm ngồi cười khi khi một cách khoái chí, Cheer bặm môi, rồi đột ngột nó vo tròn tập giấy ăn trong tay, ném túi bụi vào người Chan cho hả giận, miệng không ngừng mắng mỗ nhưng hai má thì vẫn đỏ lên trông thấy.

- Yà! Anh làm cái trò gì thế hả! Muốn chết à! Điên thật rồi!!!

- Ủ! Anh điên mà! Điên vì em! Hi hi!

- Câm ngay! Câm nói sến sến kiểu thế! Lạnh người quá đi mất!

- Lạnh thì anh sang ôm nhé???

- Câm! Ngồi im đấy! Ôi mẹ ơi rùng hết cả mình! Ăn nhầm cái gì à!!!

- Môi em lúc nào cũng mềm như thế à...- Chan vẫn đang ngáp mình trong sung sướng, mặc kệ sự phản bác của Cheer. Tự dừng con bé thấy lời nói của mình lúc này kém trọng lượng vô cùng.

- Yaaaaaaaaaaaaa!!! Immmmmmm!!!

.....

Phải mãi đến lúc về, Chan mới quyết định giải thích hành động kì quặc của mình.

- Biết tại sao tự dừng anh lại làm như thế không?

- Sao?

- Vì đó là nụ hôn “ú ồa”! Người ta nói rằng sau khi cô gái mở mắt ra, chàng trai đầu tiên cướp được nụ hôn của cô ấy sẽ trở thành người ở lại bên cạnh cô gái đó suốt đời ...

- Thằng điên nào nói???

- Chan đẹp trai nói!

- Khổ thân... tôi thương anh lắm! Bệnh này hết thuốc chữa rồi đúng hông???

- ...

.....

Bởi vì chiều nay không đi học, nên buổi tối đến, ngay lập tức Cheer bị gọi triệu tập lên phòng riêng của anh Ryan nói chuyện. Vừa đi, nó vừa ôm tim thầm lo lắng, trong đầu đã viết ra sẵn một bài thánh ca để lát nữa hát cho anh nghe kéo bị mắng.

Thế nhưng, sau khi đẩy cửa bước vào căn phòng đó, đối diện với không khí vô cùng căng thẳng đó... Mọi lý lẽ trong đầu con bé đầu trôi đi đâu mất tiết!

Dáng ngồi nghiêm nghị tựa từ sau lưng, vừa nghe thấy tiếng bước chân của nó, anh liền vung tay xoay bút vài cái rồi nhẹ nhàng quay ngoắt lại, hướng ánh mắt vô cùng sát thủ nhìn thẳng vào khuôn mặt tái sẫm của con bé.

- Học bài chưa...

- Dạ rồi ạ ...

- Ngồi xuống đây anh kiểm tra !

Lặng lẽ ngồi xuống, tự dừng nó cảm giác như bầu trời trên đầu sắp sập xuống ngay vậy. Nói dối là khó chối mà!!!

- Đọc cho anh công thức “xyz”...
- Dạ! Em thưa anh! Công thức “xyz” là... là.... À.... ừm...- Mần phát biểu hùng hồn dần dần đi về ngõ cụt. Giọng con bé bỗng chốc nhỏ lại như bị ngắt dây loa.
- Là gì? Sao? Không thuộc à? Về nhà có ôn bài không? Hôm nay làm gì mà không đi học?
- Em đi học về ạ!
- Về vời gì giờ này?
- Em thi Đại Học Mỹ Thuật Công Nghiệp mà anh!!!
- Sao không nói sớm?
- Anh có hỏi bao giờ đâu ạ!
- Không hỏi cũng phải nói, không nói phạt biên bản. 50k cho nhẹ nhàng nhé?– Vừa nói, anh vừa rút trong ngăn kéo ra tập biên bản rồi giơ tay đưa bút cho nó kí, mắt cười nham hiểm.
- Một nghìn thì em kí ...
- Ok! Một trăm nghìn, không nói nhiều!
- Anhhhhhhhhh !!!

.....

Tối hôm ấy, vì nỗi đau bị trừ tiền lương, nó quyết tâm mở sách giáo khoa ra và nghiền hết đồng công thức. Quyết tâm thuộc lâu lâu như hát cải lương.

Bởi vì tối hôm qua thức thông đêm để học bài, nên sáng nay đến lớp, con bé liền nằm vật ra, thậm chí lúc thầy Lý vào nó cũng không thèm ngoái dẹo.

Đã để ý đến Cheer không thèm chào, đã thế còn nằm ườn ra, nhất định không chịu ngóc đầu lên nghe thầy giảng bài ... Vậy là giờ kiểm tra miệng đầu tiết, tên nó được xướng lên đồng dạng đầu tiên!

- Dương Ngọc Mai lên bảng kiểm tra bài!

Tiếng thầy gọi to làm nó tỉnh cả ngủ, con bé tóc tai xõa xượi vội vàng chỉnh đốn rồi lóc cóc ôm sách vở mang lên cho thầy kiểm tra, trong lòng vẫn chắc chắn:” Phen này ông vớ nhầm người rồi!”.

Ngạc nhiên khi mở quyển vở mà đầu năm mình phải đánh đầy dấu X ra, nay lại đột nhiên sáng sủa, bài tập làm đầy đủ, không sót một câu nào. Miếng nước bọt khế nuốt ực lại ở nơi cổ họng, không bắt lỗi được bài tập, ông bắt đầu quay sang kiểm tra kiến thức.

- Em, đọc cho tôi công thức “x”.

Thầy vừa nói dứt câu, Cheer liền nhắm mắt lại, quay mặt ra phía cả lớp, bộ óc bắt đầu long lên để hoạt động... những kiến thức từ ngày hôm qua ồ ạt ùa về... Cheer mở miệng đọc thoăn thoắt khiến cả lớp lẫn thầy giáo đều trầm trồ ngạc nhiên.

“Chắc nó trúng câu tử”- Mặc dù cũng có chút ngạc nhiên, nhưng thầy vẫn quyết không tin là nó chịu học bài, nên quyết định hỏi thêm vài câu nữa. Cuối cùng, hỏi mãi, hỏi mãi, vắn vẹo gần như hết cả quyển sách, Cheer vẫn đọc nhoay nhoáy, đọc theo ý hiểu của nó chứ không học vẹt tẹo nào nên lại càng khiến mọi người phải kinh ngạc.

Thằng Ben quay sang thì thầm vào tai cái Mita:” Con này đêch phải bạn mình mày ạ!”. Mita cũng quay sang nói nhỏ lại với Ben:” Ừ! Chồng tao coi như chết rồi!”.

Gần như tất cả các công thức trong sách giáo khoa, cái Cheer đều nắm rõ và đọc nhanh như bắn rap. Ông thầy trở cả mắt nhìn mà không dám tin. Hoạch hộc bài vở chưa đủ, ông lại bắt nó phải lên bảng làm bài tập ứng dụng. Cheer thậm chí còn... Quả này thì thôi xong rồi! Nó đã học áp dụng được mấy đầu ...

Sau khi thầy đọc đề, Cheer cũng lững thững đi ra phía mép bảng, tránh xa sát khí của thầy, rồi lại lơ đãng đứng viết. Viết xong được cái đề, nó cứ dậm chân tại chỗ, rồi bóp phần mũi... Thỉnh thoảng thầy lại đánh

mắt quay sang nhìn khinh khỉnh, khiến con bé cứ phải giả vờ ngược lên đọc đề, lòng thầm lẩm bẩm:” Mẹ kiếp! Mình mới học được công thức, sao lại cho cái đề củ khoai thế này! Làm được về đầu thì về sau tắc tịt luôn ... Hu hu hu...”.

Thấy Cheer đứng dậm chân tại chỗ một lúc rõ lâu, thầy thầm cười khẩy, rồi lạnh giọng bảo nó về chỗ, kèm một lời tuyên bố như sấm rền.

- Thôi về chỗ, không làm được bài thì một điểm!

Vừa nói, ông vừa lôi sổ đầu bài ra, đương định viết số 1 kèm tên nó vào sổ thì cái Cheer lập tức quay ngoắt lại, vội vàng tranh cãi.

- Em thưa thầy! Sao lại như thế được ạ?

Khê khằng dừng bút, thầy chưa viết vội lại nhắc bút lên, nhếch môi cười quặc lại nó.

- Có gì mà không được?

- Rõ ràng thầy gọi em lên để kiểm tra bài tập và kiểm tra miệng. Em đã làm được hết rồi. Bài tập ứng dụng chỉ là thầy bắt em làm thêm thôi. Em có không làm được cũng không thể bị một điểm được! Thầy làm thế vô lý quá! Em cứ nghĩ người đàn ông qua 30 tuổi thì phải khác cơ! Hóa ra em đã nhầm...

Cheer vừa nói, chất giọng hào hùng dần trở nên đục lại, đôi mắt trùng xuống vẻ buồn khó tả, nỗi thất vọng trào lên dạt dào. Không khí cả lớp như lắng lại, thầy giáo cũng cứng họng không biết phải nói gì. Thế rồi, ông ta liền từ từ đặt bút xuống và ngược mặt lên chậm rãi hỏi.

- Thế bây giờ cô muốn gì?

- Cho em gỡ điểm vào lần sau!

Nghe Cheer nói cũng có lý, cả lớp đều gật gù tán thành. Cuối cùng thầy Lý đành chịu thua mà quyết định hôm nay không chấm điểm, để dành lần sau sẽ bắt lỗi nó bằng một cái đề khó hơn thế này cho con bé hết đường cãi lý.

Hết giờ, thầy vừa ra khỏi lớp, cả lớp lại vỡ ra cười, đứa nào đứa nấy cũng phải tâm phục khẩu phục vì khả năng trình bày lý luận của con bé. Rồi xúm lại hỏi không hiểu vì sao cái Cheer lại có thể học thuộc bài nhanh đến thế.

“ Phải hiểu! Quan trọng là phải hiểu! Mà hiểu được hay không là nó nằm ở đây!”- Vừa nói, Cheer vừa đưa tay lên gõ gõ vào đầu mình, ra vẻ bác học rồi gật gù cười mỉm khiến cho Ben lại thở dài ngao ngán.

.....

Chiều hôm đó anh Ryan lại tới nhà, con bé liền hớn hờ kể lại chuyện lúc sáng, thế mà không những không được khen, Ryan còn khiển trách nó vì sao không chịu tập làm bài tập ứng dụng sau khi học thuộc mỗi công thức, để rồi lại bị ông thầy bắt bẻ như thế?!

Lúc đầu nó nghĩ cũng ừc, rõ ràng bắt người ta học thuộc hết từng ấy công thức trong một đêm thì thời gian đâu ra mà làm bài tập nữa! Nhưng nghĩ lại thì anh Ryan nói cũng chẳng sai, học là phải đi đôi với thực hành ...

Vậy là chiều hôm đó, Ryan đã cho Cheer thực hành rất nhiều, từ dạng bài đơn giản đến dạng bài móc ngoéo nhiều công thức. Cheer được cái học nhanh, nhưng học đâu lại quên đấy nên cần phải đốc thúc nó liên tục, nếu không là con bé sẽ bỏ bê ngay!

- Chíp! Em xem này! Dạng bài này em chỉ làm được đến đây! Sao em không thử suy nghĩ rộng ra thêm một chút! Không phải cứ đang làm dạng bài này thì chỉ sử dụng một loại công thức này. Em cần phải nhớ và áp dụng với nhiều công thức đã học ở bài khác. Hiểu chưa?

- Ví dụ ...?

Biết Cheer vẫn còn chưa hiểu lắm, anh Ryan liền đưa ra một dạng bài tập khó hơn, rồi cúi đầu xuống giảng giải cho cái Cheer từng bước một. Vừa nói, anh lại vừa cúi xuống gần hơn, chẳng mấy chốc mà đã chạm đầu con bé... khiến má nó đột ngột nóng bừng lên... Nhưng lại chợt cảm thấy sống lưng mình lạnh kinh

khủng... Cảm nhận được có điều chẳng lành sắp xảy đến, Cheer liền từ từ quay đầu lại... Y như rằng, Chan đang bùng bùng sát khí đứng ngay sau lưng nó.

54. Chương 54 : Bay Xuyên Qua Màn Đêm...

Không hiểu sao Ryan cũng tự cảm nhận được điều đó, nhưng anh không quay đầu lại nhìn, chỉ khẽ đánh tiếng hỏi Cheer.

- Người yêu em đến hả?

Cheer vẫn giữ nguyên trạng thái, mắt không đánh sang bên phải mà chỉ thản nhiên trả lời.

- Chính hần anh ạ!

- Thế thôi anh về nhé? – Vừa nói, anh vừa xoay xoay cây bút bi trong tay, điềm tỉnh hỏi lại.

- Vâng, hẹn tối gặp lại anh.

Nói rồi, anh Ryan liền đứng thẳng lưng, rồi lạnh lùng quay đầu lại, giả vờ không bận tâm đến ánh mắt như lửa đốt của thằng Chan, bình tĩnh xách túi áo lách khỏi người Chan đi ra ngoài, không thèm ngoái đầu lại. Trong lòng Cheer thầm ôm bụng cười đau khổ, nhưng bên ngoài vẫn phải giữ trạng thái thản nhiên, không thể khinh suất. Bóng Ryan đi đã khuất xa xuống cầu thang rồi, Chan mới thêm đạp chân chặn cửa lại, hậm hực ngồi xuống rồi điềm nhiên ngã lăn ra giường...

Thấy thế, Cheer liền tiện tay ném bay cái hộp bút vào người hần, quát lớn hòng dưng dậy.

- Yà! Làm gì thế?! Mau ngồi dậy! Người thúì ai cho nằm lên giường của tôi?

- Yaaaa... yên nào! Vừa đi uống bia với ông Gà, mệt quá! Ra đây nằm với anh nào!

Vẫn giữ nguyên khuôn mặt đỏ ngầu từ lúc này, Chan liền cuộn tròn mình rồi vơ lấy cái chăn bông trên giường Cheer, trùm kín vào đầu mình hòng làm một giấc ngủ. Cheer tức tối trừng mắt nhảy phắt lên giường, vừa đạp vừa ngoạc miệng ra mắng.

- Dậy dậy! Rượu chè bù khú, gái gú say sưa rồi bây giờ lăn ra đây ăn vạ à!!! Đồ khốn dậy mau!

Chẳng thèm quan tâm Cheer đang dốc sức đạp mạnh vào lưng mình, Chan liền đột ngột quay lại, tóm chặt chân rồi lôi nó cái tuột một phát xuống giường, ngã sòng soài bên cạnh hần.

Bị lôi xuống ngã ngay bên cạnh Chan, mặt đối mặt, má nó bắt giắc đỏ bừng lên trông thấy, hai con người cứ thế căng tròn lên... chớp chớp...

Đột nhiên, Chan rướn đầu hôn chụt một cái vào môi con bé, khiến nó lại càng chết cứng hơn...

Vẫn chưa hết mạnh động, Chan lại đột ngột với tay kéo chăn trùm kín lên đầu cả hai đứa, rồi cuộn chặt cả vào người cái Cheer cho cơ thể hai đứa dịch sát lại gần nhau... thân nhiệt bỗng chốc tăng cao... đến mức khó thở...

Cheer vẫn cứng đơ cả người, trong giây lát mà phải trải qua hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, nó mím môi, khuôn mặt đỏ bừng càng sùng lên như trái gấc. Con bé co chân, định đạp mạnh vào hạ bộ nhưng lại bị thằng Chan nhanh chân khóa chéo lại. Mặc cho Cheer tha hồ giãy giụa hần vẫn nhất định không buông.

Con bé quắc mắt lườm, nghiêng răng đe dọa.

- Có bỏ ra không???

- Không!

- Không bỏ ra anh sẽ phải hối hận đấy !

- Em định làm gì nào!- Mặc cho Cheer đã ngừng giãy, Chan vẫn cố tình quặp thật chặt rồi nở nụ cười nhe nhớn.

- Tôi đếm từ một đến ba, nếu không bỏ ra thì đừng trách...

- Để anh đếm hộ em nhé?!- Nói xong, Chan liền đếm, vô cùng nhớn nhợ không lo sợ- Một... hai... b...

Miệng nói còn chưa dứt câu, hần đã đột ngột phải ngậm lại... vì bị đôi môi Cheer chặn cho chặt cứng!

Lần đầu tiên trong đời bị con gái chủ động khóa môi! Chan không thể tin được, đôi mắt hần mở to thao láo ... chẳng bù cho Cheer ngay từ đầu đã nhắm thật chặt rồi!

Nó xấu hổ đến mức không muốn mở ra để nhìn vẻ mặt vô cùng thất kinh vì sung sướng của Chan nữa. Nhưng ai bảo Chan cơ... ai bảo nó đã cảnh cáo rồi mà cứ cứng đầu... để sự việc đi đến mức này...

Năm giây sau khi môi chạm môi... Cheer bắt đầu thả lỏng... người nó không gồng cứng hết cả lên nữa... Chan cũng bắt đầu thay đổi vị trí từ người bị động sang thế chủ động ... lén lút chiếm lấy bờ môi nó một cách nhẹ nhàng nhưng man dại... Rồi dần dần tham lam, mãnh liệt... Tuyệt đối không để cho Cheer giãy ra... Dù rất nhiều lần nó đã cố nói :”Em sắp ngạt thở rồi!!!”...

.....

“À! Ông Gà đã nhận lời rồi đấy! Ông ý bảo tối chủ nhật này bảo sư phụ em thu xếp gặp nhau ở đường xxx nhé!”.

Đó chắc là thông tin duy nhất mà tối hôm đó Cheer nghe và lưu lại được ở trong đầu... Còn bao nhiêu công thức toán học xa xôi kia... Cheer cho bay đi đâu mất hết rồi!

.....

Chiều hôm sau, vẫn như thường lệ, cứ đúng 2 giờ anh Ryan đến làm gia sư cho Cheer. Suốt cả buổi học, cứ thỉnh thoảng Cheer lại dừng bút, bắn khoản định hỏi anh Ryan về sư phụ... nhưng rồi lại tặc lưỡi đành thôi.

Đến gần 5 giờ, trước khi chuẩn bị đi về, anh Ryan mới đột nhiên cất lời hỏi.

- Định nói gì thì mau nói đi!

Giật cả mình, Cheer bối rối ngược mặt lên, rồi bắt đầu thưa chuyện.

- Anh quen sư phụ em bao lâu rồi ạ?

- Gần 3 năm. Sao em?

- Lâu thế cơ ạ? Thế chắc anh phải thân với sư phụ em lắm nhỉ?

- Cũng bình thường. Chỉ là đối tác làm ăn lâu dài thôi!

- Đối tác làm ăn cơ ạ?

- Thế em nghĩ là sao? Bạn thân chắc? Mà sao em cứ luôn miệng gọi bà ấy là sư phụ thế? Bà ấy dạy cái gì cho em à?

- Dạy võ ạ ...

- Dạy võ? Như thế nào? Không thể tin được!- Nghe Cheer nói xong, Ryan tròn mắt quay sang nhìn rồi lại phá lên cười một cách kinh ngạc.

- Dạ... thì một ngày em bắt gặp bà ấy trước cổng trường em, thi triển võ công...

- Gỡm đã... bà ý làm cái gì mà lại ngồi trước cổng trường em?- Cheer còn chưa kịp nói hết câu, anh Ryan đã nhảy vào họng nó hỏi tiếp.

- Làm ăn mà ạ...

- Cái gì? Ăn mày? Ha ha ha! Thật không thể tin nổi!- Anh Ryan vừa nói, vừa cười một cách ngạc nhiên vô cùng.

- Có gì đáng cười lắm hả anh ...

- Ha ha! Lão bà đại gia của thế giới ngầm mà lại đi trá hình ăn mày thì chấp nhận nổi không? Không thể hiểu nổi ngoài lúc làm ăn thì bà ta còn trá hình làm những nghề gì nữa? Bán kẹo kéo chẳng?

- Đại gia thế giới ngầm ý ả? – Cheer căng tròn mắt há hốc miệng hỏi lại.

- Ừm phải rồi! Thế em làm đệ tử mà không biết à?- Anh Ryan nói kiểu mỉa mai.

- Dạ không ạ ... đến cái số điện thoại để liên lạc em còn không có cơ ...- Cheer cúi gục mặt xuống than thở một cách tủi thân.

- À... thì ra mục đích của cuộc nói chuyện ngày hôm nay chốt lại là vì cái này chứ gì...

Nói rồi, anh Ryan liền thở dài rồi lôi điện thoại ra, đọc số cho con bé...

.....

Sau khi lấy được số của sư phụ từ tay Ryan, con bé cứ hồi hộp mãi, hết ấn xong lại xóa đi... mãi đến tối khuya đi làm về mới dám gọi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên réo rắt khiến sự chờ đợi của con bé mỗi lúc một hồi hộp... cho đến khi sư phụ nhắc máy... tiếng bà vang lên rất thản nhiên.

- Tao chấp mày nói trước đấy!!!

.....

Tối chủ nhật tuần đó, họ hẹn nhau tại một con đường vắng vẻ nằm ngoài ngoại ô để tránh sự chú ý của những người ngoài cuộc. Tiếng xe phân khối lớn đua nhau gầm lên mỗi lúc một lớn làm khuấy đảo cả con đường lạnh ngắt. Chờ đến hơn 9 giờ tối thì sư phụ nó mới bắt đầu xuất hiện. Lúc bà lão xuất hiện, khuôn mặt của anh Gà gần như cứng đờ, ánh mắt đục ngầu nhìn vào bà ấy rồi đột nhiên cảm như hén, nụ cười trên môi cũng đột ngột tắt ngấm... Anh bần thần đứng chết trân tại một chỗ khiến bà lão khẽ nhướn miệng mỉm cười. Kể từ lúc đó, Cheer đã cảm thấy có điều gì là lạ...

Mặc dù vậy, trận đấu vẫn được diễn ra như lời thách thức trước đó.

Tiếng súng đột ngột bắn lên cái đoàng, những bóng đèn sáng loáng bắt đầu rít lên rồi kéo nhau lướt đi trong màn đêm, hòa mình vào cuộc rượt đuổi xuyên trong tầm tối. Chan cũng đeo Cheer đi từ từ đằng sau để kịp bắt sóng tình hình, mặc cho các anh em liên tục vượt lên rồi quay mặt lại chế giễu nhưng hấn vẫn mặc kệ sự an toàn của Cheery mới là trên hết- đi cuối đoàn cũng được.

Thấy thế, Cheer lại liền bật cười.

- Anh cứ tăng tốc đi! Không sao đâu! Em quen rồi!

- Chắc không???- Chan khẽ ngoái đầu lại nheo mày nghi hoặc.

- Không cần phải hỏi lại.

Cheer vừa dứt lời, Chan cũng đột ngột rít ga phóng vọt lên, tóc cả hai đứa bắt ngờ hóa “siêu Xayda” trong tích tắc.

.....

Đang mải nói chuyện cả nhau, cảm giác mỗi lần mở miệng ra bị gió tạt mạnh vào vòm họng như sắp bay mất rằng đến nơi vậy, Cheer lại đành ngậm miệng vào, để cái lạnh của gió tạt vào mặt như muốn toạc cả da... Bỗng, có một tiếng động lớn vang lên ở phía trước, nụ cười đột ngột tắt ngấm, linh tinh có điều chẳng lành, hai đứa vội vàng phi thẳng lên phía trước...

Đội của sư phụ đã đột ngột biến mất trong màn đêm, để lại đó là một mình anh Gà nằm sóng soài trên mặt đất, máu từ mặt chảy ra be bét... Một cảm giác lạnh người đột ngột xâm chiếm lấy cơ thể. Cả lũ thất

kinh chạy nhào tới kêu gào loạn xạ rồi vội vàng gọi cấp cứu tới. Lúc bấm số điện thoại thậm chí Cheer còn không tin nổi vào mắt mình, chân tay run loạn xạ...

Một lúc sau, tiếng còi xe cấp cứu réo rất vang lên trong màn đêm, bóng anh Gà thoáng chốc đã mất hút trong chiếc xe ấy... Ngồi đằng sau lưng Chan, Cheer khẽ nắm chặt tay mím môi cầu nguyện, sợ hãi đến nỗi người ngợm lấy bầy hết cả phần hồn...

.....

Trong lúc ngồi chờ ở hàng ghế xanh ngoài phòng cấp cứu, Chan không ngừng nắm lấy tay Cheer, bóp thật chặt... Khuôn mặt hắn cúi gục xuống để che lấp đi sự sợ hãi... Bản thân Cheer cũng cảm nhận được sự lo lắng tột cùng đang hiện lên trên khuôn mặt trắng bệch ấy. Nó vẫn cố ôm ghì lấy hắn để trấn an trước khi được bác sĩ gọi đi làm thủ tục.

Lòng như lửa đốt ngồi bên thân ngoài bệnh viện cùng các anh em, một vài đứa thì không ngừng gặm rít **** thề thẳng khốn nào đã gây ra chuyện này... Nhưng riêng Chan thì vẫn im lặng. Kể từ lúc chuyện đó xảy ra, hắn vẫn dờ dẩn gần như chết lặng, không đủ sức để nói thêm bất kỳ điều gì nữa... cho đến khi tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên bên cạnh khiến Chan bất giác giật mình ngoái lại nhìn. Hình như trong lúc vội vã Cheer đã quên đem theo điện thoại thì phải. Lúc đầu thì hắn cũng không định động vào đâu, nhưng nhìn màn hình hiện lên hai chữ “Sư Phụ” thì Chan lại chợt cảm thấy rùng mình. Một sợi lạnh chạy sượt sống lưng khi hắn “cố tình” bấm vào nút mở để đọc tin nhắn ấy...

“Cảm ơn con vì đã giúp ta sắp xếp cuộc chơi ngày hôm nay! Nếu không có con thì ta khó có thể trả thù một cách ngoạn mục như thế này được rồi!”...

Dòng chữ dần dần nhòa đi trước mắt...

Chan không thể tin vào những gì mà mình đang nhìn thấy nữa...

Bàn tay cầm điện thoại run lên không ngừng lấy bầy...

Nghiến chặt răng lại ...

Chan không thể ngờ là Cheer lại có thể phản bội mình... theo sư phụ để *** hại anh em hắn...

Đúng lúc đó Cheer theo bác sĩ trở về phòng bệnh, hình ảnh nó vẫn nhòa đi trong mắt hắn, hòa cùng dòng nước mắt. Thậm chí đến tiếng Cheer gọi Chan cũng ù đi trong tức khắc. Chan không biết có nên tiếp tục đặt thêm niềm tin vô vọng vào cái con người đang dần dần tiến gần đến trước mặt mình không nữa...

55. Chương 55 : Tell Me Why?

Hốt hải chạy về sau khi đã đăng ký đầy đủ mọi thủ tục làm cấp cứu, nhìn thấy gương mặt Chan đang tái sầm đi trong nước mắt, Cheer lo lắng vội chạy nhào tới, ôm lấy gương mặt hắn xuýt xoa.

- Em làm xong thủ tục rồi! Bác sĩ bảo không chấn thương vào não... Anh...

Cheer còn chưa kịp nói hết lời, Chan đã lặng lẽ đẩy nó ra, rồi lạnh lùng đặt vào tay Cheer chiếc điện thoại. Không nói gì, lặng lẽ quay đi.

Cheer ngớ người cầm chiếc điện thoại trong tay, nhìn dáng Chan lầm lũi bước vội đi, dường như ánh mắt hắn còn ướt ươn ướt. Con bé bỗng cảm giác như có chuyện gì đó bất thường đang xảy ra, liền vội vàng mở máy ra xem.

Mắt nó như hoa lên khi những dòng chữ ồ ạt hiện lên giăng kín màn hình như đâm xuyên vào tim nó. Ốc văng vô cùng và không hiểu vì sao... Rút cục chuyện này là như thế nào?! Trả thù cái gì? Nghe như có vẻ con bé đã vừa tiếp tay cho một cuộc âm mưu thâm độc... Mà nạn nhân lại chính là người anh kết nghĩa

vào sinh ra tử cùng Chan. Cheer ôm miệng, bật khóc không thành tiếng khi nhận ra sự sai lầm tai hại của mình...

Cứu chữa như thế nào đây???

Chắc là Chan đang thất vọng về mình lắm...

Khi mà sự tin tưởng đều đang đột ngột sụp đổ...

Nó ngồi sụp xuống trong giây lát, rồi lại vội vàng đứng bật dậy, nháo nhào chạy đi tìm Chan.

Mọi vật phía trước cứ nhòa đi trong nước mắt, chân tay bủn rủn vì lo sợ, cảm giác sắp mất một thứ gì đó vô cùng quan trọng là như thế này sao?!

Nó vừa đi, vừa đảo mắt nhìn quanh, giọng lạc đi vì kêu gọi tên hấn...

Nhưng Cheer không biết được rằng Chan đang giấu mình thật kĩ ở một góc tường, tuyệt đối không để lộ mình ra, lại càng không muốn cho Cheer nhìn thấy.

Ôm miệng rít lên từng hơi thở đau như thắt ngực!

Muốn đứng ra trước mặt mắng cho Cheer một trận nhưng lại không đủ tự tin để hành động thô lỗ như thế với cô gái đó...

Đành phải nhốt mình trong im lặng để tự trấn tĩnh bản thân mình...

Cảm giác bị phản bội là như thế này sao???

.....

Bản thân bấm số điện thoại của Chan, Cheer gọi như điên nhưng hấn vẫn nhất định không chịu nghe máy. Cầm chiếc điện thoại đang rung bần bật trên tay, Chan nắm chặt, tim đau thắt...

Sự tin tưởng dành cho Cheer quá lớn nay bị chà đạp trong phút chốc lại đột ngột đổ vỡ... Làm sao có thể nhanh chóng lấy lại được tinh thần...

.....

Tối hôm ấy trở về nhà, mặc cho Cheer có cố gắng liên lạc đến mức nào, Chan cũng nhất định “biến mất“. Quá bất lực! Nó đành cố trấn tĩnh lại mình rồi sực nhớ ra một nút thắt quan trọng- Cheer vội vàng nhắc máy lên gọi cho sư phụ để hỏi cho ra nhẽ.

Phải mất một lúc lâu chờ điện thoại, đầu dây bên kia mới chịu nhắc máy lên nghe. Tiếng bà chậm rãi vang lên khảng khái.

- A lô?

.....

Vốn trước đó, khi chưa biết rõ sự tình, Cheer đã định gọi cho sư phụ và không ngừng trách móc bà vì đã đem nó ra làm con tốt thí mạng. Nhưng... sau khi biết rõ đầu đuôi câu chuyện, lý do khiến bà phải dẫn đến cái hành động đẩy tội lỗi ấy... hóa ra cũng chỉ là “reo nhân nào thì gặp quả đấy! “. Cheer lại chẳng thể trách móc được ai. Bản thân bà cũng là một người phụ nữ đáng thương đã mất đi đứa con trai của mình trong một lần nó bị bạn bè rủ rê lôi kéo đi vào con đường sai trái. Mà người rủ rê con trai bà ấy... lại chính là anh Gà!

Theo như bà kể thì hai năm về trước, con trai bà là một cậu bé ngoan, luôn sống khép kín với mọi thứ xung quanh, không biết chơi bởi đàn đúm. Mặc dù truyền thống gia đình là xã hội đen, nhưng cũng chính vì điều đó mà bà luôn cố gắng tách biệt thằng bé ra khỏi truyền thống của gia đình. Cho nó ăn học tử tế và cai quản nghiêm ngặt. Nhưng không ngờ, lên cấp ba chuyển sang trường mới nó lại gặp Gà, là một dân anh chị khét tiếng cầm trịch trường đó. Biết thằng bé gia đình giàu có liền rủ rê tham gia băng nhóm suốt ngày đập phá, đua xe. Và rồi, vào một đêm lộng gió, thảm cảnh hai năm trước cũng đã từng xảy ra y như chính đêm hôm nay...

Tất cả chỉ là sự trả thù... Và Cheery cũng chỉ là một con tốt ngu ngơ không biết gì... Ngay thơ bị đặt vào bàn cờ, bị đẩy theo từng đường đi nước bước của sư phụ...

.....

Những ngày sau đó, mọi thứ dần chìm vào im lặng.

Một sự im lặng đến đáng sợ!

Một câu nói quen thuộc nào đó chợt vang lên trong đầu nó.

“Khi yêu, người ta thường phải dành cho nhau những khoảng lặng. Lặng để quay lại... hoặc lặng để đi mãi...”

Liệu lần này, Chan có quay trở về hay không?

Cheer sẽ đợi!

Nhưng nó không đợi trong vô vọng, thời gian đó nó vẫn sẽ thường xuyên lén lút đến bệnh viện để chăm sóc anh Gà. Anh vẫn hôn mê bất tỉnh nên không biết gì hết. Nhìn khuôn mặt anh băng bó kín mít mà nó không thể ngừng tự trách mình quá ngu ngốc. Vì vậy lại càng chẳng thể xuất hiện đứng trước mặt nhìn thẳng vào mắt Chan thêm một lần nữa...

Thời gian Cheer đến bệnh viện thường là lúc Chan đã trở về, để chắc chắn là hai đứa tuyệt đối không thể đụng mặt nhau. Cheer không muốn hai người cùng phải rơi vào tình huống khó xử... nên nó cứ né tránh mãi.

Mặc dù nhà ở ngay sát vách nhau, nhưng kể từ ngày đó, hễ nhìn thấy Chan từ xa là Cheer lại tránh... thậm chí trong sân trường cũng vậy! Tim luôn đập trật một nhịp khi nhìn thấy Chan. Nước mắt khô rơi lã chã ướt đầm cả khuôn mặt khi tiếng quốc ca vang lên hòa cùng tiếng trống gõ mạnh từng nhịp như nã thẳng vào tim nó. Sự kiềm chế càng lúc càng trở nên khó khăn. Nỗi đau giày vò không sao chịu nổi. Không biết Chan có cảm thấy như thế không?

....

Một thời gian sau đó Cheer không thấy Chan xuất hiện ở lớp học vẽ nữa, hình như là hần đã chuyển hần sang trường Kiến Trúc để ôn thi. Thật ra thì ngay từ đầu hần đến học lò gần trường Mỹ Thuật cũng chỉ là để kèm cặp cho Cheer thôi, Cheer biết, nhưng lý do mà hần chuyển đi... còn khiến nó cảm thấy hụt hẫng hơn gấp bội.

Mỗi khi chúng nó vô tình đụng mặt nhau, mặc cho Cheer ấp úng định nói điều gì đó, Chan đều lạnh lùng đi thẳng. Thì ra Chan cũng có lúc phủ như thế này cơ à???

Cheer biết là Cheer sai, nhưng nó cũng không cố tình gây ra chuyện này. Vậy mà Chan thậm chí còn không cho Cheer có một cơ hội giải thích. Đối với một đứa có lòng tự tôn cao ngất như thế... dường như xuống nước đến vậy đã là quá đủ! Cheer sẽ không cố bám theo Chan nữa, cũng chẳng cố né tránh nữa, từ này nó sẽ sống cho riêng mình! Nó cũng vẫn còn những lí tưởng riêng cần phải dốc tâm theo đuổi... không nên phân tâm quá nhiều cho những chuyện tình cảm như thế này...

Kể từ ngày hôm đó, nó lại lao đầu vào học.

Từ một đứa con gái có học lực xếp gần hết lớp, trong hai tháng, nó nhanh chóng nhảy vọt lên top 10- sự tiến bộ đáng ngạc nhiên khiến cho cô chủ nhiệm luôn cười thật tươi mỗi khi con bé giơ tay lên kiểm tra miệng để về đầu tiên.

Gần đến cuối năm, Cheer mới biết mình thật may mắn khi được dạy dỗ bởi một cô giáo đầy trách nhiệm như chủ nhiệm lớp 12A8 này. Đúng là chỉ đến những lúc căng thẳng như thế này, nó mới biết cô thật sự không giống như lúc đầu nó tưởng tượng. Nó cứ nghĩ cô giáo nào bây giờ cũng chỉ thích vùi tiền của cha mẹ phụ huynh, còn dạy dỗ thì qua loa, thi cử dứt lốt là xong, học hành thì không phải nghĩ. Nhưng cô khác! Cô không nhận tiền dứt lốt bao giờ, những tháng cuối học kì hai, cô luôn ở lại cùng lớp để kiểm tra miệng từng đứa đến quá hai giờ trưa mới bắt đầu phóng xe về nhà. Chẳng những vậy mà khi cả lớp biết nhà cô ở tận Gia Lâm, đứa nào đứa nấy cũng đều cố gắng học thuộc cho thật nhanh để cho cô còn được về sớm.

Mặc dù nhà ở xa như vậy, thậm chí môn Sử, Địa, Văn lại còn không phải là những môn cô phụ trách, nhưng ngày nào cũng thế, cô vẫn luôn đều đặn bớt lại hẳn 2 tiếng buổi trưa để ở lại kèm bài cho chúng nó. Chẳng mấy chốc mà cả lớp đã thuộc lòng cả tập đề cương dày cộp... những 101 câu mà hầu như đứa nào cũng có thể đọc thuộc vanh vách.

Còn nhớ thời gian đầu, Cheer và Mita luôn luôn đội sổ, ở lại đến cuối giờ chờ cho mấy đứa kém nhất không đọc được thì chúng nó mới ú ớ chạy lên trả lời vài câu xong rồi xin về sớm. Thế mà bây giờ, Cheer và Mita luôn cùng nhau học thuộc thật nhanh, rồi tiết nào cũng như tiết nấy, oai như cóc giờ tay lên nhanh nhất rồi dắt nhau ra về trước hàng chục đôi mắt tròn xoe kinh ngạc!

Thầy Lí bây giờ cũng không còn thường xuyên hoạnh hộc nó nữa, ngược lại mỗi lần gọi con bé lên làm bài, y như rằng đó sẽ là bài khó thuộc dạng nâng cao và thầy tin là nó sẽ giải được. Phải đến gần cuối năm học, Cheer mới nhận ra rằng là học sinh giỏi, được bạn bè ngưỡng mộ, thầy cô tin tưởng, cảm giác luôn hãnh diện và tự hào với năng lực của chính bản thân mình, lúc nào cũng có thể ngẩng cao đầu không sợ sệt trong tất cả các giờ kiểm tra... thật thích! Thế mà nó đã phải mất gần 12 năm trời mới kịp nhận ra điều này... Nhưng không sao! Thà muộn còn hơn là không có.

Thời gian đó, anh Ryan vẫn luôn ở bên kèm cặp và rèn luyện thêm kiến thức cho nó, nếu không có anh thì bây giờ chắc nó chết ngắc rồi!

Cũng nhờ có anh mà Cheer mới có thể bình tâm vượt qua mọi chuyện, đối với Cheer thì anh vừa là cấp trên, vừa là thầy, mà cũng vừa là anh trai vậy.

Vào một ngày bình thường như bao ngày bình thường khác, sau khi kết thúc tiết học cho Cheer, anh Ryan lễ phép xuống nhà chào bác gái như thường lệ rồi lững thững bước ra khỏi cửa nhà, vừa ra đến nơi thì đụng phải Chan.

Bốn mắt nhìn nhau, đã lâu lắm rồi kể từ ngày con bé khóc hết nước mắt tâm sự với anh về chuyện hôm đó, anh cũng không còn thấy cậu bé này xuất hiện đột ngột phía sau lưng mình nữa. Ngày hôm nay thì lại bất thành linh chạm trán ngay trước mặt. Tại sao lại không thể có một cuộc nói chuyện đàng hoàng giữa hai người đàn ông với nhau được nhỉ?

Khẽ hướng ánh mắt sắc lạnh của mình hướng lên nhìn cậu nhóc, Ryan điềm đạm nói.

- Café với tôi được chứ?

56. Chương 56 : Mong Ước Kỉ Niệm Xưa...

- Nghe nói cậu và Cheer chia tay rồi?
- Anh cũng chịu khó lo chuyện bao đồng nhỉ?
- Có lý do chính đáng không?
- Điều này cũng liên quan đến anh à?

Nói rồi, Chan liền lạnh lùng đứng dậy, nhưng Ryan liền gần giọng xuống.

- Không liên quan đến tôi, nhưng liên quan đến Cheer...

.....

Sau khi nghe hết câu chuyện về mối thù hằn giữa sư phụ và anh Gà, lại biết được Chee chỉ là bị lợi dụng, Chan bủn rủn hết cả chân tay. Người hắn trùng lại, nhận ra mình đã vô tình mắc phải một lỗi lầm quá lớn... vô tình làm tổn thương người con gái hắn yêu chỉ vì bốc đồng trong suy nghĩ... Chan ngồi gục xuống, hơi thở yếu ớt không biết phải cứu vãn chuyện này bằng cách nào. Một giọt nước mắt nóng hổi khẽ lăn dài

trên má hần... Không phải vì đau cho chính bản thân mình, mà đau cho những tổn thương mình đã gây ra cho Cheer...

Mấy ngày hôm sau, Chan vẫn chưa dám có động tĩnh gì. Hằng ngày đều cố tình đi học muộn, chờ để nhìn thấy Cheer bước ra khỏi nhà trước, rồi lại lặng lẽ đi đằng sau con bé, chỉ âm thầm vậy thôi... chẳng dám tiến tới gần. Đạo này tới nào hần cũng ra đứng hóng gió ở ngoài ban công, ánh mắt xa xăm hướng về góc cửa sổ nhà cô hàng xóm... chờ đợi ánh đèn vàng hiu hắt tắt hần rồi mới yên tâm đi ngủ. Sự quan tâm của hần chỉ dừng lại ở mức âm thầm đến vậy.

Cho đến một ngày, là một buổi chiều nhạt nắng cuối tháng năm, vẫn như thường lệ, Chan lại vào viện thăm anh Gà. Bây giờ anh đã sắp bình phục hần rồi, khuôn mặt bị chấn thương cũng đã được tái tạo lành lặn, đôi chân đi tập thể dục nay cũng có thể tạm thời bỏ nạng ra được rồi. Chan mừng lắm, kể từ ngày anh bị tai nạn cho đến giờ cũng chỉ có mình Chan là đến thăm nom anh nhiều nhất. Thấy sức khỏe anh ngày một tiến triển, hần không giấu nổi niềm vui, rồi cũng buột miệng nói muốn rủ các anh em đến đây tụ tập một lần cho anh phần khởi. Nhưng anh vội gài, thời gian qua nằm lại trong viện, dường như anh cũng kịp nhận ra nhiều điều. Đúng là lúc hoạn nạn, mới biết ai là bạn là thù. Kể từ ngày anh lâm vào hoàn cảnh ** le như thế này, ban đầu còn có lác đác vài thằng đến chăm sóc, càng về sau thì càng mất hút... Duy chỉ có mỗi Chan là vẫn trung thành tận tụy đến thăm nom anh từ bấy đến giờ. Ngoài Chan ra, may mắn là còn có con bé Cheer, người yêu hần cũng thường xuyên đến chăm sóc anh, nhưng lại yêu cầu anh giữ bí mật với hần. Anh không hiểu vì sao, nhưng cho đến hôm nay, khi ngồi nghe Chan tâm sự về nỗi lòng của hần như thế này, không thể giữ kín cái bí mật vô lý ấy thêm một giây nào nữa.

- Cheer vẫn thường đến đây thăm anh ư?

.....

- Em mau xuống đi! Anh đang ở dưới nhà em!

Sau khi biết chuyện, Chan liền tức tốc trở về nhà, mặc cho ngoài trời đang đổ mưa tầm tã, hần vẫn nhất định đứng lì trước cửa, chờ đợi con bé. Cheer ngồi trong nhà, khẽ nhào mình rướn mắt ngó xuống dưới ban công, thấy Chan đang đứng sừng sững trước cửa nhà mình, ánh mắt rung lên nhìn về phía cửa kính nơi Cheer đang trốn tránh. Con bé vội vàng ngồi thụp xuống, tim đập thình thịch, thở không ra hơi. Phải mất vài phút sau, nó mới kịp trấn tĩnh lại mình và bình tâm để lôi điện thoại ra nhắn lại.

- Tại sao tôi phải xuống? Giữa chúng ta thì làm gì còn có chuyện gì để nói?

- Mọi chuyện xảy ra như thế! Tại sao em không chịu giải thích rõ cho anh biết!

Nói rõ?!

Ngày đó anh đột nhiên biến mất, tuyệt đối không chịu để cho tôi có cơ hội giải thích. Dù tôi đã không ít lần cố gắng tìm cách liên lạc với anh. Là anh bơ tôi trước! Là anh coi tôi như vô hình...

Vậy mà bây giờ anh lại nói rằng tôi không chịu nói rõ để cho anh biết...

Tôi muốn nói, nhưng liệu anh có đủ bình tĩnh để nghe tôi giải thích không?

Đọc dòng tin nhắn của hần mà không biết nên buồn hay nên vui, Cheer khẽ nhếch môi mỉm cười đắng ngắt!

Dù sao thì cái quãng ngày đau khổ triền miên ấy cũng qua rồi!

Nỗi đau day dứt lớn đến như vậy nó cũng đã trải qua được...

Bây giờ bình tâm trước những sự tác động như thế này không phải là khó.

Giờ đây nó chỉ muốn tập trung hết sức cho việc học thôi, chỉ còn một tháng nữa thôi là đã thi tốt nghiệp rồi. Nó không muốn bất cứ việc gì xen vào khiến mình bị xao nhãng cả.

Nghĩ vậy, Cheer đành dần lòng mình phải nhẫn tâm hơn một chút...

- Anh về đi! Mưa to rồi đấy!

- Em không xuống thì anh sẽ không về đâu!

- Vậy mặc xác anh!!!

Nó nhẩn tin lạnh lùng là vậy, nhưng thật tâm lòng đang quặn thắt. Trời mưa lớn đến như thế kia, nghe đài nói hôm nay bão giạt cấp ba đấy! Hắn cứ đứng đó không sợ sét giạt cho một cái thì thành Chan thui luôn à?

Ngồi trong nhà mà lòng nóng như lửa đốt, cứ thỉnh thoảng Cheer lại nhòe đầu ngoái ra ngoài cửa sổ để nhìn xem hắn đã đi chưa, vậy mà tên gốc vẫn cứ đứng lù lù ở đó!

Thi gan với Chan thật đúng là chuyện ngu ngốc!

Nhờ chẳng may mà hắn ốm lăn ra đấy thì nó sẽ hối hận chết mất!

Nghĩ vậy, Cheer liền vội vàng với lấy chiếc ô hồng, lóc cóc chạy xuống tầng một, hậm hực mở cửa ra nhìn hắn.

- Ya! Cầm lấy!

Nó nhanh tay giương chiếc ô màu hồng có hai cái tai mèo trong suốt ra hướng về phía Chan, mau chóng che mưa cho hắn...

Hắn ngẩn người quay ra nhìn nó, cảm thấy từng hạt mưa nặng chịch không còn tát mạnh vào mặt mình nữa, thay vào đó là cảm giác đột ngột nóng ran... khi đối diện với mình chính là Cheer. Đã lâu lắm rồi Chan không được nhìn đối mặt với nó như thế này. Hắn thầm mỉm cười...

Ngày hôm đó hai đứa đã nói chuyện với nhau rất lâu, tâm sự như hai đứa gốc gác gần gũi ngồi trước thềm nhà, mặc cho mưa thỉnh thoảng lại hắt mạnh vài hạt vào mặt khi ô bị ngã nghiêng. Mặc dù vậy... mặc dù biết được Chan vẫn còn yêu mình, nhưng Cheer vẫn quyết định không quay lại với hắn. Nó nói, bây giờ không phải lúc để yêu.

Ban đầu Chan nhất định phản đối, nhưng rồi lại nghĩ... kể ra thì Cheer nói cũng đúng!

Lúc này con bé cần tập trung vào học nhiều hơn. Có lẽ một năm nữa, khi áp lực đè nặng lên vai như thế này... Chan cũng sẽ cảm thấy như Cheer thôi!

Cần phải cảm thông cho con bé. Chan nghĩ thế, và hắn cũng quyết định là sẽ chờ... Chờ cho đến khi nào ... đến lúc để yêu!

.....

Chỉ còn một tháng nữa là thi tốt nghiệp, cuối năm Cheer và Mita lại rủ nhau làm một phi vụ mới- soạn phao photo số lượng lớn bán cho cả lớp. Sau hai đêm hì hục đánh máy tính, chỉnh size chữ nhỏ, đem đi photo mấy chục bản. Lúc đầu cứ lo là sẽ tòn hàng, ai ngờ vừa tung ra 5 phút đã bị đặt mua hết sạch! Rồi thì từ lớp bên này lại truyền sang lớp bên kia. Những đơn đặt hàng cứ kéo đến tới tấp khiến Cheer và Mita phải cười ngoác mồm lên khi đếm tiền. Duy chỉ có một điều khiến chúng nó băn khoăn không hiểu :”Thật ra chỉ cần một đứa mua một bản rồi đi photo là xong. Tại sao lại phải mất gấp 5 lần số tiền đó để mua hẳn hàng chính hãng từ Cheer trong khi nó cũng chả khác gì bản fake một tí nào?”...

Những tưởng làm ăn trót lọt, ầy thế mà mọi chuyện dường như không thể qua mắt được thầy cô giáo. Cuối cùng thì chuyện làm phao thi của chúng nó cũng đã bị tố lên cô hiệu trưởng. Vào một ngày ngập nắng đầu hạ, cô hiệu trưởng bành trướng ngồi chễm chệ trên chiếc ghế xoay được đặt hoành tráng ngay giữa sân khấu, liếc ánh mắt điều hâu quét một lượt xuống đám học sinh “ưu tú rừng rú” của mình rồi bắt đầu tra hỏi.

- Tôi nghe nói trong trường dạo này đang lan tràn phao thi môn Sử và Địa. Tôi có thể mạo muội hỏi bạn nào đã làm điều “vĩ đại” đấy không?- Giọng điệu mỉa mai của cô vang lên khiến tất cả đều im phăng phắc. Riêng tim Cheer và Mita thì như muốn nhảy tọt ra khỏi lồng ngực.

- Các em có biết là lần này trên bộ kiểm soát rất chặt không? Chỉ cần một chút sơ sẩy nhỏ, các em sẽ bị loại thẳng khỏi cuộc thi và học lại một năm. Vậy mà các em vẫn dám mạo hiểm sao?

Đáp lại cô vẫn là câu trả lời :”Im phăng phắc”!!!.

- Khi nghe được tin này, tôi thật sự bất ngờ! Tại sao có chuyện như vậy mà không ai thông báo với chúng tôi? Điều này thật sự có lợi cho các em, đáng ra các em nên cộng tác với chúng tôi để được phân phát cho cả trường mới phải!

Cô nói xong, cả trường đều ồ lên bàn tán xôn xao, không thể tin được rằng cô hiệu trưởng lại có thể thốt ra những lời như thế. Cheer và Mita cũng liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không dám ra mặt công khai... thà làm ngọn lửa cháy âm ỉ cho cả nhà cùng ấm còn hơn cháy bùng trong phút chốc rồi vụt tắt mãi về sau. Hai đứa vẫn quyết định im re nghe cô nói tiếp.

- Các em yên tâm! Thầy cô là những người lái đò đưa các em qua sông, nếu chẳng may khách hàng có ngã thì nhất định chúng tôi cũng phải có “phao” để quăng ra cứu các em kịp thời, có phải không? Những bạn có phao thì hãy nhiệt tình giúp các bạn không có phao. Mặc dù trông thì không phải giáo viên trường mình, nhưng yên tâm, tiền “học tăng cường” mà các em đã đóng không phải để vứt đi đâu. Nên nếu cảm thấy có thể hỏi bài được, hãy hỏi hết sức mình để đạt được số điểm tối đa cần có. Ok?! Nếu có bị bắt thì cũng đừng có “cứng”. Tôi biết các anh chị trường này rất hổ báo cáo chồn. Nhưng khi thi không phải chúng tôi trông đầu nên đừng có ngang bướng. Nếu nhớ ra bị bắt thì hãy cúi rụp mặt xuống mà xin lỗi. Xin không được thì phải khóc. Yên tâm, các thầy cô sẽ không nở ra tay quá khắt khe với các em đâu. Các thầy cô thì cũng đều là bậc phụ huynh cả mà. Chúng tôi đều mong các em có thể qua hết 100% trong đợt thi tốt nghiệp này. Vậy nên mong các em hãy cố gắng hợp tác cho tốt! Ngày mai các em vẫn học như bình thường, sáu giờ tối quay trở lại trường tham dự lễ bế giảng rồi sau đó nghỉ một thời gian chờ đến tháng sáu thi tốt nghiệp. Chúc các em thi tốt!!!

Kết thúc buổi phát biểu vô cùng giá trị và cảm động, tất cả học sinh đều vỡ òa trong những tràng pháo tay giòn giã... Bối quá bất ngờ vì sự thay đổi đến chóng mặt của cô hiệu trưởng nổi tiếng nghiêm khắc và khắt khe có tiếng của trường này!

.....

Trở về lớp, Cheer không ngừng ôm tim xoa lồng ngực, cảm giác như vừa mới chết đi sống lại vẫn còn nóng hổi.

- Ôi may ơi! Tao đau tim quá may ạ! Cứ tưởng lúc ý bà ấy phải gọi tên lên rồi đình chỉ thi luôn cơ!

- Ồ! Không thể ngờ luôn ý! Thế quái nào mà còn ủng hộ nhỉ!

- Tao đã bảo rồi! Chúng mình học dốt thế này! Mấy bà ý chỉ muốn tống vội đi chứ quý báu gì mà giữ lại. Vả lại tiền bọn mình đóng tăng cường cuối năm có thấy học thêm gì đâu? Chẳng phải là để rào trước đón sau thầy cô giáo trường khác đến trông thi thay là gì? Không phải xoắn!

- Chuẩn luôn! Ha ha! Thôi tối nay tao về cắt phao. Eo ơi chắc phải dài hơn cái ruột mèo!

.....

Ngày hôm nay đã là ngày học cuối cùng, mặc cho các lớp khác vẫn còn tập trung yên ắng để ôn nốt mấy dạng bài thi, riêng cô chủ nhiệm của lớp Cheer đã cho tất cả nghỉ ngơi. Thay vào đó, mọi người lại ngồi quây quần thành một nhóm, kể cả những đứa trước đó từng ghét nhau, nay cũng thật xum vầy, cùng nhau hát những bài về tình thầy trò để tặng cho cô chủ nhiệm.

“ Lúc ở nhà mẹ cũng là cô giáo ! Khi đến trường cô giáo như mẹ hiền...

Cô và mẹ là hai cô giáo...

Mẹ và cô...

Ấy như mẹ hiền... “

Cheer chỉ đạo cả lớp bắt nhịp, cậu mình là người hóng to nhất, nó vặn volume lên hết cỡ, gào nhiệt tình đến nỗi lớp bên cạnh phải sang ý kiến chỉ vì không học được. Nhưng hôm nay được cô chủ nhiệm bảo kê, con bé lại càng tác quái.

Mặc kệ sự phàn nàn của lớp bạn, đám “nhất quỷ nhì ma” vẫn nhất định ngồi tùm năm tùm ba không chịu học, ngoác miệng lên cất tiếng hát như cái loa rè... khiến cô không thể ngừng cười vì hạnh phúc.

Hát hết gần chục bài, đang bí không biết nên hát tiếp bài gì... thì Mita lại nhắc cho nó nhớ ra bài “Mong ước kỉ niệm xưa”, thế là chúng nó lại bắt đầu... nhưng lần này là hát tử tế.

“ Thời gian trôi qua mau ...

Chỉ còn lại những kỉ niệm...

Kỉ niệm thân yêu ơi...

Sẽ còn nhớ mãi tiếng thầy cô...

Bạn bè mến thương ơi...

Sẽ còn nhớ những lúc giận hờn...

Để rồi mai chia xa...

Lòng chợt dâng niềm thiết tha...

Nhớ bạn bè...

Nhớ mái trường xưa...

... “

Giọng chúng nó lúc đầu hát còn hùng hổ... càng về sau... càng run run... rồi nước mắt trực trào ra lúc nào không biết... Ngược ánh mắt nhậ nhòa lên nhìn cô giáo... Thật ngạc nhiên là cô cũng đang cố che miệng vì đã vô tình bật khóc từ lúc nào...

Không hát nữa, chúng nó quyết định chạy ào lên, ôm chầm lấy cô, rồi đứa nào đứa nấy cũng khóc tu tu như những đứa trẻ sắp phải xa mẹ...

Cái Cheer, cái Mita, thằng Ben... thậm chí là cả thằng Yan, hay những đứa con trai hay nghịch ngợm phá phách, chuyên làm cô điên đầu vì bị bêu đầu ra trước sân trường ... nay cũng đều òa khóc...

Tiếng hát run rẩy khiến chúng nó không kìm được nước mắt mà ôm trắm lấy nhau, khóc mắt đỏ hoe cay xè, rồi thay nhau đi lấy bút, xin chữ ký của từng đứa lên chiếc áo học trò. Nhìn chiếc áo trắng tinh dần dần trở nên chằng chịt vì những chữ kí màu xanh tím than, giống như tình bạn của đám học trò ngày càng trở nên khăng khít vậy.

Tất cả mọi người đều xin chữ ký của nhau...thậm chí là những đứa ghét nhau nay cũng chủ động ra làm hòa trở lại. Ngày cuối rồi mà, còn hiềm khích chi nữa mà không mau giải quyết! Sợ sau này chẳng thể gặp lại... sẽ chẳng còn cơ hội mà chí chóc với nhau nữa đâu...

Đang khom lưng cố tình ký lên ngực cái Hummie, rồi Cheery lại tranh thủ vỗ bôm bốp trên con bé.

- Ngực nấy phết nhể! Hê hê!!!

- Cha mày! Mày thì không nẩy đấy! Để tao bóp cái!

- Nàoooooooooooooooooo!!!

Vừa nói, Cheer vừa vội vàng lấy hai tay che kín ngực rồi vùng mình chạy mất dép. Trong lúc quỳnh quáng, nó lại đâm sầm vào thằng Yan. Bón mắt chạm nhau, hai con người... đã từng là bạn thân từ đầu năm, cũng đã từng có một thời giận hờn, tảng lờ nhau không thềm nói chuyện... Nhưng, liệu bây giờ có đáng nữa không?

Nhìn thẳng vào ánh mắt đang đầm nước của Cheer, Yan mỉm cười hiền lành, rồi xóc áo mình lên nhovn miệng hỏi.

- Chị ơi cho em xin chữ kí cái được không?

Thấy Yan đã chủ động làm hòa, Cheer cũng bật cười khanh khách, rồi bắt hấn xoay lưng lại, hí hoáy ký.

- Ok! Xoay cái lưng bần của mày lại đây!

- Mày bảo lưng ai bần???

- Mày chứ sao! Áo mấy tháng rồi không giặt mà cháo lòng thế này? Eo ôi tởm!
- Có cái loại mày bần ý! Lâu không tắm ghét dầy chất thành hai hòn núi lên trước ngực rồi kia kìa! Ọe ọe!!!
- Á à thằng chó này... cảm mềm ngay!!!

Nói rồi, Cheer liền chí mạnh ngòi bút một phát vào lưng thằng Yan, đau điếng. Thằng bé cong lưng xuýt xoa rồi vội vàng đuổi theo cái Cheer, quyết tâm chọc lại vài phát. Chúng nó rượt đuổi nhau, nhảy lên bàn lên ghế, ầm ầm hết cả cái lớp 12A8 này lên... Thật vui vì mọi chuyện đã được trả lại như lúc mới bắt đầu...

Kết thúc “một buổi học yên ả” cả lớp lại giải tán, ai về nhà nấy, hẹn nhau sáu giờ chiều quay trở lại trường, tham gia lễ bế giảng cùng các thầy các cô. Trên đường về, Yan lại đi cùng Cheer, vừa đi, chúng nó vừa rôm rả ôn lại chuyện cũ, kể về cảm xúc lúc hai đứa bơ nhau, Yan đã cảm thấy buồn thế nào, và Cheer cũng đã cảm thấy hụt hẫng như thế nào.

Rồi đột nhiên Yan dừng lại.

- Mà... dạo này không thấy bà đi với thằng Chan nữa?
- Chia tay rồi...- Nhắc tới Chan, tim Cheer lại khê thắt lại...nhưng nó vẫn cố gắng bình tĩnh nói.
- Vì sao vậy?
- Thôi, chuyện dài lắm...
- Ủm... vậy chiều nay tôi đón bà đi dự lễ bế giảng nhé?
- Ok!

Lúc Yan đưa Cheer về nhà, Chan đứng từ trên ban công cũng vô tình nhìn thấy...

Nắm chặt tay, tim hân khê trùng lại một nhịp!

.....

Tối hôm ấy đúng sáu giờ, Yan có mặt ở trước cửa nhà Cheery, thấy nó mặc áo dài bước ra thướt tha, khuôn mặt hôm nay còn được trang điểm nhẹ. Nhìn con bé buộc tóc nửa điệu dàng, tim Yan không ngừng loạn nhịp... Nhưng!!! Ngay khi vừa mới bước chân ra khỏi cửa, áo dài vướng víu khiến nó suýt trượt chân vì ngã, Cheer lại buột miệng **** thề.

- Mẹ kiếp! Áo với chả sống! Lưng nhà lưng nhùng! Bà điên lên bà xỏ xù đi bây giờ!!!

Nói rồi, nó liền tiện tay vơ luôn hai vạt áo, buộc ngoắt chéo vào nhau thành hình cái nơ ngay ngang hông, rồi chồm chệch nhảy lên xe Yan, ngoác miệng cười.

Thấy thế, Yan liền chèm chẹp miệng.

- Con gái con đứa! Thế đấy!!!
- Làm sao? Ý kiến gì thằng kia?- Cậy mình đang ngồi phía sau, Cheer liền tranh thủ nhéo cho Yan một cái đau điếng rồi lại ngửa mặt lên trời cười ha hả khiến Yan đành hậm hực ôm mặt khóc hối hận vì đã lỡ lời mời con bé đi cùng.

57. Chương 57 : Thi Tốt Nghiệp

Ngày hôm nay đến trường, tất cả bọn con trai đều phải trầm trồ ngạc nhiên trước sự lột xác ngoạn mục của các bạn nữ. Bình thường hằng ngày thì cứ búi tóc củ tỏi, bóp quần ống côn, áo sơ mi trắng mặc lủng bồng, khuôn mặt mộc không trang điểm, ăn như thường luông, nói như hà bá làm chúng nó sợ phát khiếp.

Vậy mà ngày hôm nay, đứa nào đứa nấy đều áo dài trắng thướt tha, tóc đen vấn nửa dịu dàng, khuôn mặt trang điểm nhẹ, nói khẽ cười duyên đáng yêu vô cùng.

Sau khi kết thúc màn phát biểu hùng hồn của cô hiệu trưởng kèm vài lá thư do học sinh gửi tới thầy cô đã qua chọn lọc được xướng lên, tiếp đó là màn đám học sinh các lớp lần lượt hô to tên cô giáo của mình. Đến lượt lớp 12A8, chẳng ai bảo ai, chúng nó liền đồng thanh ngoác miệng hô thật to.

- MẸ LINH! MẸ LINHHHHHHHHHHH !!!

- CHÚNG CON YÊU MẸ!!! I LOVE YOUUUUUU !!!

Tiếng hét át tiếng loa, mặc cho thầy giám thị đã hô dừng lại, nhưng Cheer vẫn cầm đầu các bạn hét lên mãnh liệt khiến cô Linh phải đứng trong văn phòng trường ôm miệng bật cười vì xúc động.

Học tập lớp Cheer, các lớp khác cũng đồng thanh thi nhau kêu thật to tên cô giáo chủ nhiệm của bọn nó khiến lớp này lườm lớp kia, nguýt dài:” Ủi đời! Bọn bắt chước!”.

Sau những phút giây kêu gào khản cả cổ để thể hiện tình yêu thương và sự kính trọng của đám học sinh đối với cô chủ nhiệm của mình, cuối cùng cũng đến phần mà chúng nó mong đợi nhất- chương trình văn nghệ.

Ngày hôm nay Mita cũng xung phong lên hát, chẳng ai ngờ cô bé mũm mĩm hằng ngày hay nói tục **** bậy lại có lúc tỏa sáng trên sân khấu đến như thế. Đã vậy, nó lại còn song ca cùng thằng Ben. Hai đứa cứ nhập tâm thả hồn vào bài hát, phiêu đến độ bọn ở dưới còn tưởng rằng chúng nó hát nhép, may mà còn có Cheer và Hummie xông xáo bên vực. Tự hào vì có hai con bạn hát hay, gần cuối chương trình, Cheer cũng giơ tay lên xung phong hát nốt.

- Sau đây là một ca khúc rất quen thuộc, ca khúc này bất kể ai trong chúng ta cũng đều đã từng nghe, thậm chí là nghe hàng ngày. Ăn vào máu và nghe đến nhàm lỗ tai... Ca khúc ”Quốc ca” ạ!!!

Kết thúc màn giới thiệu ca khúc, đứa nào đứa nấy cũng ỉu xìu vỗ tay gượng gạo. Gì chứ! Ngày hôm nay chúng nó ăn diện đến đây đâu phải để nghe “Quốc ca”???

- Dạ vâng! Em xin mời thầy Tràng lên song ca cùng em được không ạ???

Con bé vừa dứt lời, thái độ ỉu xìu của đám học sinh bên dưới đã được dựng dậy ngay tức khắc. Chúng nó không một đứa nào là không vỗ tay nhiệt tình hối thúc thầy Tràng giám thị khét tiếng bước lên sân khấu để hát quốc ca cùng Cheery.

Vậy là sau một hồi bị áp bức kịch liệt, mặc dù hàng ngày hôm nào cũng phải đứng lên trước sân khấu này, thuyết trình không biết bao nhiêu bài phê phán học sinh, nhưng ngày hôm nay, khi đứng đây với vai trò là một “ca sĩ phường”... thầy lại cảm thấy xấu hổ vô cùng. Nhưng cuối cùng thì cũng đành phải mạnh dạn bước lên.

- Music square???

Câu nói quen thuộc tự thở nào của Cheer lại vang lên trong micro, khiến cả đám học sinh phía dưới đều bật cười... Và màn biểu diễn huy hoàng trong lịch sử đã bắt đầu được tái hiện lại- ngày Cheery lần đầu tiên bước chân đến ngôi trường này, gây sự với thằng Chan, thách thức thầy giám thị... Cũng cjosmj là nơi đây, nó đã hát bài hát này, khiến cả trường ngưng lặng...

Chợt mỉm cười, nhưng lúc này Chan đã không còn đứng ở phía dưới để ngược lên nhìn nó nữa rồi nhỉ!

Chan không đứng đây, để chứng kiến sự thay đổi của Cheer, để xem Cheer hôm nay xinh dịu dàng như thế nào này!

Nó buồn lắm! Trong tiếng hát có chút gì đó day dứt, tiếc nuối vì những ngày đã qua...

Nhớ lại những ngày đầu tiên đến với ngôi trường này, Cheer không ngoan, nó rất hư! Nó hay đánh nhau, thích gây gổ, lại lười học. Suốt ngày bày trò trêu thầy cô giáo, nó chẳng chịu tha bất kì một ai. Thầy cô nào cũng ghét nó. Thậm chí thầy Vật Lí đã từng đâm đơn lên xin chuyển lớp chỉ vì bị nó chọc phá. Vậy mà bây giờ, ai cũng quý nó. Vì trong một khoảng thời gian ngắn, con người nó gần như thay đổi hoàn toàn- từ nhân cách đến học lực. Cheer bây giờ không còn là một con bé lười biếng, nó chăm chỉ và chịu khó tìm

tôi học hỏi, biết suy nghĩ, biết nhường nhịn bạn bè và nghe lời thầy cô giáo. Hòa đồng hơn, không còn bất nạt mấy đứa một sách nữa. Sự thay đổi này... bản thân nó cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên...

Không biết từ khi nào...

Cũng không biết là vì ai mà trở nên tốt hơn như thế...

.....

Kết thúc chương trình văn nghệ, học sinh các lớp trở về “lều” riêng của mình, cùng nhau xum vầy ăn tiệc buffet mà nhà trường đã chuẩn bị sẵn từ trước. Xong đâu đấy, chúng nó chào cô rồi lại rủ nhau lượn lên đường Hàn Quốc để hàn huyên tâm sự.

Trên đường đi, vì đã quá chán ngán với bộ áo dài nhùng nhằng vướng víu, đám con gái bắt đầu hùa nhau, xắn hết quần lên tận đùi, khoe chân trắng nõn nà, rồi buộc hai tà áo vào với nhau, thắt gọn thành cái nơ trước bụng. Vừa gọn gàng, vừa xinh xắn. Khiến bọn con trai cứ ôm mặt mà khóc thét!

Vậy đấy! Cứ ra khỏi trường là chúng nó lại hiện nguyên hình là một lũ giặc cái.

.....

Lượn lờ hết con đường hút gió cuốn quanh bờ hồ, cuối cùng, chúng nó cũng quyết định dừng lại ở một cái chòi gần cuối đường Hàn Quốc.

Cả đám dừng lại, gọi bò khô mực nướng ra nhâm nhi với nhau, rồi cùng nhau ôn lại chuyện cũ, biết bao nhiêu là kỉ niệm vui buồn kể mãi không hết. Những tiếng cười vang lên rộn rã hòa cùng hai hàng nước mắt nóng hổi trực trào ra trên mi tự lúc nào không biết. Gần hết ngày rồi mà vẫn còn khóc, Cheer lại thở dài. Sau hôm nay liệu tình cảm của đám bạn có còn được như lúc này?!

Nó thần thờ vất chân lên song chắn, ngồi đung đưa đón gió khiến thằng Yan hoảng hết cả hồn, nhưng con bé vẫn cứng đầu nhất định không chịu xuống. Để mặc cho những đợt gió lồng lộng thổi ào ạt thấm nhuần vào cơ thể nó, con bé cứ ngồi đó, đưa ánh mắt nhìn xa xăm ra những đợt sóng màu đen kịt loang loáng vàng...

Một chút cảm giác rợn người bỗng sực lên khi mắt nó cảm sâu hoắm xuống cái mặt hồ xanh lạnh lùng ấy...

Lấn vào thứ ánh sáng lấp lánh từ cột đèn đường hắt xuống mặt hồ, hình ảnh Chan lại từ từ hiện ra trước mắt nó... từ trong tiềm thức... Con bé khẽ giật mình khi nhận ra khóe môi mình đang mấp mí, nó vội vàng đưa tay quệt ngang mặt rồi nhanh chóng nhảy xuống.

- Muộn quá rồi! Về thôi bọn mày!- Cheer khua tay giục cả bọn đứng dậy.

- Ủm! Về thôi không mẹ tao khóa cửa ngoài mất! Thi tốt nhé các con!- Nghe Cheer nói, Mita cũng nặng nề đứng dậy hùa theo.

- Ủ! Bố về nhé bye bye các con!- Yan được thề cũng thả miệng đi chơi xa một chuyến.

- Thi không qua thì liệu hồn với mẹ đấy!!!- Cái Cheer nheo mắt nhìn cả bọn, rồi cả lũ lại phá lên cười.

Vậy là ngày hội tụ cuối cùng của các anh tài lớp 12A8 đã kết thúc tại đây. Mong rằng trong tương lai... những tình cảm này vẫn sẽ mãi đọng đầy...

.....

Trước ngày thi một ngày, Cheer mới hiểu được rõ ý nghĩa của câu “dài như ruột mèo” là như thế nào...

Chỗ phao nó cất ra còn dài bằng ruột của cả đàn mèo chứ một con làm sao mà đủ. Mấy lần cất xong, rải dài ra từ đầu cầu thang tầng hai xuống cuối cầu thang tầng một, chẳng may mà mẹ hay bà có đi qua dẫm phải thì nó cũng lại ngoác mồm lên khóc thét luôn! Hì hục ngồi cất đến gần 12 giờ đêm mới xong, cất xong còn phải ngồi học thuộc lại câu hỏi, rồi sắp xếp thứ tự của phao. Giả dụ như từ câu một đến câu ba mươi sẽ ở túi bên phải, từ câu ba mươi đến bảy mươi sẽ ở túi bên trái, câu bảy mươi đến một trăm nhét vào ống quần phải... Phải nhớ rõ được vị trí như vậy, thì quay mới nhanh và chuẩn xác được.

Làm cái gì cũng phải có khoa học! Quay cóp cũng vậy!

- Nhan Nhan ơi! Ruột của mày này!- Lúc thu dọn xong xuôi, thấy con mèo béo nhà mình chạy qua, Cheer lại ôm phóc lấy, rồi gãi đầu nó khoe khoang.

.....

Đêm nay thì Cheer quyết định là sẽ đi ngủ sớm, không thức xuyên đến sáng để học bài nữa. Đặt chuông báo thức từ lúc năm rưỡi, đánh răng rửa mặt xong xuôi nó lại nhảy cái ruỳnh lên giường rồi trùm chăn kín ngực, lim dim mắt ngủ.

Nhưng chẳng hiểu sao... ngày hôm nay không biết trúng bùa tà gì mà trần trọc mãi nó vẫn chưa vào giấc được. Hay là do hồi hộp lo lắng quá???

Cố gắng lấy hơi hít vào thở ra một lát cho bình tĩnh, thở mãi mệt rồi thì cũng thiu thiu chìm vào giấc ngủ. Ấy vậy mà vừa chợp mắt được có 15 phút, chuông điện thoại reo lên ở đầu giường đã rung loạn cả lên khiến nó lại phải nhoài mình nheo mắt bật dậy xem.

“Chúc em thi tốt nhé! Hwaiting!!!”

Dòng chữ hiện lên trước mắt được gửi tới từ số điện thoại quen thuộc mà nó đã lưu tên trong danh bạ bằng chỉ một dấu chấm. Nhịp tim vừa mới đều đặn nay đã vội vàng đập loạn lên đến nỗi chệch cả nhịp. Nó khẽ đưa tay lên che lấy miệng, không giấu nổi vẻ ngạc nhiên. Đã lâu lắm rồi... kể từ cái ngày hai đứa chia tay, đêm nào con bé cũng nắm chặt điện thoại trong tay, chỉ sợ một ngày tin nhắn của Chan vô tình gửi tới thì nó sẽ không kịp đọc. Kể từ ngày ấy, cho đến bây giờ, thói quen của nó đã dần biến mất, thay vào đó là sự vô vọng đến bình thản. Vậy mà, giây phút tưởng chừng như không bao giờ quay lại ấy nay lại đột ngột xuất hiện.

Cheer khẽ hít một hơi dài để lấy lại bình tĩnh mặc dù tay vẫn còn run run đầy mồ hôi. Nó nhấn lại hai chữ “cảm ơn” đầy khách sáo. Không hiểu sao, suy nghĩ và hành động của con bé luôn đối nghịch nhau một cách cực khó hiểu đến vậy!

.....

Sáng hôm sau, nó dậy sớm từ lúc năm rưỡi, chuẩn bị mọi thứ kỹ càng, rồi cùng Yan phóng đến trường cho kịp giờ thi.

Buổi sáng hôm nay thi Văn đầu tiên, mặc dù không thêm ôn tủ, nhưng khi đứng tập trung, thấy cả trường nhốn nháo lên vì tin đồn câu 5 điểm sẽ rơi vào bài “Rừng Xà Nu” ... Cheer cũng giả vờ bình tĩnh rồi lại vội vàng xé toạc mấy trang phân tích bài Rừng Xà Nu rồi lặng lẽ nhét vào trong túi quần.

- Này! Mày ôn gì chưa?- Mãi gần sát giờ tập trung thằng Ben mới có mặt, hần hùng hục chạy đến vỗ mạnh vào lưng cái Cheer rồi hỏi khiến con bé giật bắn cả mình.

- Chưa! Học hành quái gì giờ này nữa!- Cheer thản nhiên đáp, nhưng thực chất là nó đã ôn kĩ lắm từ vài tháng trước rồi.

- Ôi mẹ! Tao cũng chưa ôn gì! Này nghe bọn nó nói là năm nay câu 5 điểm rơi vào bài Rừng Xà Nu đấy! Mày có phao chưa?

- Mày thấy tao có bao giờ làm phao văn không?

- Ừ nhỉ! Cái con ho ra thơ, khạc ra văn như mày thì chấp làm gì! Thôi tao đi xin phao đây!

- Chúc mày may mắn!!!- Đợi bóng Ben đi khuất rồi, Cheer mới vội vàng lôi đề cương ra ôn lại.

Gì chứ! Vào cái giờ này thì còn cố đọc thêm làm gì cho nó loạn kiến thức?

Cứ giữ tâm lý bình tĩnh, tự tin.

Nước dâng tới đâu, ta kiễng chân nhảy đến đó...

Nhảy được thì sống...

Mà chẳng may không nhảy được... thì chìm!

Cùng lắm là chết có sao đâu!

.....

Vào phòng thi, nó chỉ ngại nhất là cái đoạn phải giơ chứng minh thư ra đối chiếu. Nói thật chứ ảnh chụp từ hồi lớp bảy, mái bồ lũng cột tóc đuôi gà đằng sau so với quả đầu sư tử bây giờ thì đúng là một trời một vực. Tự dưng bị cô giám thị bắt dừng lại ở cửa lớp để nhìn chằm chằm vào mặt nó so sánh với một loạt các câu hỏi mang đầy tính chất nghi vấn làm nó khó xử chẳng biết trả lời sao. Chả nhẽ lại bảo:” Vâng! Hồi bé em đua xe bị ngã đập mặt nên phải đập đi làm lại từ a->z đấy!” cho cô hài lòng.

- Này! Nghe nói bà học văn giỏi nhất lớp 12A8 đúng không? Tí nữa có gì nhắc nhau nhé!!!

Còn chưa kịp yên vị thì một con bé đằng sau đã vội vàng chọc bút thì thầm sau lưng nó. Cheer cũng quay lại, gật gù. Nhưng mà... “nhắc nhau”??? Đùa! Hồi thế là mình nhắc nó chứ nó nhắc mình cái cóc khô gì? Nhưng trong phòng thi là phải có tinh thần lá lành đùm lá rách. Chẳng may nhớ ra mình quên kiến thức mà nó lại vô tình nhớ được nó nhắc bù cho mình thì sao. Vẫn phải cười niềm nở.

- 15 phút nữa giờ thi bắt đầu nhé! Ai mang điện thoại, tài liệu thì gửi hết lên đây! Tôi giữ cho! Tránh để lát nữa giám thị của bộ đi qua bắt được là chết không kịp ngáp luôn đấy.

Mặc kệ cô đe dọa, cả lớp vẫn im re. Phao vẫn nhét đầy túi mà điện thoại cũng để rung rồi giấu kín ở trong người. Kệ cô! Đến cái giờ này rồi thì đành phải liều chứ biết làm sao. Được ăn cả ngã về không, phải chiến đấu hết sức. Điền đầu mà đưa cho cô giữ xong rồi lát nữa nhìn bọn nó quay còn mình thì ngồi méo mồm à?

Cheer vừa nghĩ, vừa thầm cười khẩy rồi loay hoay viết kín phần thông tin lên giấy kiểm tra, ra cái vẽ học sinh ưu tú.

Sau 15 phút đi vòng quanh lớp để kiểm tra giấy tờ, cuối cùng thì cô cũng chịu xé cái niêm phong ra để phát đề. Hồi hộp nhận lấy tờ giấy chẳng chịt chữ in mang mã số

02, nó vội vàng đảo mắt một lượt để xem qua đề. Rồi gần như mừng rú lên khi tất cả những câu hỏi hiện ra trước mắt đều có đầy đủ đáp án ở trong óc nó.

May quá rồi! Vậy là không cần dùng đến phao, đỡ một phần nguy hiểm.

Tiếng trống báo hiệu giờ thi vừa bắt đầu, Cheer liền bật bút lên, rồi ngay lập tức cắm cúi lao vào viết lách. Bởi vì là môn thi đầu tiên nên nhà trường vẫn làm rất nghiêm ngặt. Kể từ lúc tiếng trống cuối cùng chấm dứt, không có bất kì một tiếng động xì xào nào vang lên thêm.

Im ắng được một lát, tầm 30 phút đầu, cô giáo bắt đầu trông bớt chặt hơn một chút. Những tiếng động xì xào bắt đầu râm ran, một cái đầu bút đột ngột chọc vào lưng nó. Khó chịu!

Cố gắng ngồi thẳng lưng lại để nghe xem con bé đằng sau muốn hỏi gì. Thế mà vừa mới ngả người một cái, ánh mắt la-de của cô coi thi đã vội lia tới. Cô trừng mắt quát lớn.

- Hai cô kia làm cái trò gì thế???! Kê bàn xa nhau ra!!!

Vậy là giữa giờ thi, hai đứa lại phải hì hục kê cho cái bàn cách xa nhau ra, đến mệt!

Trả lời hết các câu hỏi lý thuyết, cuối cùng cũng đến câu năm điểm, Cheer liền căng mắt ra đọc, cố gắng nhắm mắt tập trung lục lại kiến thức, những điểm mấu chốt bắt đầu liên kết lại với nhau. Xong xuôi, nó liền lôi một tờ giấy nháp ra, hì hục viết dàn bài cho mạch lạc rồi mới bắt đầu đi vào viết.

Tiếng trống cuối cùng báo hiệu giờ thi kết thúc cũng là lúc Cheer ngừng bút. Viết không thừa một giây. Xem ra bài này không thể dưới bảy! Cheer thở phào nhẹ nhõm.

Thi xong văn, nó lại điên cuồng lôi đề cương Lý ra học, kệ mặc bọn bạn vẫn đang xôn xao hỏi nhau về đề văn.

- Mày đề mấy?- Ben ỉu xiu bước ra từ phía nhà A, chán nản hỏi.

- Đề 2!- Vừa nói, Cheer vừa cắm mặt vào quyển sách.

- Mẹ! Đúng là cái bọn chém gió! Làm quái gì có đề Rừng Xà Nu. Làm tao mất công ôn 15 phút. Bực hết cả mình!

Hai đứa còn đang rôm rả bàn tán với nhau, Mita và Hummie đã xuất hiện tự bao giờ.

Thấy khuôn mặt hớn hở của hai đứa là biết làm bài được rồi.

- Chồng ơi! Chồng đề mấyyyyy???

- Đề hai!

- Aaaaaa!!! Cùng đề! Làm được không???

- Nhìn mặt chồng mà vợ còn phải hỏi à?

- Ueeee!!! Thế xem hộ vợ chỗ này vợ phân tích đúng không? Chắc là đúng nhĩ!

Thấy Mita cứ hí hoáy với quyển sách giáo khoa văn, Cheer nhìn mà phát ngán, nó liền lấy tay giật phăng quyển văn và thay vào đó là sách Lý.

- Đây! Khổ lắm! Thi xong rồi xem lại có ích gì không? 15 phút nữa thi Lý rồi thì lo mà đọc lại công thức đi kéo týt lại vụn rã ra mà viết.

- Ủi nhĩ... hầy... Con này biết cách học khoa học từ lúc nào thế không biết!- Ben và Mita đều ngẩn người gật gù công nhận.

Vậy là ba đứa nó lại cặm cụi ngồi ôn, Cheer tranh thủ chỉ cho Mita mấy cái công thức cần thiết nhất, rồi vội vàng phóng vào lớp cho kịp giờ thi.

58. Chương 58 : Chan?

Môn thi thứ hai là môn Lý. Thật ra Cheer cũng đã dành khá nhiều thời gian để ôn kỹ lưỡng môn này rồi. Nhưng đối với một đứa con hổng kiến thức rồi chỉ ôn tập để kịp đi thi như nó thì những dạng bài khó bắt hình linh cũng vẫn có thể khiến nó chết ngắc!

Và bài số năm chính là một bài như thế...

Đang loay hoay không biết làm sao thì bạn bàn trên liền đột ngột quay xuống hỏi.

- Ấy ơi! Ấy đã làm câu 1b chưa?

Như nắm bắt được cơ hội vàng, nó liền gật đầu trả lời “Có” rồi nhanh chóng hỏi lại.

- Thế ấy đã làm được câu 5 chưa?

- À! Tổ làm xong hết rồi! Còn mỗi câu 1b thôi, khoai quá!

- Ủi thế à! Thế tổ nhắc ấy câu 1b xong ấy ném cho tổ câu 5 nhé!

- Ok!

Thế là thương lượng thành công. Cũng may mà cả hai đứa đều ngồi bàn gần cuối, mặc dù giám thị ngồi ngay gần đấy, nhưng hình như là môn thi thứ hai nên trông cũng bớt chặt hơn nhiều.

Nhắc xog con bé bàn trên câu 1b, nó liền khắc khéo để cô bạn đẩy giấy ra phía tay trái, để Cheer có thể nheo mắt ngoái lên nhìn được hết phần bài giải. Vậy và sau 15 phút cuối cùng của giờ thi, chúng nó cũng có thể nhẹ nhõm bước ra ngoài với tâm trạng thoải mái!

Môn văn tầm bảy điểm, môn này bét cũng thế! Vậy trung bình là mười bốn điểm rồi. Còn những bốn môn nữa mà chỉ thiếu có mười sáu điểm thôi! Cố lên!!!

Vừa đi, nó vừa tự cổ vũ mình như thế! Rồi lại lon ton chạy về nhà trong tâm trạng vô cùng thoải mái!

Thì ra thi tốt nghiệp cũng chẳng đáng sợ cho lắm ... Nếu như chịu khó học bài!

.....

Ngày thứ hai, nó thi môn Địa và Sử. Trước khi thi, Cheer luôn cảm thấy chắc chắn về hai môn này nhất, vì chính nó là người đã làm phao cho cả trường xài cơ mà. Sáu rưỡi sáng tới trường, thấy trên tay bạn nào cũng cầm một tập phao do nó đã đích thân thiết kế, Cheer cảm thấy tự hào vô cùng! Nhưng lại không dám nói ra danh tính vì sợ sẽ bị gô cổ ngay trước giờ thi. Vậy là nó đành lặng lẽ quay trở về phòng, bắt đầu tác chiến.

Câu một. Trời ơi! Câu một!!!

Câu một trong đề thi cũng chính là câu một trong đề cương, thế mà bao nhiêu đứa cứ cãi ã bảo ai lại thêm hỏi câu một, từ khi trái đất mới sinh ra như thế???

Vậy mà bây giờ là câu hai điểm đấy! Chúng mày đã thấy chưa?

Theo Cheer là sống, chống Cheer là chết!!!

Vừa nghĩ, nó vừa thâm tâm đắc rồi nhẹ nhàng rút tập phao giấu trong tay áo bên trái ra, luồn vào bàn tay, rồi bắt đầu cầm cúi chép.

Con bé chép liền một mạch, mặc kệ chữ xấu, xấu đến độ bác sĩ cũng phải lạy bằng cụ. Thế mà ngay khi vừa kịp dừng bút, thì một bàn tay êm ái đột ngột nhẹ nhàng úp lên mu bàn tay nó, giữ rất chặt...

Cảm giác lạnh toát cả sống lưng bỗng chạy sượt qua người, Cheer từ từ ngước mặt lên nhìn... nụ cười trên môi đông cứng.

Khẽ nhắc bàn tay của cái Cheer ra, cô cầm tập phao ruột mèo, vội vàng kéo tuột lên bàn giáo viên, trong lúc cầm chẳng may không lấy hết, chiếc phao ruột mèo bất ngờ dãn ra thành một đường cong vòng cầu kéo dài từ chỗ Cheer ngồi lên tận bục giảng khiến cả lớp phải trở mắt nhìn, rồi phá lên cười vì quá lố!!!

Xấu hổ vì bị hớ, cô coi thi liền lôi một tờ biên bản ra, kiên quyết bắt Cheer ký. Nhưng con bé cũng chẳng phải vừa, nó nhất định chống đối.

- Cô ơi cho em xin lỗi! Em xin hứa lần sau sẽ không dám tái phạm nữa ạ! Hu hu hu...- Con bé đứng lên, ngước ánh mắt long lanh nhìn cô, thành tâm xin tha thứ. Nhưng cô giáo vẫn giữ gương mặt lạnh tanh trả lời.

- Không! Ngay từ đầu tôi đã nói rồi! Mang theo tài liệu thì đem hết lên đây tôi còn tha thứ... chứ để đến nước này thì... Kí đi!!!

- Cô ơi! Em mới vì phạm lần đầu mà! Cô tha thứ cho em!- Vừa nói, giọng nó vừa run lên van nài thảm thiết.

- Không có xin xỏ gì hết! Kí đi rồi xin lỗi!

- Kí xong rồi thì xin lỗi làm gì nữa ạ...- Bất quá, Cheer đành buột miệng cãi cùn.

- Cô vừa nói cái gì cơ???

Thấy cô đột ngột trừng mắt lên hỏi lại, Cheer lại vội khóc òa lên xin lỗi.

- Cô ơi xin cô hãy bỏ qua cho em! Cô hãy nghĩ mà xem! Bố mẹ nuôi em vất vả ăn học đâu phải để đi thi mang về tờ biên bản đầu cô! Cô không tha cho em thì hãy nghĩ đến bố mẹ em!!! Nhà em nghèo lắm cô ơi!! Nếu phải học lại một năm chắc bố mẹ em chết mất! Hu hu hu...-

Nhìn Cheer nước mắt lưng tròng giọng run lên vì hối cải, cô giáo đành đứng chết lặng một hồi, rồi quyết định bản thân tha lại tờ biên bản.

- Lần đầu tôi tha, cấm tái phạm nữa đấy nhé!

- Dạ! Ngàn lần đội ơn cô!!!

.....

Vừa ngồi xuống, nó lại lòi phao ra rồi lao vào quay cốp tiếp.

Câu hai à... câu hai đâu rồi... thôi chết rồi! Câu hai mình thấy vớ vẩn quá nên không thèm viết rồi... Thôi xong... Tại sao?! Bao nhiêu câu không cho lại rơi đúng vào cái câu mình bỏ qua thế này! Hu hu hu... Ông trời ơi! Giết tôi đi!!!

Đang đắm chìm trong sự đau đớn và hụt hẫng vì thiếu phao, thì hình ảnh quen thuộc ấy lại một lần nữa xuất hiện lên trước mắt nó...

Cô nhoẻn miệng, mỉm cười, rồi lại nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay xinh xắn đó, từ từ mở nó ra, để lộ ra trong đó là một chiếc “ruột mèo” xinh xắn được gấp nhỏ gọn thành hình vuông, nếu không cẩn thận kéo ra thì nó sẽ hiện nguyên hình là một cái đuôi điều được gấp lại zích zắc, có chiều dài từ đầu lớp đến cuối lớp.

Lại thêm một lần nữa... nước mắt đông cứng ...

- Cô ơii !!!- Nó ngoác mồm lên khóc.

- Kí đi!!!- Cô vẫn giữ gương mặt lạnh tanh chẳng ân cần.

- Em xin hứa lần sau không dám tái phạm nữa ạ!!!- Nước mắt rơi giàn giụa.

- Đây chính là lần sau của lần trước rồi còn gì? Thích cãi không? Bỏ ngay cái trò khóc lóc đi!!!

- Dạ vâng! Em không khóc nữa đâu ạ! Cô tha cho em nhé!!!- Vừa nói, nó vừa đưa hai tay lên lau mắt liên tục, nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy, khuôn miệng méo mào lại càng được thể phát huy.

- Cô có công nhận là cô trơ không?- Đứng trước sự ngoan cố của Cheer, mặt cô giáo cứng đờ không cảm xúc.

- Dạ! Em có TRỐ ạ!!!- Nói ra lời này, lòng Cheer đau như cắt. Nhưng biết làm sao? Ngày hôm nay sống chết cũng không được kí vào cái biên bản ấy! Hằng ngày cô giáo muốn làm fan hâm mộ xin bao nhiêu chữ em cũng ký, chứ hôm nay thì em nhất quyết chịu mang tiếng làm đồ ki bo ***** bò.

Hoàn toàn bất lực trước sự “trơ tráo” của cái Cheer, lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Lại một lần nữa, cô giám thị quyết định chịu thua. Đem tờ biên bản về gấp máy bay giấy đặt lên bàn làm cảnh.

.....

Sau hai lần suýt chết, lần này Cheer không dám làm liều nữa. Nó quyết định chờ cho cô giáo đi ra hẳn khỏi phòng thi, miên man đứng nói chuyện với thầy giám thị, rồi mới lén lút quay xuống, đưa phao cho đứa ngồi sau nhờ quay hộ.

Con bé ngồi sau chứng kiến hai màn dao kề gần cổ của cái Cheer thì tái mặt, nhận được phao mà cứ chối đây đấy, nhất định không chịu cầm để mà quay.

Trong lúc hai đứa đang nhí nhằng trao đổi... thì một cơn gió lạnh lại từ đâu ủa tới...

- Em xin cô! Em van cô! Em lạy cô! Em biết lỗi rồi ạ!!!!!!!!!!!!

.....

Đó quả là một ngày thi vất vả, thậm chí còn tốn nước mắt hơn cả những lúc nó bị cảnh sát giao thông tóm vì vượt đèn đỏ nữa. Nhưng dù sao thì cũng thoát rồi!

Hú hồn!

Ra khỏi phòng thi, đứa nào cũng buồn cười thay cho nó, rồi còn khề ghé vào tai con bé hỏi nhỏ.

- Này! Cậu định thi sân khấu điện ảnh đấy à?

.....

Ngày cuối cùng, thi Toán Anh, nốt hai môn này là kết thúc. Riêng hai môn này thì phải học rồi, đâu thể trông cậy vào phao được nữa.

Mặc dù Cheer đã xin nghỉ làm một tháng, nhưng ngày nào anh Ryan cũng vẫn đều đặn sang nhà nó, kèm cặp cho con bé, thậm chí ngày hôm nay còn ở lại đến tận mười hai giờ đêm để thức bổ túc thêm cho nó nữa.

Tình cảm mà Ryan dành cho nó, Cheer cũng ít nhiều cảm nhận được... Nhưng đành phải lơ đi... Vì trong tim nó, hình bóng của Chan chưa lúc nào bị phai nhòa...

Tối hôm đó, nhìn thấy ánh đèn trong phòng Cheer mãi vẫn chưa tắt, mãi đến tối mịt mới thấy Ryan lững thững bước ra. Lòng hẩn không khỏi len lén những nỗi lo lắng hoài nghi, nhưng vẫn phải cố kìm lại... cố gắng chờ cho Cheer thi xong rồi mới quyết định hành động!

.....

Ngày hôm sau thi toán, không biết là do may mắn hay vì đã là ngày cuối cùng mà hai thầy cô giám thị hôm nay trông lỏng lẻo thế!

Giờ thi toán diễn ra nhanh chóng, tất cả học sinh trong phòng thi hôm nay đều đã đúc kết được chút kinh nghiệm từ những ngày trước nên tinh thần đoàn kết được đẩy lên đỉnh điểm. Điển hình là trường hợp của cậu học sinh bên trường XX chấp nhận dành ra hẳn mười lăm phút để giải bài toán nâng cao rồi truyền tay lại cho mấy đứa con gái bên trường cái Cheer. Thế mới gọi là ga-lăng chứ!

Giờ thi tiếng anh thì lại càng tuyệt vời! Cái Cheer may mắn được ngồi cạnh bạn học giỏi tiếng anh nhất nhì trường. Được cái tính nó cũng hòa đồng, ai cũng chơi một chút, quen một chút. Nên việc nhờ nhắc bài không có gì khó khăn. May mắn hơn! Cheer còn ngồi ngay cạnh con nhỏ, cách một dãy đường đi, vậy là trùng đề!

Nhào người ra khỏi chỗ không biết bao nhiêu lần để chép lấy chép để!

Khổ nỗi mắt nó thì cận nặng, kính thì vừa mới mất hôm trước không kịp mua, thế là đôi lúc lại còn máu liều đến mức phi thân hẳn ra khỏi chỗ để chép bài của bạn...

Hành động vô cùng liều lĩnh của nó khiến thầy giám thị phải trợn ngược mắt lên, ra tận nơi để xách gậy lôi con bé trở lại chỗ ngồi. Thậm chí còn kèm theo một lời đe dọa lạnh người.

- Chép thì chép vừa thôi! Chép lấy chín điểm thôi, đừng lấy mười điểm ! Lọ lắm!!!

Ôi... sao mà thầy này đáng yêu thế!

.....

Ngồi gặm bút chờ đợi nốt mười phút cuối cùng của giờ thi trôi qua, Cheer đành chống tay vào cằm, cúi gục mặt, để mái tóc đen dài xõa xuống che hẳn đi đôi mắt đã nhắm nghiền tự khi nào của nó...

Đúng là chép được bài có khác! Ngủ ngon thế!

...

Ba hồi trống báo hiệu giờ thi kết thúc dồn dập vang lên, những đứa chưa làm xong bài thì hốt hoảng khoanh bừa cho kín mặt giấy, còn Cheer thì chỉ đứng dậy, nộp bài, rồi gãi đầu gãi tai phóng ra khỏi phòng thi ngay tức khắc!!!

- Thi thế nào hả mày? Làm được không hả mày?!!- Vừa thấy Cheer bước ra từ dãy nhà B, Ben đã hớn hở chạy ra hỏi.

Đáp lại nó bằng vẻ mặt không thể niềm nở hơn, Cheer cười đến ngoác miệng nói.

- Tao mà dưới 8 thì mày chết! Hi hi! Còn mày?

- Tao mà dưới 9 thì mày làm con tao! Hi hi!

- Uồi tự tin thế cơ à? Chắc quay được chứ gì?... Mà... con cái gì cơ... A! Con chó này!!!

Vừa nói, nó vừa nhảy căng lên, vít tóc thẳng Ben xuống đám túi bụi.

- Thôi! Con chó này! Không đùa nữa! Ngày kia nhớ sang nhà cô đấy!

- Sang gì cơ?

- Sang sinh nhật cô! Ô con này học nhiều quá ngộ à!

.....

Vậy là cuối cùng kì thi tốt nghiệp cũng đã kết thúc, mặc dù còn chưa biết kết quả ra sao, và một tháng nữa là phải tiếp tục đối mặt với cánh cửa Đại Học, thì chúng nó vẫn cứ xoa. Xoa hết mình luôn!

Chiều hai hôm sau, cả lớp hẹn nhau tập trung tại quán nước trước cổng trường, vốn hẹn từ hai giờ chiều mà đợi đến khi tập trung đông đủ thì phải cao su tới ba giờ. Mấy đứa đến sau bị **** cho nát mặt mà vẫn cười nhăn nhăn nhở nhở.

Yan cũng là một trong những người đến sau cuối, đi cùng hân hôm nay còn có một chàng đẹp trai học khóa dưới khiến cho đám con gái trong lớp không ngừng thốt lên trầm trồ. Đang mải chém gió với Ben, nghe tiếng Mita thốt lên:” Ô! Chan kia?!”... Cheer đột ngột dừng hình, lạnh người quay sang nhìn về phía Chan đang đứng... Cả người cứng đờ, nhịp tim bỗng chốc tăng lên mấy chục nhịp, tự dưng cảm thấy khó thở, chân tay bủn rủn ra đầy mồ hôi. Nó không biết phải tính sao, lại đành giả vờ coi như không thấy.

59. Chương 59 : Sinh Nhật Cô Linh

Vượt qua quãng đường dài mười mấy cây số nắng rát và mận gió, cuối cùng thì cả tập thể 12A8 gồm bốn mươi chín thành viên cũng đã có mặt tại nhà cô vào lúc bốn giờ chiều. Lúc tụi nó đến, cô còn đi vắng, mấy đứa con gái háo hức ngó vào bên trong xem, mắt liên sáng rực lên bởi toàn xoài với khế. Nhưng lại chột giật bắn cả mình khi có tiếng chó đột ngột vang lên, chạy ủa ra dọa đồ tụi nó... Bọn giặc cái lại toán loạn chạy ngược trở về chỗ để xe, yên vị chờ cô tới.

Tầm hai mươi phút sau, bóng cô đã xuất hiện trên chiếc xe máy quen thuộc cùng mấy bịch đồ ăn tươi sống. Chắc là cô vừa đi chợ về. Đã mấy tuần không gặp, tụi nó nhớ cô quá!

Vừa nhìn thấy cô từ đằng xa, lũ học trò đã nháo nhác hết cả lên, chạy ủa ra đón như gà con tìm mẹ.

Bọn con trai tranh nhau xách túi đồ giúp cô, còn bọn con gái thì không ngừng quàng vai bá cổ, ríu rít hỏi thăm mẹ Linh của mình.

Là học sinh của cô suốt ba năm trời, vậy mà hôm nay mới là ngày đầu tiên tụi nó được đặt chân đến tận nhà cô giáo. Căn bản nhà cô cũng xa nữa, cách trường mười mấy cây cơ mà... Trời mùa này lại nắng như cháy da cháy thịt, tụi nó ngại cũng là điều khó trách. Vậy mà ngày nào cô cũng phải lặn lội mưa nắng, không quản đường xa, thậm chí những ngày giáp thi cô còn chịu khó ở lại với tụi nó qua trưa để đốc thúc kiểm tra bài tập cho từng đứa một. Tự dưng nghĩ lại mà thấy thương cô quá!

- Mấy đứa lên nhà uống nước đi!

Ừ ý! Cứ chạy loanh quanh trong sân mãi mà quên cả khát. Nhà cô trồng nhiều cây ăn quả quá mà! Nào mít, nào nhãn, nào khế, nào roi... quả nào cũng là quả hái xong ăn liền tay...

- Cô ơi! Bọn em hái khế để lát nữa ăn tráng miệng nhé?- Thăng Khánh nhanh nhẩu trèo lên cây, vừa nói vừa thả vài quả chín mọng xuống cho Mita đỡ.

- Hái xong rồi mới hỏi! Giỏi!- Cô lắc đầu ngán ngẩm trả lời.

.....

Vào nhà cô, lại thấy chồng của cô đang ngồi cày game, vốn cũng là một con một game, Cheer liền hí hửng chạy lại xem “thầy” đang chơi game gì. Nhìn vào màn hình đồ họa 3D sắc nét từng một thời làm nó mê mẩn bởi hiệu ứng hình ảnh quá tuyệt, Cheer nhận ra ngay, nó hào hứng sáng mắt lên hỏi thầy.

- Ô! Con đường tơ lụa! Thầy cũng chơi game này à?

Nghe tiếng cô học trò nhỏ của vợ mình nói, thầy cũng khẽ ngoái đầu lại trả lời.

- Ủ! Em cũng chơi SilkRoad à?

- Vâng! Em chơi sever Song Tử ạ! Nick em là Cheer. Mà thầy chơi sever nào thế?

- Thầy chơi ở Thái Dương! Em lever bao nhiêu rồi?

- Em mới 82 thôi ạ! Uôi thầy 90 rồi à!

- À kinh! Con gái cày lên được 82 thì cũng kinh rồi!

- Hê hê! Đợt này đang thi nên em phải tạm dừng, thi xong em lại đua top tiếp!

Thấy hai thầy trò tíu tít nói chuyện, cô Linh khẽ nhú mày, rồi giục cái Cheer xuống tầng dưới để giúp các bạn làm thức ăn. Cầm theo cốc nước cô vừa mới đưa lon ton chạy xuống, lúc bước xuống cầu thang, nó suýt va phải thằng Chan. Một luồng điện khẽ chạy sượt qua tay, Cheer cúi đầu cuống cuống chạy mất dép.

Xuống phòng bếp, thấy mấy đứa con gái đã tranh hết phần việc nhẹ nhàng, đứa băm hành, đứa viên thịt, đứa pha nước chấm. Chả có nhẽ chúng nó lại định làm bún chả?

Cheer sáng mắt reo lên hí hửng.

- Ê ê ê!!! Bún chả à? Chúng mày định nướng chả bằng cái gì thế?

Lạnh lùng gơ lên hai viên gạch to tổ chẳng, rồi lại lăm lè đặt vào tay Cheer, Ben đằng hắng nói.

- Thiết kế một cái bếp lò đi!

- Tại sao lại là tao!!!

- Cho chừa cái tội xuống muộn đi! Mãi ở trên đấy mà hú hí với zai cơ mà!- Thấy Cheer chối đây đấy, Mita cũng nhảy vào nguýt dài.

- Yà! Tao chơi với thầy chứ! Zai đâu ra???

- Thế thằng đứng sau mày là ma à?- Ben khẽ chau mày, cười khẩy.

Ngớ người quay lại phía sau nhìn, Cheer giật bắn cả mình khi thấy Chan đã bất thành linh xuất hiện đằng sau mình từ lúc nào.

Cái thằng này... như ma xó!

Chỉ muốn đâm vào ngực mình vài cái cho tim đỡ nhảy rộn ràng, Cheer cố tình tỏ ra khó chịu ra mặt, neho mày vấy tay gọi Chan đi theo sau mình.

- Ra đây! Làm cùng tôi!

Được Cheer gọi đi, Chan chột neho mắt lại cười, chân tung tăng vội vàng rảo bước nhảy nhót theo con bé.

.....

Cầm hai viên gạch to tổ chẳng ra ngoài sân sau, tìm một chỗ khô ráo tử tế, Cheer khom lưng đặt hai viên gạch xuống, rồi lại ngồi thụp xuống đất, chống tay lên cầm thở dài.

- Nhóm lò như thế nào?

- Không biết nhóm thật à?

Thấy Cheer cứ ngồi thẩn người ra, loay hoay mãi không biết phải bắt đầu từ đâu. Chan chép miệng vài cái rồi lại ngồi xuống theo để chỉ dẫn.

- Hỏi như kiểu mình biết làm không bằng ý?

- Thì chẳng biết nữa!

Nói rồi, hấn liền chạy đi kiếm thêm mấy viên gạch, củi khô, và cái quạt nan, hì hục xếp gạch thành hình chiếc lò một cách tạm bợ, rồi mới bắt đầu châm lửa nhóm củi, làm ăn có vẻ chuyên nghiệp ra phết!

Ban đầu củi chỉ cháy liu liu, nhưng càng về sau thì càng bùng lên, cuối cùng chiếc lò nướng chả tự tạo cũng đã được hoàn thành một cách ngon lành! Chan chống nạnh đứng dậy, nhìn Cheer trở mắt ngồi nhìn mà cười ha hả một cách đắc chí. Trong lúc không để ý liền bị cơn gió mạnh làm lửa bùng lên phủ đầy khói vào mặt, nhìn thẳng Chan ho sặc sụa vì khói củi, Cheer lại ôm miệng cười sằng sặc...

Một lúc sau, đội con gái mới rục rịch mang thịt viên và thịt ba chỉ ra để nướng, mùi thịt chín thơm lừng lan tỏa ra cả khu vườn khiến mấy thằng con trai đang treo tít trên cây cũng vội vàng leo xuống. Mấy đứa thi nhau viên thịt, rồi đặt thành hàng thành lối lên kẹp nướng chả, chờ đợi những miếng thịt sẵn lại, tiết ra thứ mỡ mang màu bóng bẩy, chảy quanh viên thịt chín thơm phưng phức. Trong cơn thèm thuồng, Mita đã không thể kiềm chế được bản thân mà đành nhanh tay với ngay lấy một miếng để bỏ tọt vào miệng. Cuối cùng lại tự chuốc vạ vào thân. Nóng bỏng cả lưỡi!

.....

Xế chiều, sau khi ăn uống xong xuôi, cô trò lại cùng tụ tập dưới vườn sân sau để hái quả tươi mang đi ăn tráng miệng. Trong lúc đó, Cheer đã lò dò một mình đi tít ra tận ngoài ao, thấy chiếc thuyền gỗ được cột ở gần đó, nó liền tò mò tháo dây ra rồi nhảy tót lên, hí hửng cầm lấy cây gậy chèo tới chèo lui, thoáng chốc đã trôi tít ra tận giữa ao...

Đang mải vùng vẫy với làn nước màu xanh quấy đầy cá con bé xú li ti ở bên dưới, Cheer chợt giật mình khi phát hiện mình đã trôi ra khá xa, mà mọi người thì đã bắt đầu gọi về ăn bún chả. Nó ngớ người, vội vàng chèo về thì lại lỡ tay làm tuột mất cây gậy lái thuyền. Con bé ú ớ, không biết phải làm thế nào, liền kêu loạn hết cả lên để thu hút sự chú ý của mọi người. Nghe thấy giọng hét thất thanh của con bé, mọi người liền lập tức nhao nhao chạy ủa ra phía bờ ao, hốt hoảng nhìn Cheer đang quấy tay để lùa thuyền quay trở về bờ, nhưng càng quấy thì thuyền lại càng trôi ngược về xa.

- Ôi trời ơi! Con bé này... nó lại tháo dây cột thuyền ra mất rồi! Làm thế nào bây giờ!

Cô Linh tái xám mặt mày, đang định chạy lên nhà gọi chồng xuống thì lại đột ngột nghe thấy tiếng người nhảy ùm xuống nước. Còn chưa kịp định thần lại thì đã nhận ra đó là Chan, cậu học sinh cá biệt nổi trội của khối 11.

Chẳng kịp nghĩ gì nhiều, Chan vội vàng nhảy ùm xuống nước, hì hục bơi đến chỗ Cheer, càng nhanh càng tốt. Hai sải tay to dài đưa ra phía trước hoạt động hết công suất cho tới khi chạm vào thành thuyền của Cheer. Con bé vẫn còn đang ngơ ngác sợ hãi thì đã được hấn một lần nữa kéo tuột trở lại bờ. Nhìn làn tóc ướt áp vào khuôn mặt đầy nam tính đang run lên vì lo lắng... Đường như trong đó còn có chút giận dữ.

Không hiểu sao lúc đó... mặc dù bị Chan mắng... nhưng Cheer vẫn thấy rất vui!

Đứng sẩy tóc cho hấn, thấy Chan ngồi im, gật gù như một con mèo rù bị dính nước... thật đáng yêu chứ chẳng manly như lúc này! Chẳng biết là Cheer đã thích Chan, thích cả hai con người trái ngược trong Chan nhiều đến vậy từ lúc nào nữa. Dù vậy, nó vẫn phải dằn lòng mình mà nén những tình cảm bồi hồi này xuống thật sâu trong tâm trí...

.....

- Anh có bị ngu không vậy?- Đang lau đầu cho Chan, tự dưng Cheer vò mạnh một cái rồi gắt lên hỏi.

- Cô tự trả lời đi! Tôi cũng đang định hỏi!- Chan tỉnh bơ trả lời.

- Tóc của anh đang ở trong tay tôi đây...- Cheer gằn giọng nói.

- Sấy tiếp đi...

Thấy Chan dám trả lời mình bằng thái độ khinh khỉnh, Cheer liền bặm môi cầm máy sấy chĩa thẳng vào tai hấn khiến thằng khê giấy nảy lên, vội vàng nhảy bật ra khỏi ghế. Cái Cheer tức tốc chạy đuổi theo, chỉ nhắm nhe rình phả máy sấy vào mặt hấn. Thấy cái Cheer đùa dai như đĩa, Chan liền đột ngột dừng khựng lại, không thèm chạy nữa mà bất ngờ quay ngược lại, tóm lấy hai cổ tay cái Cheer rồi trừng mắt lên nhìn.

- Thích nghịch không?

- Thích!- Bị Chan tóm tay, Cheer cố gắng cựa quậy để vùng ra nhưng không nổi. Tức quá! Nó cũng trợn mắt lên quát lại.

- Này thì thích này!!!- Nói rồi, Chan lập tức giữ hai tay Cheer lại chỉ bằng một bàn tay to bản của mình, tay kia đã nhanh chóng vòng ra sau lưng, ôm nó chặt cứng khiến con bé không thể nhúc nhích.

Trong giây phút đó, người nó như cứng lại, cảm giác được bao bọc trong vòng tay người con trai này đã lâu lắm rồi nó không còn được cảm nhận... có những lúc tưởng chừng như đã quên... mà lại vô cùng khao khát... Nay đã được thỏa mãn!

Cheer vẫn tròn mắt tựa cằm trên vai hắn, cảm nhận được cái ôm mỗi lúc một trở nên chặt hơn, hình như Chan đang không kiềm chế được cảm xúc của mình. Bỗng, hắn nói.

- Đã đến lúc chưa...- Hắn thì thầm bằng cái giọng run run đằng sau lưng con bé.

- Đến... lúc... gì cơ?- Cheer ngáp ngừng mấp máy môi hỏi lại.

- Anh còn phải chờ đến bao giờ nữa? Còn phải im lặng đến bao giờ nữa?

Nghe Chan hỏi như thế này, Cheer lại bỗng muốn bật cười, nhưng vẫn cố nén lại, nó chậm chậm rành rọt nói.

- Đợi thêm một thời gian nữa đi! Tôi vẫn chưa thi xong mà!

- Bao giờ mới thi xong?- Vừa nói, Chan vừa tóm hai vai đẩy Cheer ra một khoảng cách vừa đủ để có thể nhìn thẳng vào khuôn mặt con bé.

- Đầu tháng bảy!- Nó mỉm cười trả lời.

- Nhanh lên đấy! Anh sắp không chịu nổi nữa rồi! Người đàn ông nhịn lâu quá sẽ dẫn đến bức bối sinh lý đấy... em có biết không!- Vừa nói, Chan vừa trừng mắt lên nhìn Cheer, rung rung vai con bé khiến nó rùng hết cả mình, tiện chân lại đạp vào bộ hạ cho Chan một phát đau điếng.

- Này thì bức bối sinh lý này! Luyện tha luyện thuyền!!!- Tranh thủ lúc Chan còn đang cúi gập người xuống vì đau đớn, Cheer vội vàng chạy tốt ra khỏi căn phòng, không để cho Chan kịp tóm cứng mình lại thêm lần nữa.

.....

Vào một ngày gần trước ngày thi, Chan bỗng gọi Cheer lại và nói, điều mà hắn đã ấp ủ bấy lâu nhưng không dám trải lòng. Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, Chan vẫn quyết định nói thật với Cheer để không phải hối tiếc về sau.

- Có một chuyện này, anh phải nói với em.

Nghe giọng Chan có vẻ nghiêm trọng, nụ cười nhắng nhít trên môi Cheer chợt tắt ngấm, giọng nó liền đành lại.

- Chuyện gì? Sao nghe căng thẳng thế?

- Đầu tháng bảy, anh và sư phụ em sẽ có một cái hẹn...

Nhắc đến sư phụ, Cheer lại giật nảy mình, nó tròn mắt lên hết hoảng.

- Hẹn gì? Anh với bà ấy thì có gì liên quan nữa đâu mà phải gặp mặt?

- Sao lại không liên quan? Bà ta đã gây ra những chuyện như thế, còn khiến anh bị hiểu nhầm em. Sao anh có thể dễ dàng cho qua được!- Chan vừa nói, hai tay vừa nắm chặt vào thành ban công.

- Anh bị điên rồi à? Anh không phải là đối thủ của bà ấy đâu!

- Chuyện này em không cần được anh đâu! Anh đã quyết rồi! Ân oán này nhất định phải trả một lần cho đủ!

Thấy Chan vẫn cứng đầu, Cheer liền mím môi quát to!

- Vậy anh còn nói với tôi làm gì nữa? Để chọc tức tôi chắc?
 - Vì anh không muốn làm bất cứ việc gì lên lút sau lưng em. Vả lại, đây là chuyện tình nghĩa giữa anh em trong hội, không thể không trả thù cho anh Gà được.
 - Anh điên rồi! Lại chuốc họa vào thân mất thôi! Anh cứ thử đi đi! Rồi đừng nhìn mặt tôi nữa!.
- Nói rồi, nó liền đứng phắt dậy rồi bỏ đi.

.....

Mặc cho Cheer hết lời ngăn cản, nhưng Chan vẫn nhất quyết cứng đầu làm theo ý mình. Định để đến lúc phải lâm vào cảnh tàn phế như anh Gà thì mới chịu sáng mắt ra sao?

Cheer thở dài bất lực... Không biết đến bao giờ thì Chan mới thật sự suy nghĩ chín chắn hơn được đây?!

60. Chương 60 : Em Thua Rồi! (chap Cuối)

Đầu tháng bảy, cuối cùng thì cũng đã đến ngày Cheer chính thức đứng trước cánh cổng trường thi vào Đại Học Mỹ Thuật Công Nghiệp, cảm giác phấn khởi xen lẫn hồi hộp ngập tràn tâm trí nó.

Sáng hôm ấy, Chan đưa nó đi học từ rất sớm, hẳn chuẩn bị kỹ càng từ thức ăn cho đến các dụng cụ như cọ, màu cho Cheer như một ông chồng nhỏ đảm đang. Thậm chí tối hôm trước, hai đứa còn hì hục thức đến tận 12 giờ đêm để cùng nhau pha cho xong các tông màu mà Cheer hay dùng.

Trong phòng thi, Cheer hoàn toàn phải tắt máy để tránh bị giám thị bắt lỗi. Trải qua tiết đầu tiên thi văn, nó vẫn làm rất trau chuốt. Giữ tâm lý bình tĩnh cho đến khi nộp bài và ra ngoài phòng thi. Buổi trưa, nếu đúng theo như giờ hẹn thì bây giờ Chan đã phải có mặt ở quán nước gần trường để hai đứa còn cùng đi ăn mới đúng... nhưng bây giờ lại tuyệt nhiên chẳng thấy! Lòng nó chợt rấy lên một nỗi lo... Phải chăng... Chan đã đi gặp sư phụ?

Tâm lý bình tĩnh trước đó đột ngột bị đánh bật sang một bên, thay vào đó là sự bất ổn định đến hoang mang lo sợ. Tay chân bần thần, nó cứ hết cắn móng tay rồi lại đi lòng vòng một cách vô thức trước cổng trường cho đến khi một anh trong đội tình nguyện phải nhắc nhở. Sực nhớ ra chiếc điện thoại vẫn còn đang tắt nguồn ở trong túi sách, con bé vội vàng run rẩy mở ra, đập ngay vào mắt nó là mấy cuộc gọi nhờ kèm một tin nhắn chỉ có vài từ vồn vện :”Anh xin lỗi! Anh phải đi ngay bây giờ”. Lí trí thôi thúc nó phải gọi lại ngay lập tức, nhưng đáp lại chỉ là những tiếng “tút tut” kéo dài đến vô vọng. Con bé bất giác ngồi thụp xuống mặt đất, chân tay nhũn ra không sao đứng dậy nổi nữa... Những nỗi hoang mang cứ thế kéo nhau dồn dập ủa tới khiến con bé không sao bình tĩnh nổi...

Không biết bây giờ Chan đang làm gì? Như thế nào rồi? Có xảy ra chuyện gì nguy hiểm không?

Những suy nghĩ ấy cứ rối lên như một cái động bàng tơ cuốn nó vào đáy sâu của sự bế tắc...

Nhoáng một cái, giờ nghỉ giải lao đã hết. Cheer buộc phải tiếp tục trở về phòng thi để hoàn thành nốt phần thi quan trọng nhất- bố cục màu.

Ngồi trong phòng thi mà lòng lo như lửa đốt, nó cố gắng trấn tĩnh lại mình để tĩnh táo đọc cho kỹ lại cái đề. Nhìn vào đồng màu mà hai đứa đêm qua vừa hì hục ngồi làm cùng nhau, Cheer thầm tự nhủ trong lòng :”Phải cố lên! Không thể phụ lòng Chan được!”.

Vậy là cuối cùng lí trí đã giúp con bé lấy lại được bình tĩnh của mình. Nó tin vào Chan, cũng như tin vào chính bản thân mình. Phải làm thật nhanh để còn sớm rời khỏi phòng thi.

.....

Tiếng trống hồi hã báo hiệu 30 phút cuối cùng của giờ thi cũng đã sắp kết thúc. Từng nhịp trống nã vào tim khiến nó lại càng thở gấp hơn. Vội vã nộ bức tranh vừa hoàn thành còn ướt màu lên mặt bàn giáo viên. Con bé hốt hải thu dọn đồ đạc rồi lập tức chạy bắn ra bên ngoài sân trường. Lại một lần nữa mở điện thoại ra, một loạt những cuộc gọi nhớ mới vừa tới. Cheer hoa mắt vội vã ấn đại vào một trong những cuộc gọi đến, nhắc máy lên, giọng của Ryan cất lên sang sảng.

- Em đã thi xong chưa? Mau đến bệnh viện X đi, phòng 012! Nhanh lên!

.....

Cuộc đối thoại ngắn ngủi chấm dứt trong phút chốc, rút cục thì giữa Chan và sư phụ đã xảy ra chuyện gì vậy! Ngồi trên ô tô mà lòng nó nóng như lửa đốt, miệng không ngừng hồi bác bài đi nhanh lên!

Vừa tới bệnh viện, con bé hốt hải chạy như điên đi tìm phòng 012. Cuối cùng, nó cũng có thể thở phào nhẹ nhõm khi dừng lại trước một cánh cửa dài màu trắng đục. Cheer bần thần gõ cửa, tiếng anh Ryan cất lên từ bên trong vọng ra.

- Em mau vào đi.

Vừa mở cửa ra, đập ngay vào mắt nó là hình ảnh thằng Chan đầu đang băng bó kín mít đến một nửa khuôn mặt, phần thái dương vẫn còn đang rỉ máu, tay chân tím bầm dập. Cheer không tưởng tượng nổi những gì đã xảy ra. Nó nhũn người ngồi gục xuống một bên thành giường.

- May mà anh đến kịp, nếu không mọi chuyện đã không chỉ dừng lại ở mức này!

Người đàn ông không còn để tâm đến vết chém trên vai mình dịu dàng nói. Không biết từ bao giờ, hình ảnh của anh hiện lên trong mắt nó lại càng ngày càng giống một thiên thần có cánh đến thế.

- Anh cũng đang bị thương kìa...- Cheer nói, giọng nó run lên gần như sắp khóc. Nhưng Ryan lại nhẹ nhàng gạt đi.

- Anh không sao, em ở lại với Chan đi! Anh sang phòng bên cạnh xem mấy đứa kia.

Cánh cửa màu trắng đục vô hồn khép lại, để lại bên trong là Cheer và tên bệnh nhân cứng đầu không chịu nghe theo lời ngăn cản của nó. Chống lại với sư phụ thì có khác nào châu chấu đá xe?

À mà không! Chính thức từ hôm nay giữa Cheer và bà ta sẽ chẳng còn bất cứ mối quan hệ nào nữa! Bà ta đã gây ra quá nhiều nỗi đau và phiền phức cho con bé rồi.

Nhìn vào đôi mắt cương nghị đang nhắm nghiền, hàng lông mi cong vút mềm mại theo nhịp thở nhẹ đều... Cheer bỗng nhiên nhớ lại ngày đầu tiên con bé sang nhà hắn, lúc đó Chan cũng đang ngủ say như thế này, và nó cũng đang lặng yên ngắm hắn ngủ say hệt như bây giờ.

Nhưng lúc này, Cheer chỉ mong Chan tỉnh lại.

- Này Chan! Dậy đi! Đừng ngủ nữa! Anh đang mơ ***** về tôi có phải không?!!!

Con bé khẽ lay người hắn, thì thầm vào tai Chan một cách dối lòng như vậy.

- Này! Đồ chảnh chó! Chó ghẻ đầu! Ngủ gì mà say như chết thế?! Mau dậy đi! Anh còn ba lời hứa với tôi vẫn chưa thực hiện được cơ mà!!!

Thấy nói nhẹ mà Chan vẫn chưa tỉnh lại, Cheer liền cao giọng quát to thêm một lần nữa... Nhưng tên lì lợm vẫn nhất định nhắm nghiền mắt như thế...

- Này...

Nó lay vai hắn, bắt hắn phải tỉnh lại...

Nhìn khuôn mặt đang hiện ra trước mắt mình bỗng nhòa dần...

Cheer khẽ giật mình khi sực nhận ra rằng bản thân đang khóc...

Khóc ư?

Khóc vì một người con trai...

Nó đang làm vậy ư?

Đã bao lâu rồi...

Cheer tự hướng rằng bản thân không được yếu đuối như vậy...

Nước mắt ơi!

Xin đừng rơi nữa...

Yếu đuối như thế này thì không phải nó...

Nhu nhược như thế này càng không phải nó...

Nhờ như có ai vô tình đi vào hoặc Chan đột ngột tỉnh lại sẽ thấy thì thật là xấu hổ biết chừng nào!

Nhưng cố gắng mãi, càng gồng mình nín lại, thì nước mắt lại càng rơi.

Nó mím miệng một hồi xong không thể ngăn nổi những tiếng ưng ức cứ nối nhau nấc ngất lên từ cổ họng.

Vội vàng quẹt ngang nước mắt qua bờ má, con bé mếu máo nói.

- Này! Mau dậy đi! Tỉnh lại đi rồi anh muốn gì tôi cũng làm!!!

- Mau dậy đi! Tôi sẽ không hạch sách, không **** anh là chó ghê đầu nữa! Sẽ không bắt nạt, không bắt anh phải thực hiện ba lời hứa với tôi nữa!!!

- Yà! Tôi đã nói đến vậy sao anh còn không chịu tỉnh dậy! Sao anh cứng đầu thế! Tôi thừa nhận, tôi thua rồi được chưa? Là tôi thích anh trước, ngay từ lúc bắt đầu đã là tôi thích anh trước rồi... đồ ngốc ạ...

- Mau tỉnh lại đi... Mau ra ba điều kiện với tôi đi... Nhanh không tôi nuốt lời bây giờ đây...

Nó vừa nói, vừa khóc nấc lên, rồi ngồi gục xuống bên thành giường, nắm chặt lấy bàn tay lạnh ngắt của Chan mà khóc. Người ta nói, con trai tay lạnh đa tình lắm! Thế mà chàng trai này lại chẳng đa tình gì cả. Cậu ta đã rất chung thủy. Từ đầu đến cuối câu chuyện vẫn chỉ yêu mình cô nhóc ngốc nghếch này thôi!

Đầu đó trên môi hần bóng sáng lên một nụ cười...

Chan khe hé hờ mi mắt, lặng lẽ ngắm nhìn người con gái bình thường đành hanh đánh đá nay lại suốt mướt ngồi khóc bên cạnh mình.

Cổ dùng hết sức bình sinh, hần mở miệng chậm rãi nói.

- Điều thứ nhất. Kể từ bây giờ, không được lăng nhăng với bất kì thằng nào khác, ngoài anh.

Chất giọng trầm khàn nhưng ầm áp vô cùng yếu ớt bất ngờ cất lên khiến Cheer ngạc nhiên vô cùng, nó ngó người ngóc đầu dậy, hai mắt tròn căng rưng rưng đầm nước nhìn Chan nói.

- Điều thứ hai. Từ bây giờ chỉ được khóc khi ở bên anh thôi! Ở bên thằng khác thì dù muốn khóc đến đâu cũng phải cố mà nín lại.

- O...

- Điều cuối cùng. Trong bất kỳ hoàn cảnh nào, nếu như anh có lỗ tử mạng, em vẫn phải sống thật tốt. Tuyệt đối không được liều mình vì anh.

Nghe Chan nói xong, giọng điệu có vẻ vô cùng nghiêm túc. Con bé khe bật cười rơi nước mắt, rồi vội vàng nhào người ôm trôm lấy cổ hần, thút thút nói.

- Yên tâm! Em tuyệt đối chết! Phải sống để sau này sẽ lấy một anh chồng đẹp trai chín chắn hơn anh chứ!

- Em...

- Còn bây giờ, cho em xin phép thực hiện điều thứ nhất...

Vừa dứt lời, Cheer liền nhẹ nhàng cúi đầu xuống, đặt lên môi hần một nụ hôn thật ngọt ngào bằng tất cả tình yêu, sự lo lắng cũng như sợ hãi vừa ồ ạt kéo tới trong phút chốc...

.....

Thật ra trong tình yêu, ai thắng ai thua đều không quan trọng.

Quan trọng là có yêu nhau thật lòng hay không?

Có thể vì yêu mà bỏ qua lòng tự trọng để nói lời “xin lỗi” nhau hay không?

Nếu hỏi Cheer và Chan câu đó, ngay lúc này, chắc chắn hai đứa nó sẽ lập tức dừng lại và đồng thanh trả lời rằng :”Có!”.

61. Chương 61 : Ben Và Mie

Một tuần trước khi thi tốt nghiệp, Mie được trở về nước để hoàn thành quá trình học ở đây. Giữ đúng lời hẹn cũ, ngay khi vừa rời khỏi sân bay, Mie lặng lẽ bảo tài xế đưa thẳng nó đến trường học chứ không trở về nhà.

Một mình tản bộ trong sân trường khi mọi người vẫn còn đang chăm chú trong giờ học, con bé tung tăng dạo bước qua các dãy lớp, một vài người bạn cũ giật mình nhận ra, nhưng nó chỉ khẽ cười rồi vội lướt qua.

Đôi bàn chân bé nhỏ ngập ngừng dừng lại ở lớp 12A8, nơi có Ben và Cheer đang chăm chú học bài. Đứng nép ở bên ngoài, nó nheo mắt nhìn thẳng Ben qua song cửa sắt, tìm khe thất lại... Đã lâu lắm rồi!

Gương mặt lâu ngày thiếu vắng tình yêu thương, không ai chăm sóc, trông Ben tiêu tụy đi nhiều. Nhận ra mái tóc hàn quốc dài qua gáy của hắn đã bị tém ngắn đi phần nào, Mie khẽ bật cười, chắc cô hiệu phó bắt cắt!

Sự xuất hiện của đứa con gái vừa lạ vừa quen bên ngoài hành lang khiến một vài bạn mắt tập trung, Ben cũng theo đó mà tò mò ngoái ra cửa sổ nhìn...

Bốn mắt chạm nhau...

Tim cùng một nhịp đập!!!

.....

- Vợ vừa mới về à? Anh Ryan đã biết chưa?- Nắm chặt bàn tay con bé đi dung dăng dung dẻ trên con phố trải dài nắng hạ, Ben cảm thấy lòng ngập tràn hạnh phúc.

- Chắc là biết rồi! Bố mẹ vợ có gọi điện báo mà!- Vẫn như thói quen cũ, Mie đổi ngược vị trí hai bàn tay, nó muốn là người nắm, nó luôn thích làm người chủ động.

- Thế vợ không sợ à?

- Sợ gì?

- Sợ anh ấy bắt về?

- Có chồng ở đây! Vợ chẳng sợ gì hết!

Mie nói vậy, nhưng Ben biết rằng con bé không nghĩ vậy. Sự nguy hiểm của Ryan, hai đứa còn lạ gì?

Nhưng mặc kệ, lâu lắm rồi không gặp, phải chơi hết mình cái đã!

.....

Đó là một tuần thật hạnh phúc, hai đứa gần như cùng nhau làm tất cả mọi việc, Ben đến nhà riêng của Mie để ở chung. Một tuần cuối trước khi thi, bởi vốn là một học sinh giỏi, không quá khó để kèm cặp Ben, Mie

liên tục rủ hấn tới thư viện, làm đủ trò ngốc nghếch... vô tình lại trở thành hai kẻ “mắc dịch” phá bĩnh mọi người.

Hai đứa cùng nhau đi chợ, Mie nấu cơm, Ben rửa bát, rồi lại cùng xem phim, đọc báo, thi thoảng chuyện đó cũng diễn ra một cách hết sức tự nhiên... Thời gian xa nhau khiến Mie luôn nhớ đến những lúc hai đứa nong nàn, sự thèm khát khiến con bé không còn thấy dè dặt nữa rồi. Vậy là cuối cùng lần đầu tiên của người con gái hấn yêu đã thuộc về tay Ben. Tất nhiên, Ben hoàn toàn nâng niu chứ không hề có ý định chiếm đoạt rồi từ bỏ.

Mặc dù vậy, hấn vẫn luôn có một điều canh cánh trong lòng...

Hơn một tuần kể từ khi Mie về nước rồi, Ryan tại sao vẫn không thấy xuất hiện? Không thấy phá bĩnh hai đứa nó như mọi lần?

Chẳng phải chính anh ta là kẻ ngăn cản?

Anh ta phản đối hai đứa kịch liệt lắm cơ mà?

....

Nỗi lo lắng của Ben cuối cùng cũng có lời giải đáp.

Một ngày trước khi đón Mie trở về nước, Ryan đã xuất hiện. Anh lặng lẽ gọi cho Ben, yêu cầu ra ngoài gặp. Ben không nói cho Mie biết, sợ con bé bất an.

Ngồi trước mặt con người đầy sát khí ấy, khuôn mặt lúc nào cũng lạnh như tiền, không biểu cảm. Ben tự hỏi :”Vậy lúc nào thì hấn ta cười?”.

“Hấn ta” chỉ cười khi thấy gia đình hạnh phúc. Mà gia đình đối với hấn- chính là đứa em gái bé nhỏ.

Hơn một tuần Mie trở về nước, Ryan cố tình không xuất hiện. Anh để mặc cho con bé được thoải mái với Ben, lặng lẽ theo dõi cuộc sống của nó. Lần đầu tiên anh nhận ra nó như một con chim non bé nhỏ, thỏa sức tung cánh cười đùa khi đi bên cạnh “cậu con trai” mang thân xác con gái kia...

Nghịch lí...

Thật đúng là nghịch lí...

Ben là bạn thân của Cheer, là người mà Mie yêu, đối với anh, hấn cũng không phải kẻ xa lạ. Chỉ có điều, họ luôn đối đầu... Bởi Ryan nghĩ điều đó không tốt cho tương lai của con bé và thanh danh của gia đình anh.

Đã nhiều đêm anh suy nghĩ...

Rút cục hạnh phúc là gì?

Có phải thứ Ryan đang cố tình bắt Mie phải gồng mình gánh chịu sau tất cả những gì mà họ hàng phải báng?...?

Ném con bé đi một nơi thật xa, bắt sống cùng với một người bác không thân thiết. Đó không phải là sự lựa chọn tốt nhất!

Nụ cười hồn nhiên của con bé- đó mới là sự lựa chọn tốt nhất!

Bởi vậy anh hoàn toàn không xuất hiện, cho đến khi tự tìm thấy câu trả lời của riêng mình.

Vì thế nên hôm nay anh đến đây để gặp Ben, hỏi cho rõ ràng tình cảm của hấn với em gái mình.

Câu trả lời của Ben không phải là một câu trả lời hoàn hảo. Ben thậm chí còn không suy nghĩ chín chắn được bằng Cheer, nhưng... anh biết hấn thật lòng!

Thôi được! Tuổi trẻ thật nông nổi.

Cứ để cho bọn chúng nông nổi hết tuổi trẻ đi...

Rồi về già sẽ phải lặng lẽ đập xích lô...

Anh nghĩ thế, và quyết định hoàn toàn thả tự do cho em gái trong những ngày cuối cùng ở lại Hà Nội.

.....

Mười lăm ngày ngọt ngào cuối cùng đã kết thúc. Sau khi thi tốt nghiệp xong, theo như đúng lịch, Mie lại phải trở về nước. Ngày cuối cùng gặp nhau, Ben vẫn tỏ ra bình thản.

Tại sao? Vì chuyện này hẳn đã hoàn toàn chuẩn bị trước tâm lý. Yêu xa, tuy khó, nhưng nếu cố gắng thì chắc là vẫn duy trì được. Hắn tin vào bản thân, tin vào Mie.

.....

Nhìn chiếc máy bay màu trắng muốt đã cất cánh phi thẳng lên bầu trời, hòa vào những tầng mây xanh kia... là Mie trong đó. Ben khẽ mỉm cười.

Rồi một ngày nào đó, con bé sẽ trở lại thôi!

Đứng lặng nhìn như thế một lúc rõ lâu, cố gắng ngược mắt lên trời, tuyệt đối không để cho hai dòng lệ trực trào tuôn xuống. Khẽ cúi mặt, dường như có cái gì trong suốt vừa lặn lẽ rơi... Ben vội vàng lấy tay quạt ngang qua mặt, rồi lại lấy hơi thật mạnh, thở hắt ra. Quén luyến đến đây là quá đủ, hẳn chậm chậm đi ra bên ngoài sân bay, gọi lấy một chiếc taxi để trở về nhà. Đã hơn hai tuần rồi Ben không trở về nhà, tự dưng hẳn thấy nhớ gia đình vô cùng...

- Cho tôi về đường XX phố YY...- Ben bình thản nói với ông tài xế như thế.

Ngay khi chiếc xe vừa chuẩn bị xuất phát, bỗng, có một ai đó đột ngột gõ mạnh vào tấm cửa kính màu trắng đục khiến Ben phải bực mình hạ cửa sổ xuống. Hiện ra ngay sau đó là khuôn mặt hốt hải của một cô gái, mái bằng, tóc đen nhánh, nở một nụ cười thật tươi, làn da trắng mịn đang lấm lấm mồ hôi. Hình như cô ta vừa chạy rất vội vàng tới đây.

- Taxi này... Cho tôi đi nhờ được chứ?

.....

Ngồi trong chiếc ô tô có cửa kính màu đen nhưng trong suốt, Ryan lặng lẽ nhìn ra ngoài, thấy bóng cô em gái đã khuất hẳn vào trong chiếc taxi đang chở Ben đi. Không biết rằng sau này chúng nó sẽ làm như thế nào để tránh khỏi những trận thiên tai do bố mẹ mình sớm muộn cũng giáng xuống nữa. Nhưng anh nghĩ rằng, nếu có thể, nếu vẫn nằm trong khả năng của mình, anh sẽ cố gắng giúp hai đứa nó tránh khỏi những tổn thương nhiều nhất có thể... như lần này vậy!

Tuổi trẻ đôi khi vẫn cần những phút giây nông nổi...

Trải nghiệm tình yêu...

Vấp ngã, đau đớn với những vết thương mới rồi lại lành...

Khi tự mình học được cách đứng dậy ta sẽ trưởng thành hơn...

Ít nhiều, anh muốn cho hai đứa sẽ được tự trải nghiệm những điều này...

Chiếc ô tô màu đen bóng bẩy khẽ xoay vô lăng, lạnh lùng phóng vút đi trong một chiều hè rực nắng...

.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cu-dam-cua-mot-dua-con-gai>